

Đã Có Tôi Bên Em

Contents

Đã Có Tôi Bên Em	2
1. Chương 1: Ác Mộng	3
2. Chương 2: Đơn Giản	4
3. Chương 3: Lạ Mà Quen	6
4. Chương 4: Cảm Giác	10
5. Chương 5: Trợ Lí- Cận Vệ- Anh Trai	12
6. Chương 6: Nhớ	14
7. Chương 7: Nhiệm Vụ Của “fa”	17
8. Chương 8: Em Là Ai?	21
9. Chương 9: Tái Ngộ	41
10. Chương 10: Nụ Hôn Hoàng Tử	47
11. Chương 11: Thất Vọng	54
12. Chương 12: Xao Động	60
13. Chương 13: Đau Đớn	66
14. Chương 14: Ván Cờ	72
15. Chương 15: Gió Đùa	78
16. Chương 16: Giải Tỏa Nghi Hoặc	85
17. Chương 17: Bên Em	89
18. Chương 18: Trực Diện	96
19. Chương 19: Người Trong Mơ	101
20. Chương 20: Thay Hình Đổi Dạng	107
21. Chương 21: Một Ngày Nắng	112
22. Chương 22: Sự Thật Về Em	125
23. Chương 23: Vòng Ôm Ngày Mưa	129
24. Chương 24: Con Khỉ Nghịch Ngợm	136
25. Chương 25: Cái Tát	141
26. Chương 26: Trở Ngại	149
27. Chương 27: Bóng Tối	155
28. Chương 28: Giam Lông	164
29. Chương 29: Sợi Chỉ Mong Manh	171
30. Chương 30: Mây Đen	178
31. Chương 31: Chân Tình	185
32. Chương 32: Vị Yêu	192
33. Chương 33: Nét Tương Đồng	201
34. Chương 34: Khó Xử	207
35. Chương 35: Tiếp Cận	216
36. Chương 36: Đau Lòng	223
37. Chương 37: Xin Đừng Buông Tay	230
38. Chương 38: Tình Thân	237
39. Chương 39: Nửa Thật Nửa Giả	244
40. Chương 40: Bày Tổ	251
41. Chương 41: Sự Trở Về	259

42. Chương 42: Kế Hoạch	268
43. Chương 43: Tiến Hành	274
44. Chương 44: Tình Sử	282
45. Chương 45: Chịu Nhục	291
46. Chương 46: Phát Hiện	299
47. Chương 47: Trốn Tránh	305
48. Chương 48: Phẫn Nộ	313
49. Chương 49: Bất Lực	320
50. Chương 50: Uy Hiếp	327
51. Chương 51: Giải Cứu	334
52. Chương 52: Hiện Thực Hay Mơ Tưởng	340
53. Chương 53: Sợ Tơ Tình Cảm	347
54. Chương 54: Sốc Nặng	353
55. Chương 55: Hóa Ngốc	360
56. Chương 56: Nguy Cơ	368
57. Chương 57: Hồi Ức	374
58. Chương 58: Cạm Bẫy	379
59. Chương 59: Ép Buộc Phải Lựa Chọn	385
60. Chương 60: Yêu Hay Không Yêu?	391
61. Chương 61: Cùng Sống Cùng Chết	397
62. Chương 62: Một Phen Sợ Hãi	403
63. Chương 63: Lắng Xuống Hay Gọi Lên?	409
64. Chương 64: Không Bỏ Xuống Được	414
65. Chương 65: Kết Thúc Hay Bắt Đầu ?	421
66. Chương 66: Men Say Làm Người Tỉnh	428
67. Chương 67: Vén Màn	435
68. Chương 68: Không Lường Trước Được	443
69. Chương 69: Không Nhân Nhượng	449
70. Chương 70: Lễ Vật	456
71. Chương 71: Mỗi Người Mỗi Ngã	463
72. Chương 72: Họa Vô Đơn Chí	470
73. Chương 73: Nhìn Nhau Rơi Nước Mắt	475
74. Chương 74: Đau Thương Cuối Cùng	483
75. Chương 75: Đã Có Anh Bên Em	495

Đã Có Tôi Bên Em

Giới thiệu

Chỉ cần một tình yêu chân thành thì mọi sóng gió đều có thể vượt qua, mọi trở ngại đều có thể tháo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-co-toi-ben-em>

1. Chương 1: Ác Mộng

Giấc mộng có thật đơn giản chỉ là giấc mộng hay đó là mảng kí ức đã bị vùi lấp.

Nơi nào bình yên nơi nào sóng gió chưa ai có thể xác định được, nơi bình yên đó là vì sóng gió chưa đến, nơi đang có sóng gió nhưng cũng có ngày sẽ qua đi và nơi đó sẽ có lại sự bình yên.

- Cứu, cứu với- Tiếng la thất thanh của một cô bé tám tuổi trong biển lửa, đôi mắt đầm lệ gương mặt thanh tú ngây thơ thường ngày đã biến mất mà thay vào đó là gương mặt hốt hoảng nhợt nhạt đang đứng giữa sự sống và cái chết.

- Thiên Trầm cẩn thận!- Cô bé ôm một cô bé khác vào lòng để che chắn bảo vệ và:

-Aaaa...

Thiên tư(Diệp Thiên Tư tiểu thư nhà họ Diệp) thức dậy trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi, gương mặt hác hác vì giấc mơ khủng khiếp, có điều hai đứa bé trong giấc mơ nhìn rất quen giống như cô đã từng gặp ở đâu đó và cảm giác hoảng loạn y như chính bản thân cô đã trải qua. Thiên Tư ngồi dậy bước đến cửa sổ kéo tấm rèm xanh, mặc cho ánh nắng sớm chiếu vào làm chói mắt, làm sáng bừng căn phòng, mặc cho gió sớm thổi nhẹ nhàng làm bay phất phơ mái tóc rối chưa kịp chải của mình. Cô muốn những cái đó làm cô tỉnh táo hơn, bớt sợ hãi hơn, cô đưa tay xoa xoa hai bên thái dương rồi bước vào phòng làm vệ sinh cá nhân, cô sẽ thay một bộ váy đơn giản màu xanh để ra ngoài tản bộ vì hôm nay là chủ nhật. Thay đồ xong, cô đứng trước gương chải lại mái tóc dài ngang lưng đen bóng, buộc hờ lớt trên bằng chiếc kẹp màu xanh da trời lớp dưới xỏ tôn lên sự dịu dàng của cô.

Chuẩn bị xong cô rời khỏi phòng đóng cửa lại bước xuống lầu chào ba mẹ, cô nở một nụ cười tươi nếu đối với gia đình thì đã không còn lạ nhưng nếu bước ra ngoài với nụ cười này thì chắc chắn sẽ làm siêu lòng không ít chàng trai, là một cô gái mười tám tuổi nhưng đôi lúc cô suy nghĩ thấu đáo chừng chặc đôi lúc lại hồn nhiên ngây thơ như trẻ con:

- Con chào ba mẹ, chúc ba mẹ buổi sáng vui vẻ ạ!

- Chào con Tâm Di(Dương Tâm Di tên thay thế của Thiên Tư vì một số lí do trong quá khứ), con định ra ngoài sao?- ông Dương Thanh mỉm cười dịu dàng nhìn con gái suốt mười năm qua mặc dù cô không phải con ruột ông nhưng ông luôn thương yêu chăm sóc cô không khác gì con ruột cả.

- Dạ!- Cô gật đầu nhẹ và kéo ghế ngồi bên cạnh mẹ mình.

- Vậy con ăn sáng đi rồi hẵng đi, con định đi một mình hay đi với ai?- bà Ngọc Hoa cũng mỉm cười nhìn cô đưa cốc sữa và phần ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn trên bàn.

- Dạ con định rủ Tiểu Kỳ đi chung.(Ngạn Tiểu Kỳ con gái nhà họ Ngạn chủ tập đoàn thời trang AT).

Thiên Tư gật đầu nhẹ và nhận từ tay bà Ngọc Hoa cốc sữa nhưng cô chưa vội uống mà nhẹ nhàng để cốc sữa xuống và để tay lên bàn với vẻ mặt khá nghiêm túc. Ông bà Dương thấy cô có điều gì khác lạ cũng dừng ăn và chuẩn bị để nghe cô nói

- Ô,mọi người sao thế,sao không dùng nữa ạ?- Cô chưa kịp nói thì Kỳ Quân em trai cô lên tiếng(Dương Kỳ Quân nhỏ hơn Thiên Tư hai tuoiddepj trai học giỏi)

- Con có chuyện gì muốn nói sao?- bà Ngọc Hoa tiếp lời như để giải đáp sự thắc mắc của Kỳ Quân và làm đà để cho cô mở lời.

- Vâng ạ, thật ra cũng không có gì chẳng qua đêm qua con gặp một cơn ác mộng rất kì lạ, con thấy hai cô bé giống nhau như hai giọt nước đang đứng gào thét trong biển lửa, con cảm thấy hai cô bé đó rất quen nhưng lại không nhớ là đã từng thấy ở đâu. Vả lại lửa bập bùng và nhìn ở xa nên cũng không rõ mặt cho lắm.

Nghe đến đây, ông bà Dương thoáng biến sắc nhưng vì không muốn cô phát hiện và cả Kỳ Quân cậu cũng đang lắng nghe nên hai ông bà cố lấy lại bình tĩnh và tiếp lời:

- Thôi con gái đừng suy nghĩ nhiều chỉ là giấc mộng làm gì có thật, thôi đừng nhớ nữa con mau ăn sáng đi rồi còn ra ngoài.- trong giọng nói của ông Dương có chút gì đó lo lắng nhưng ông vẫn cố nở nụ cười và vỗ vai trấn an cô.

- Chi đúng là vợ vẫn còn tưởng chuyện gì to tát- Kỳ Quân nói rồi cúi xuống để hoàn thành bữa sáng, tốt bụng tổng khứ chỗ đồ ăn còn lại xuống dạ dày.

-Em thì biết gì- Cô tỏ vẻ bức vì chuyện cô nói hầu như chẳng lúc nào nó cho là lọt tai, sau đó cô cũng cúi xuống động tác như đứa em trai từ từ đưa thức ăn theo đường tiêu hóa xuống dạ dày để cứu cái dạ dày đang đói meo, cô hớ đã đọc ở đâu đó rằng ngủ rất hao năng lượng quả đúng thế.

Trong khi đó ông bà Dương nhì mặt nhau với vẻ mặt lo lắng xót xa, họ dường như đang trao đổi bằng biểu hiện, qua nét mặt, sự đau thương sâu thẳm trong ánh mắt” Chẳng lẽ con bé đang dần nhớ lại cái quá khứ đã thương đó sao...?

- Ăn sáng xong, Thiên Tư chào ba mẹ và sang nhà Tiểu Kỳ, Kỳ Quân cũng xin phép đi ra ngoài với lũ bạn.

Nhìn bóng dáng cô bước đi bà Ngọc Hoa thở dài:

- Nếu con bé nhớ lại cái quá khứ khủng khiếp đó liệu nó có chịu đựng nổi không?

- Bà yên tâm chắc không sao đâu chắc đó chỉ là giấc mơ bà đừng quá lo lắng mà hại sức khỏe-ông Dương nhẹ nhàng trấn an bà Ngọc Hoa cũng như đang trấn an chính bản thân ông,thật ra chính ông cũng không chắc rằng nếu sự thật đau thương đó một lần nữa được lật mở thì....

2. Chương 2: Đơn Giản

Có những thứ vô cùng đơn giản lại làm ta vui làm ta thấy thoải mái,ước gì chúng cứ bình dị như thế mà trôi đi theo thời gian.

Thiên Tư bước ra khỏi cổng khép cổng lại,nhìn ngôi nhà rồi quay bước,đột nhiên Thiên Tư cảm thấy yêu ngôi nhà này mặc dù nó không giàu có đồ sộ và có thể lực như nhà Tiểu Kỳ nhưng bình dị và tràn ngập sự yêu thương và tình cảm gia đình có lẽ đối với cô như thế đã là quá đủ, cô bước từng bước chậm để cảm nhận hương vị của bình minh,cảm nhận cuộc sống bình dị quanh cô,hưởng từng cơn gió dịu nhẹ thổi tung tóc cô mang theo mùi hương thoang thoảng của hàng phượng đang nở rộ hoa ven đường,bây giờ vẫn còn đang trong những ngày hè oi bức. Cô vừa kết thúc kì thi đại học đầy căng thẳng và kết quả tốt như cô mong đợi, cô và Tiểu Kỳ cùng đậu vào trường Đại Học Kinh Tế đúng chuyên ngành và ngôi trường mà cô mơ ước.Đang miên man suy nghĩ thì cô đã bước đến biệt thự nhà họ Ngạn tự bao giờ, cô giờ tay bấm chuông:

Ting tong ting tong...

Từ trong căn biệt thự một người phụ nữ trung niên bước ra trên môi với nụ cười phúc hậu:

-Chào Di Năm,Tiểu Kỳ có nhà không Di?-Thiên Tư nhướn miệng cười hỏi nhưng cô thừa biết Tiểu Kỳ giờ này còn đang ngủ, đối với Tiểu Kỳ thì giấc ngủ vô cùng quan trọng,phải đánh giá Tiểu Kỳ chính là “con sâu ngủ” chính hiệu hàng Việt Nam chất lượng cao.

-Cô Dương đến tìm tiểu thư,cô ấy còn đang ngủ mời cô vào-Di Năm là quản gia nhà họ Ngạn cười tươi mở cổng và ra hiệu mời cô vào nhà,rồi đóng cổng lại đi theo sau cô vào nhà.

Đây là ngôi biệt thự không quá cầu kì nhưng trang nhã nhìn vào cũng đủ biết người thiết kế vô cùng có mắt thẩm mỹ không chỉ thế còn là nhà kiến trúc thuộc bậc kì tài,biệt thự có màu chủ đạo là màu lam gần giống với màu Thiên Tư thích,cứ mỗi lần đến đây cô chỉ thích ngắm nhìn cây cảnh quanh biệt thự và đặc biệt là cái hồ sen nhỏ-đây là loài hoa mà cô thích nhất thuần khiết không quá nổi bật nhưng bên trong lại có hương thơm ngào ngạt,nó có phần khép kín như bản thân cô.

Thiên Tư bước đến trước cửa thì gặp ông bà Ngạn đang ngồi trên sô-pha,họ ngược lên và mỉm cười hiền nhìn cô, ông bà Ngạn tuy giàu sang nhưng không hề xem thường những người nghèo khổ,ông bà rất mến Thiên Tư nên từ nhỏ Thiên Tư đã thân với Tiểu Kỳ cũng vì sự thân thiện của ông bà Ngạn.

-Con chào hai bác,cho con rủ Tiểu Kỳ đi dạo sân tiện mua sắm luôn ạ.

-Tâm Di đấy à,Tiểu Kỳ nó còn ngủ trên phòng con lên gọi nó đi,con bé này chẳng có gì hay chỉ có ngủ là nhất-bà Ngạn nói như trách móc đứa con gái ham ngủ.

-Dạ,không sao để con lên gọi ạ-nói rồi Thiên Tư bước nhẹ nhàng lên phòng Tiểu Kỳ,cô chắc rằng “con sâu ngủ” đang say giấc nồng mơ màng về chàng hoàng tử nào rồi nên cô lại nảy ra ý định trêu chọc cô bạn.

-Cách-cô mở cửa một cách nhẹ nhàng nhất như không để chủ nhân của lãnh thổ không phát hiện ra có kẻ đang xâm phạm lãnh thổ bất hợp pháp khi chưa được sự cho phép của chủ nhân.

Bây giờ cô thấy gì nào,“con sâu ngủ” đang mỉm cười trong khi mắt vẫn nhắm nghiền trong chăn ấm nệm êm .

Thiên Tư bước đến cái bàn cạnh giường Tiểu Kỳ vặn kim đồng hồ báo thức báo thức nhích đi hai phút so với thời gian hiện tại,và ngồi vào bàn đọc sách chờ xem kịch hay cô bắt đầu đếm ngược

-3,2,1 action!-sau hai phút rốt cuộc cái đồng hồ báo thức yêu quý kia đã reo tiếng reo vang khắp phòng đánh động “con sâu ngủ” từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

“Tiểu Kỳ kute thức dậy đi học ,thức dậy đi học”-tiếng chuông báo thức đặc biệt vừa reo inh ỏi vừa rung“è.è...” lọt vào màng nhĩ của Tiểu Kỳ như một phản xạ có điều kiện cô bật dậy như lò xo lau vội nước bọt còn vương *** trên mép miệng do kĩ thuật ngủ siêu cấp, nhảy khỏi giường miệng lải nhải như bị trúng thuốc:

-Chết rồi, chết rồi trẻ học..trẻ học rồi làm sao đây kì này chết chắc với ông thầy giám thị-vừa nói vừa bước đến phòng vệ sinh nhưng bước chân cô khựng lại,với đầu óc không phải là thông minh siêu hạng nhưng cũng không đến nỗi mất trí thì cô không hề vặn đồng hồ báo thức vậy tại sao sáng nay nó lại reo?

Khoan đã hình như có gì đó không đúng và rất mờ ám ở đây rõ ràng cô đã có kết quả thi đại học,cho dù vậy vẫn còn trong kì nghỉ hè thì làm gì phải đi học cơ chứ.

Vặn hết công suất của não bộ để suy nghĩ,Tiểu Kỳ đưa ra nghi vấn thứ ba hôm nay là ngày chủ nhật kia mà và kết luận cuối cùng của Tiểu Kỳ-nhà trinh thám tài ba đó là“bị lừa”.

Trong lúc Tiểu Kỳ suy nghĩ thì Thiên Tư hai bờ vai run lên cổ nén cười vì điệu bộ ngốc chưa từng có của Tiểu Kỳ,cô ngồi cạnh bàn sách vờ lấy quyển sách ra đọc như để chứng minh mình hoàn toàn vô tội.

Tiểu Kỳ từ từ xoay lưng lại quả đúng như cô dự đoán mình đã bị lừa và người lừa không ai khác là cái người đang ngồi bắt chéo chân mắt vẫn dán vào quyển sách thờ ơ với sự đời như thể dù quả địa cầu thân yêu bao bọc hàng tỉ con người có sụp đổ cũng chẳng liên quan.

“Giỏi,rất giỏi kĩ thuật diễn rất tốt”

Ánh mắt Tiểu Kỳ hần lên tia giận dữ như xé nát cái con người trước mặt,phá gì không phá lại đi phá giấc ngủ của cô đúng là chán sống rồi,cô chống tay hai bên hong sầm sầm bước tới cái con người trước mặt đang quay lưng về phía cô.Như biết được sự giận của đối phương Thiên Tư chợt thấy lạnh sống lưng rùng mình một cái,rồi quay lưng lại nhovn miệng cười tươi rói gương mặt và ngữ điệu thể hiện rõ“ta vô tội”:

-Ồ, Tiểu Kỳ bà thức rồi à,tôi mãi đọc sách nên không biết bà dậy.

-Bà làm điều ác sợ bị vạch trần sao phải ngạc nhiên khi tôi thức thế?-hỏi một câu như để tội nhân biết ăn năn hối lỗi mà nhận tội với ngụ ý“nói ra biết điều ta tha cho”.

-Ấy, tôi nào có làm gì xấu chứ đừng nghĩ xấu như thế-tên tội nhân này gang lì thật bị bắt quả tang vẫn cố chối cãi cơ đấy.

-Bà diễn hay thật sao không thi vào trường nghệ thuật thi vào trường kinh tế làm gì?-Tiểu Kỳ ta nổi giận rồi nhé,vừa nói cô vừa xắn tay áo để chuẩn bị công kích đối thủ.

Thiên Tư xua xua tay miệng vẫn cười chân thì chuẩn bị tư thế co chân chạy cho nhanh,nhưng lại không nhanh bằng Tiểu Kỳ cô đã nhanh hơn tóm cô bạn và thọt vào những nơi nhạy cảm của Thiên Tư để cô cười ra nước mắt điển hình chỗ nhạy cảm của Thiên Tư chính là eo,cứ chạm vào là cô không ngừng cười,vừa thọt Tiểu Kỳ vừa nói trong tiếng cười

-Cho bà chết,dám lừa tôi hả,hehe...!

Đường như sắp hết chịu đựng được cô giờ tay đầu hàng để được yên thân nếu không cô chỉ sợ mình cười sái cả quai hàm thì khổ.

-Lần sau chừa nhá,cầm phá giấc ngủ của người khác -Tiểu Kỳ buông cô ra và đi vào nhà vệ sinh nãy giờ lo giỡn mà cô quên mất việc làm vệ sinh cá nhân.

-Rồi...,rồi lần... sau... không dám ..nữa-cô vẫn cười nói trong ngất quăng,bây giờ cô đã thấu hiểu vì sao không nên để điểm yếu cho người khác biết.

-À..én..ây ..ó..iên..ì?(bà đến đây có chuyện gì)-Tiểu Kỳ đang đánh răng nói vọng từ trong nhà vệ sinh.

-Tôi định rủ bà đi dạo sân tiện mua sắm,hôm nay chủ nhật đông đúc chắc chắn rất vui-cô đang cầm quyển sách và nằm trên giường Tiểu Kỳ,cô nhìn quanh phòng một màu hồng độc nhất hèn gì Tiểu Kỳ yêu đời như thế.

-Ừm,..ợi át(ừm đợi lát).

3. Chương 3: Lạ Mà Quen

Nếu vô tình gặp một ai đó trên đường đời

có lẽ đó là duyên cũng có thể là sợi dây

định mệnh kéo những con người vốn

không hề quen biết đến gần nhau.

Có những thứ ta vô tình đánh rơi trong quá

khứ nếu như lại một lần nữa nhìn thấy

trên dòng đời ta có nhặt nhanh và cất giữ lại hay làm lơ?

Tiểu Kỳ đánh răng và làm vệ sinh cá nhân xong thì mở tủ lựa từng bộ đồ ướm lên người rồi đứng trước mặt Thiên Tư đưa qua đưa lại cho cô xem bộ nào hợp, mỗi lần ra ngoài khâu khó khăn nhất của Tiểu Kỳ chính là chọn một bộ đồ vừa ý.

Và khâu này chính là khâu mà Thiên Tư ngán ngấm nhất,nói thật lòng thì theo cô đánh giá thìTiểu Kỳ mặc gì cũng đẹp tất nhưng không hiểu sao lần nào cũng khó khăn trong việc lựa chọn.

- Cái này được không?

- Được bộ này đi-Thiên Tư xét nét kĩ càng xoay qua xoay lại bộ cánh màu trắng tinh khôi gật gù cho là đẹp.

- Được sao?Tôi thấy nó nhạt nhẽo quá chẳng nổi bật gì cả,thôi bộ khác đi-Tiểu Kỳ tỏ vẻ nghi ngờ,nét mặt tỏ rõ“không được chút nào” rồi cô quăng bộ cánh sang một bên,tiếp tục công cuộc vi đại “bối tử tìm đồ”.

-Cái này thì sao?

- Được!-Thiên Tư ngán ngấm thở dài thườn thục có lẽ đi chơi tốn nhiều thì giờ chuẩn bị là đây giai đoạn “lựa đồ”

- Còn cái này?

- Cũng được.

- Nè tóm lại bà thấy tôi mặc cái nào đẹp mà nói được mãi thế?

- À,tôi thấy mặc bộ cánh màu hồng này đi nó vừa là màu bà thích vừa nổi trội không thấy nhạt nhẽo,dạng ống lờ bờ vai trắng ngần quyến rũ khỏi phải chê,phía dưới hơi xòe tiện đi lại,ok?

-Ừm...vậy cái này đi-Tiểu Kỳ tỏ vẻ nghi ngại rồi cũng đồng ý vì cô cũng đang ngấm ngấm chọn nó lại có thêm tài lập luận sắc bén của cô bạn thân thì lập trường cuối cùng cũng vững hiên ngang bước vào phòng thay đồ, ở ngoài Thiên Tư cũng thở phào vì được giải thoát.

Thay xong cô bước ra đứng trước gương ngắm nghía vài phút hai người nhìn mặt nhau gật gù tán thưởng cho tài thẩm mỹ của cả hai, cũng không cần phải thắc mắc tại sao Tiểu Kỳ lại kì công chọn lựa bởi lẽ nhà cô kinh doanh thời trang cơ mà nếu ăm ăm mặc lượt lượt đi ra ngoài chẳng khác nào cô bôi tro chét trấu vào mặt gia tộc nhà họ Ngạn. Tiểu Kỳ chải lại tóc thoa chút son màu hồng nhạt rồi cùng Thiên Tư bước xuống nhà.

Cả hai cúi đầu chào ông bà Ngạn :

- Thưa hai bác tụi con đi ạ!

-Thưa ba mẹ con đi ạ!

-À hai con xuống rồi à, chà xinh nhỉ-ông Ngạn cười hiền nhìn hai cô gái trước mặt.

-Thế con không ăn sáng sao?-bà Ngạn tiếp lời khi thấy hai cô toan bước đi.

- Dạ tụi con đi ăn bên ngoài luôn ạ, mẹ không cần lo -Nói rồi hai người bước đến gần chiếc xe trước cổng đã đợi sẵn, tài xế riêng của nhà họ Ngạn mở cửa mời hai người vào xe nhưng Tiểu Kỳ phẩy phẩy tay ra hiệu không cần và bước vào chỗ ngồi quen thuộc của chú tài xế nhẹ nhàng nói:

- Chú không cần đi đâu, cháu tự lái được rồi, cảm ơn chú!

Thiên Tư cũng vào chỗ ngồi cạnh Tiểu Kỳ rồi chiếc xe dần lăn bánh, nhưng chưa nhanh vẫn còn đủ để nghe tiếng cấn dạn của chú tài xế:

-Tiểu thư lái cẩn thận hôm nay xe rất đông đấy.

-Vâng cháu biết rồi!-Tiểu Kỳ hạ cửa kính ngoài đầu lại cố nói thật to để tài xế nghe thấy. Rồi chiếc xe lao vun vút trên đường Thiên Tư say sưa ngắm cảnh vật bên đường tuy nhiên lâu lâu vẫn quay lại nhắc nhở Tiểu Kỳ chạy xe chậm lại bởi vì cô không muốn chưa học hành đến nơi đến chốn chưa có một tấm chồng để nuôi thân đã phải đi hỏi thăm sức khỏe diêm vương.

Đi được một quãng chiếc xe ghé vào một nhà hàng sang trọng, hai cô gái bước xuống với nét đẹp diễm lệ “hoa nhường nguyệt thẹn” khiến ai cũng phải ngoái đầu nhìn ngưỡng mộ có ,ganh tị có, và tiếng xuýt xoa khen ngợi. Tiểu Kỳ đưa chìa khóa cho tài xế lái xe vào bãi đỗ xe rồi cùng Thiên Tư bước vào trong hai cô vừa bước vừa dáo dác nhìn xung quanh để chọn một cái bàn thích hợp:

-Kia kìa-Tiểu Kỳ vừa nói vừa chỉ tay về phía chiếc bàn trống cạnh cửa sổ, Thiên Tư nhìn theo tay Tiểu Kỳ cũng gật gù đồng ý, hai cô thì nghĩ là tìm thấy cái bàn nhưng những người trong nhà hàng lại cho rằng hai cô tìm thấy bạn trai vì cạnh bàn hai cô chính là bàn của hai chàng trai. Điều này làm cho nam trong nhà hàng mặt mải ùu xùu vì “hoa đã có chủ”, nữ có người thì thờ ơ có người thì ngưỡng mộ vì nghĩ rằng “chu choa trai tài gái sắc”, có người lại tỏ vẻ ghen tị.

Hai cô gái đã thấy “mục tiêu” không ngần ngại bước thật nhanh nhưng lại không để ý có một nụ cười thâm hiểm trên môi một cô gái đang ngồi một bàn ngang chỗ hai chàng trai đang ngồi, chính vì đi nhanh chính vì không để ý Thiên Tư đã vấp phải chân của “một ai đó” mà ai cũng biết là ai đó làm cô ngã chuẩn bị tình thần trao nụ hôn đầu đời cho mặt đá lạnh ngất dưới sàn nhà, vie gì chú việc này cô không mong muốn một chút nào nhưng vẫn phải cam tâm nhắm mắt chấp nhận nhưng mọi chuyện lại không như cô nghĩ....

Thiên Tư đang chờ cú đáp đất an toàn về với đất mẹ nhưng chờ mãi sao chẳng thấy, cô chỉ cảm nhận được mình đang nằm trên một cái gì đó rất mềm và ấm, không những thế một mùi hương nam tính thoang thoảng xông thẳng vào khoang mũi, cô chắc chắn X-men một trăm phần trăm. Nhưng mùi hương này từ đâu tỏa ra đừng nói với cô mặt đá lạnh có mùi này đánh chết cô cũng không tin, đang mừng tượng và tìm cái nơi có mùi hương tỏa ra nên cô không để ý là có rất nhiều ánh mắt nhìn cô, đặc biệt là ánh mắt của một người đang chứa nét cười đầy ẩn ý.

-Đá rất mềm và ấm?-Giọng nói trầm ấm xông thẳng vào màng nhĩ của Thiên Tư khiến cô giật thót người, ngước mặt lên thì thấy gương mặt một người con trai phóng đại cách mặt cô chỉ vài xenti, cảnh này dễ hiểu lắm nhưng Thiên Tư vẫn chưa hoàn hồn được vì gương mặt này phải đánh giá là cực đẹp trai, đôi mắt sắc lạnh màu cà phê, mái tóc đen được cắt tỉa gọn gàng nhưng có chút phá cách mang phong vị lãng

tử, đến bây giờ thì chỉ số thông minh ít ỏi của cô đã có thể nhận ra rằng cái hương thơm nam tính từ đâu ra và cái mà cô nằm lên là thứ gì rồi “thân người” đấy.

-Không...không phải,tôi xin lỗi và cảm...cảm ơn anh về chuyện lúc này tôi quá bất cẩn-mặc dù cô hơi choáng trước vẻ đẹp của anh nhưng không thể để cô là đồ hám trai được cô vội bật dậy mặt cúi xuống để chừa ngưỡng mộ lấp ba lấp bắp xin lỗi, mặc dù cô biết đó không phải lỗi của cô nhưng chôn đông người tránh điều thị phi “một câu nhin chín câu lành” cô nhớ người xưa dạy thế.

-Bất cẩn?Em nghĩ lỗi do em?-Anh hơi nhũn mỳ vì thái độ của cô,cô quá ngốc hay cô quá hiền,hay quá rộng lượng đến nỗi hành động gạt chân lộ liễu như thế đến đứa trẻ lên ba còn thấy hướng chỉ cô một cô gái xinh đẹp như thế không lẽ chỉ số IQ thuộc loại cực thấp.

-Vâng lỗi do tôi, cảm ơn vì không để tôi ngã!-Anh này lạ nhỉ cô thừa nhận lỗi vậy mà vẫn không chịu bỏ qua sao đâu ai bảo anh đỡ cô,sao bây giờ bị đau lại định nổi giận với cô chứ nhìn đẹp trai vậy mà nhỏ mọn.

-Thôi được tùy em nhưng lần sau đừng rộng lượng quá như thế cô bé ạ-anh ghé sát tai cô thì thầm sau đó nở một nụ cười chết ruồi,à không chỉ đối với cô thôi đối với người khác là chết người đấy.

Tiểu Kỳ này giờ vì quá bất ngờ nên vẫn chưa hoàn hồn,nhưng cô đã thấy ai là người đã làm Thiên Tư ngã cô nhất định không bỏ qua. Cô đưa tay chỉ về cô gái kia mà quát:

-Là cô làm đúng không,chơi bẩn thế?

-Tôi..tôi-cô gái kia mặt thoáng biến sắc cả lâm nói không nên lời phần vì ánh mắt lạnh lùng của chàng trai nhìn cô,phần vì thái độ muốn xé xác người khác của Tiểu Kỳ,nhưng chưa kịp mở miệng thốt lời vàng ngọc tiếp theo thì Tiểu Kỳ đã bị Thiên Tư kéo đi đến cái “mục tiêu” đã nhắm từ đầu.

- Thôi bỏ đi chắc cô ấy không cố ý đâu

-Tâm Di à bà hiền quá đấy,cái loại này phải cho một bài học mới được.

-Thôi bỏ qua đi,thật ra cũng đâu có gì nghiêm trọng chẳng phải tôi vẫn an toàn bình yên vô sự còn gì,vả lại bà là tiểu thư đài các đừng làm mất hình tượng,hì hi..-Thiên Tư vừa vuốt vuốt lưng Tiểu Kỳ cho bớt giận vừa sử dụng vốn văn chương tích lũy được trong mười hai năm đèn sách ra thao thao bất tuyệt,thật sự cô cũng không ngờ là Tiểu Kỳ lại phản ứng mạnh mẽ đến thế,hai người vừa bước tới bàn định kéo ghế để an tọa thì có một cánh tay chắn ngang,đây gọi là than chưa nguội vẫn còn đốm đỏ đốm hồng đã ngu ngốc nhầm dầu là nước đổ vào không dập được than mà làm bùng cháy cơn bão lửa. Thiên Tư đang cầu khẩn cho kẻ ngăn đường này toàn mạng mà trở về nhà:

- Xin lỗi!Anh có thể mời hai em qua bàn tiệc anh ngồi cùng không?-Giọng nói ảm áp nhẹ nhàng của một người con trai vang lên,trong đôi mắt đen chứa đầy sự thích thú khi nhìn Tiểu Kỳ,mái tóc nâu hạt dẻ bồng bênh,nếu nói người con trai lúc này mang vẻ đẹp của sự lạnh lùng có chút bí ẩn thì người này lại mang vẻ đẹp của sự ảm áp dễ gần. Chàng trai vừa nói vừa chỉ sang cái bàn lúc này hai cô đi ngang đồng thời cũng là cái bàn mà chàng trai đôi mắt màu cà phê đang ngồi mắt hướng ra ngoài cửa sổ,miệng nhắm nháp ngụm cà phê đắng không đường.

-Không...không có gì chẳng qua tôi chỉ muốn làm quen và hai em coi như đền ơn anh kia vừa cứu em này vậy,nếu hai em không thích anh cũng không ép-miệng nói tay chỉ về phía Thiên Tư để đưa ra bằng chứng bào chữa cho hành động vô duyên ngăn chân người khác,hơn ai hết anh biết hai đôi mắt này rất ngỡ ngàng nhìn anh như sinh vật lạ từ trên hành tinh khác rớt xuống. Nếu như anh không kịp phản trần lí do chính đáng chỉ sợ anh bị đem ra làm “tắm thối” bị chém thay cho “con cá” lúc này bị chém hụt,thực hiện đồng thời ba động tác miệng nói tay hành động miệng nở nụ cười tỏa nắng với ý nghĩ “anh khuyến mãi cho hai em vì đã chú ý lắng nghe lời anh nói”,miệng cười thế thôi chứ trong lòng mồ hôi mẹ mồ hôi con đang chen chân chảy ra rất tiếc vì chủ thể kiểm chế quá tốt nên không để chúng trào ra bề mặt da.

-À..không có gì chúng tôi sẽ qua đây-câu nói ngọt này là của..Tiểu Kỳ cơ đấy,chuyện lạ rõ ràng đang cực kì tức giận xoay phất ba trăm sáu mươi độ tắt ngấm miệng còn nở nụ cười tươi như hoa trước sự ngạc nhiên của Thiên Tư và chàng trai,thực sự ngay từ đầu Tiểu Kỳ cũng đã thấy hai chàng trai này nên mới cố ý chọn cái bàn gần đấy,nói gì thì nói tài quan sát trai đẹp của cô cũng không tệ chút nào. Hơn nữa gia đình cô làm trong giới kinh doanh cũng có ảnh hưởng nho nhỏ đến kinh tế nước nhà nên cô cũng thường được dự

những buổi tiệc sang trọng cho nên cũng biết ít nhiều về hai con người này, vừa tài năng vừa phù hợp với tiêu chuẩn kén chọn bậc lang quân cô quyết định thử một lần xem sao.

-À..vâng chúng tôi sẽ qua-mặc dù đang bỡ ngỡ với tâm trạng xoay như chong chóng gió của Tiểu Kỳ và hơi ngạc nhiên về chàng trai trước mặt nhưng nghe anh bày tỏ tâm sự từ nãy đến giờ thì đã định hình được anh là ai-“ra là bạn của ”người kia“-”,cô nở nụ cười xã giao là vẻ bằng lòng nhưng không vừa ý,nhún vai một cái tỏ vẻ bất lực nhìn chàng trai sau đó mặt tỉnh cho Tiểu Kỳ kéo đi.

Chàng trai cũng thở phào nhẹ nhõm vì đã thuyết phục được hai cô gái,anh cũng đang thầm khâm phục tài biện luận của chính bản thân mình thật tình mà nói thì đây là lần đầu tiên anh hạ mình thuyết phục con gái quả thật khó hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Nhưng anh không biết mình lấy can đảm đâu ra để bước đến gần họ mà không hề suy nghĩ bỏ lễ từ trước đến giờ đẹp trai là thế tài năng là thế thậm chí quanh anh có vô số tiểu thư quyền quý theo đuổi cũng có,mỗi mai cũng có nhưng anh nào để ý vì anh không thích sự giả dối ở những con người đó xe xua nịnh bợ trong mắt chỉ xem bản thân là nhất chẳng xem ai ra gì. Cũng chính vì thế đã ở cái tuổi hai mươi hai mà anh và kể cả”thằng bạn quý hóa” của anh chưa lấy một mảnh tình vắt vai,mà cũng không đúng chỉ có anh thôi chỉ ít “thằng bạn kia” còn có một mối tình tuổi thơ tràn đầy đau thương mà cho đến bây giờ vẫn còn lưu giữ để mà nhớ để mà chờ đợi. Anh lắc đầu ngán ngẫm rồi cũng bước theo hai cô gái đi nhanh một chút và lịch sự kéo ghế mời hai cô gái ngồi,đàn ông ga-lăng là đây.

Quay lại trước lúc khi hai cô gái chưa đến bàn hai chàng trai và vì”thằng bạn mê gái vì gái bỏ bạn một mình” tại bàn có chàng trai đôi mắt màu cà phê hướng về phía cửa sổ,không phải anh chỉ ngồi không xơi cà phê đâu mà anh đang suy nghĩ về người con gái kia,đôi mắt đó thật sự rất giống làm sao anh có thể quên được đôi mắt đó cơ chứ,dù là trong giấc ngủ anh vẫn nhớ đến đôi mắt của cô bé tám tuổi ngân ngấn nước mắt tiễn anh ra đi để thực hiện cuộc huấn luyện trở thành một Best CEO như hiện nay. Phải chăng cô thật sự đã biến mất khỏi sự kiểm soát của anh, chưa bao giờ anh cho phép mình nghĩ như thế thì hà cớ gì hôm nay lại vì cô gái kia mà nghĩ như thế,hay đúng như người ta nói tất cả là định mệnh,định mệnh đã mang người anh yêu đi cuốn theo cả trái tim anh chết dần chết mòn trong năm năm qua,và bây giờ sai một cô gái khác mang phương thuốc màu nhiệm làm sống lại trái tim kia.Anh muốn xua đi những ý nghĩ điên rồ kia,anh mà cũng tin vào định mệnh sao chẳng phải từ trước đến nay anh luôn tự hào định mệnh là do bản thân nắm giữ sao thật nực cười!

-Ê..ê mày nghĩ gì đăm chiêu vậy đừng nói với tao mày bị người đẹp hấp hồn nha-đang miên man suy nghĩ một bàn tay hươ hươ trước mặt,giọng nói đầy vẻ châm chọc đá đều của thằng bạn,nhưng anh cũng hơi ngượng vì câu nói này không hề sai.

-Làm gì có,mày chỉ giỏi tào lao-nhưng đâu để bị đá đều thế được anh cũng nhận biết được có hai người con gái ở đây vừa chữa ngượng cho bản thân vừa đá đều được thằng bạn một công đôi chuyện quá thuận tiện.

-Tụi em có thể ngồi đây được không?-mặc dù đã được kéo ghế sẵn nhưng thấy sự lơ đãng không quan tâm của người kia cũng hơi ngại vì chưa được phép đã sỗ sàng xâm phạm lãnh thổ thì còn đâu là hình tượng “thục nữ” nên Thiên Tư đành mở lời.

- Được chứ,chúng tôi mời hai em mà- lần này chàng trai có đôi mắt màu cà phê không còn lạnh lùng mà thay vào đó là đôi mắt ấm áp nhìn Thiên Tư đôi môi nở nụ cười nhẹ vẽ nên đường cong tuyệt mỹ vô bực bởi lớp băng dày như được gỡ bỏ,Thiên Tư thầm nghĩ nếu cô không được tiêm ngừa đầy đủ sức đề kháng yếu có lẽ đã đổ trước nụ cười kia của anh rồi,nhưng bây giờ cô mới nhìn kĩ gương mặt của anh đẹp như tạc nhưng cô không hề có cảm giác xa lạ mà lại rất quen tưởng chừng như cô và anh đã gắn bó với nhau một thời gian rất dài tuy nhiên cớ gì cô lại không nhớ ra kể cả một mảnh kí ức nhỏ cũng không có chắc cô nhầm,thấy trai đẹp cho dù lạ cũng thành quen.

-Cảm ơn anh-Tiểu Kỳ nhìn hai con người trước mặt đang chìm trong suy nghĩ mông lung thì lên tiếng rồi kéo Thiên Tư ngồi xuống,luyên thuyên giới thiệu.

-Ngồi chung bàn thế này phải biết tên chứ nhỉ,em giới thiệu trước vậy,em tên là Ngạn Tiểu Kỳ,còn đây là Dương Tâm Di chúng em là bạn thân từ nhỏ,còn hai anh em cũng biết sơ đấy nhưng vẫn muốn hai anh tự giới thiệu-Tiểu Kỳ vừa nói vừa quàng vai Thiên Tư thể hiện tình bạn thân thiết.

4. Chương 4: Cảm Giác

Có cảm giác thân quen nhưng không rõ ràng, có những cảm xúc thoát đến nhưng cũng thoát đi. Nhưng dư âm mà nó để lại thì phải làm người ta suy nghĩ không dứt.

Tâm Di sao? Không biết cảm giác gì nhưng chàng trai có đôi mắt màu cà phê mong rằng cô gái kia có cái tên mà anh ngày đêm mong nhớ, năm qua năm, tháng qua tháng tìm kiếm không sót một ngõ ngách ” Diệp Thiên Tư”, rồi cuộc cô đã thật sự không còn hay cổ tình lãng tránh anh?

- Anh tên Lăng Thiên Ân, rất vui khi được biết hai em.

Chàng trai có đôi mắt đen, mái tóc nâu màu hạt dẻ bông bênh nở nụ cười ấm áp như nắng ban mai nhìn hai cô gái, đưa tay ra hiệu bắt tay xả giao. Nhưng ánh mắt anh chỉ lướt qua Thiên Tư phần lớn là chăm chú nhìn Tiểu Kỳ, thực sự thì không hiểu sao chỉ mới gặp cô mà anh có cảm giác không rời mắt được phải chăng anh đã trúng tiếng sét ái tình, nếu nói thẳng ra ánh mắt cô hớp hồn anh mất rồi, chuyện này mà để người khác biết chắc sẽ cười nghiêng ngả vì chủ tịch tập đoàn Lăng Thị đổ trước một cô gái. Nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy mặt mình như nóng dần lên.

- Vâng chào anh!

Cả hai cô gái đồng thanh rồi lần lượt bắt tay Thiên Ân, đối với Thiên Tư thật sự đó là một cái bắt tay xả giao tuyệt đối không hơn không kém vì cô chẳng có cảm giác kì lạ nào ngoài cảm giác hai bề mặt da tiếp xúc nhau. Nhưng đối với Tiểu Kỳ thì không như thế, cô có cảm giác rất ấm và như có dòng điện xuyên từ bàn tay anh qua bàn tay cô, cảm giác này làm cả cô và Thiên Ân mặt nóng rang như phát sốt và đỏ ửng như cà chua chín, nhưng cả hai đều nằm trong giới kinh doanh tiếp xúc với nhiều hạng người khác nhau nên ít nhiều cũng kiềm chế được cảm xúc quá trớn của mình. Cả hai rút tay về trong sự ngượng ngập trong khi đó lại có hai cặp mắt khác đang dõi theo hai người khẽ mỉm cười rồi nhìn nhau như truyền tin ” hai người này có tình ý rồi” nhưng hành động này làm hai người nhìn nhau không dứt. Như để xua đi sự ngượng ngùng, Tiểu Kỳ nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh vốn có.

- Vậy còn anh?- Thiên Tư bị Tiểu Kỳ đá nhẹ vào chân hất mặt về phía chàng trai này giờ vẫn ngồi im quang sát, ánh mắt chứa tia cười ngấm ngấm quang sát Thiên Tư, ra hiệu cho Thiên Tư bắt chuyện.

- À, anh tên Du Tử Phong là bạn thân của Thiên Ân- Bị bắt quả tang nhìn trộm con gái nhà lành hơi bất ngờ nhưng có lẽ điều đó không đủ để một Du Tử Phong giả kiềm nén cảm xúc thể hiện ra mặt mà vẫn điềm nhiên trả lời như chưa hề có việc ”nhìn trộm” mà là ”quang minh chính đại”.

Nói xong anh cũng đưa tay ra để bắt tay hai cô gái, lần này thì đến lượt Thiên Tư đỏ mặt vì cảm giác chạm tay Tử Phong rất ấm như được che chắn bảo vệ, hơn nữa nó làm cô nhớ đến cảnh vấp ngã lúc này hơi ấm từ tấm ngực vững chãi của anh vẫn còn đâu đây, trong bốn người có lẽ cô là người kém nhất trong việc kiềm chế cảm xúc mặt nóng và đỏ dần, điều này làm trên môi ba người còn lại ngự trị những nụ cười với hàm ý khác nhau. Ánh mắt Tử Phong vẫn nhìn cô môi khẽ nhếch lên nở nụ cười nhẹ. Hai bàn tay đã buông, anh vẫn nhìn cô miệng khẽ cười nhưng đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại có vẻ hơi lo lắng.

-Em không sao chứ, không khỏe sao Tâm Di?

Nói xong anh vẫn nhìn biểu hiện của cô chờ đợi câu trả lời, nhưng thật ra thì anh đã biết tại sao mặt cô lại đỏ như thế ”chắc vì cảnh vấp ngã lúc này”. Cứ cho là anh đã biết đi chẳng nữa, nhưng anh lại muốn đùa cô một chút, muốn xem một người biết cách xử sự như cô sẽ đối đáp như thế nào. Không biết vì nguyên do gì anh lại phát hiện được chút tình nghịch trong ánh mắt trưởng thành ấy.

- Cảm ơn anh em không sao, chắc không khí ở đây làm em hơi mất cảm.

-Ra thế, em không sao thì tốt rồi.

Đúng như anh dự đoán cô rất lạnh lẽo trong việc giải quyết tình huống, ”mất cảm sao lí do này hay đấy”.

Anh như vậy là ý gì đây quan tâm cô hay đang vạch trần bộ mặt ”mê trai” đang hiện rõ trên mặt cô đây, cô biết cô không giỏi kiềm nén cảm xúc nhưng có cần thẳng thừng như thế không, đúng là làm cô xấu hổ chết được phải chi nhà hàng này có đường hầm bí mật dưới lòng đất như ”Địa Đạo Củ Chi” cô nguyện chui theo đường đó mà về nhà cho rồi.

- Ấy, Tâm Di sao mặt bà đỏ như cà chua chín vậy, tôi thấy không khí ở đây trong lành lắm mà hướng chỉ bà lại là người ở đây, hẳn cảm thật sao?

Tiểu Kỳ tỏ vẻ quan tâm bạn đưa vai mình chạm nhẹ vai Thiên Tư, bộ dạng đã đều hiện rõ mồn một, nụ cười thiên thần trở nên gian xảo hết cỡ. Câu hỏi của Tử Phong đã làm cô phải suy nghĩ rồi, thật ra đây là bạn thân hay kẻ thù cô thế, bây giờ là thời cuộc gì định bán đứng cô sao, đúng là mê trai bỏ bạn còn hùa theo Tử Phong vạch trần cô, lúc này chẳng phải Tiểu Kỳ cũng thế sao nhưng cô có đá động gì tới đâu bây giờ lại quay sang đá đều cô đúng là không có nghĩa khí. Mặc kệ, quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, trước hết cô phải tìm cách thoát khỏi vòng vây này trước đã.

- Tôi không sao, đã phiền bà quan tâm rồi. Tôi nhớ không lầm lúc sáng do ham ngủ nên bà vẫn chưa ăn sáng thì phải, định nhìn đôi luôn sao mà hỏi lắm thế?- đưa tay xoa xoa cằm rồi buông một câu làm Tiểu Kỳ cứng họng quả là cao thủ.

Định đá đều cô sao không có cửa đâu nhé! Nếu tiếp tục chỉ sợ kẻ” vinh quang thắng trận ” là cô cơ đấy chỉ một câu cô đã lấy lại cả vốn lẫn lời, có thể “trả đòn ” lại vạch toét được thói xấu ham ngủ của cô bạn trước mặt hai anh đẹp trai, đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn. Thiên Tư vô cùng hả hê với chiến tích của bản thân trong khi Tiểu Kỳ đầu bốc khói nghi ngút nhưng cũng đành âm ỉ cho qua chuyện nhằm nhanh chóng kết thúc chiến tranh ngầm dù sao người khơi chuyện cũng là mình nên im miệng cho yên thân, vì Tiểu Kỳ biết rõ Tâm Di mà nổi giận thì cô có mà bề mặt với bàn dân thiên hạ.

- Ồ, tôi quên thôi gọi thức ăn đi!

Thiên Ân như hiểu ý Tiểu Kỳ búng tay cái tách ra hiệu cho phục vụ, ngay lập tức một anh phục vụ đi ra niêm nở hỏi han bốn vị khách đã trở thành tâm điểm của nhà hàng.

- Xin lỗi! Quý khách dùng gì ạ?- tay đưa menu cho hai cô gái anh phục vụ trên môi vẫn giữ nụ cười tươi.

- Cho tôi một phần mì Ý, một ly cam vắt, còn bà ăn gì?- mắt lướt sơ qua menu, Tiểu Kỳ nói rồi quay sang hỏi Thiên Tư.

- Cho em ly kem dâu được rồi, cảm ơn anh- Thiên Tư nhận từ trên tay Tiểu Kỳ lướt sơ qua một lượt rồi nở nụ cười trả lại menu cho anh phục vụ.

Kem dâu sao? Ngay cả sở thích cũng giống kì lạ thật mặc dù biết trên đời người giống người thiếu gì nhưng Tử Phong vẫn không khỏi hoài nghi rằng cô chính là Thiên Tư cho dù đó là hy vọng nhỏ nhoi nhưng anh vẫn mong đó là sự thật. Chẳng bao giờ Tử Phong có cảm giác này với bất cứ cô gái nào, anh đang cảm nhận được tim anh đập nhanh hơn mức bình thường. “Chết tiệt! Mình có bị bệnh tim bao giờ đâu” ý nghĩ thoáng qua đầu Tử Phong ẩn sau đôi mắt màu cà phê có chút ngạc nhiên sau khi nghe Thiên Tư nói, đã nói là thoáng qua thì không ai có thể phát hiện được trừ người hiểu anh nhất Lăng Thiên Ân.

- Hai anh ăn sáng chưa?- Thiên Tư tốt bụng hỏi han ân nhân.

- Cảm ơn em, hai anh ăn rồi- Thiên Ân lên tiếng hất mặt về phía phục vụ ra hiệu cho anh ta đi vào trong chuẩn bị. Từ này đến giờ anh vẫn lặng lẽ quan sát biểu hiện khác thường của Tử Phong đối với Thiên Tư. Thật ra anh cũng có cảm giác cô gái kia rất giống một người nhưng chỉ cho rằng đó là sự nhầm lẫn, nhưng thái độ của Tử Phong như thể xem ra không phải chỉ mình anh có suy nghĩ đó mà kể cả Tử Phong cũng đang có cảm giác đặc biệt với cô gái kia. Nghĩ đến đây anh lại cảm thấy vui nếu như có một cô gái đến tuổi ầm cho trái tim Tử Phong cũng tốt ít ra cậu ta không phải sống trong quá khứ ảm đạm bóng hình cô gái mang tên Thiên Tư.

Chưa đầy năm phút thức ăn được mang ra, khác với suy nghĩ của hai anh hai cô gái không hề ngại ngần mà ăn uống rất tự nhiên nhưng không lỗ mẫn mà theo cung cách của tiểu thư chăm chăm vừa ăn vừa nói chuyện một cách vui vẻ. Hai cô giới thiệu về mảnh đất này nơi hai cô sinh sống từ nhỏ tỏ vẻ đầy tự hào nhiều lúc khiến hai chàng trai phải phì cười vì sự hồn nhiên đó. Hai cô hỏi hai anh về công việc, nguyên do nào lại có mặt tại đây, đơn giản vì theo hai cô được biết hai anh sống tại thành phố mang tên Bác nhưng bây giờ lại có mặt tại Bình Dương. Hai anh cũng hỏi hai cô về việc học hành được biết hai cô cũng sắp trở thành sinh viên của trường Đại học kinh tế thì trong họ có gì đó vui mừng vì họ vẫn đang học tại ngôi trường đó sắp tới họ là sinh viên năm tư cơ mà, chỉ ít như thế cơ hội gặp lại hai cô sẽ cao hơn bình thường.

Thiên Tư thì lại để ý đến cái dáng ngồi cao ngạo của Tử Phong hai chân bắt chéo hai tay đan vào nhau để trước bụng hai khuỷu tay để lên hai bên thành ghế, đầu hơi nghiêng nghiêng, mái tóc đen che đi một phần mắt lâu lâu gật gù với những gì hai cô nói, lâu lâu với chất giọng trầm trầm cất lên vài câu nhưng vô cùng tiết kiệm từ ngữ tựa như sợ hao hụt từ ngữ dân tộc. Cô còn để ý đến mặt thiên sứ trên sợi dây đeo cổ kia có hình thiên sứ đôi lúc phát sáng lấp lánh, chợt trong đầu cô những mảnh ghép vỡ vụn xuất hiện ghép vào nhau thành một khuôn mặt nhưng vô cùng mờ nhạt và không hoàn thiện trong làn sương mờ ảo rồi chợt tan biến như thể không muốn cô lưu giữ hình ảnh ấy: “Cảm giác này là sao? Sao nhìn anh cô cảm thấy nhớ, nhưng nhớ về ai, nhớ vì điều gì thì lại không rõ, hình ảnh vừa rồi có liên quan gì đến anh tại sao nó lại xuất hiện trong giờ phút này?”.

Thật ra việc tìm kiếm thông tin về hai cô gái không hề khó đối với hai anh, họ muốn gấp giờ nào chẳng được nhưng cái gì diễn ra tự nhiên thì sẽ bền vững hơn, nhưng nếu họ đã xác định được đó là những cô gái của đời mình thì chắc chắn sẽ không để tuột theo tự nhiên vì như thế sự chờ đợi sẽ tăng gấp bội.

Ăn xong, Thiên Tư cùng Tiểu Kỳ chào hai anh ra về vì có chuyện bận (mua sắm nhưng lại không dám nói thật), trước khi đi cô gái “hiền lành” mang tên Tiểu Kỳ vẫn không quên lườm cô gái mèm làm Thiên Tư ngã một phát mèm cháy da, với trí nhớ của cô thì cô gái kia chính là Tạ Y Ngân con gái nhà họ Tạ cũng kinh doanh trong lĩnh vực thời trang luôn cạnh tranh gay gắt với gia đình cô nhưng luôn thua một bậc. Nhưng cô ta lại còn là người mẫu đang nổi, lúc này cô bỏ qua không chỉ vì lời nói của Thiên Tư, vì phẩm chất của bản thân mà còn vì cô không muốn một người mẫu như cô ta bị mang tiếng xấu, tính ra Tiểu Kỳ cô cũng đã có tâm địa bỏ tất lăm rồi. Nhưng chắc cô ta không nhận ra Tiểu Kỳ như thế càng tốt tránh được phiền phức.

Hai chàng trai đứng lên tiễn hai cô gái, họ nhìn theo hai thân ảnh dần khuất thì cũng đứng lên thanh toán tiền và bước ra khỏi nhà hàng, nhưng trước khi đi họ muốn tổng khứ hai cái đuôi đang bám theo họ không buông.

Muốn qua mắt một vị chủ tịch như Tử Phong thì không hề dễ một chút nào, thật ra anh đã thấy họ từ lúc hai cô gái bước sang bàn anh ngồi nhưng cứ làm lơ vì lâu lâu họ mới thấy gái đẹp, hai tên mặc vest đen lấp lấp lánh bộ dạng mờ ám không thể tả nhưng trên áo lại có huy hiệu màu bạc nổi bậc “FA”, ngồi sau cách bàn anh một bàn. Giọng nói trầm ổn vang lên có chút cảnh cáo có chút ra lệnh để chứng minh rằng “không có gì có thể qua mắt anh”, làm kẻ có tật giật mình phải giật nảy người, luồn cuộn ngậm ngùi bước theo trong sự lo sợ:

- 3K(Three Key), anh ra được rồi đó!

5. Chương 5: Trợ Lí- Cận Vệ- Anh Trai

Lời nói đùa rồi cũng sẽ theo gió bay đi nhưng dư vị của nó vẫn còn, đó chính là niềm vui và sự nghi vấn. Đôi khi những lời nói đùa đó lại là tâm trạng và cảm xúc thật sự.

Vừa nghe đến cái tên quen hơn từ quen, một trong hai tên mặc vest đen giật mình nhìn xung quanh xem có ai trùng với tên của mình nhưng không như cậu ta nghĩ trái đất vẫn quay bình thường, mọi người trong nhà hàng vẫn tự nhiên dùng bữa chẳng ai tỏ rõ cử chỉ ” ta đây là 3K” cả.

Dĩ nhiên điều đó đồng nghĩa với việc cậu ta cùng đồng bọn đã bị phát hiện.

Từ từ xoay mặt nhìn hai con người đang định bước ra khỏi nhà hàng mà nuốt nước bọt ừng ực, thầm than oán cho số phận. Hai tên mặc vest đen lập tức bước theo sau, để tránh việc chủ tịch nổi giận thì khổ.

Nói gì thì nói, họ biết rõ Tử Phong rất ghét cái trò lén lút theo sau khi chưa được sự cho phép thể mà vẫn ngu ngốc đâm đầu vào. Nhưng làm sao trách họ được khi sáng sớm tìm quanh khách sạn không thấy chủ tịch đáng kính nên sốt sắng đi tìm, không ngờ lại gặp ” chuyện lạ Việt Nam” chủ tịch tán gái vì hai chữ ” tò mò” nên ngồi lại xem kịch hay, nhẩn tương” đến qui không hay đi thần không biết” nhưng họ đã nhầm.

Thiên Ân quay lại nhìn hai tên mặc vest nhún vai một cái tỏ vẻ bất lực rồi bước theo sau Tử Phong, khuôn mặt lộ rõ “hai anh tiêu rồi”.

Hai chàng trai dáng cao dong dỏng bước ra khỏi nhà hàng trong sự tiếc nuối của cả nhân viên lẫn khách hàng và bỏ lại sau lưng cái nhếch mép đầy ẩn ý của cô gái họ Tạ.

Cái nắng sớm dịu nhẹ, gió mơn man thổi làm người ta cảm thấy nao nao hai chàng trai cũng thế mỗi người một suy nghĩ về hai cô gái.

Bước chân sải dài trên nền đá, không nói lời nào cũng chẳng thèm quay lại nhìn hai tên bám đuôi, Tử Phong bước ngay một nhanh đến garage xe, làm không khí ngày càng căng thẳng. Thấy tình hình không ổn, cậu trai mang tên 3K lên tiếng phân bua giải thích:

- Chủ tịch mới sáng ra đã biến mất làm chúng tôi lo quá nên đi tìm, tình cờ đi ngang đây do vẫn chưa ăn sáng nên sẵn tiện ghé vào dùng bữa không hề có ý theo dõi- Miệng nói, đầu óc thầm cầu nguyện mờ mờ hời hợt ra ngày càng nhiều.

- Thì tôi có nói gì đâu sao căng thẳng thế?- Thốt ra một câu thần nhiên, Tử Phong làm mặt điềm nhiên đến lạ, vẫn sải chân đều đều mắt vẫn hướng về trước không thèm liếc 3K lấy một cái.

Nhưng câu này lại làm 3K đứng hình mất mấy giây, mà không phải chỉ có 3K cả hai người còn lại cũng thế. Sau vài giây trấn tĩnh, 3K vội chạy theo Tử Phong buông một câu nói nửa thật nửa đùa:

- Tâm trạng chủ tịch hôm nay vui nhỉ?

- Vui?- Lần này thì bước chân Tử Phong dừng hẳn khẽ nhún mày khó hiểu nhìn 3K đầy thắc mắc, “biểu hiện nào của anh cho thấy điều đó chứ?”.

- Vâng! Tâm trạng chủ tịch có lẽ đang rất vui chẳng qua tự bản thân chủ tịch không nhận ra điều đó thôi, nhưng tôi có thể thấy rất rõ nếu không tin cậu có thể hỏi họ- Vẫn hồn nhiên trả lời và chỉ tay về hai con người từ nãy đến giờ vẫn bước theo phía sau để tìm kiếm thêm đồng minh.

- Thật? - Tử Phong thật sự rất tiết kiệm lời nói, nhưng chỉ một từ thôi cũng đủ làm người ta toát mồ hôi hột.

Hai con người còn lại bất giác ánh mắt sắc lạnh của Tử Phong thì thoáng lạnh sống lưng định trả lời không phải sự thật, nhưng bất giác ánh mắt van lơn cầu cứu của 3K thì không đành lòng gạt đầu lia lịa như gà mổ thóc để cứu rỗi linh hồn đang cheo leo bên bờ vực thẳm. Nếu để Tử Phong biết 3K nói dối thì không còn mạng để mà về.

- Có lẽ thế- Quay mặt bước đi Tử Phong xác nhận trong sự nghi vấn ” chẳng lẽ anh thật sự đang vui, vì cái gì vì cô gái kia sao?”.

-Chắc..chắc...chắc hai cô gái kia có bạn trai rồi nhỉ? Tiếc thật!- Biết con mồi đã cắn câu, 3K thụt lùi ra phía sau giả vờ lăm nhăm với hai con người còn lại khi Tử Phong bước trước vài bước để đánh òn tâm lý nhằm khai thác một số thông tin, rất ít cơ hội được trêu chủ tịch hôm nay phải làm cho ra trò.

- Sao anh nghĩ thế, 3K?- Nhưng câu nói này chẳng nhận được sự quan tâm của Tử Phong mà lại là sự quan tâm của Thiên Ân. Thật ra cũng không hẳn là Tử Phong không quan tâm, đôi mày anh chau lại như cố lắng nghe nhưng vì anh đi trước nên chẳng ai thấy.

- Thì hai cô gái xinh đẹp thế kia mà chưa có bạn trai ai mà tin theo kinh nghiệm tình trường của tôi thì những cô gái oddooj tuổi này hầu hết hầu hết đã có boyfriend, nếu không có trừ phi...

- Trừ phi gì?- Lại là một câu hỏi từ Thiên Ân.

-...hai cô gái đó có tình ý với nhau hay còn gọi là less- Ra chiều nghĩ ngợi rồi 3K thốt lên một câu mà không ai có thể chấp nhận được.

- HẢ???-hai người còn lại hốt hoảng đồng thanh, tiếng hét làm mọi người xung quanh phải ngoái nhìn, kể cả Tử Phong cũng dừng bước miêng nở nụ cười nhẹ, thật sự anh đang rất buồn cười vì lí do lỗi bịch kia nhưng không thể cười trong trường hợp này được, buột miệng anh thốt lên một câu nghi vấn:

- Thế tôi và Thiên Ân vẫn chưa có bạn gái thì gọi là gì?

- Là gey- trả lời không cần suy nghĩ 3K đánh giá hai vị chủ tịch một cách cực kì thẳng thắn như đã được giam giữ bấy giờ mới được giải thoát, lách lút bay vào không trung đập thẳng vào màng nhĩ của ba người còn lại không gian lắng đọng trong phút chốc.

- Ô..., thế à!- ngạc nhiên, ngạc nhiên tột độ hóa ra trong mắt trợ lý chủ tịch Du Tử Phong có vấn đề về giới tính cơ đấy.

Thật ra Tử Phong biết từ nãy đến giờ tên trợ lý đang cố lảng sang chuyện khác để tránh việc anh truy cứu hấn theo dõi anh nên anh cũng làm lơ mặc cho anh ta lải nhải anh biết rất rõ tính con người này. Cái tên 3K là do Tử Phong đặt cho anh ta chẳng phải biệt hiệu cao quý hay bí hiểm gì mà chẳng qua vì tên anh ta đều bắt đầu bằng ba chữ “K”-Kim Khải Khang. Tên đẹp phết thế mà anh không thích gọi chỉ thích gọi Three Key(3K), những tên dưới trướng 3K thì gọi bằng cái tên thân mật là “anh Key”, người cùng cấp bậc thân thiết thì thường trêu anh ta là “ba ngàn đồng” điều này làm anh ta tức lộn ruột nhưng cũng đành chịu, những lúc như thế Tử Phong chỉ biết cười bởi điệu bộ của anh ta.

Chính Tử Phong cũng không ngờ cái tên anh đặt lại được cải tiến nhiều đến thế. 3K lớn hơn Tử Phong ba tuổi vừa là trợ lý đắc lực trong công việc của tập đoàn, vừa là cận vệ thân cận, tuy vậy Tử Phong luôn xem anh ta như anh trai.

- Anh giỏi lắm 3K!- không như Tử Phong thể hiện thái độ ngạc nhiên Thiên Ân vô cùng tức giận mặt đỏ ửng như mồn ăn tươi nuốt sống 3K.

Tử Phong mở cửa xe bước vào, ra hiệu cho Thiên Ân vào theo đột nhiên Thiên Ân lại nảy ra ý định kì quái lôi cả tên còn lại vào vị trí tài xế kéo Tử Phong xuống hàng ghế dưới nhanh chóng đóng cửa xe không cho 3K kịp suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra đã vội giục tên kia lái xe đi nhanh như xé gió.

- Thế anh đi bộ về nhé 3K- Thiên Ân hạ cửa kính nói một câu ngọt như mía lùi nhưng đối với 3K thì chưa không thể tả.

- Nhưng thưa chủ tịch, tôi vẫn còn giữ chìa khóa xe kia làm sao anh Key về được?- vừa lái xe tên cận vệ kia cũng vừa sụt sùi.

- Chính vì như thế tôi mới bảo anh đi cùng chúng tôi để hấn ta đi bộ để cảnh cáo.- nhẹ nhàng giải thích cho tên cận vệ đang chẳng hiểu gì Thiên Ân ra vẻ hài lòng với kế hoạch trả thù mi mẫn.

Chiếc xe lao đi vun vút nhưng không về khách sạn và hoàn toàn ngược hướng với hai cô gái lúc này có niềm hạnh phúc, cái gọi là tình yêu.

Mặt đường tràn ngập ánh nắng, có sự dịu nhẹ của nắng sớm có sự oi ả của mùa hè, ánh nắng len lỏi qua tán cây tạo sự huyền ảo ven đường đó có chẳng chỉ là vẻ đẹp của thiên nhiên. Là ánh nắng sưởi ấm bốn con tim hay chính họ đang hướng về nhau nên đem đến sự ấm áp cho nhau, len lỏi đâu đó một góc tim niềm hạnh phúc, cái gọi là tình yêu.

6. Chương 6: Nhớ

Rất muốn chạm tay vào nhưng không thể, muốn xua đi những hình ảnh kia khỏi tâm trí nhưng bất lực. Gió đến và cuốn đi tất cả những gì nó thổi qua.

Thiên Tư và Tiểu Kỳ ngay sau khi chào tạm biệt hai chàng trai trong sự tiếc nuối cũng đến một trung tâm mua sắm gần đó để mua một số đồ dùng cần thiết. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của Thiên Tư còn Tiểu Kỳ thì đến đây để thực hiện chiến lược tiêu xài hoang phí để giải thoát cho đồng tiền trong tài khoản chưa có cơ hội xông pha thị trường. Nói là mua sắm, nhưng Thiên Tư với mớ suy nghĩ hỗn độn về người con trai kia mà cứ lơ ngơ lảo nhão đôi lúc còn mua nhầm đồ, được Tiểu Kỳ thăm dò ý kiến thì gục gặt ậm ừ cho qua chuyện chứ chẳng thiết tha gì. Và chuyện gì đến cũng sẽ đến “tức nước vỡ bờ”, Tiểu Kỳ đã hết chịu đựng nổi buồn bực trong lòng định mắng cho Thiên Tư một trận nhưng từ khi rời khỏi nhà hàng cô đã như thế này thì chỉ có một nguyên do, nên Tiểu Kỳ đành ngậm ngùi dỗi lòng:

- Hôm nay chẳng có gì đáng mua cả về thôi Tâm Di!

- Hả,à ờ về thôi!

Thái độ này là sao đây đúng là mất hồn, lơ lửng không trung, cả hai xách mớ đồ quờ quạng được vài thứ leo lên xe ra về, nói là “quờ quạng” vì đầu có tâm trạng đầu mà mua nên gom đại. Tiểu Kỳ đưa Thiên Tư đến tận nhà, thế mà tâm hồn nàng ta vẫn lơ lửng cảnh cây chẳng rõ suy nghĩ gì mà mất tập trung đến thế.

- Tâm Di! Tới nhà rồi.

- Tới nhà rồi sao? Vậy tôi xuống đây, bye bà!

Thiên Tư bước xuống xe, Tiểu Kỳ quay đầu xe về nhưng còn cố hạ cửa kính nói vọng ra, với mớ đồ trên tay Thiên Tư định mở cổng bước vào nhà nhưng lại nghe Tiểu Kỳ nói một câu làm cô tỉnh hẳn, mắt mở to hết cỡ:

- Tâm Di, bà nhớ anh Tử Phong rồi,haizz... Khẽ thở dài lắc đầu ngao ngán Tiểu Kỳ nói xong thì lái xe đi thẳng bỏ lại Thiên Tư đơ như cây cơ với câu hỏi tự vấn:

-Nhớ?

Con của gió chu du khắp nơi, đến mọi ngõ ngách và cuốn phăng đi tất cả.

Tử Phong là thế, anh luôn lạnh lùng nhưng luôn cẩn trọng trong mọi việc anh chưa bao giờ lùi bước trước bất cứ ai, chưa bao giờ tỏ ra sợ sệt trước bất cứ điều gì nhưng hiện giờ thì sao tận sâu thẳm trong tim anh đang sợ, rất sợ. Sợ người con gái anh yêu sẽ biến mất mãi mãi, sẽ rời xa anh mãi mãi nhưng đó là vì anh còn yêu cô hay là vì lời hứa anh đã hứa với cô rằng sẽ mãi mãi bảo vệ cô.

Nhưng anh còn sợ một điều, sợ rằng chính anh đang thay lòng tim anh đang hướng về người con gái khác, người con gái mang tên Tâm Di. Người con gái đầu tiên kể từ khi không còn Thiên Tư bên cạnh làm tim anh lỗi nhịp.

Hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ ngày anh rời Bình Dương để trở về Sài Gòn sau chuyến khảo sát khu đất tại Bình Dương, và cũng là ngày thứ ba kể từ ngày anh gặp Tâm Di. Không hiểu sao hình ảnh cô cứ vụt vào trong đầu anh, mùi hương của mái tóc cô vẫn còn vương vấn lúc cô ngã vào ngực anh muốn xua đi cũng không xua được, anh rất muốn phủ nhận là anh không nhớ cô, nhưng làm sao phủ nhận được khi tim anh đập nhanh mỗi khi nghĩ đến cô, không thể tập trung làm việc được.

Nếu như bình thường anh chỉ lướt qua tập hồ sơ dự án đầu tư vài phút đã có thể ký hoặc vứt nó sang một xó nào đó nếu không vừa ý, đằng này anh phải bỏ cả nửa tiếng để nghiên cứu có điên không chứ.

Bây giờ, thì Tử Phong đã biết thế nào là cảm giác nhớ một người nhớ da diết, hiện giờ anh chỉ muốn bỏ lại tất cả công việc để đến Bình Dương tìm cô.

Nhưng anh lại sợ đó chỉ là ngộ nhận, là cảm giác thoáng qua, một lí do khiến anh chần chừ đó là như lời 3K nói ngày hôm đó “cô đã có bạn trai” hay nói khác đi anh đang sợ cô không hề nhớ đến anh. Vì không có hứng để tập trung công việc, Tử Phong ngồi trong phòng làm việc của tập đoàn địa ốc P&A miên man suy nghĩ, anh xoay ghế quay lưng về phía cửa, đôi mắt sắc lạnh màu cà phê hướng về phía cửa sổ với ánh nhìn xa xăm, hơn nữa anh đang chờ...

- Cộc,cộc cộc...

- Cửa không khóa mời vào -Tiếng gõ cửa đã kéo Tử Phong ra khỏi khối suy nghĩ hỗn độn đang vây lấy anh.

-Thưa chủ tịch! Việc chủ tịch căn dặn tôi đã có kết quả một phần-giọng nói hơi khàn của người đàn ông mặc vest đen trên áo có gắn huy hiệu màu bạc sáng chói có khắc hai chữ “FA” đặc trưng, cùng tiếng gót giày va chạm sàn nhà vang vọng trong phòng làm việc với gam màu tối vốn im ắng đến rợn người.

- Một phần? Ý anh là gì?- Tử Phong bây giờ mới quay lưng về phía cái người từ nãy đến giờ vẫn cúi đầu cung kính, anh nhú mắt khó hiểu nhìn người trước mặt đưa tay nhận lấy sấp tài liệu thu thập được từ người trước mặt, vênh tai lắng nghe những gì người kia nói.

- Thông tin về cô Thiên Tư cho đến bây giờ vẫn biệt vô âm tín, chỉ biết được trong trận hỏa hoạn năm đó có người thấy có một cô bé được cứu bổng nặng không biết là đại tiểu thư hay nhị tiểu thư, nhưng sau đó cũng biến mất một cách lạ lùng. Thông tin thứ hai đó là cô gái chủ tịch cần tôi điều tra sống gần ngoại ô con gái nhà họ Dương gia thế xuất thân bình thường làm nghề trồng cao su, gia đình có bốn người sống cùng ba mẹ và em trai đang học lớp 10, chỉ bấy nhiêu thưa chủ tịch anh còn cần dặn gì xin cứ nói tôi làm ngay.

- Bấy nhiêu đây cũng khá lắm rồi, anh có thể đi được rồi- Lắng nghe người dưới trưởng đọc bài diễn văn Tử Phong mắt dán vào sấp tài liệu gật gù tỏ vẻ hài lòng.

Tên mặc vest đen quay mặt dời bước khỏi phòng Tử Phong nhưng vừa mở cửa thì gặp một người quen hơn cả cơm bữa, anh cúi đầu chào rồi đi thẳng.

- Chào anh Key!

- Chào cậu- 3K gật đầu chào lại rồi bước vào đóng cửa lại, miệng cười toe chào chủ tịch kính mến:

- Hello chủ tịch, nhanh nhĩ?- đôi môi 3K nở nụ cười đểu hết cỡ đầy ám muội.

- Sao?- Tử Phong biết rất rõ 3K định hỏi gì theo Tử Phong lâu như vậy chắc chắn anh ta quá rõ cung cách làm việc của vị chủ tịch trẻ này, anh ta chắc đã đoán được Tử Phong sai tên kia làm gì nên mới trêu anh thôi, chứ chẳng tốt lành gì nên anh làm lơ tỏ vẻ không hiểu để được yên thân.

- Ý tôi là cô gái Tâm Di theo tôi đoán thì thông tin cậu thu thập được không ít có đúng không chủ tịch?

- Anh nhiều chuyện quá đấy Kim Khải Khang-đáp lại một câu chẳng ăn nhập vào đâu Tử Phong gần từng chữ để người kia biết đường mà lui khi người ta gọi cả tên lẫn họ.

- Nói đi anh đến đây không phải có chuyện cần nói với tôi sao?- không để người kia kịp phản ứng Tử Phong tiếp lời

- Đúng là không hổ danh chủ tịch, thật ra tôi có tin về kẻ liên quan đến vụ hỏa hoạn.

Ở Bình Dương cũng có một cô gái suốt ngày thần thờ ngồi chống tay lên bàn mà thở dài, lâu lâu lại hướng ánh mắt xa xăm như để tìm kiếm bóng dáng quen thuộc nhưng có tìm được chẳng hay đó chỉ là ảo tưởng của riêng cô khi thân phận và địa vị của cô và anh có một khoảng cách quá lớn, nói trắng ra cô thuộc hạng bình dân mặc dù khá giả dư ăn dư mặc nhưng so với anh thì còn kém rất xa.

Mặc dù, biết không thể với tới nhưng cô vẫn nhớ vẫn mong gặp lại người kia, đúng như Tiểu Kỳ nói cô đang nhớ đến anh thật sự rất nhớ, có thể lúc này chỉ có một câu để nói lên nỗi nhớ của cô” I miss you every day”.

Nhưng anh có biết chẳng?có thấu chẳng?anh có đang nhớ cô chẳng?hay anh đã vứt hình ảnh của cô vào một xó xỉnh nào đó để mà quên? Cô lắc đầu cười buồn.

Đã ba ngày, kể từ ngày đó ngày anh và cô chạm mặt nhưng cô lại cứ ngỡ là ba tháng cô cảm thấy thời gian sao trôi quá chậm, cô mong nó trôi mau hơn để đến ngày cô lên Sài Gòn học vì đó là cơ hội cuối cùng để cô còn có thể gặp lại anh tại ngôi trường mà cô sẽ học. Đừng nói là cô mới gặp đã nhớ, thật ra cô đã biết anh từ rất lâu chẳng qua không có cơ hội gặp tận mặt, cô biết anh thông qua ti vi các trang mạng xã hội vì anh là doanh nhân trẻ nổi tiếng, nhưng tuyệt nhiên kể cả một ít thông tin cá nhân cũng không có.

Từ những ngày đầu bước vào học cấp ba, cô đã xem anh như thần tượng để phấn đấu yêu thích kinh tế cứ như thế cho đến bây giờ khi được gặp anh cô vẫn không khỏi bàng hoàng, ngỡ ngàng.

Đến bây giờ, cô vẫn không biết cảm giác cô dành cho anh là gì là nhớ đơn thuần của fan hâm mộ dành cho thần tượng hay là nhớ vì tình yêu đôi lứa điều đó vẫn khiến cô phải suy nghĩ, cần thời gian để cảm nhận.

Nhưng cô vẫn cứ nhớ đấy thôi, không thể nào xua đi hay rũ bỏ. Anh đúng là gió đến bất chợt đi bất ngờ cuốn theo tất cả kể cả trái tim chưa một lần yêu của cô. Liệu anh có để ý đến con bé ngốc như cô khi lần đầu tiên gặp mặt đã hậu đậu vấp ngã, liệu anh có đang như cô đứng ngồi không yên khi quanh anh có hàng tá cô gái hơn cô gấp trăm lần.

Nhưng cũng kể từ cái ngày đó, cô gặp ác mộng nhiều hơn đại loại là liên quan đến lửa máu me nhìn đến rợn người nhiều đêm nó khiến cô giật mình thức giấc nửa đêm rồi mất ngủ, trông cô xanh xao hơn.

Màn đêm tĩnh lặng có nhiều điều bí ẩn mà ta chưa biết cũng như tâm trạng Thiên Tư lúc này rồi bởi chẳng tìm thấy lối ra.

Hình ảnh đứt quãng của hai đứa trẻ song sinh tua đi tua lại nhiều lần khiến cô không khỏi hoài nghi, hình ảnh về một cậu bé không rõ lai lịch nhưng đẹp như thiên thần luôn hiện hữu trong những giấc ngủ chập chờn.

7. Chương 7: Nhiệm Vụ Của “fa”

Để biết được một sự thật không phải là chuyện đơn giản mà đó là cả một quá trình tìm hiểu, suy ngẫm và đưa ra quyết định vô cùng đúng đắn.

Kể từ ngày đó, trong hai ngày liền Thiên Tư như người mất hồn, nói năng thì ít lại cứ ru rú trong phòng.

Thỉnh thoảng cô đi dạo vào buổi chiều trên con đường còn vương vấn chút nắng chiều nhàn nhạt.

Cô đi đến khu rừng cao su của gia đình mình, đi giữa những hàng cây thẳng tắp, tiếng gió thổi nghe xào xạc, gió đùa tóc cô bay trong nắng chiều, cái nắng len lõi qua kẽ lá từng tia yếu ớt.

Cô dừng lại ở những thân cây to khắc lên đó những dòng chữ chất chứa tâm sự, nhưng nét khắc rất mờ nhạt có lẽ cô chỉ muốn bộc bạch lúc ấy chứ không hề muốn lưu giữ lại.

Cứ rảo bước cô cũng về nhà, ăn cơm tối cùng gia đình, nói chuyện vài câu rồi cũng trốn lên phòng mở laptop cá nhân viết blog cá nhân rồi cũng leo lên giường đánh một giấc đến sáng.

Hôm nay cũng thế, cô dậy sớm chạy bộ rồi trở về nhà ăn sáng, sau đó lại trở lên trốn trong phòng bật laptop lên mạng để tìm tin tức về ai kia, kiểm và xem một lát cảm thấy mệt cô lại tắt laptop ngồi suy nghĩ miên man được một lát cô lại nghe tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ.

- Cộc..cộc

- Mời vào cửa không khóa.

- Hello bạn hiền ba ngày rồi không gặp_ Tiểu Kỳ nhovn miệng cười chào Thiên Tư

- Bà còn còn nhớ tôi sao, ba ngày nay bà chết ở đâu mà tôi qua tìm cũng không thấy, điện thoại thì cứ ò e? Bà đừng nói với tôi bà đi theo tiếng gọi con tim nhá._ Nói xong Thiên Tư nở nụ cười châm chọc.

- Bà nói cái quái gì thế, mấy ngày nay tôi thay ba tôi làm một số công việc trong tập đoàn vì ba tôi sang Thụy Sĩ công tác, hôm bữa đi đường không may bị cướp giật mất điện thoại, mất hết số điện thoại....

_ Hả..hả, bà có sao không? sao không nói cho tôi biết sớm để tôi qua thăm?_ chưa để Tiểu Kỳ nói hết câu Thiên Tư đã nhảy phốc xuống giường xăm soi thân thể Tiểu Kỳ vịn tới vịn lui xoay Tiểu Kỳ vòng vòng.

- Từ..từ từ bà ngồi xuống đây tôi kể cho nghe, làm như tôi sắp chết không bằng nhìn đi tôi có sao đâu nếu có sao tôi đã không thể đến đây rồi_ Tiểu Kỳ kéo Thiên Tư ngồi xuống rồi xoay một vòng trước mặt Thiên Tư với ý nói thân thể hoàn toàn lành lặn.

- Ồ há sao tôi không nhận ra thôi vậy bà kể tôi nghe đi, coi làm sao mà bà vẫn bình yên như thế_ Thiên Tư mắt sáng lên ra chiều hiểu ý.

- Thì tại lúc đó tôi định đi dạo nhưng có lẽ tôi gặp vận xui nên mới bị vậy cũng may nó chỉ giật túi xách rồi chạy làm tôi bị ngã trầy trụa chút xiu ở tay nhưng không đến nỗi nào.

- À ra thế, thế có bắt được tên cướp không, bắt được phải cho hắn một trận vì tội làm bạn ta bị thương._ Vừa nói Thiên Tư đưa nắm đấm lên tỏ vẻ tức giận, bộ dạng đó làm Tiểu Kỳ phải phì cười vì sự trẻ con đó.

- Thôi đi cho tôi xin Tâm Di à, gặp bà chắc tên trộm không cướp tiền mà cướp sắc luôn thì khổ.

- Bà hay nhử tôi quan tâm mà ăn nói thế à_ Thiên Tư làm bộ mặt giận dỗi.

- Thôi tôi xin lỗi được chưa, hi.. Thật ra sau một ngày thì bắt được tên trộm rồi nhưng mọi vật chất đổi ra tiền được thì bay theo gió rồi chỉ lấy lại được giấy tờ thôi, hôm nay tôi sang rủ bà đi mua điện thoại mới với tôi nè, đi đi cho khuây khỏa sẵn tiện coi như xả xui ha Tâm Di tốt bụng _ vừa nói Tiểu Kỳ nắm tay Thiên Tư cười cầu hòa.

- Tôi tốt bụng sẵn rồi không cần bà tặng bốc chỉ e lát nữa bà dìm tôi xuống tận đáy đại dương lại khổ thân tôi ngoi lên bờ._ Thiên Tư làm mặt vênh vào đắc ý.

- Bà tự tin gớm nhỉ? Nhưng hôm nay tôi không chấp với bà, tôi hỏi lại bà có đi không? _ Tiểu Kỳ không cười nữa mà làm mặt nghiêm túc đến người khác nhìn vào phải rùng mình.

- Hi hi, tôi giỡn thôi làm gì ghê thế, vậy bà bao tôi chiều kem luôn nhá _ mắt Thiên Tư sáng lên khi nhắc đến ” kem”.

- Tất nhiên Tiểu Kỳ ta rất phóng khoáng _ lần này lại đến Tiểu Kỳ vênh vào đứng phắt dậy vỗ ngực chắc nịch lời vừa phát ra mặc dù nó đã tan trong không khí không còn chút dấu tích.

- Xùy...bà xuống giùm tôi cái đèn lên cao thế trên nóc nhà tôi có nhiều dây điện lắm đấy._ Thiên Tư bủn môi chê bai, giọng điệu nói móc rành rành.

- Bà...thôi không giỡn nữa mau thay đồ đi rồi cùng tôi đi lần trước đi có mua được gì đâu hôm nay phải mua cho nhiều, cho sướng.

- Vậy bà đợi tôi lát _ nói rồi Thiên Tư bước đến tủ chọn một bộ đồ rồi bước vào phòng thay đồ.

Tiểu Kỳ thì nhảy phốc lên giường Thiên Tư, trong thời gian chờ đợi cô bật laptop Thiên Tư lên chơi game để đốt thời gian.

Thiên Tư bước ra với cái váy sọc ca rô không quá gố, có nơ thắt ngang eo trông cực kì nữ tính.

Cả hai cùng bước xuống nhà chào ba mẹ Thiên Tư.

- Ba mẹ cho con đi mua sắm với Tiểu Kỳ một lát nha _ Thiên Tư nói và chạy đến ôm cánh tay ba mẹ .

- Con cứ đi đi, mấy hôm nay thấy con buồn rười rượi đi ra ngoài cho thoải mái cũng tốt _ bà Ngọc Hoa nhìn cả hai cô gái nở nụ cười đôn hậu.

- Vâng vậy tụi con xin phép _ Tiểu Kỳ cúi đầu chào lễ phép.

Định bước đi nhưng chợt nhớ ra điều gì cô quay lại hỏi ba mẹ mình.

- Uả sáng giờ sao con không thấy Kỳ Quân?

- Nó đi chơi với đám bạn từ tối hôm qua xin phép ngủ bên đó luôn rồi _ ông Dương Thanh điềm đạm trả lời rồi lắc đầu ý nói không quan nổi đứa con trai.

- Cái thằng thiệt hết quần nổi, vậy thôi con đi đây. À, chắc tụi con ăn trưa ở ngoài nên ba mẹ khỏi chờ cơm con.

- Ờ, mẹ biết rồi con đi chơi vui vẻ _ bà Ngọc Hoa vẫn chất giọng ấm áp đó.

Nói rồi cả hai cô gái bước ra khỏi nhà leo lên xe, tài xế vẫn là Tiểu Kỳ y như lần trước, chiếc xe lao đi lúc này cũng đã gần mười giờ sáng.

Trong cái nắng hè, tiếng ve kêu râm rang, sự nhộn nhịp người qua kẻ lại cùng thời điểm tại Sài Gòn trong căn phòng làm việc tại tập đoàn P&A, nơi này lại trong phút chốc lắng đọng sau câu nói của 3K.

- Tốt! Vậy nói đi, ai là người liên quan đến vụ việc đó _ buông giọng nhẹ tênh nhưng đầy uy quyền Tử Phong nheo mắt nhìn 3K chờ đợi câu trả lời.

- Theo tư liệu chúng tôi điều tra được thì người có liên quan đến vụ việc này là ông Đường Minh chủ tịch tập đoàn Đường Thị _ kéo nhẹ ghế ngồi cạnh bàn làm việc của Tử Phong đối diện Tử Phong mà chậm chậm trả lời, đưa tập tài liệu cho Tử Phong

- Anh chắc chứ? _ Tử Phong ngờ vực trả lời, đưa tay lấy tập tài liệu từ tay 3K anh cũng đã tự điều tra cũng đã biết chuyện này nhưng lại không có bằng chứng nên đã bảo họ điều tra lại không ngờ kết quả vẫn như thế.

- Không chắc._ buông một câu ngắn ngủn 3K bắt chéo chân về mặt rất thản nhiên như chuyện vừa nói chẳng có gì là hệ trọng.

- Anh đùa à, không chắc sao lại nói là có tin? _ Tử Phong có chút bực dọc đôi mắt cà phê sẫm màu.

- Cậu khoan bực đã tôi vẫn chưa nói xong _ như nhận ra có gì đó lạnh lạnh sóng lưng vì vẻ bực dọc của người kia 3K vội phân bua để cứu hỏa.

- Anh rảnh nhì? _ có lẽ sự sốt ruột vì cái sự thật kia đã làm Tử Phong mất bình tĩnh.

- Thật ra cũng chưa có tin tức xác đáng, trước khi xảy ra vụ hỏa hoạn ông Đường có vài tranh chấp với Diệp lão gia vì cổ phần của tập đoàn do lúc đó ông ta là cổ đông lớn thứ hai sau Diệp lão gia. Ông ta được liệt vào vụ tình nghi lớn nhất, trước đó ông ta đã từng xuất hiện ở hiện trường nhưng cảnh sát vẫn không điều tra được gì vào vụ việc đó, báo chí năm đó cũng lấy đó làm tin nóng nhiều lần mở cuộc họp báo để mong ông Đường đưa ra bằng chứng chứng minh mình trong sạch nhưng ông ta chỉ phủ nhận nhưng không hề có bằng chứng xác thực. Gia đình ông ta cũng một mực phủ nhận, còn dùng tiền và thế lực làm tắt ngấm vụ việc kể từ đó đến nay không tòa soạn nào dám moi chuyện đó ra để viết. Tôi tin này chắc cậu đã điều tra rồi đúng không chủ tịch? _ lời đi câu nói của người kia 3K vào thẳng vấn đề đọc một bài diễn văn dài lê thê.

Nói xong 3K đứng dậy bước đến ghé xô-pha ngồi xuống và rót một ly nước lọc uống cho thanh giọng.

- Nếu biết thế sao anh còn nói làm gì, anh còn tin khác ngoài tin đó đúng không? _ Tử Phong không còn cau có hướng mắt theo con người đang nhấp từng ngụm nước mà cất tiếng nói xoay xoay cây bút trên tay, xoay ghé về phía 3K chờ đợi tin tức.

- Tất nhiên là tôi có tin khác, nếu không tôi nói toàn những chuyện cậu biết để cậu lột da tôi à _ uống nước xong 3K ngã người về sau đưa hai tay để sau gáy.

- Vậy tin tiếp theo là gì?

- Rất tiếc là ông ta đã qua đời cách đây nửa năm vì bạo bệnh, theo báo chí viết thì ông ta đã đổ bệnh từ sau vụ hỏa hoạn. Chúng tôi vẫn không tin nên tự điều tra kết quả thì chính xác là như thế. Chúng tôi còn được biết có một người đã chạy từ trong vụ hỏa hoạn ra bế theo một đứa bé, chúng tôi tìm thấy nơi ở của hắn thì hắn đã được cảnh sát an kết và hồ sơ ghi rõ là tử vong do phát súng chí mạng ngay tim thể là mọi thông tin lại trở về vạch số 0. Chúng tôi đã rất cố gắng nhưng vẫn chậm một bước, xin lỗi chủ tịch._ nói xong 3K khẽ thở dài thất vọng vì công sức đổ sông đổ biển.

- Chết tiệt! _ Tử Phong gằn từng chữ đầy giận dữ xoay ghé về phía cửa sổ hướng mắt nhìn xa xăm, đôi lúc hần lên tia giận dữ trong đôi mắt sắc lạnh, đôi lúc lại hiện lên tia đau thương khi nhớ về một người con gái đúng hơn là hình ảnh một cô bé tám tuổi vì anh có biết hình dáng sau mười năm của cô như thế nào đâu.

Nhưng sau đó cơ mặt Tử Phong dần dần ra, phản phát đầu đó trong ánh mắt tia nhìn hạnh phúc khi trong tâm trí lại hiện hữu hình ảnh một người con gái khác.

Không trong phòng trở nên im ắng một cách lạ thường, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ.

3K hiểu rất rõ Tử Phong mỗi khi cậu ta tức giận sẽ trở về trạng thái im hơi lặng tiếng trong một khoảng thời gian để nghiền ngẫm và suy nghĩ, sau đó sẽ có một quyết định đúng đắn nhất. Và quyết định đó chưa hề làm 3K hay dám can thiệp thất vọng.

3K khép hờ mắt chìm trong đồng suy nghĩ hỗn độn và chờ đợi động tĩnh từ vị chủ tịch trẻ.

Năm năm trước, sau khi hoàn thành khóa huấn luyện để trở thành một Best CeO thực thụ và trở về nước Tử Phong lập ra cái tổ chức mang tên “FA” chủ yếu là để tìm cô gái kia- người con gái anh yêu, được anh xem như là thiên thần nên anh đặt tên tổ chức là ” Find Angel”. Tất cả những người trong tổ chức được lựa chọn và huấn luyện kĩ càng để trở thành một sát thủ tra cứu thông tin, thu thập tài liệu thuộc dạng cực

nhANH, và võ nghệ thì không hề tầm thường. Trong quá trình làm việc, họ chưa hề làm tổn thương bất kì ai, khuy hiệu màu bạc trên áo chính là biểu tượng của tổ chức.

Nhưng đôi khi ra đường, khi nhìn vào khuy hiệu đó người ta lại hiểu nó theo một ý nghĩa khác “FA” là “Fan Alone”, họ nghĩ những người mang khuy hiệu này thuộc dạng độc thân, nhưng ít ra như thế không làm người ta cảm thấy sợ.

Còn một điều, tất cả những người trong tổ chức đều có ngoại hình dễ nhìn nếu nói không phải khen, còn tăng bốc thì họ thuộc dạng “đẹp trai, trí thức” vì họ ẩn mình trong tập đoàn Tử Phong với nhiều bộ mặt khác nhau, trưởng phòng có nhân viên có chính vì thế họ đều thuộc dạng siêu đẹp trai cao ráo. Những chàng trai đi ra đường được vô số cô gái để ý nhưng mặc nhiên trong số họ chẳng ai thêm có bạn gái hay chịu lấy vợ sinh con mặc dù tất cả đã công thành danh toại.

Họ không có bạn gái không lấy vợ sinh con không phải vì họ thích mà chẳng qua do bất đắc dĩ, họ sợ nhờ có chuyện bất trắc xảy ra sẽ làm liên lụy đến những người họ yêu thương.

Hoặc đã, họ may mắn nhận được vé đi tham quan địa phủ miễn phí bỏ lại bạn gái vợ con lại khổ vì những nguyên do đó mà những chàng trai được các nhân viên nữ trong tập đoàn đánh giá là siêu đẹp trai siêu tài ba nhiều lần cựa cựa nhưng không hề đổ, độc thân lại hoàn độc thân.

Tổ chức có khoảng ba người sau khi hoàn thành nhiệm vụ tổ chức sẽ giải tán chỉ giữ lại vài người thân tín nhất để giúp đỡ Tử Phong một số vấn đề rắc rối của tập đoàn.

- Tiếp tục điều tra, tôi nghĩ phía sau vụ việc là một âm mưu và kẻ đứng đằng sau bắt đầu lộ diện nên mới giết người diệt khẩu__ sau khoảng thời gian đủ lâu để suy nghĩ Tử Phong phát ra tiếng nói trầm, xoay người về phía 3K đưa ra quyết định.

Câu nói của Tử Phong làm 3K nở nụ cười hài lòng, mắt hé mở hơi khom người về phía trước hai tay đan vào nhau, hai khuỷu tay đặt lên hai bên đùi nói với chất giọng điềm tĩnh.

- Tôi biết cậu sẽ có quyết định đúng đắn, chúng tôi cũng sẽ không bỏ cuộc mặc cho công sức bao năm đổ sông đổ biển một cách hoang phí như thế.

- Tôi biết chứ, tôi cũng rất biết ơn các anh đã cố gắng giúp tôi trong ngần ấy năm mà không bỏ cuộc.__đôi môi Tử Phong vẽ thành một đường cong nhẹ đầy hài lòng khi nghe 3K nói.

- Nhưng xem ra chúng ta đã bứt dây động rừng__ 3K thả lỏng tay đưa tay mân mê cốc nước lọc nghịch nghịch lắc lắc những giọt nước còn lại trong cốc.

- Tiếp tục điều tra nhưng trong im lặng, chúng ta phải lấy tĩnh chế động vì bọn chúng trong tối chúng ta ngoài sáng muốn chạm vào bí mật kia có lẽ không dễ dàng.

Tử Phong cũng nghĩ đến điều 3K nói và anh quyết định sẽ cho im lặng một thời gian.

- Tùy cậu, chúng tôi luôn tin tưởng vào quyết định của cậu__ 3K nhún vai một cái lại đổi tư thế như ban đầu.

- Thôi được rồi nếu không còn gì anh có thể ra ngoài__ Tử Phong ngả người ra ghế đưa tay xoa hai bên thái dương đầy vẻ mệt mỏi, mắt khép hờ ẩn sau mái tóc đen hơi rối.

- Còn chứ__3K bước khỏi ghế sofa đi đến bàn làm việc kéo ghế ngồi đối diện Tử Phong nở nụ cười gian xảo.

- Còn? Chuyện gì?__ Tử Phong mở mắt đôi mày thanh tú hơi nhíu lại tỏ vẻ không hiểu nhưng lại cảm nhận được nét cười của người đối diện không hề bình thường.

- Chuyện cậu và cô gái mang tên Tâm Di, cậu không có ý định theo đuổi à, có cần tôi chỉ cho chiến thuật không?__ 3K hất mặt ra về ta đây rất ranh nhưng mắt chờ sự phản ứng của Tử Phong.

- Tôi? Không cần, anh nhiều chuyện quá đấy Kim Khải Khang__ quắc mắt nhìn con người trước mặt đang trêu chọc mình Tử Phong gọi cả họ lẫn tên để bảo rằng “tôi cảm anh nhắc đến chuyện đó” trên tay vẫn cầm cây bút xoay xoay.

- À...tôi quên mất, cậu là ai chứ, Best CeO Du Tử Phong__ 3K tự vỗ trán một cái để thể hiện người không biết không có tội.

- Biết thế thì tốt, thế anh vẫn chưa đi sao hay anh chờ?__ Tử Phong đã quá quen với cách trêu chọc của 3K nên giọng điệu đuổi khéo thấy rõ nếu để anh ta ở lại thêm vài phút thì cảm xúc của Tử Phong sẽ bị anh ta moi móc tất tần tật.

- Thế thôi tôi không hỏi nữa, dĩ nhiên tôi không mặt dày đến nỗi chờ cậu đuổi, tôi đi đây.__ đứng đĩnh đút tay vào túi quần 3K bước ra khỏi cửa.

Nhưng trước khi đóng cửa, anh ta vẫn buông ra một câu làm Tử Phong phải suy nghĩ.

- Cậu đang dối lòng đấy chủ tịch__ theo sau câu nói là tiếng cửa vừa đóng“cách” 3K bước đi miệng nở nụ cười.

Nhưng 3K đã không biết phía trong cánh cửa Tử Phong cũng đang mỉm cười và tự vấn lòng mình.

” Dối lòng? Anh hay thật ngay cả tâm tư của tôi cũng biết xem ra tôi quá xem thường anh rồi 3K.”

Đôi mắt Tử Phong bỗng phút chốc trở nên buồn ảm đạm, anh lại nhớ đến Thiên Tư và lại nhớ đến Tâm Di, anh đang phân vân không biết nên tiến tới và theo đuổi Tâm Di hay vẫn tiếp tục tìm kiếm và chờ đợi một hình bóng trong quá khứ?

Tử Phong ngã người ra sau ghế, nhắm mắt định nghỉ ngơi vì chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa là đến giờ nghỉ trưa nhưng anh lại nghe tiếng gõ cửa, đôi mày chau lại thể hiện sự khó chịu vì mới tiến được một vòng tròn bây giờ lại có người đến phá đám giấc ngủ.

Nhưng cũng không thể trách được vì bây giờ vẫn còn là giờ làm việc.

- Cộc..cộc...cộc__tiếng gõ cửa vang lên khô khốc.

- Cửa không khóa mời vào.

- Cách__ sau tiếng mở cửa là một chàng trai bước vào nở nụ cười tỏ nể nang

- Chào chủ tịch, buổi sáng tốt lành chứ?

8. Chương 8: Em Là Ai?

Em là ai!? Là người con gái trong quá khứ hay người con gái của hiện tại?

Hình bóng em thoát ẩn thoát hiện trong tôi làm sao để phân biệt đâu là thực tại đâu là ảo giác?

Tôi rất muốn biết cảm giác tôi dành cho em là gì là tình yêu của hiện tại hay vì tôi quá yêu hình bóng cũ mà nhầm lẫn đó là em?

Tiếng gót giày chàng trai va chạm sàn khô khốc nhưng tiếng cười kia đã át đi tất cả sự im lặng bao trùm căn phòng Tử Phong từ nãy đến giờ.

- Đa tạ chủ tịch Lãng quan tâm, tôi vẫn khỏe__ nở nụ cười nhẹ nhìn người kia Tử Phong buông lời khách sáo.

- Thế à, vậy mà tôi nghe 3K nói chủ tịch cậu ta tâm trạng không được tốt bảo tôi đừng chọc giận__kéo ghế ngồi đối diện với Tử Phong cách nhau một cái bàn làm việc Thiên Ân lại buông lời bông đùa.

- Tên trợ lý này càng ngày càng nhiều chuyện lần sau cho anh ta một trận mới được.

- Thôi không đùa nữa tha cho cậu ta đi, tao tới đây rủ mày đi ăn trưa sẵn tiện có việc cần nói__ Thiên Ân lấy lại vẻ mặt nghiêm túc khi thấy Tử Phong nhắc đến việc xử tội 3K.

- Tao biết mày tới đây có việc tại mày đùa nên tao đùa theo thôi, chuyện gì quan trọng không sao không nói ở đây luôn đi!__ Tử Phong nheo mắt khó hiểu nhìn biểu hiện là của Thiên Ân nhưng anh lại không tài nào đoán được rằng chuyện Thiên Ân định nói chuyện gì.

- Không quan trọng mà rất quan trọng, nên nói ở ngoài cảm thấy thoải mái hơn ở đây ngột ngạt quá.
- Rất quan trọng vậy phải nói ở đây mới kín đáo mà lần đầu tiên ra thương trường hả, không biết nói ở ngoài rất dễ lộ bí mật sao?

Tử Phong vô cùng kinh ngạc về thái độ của Thiên Ân, anh không hề nghĩ Thiên Ân lại hơi hợm đến nỗi đi nói những chuyện bí mật ở bên ngoài mà không hề có một chút lo sợ.

- Thôi mày nói nhiều quá y chang ông già ra ngoài đi rồi nói, sẵn tiện ăn trưa luôn, tao đói rồi.

Thiên Ân đi đến cạnh Tử Phong vỗ vai anh một cái ra hiệu ra ngoài, rồi hai tay rút túi quần bước đi trước.

Tử Phong lắc đầu ngao ngán, rồi anh cũng đứng lên với lấy cái áo khoác trên thành ghế rồi bước theo sau Thiên Ân, đóng cửa lại hai anh cùng bước ra nhà xe.

- Giờ đi xe riêng hay xe chung đây?_Thiên Ân nhìn nhìn hai chiếc xe hơi một màu bạc một màu đen đang nằm cạnh nhau phân vân hỏi.

- Đi xe chung đi._Tử Phong chỉ vào chiếc xe màu đen của mình theo quán tính mà trả lời.

Lúc này Thiên Ân cũng gật gù đồng ý, cả hai cùng bước vào xe Tử Phong, chiếc xe từ từ rời khỏi nhà xe, những người bảo vệ mở cổng và cúi đầu chào.

Rời khỏi cánh cổng của tập đoàn P&A, chiếc xe lao đi rồi mất hút chỉ trong tít tấc.

Trên xe Tử Phong tập trung lái xe cũng không hề đá động gì tới chuyện lúc này, anh cứ im lặng như thế. Thiên Ân cũng chẳng nói gì anh lẳng lặng quan sát cảnh vật xung quanh.

Nhưng những gì Thiên Ân quan sát được chỉ là nhà cửa, các tòa chung cư và các nhà hàng khách sạn, khung cảnh hoàn toàn khác xa với nơi anh đã đến cách đây ba ngày.

Nơi đó không quá ồn ào, có chút gì đó yên tĩnh, bình dị hơn nữa điều đó lại khiến anh nhớ đến người con gái mang tên Tiểu Kỳ, anh đang vui vì anh lại sắp được gặp cô lần nữa.

Tình trạng hiện tại là người lái xe thì căng mắt ra nhìn đường, còn người ngồi thì thả hồn theo gió, đôi môi cười tủm tỉm một mình giống như một tên trốn trại.

Đến nơi, Tử Phong dừng xe nhưng không xuống, anh ngồi đó quan sát Thiên Ân đang cười một mình, anh khẽ nhún mày khó hiểu nhìn thẳng bạn với biểu hiện vô cùng lạ.

Trong ánh mắt Tử Phong hiện lên nét cười, anh biết Thiên Ân không lạnh lùng như anh nhưng Thiên Ân cũng biết kiềm chế bản thân chứ đâu đến nỗi ngồi cười một cách ngớ ngẩn thế kia.

Bất giác Tử Phong đưa tay sờ lên trán Thiên Ân.

- Mày bị bệnh hả?

Đang ngồi thả hồn lơ đãng với mớ bong bóng trong đầu, Thiên Ân khẽ nhăn trán khó chịu khi thấy có gì đó chạm vào trán mình.

Và sau cái chạm đấy còn là một câu quan tâm đập vào thính giác nhưng đối với Thiên Ân đó chẳng phải là một câu quan tâm đúng nghĩa của nó, đưa tay lên hất tay Tử Phong khỏi trán mình. Hướng tia nhìn sang Tử Phong, Thiên Ân tỏ ra bức dọc.

- Bệnh cái đầu mày.

- Ô, thế sao mày ngồi cười một mình mày không bệnh không lẽ người bệnh là tao.

Tử Phong vẫn không buông tha Thiên Ân, người ta quan tâm như thế lại lấy oán báo ân. Trong đầu Tử Phong lại có suy nghĩ phải chăng thằng bạn của anh cũng đang trong tình trạng “cảm nắng”.

- Đã bảo là tao không có mà, hôm nay mày hơi nhiều chuyện đó.

Thiên Ân muốn kết thúc cuộc trò chuyện ngô không ra ngô khoai không ra khoai này.

- Nhiều chuyện? Thế thôi tao không nói nữa.

Tử Phong nhún vai một cái bước ra khỏi xe, đưa chìa khóa cho bảo vệ của nhà hàng A Special Restaurant, từ bao giờ anh lại bị cho là nhiều chuyện như thế, anh còn nhớ hai từ này anh mới mắng cho 3K lúc sáng thế mà bây giờ anh cũng bị gán cho hai từ đó thật nực cười, vẻ lạnh lùng của anh đâu mất rồi chứ.

Thấy Tử Phong bước xuống xe, Thiên Ân cũng bước xuống theo nhưng đầu óc vẫn còn ngu ngơ mụ mị trong vô thức cứ theo Tử Phong.

Hai anh bước vào nhà hàng, làm biết bao cô gái phải đổ ngã nhưng vốn biết thân phận chẳng thể trèo cao nên đành ngồi yên nuốt nước bọt vào trong khoang họng.

Hai chàng trai tìm một bàn hơi khuất ở bên trong để tiện nói chuyện mà cũng ít người nhòm ngó.

Yên vị trên ghế bây giờ Tử Phong mới mấp máy đôi môi.

- Nói đi chuyện gì sao phải ra đây mới nói được?

- Từ từ làm gì mà gấp dữ vậy, ăn đi rồi nói, tao cũng ở đây có chạy đi đâu mà mày lo.

Thiên Ân vừa nói xong một cô phục vụ cực kì xinh gái, ngoại hình có thể nói là chuẩn vì đây là nhà hàng lớn nên việc tuyển nhân viên cũng khá gắt gao phải có ngoại hình đẹp không cần chiều cao nhưng cũng có tri thức để biết cách cư xử với những nhân vật có máu mặt.

Và hai chàng trai này chính là hai trong số đó, cô phục vụ nở nụ cười tươi giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng nếu là những người con trai khác đã đổ rầm rầm nhưng vấn đề ở đây là hai chàng trai trước mặt cô không phải dạng tầm thường. Và ngược lại, cô lại là người đổ mới chết chứ.

- Cho hỏi hai anh dùng gì ạ _cô phục vụ chìa menu ra trước mặt Tử Phong, trên tay còn cầm chiếc khay nhẹ nhàng đặt hai cốc nước lọc cho hai chàng trai.

Tử Phong nhận lấy chỉ nhìn lướt qua cô rồi dán mắt vào menu.

- Cho tôi hai phần beefsteck, hai cà phê đá.

Nói xong, Tử Phong đưa lại cô phục vụ quyển menu, nhưng cô ta cứ nhìn anh không chớp mắt, Tử Phong lại chau mày nhắc lại.

- Xong rồi, cô có thể vào mang ra đây rồi chứ?

- À, vâng tôi mang ra ngay.

Cô phục vụ vội vàng nhận lấy quyển menu trong ngượng nghịu rồi đi vào trong.

Tử Phong lắc đầu ngao ngán, đẹp trai cũng khổ.

- Ê, cô ta chăm mày đó Tử Phong tao thấy cũng được đó.

Thiên Ân nở nụ cười gian xảo nhướng mắt về phía cô phục vụ vừa bước vào trong ra hiệu với Tử Phong.

- Thôi đi đừng có trưng cái nụ cười đó ra, nhìn phát ớn chết được.

Thiên Ân tắt ngấm nụ cười ngay lập tức, gì chứ anh có nụ cười tỏa nắng đẹp mê hồn như thế mà bảo phát ớn có tin được không chứ thật quá đáng. Nếu đã thế ta sẽ trêu đến cùng.

- Mà lúc này ở trong xe sao mày quan tâm tao quá vậy? _lại là nụ cười đó một lần nữa lại tái xuất.

Tử Phong cảm thấy có mùi nguy hiểm, nhưng vẫn giữ bình tĩnh trả lời, trên tay cầm cốc nước lọc chưa kịp uống.

- Thì bạn bè thấy mày không bình thường nên quan tâm thôi.

Nói xong, Tử Phong đưa cốc nước lọc lên miệng uống một ngụm. Nhưng Tử Phong chưa kịp nuốt thì lại nghe được câu nói từ Thiên Ân truyền theo không khí với vận tốc cực đại rồi luồn vào màng nhĩ.

- Nói thật đi mày yêu tao rồi chứ gì!

Màng nhĩ Tử Phong đã tiếp nhận được câu nói đó và nó bắt đầu tiêu hóa không được phép tiếp nhận ngụm nước vừa mới uống, phải đẩy chúng ra ngoài.

Kết quả là Tử Phong vừa mới nghe xong câu nói, Tử Phong phun hết ngụm nước vừa mới uống vào mặt Thiên Ân làm cậu ta đứng hình.

- Mày...mày nói cái quái gì vậy?__ Tử Phong tổng hết nước ra khỏi khoang miệng đáp hết trên mặt Thiên Ân thì khó khăn mở miệng.

Gì chứ tưởng anh là gey thật sao mà con trai đi yêu con trai chứ.

Ngạc nhiên thật anh không ngờ Thiên Ân lại nói đùa được như thế chắc là bị 3K làm ảnh hưởng rồi.

Tử Phong lấy khăn ra lau đi phần nước còn đọng trên mép miệng.

Thiên Ân vẫn chưa định thần lại được vì anh không ngờ tới rằng mình lại ngu ngốc đến nỗi đi trêu người khác trong lúc uống nước. Hóa ra người ta thường nói cái miệng hại cái thân là hoàn toàn đúng, xem như anh đã có một bài học kinh nghiệm.

- Thức ăn của quý khách đây ạ!

Thiên Ân còn chưa kịp lao đi đóng nước trên mặt, thì cô phục vụ lại đi ra trên môi nở nụ cười vì vô tình cô đã thấy được cảnh lúc này.

- À, vâng cô để đây được rồi.__ Tử Phong đón lấy thức ăn từ cô phục vụ rồi ra hiệu cho cô vào trong, giọng anh có chút gì đó ghen ghen vì nhin cười.

Cô phục vụ quay lưng bước đi được vài bước thì đôi vai run lên, nhìn thôi cũng đủ biết cô đang cười, hành động đó dĩ nhiên cả Tử Phong lẫn Thiên Ân đều thấy.

Cô phục vụ vừa đi khuất vai Tử Phong cũng run lên, ở khoảng cách của Thiên Ân có thể nghe thấy tiếng cười.

- Mày cười gì?

Bực tức trước con người đang run lên vì cười kia Thiên Ân trở nên cáu gắt, đưa tin nhìn lườm Tử Phong một cách sắc bén.

- Tao...tao thấy...buồn...buồn cười...vì mày ...lần đầu ...tiên mất hình tượng trước con...con gái.

Tử Phong đã không thể kìm nén được nữa anh vừa cười vừa nói trong đứt quãng nếu ai mà nhìn thấy Tử Phong cười lúc này thì thật sự mất hình tượng lạnh lùng bao năm khổ công gây dựng, cũng may bàn hai anh ngồi nằm chỗ khuất nhất trong nhà hàng.

- Mày..._tức ghen hòng nhưng không thể thốt nên lời Thiên Ân bỏ vào phòng vệ sinh để chỉnh chu lại tóc tai và gương mặt điển trai của mình bị ai kia phun một tràn nước vào mặt một cách không thương xót, anh đi mà quên bèn luôn chuyện mình sắp nói lúc này.

Tử Phong nhìn theo dáng Thiên Ân khuất hẳn nhưng trên môi vẫn hiện hữu nét cười, hai tay đan vào nhau hai chân bắt chéo trông đáng vẻ đầy cao ngạo và điềm tĩnh, anh chờ Thiên Ân ra để cùng ăn và hỏi về chuyện quan trọng mà Thiên Ân định nói với anh. Sau vài phút chờ, Tử Phong lại đưa tay cầm cốc nhấp một ngụm nước, vừa xong anh cũng thấy bóng dáng Thiên Ân lộ dạng.

Đi đến bàn Tử Phong đang ngồi, Thiên Ân lại lia tia nhìn đầy trách móc về Tử Phong.

- Mày xong rồi hả, ở trong đó trang điểm hay sao mà lâu vậy?__chẳng thèm để ý đến ánh mắt người kia Tử Phong không những không cảm thấy có lỗi về việc mình đã gây ra mà còn đá xoáy vào nỗi đau của nạn nhân.

- Mày giỏi nhỉ tại ai mà tao ra thế này?__kéo ghế ngồi một cách thô bạo đầu Thiên Ân bưng bưng lửa giận.

- Ô, sao mày lại nói tại tao tại mày làm tao sốc quá mới làm vậy, nếu muốn trách thì trách mày chứ sao trách tao được.__ Tử Phong tỏ vẻ bức xúc vì bị vu oan là thủ phạm nhưng thật chất anh hiểu rõ lỗi cũng một phần do anh, nếu anh biết kiềm chế hơn thì chẳng xảy ra chuyện vừa rồi làm Thiên Ân và cả anh mất hình tượng trước cô phục vụ.

- Thôi không cải nữa ăn đi mệt quá!_ Thiên Ân giọng có vẻ dịu đi hơn lúc nãy, tay cầm dao tay cầm nĩa cắt cắt xẻ xẻ miếng thịt trên đĩa.

Tử Phong cũng chẳng nói thêm câu nào lặng lẽ cầm dao nĩa lên theo lời Thiên Ân nói. Sau vài phút ăn trong im lặng, sực nhớ ra điều gì Tử Phong lại hỏi Thiên Ân:

- Mày nói ra đây có chuyện quan trọng cần nói sao không nói đi.

- Hả?_đang ăn vẫn chưa kịp nuốt câu nói của Tử Phong nên Thiên Ân buột miệng hỏi lại như một người chẳng hề biết gì.

Tử Phong cũng chẳng buồn hỏi lại đôi mắt màu cà phê mở to hơn trong khi đôi mày khê nhíu lại tỏ thái độ không hài lòng vì nghĩ là Thiên Ân lừa mình.

- À, tao quên mất thật ra cũng không có gì quan trọng chẳng qua muốn cho mày một bất ngờ thôi._định thần lại Thiên Ân nở nụ cười nhẹ nhàng trả lời.

Nhưng câu trả lời chẳng làm cho tâm trạng Tử Phong khá lên là bao, càng ngờ vực hơn hỏi ngược:

- Bất ngờ?

- Đúng rồi bất ngờ nho nhỏ.

- Bất ngờ gì?

- Đã bảo là bất ngờ dĩ nhiên phải giữ bí mật chẳng lẽ lại đi nói ra thẳng hỏi lạ thôi ăn đi lát nữa rồi biết.

Tử Phong lắc đầu ngán ngẩm chẳng biết Thiên Ân định bày trò gì.

Hai người đang ăn cho xong thì nghe tiếng gót giày đang ngày càng tiến lại gần cả hai ngẩng mặt lên nhìn, đôi đồng tử trong mắt Tử Phong căng ra đầy ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường mỉm cười với người trước mặt đã không còn xa lạ.

Thiên Ân thì không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, mà chỉ mỉm cười một nụ cười chào đón như đã biết trước sự hiện diện của người này.

Người vừa bước vào là một chàng trai trạc tuổi hai anh, dáng vẻ không kém cạnh hai anh là mấy nở nụ cười tươi đưa hai tay ra để bắt lấy hai tay của hai thằng bạn đang chào đón mình.

- Khỏe không hai chủ tịch trẻ?_ chàng trai kéo ghế ngồi giữa hai người nhẹ nhàng hỏi giọng nói đầy khách sáo nhưng đùa cợt.

- Cảm ơn Đường thiếu gia quan tâm chúng tôi vẫn khỏe_ Tử Phong cũng đáp trả bằng giọng khách sáo nhưng khóe môi vẫn cười vì gặp lại người bạn cũ.

Cả ba cùng bật cười vì điệu bộ vừa rồi. Cười xong chàng trai họ Đường cũng lên tiếng:

- Thôi được rồi không giỡn nữa, thấy tao về ngạc nhiên không?

Tử Phong không đáp chỉ nhếch khóe môi nhẹ gạt đầu đồng tình, trong khi đó Thiên Ân trả lời cộc lốc:

- Không._vừa trả lời xong anh nhận được cái đánh bốp từ người bạn cũ.

- Ai da, đau sao mày đánh tao?_khẽ nhăn nhó mặt vì đau Thiên Ân càu nhàu.

- Mày được tao báo cho biết rồi ngạc nhiên cái nỗi gì.

- Ờ hé, tao quên.

- Thì ra tụi bây bày trò, về lúc nào sao không nói tao ra sân bay đón bây đặt bày trò rõ trẻ con._bây giờ Tử Phong mới lên tiếng.

- Ờ, tao cũng mới về thôi, tao báo cho thằng Ân biết nó đòi nói cho mày biết ra sân bay đón nhưng mà tao kêu nó giấu muốn cho mày một bất ngờ thôi.

- Ra thế, thôi ăn gì gọi đi Chiêu_ Tử Phong đưa tay về phía phục vụ ra hiệu, một nhân viên phục vụ đi ra là nam cũng may không phải cô lúc này nếu không Tử Phong lại không nén được cười.

Khả Chiêu gọi món xong, cũng cùng ăn với hai thằng bạn lúc này Thiên Ân mới kể về cuộc điện thoại từ Khả Chiêu cách đây hai ngày.

Nửa đêm đang an giấc trên giường bỗng điện thoại Thiên Ân reo lên hé mở mắt đôi mày nhíu lại đầy khó chịu tay quờ quạng lên cái bàn cạnh giường để lấy điện thoại, bắt máy trong chất giọng ngáy ngủ, cũng chẳng thèm nhìn cái tên hiển thị trên màn hình đang nhấp nháy bắt máy vội áp lên tai nghe.

- Ai vậy?

- Tao nè, bạn cũ mới đi mấy năm mà quên rồi hả thằng kia?

- Tao là tên nào, đang ngủ đừng làm phiền__ nghe xong câu nói của Thiên Ân người đầu dây bên kia hơi sững người tưởng nhầm số, nhưng nghĩ lại mới giờ hai bên địa cầu trái ngược cậu khẽ cười.

- Giọng của tao mà cũng không nhận ra hả, đầu óc mày mau quên vậy?

Nghe xong câu này thì Thiên Ân mới nuốt trôi hết những câu nói này giờ, suy ngẫm lại giọng này đúng là rất quen rồi anh thần thốt kêu tên người đầu dây bên kia:

- Đường Khả Chiêu?

- Nói đúng rồi mừng vì mày còn nhớ tao, tao làm phiền giấc ngủ mày hả?

- Không phiền nhưng có chuyện gì mà gọi khuya vậy?

- Không có gì tao chuẩn bị về nước nên gọi điện báo cho mày biết.

- Thật à, vậy bao giờ về tao với thằng Phong ra đón.

- Không cần tới đó tao nói cho mày biết rồi mày hẹn thằng Phong ra là được rồi tao muốn cho nó một bất ngờ, cứ vậy đi mày đừng nói gì với nó.

- Ủ, vậy thôi bye bữa đó gặp.

- Ủ bye!

Cuộc gọi kết thúc và cũng là lí do ba anh có cuộc gặp mặt như hiện tại, có thể nói Khả Chiêu là người bạn thân thứ hai của Tử Phong mặt dù đã xa nhau bốn năm vì Khả Chiêu phải sang Hoa Kỳ du học sau khi tốt nghiệp phổ thông bên này. Từ đó Tử Phong và Thiên Ân chỉ có thể liên lạc với Khả Chiêu qua webcam, thỉnh thoảng gặp nhau vài lần thông qua những chuyến công tác nhưng thời gian gặp cũng hết sức ngắn ngủi.

Khả Chiêu không phải bạn chung từ nhỏ của Tử Phong và Thiên Ân mà họ chỉ thân nhau từ khi học trung học vì hợp tính cách và cùng chung lí tưởng.

Khả Chiêu cũng là một trong số những người nằm trong tổ chức FA của Tử Phong. Lúc đầu Tử Phong không hề muốn cậu tham gia vì là bạn bè anh không muốn Khả Chiêu gặp bất trắc ngoài ý muốn chỉ vì chuyện riêng của anh nhưng vì cậu hâm mộ nếu không để cậu giúp thì đừng xem cậu là anh em nữa. Ngược lại thì Tử Phong không muốn mất một người anh em như Khả Chiêu nên đành cho cậu tham gia.

Khả Chiêu tốt bụng thẳng thắn và có khiếu hài hước nhất trong ba người nhưng khi xử lí công việc thì vô cùng cẩn thận.

Mặc dù thân nhưng Tử Phong và Thiên Ân cũng chỉ biết cậu khi ở trường biết sơ qua về gia thế và những người trong gia đình cậu còn những mối quan hệ đây mớ rề má khác thì họ không quan tâm.

Ba chàng trai gặp lại nhau đúng là có nhiều chuyện để nói nhưng vì thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi nên họ chỉ ăn uống xong, Tử Phong kể chuyện lúc này cho Khả Chiêu nghe rồi cả ba cùng cười, trò chuyện vài câu.

- Nói đi mà học xong chưa mà về rồi?_ Tử Phong gieo tia nhìn về phía Khả Chiêu đầy nghi hoặc vì anh nhớ khi còn học cấp ba có đôi lần Khả Chiêu cũng cúp tiết mà trốn đi chỗ nào đó ngủ, có lẽ anh nghĩ lần này Khả Chiêu cũng trốn về nước trước khi hoàn thành khóa học.

- Đúng rồi nhìn điệu bộ mà mày tao cũng nghi ngờ lắm_ Thiên Ân gật gù đồng tình ngầm hiểu ý trong câu nói của Tử Phong.

- Tụi bây đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó, phải tin tao chứ_ tự vỗ ngực khẳng định năng lực bản thân để hai thằng bạn tin tưởng.

- Có nghĩa mà đã hoàn thành khóa học?_ vẫn muốn chắc chắn rằng điều khẳng định kia Thiên Ân lại hỏi lần nữa.

- Dĩ nhiên, mà đa nghi quá rồi đấy.

Khả Chiêu không nói nữa mà thò tay vào cái cặp đựng toàn giấy với giấy lấy ra hai tấm thiệp mời nho nhỏ nhẹ nhàng đặt lên bàn đưa cho Tử Phong và Thiên Ân mỗi người một cái.

Nhẹ nhàng cầm lên hai người nhận thiệp đồng thanh:

- Gì đây?

Rồi hai anh đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn Khả Chiêu.

- Thiệp mời hai đứa bây không có mắt nhìn hả?_ nheo mắt khó hiểu nhìn hai con người cao nhòng nhòng học rộng tài cao chẳng nhẽ không biết đọc chữ.

- Tao biết nhưng nhân dịp gì?_ Thiên Ân lại để tấm thiệp xuống bàn nhẹ nhàng hỏi mà chẳng thêm mở trong thiệp kia ghi những gì.

Tử Phong thì lịch sự hơn từ từ mở tấm thiệp ra xem, nhưng trước khi Tử Phong xem thì Khả Chiêu cũng vừa nói xem như Tử Phong nghe Khả Chiêu thuyết minh về tấm thiệp vậy.

- Thì sinh nhật tao hai ngày nữa tới mà quên à?

- Nhớ rồi, nhưng chỉ lí do đó thôi hay còn lí do khác, tao nhớ mà đâu thích tổ chức tiệc sao lần này thấy long trọng vậy?_ Thiên Ân lại tiếp tục hỏi còn Tử Phong thì vẫn chăm chú nhìn tấm thiệp rồi gật gù vì anh đã hiểu lí do của buổi tiệc.

- Mà định mở rộng chi nhánh tập đoàn gia đình mà bên này nên công bố luôn trong buổi tiệc đúng không?_ Tử Phong đặt tấm thiệp xuống bàn rồi vẫn tư thế cũ hai tay đan vào nhau, mái tóc hơi xụp xuống che đi một phần nhãn thần màu cà phê kia.

- Đúng vậy lần này tao về sẽ ở đây điều hành tập đoàn KC Fashion.

- Thế cũng tốt, thôi cũng sắp tới giờ làm việc rồi tụi tao về trước đây hẹn khi khác nói tiếp_ Thiên Ân đưa tay lên xem giờ rồi buông lời tạm biệt.

- Thế cũng được, vậy tụi bây đi trước đi lâu rồi không về Việt Nam thấy khác quá tao muốn ngồi đây thêm chút nữa.

- Vậy thôi tụi tao về_ Tử Phong nói rồi cũng bước đi về phía cửa ra hiệu cho nhân viên thanh toán tiền, nhưng Khả Chiêu ngó ý mời nên Tử Phong cũng bước đi.

Thiên Ân cũng bước đi về phía Tử Phong bỏ lại Khả Chiêu ở đó khuấy khuấy ly cà phê đắng không đường.

Khả Chiêu ngồi một mình trong ASpecial Restaurant, mắt nhìn xa xăm ra khung cửa sổ cạnh đó, lê đôi mắt buồn ảm đạm.

Hôm nay, thời tiết tốt nắng chói chang của buổi trưa hè, soi khắp mọi ngõ ngách của thành phố nhưng đâu đó trong tâm khảm con người vẫn tồn tại một khoảng tối vô định, khoảng tối đó cần có loại đèn có ánh sáng cực kì màu nhiệm mới có thể đưa nó về lại với ánh sáng.

Năm đó Khả Chiêu ra đi, không chỉ vì muốn du học mà còn vì trốn tránh một sự thật về một cô gái.

Cậu thật sự không ngờ cô gái đó lại thích Tử Phong, trong khi cô ta vẫn giả vờ tốt với cậu.

Cậu cũng biết lỗi không do Tử Phong là do cô ta tự đa tình nhưng nghe đến điều đó cậu vẫn thật sự không thể chấp nhận được mà đành ra đi một thời gian mong sẽ xóa đi mảng đau buồn kia.

Cậu cũng không hề nói cho Tử Phong biết lí do tại sao cậu ra đi vì cậu không muốn bạn mình khó xử chỉ vì một cô gái tham tiền.

Cậu rất muốn biết trong ngần ấy thời gian ở bên cạnh nhau cô ta có một chút tình cảm nào đối với cậu không nhưng cậu chỉ nhận được sự im lặng.

Phải cậu thừa nhận cậu vẫn không hề quên cô ta nhưng cậu cũng không muốn giữ cô ta trong lòng để thêm phiền muộn.

Cậu đã chấp nhận ra đi để cô ta theo đuổi ước mơ nói đúng hơn là theo đuổi danh vọng, ngày đầu cậu và cô ta quen nhau cô ta vô cùng ngây thơ trong sáng không mưu toan lợi lộc nhưng từ khi nào cô ta trở nên như thế.

Nở nụ cười buồn Khả Chiêu muốn xua đi những suy nghĩ vớ vẩn kia, cậu đã quyết định vẫn xem cô ta là bạn nếu như cô ta muốn.

Khả Chiêu lấy điện thoại ra gọi cho cô gái đó để nói chuyện cậu nghĩ là cô ta đã đổi số nhưng ngoài dự đoán số máy vẫn liên lạc được.

- Alo, người mẫu Y Ngân xin nghe_giọng nói một cô gái vang lên một cách ngọt ngào đầu dây bên kia điều đó đã làm Khả Chiêu mất bình tĩnh trong phút chốc im lặng.

-...

- Cho hỏi ai vậy ạ?_tiếng Y Ngân vang lên lần nữa làm Khả Chiêu thức tỉnh.

- Anh đây, em có thể ra gặp anh không?

- Anh...anh Khả...Khả Chiêu..._giọng Y Ngân vang lên đầy ngạc nhiên khi người con trai cô đã phụ cách đây gần bốn năm tránh mặt cô bây giờ lại gọi cho cô.

- Phải anh đây, anh về nước rồi, anh đang ở A Special Restaurant.

- Xin lỗi em không thể ra gặp anh ngay bây giờ được vì em đang có chuyến lưu diễn tại Bình Dương khoảng một ngày nữa em mới về lại Sài Gòn, anh có thể đợi đến lúc đó không?_giọng Y Ngân vang lên có chút gì đó ghen ghen.

- Không sao vậy để anh xuống Bình Dương cũng được sẵn tiện anh làm một số chuyện._giọng Khả Chiêu vẫn điềm đạm nhỏ nhẹ như ngày nào trước mặt người con gái này.

- Vâng vậy khi nào anh đến thì gọi cho em, bây giờ em phải chuẩn bị phục trang rồi, tạm biệt anh gặp lại sau.

- Tạm biệt em!

Tút...tút....

Khả Chiêu tắt máy bỏ vào túi rồi đứng dậy rời khỏi nhà hàng.

Tử Phong và Thiên Ân sau khi rời nhà hàng, cũng phóng xe về lại tập đoàn P& A.

Trên xe vẫn im ắng không ai nói với nhau câu gì, dường như họ cũng hiểu được nỗi buồn của Khả Chiêu mặc dù cậu không nói nhưng cả hai cũng biết chẳng qua không muốn khơi lại vết thương trong cậu.

- Mà nghĩ Khả Chiêu quên được Y Ngân chưa?

Thiên Ân sau giây phút im lặng cũng mở lời.

- Tao nghĩ là chưa_ Tử Phong mắt vẫn hướng phía trước, hai tay cầm vô-lăng điềm tĩnh lái xe nhẹ nhàng trả lời như đã chuẩn bị sẵn không cần suy nghĩ.

- Tao cũng nghĩ vậy._ Thiên Ân cũng quay lại tư thế cũ gạt gù đồng tình, là bạn thân làm sao mà không hiểu.

Nhắc đến Y Ngân thì hai chàng trai lại nhớ đến hai cô gái, ngày hôm đó họ bắt gặp Y Ngân trong nhà hàng đã cảm thấy khó chịu định bỏ đi nhưng lại gặp chuyện bất trắc của Tâm Di nên đành nán lại.

Chẳng mấy chốc xe cũng đến nơi, tập đoàn P&A hiện ra trước mắt, Tử Phong lái xe vào garage rồi cũng quay lại phòng làm việc.

Thiên Ân lấy xe mình rồi cũng dong thẳng đến tập đoàn Lăng Thị trong dòng người dòng xe hối hả đến giờ hành chính.

Khả Chiêu ra khỏi nhà hàng thì gọi cho tài xế riêng của nhà cậu đến đưa xe cho cậu.

Cậu lái xe đi thẳng đến Bình Dương để mời một số người bạn đến dự bữa tiệc sắp tới và cũng để gặp lại Tạ Y Ngân.

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho một người:

- Alo, biệt thự nhà họ Ngạn xin nghe_tiếng Di Năm vang lên giọng ồm trầm trầm vì có tuổi.

- Cho tôi gặp bà Đường Dân._Khả Chiêu nhẹ nhàng hỏi.

- Ông bà Ngạn đã sang Thụy Sĩ công tác, chắc mấy ngày nữa mới về cậu có thể để lại lời nhắn hoặc gọi cho họ qua số di động.

- Vâng, vậy còn những ai ở nhà?

- Còn tiểu thư nhưng cô ấy đi mua sắm vẫn chưa về, nhưng cũng sắp về rồi.

- Vâng, cảm ơn._nói xong Khả Chiêu tắt máy.

- Không có gì, chào cậu._di Năm cũng gác máy.

Trong cái nắng vàng ươm, một chiếc xe lao đi như vũ bão nhanh chóng rời khỏi địa phận thành phố.

Ở Bình Dương, Thiên Tư và Tiểu Kỳ cũng mua sắm hủ hê và đi ăn trưa xong cũng đang trên đường về, Tiểu Kỳ sung sướng vì được mua sắm nên cứ tít ta tít tít.

- Bà thấy đồ hôm nay thế nào, đẹp lắm đúng không?

- Ừ đẹp_Thiên Tư thì chẳng hơi sức đâu nói chỉ nói cho qua chuyện.

- Mấy bộ này mà để đi dạ tiệc là hết ý_Tiểu Kỳ cứ luyên thuyên mãi, còn Thiên Tư thì cứ gạt gù.

- Bà sao vậy? Không khỏe hả?_ Tiểu Kỳ nhìn mặt Thiên Tư không chút sức sống mà sốt sắng hỏi.

- Không có gì chỉ hơi mệt.

- Ừm vậy về gắng nghỉ ngơi cho khỏe.

Hai cô gái mãi nói chuyện cũng đến trước biệt thự nhà họ Ngạn nhưng cùng lúc cũng có một chiếc xe hơi màu đỏ nhìn chói cả mắt đậu đối diện ngay trước cổng biệt thự.

Vì sự cản trở vô duyên của người kia Tiểu Kỳ bức xúc đạp phanh xe.

- Kết...

Hai chiếc xe chỉ còn cách nhau vài xenti mét, với màu xe chói lóa còn đậu ngay trước cổng nhà mình, Tiểu Kỳ trở nên tức tối mở cửa xe sẵn tới chiếc xe đắt tiền kia đạp một cách thô bạo vào cửa kính mà chẳng cần quan tâm đến người trong xe là ai.

- Này...này, mau xuống xe!_cung cách ra lệnh quá quen thuộc.

Người trong xe không những không ra còn dựa lưng vào ghế một cách thoải mái trong xe, đôi môi khẽ cười vì hành động không thể nhầm lẫn đi đâu được của ai kia.

- Tôi nói có nghe không hả, mau xuống xe!_mặc dù rất cả da tay nhưng bàn tay Tiểu Kỳ vẫn đập mạnh vào cửa kính một cách thô bạo.

Nghe tiếng cửa bị đập ngày càng mạnh, người trong xe khẽ nhủ mày vì xót xa cho cánh cửa thân yêu.

Nhắm tình hình không ổn Thiên Tư từ nãy đến giờ vẫn ngồi trong xe im lặng, vội mở cửa xe chạy ra ngoài kéo tay Tiểu Kỳ.

- Thôi từ từ bà làm gì dữ vậy, thủng thẳng người ta ra làm quá người ta sợ rồi sao?

- Bỏ ra, tôi hỏi cho ra nhẽ.

- Sao cô bé có chuyện gì?_cửa kính từ từ hạ xuống một gương mặt điển trai hiện ra, nở nụ cười tươi.

Tiểu Kỳ mở mắt to ngạc nhiên, miệng lắp bắp:

- Anh...anh họ.

Thiên Tư thì trở mắt nhìn Tiểu Kỳ rồi nhìn người con trai trước mặt rồi cũng thần thốt kêu tên:

- Anh Khả Chiêu?

- Nhận ra rồi à hai em gái ?

Hai cô gái trong vô thức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

- Vậy sao không vào nhà định đứng đây phơi nắng à?

- Không...không chúng em vào nhà ngay đây__ Tiểu Kỳ nhoén miệng cười.

Nói rồi cả hai một người trở vào trong xe, một người thì bấm chuông cửa.

Vừa nghe tiếng chuông cửa, dì Năm lật đật chạy ra mở cửa, nở nụ cười khi thấy Thiên Tư

- Hai cô về rồi à?

- Vâng tụi cháu mới về__ Thiên Tư cũng đáp lại bằng một nụ cười, rồi bước vào trong vì đã vào nhà nên Thiên Tư không lên xe nữa mà đi bộ vào nhà.

Thiên Tư đứng cạnh dì Năm nép sang một bên cổng để hai chiếc xe tiến vào trong.

Thiên Tư từ từ bước vào trong, dì Năm thì khóa cổng lại rồi mới đi vào.

Thiên Tư bước vào nhà ngồi trên ghế sofa cho đỡ mệt, trong nhà có máy điều hòa đường như cảm giác thoải mái hơn.

Trong khi đó ở garage xe của biệt thự, vừa đậu xe xong, cả Tiểu Kỳ và Khả Chiêu cùng bước xuống xe, Tiểu Kỳ đã chạy lại gần Khả Chiêu hỏi han đủ điều.

- Anh về khi nào vậy?

- Anh mới về thôi sẵn có công chuyện nên xuống đây thăm dì dượng và em luôn nhưng không ngờ dì dượng lại không có nhà.

- Ủm...ba mẹ em đi công tác bên Thụy Sĩ rồi không biết khi nào về nữa.

- Thế tập đoàn bên này ai quản lí?_ Khả Chiêu đoán là Tiểu Kỳ sẽ quản lí nhưng cũng ngờ vực hỏi.

- Thì em chứ ai.

Tiểu Kỳ cười ngô nghê thừa nhận năng lực bản thân.

- Em?_đưa tia nhìn về phía Tiểu Kỳ, Khả Chiêu vẫn nghi ngờ năng lực Tiểu Kỳ.

- Sao? Anh không tin à, em nói thật đấy.__Tiểu Kỳ vẫn không hề thay đổi thái độ.

- Thôi anh tin rồi đùa em thôi_nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu Tiểu Kỳ, Khả Chiêu cười dịu dàng.

- Anh này...__Tiểu Kỳ làm vẻ mặt nũng nịu.

Cả hai nói chuyện rôm rả cười đùa cho đến khi bước đến trước bậc thang vào nhà.

Vừa thấy cả hai bước vào nhà, Thiên Tư đã đứng dậy chào Khả Chiêu.

- Em chào anh!

- Chào em Tâm Di, mấy năm không gặp em xinh hơn nhỉ?__miệng nở nụ cười Khả Chiêu buông lời khen ngợi nửa đùa nửa thật.

- Vâng! anh quá khen rồi em vẫn vậy thôi.

- Anh ngồi đi! __Thiên Tư mở lời mời Khả Chiêu ngồi.

- Thế em không xinh à sao anh toàn khen Tâm Di vậy?__ Tiểu Kỳ cũng đến ngồi cạnh Khả Chiêu tỏ vẻ giận dỗi.

- Cả em cũng xinh nữa được chưa, vậy cũng chấp đúng là trẻ con_Khả Chiêu kí nhẹ vào đầu Tiểu Kỳ giọng điệu yêu chiều.

- Hì...hì em giận thôi chứ nhìn thôi em cũng biết Tâm Di xinh hơn rồi, đúng không Tâm Di ? __vừa nói Tiểu Kỳ nhường nhường mày với Thiên Tư.

- Không dám!__từ nãy đến giờ Thiên Tư vẫn im lặng mà cười khẽ nghe nhắc đến mình nhưng nhìn bộ dạng của Tiểu Kỳ nên nhẹ giọng từ chối cho yên thân.

Rồi cả ba lại nói chuyện luyên thuyên về chuyện cũ, về cái ngày xưa ấy.

- Cô cậu uống gì để tôi sai người vào làm__dì Năm đi ra nhẹ giọng hỏi.

- Con chào dì Năm_Khả Chiêu nhẹ giọng chào hỏi.

- Cậu là..._nhìn người này dì Năm có cảm giác quen quen nhưng lại không nhớ ra có lẽ sắp bước vào cái tuổi về già nên đẳng trí mất rồi.

- Anh Khả Chiêu đó dì __ Tiểu Kỳ nhanh nhẩu giải đáp thắc mắc cho dì Năm.

- À, thì ra là cậu Đường vậy mà tôi quên mất, cậu đi đâu mấy năm mà biệt tích vậy?__bây giờ dì Năm mới nhớ ra cậu trai trẻ kia là ai.

- Dạ con đây, mấy năm qua con du học không về nước nên dì không gặp là phải.

- Vậy à, mà thôi cô cậu uống gì để tôi mang ra cho trời nắng nóng thế này chắc cô cậu mệt rồi nghỉ ngơi đi cho khỏe.

- Dì cho con lon nước ngọt được rồi_Khả Chiêu nói một cách nhẹ nhàng nhất giọng điệu đầy kính trọng người trước mặt.

- Cho con hai ly cam vắt __ Thiên Tư cũng đã quen với căn biệt thự này và cũng chẳng lạ gì sở thích uống cam vắt của Tiểu Kỳ nên cũng nhanh nhẹn trả lời.

- Vâng tôi mang ra ngay!__nói xong dì Năm cũng đi vào trong

Bên ngoài phòng khách, cả ba người vẫn nói chuyện không ngớt.

- Anh về đây rồi có đi nữa không?

Thiên Tư nhẹ giọng hỏi, với Thiên Tư thì Khả Chiêu cũng là anh trai như Tiểu Kỳ, thật ra cô chỉ mới biết Khả Chiêu trước đó một năm trước khi anh đi du học mà không một lời từ biệt. Khả Chiêu đi ngay ngày sinh nhật của cậu một điều mà không ai ngờ đến.

Tâm Di gặp Khả Chiêu chỉ vài lần nhưng trông cậu khá thân thiện nên cũng có thiện cảm và xem cậu như anh trai.

- Không anh về đây luôn, anh sẽ điều hành một chi nhánh của tập đoàn KC Fashion tại đây.

- Thế à xem ra anh định cạnh tranh với Tiểu Kỳ rồi nhỉ

Thiên Tư nở nụ cười châm chọc Tiểu Kỳ.

- Gì cơ? Anh điều hành KC Fashion á?__ Tiểu Kỳ nhìn Khả Chiêu ngạc nhiên vì từ trước đến giờ cậu đâu thích việc điều hành.

- Em làm gì mà ngạc nhiên vậy? Sợ cạnh tranh không lại anh à?

- Không có gì, em thấy anh từ trước đến giờ đâu thích việc điều hành sao bây giờ lại hứng thú nên thấy lạ vậy thôi.

- Mặc dù không thích nhưng nhà chỉ có mỗi anh, anh không làm thì ai làm.

- Ủm...cũng phải__cả hai cô gái nhìn mặt nhau gật gù.

- Cô cậu dùng nước_lúc này dì Năm mang nước ra họ cũng đừng nói.

- Cảm ơn dì.__cả ba cùng cảm ơn dì Năm.

Dì Năm để nước lên bàn rồi cũng đi vào. Khả Chiêu lại thò tay vào cặp xách của mình đưa ra hai tấm thiệp mời, đưa mỗi người một tấm.

- Hai ngày nữa là sinh nhật anh sẵn tiện công bố việc anh điều hành chi nhánh bên này hai em đến dự nhé.

- Sinh nhật á? Mọi lần em đâu thấy anh tổ chức tiệc từng xem ra lần này anh nghiêm túc thật rồi.__ Tiểu Kỳ gật đầu với ý nghĩ kia của mình.

- Thì anh đã bảo anh nghiêm túc mà.

- Nhưng em không thuộc trong lĩnh vực kinh doanh em nghĩ em dự buổi tiệc này không hợp.__ Thiên Tư cầm tấm thiệp lên lê đôi mắt đọc rồi phân vân dò hỏi.

- Không sao em đi với tư cách là em gái anh nên không thuộc lĩnh vực kinh doanh cũng chẳng sao.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết, bà đi với tôi nên chẳng phải lo đâu__ Tiểu Kỳ cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người đưa ra ý kiến dứt khoát.

- Tiểu Kỳ nói phải đó, hai em đi sẵn tiện anh giới thiệu cho hai em hai thằng bạn thân đẹp trai cực vì lời hứa năm xưa chưa thực hiện được đã vội bỏ đi nên xem như chuộc lỗi vậy.

- Trai đẹp á?__mắt Tiểu Kỳ sáng lên trông thấy làm hai người còn lại phải phì cười.

- Sao? Em đi chứ?__lia mắt nhìn Thiên Tư Khả Chiêu hỏi lại.

- Vâng... em đi__Thiên Tư đồng ý nhưng giọng ỉu xìu làm Khả Chiêu nhú mày khó hiểu.

- Bà ấy chẳng quan tâm trai đẹp như em đâu vì trong tim đã có người trong mộng rồi nên ỉu xìu vậy đó.__Tiểu Kỳ nói nhỏ nhưng đủ để Khả Chiêu nghe và hiểu vấn đề.

- Em có bạn trai rồi à?

- Dạ? Không...không làm gì có Tiểu Kỳ nói lung tung đấy anh đừng tin.

- Thế thì tiếc quá hai thằng bạn anh vừa đẹp trai vừa tài giỏi lại chưa có bạn gái xem ra không có duyên rồi.

Khả Chiêu lắc đầu tiếc nuối vì mối lương duyên khó gặp.

- Thôi quyết định vậy nhé ngày đó Tâm Di sẽ đi cùng Tiểu Kỳ, thôi giờ cũng trễ rồi anh còn có việc đi trước đây.

- Vâng em sẽ bắt bà ấy đi cho bằng được anh yên tâm, vậy thôi tạm biệt anh.

Tiểu Kỳ hứa một cách dứt khoát với Khả Chiêu.

Hai cô gái đứng lên tiễn Khả Chiêu ra tận cổng.

Tài xế lái xe ra và đưa chìa khóa cho Khả Chiêu, cậu bước lên xe vẫy tay chào rồi lái xe đi thẳng trong cái nắng đã ngã về chiều.

Dĩ nhiên Khả Chiêu vẫn chưa về lại thành phố, cậu vào một nhà hàng gần đó gọi một số người bạn cũ ra nói chuyện và mời họ đến dự buổi tiệc.

Trò chuyện xong lần lượt ai nấy cũng có việc bận nên ra về trước.

Lúc này Khả Chiêu lại gọi cho Y Ngân:

- Anh đang ở nhà hàng Star em đến đây được chứ chỉ một lát thôi.

- Vâng, em đến ngay.

- Vậy anh chờ, bye em!

- Bye anh!

Khả Chiêu ngồi lặng chờ thời gian trôi, ném ánh nhìn vào khoảng không vô định đầy mơ hồ. Nét mặt không biểu lộ cảm xúc, thần thái khác hẳn bộ dạng ngày thường, nghiêm túc và chừng chặc hơn rất nhiều.

Cậu đang chờ người con gái kia đến để xác nhận lần cuối tình cảm của hai người.

Đang chìm đắm trong kí ức với những dòng suy nghĩ chông chéo, cậu nghe tiếng xôn xao đưa ánh nhìn đến nơi phát ra tiếng ồn để xem chuyện gì đang xảy ra.

- Kia kìa, đó không phải là người mẫu Y Ngân sao?

- Ủ, đúng rồi.

- Nhìn ngoài đời còn đẹp hơn trong màn ảnh.

-.....

Và rất nhiều lời khen không ngớt khác, đúng họ đã khen bởi lẽ họ chưa hiểu một con người sống hai mặt như Y Ngân.

Thì ra là Y Ngân, cô đã đến. Y Ngân mặc trên người chiếc áo voan mỏng màu trắng sữa kiểu cách tay dài hơi phồng ở vai, quần dài màu đen vải mềm bóng chuyên dụng cho người mẫu làm tôn lên chiều cao đáng nể một mét bảy mươi tám.

Phải rồi Y Ngân đã là người nổi tiếng đã đang cận kề đỉnh danh vọng nên đi đến đâu đều được chú ý đến đó sao cậu lại quên điều đó chứ.

Khả Chiêu nhìn người con gái đang dần bước đến trước mặt mình nở nụ cười dịu dàng, đứng dậy kéo ghế cho Y Ngân đầy lịch thiệp.

- Em đến rồi à, ngồi đi.

- Vâng cảm ơn anh_ Y Ngân cũng nhẹ nhàng ngồi xuống đôi môi nở nụ cười đáp trả Khả Chiêu.

- Em dùng gì?

- Cho em một ly capuchino.

Khả Chiêu ra hiệu cho phục vụ đến rồi nói đúng như yêu cầu của Y Ngân.

Vì Khả Chiêu chọn khu vực dành cho khách vip nên ở đây khá ít người cho dù có thì họ cũng ở địa vị cao sang như hai người cho nên cũng không có sự nhòm ngó hay bàn tán như vừa rồi.

Lúc này, Khả Chiêu mới thư thả ngã lưng ra thành ghế, hai tay đan vào nhau mắt vẫn không rời người con gái trước mặt.

- Mấy năm không gặp xem ra em vẫn không mấy thay đổi nhưng nổi tiếng hơn lúc trước rất nhiều.

- Em vẫn vậy, đúng là có nổi tiếng hơn trước nhưng những việc rắc rối thì cũng theo đó tăng dần.

Bây giờ Khả Chiêu mới nhìn thật kĩ Y Ngân, mặt cô có vẻ hơi hóc hác và xanh mặ dù nó được che đậy bởi lớp phấn trang điểm dày đặc, có lẽ đó là hậu quả của việc tập luyện quá sức.

- Capuchino của quý khách!_một anh phục vụ đi ra nhẹ nhàng đặt tách capuchino thơm lừng lên bàn.

- Cảm ơn!_ Khả Chiêu vừa nói vừa ra hiệu cho phục vụ lui ra.

Khả Chiêu nhẹ nhàng đẩy tách capuchino về phía Y Ngân.

- Sở thích của em vẫn không đổi.

- Vâng, anh cũng chẳng đổi vẫn là cà phê đắng không đường._ Y Ngân khẽ liếc nhìn ly cà phê của Khả Chiêu đã vơi đi phân nửa nhàn nhã trả lời rồi nở nụ cười nhẹ, tay đón lấy tách capuchino.

Khả Chiêu bật cười vì câu nói của Y Ngân ít ra cô không hề quên sở thích của cậu.

- Phải cả hai chúng ta đều không đổi.

- Mấy năm qua anh sống tốt chứ?

- Khá tốt!

- Khá tốt? Em nghĩ qua bên ấy phải sống rất tốt mới đúng chứ.

- Phải chỉ khá tốt thôi.

- Tại sao? Công việc nhiều lắm à?

- Vì không có em.

Sau câu nói của Khả Chiêu, Y Ngân như bất động, đâu phải cô không biết cậu ra đi vì lí do gì nhưng sao nghe được câu nói kia cô lại có cảm giác tội lỗi tim hơi nhói.

- Anh đùa thôi không cần căng thẳng, có lẽ em nói đúng vì công việc quá nhiều.

Nhận ra sự căng thẳng kia, Khả Chiêu lại bật cười để Y Ngân lấy lại bình tĩnh. Chính cậu cũng không biết tại sao lại buộc miệng tốt ra bốn từ kia, phải chăng đó là nguyên nhân thật sự.

- À không, em chỉ hơi bất ngờ một chút sao ngần ấy năm mà tính hài hước của anh vẫn không đổi.

Y Ngân nhớ, nhớ chứ, cô nhớ tất cả những lần cô buồn anh đã làm trò để cô cười vẫn cái khiếu hài hước đó.

- Tất nhiên đó là tính cách thì không đổi được.

Khả Chiêu nhấp ngụm cà phê, từ tốn đáp lời.

Y Ngân nhận ra rằng anh đã chững chạc hơn trước rất nhiều.

- Anh gọi em ra chỉ để nói chuyện hay còn chuyện khác?

Y Ngân chuyển chủ đề để dễ bề nói chuyện.

- Hai ngày nữa là sinh nhật anh, em còn nhớ chứ?

- Tất nhiên em vẫn nhớ.

- Anh sẽ tổ chức tiệc hôm đó em đến dự được không?

- Được chỉ cần anh cho phép thì em sẽ đến.

- Dĩ nhiên.

- Anh thay đổi đấy lúc trước anh đâu thích tổ chức tiệc.

- Thật ra anh còn việc muốn công bố ngày hôm đó_nói xong Khả Chiêu đưa cho Y Ngân tấm thiệp đã chuẩn bị sẵn.

- À, ra vậy._ Y Ngân đón lấy tấm thiệp từ tay Khả Chiêu.

Vừa xong, Y Ngân có điện thoại cô xin phép Khả Chiêu nghe điện thoại sau đó quay lại và nói có việc bận nên xin phép về trước.

- Em có việc bận rồi em xin phép về trước._nói xong Y Ngân bỏ vội điện thoại vào túi xách, chào Khả Chiêu, cầm vội túi xách toan bước đi thì bị Khả Chiêu gọi giật lại.

- Khoan đã!

Y Ngân bước chân khựng lại, quay đầu nhìn Khả Chiêu:

- Anh còn chuyện gì muốn nói nữa à, nếu không quan trọng để sau nhé.

Tuy cất giọng nói nhưng Y Ngân không hề có ý nán lại để tiếp tục cuộc nói chuyện vẫn trong tư thế đứng sẵn sàng bước đi.

- Từ trước đến giờ em có dành chút tình cảm nào cho anh không?

Câu nói thốt ra nhẹ nhàng bay vào không trung như làn gió nhưng để nói được câu đó thì Khả Chiêu đã phải cố trấn tĩnh bản thân hết mức có thể, hơn thế anh mong câu trả lời kia là“có”.

Người thốt ra câu hỏi hết sức khó khăn, người trả lời cũng không ngoại lệ.

Y Ngân quay mặt đi, bước thêm một bước để lấy lại bình tĩnh sau khi nghe câu hỏi của Khả Chiêu rồi lại dừng nhưng không hề quay lại mà cất giọng nghèn nghẹn:

- Em...em xin lỗi!

Nói rồi Y Ngân cất bước đi để tránh đi lỗi lầm đang vây lấy cô, chỉ sợ không kiềm lòng được mà nước mắt kia sẽ tuôn.

Y Ngân đã đi rồi bóng cô đang dần khuất, trong khi đó Khả Chiêu vẫn ngồi đó chết lặng đưa ly cà phê lên nhấp một ngụm rồi đặt ly xuống, khẽ nhếch môi cười nhạt.

Hóa ra bấy lâu cậu vẫn ảo tưởng rằng người con gái kia sẽ có một chút tình cảm nào đó đối với cậu nhưng có lẽ cậu đã sai, kết quả cậu nhận được chỉ là ba từ nghe đau đến thất lòng” em xin lỗi”.

Đột nhiên hôm nay tách cà phê cậu uống-cà phê đắng không đường trở nên rất đắng. Đó có phải vị của cà phê hay đó là vì tim cậu nhói, lòng thấy đau bởi nếm vị đắng của tình yêu?

Phần cuối : Hôn thê

Uống xong tách cà phê Khả Chiêu cũng đứng dậy thanh toán tiền rồi rời nhà hàng, lên xe và lái xe một mạch về lại thành phố, cậu đã có một ngày thật sự mệt mỏi.

Trời đã về chiều nắng đã nhạt, đâu đó chỉ còn vài giọt nắng yếu ớt còn đậu lại trên những tán cây cao ngất.

Lúc này Thiên Tư cũng đã về nhà sau khi ở lại chơi với Tiểu Kỳ chốc lát sau khi Khả Chiêu đi.

Hôm nay tâm trạng Thiên Tư khá tốt cô về nhà dọn dẹp và cất mở đồ vừa mua sắm được lúc trưa, rồi cũng thay đồ chạy nhanh xuống lầu cùng bà Ngọc Hoa làm cơm chiều.

Bà Ngọc Hoa thấy cô có tâm trạng tốt nên cũng buông lời trêu con gái.

- Chà hôm nay trời trở gió rồi thì phải.

- Mẹ nói gì vậy con thấy thời tiết vẫn bình thường mà_vẫn ngu muội không hiểu thâm ý sâu xa trong câu nói kia Thiên Tư nhìn ra khoảng sân im ắng lạ thường cành lá vẫn đứng đờ không hề rung rinh thì làm gì có gió.

- Tôi nói cô hôm nay tâm trạng thay đổi thất thường đấy mới mấy ngày trước còn ủ dột hôm nay thì mặt tươi rói lại còn biết phụ mẹ làm cơm không lạ hay sao?

Bà Ngọc Hoa dí tay lên trán Thiên Tư mắng yêu.

- Mẹ này lại trêu con.

Cô lại làm gương mặt phụng phịu, đưa tay kéo kéo cánh tay bà Ngọc Hoa.

- Thôi không đùa nữa, mau phụ mẹ dọn cơm đi!

Thấy cô ngượng nên bà cũng không trêu nữa. Cô nghe bà nói xong cũng cùng dọn món ăn ra chén bát rồi đặt lên bàn ăn.

- Con lên phòng gọi ba xuống dùng cơm đi!_bà Ngọc Hoa vừa dọn chén bát ra bàn vừa ra hiệu cho Thiên Tư lên phòng gọi ông Dương Thanh.

- Vâng con lên ngay!

Thiên Tư bước nhanh lên phòng ông Dương, gõ cửa nhẹ nhàng.

- Cộc...cộc cộc

- Ai vậy ?_ông Dương đang đọc sách vội bỏ quyển sách xuống bàn gỡ mắt kính ra để trên quyển sách nhẹ nhàng hỏi.

Sau câu hỏi Thiên Tư đẩy nhẹ cửa vào nhìn ông Dương cất tiếng mời một cách lễ phép.

- Ba à cơm tối chuẩn bị xong rồi, ba xuống dùng cho kịp còn nóng.

- Được rồi ba xuống ngay.

- Vậy con qua gọi Kỳ Quân đây.

- Ủ, con cứ đi trước đi.

Nói xong Thiên Tư đóng cửa lại đi sang phòng Kỳ Quân để gọi thẳng em quý hóa.

- Kỳ Quân, Kỳ Quân, em có trong phòng không?_vừa hỏi cô vừa gõ cửa.

-....

Tiếng gõ cửa vồn vã thế kia mà bên trong vẫn im hơi lặng tiếng.

- Kỳ Quân em nghe chị gọi không?

-...

Lại im lặng không hề có động tĩnh, vì bức tức cô đẩy mạnh cửa vào.

Hiện tượng cô nhìn thấy là Kỳ Quân tai đeo tai nghe đầu lắc lư theo điệu nhạc tay gõ lạch cạch trên bàn phím laptop.

Cô nhìn mà không thể kìm được cơn giận, đi một mạch đến cạnh Kỳ Quân đưa tay giật mạnh tay nghe, Kỳ Quân thoáng nhú mày vì hành động khiếm nhã kia.

- Chị làm quái gì vậy?

Thiên Tư vẫn nhìn Kỳ Quân đầy tức giận.

- Làm gì là làm gì, em ở trong mà chị gọi khan tiếng vẫn chẳng lên tiếng bảo sao không tức.

- Thì em đang nghe nhạc sao mà nghe được nhưng mà có chuyện gì?

- Thì...

Thiên Tư chưa nói xong đã nghe tiếng bà Ngọc Hoa réo ở phía dưới:

- Hai đứa làm gì trên đó sao không mau xuống?

- Dạ tụi con xuống liền.

Nói xong Thiên Tư liếc xéo Kỳ Quân một cái rồi cất bước đi.

- Sao không mau xuống, còn ngồi đó nữa à.

- Được rồi em xuống liền...khổ quá.

Kỳ Quân vội vàng cất laptop sau đó cũng đi theo sau Thiên Tư xuống lầu.

Hai người xuống dưới thì ông bà Dương cũng đã ngồi vào bàn, cả nhà cùng nhau ăn uống nói chuyện rôm rả nhưng đôi lúc vẫn nghe tiếng cãi cọ của hai chị em nhà này.

Đột nhiên Thiên Tư đề cập đến chuyện dự sinh nhật của Khả Chiêu, Thiên Tư nghĩ ông bà sẽ không đồng ý nhưng không ngờ hai người chỉ cười và đồng ý:

- Không sao con muốn đi dự tiệc thì cứ đi, dù sao con cũng sắp lên đây học rồi đi tham quan trước để tránh lạ nước lạ cái cũng tốt_ông Dương Thanh cười nhẹ.

- Nhưng là con gái đi xa như vậy con phải cẩn thận đấy_bà Ngọc Hoa tuy đồng ý nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

- Ba mẹ yên tâm con đi cùng Tiểu Kỳ không sao đâu, con sẽ cẩn thận mà mẹ không cần lo đâu.

Thiên Tư mừng vì được cho phép thật ra cô cũng không muốn đi, nhưng vì trước khi về Tiểu Kỳ nói nhỏ vào tai Thiên Tư rằng đó là buổi tiệc lớn trong lĩnh vực kinh doanh cô có thể có cơ hội gặp lại Tử Phong xác suất rất cao, chính vì thế dù không muốn đi nhưng để gặp lại người trong mộng dù chỉ là hy vọng cô cũng phải thử.

- Ba mẹ lo lắng làm gì lắm vậy chị ấy đã hơn mười tám tuổi rồi sắp bước vào quãng đường đại học rồi nhỡ nhỡ gì đâu._Kỳ Quân thì lại tỏ ra không mấy hài lòng vì vấn đề lo lắng thái quá của mẹ mình, thật ra cậu cũng chẳng ghét bỏ gì cô chị của mình nhưng cậu có tư tưởng con cái cần sự tự do riêng khi đến tuổi trưởng thành kể cả khi cậu chưa đến tuổi trưởng thành cũng không thích sự gò bó.

- Cái thằng chị con là con gái phải khác với con trai chứ đâu như con được.

- Dạ thôi con biết tự lo cho mình mà, thật ra Kỳ Quân nói cũng không sai cũng đến lúc con tự lo cho mình rồi.

Sau cuộc nói chuyện thì cả nhà lại trở lại không khí vui vẻ trong bữa cơm ấm cúng, Thiên Tư cảm thấy hạnh phúc và yêu gia đình này vô cùng, cô không dám hình dung rằng nếu không còn gia đình này cô có nghị lực để sống không nữa.

Khẽ cốc vào đầu mình vì ý nghĩ điên rồ kia, gia đình cô sẽ mãi vẫn vậy làm gì có chuyện xui rủi nào xảy ra cơ chứ.

Nhưng có những chuyện người ta không ngờ đến nó vẫn xảy ra đấy thôi, chẳng qua là nó chưa đến thời điểm để diễn ra.

Cho đến khi nó xảy ra thì con người ta lại không kịp trở tay đành bất lực nhìn nó diễn ra cho dù nó vô cùng tàn nhẫn.

Sau bữa tối, Thiên Tư giúp bà Ngọc Hoa dọn dẹp bàn ăn rồi lên phòng, cả ba người còn lại thì ngồi xem phim.

Thiên Tư lên phòng lẩn qua lẩn lại trên giường, cứ nhắm mắt thì khuôn mặt của Tử Phong lại hiện lên vô cùng rõ, cô cứ mong cho đến ngày buổi tiệc diễn ra vì đó là cơ hội để cô gặp lại anh. Miên man trong suy nghĩ rồi Thiên Tư chìm vào giấc ngủ đôi môi vẫn nguyên nụ cười hạnh phúc.

Trong giấc mơ cô vẫn thấy anh và cô tay trong tay, hay thật có lẽ đêm nay giấc mơ đối với cô không là ác mộng như mọi ngày khi có anh bên cạnh, phải chăng anh chính là thiên thần được cử đến để bảo vệ cô?

Về phần Tử Phong sau khi hoàn thành công việc tại tập đoàn lập tức lái xe về nhà mặc dù có sự nghiệp nhưng anh vẫn rất xem trọng gia đình và trong lòng anh luôn tồn tại hình bóng của vị hôn thê chưa rõ tung tích.

Về đến nhà, Tử Phong vội lên phòng tắm rửa thay đồ để bớt căng thẳng mệt mỏi hơn, cả ngày hôm nay anh đã suy nghĩ quá nhiều cả về công việc lẫn tình cảm.

Mới bước ra từ nhà tắm, trên người mặc áo choàng tắm màu xám, trên tay vẫn cầm chiếc khăn trắng lao khô tóc còn vương vài giọt nước, thì cửa phòng bật mở, khẽ nhú mào khó chịu vì thái độ không được gọi là lịch sự.

- Anh hai!

Giọng một cô gái vô cùng trong trẻo cất tiếng nói, cô không cao so với anh là một trời một vực, đôi môi nhỏ nở nụ cười nhìn người trước mặt.

- Vào sao không gõ cửa?

Tử Phong mặc dù đã quen với hành động này nhưng vẫn phải nhắc nhở ai đời con gái lại cứ thích mở cửa phòng người khác đặc biệt là khác giới mà vẫn thản nhiên như không có gì.

Tử Phong vẫn lao tóc không ngừng, đi đến ngồi trên nệm một màu trắng muốt đồng nhất.

- Anh làm như em là người lạ không bằng.

Cô gái làm vẻ mặt buồn đi đến ngồi cạnh Tử Phong.

- Có chuyện gì thì nói luôn đi đừng ở đây mà phá anh.

- Anh hai em thấy anh dạo này lạ lắm.

Cô gái lập tức đổi sắc mặt nở nụ cười cùng giọng điệu đầy ẩn ý.

- Lạ? Lạ chỗ nào?

Tử Phong nghe cô em gái nhận xét mình mà không tìm được ý tứ mò hỏi lại, anh không hề thể hiện ra bên ngoài thì làm sao cô có thể nhận ra được cơ chứ.

- Vậy là em đoán đúng nhé nếu anh không có tật sao phải giật mình.

Bây giờ mới biết mình bị lừa xem ra anh đã mất cảnh giác đặc biệt trước cô gái này thì không hề có chút gì gọi là cảnh giác.

- Không hề!

- Em chắc chắn có, mau nói em nghe đi!

- Không có.

Trước ánh mắt long lanh mong mỗi câu trả lời của đứa em gái người được gọi là anh buồng hai từ cụt ngủn mà anh cho là xúc tích nhất, rồi tiếp tục công việc lau khô tóc.

- Có mà.

- Không có.

- Anh gạt ai chứ sao gạt được em.

Cô em gái vẫn không buông tha anh trai cứ léo nhéo bên tai làm anh cảm thấy chột dạ đành lên tiếng giọng điệu cảnh cáo:

- Tử An đủ rồi đấy!

- Không nói thì thôi vậy nhưng em sẽ nói với ba mẹ cho xem.

Bị cảnh cáo là thế nhưng tính ương bướng nào dễ đổi thay, vẫn quyết tìm cách để moi cho bằng được tin tức.

- Tùy.

Nói xong Tử Phong quàng khăn lên cổ. Tử An thì vẫn gân cổ lên thách thức:

- Để xem ai hơn ai.

Tử Phong nở nụ cười đầy thách thức đưa tay xoa đầu Tử An.

- Rất tốt, rất có cá tính.

- Không cần anh phải khen với giọng điệu mỉa mai như thế, em đã nói thì sẽ làm được.

Tử Phong nhướng đôi mày hướng thẳng tia nhìn vào mặt Tử An đầy ngạc nhiên.

- Được anh cũng rất muốn chứng kiến.

- Anh...

Bây giờ Tử Phong bật cười vì bộ mặt đầy giận dữ của Tử An vì không moi được tin.

- Thôi được rồi em lên đây làm gì? Không phải để cãi nhau với anh đó chứ?

Được Tử Phong nhắc bây giờ Tử An mới nhớ nhiệm vụ của mình lên là để gọi Tử Phong xuống nói chuyện với ba mẹ.

- Thôi chết em quên mất, ba bảo có chuyện muốn nói với anh nên bảo em lên gọi.

- Thế à, vậy em xuống trước đi anh chải lại tóc rồi xuống sau.

- Vậy xuống trước đây, em không quên chuyện lúc nãy đâu nhé.

Dứt lời Tử An đi ra khỏi phòng và khép cửa lại.

Tử Phong lắc đầu vì tính tò mò của Tử An, Tử An đã mười sáu tuổi nhưng tính tình chẳng lớn là bao. Tử An rất tò mò chuyện tình cảm của Tử Phong cứ hề thấy cô gái nào xinh đẹp dễ gần là lân la hỏi chuyện để làm bà mai.

Đâu phải Tử An không biết trong lòng Tử Phong có ai nhưng cũng có cùng suy nghĩ như bao người khác cô cho rằng người chị dâu được định sẵn kia vốn không còn trên đời thì xá gì anh cô phải cố công đợi chờ trong vô vọng.

Chải tóc xong Tử Phong bước xuống lầu để nói chuyện với ba mình là ông Du Tử Nhạc. Ba Tử Phong là một người không hề khó tính và đặc biệt ông luôn tin tưởng vào mọi quyết định của Tử Phong nhưng chỉ có việc tìm lại hôn thê của anh thì ông đã bảo Tử Phong bỏ cuộc để tìm một cô gái khác nhưng anh một mực bỏ ngoài tai.

Nhưng có lẽ sức chịu đựng có giới hạn, thực sự thời gian đã quá lâu và mọi chuyện chắc phải kết thúc tại đây rồi không nên nuôi hy vọng vào một việc không hề có kết quả.

Lúc trước, nhà họ Du và nhà họ Diệp rất thân thiết, nói trắng ra ông Du và ông Diệp là hai người bạn thân. Hai ông thấy đôi trẻ chơi với nhau từ nhỏ nên nảy ra ý định đặt ra hôn ước để thâm tình hai gia đình thêm khắng khít.

Nhưng vì lo cho sự nghiệp của gia đình, lo cho danh vọng sau này của Tử Phong và ông phát hiện được sự tài giỏi hơn người của Tử Phong khi chỉ mới ở cái tuổi mười hai nên ông Du đã phải nhẫn tâm chia rẽ đôi trẻ để đưa Tử Phong đi du học. Ông nhẫn tâm mọi chuyện sẽ sóng yên biển lặng cho đến khi cậu trở về, lúc đó thì cả hai có lẽ cũng đủ tuổi có suy nghĩ để nghĩ đến chuyện hôn ước nhưng không ngờ mọi chuyện lại đi theo một hướng khác.

Thực ra ông cũng cảm thấy có lỗi khi bắt Tử Phong phải đi du học, phải rời xa người hôn thê mà anh yêu quý. Trái lại, ông ở nhà lại không thể bảo vệ được nhà thông gia đó cũng là một phần trách nhiệm trong khi trước khi đi anh đã nói với ông bằng giọng dằn dò, năn nỉ và như biết trước mọi chuyện anh bảo rằng ông phải bảo vệ hôn thê của anh.

Ông lại nghĩ anh trẻ con nên chỉ xoa đầu anh cười gật gù cho qua chuyện, ông thấy cả giọt nước mắt của Thiên Tư khi tiễn Tử Phong, ông cũng rất xót xa nhưng ông nghĩ rằng sau khi Tử Phong trở về thì hạnh phúc sẽ đến với hai đứa trẻ một cách mỹ mãn hơn, Tử Phong cũng đủ bản lĩnh hơn để bảo vệ người anh yêu.

Nhưng không ngờ chỉ sau ba tháng kể từ khi Tử Phong đi nhà họ Diệp đã xảy ra chuyện vì sợ Tử Phong bỏ bê việc học nên đã giấu nhem chuyện này đi và bảo rằng anh phải thực hiện việc huấn luyện gặt gao nên không thể liên lạc với bất cứ ai trừ gia đình nên cho đến tận năm năm anh vẫn không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhấn tưởng anh sẽ hận ông hay giận dữ nhưng anh đã bình tĩnh hơn ông nghĩ khi anh biết chuyện đó, anh chỉ lẳng lặng điều tra lại vụ việc, có lẽ cuộc huấn luyện thật sự có hiệu quả khi có thể làm anh trưởng thành hơn trong suy nghĩ, thấu đáo hơn trong hành động.

Vì cảm giác có lỗi nên ông chẳng hề can ngăn mặc cho Tử Phong muốn làm gì thì làm.

Nhẹ nhàng đi đến phòng khách nơi có ba mẹ và em gái đang ngồi. Tử Phong gieo tia nhìn về phía ông Du và bà Du.

- Ba mẹ gọi con?

Tử Phong ngồi trên ghế sofa cạnh ông Tử Nhạc đang đọc báo.

Ngước lên nhìn Tử Phong sắc mặt ông Tử Nhạc vẫn không có gì thay đổi nhẹ nhàng đặt tờ báo xuống.

- Con xuống rồi à, ngồi đây ta nói chuyện một lát.

- Dạ, có chuyện gì ba cứ nói con nghe đây.

Không chỉ Tử Phong đang lắng nghe mà cả mẹ Tử Phong và Tử An ngồi đối diện cũng đang lắng nghe.

- Cũng chẳng có gì quan trọng, ta chỉ muốn biết công việc ở tập đoàn ổn chứ, sao dạo này ta thấy con có vẻ mệt mỏi hơn trước?

- Con không sao, mọi thứ vẫn ổn.

- Vậy còn chuyện hôn thê của con thì sao con vẫn quyết định như thế sao?

- Con chắc chắn cô ấy vẫn còn sống vì thế con sẽ không bỏ cuộc.

- Nhưng không hề có tin tức gì cả, con làm như thế có phải là phí công sức không?__ Bây giờ bà Nhã Nhân-mẹ Tử Phong mới lên tiếng thở dài mệt mỏi nhìn con trai mà bà thương yêu.

- Phải đó anh hai, em cũng rất quý chị dâu nhưng em cũng không muốn nhìn thấy anh mãi như thế này.

Tử An ngồi bên cạnh mẹ mình cũng góp ý kiến.

Tử Phong đưa mắt nhìn một lượt mọi người, trong đôi mắt sắc lạnh chứa đầy sự quyết tâm nhưng cũng có chút gì đó tội lỗi vì để mọi người phải lo lắng. Hơn ai hết, Tử Phong hiểu rõ mọi người làm như thế cũng chỉ muốn tốt cho anh sao anh có thể trách họ được.

- Con biết mọi người muốn tốt cho con, nhưng trong chuyện này hãy tin con, con sẽ không để mọi người phải thất vọng.

Nói xong Tử Phong cúi đầu chào ông bà Du rồi đi thẳng lên phòng.

- Nếu không còn gì con xin phép lên phòng trước.

- Thôi con lên nghỉ đi.

Ông Du cũng cảm nhận được sự mệt mỏi trong giọng điệu của Tử Phong nên ngoác tay cho anh lên phòng, rồi cũng cầm tờ báo lên đọc.

Cả ba người còn lại đều hướng đôi mắt u buồn nhìn theo Tử Phong, Tử Phong chỉ tỏ ra mạnh mẽ và lạnh lùng trước người khác thôi nhưng khi đối mặt với những người thân thì anh lại dễ để lộ sự lo lắng sâu thẳm. Hóa ra ở một góc cạnh nào đó con người ta vẫn có những mặt hạn chế nhưng làm sao để người ta không nhận thấy mặt hạn chế ở mình thì đó mới là quan trọng.

Tử Phong đi lên lầu đóng sầm cửa phòng lại và ngã người nửa nằm nửa ngồi trên tấm nệm trắng tựa lưng vào thành giường, sắc thái trên mặt không hề thay đổi nhưng trong lòng anh lại đang hoang mang.

” Thiên Tư phải chăng anh đã sai? Có phải em vốn không thể trở về bên anh, có phải anh nên buông tay rồi không?”

Đưa tay tắt đèn Tử Phong chìm vào giấc ngủ nhưng có một điều anh không ngờ tới khi mắt anh khép lại thì hình ảnh của một cô gái anh vốn dĩ chỉ gặp lần đầu nhưng nó vẫn tồn tại cho đến bây giờ.

” Em là ai tại sao lại lạc vào tâm trí tôi liệu nếu tôi nắm lấy tay em, em có buông tay tôi như người con gái trước kia không?”

Cô là ai? Phải chăng cô chính là người đưa anh ra khỏi những khoảng tối vẫn tồn tại đâu đó trong tận sâu thẳm tâm hồn.

Đêm nay có lẽ là một đêm khá tĩnh lặng vòm trời đầy sao, vẻ đẹp huyền bí nhưng u tối trái lại đôi tim lại đứng trong vùng ánh sáng chỉ có hai người.

9. Chương 9: Tái Ngộ

Cứ mỗi lần gặp thì cảm giác con người ta dành cho nhau lại khác đi một chút, gây nhớ nhưng thêm một chút, làm nhịp đập trái tim trở nên không bình thường, làm cho yêu thương dâng trào.

Lần gặp đầu có lẽ là vô tình, vậy lần tiếp theo gặp thì là trùng hợp hay đó là định mệnh?

Cuối cùng cái ngày Thiên Tư mong đợi cũng đến, ngày mà cô sẽ bước vào một buổi tiệc sang trọng.

Hôm nay, cô đứng ngồi không yên nữa muốn đi nữa muốn không tuy nhiên lâu lâu lại nghe cuộc điện thoại của Tiểu Kỳ thúc giục lựa chọn vài bộ đồ vì bây giờ Tiểu Kỳ đối ý không chỉ đi một ngày mà còn xin ở lại đó chơi thêm vài ngày.

Tiểu Kỳ ngỏ ý mời cả nhà Thiên Tư cùng đi vì Khả Chiêu cũng ngỏ ý mời. Nhưng ông bà Dương bảo đã vào vụ thu hoạch mủ cao su nên không thể đi và lại để nhà cửa vườn tược như thế không ai trông coi cũng bất tiện, còn Kỳ Quân thì bảo những buổi tiệc như thế toàn bàn công việc rất nhàn nhẽ chẳng có gì vui nên cũng không đi.

Thiên Tư hơi buồn một chút nhưng cô cũng chuẩn bị khá sớm, cô chuẩn bị vài bộ đồ đủ để ở trong vài ngày.

Cô đang xếp đồ thì nghe tiếng gõ cửa, cô bỏ xuống giường đi đến mở cửa, đó là bà Ngọc Hoa:

- Mẹ tìm con có gì không?
- Không có gì chỉ muốn xem con chuẩn bị đến đâu rồi.
- Mẹ vào đi.

Thiên Tư đóng cửa lại rồi cùng bà Ngọc Hoa ngồi xuống giường bên cạnh đống đồ cô đang xếp dở.

- Con chuẩn bị cũng đủ rồi cũng đâu có gì nhiều cơ đi chỉ mấy ngày thôi mẹ không cần quá bận tâm.
 - Thật ra mẹ không an tâm khi để con đi mấy ngày như thế.
 - Không sao đâu con tự biết lo mà, dù sao chỉ còn vài tuần nữa là con nhập học rồi cũng phải xa nhà thôi.
- Cô nở nụ cười dịu dàng trấn an mẹ mình, đôi tay vẫn xếp đồ bỏ vào vali.

Bà Ngọc Hoa lại thở dài.

- Dẫu biết vậy nhưng mẹ cảm thấy không yên trong lòng.

Cô cảm nhận được sự lo lắng của mẹ mình nên bỏ qua việc xếp đồ nhẹ nhàng nắm đôi tay bà nói giọng nửa đùa nửa thật.

- Con hứa sẽ trả lại cho mẹ một đứa con gái lành lặn không hề trầy xước mà.

- Cha cô! Rõ dẽ miệng.

Bà Ngọc Hoa lúc này mới nở nụ cười, đưa ngón trỏ dí vào trán Thiên Tư mắng yêu.

- Thôi con chuẩn bị tiếp đi Tiểu Kỳ sắp đến rồi đó.

- Dạ, con biết rồi.

Bà Ngọc Hoa đi ra khỏi phòng.

Còn mình Thiên Tư trong phòng cô cố chuẩn bị xếp cho xong phần đồ còn lại cùng vài thứ mỹ phẩm, cô chuẩn bị xong khá sớm chỉ cần Tiểu Kỳ đến thì có thể đi, vì Tiểu Kỳ nói là sẽ đến trước giờ tổ chức buổi tiệc để có thời gian nghỉ ngơi nên cô không cần phải trang điểm trước ở nhà.

Việc chuẩn bị đã xong cô lựa cho mình một bộ váy ngắn vẫn màu xanh lam đặc trưng trong đồng đồ của cô chỉ có màu xanh lam là chiếm ưu thế thôi.

Cô chuẩn bị xong, thì Tiểu Kỳ đến hôm nay cô không lái xe mà là chú tài xế vì dì Năm không yên tâm nên đã năn nỉ Tiểu Kỳ cho tài xế lái nếu có chuyện gì xảy ra với cô còn có người bảo vệ.

Tiểu Kỳ khó khăn mới gật đầu đồng ý, cô không thể không đồng ý vì cô luôn kính trọng dì Năm thì làm sao cãi lại được.

Cả hai cô gái bước vào xe, chiếc xe lao nhanh đi trên đường biệt thự nhà họ Đường thẳng tiến.

Chẳng mấy chốc họ đã đến địa phận của thành phố đầy sầm uất nhộn nhịp hơn nơi hai cô sống, rồi dần dần nhiều tòa nhà hiện lên, và căn biệt thự kia cũng hiện ra trước mắt đầy hoa lệ.

Cánh cổng màu bạc sáng lấp lánh bao quanh căn biệt thự chỉ nhìn qua đã thấy vẻ đồ sộ và nguy nga lộng lẫy.

Cánh cửa tự động mở ra chiếc xe nhanh chóng tiến vào bên trong một khuôn viên rộng lớn hên ra trước mắt, có một đường đi chính giữa lát bằng đá hoa khá rộng có thể đủ cho hai chiếc xe hơi vào cùng một lượt.

Đây cũng là con đường dẫn thẳng đến biệt thự, tài xế dừng xe cho hai cô gái xuống trước khoảng sân rộng rồi lái xe vào bãi đậu của biệt thự.

Thiên Tư xuống xe mắt mở to đầy ngạc nhiên trước vẻ đẹp của ngôi biệt thự nó còn to và được thiết kế cầu kỳ hơn biệt thự của Tiểu Kỳ rất nhiều.

Hai bên con đường cô đang bước vào là bãi cỏ ba lá xanh mượt chen lẫn vào đó những hàng hoa thủy tiên trắng muốt thẳng tắp, vài khóm hồng mơn mẩn nụ hoa đỏ chói như khoe vẻ đẹp nhất nơi đây.

Xung quanh toàn những cây kiểng đắt tiền giá từ vài chục triệu chứ chẳng ít. Còn có một số loài hoa khác mà cô chưa hề biết cô đoán là hoa đó được lai tạo từ những giống hoa ngoại chứ không phải giống thuần chủng.

Tiểu Kỳ cũng thích thú ngắm nhìn quang cảnh xung quanh nhưng cô không ngạc nhiên vì cô đến đây nhiều lần rồi.

- Bà thấy biệt thự này thế nào?

Tiểu Kỳ thấy nét ngạc nhiên và thích thú trong mắt Thiên Tư nên đi cạnh cô hỏi. Đang miên man suy nghĩ, cô nhìn qua Tiểu Kỳ mỉm cười.

- Rất đẹp hoàn hảo trong sự hoàn hảo.

- Ủm...đây chỉ là bên ngoài bà đã đánh giá như thế nếu thấy bên trong sẽ càng kinh ngạc hơn đó.

- Tôi biết chứ bên ngoài như thế thì bên trong không hề tầm thường.

Mãi nói chuyện hai cô gái đã đi đến bậc tam cấp dẫn vào biệt thự, bây giờ cái người được gọi là chủ biệt thự mới lộ mặt ra chào hỏi:

- Hai cô bé đến rồi à?

Khả Chiêu nở nụ cười chào hai cô gái.

- Em chào anh!__ Thiên Tư hơi cúi đầu chào Khả Chiêu.

- Chào anh em mới đến__ Tiểu Kỳ cũng nở nụ cười đáp trả.

- Không cần khách sáo như thế, vào nhà đi!

Nói rồi người anh bá đạo quàng tay lên vai hai cô gái đi vào trong.

Dẫn hai cô gái ngồi vào ghế sofa tại phòng khách, Khả Chiêu rót nước mời hai cô gái.

- Hai em uống nước đi!

- Dạ cảm ơn anh để tụi em tự nhiên được rồi.

Tiểu Kỳ nhẹ nhàng cầm cốc nước lên. Thiên Tư cũng uống một ngụm nước nhưng không hề nói gì vì cô đang mãi ngắm cách bày trí bên trong biệt thự khá đơn giản không cầu kì nhưng để sắp xếp được như thế thì cũng gọi là một nghệ thuật, biệt thự gồm hai tầng lầu, bên trong được lót toàn bộ bằng đá hoa cương sáng lấp lánh trông vô cùng sang trọng.

Có bàn uống trà chính là chỗ hai cô đang ngồi, một cái bàn dài chắc là dùng vào những bữa tiệc gia đình, thiết kế cửa sổ lắp bằng kính trong suốt có vòi phun nước cạnh đấy làm cho không khí vô cùng mát mẻ.

Rèm cửa toàn bộ bằng vải nhung trắng được cột nơ lại, phối hợp với màu sắc của đá hoa cương hơi xám nhưng không quá tối tạo nên khung cảnh huyền ảo như thiên đường.

- Hai em đi đường xa có mệt không?

- Cũng không mệt lắm dù sao cũng đi xe nhà.

Tiểu Kỳ cũng quan sát ngôi nhà xem có sự thay đổi gì không.

- Em ổn không Tâm Di?

Thấy những câu hỏi của mình chỉ toàn Tiểu Kỳ trả lời nên Khả Chiêu hơi chau mày nhìn Thiên Tư.

- Em không sao, em thấy ngôi nhà rất bắt mắt nên mãi ngắm.

Thiên Tư giật mình khi nghe Khả Chiêu nhắc đến.

- Thế sao, em thích thì được rồi dù sao cũng ở lại đây vài ngày, thích thì ở mới thoải mái.

- Dạ, anh nói cũng phải.

Ba người nói chuyện được một lát thì Khả Chiêu bảo hai người lên phòng nghỉ ngơi tắm rửa, rồi sẽ dẫn Thiên Tư đi tham quan biệt thự, thời gian diễn ra buổi tiệc cũng còn hơn ba tiếng.

Cả hai lên phòng theo sự chỉ dẫn của người làm, Thiên Tư một lần nữa ngạc nhiên vì sự to lớn và rộng rãi của căn phòng mọi màu sắc đều phối hợp một cách hài hòa, đồ đạc trong phòng cũng được sắp xếp một cách tinh tế.

Vì ở đây có rất nhiều phòng nên Thiên Tư và Tiểu Kỳ ở riêng mỗi người một phòng. Vừa vào đến phòng Thiên Tư dọn đồ vào tủ rồi ngã người lên chiếc nệm dày. Nghỉ được một lát, cô tắm rửa cho mát mẻ, rồi đến bên bậc cửa sổ nhìn ra ngoài, phía sau biệt thự là một vườn hoa còn phong phú hơn phía trước rất nhiều, cỏ ba lá cũng dày hơn ôm trọn khu vườn.

Thiên Tư được Khả Chiêu dẫn đi xem phòng ốc và giới thiệu về cách bày trí của ngôi nhà, đưa tay chạm vào những chỗ được chạm trổ tinh tế mà không ngừng xuýt xoa khen ngợi.

Thiên Tư được chiêm ngưỡng một phòng sách đồ sộ chứa đầy đủ thể loại sách, nhưng nhìn chung thì sách kinh tế là phần lớn. Là một người sắp học ngành kinh tế nên Thiên Tư vô cùng thích thú chạy quanh, hết lựa quyển này lại chọn quyển kia. Tiểu Kỳ thì lại khác cô cảm thấy đau đầu với những con số trong sách kinh tế nên chẳng thèm ngó ngang.

Giờ này trong biệt thự mọi người bắt đầu ồn ào tất bật cho buổi tiệc sắp diễn ra. Hai cô gái cũng dừng việc tham quan sau khi rời khỏi phòng sách mà về phòng chuẩn bị thay trang phục.

Đặc biệt hôm nay, hai cô không thể tự trang điểm một mình mà có chuyên gia làm đẹp được Khả Chiêu mời đến thực hiện thay, Tiểu Kỳ thì quá quen rồi nhưng Thiên Tư lại cảm thấy khó chịu, cô vốn không thích trang điểm kiểu cách lè loẹt nên luôn rất ít trang điểm làm tóc bây giờ lại bắt cô xoay tới xoay lui đâm ra tiếc chưa thấy đầu mà đã cảm thấy mệt mỏi rồi.

Trang điểm xong cả hai nhìn vào gương, Tiểu Kỳ mỉm cười hài lòng, còn Thiên Tư thì trố mắt đầy ngạc nhiên vì trong gương hai cô gái xinh y như hai nàng công chúa. Thiên Tư thì khoác lên mình chiếc váy màu xanh dài ngang đầu gối, hơi xòe, dạng ống để lộ bờ vai trắng, tóc cô thì được làm theo yêu cầu của cô nên chỉ xòa và cột một phần, một mái tóc dài mượt mà trông vô cùng duyên dáng. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng không hề lè loẹt như cô nghĩ nên cô hài lòng với điều này.

Tiểu Kỳ thì là chiếc váy màu hồng phấn, vai chéo, chân váy dài, mái tóc được uốn xoắn lộn khí khái tiểu thư cao ngất, gương mặt cũng được trang điểm một cách thanh thoát.

Hai cô trang điểm xong thì buổi tiệc cũng bắt đầu, khách bắt đầu vào nườm nượp.

Khả Chiêu bước đến phòng trang điểm của hai cô gái, đôi mắt không kinh ngạc nhưng cũng khá bất ngờ trước vẻ đẹp thuần khiết của hai cô gái.

- Chà, hai công chúa ở đâu ra thế này?

- Anh quá khen rồi.

Tiểu Kỳ vừa cười đáp còn Thiên Tư chỉ cười nhẹ.

- À, anh có chuyện nhờ Tiểu Kỳ một lát, Tâm Di ngồi đây đến khi nào buổi tiệc bắt đầu thì xuống dưới đại sảnh nhé.

- Dạ, hai người cứ tự nhiên em ngồi đây được rồi.

- Tôi đi nhé lát gặp bà ở đại sảnh.

Nói xong, Khả Chiêu và Tiểu Kỳ ra khỏi phòng để xem xét một số việc quan trọng cho buổi tiệc. Còn Thiên Tư thì ngồi lại đó một mình đợi bữa tiệc diễn ra.

Vừa đi Tiểu Kỳ vừa hỏi chuyện Khả Chiêu.

- Anh à, hôm nay có anh Tử Phong và anh Thiên Ân đến dự không vậy?

Khả Chiêu nhún vai nhìn Tiểu Kỳ một cách nghi hoặc:

- Em để ý ai trong hai người đó à? _kèm theo lời một nụ cười giảo hoạt.

- Không...không có, tại...tại à là Tâm Di thích anh Tử Phong. _nói xong thấy mình hơi bị hổ nên Tiểu Kỳ đưa tay che miệng lại.

Củ khoai nóng bỏng đang trên tay Tiểu Kỳ bỗng nhiên bị cô đẩy cho Thiên Tư, hướng chỉ việc Thiên Tư thích Tử Phong chỉ là do cô suy đoán chứ Thiên Tư chưa thừa nhận bao giờ. Bây giờ lại buộc miệng nói ra, há chẳng phải cô bán đứng bạn bè còn gì.

- Haha, vậy sao?

Khả Chiêu cười vang vì biết được bí mật do chính cô em mình tiết lộ.

- Không...không phải đâu đó...đó chỉ là suy đoán của em thôi.

- Suy đoán? Vậy càng tốt vậy lát nữa sẽ có trò hay để xem.

- Trò hay? Anh định làm gì?

- An tâm đi chỉ là thử lòng một chút thôi.

- Thế cũng được.

- Vậy còn em? Em không thích Thiên Ân đấy chứ?

Bây giờ Khả Chiêu mới quay sang chuyện của Tiểu Kỳ đã bị cậu bỏ quên.

- Em...em cũng không biết nữa.

Tiểu Kỳ xụ mặt cúi gằm mặt xuống.

- Haha, em thật là ngốc thích hay không cũng không biết.

Khả Chiêu đưa tay xoa đầu Tiểu Kỳ. Cuối cùng hai người cũng xuống tới đại sảnh nhìn bao quát một lượt xem xét mọi thứ đã hoàn hảo chưa dù buổi tiệc này cũng mang tính chất công việc nhiều hơn là riêng tư.

Tiếp theo sau đó, hai người đến chào một số vị khách có mặt trong giới kinh doanh.

Trong lúc này thì Thiên Tư đã rời khỏi phòng trang điểm để xuống đại sảnh, vì không muốn làm phiền mọi người nên cô vòng ra sân sau tham qua n cho đỡ ngột ngạt. Sân sau chính là thêm cỏ ba lá mà Thiên Tư nhìn thấy.

Vì biệt thự rộng lớn đa số lại là cửa sổ bằng kính nên khi ra khỏi biệt thự đến sân sau thì giống như bước một thế giới khác hoàn toàn yên tĩnh làm cho con người ta khi đặt chân đến lại không muốn rời đi.

Có một khoảng trống có bãi cỏ ba lá rất rộng không hề trồng xen lẫn bất cứ thứ gì, nơi đó có đặt hai cái xích đu màu trắng rất đẹp. Vì hơi mỏi chân do mang giày cao gót và không muốn giẫm lên đám cỏ tội nghiệp nên Thiên Tư cởi giày ra, nhẹ đặt bàn chân thanh mảnh trắng muốt của mình lên thêm cỏ kia và bước đến bên xích đu đẩy phần xích như một đứa trẻ được đi chơi các trò chơi trong công viên đi qua đu lại, thả hồn theo gió, gió nhẹ đưa tóc cô bay bay.

Bây giờ cũng đã chập tối, nhưng vì quanh biệt thự đều trang bị đèn khắp nơi nên cho dù ở sân sau thì vẫn có ánh sáng bao phủ, nhưng trông vẫn hơi tối một chút nhưng Thiên Tư lại thích như thế.

Bên trong biệt thự ngày càng ồn ào hơn khi khách đã sắp đến đông đủ, và nóng hơn khi có hai ba chiếc xe hơi bóng loáng xuất hiện.

Một trong ba chiếc xe, một cô gái đầy quyến rũ trong bộ váy đỏ thắm cổ chữ V bước xuống, hai chiếc xe còn lại là hai chàng trai đầy lịch lãm trong bộ vest sang trọng khí chất phong thái hơn người làm cho bất cứ ai cũng không thể rời mắt được khỏi họ.

Cô gái gật đầu chào hai chàng trai, hai anh cũng chào lại cho phải phép nhưng thật ra họ cũng chẳng thích thú gì cô gái này. Cho dù cô vô cùng nổi bật hơn đi chăng nữa trong mắt hai anh cô chẳng có điểm gì nổi trội cả.

Cả ba cùng tiến vào bên trong biệt thự, vì bây giờ buổi tiệc đã bắt đầu nên Khả Chiêu đã lên bục phát biểu vài lời để chào đón khách và tuyên bố lí do có buổi tiệc.

- Rất cảm ơn các cô chú trong giới kinh doanh, các đối tác làm ăn của KC Fashion và các bạn của Khả Chiêu đã bỏ thời gian đến đây dự tiệc, hôm nay không chỉ là buổi tiệc sinh nhật bình thường mà còn nhằm tuyên bố KC Fashion sẽ thành lập nên chi nhánh mới nên rất mong mọi người chiếu cố cho, xin chân thành cảm ơn.

Sau bài phát biểu là một tràng pháo tay nhiệt liệt.

- Nào chúng ta cùng nâng ly chúc mừng!

Cả biệt thự ồn ào hơn tiếng nói tiếng cười, và cả những tiếng khen ngợi chàng trai trên bục vì sự giỏi giang và vẻ đẹp trai ngời ngời, tiếp theo sau thì tiếng ly thủy tinh va chạm.

Sau màn nâng ly là màn cắt bánh kem năm tầng để chúc mừng sinh nhật đầy vui tươi.

Trong khi mọi người đang vui tươi hơn hớn, thì Tiểu Kỳ lại sốt sắng đi tìm Thiên Tư trong đám người đông đúc chen chân như kiến cỏ vừa cười vừa gật đầu chào mỗi cả cổ khi gặp người quen. Vì ban đầu phải chào

hỏi nhiều người nên Tiểu Kỳ đã quên mất sự tồn tại của Thiên Tư bây giờ nhớ ra cố nhìn dáo dác xung quanh để tìm nhưng vẫn không thấy đáng lẽ buổi tiệc bắt đầu thì Thiên Tư cũng xuống đại sảnh rồi mới phải. Cô nhớ đến phòng trang điểm nên vào đó tìm cũng chẳng thấy, vào phòng ngủ cũng chẳng gặp, gọi điện thoại thì nó nằm trên bàn kê giường ngủ đúng là điên tiếu lên được.

Tiểu Kỳ đâm ra lo lắng tốt độ sắc mặt kém dần mặt dù biết là chỉ lòng vòng quanh đây nhưng căn biệt thự này vô cùng lớn bây giờ người lại đông làm đầu óc cô bấn loạn chẳng suy nghĩ được gì, cô vội chạy lại chỗ cũ tại đại sảnh để tìm Khả Chiêu.

Lúc này thì Khả Chiêu đã cắt bánh kem xong, đến chào hỏi tay bắt mặt mừng với Tử Phong và Thiên Ân.

- Chúc mừng mày nha!__ Thiên Ân đưa ly rượu trên tay lên uống một ngụm.
- Chúc mày sinh nhật vui vẻ!__ Tử Phong cũng đưa ly lên chúc tụng.
- Hai đứa mày khách sáo làm gì đến là tao vui rồi__ Khả Chiêu cũng nâng ly uống cạn.

Nói xong Khả Chiêu nhìn xung quanh tìm kiếm gì đó.

- Mày kiếm ai vậy?

Thiên Ân giương ánh mắt khó hiểu lên nhìn Khả Chiêu.

- Tìm em gái tao.
- Em gái?__ cả Tử Phong và Thiên Ân đều ngạc nhiên.
- Mày có em gái từ bao giờ sao tao không biết?__ Tử Phong buột miệng hỏi.
- Là em họ con của dì tao, lúc trước tao định giới thiệu với hai đứa mày nhưng vì đi du học gấp quá nên quên bèn đến tận bây giờ.

Cả hai gật đầu hiểu ý, lát sau có tiếng một cô gái vang lên sau lưng Khả Chiêu.

- Anh Khả Chiêu.__ giọng cô gái không hề bình thường mà đầy hốt hãi.
 - À, đến rồi__ Khả Chiêu hất mặt về phía hai người bạn rồi đưa tay về phía Tiểu Kỳ đang đi lại về phía mình.
- Cả hai chàng trai đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn về phía Tiểu Kỳ bật thành tiếng:

- Tiểu Kỳ!
- Hai đứa bây quen hả?
- Quen.__ cả hai gật đầu đồng tình.

Nhưng trong phút chốc trong ánh mắt Tử Phong hiện ra tia khó hiểu, lọt thõm xuống khoảng không vô định, có gì đó hụt hẫng trong anh, anh đang ước được nhìn thấy bóng dáng một ai đó đang đi cạnh Tiểu Kỳ nhưng không hề có bất cứ ai.

- Tiểu Kỳ lại đây anh giới thiệu.

Khả Chiêu kéo Tiểu Kỳ lại gần đứng trước mặt hai chàng trai.

- Đây là Tiểu Kỳ em họ tao.
- Còn đây là...__chưa nói hết câu thì Khả Chiêu đã bị ai kia nhảy vào hòng.
- Chúng ta có duyên thật đúng không Tiểu Kỳ?__gieo tia nhìn cười ẩn ý lên người Tiểu Kỳ Thiên Ân đưa tay chào hỏi.
- Vâng, chúng ta có duyên thật.__ Tiểu Kỳ cũng đưa tay ra bắt tay chào Thiên Ân và gật đầu chào Tử Phong, Tử Phong cũng đáp trả cô bằng cái gật đầu và khước môi hơi nhếch.
- Tâm Di đâu Tiểu Kỳ?

Câu hỏi của Khả Chiêu kéo ba người về với thực tại, một người vui mừng nhưng không thể hiện trước mặt chỉ phảng phất nét cười sâu trong đáy mắt. Còn một người không tỏ thái độ, một người gương mặt chuyển sắc xanh.

- Tâm Di cũng đến à, thú vị nhỉ Tử Phong?__ Thiên Ân hơi vô tâm thì phải không hề để ý đến thái độ của Tiểu Kỳ mà còn buông lời châm chọc Tử Phong.

Khẽ nheo nheo mắt Tử Phong lườm Thiên Ân một cái, nhưng cũng hỏi Tiểu Kỳ.

- Vậy Tâm Di đâu?

Ồi sao cứ nhầm câu này mà hỏi cô vậy chứ, giờ biết trả lời sao đây, không lẽ lại bảo Tâm Di mất tích như vậy mọi chuyện sẽ rối tung lên mất.

- Tâm Di...Tâm Di...__ Tiểu Kỳ cứ ấp úng làm ai kia hơi lo lắng nhưng vẫn phải giữ bình tĩnh.

- Sao? Em nói đi toàn người nhà không cần lo.

Khả Chiêu cũng sốt ruột không kém vì cậu đang định trêu Tử Phong mà giờ này nhân vật chính chẳng thấy đâu thì lấy gì mà trêu, mất cả vui.

- Em không tìm thấy Tâm Di không biết nó trốn chỗ nào rồi.

Tiểu Kỳ thiếu não nói thật ít ra còn có người tìm giúp.

- Hả? Tâm Di đâu phải con nít mà đi lung tung được.

Bây giờ Khả Chiêu mới thôi không nhớ đến trò trêu chọc kia nữa mà đâm ra lo lắng, nếu Tâm Di xảy ra chuyện gì thì biết ăn nói sao với ông bà Dương đây chứ.

- Thôi không cần lo bọn anh tìm giúp chắc quanh đây thôi.

Tử Phong có vẻ đã thật sự lo lắng nên đã đưa ra đề nghị tìm giúp.

- Vậy cũng được chúng ta chia nhau ra tìm__ Thiên Ân thôi đùa.

Cả bốn người chia nhau ra tìm vì sợ kinh động mọi người nên Khả Chiêu không cho người làm biết mà chỉ bốn người biết.

Tiểu Kỳ thì chạy đến phòng trang điểm và phòng ngủ để tìm lại, Thiên Ân thì lên sân thượng và phòng đọc sách, Khả Chiêu thì ở lại đại sảnh chào khách sẵn tiện tìm Thiên Tư trong đám đông, dù sao cũng là chủ bữa tiệc nên không thể bỏ đi

Còn Tử Phong anh lại nghĩ rằng cô không hề có trong biệt thự nên anh đã rẽ ra sân sau biệt thự, theo sau anh là một cô gái.

Đi được vài bước đến bên thềm có ba lá anh phát hiện một đôi giày cao gót màu trắng bị bỏ lại ngoài thềm cỏ, anh nhìn thẳng theo hướng đôi giày thật sự không thể tin vào mắt.

10. Chương 10: Nụ Hôn Hoàng Tử

Khi anh xuất hiện trước mặt em thì tim em đã lỡ nhịp, nhịp đập của trái tim cứ nhanh dần khi anh bên cạnh em, cho dù em đã cố kiềm chế nhưng có lẽ trái tim đã không còn là của em nó đã không nghe theo em nữa biết làm sao đây?

Ngày em đến là ngày tôi không còn là chính tôi, không dễ dàng điều khiển hành vi bản thân đặc biệt là trái tim nó đập liên hồi khi thấy nụ cười của em, đôi tay cứ muốn bảo vệ em là lí do gì cơ chứ?

Thiên Tư đang tựa đầu và lưng vào thành xích đu mà ngủ một cách ngon lành trong bộ váy xanh tinh khôi xinh như một thiên thần, nếu ai đã từng thấy nàng công chúa ngủ trong rừng thì chắc Thiên Tư cũng có vẻ đẹp thanh tao thuần khiết như thế.

Trong khi mọi người chạy đôn chạy đáo đi tìm thì cô lại ở đây ngủ, đi dự tiệc mà lại ngủ đúng là chuyện lạ. Thật ra cô cũng định đi ra buổi tiệc, nhưng đang đưa xích đu một lát trong làn gió dịu dịu cô lại mất ngủ và đi xe cả ngày nên chỉ định ngủ lưng một chút không ngờ ngủ cho đến tận bây giờ.

Giương đôi mắt thất thần Tử Phong nhìn người con gái trong tầm mắt đang chìm trong giấc ngủ, lâu lâu mày hơi nhíu và hai tay để chồng lên nhau đặt trên đùi dường như hơi lạnh vì bị gió tấp vào mặt liên tục.

Phải rồi ở khoảng cách không xa trước mặt anh chính là người con gái anh đang tìm, tìm trong lo lắng nhưng với tư cách gì anh cũng không rõ.

Từng đường nét kia hiện ra trước mắt thật rõ, nét mặt đầy thánh thiện một nét đẹp thuần khiết. Người ta thường nói người con gái đẹp nhất khi ngủ quả không sai.

Vui! Có lẽ Tử Phong đang vui, chẳng phải anh muốn biết cô là ai hay sao, là người có khả năng chen chân vào tìm anh một cách nhẹ nhàng nhất một cách không gượng ép chỉ từ cái nhìn đầu tiên, cái va chạm nhẹ vào nhau.

Tử Phong xách đôi giày kia lên, nhẹ nhàng bước từng bước chậm rãi nhưng dài dãi như không muốn đánh thức một thiên thần đang ngủ đôi môi anh nở nụ cười, sự lo lắng không còn mà thay vào đó là ngọn lửa hạnh phúc, đặt nhẹ đôi giày xuống dưới chân Thiên Tư đang lơ lửng trong không trung.

Anh đứng thẳng người, hai tay anh dứt túi quần đứng trước mặt Thiên Tư hồi lâu, chỉ thế chỉ im lặng ngắm nhìn thế là đủ.

Lát sau, anh hơi khụy một chân ngang tầm Thiên Tư nhẹ đưa tay vén vài sợi tóc con vương trên mặt cô vì gió thổi, nhìn vào gương mặt kia anh lại không kìm lòng được mà đưa tay chạm nhẹ má cô rồi mỉm cười.

Anh cúi nhẹ đầu đưa môi mình chạm nhẹ môi cô một nụ hôn phớt qua rất nhẹ như hoàng tử đánh thức công chúa.

Anh chẳng hề cảnh giác hay nhòm ngó xung quanh xem có ai hay không vì thế hành động kia được đánh giá là vô cùng quang minh chính đại.

Nụ hôn kéo dài ba giây chỉ trong tích tắc.

Thấy đôi mày Thiên Tư hơi nhíu lại, anh giật mình ngỡ là cô thức nên đành chấm dứt hành động lộ liễu kia trước khi bị phát hiện.

Rời môi khỏi ai kia trong tiếc nuối, Tử Phong lặng nhìn cô một lát rồi đứng dậy anh chợt giật mình vì anh đã làm một việc ngoài tầm kiểm soát, mặt anh hơi nóng lên, tim đập nhanh.

Anh hứa với bản thân chỉ trao nụ hôn cho vị hôn thê có sao anh lại làm chuyện ngu xuẩn này cơ chứ. Mà hành động kia còn không quang minh chính đại nữa chứ nó chẳng khác gì lợi dụng cả.

Có một điều anh không biết anh không hề trao nhầm nụ hôn.

Nhưng anh vẫn nhìn cô hồi lâu rồi khẽ nói “Ngủ ngon nhé thiên thần!”.

Lại gì nữa đây từ bao giờ anh lại lấy hai từ “thiên thần” để ám chỉ người con gái khác ngoài Thiên Tư thế này, anh thay đổi thật rồi vì ai? Vì người con gái trước mặt anh sao?

Tử Phong nhẹ cởi chiếc áo khoác bên ngoài khoác lên người cô.

Anh khẽ dời mắt khỏi cô định quay mặt về lại buổi tiệc để nói cho mọi người biết tung tích của Tâm Di. Nhưng sau lưng anh lại vang lên chất giọng trong trẻo, làm anh cảm thấy chột dạ khựng bước chân lại.

- Anh Tử Phong?

Tử Phong nhẩn ngơ tưởng hành động của mình đã bị ai kia phát hiện anh phải đối mặt với cô sao đây chứ, đúng là làm chuyện xấu thì luôn thấp thỏm lo âu.

Tử Phong mà cũng có ngày có chuyện làm anh phải chột dạ, sợ sệt thế này cơ à?

Nuốt khan một cái, nhẹ xoay người lại đối mặt với Tâm Di, Tử Phong vẽ nên một đường cong mỉa mai hoặc trên môi, ở khoảng cách hơi xa lại bị ánh sáng phản chiếu bóng Tử Phong đổ dài trên thảm cỏ trong Tử Phong hết một thiên thần nữa ảo nữa thực trong màn đêm bao phủ bởi ánh sáng mờ ảo.

Thiên Tư còn tưởng mình chưa tỉnh ngủ đang nằm mơ nữa chứ, cô cố dụi dụi mắt hết một đứa trẻ mới tỉnh ngủ đang chuẩn bị tìm mẹ.

Thật ra lúc này cô đã mơ, mơ thấy được một hoàng tử vô cùng đẹp trai trao nụ hôn, gương mặt hoàng tử kia vô cùng quen thuộc không thể lẫn vào đâu được chính là người đang đứng trước mặt cô Du Tử Phong.

Lúc cô đang ngủ lại cảm thấy hơi ảm đạm tỏa khắp người, có gì đó ướt át chạm vào môi thúc giục cô phải mở mắt.

Khi Tử Phong vừa bước đi cô cũng vừa mở mắt thức dậy sau một giấc ngủ đầy sướng khoái vì sao ư? Vì mơ thấy người ấy, bây giờ thấy người mình vừa mơ đứng trước mặt dĩ nhiên cô không cho đó là thật, nên phải xác minh và cách xác minh của cô chính là gọi tên người đó trong vô thức.

Tử Phong cười xong, nhíu mày nhìn cô rồi chậm chậm bước đến cạnh Thiên Tư, giọng nói nhẹ nhàng và vô cùng ấm áp mà chất giọng này anh chưa bao giờ dành cho cô gái nào ngoài em gái anh- Du Tử An đã mười năm nay.

- Em thức rồi à?

-... _im lặng Thiên Tư gieo tia nhìn lên người Tử Phong như không tin vào sự hiện diện của anh trước mặt.

Cô ngủ sao? Ôi chết tiệt! Lại còn để anh bắt gặp nữa chứ đã nhủ thầm rằng buổi tiệc sẽ có anh tại sao cô lại quên điều này cơ chứ.

Vẫn giương đôi mắt ngây ngốc nhìn Tử Phong đang tiến lại gần mình, cô tự nhủ rằng mình vốn chưa tỉnh ngủ.

- Không cần nhìn anh như thế, anh ngồi đây được chứ?

Tử Phong đưa tay chỉ vào phần trống còn lại trên xích đu mà Thiên Tư đang ngồi vì chiếc xích đu khá lớn đủ cho hai người ngồi.

Thấy đôi mắt Thiên Tư cứ nhìn anh trân trân, bây giờ anh nhẹ nhõm hơn vì biết cô chưa tỉnh ngủ nên chắc chắn việc vừa rồi cô không hề hay biết, tiếng gọi kia chỉ là bản năng thấy người trước mặt thì gọi mà thôi.

- Được, anh cứ tự nhiên.

Gật đầu, cô gật đầu lia lịa, nhích người sang một bên cho anh ngồi bây giờ cô nhìn tận mắt rồi người ngồi cạnh cô bằng xương bằng thịt chứ không phải mơ.

Tử Phong nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Thiên Tư hơi khom người hai tay đan vào nhau quay sang hỏi cô với ánh mắt dịu dàng nhưng chất chứa gì đó trên choker khe khẽ nheo nheo đầy khó hiểu:

- Sao không dự tiệc mà lại ngủ ở đây?

Câu hỏi của anh thật sự rất thiết thực trong hoàn cảnh hiện tại nhưng lại làm cô thấy xấu hổ vô cùng.

- Em ngủ bao lâu rồi?

Không thèm trả lời câu hỏi ai kia lại đặt câu hỏi ngược lại.

Tử Phong nhìn Thiên Tư rồi khẽ cười, mái tóc hơi phất phơ trong gió làm anh thật sự mang phong thái một hoàng tử trong mắt cô.

- Có lẽ buổi tiệc sắp tàn.

Cô trở mắt nhìn anh, đùa sao, anh đùa với cô sao? Cô chỉ ngã lưng một lát làm gì đến nỗi tiệc tàn cơ chứ.

- Anh nói thật đấy chứ, em chỉ ngã lưng một lát thôi mà.

Tử Phong bật cười một cái vì điệu bộ hốt hoảng của cô rồi ngã lưng ra sau, để hai tay sau gáy, mắt nhắm hờ. Mặc cho gió lùa lùa tấp vào mặt.

- Anh đùa thôi nếu vào bây giờ thì còn kịp, nếu em tiếp tục ngủ chắc chắn không kịp.

Cô thở nhẹ ra mắt dần thẳng vào gương mặt hoàn mỹ như kiệt tác của tạo hóa kia, bất giác cô lại định đưa tay chạm vào nhưng lại rút tay lại.

Mặt cô lại hơi ửng hồng vì nhớ đến giấc mơ ban nãy, xem ra mơ vẫn chỉ là mơ làm gì có thật là trong mấy ngày qua cô quá nhớ anh nên thần trí bấn loạn thế thôi.

Nhưng cô lại để ý đến áo khoác trên người mình, trong khi Tử Phong chỉ có áo sơ mi và cà vạt, cô đoán là áo của anh trong lòng cô dấy lên cảm giác ấm áp lạ thường.

Cô cầm áo khoác của anh lên trả lại.

- Áo khoác của anh?

- Hửm? À, đúng rồi.

- Em cảm ơn, anh mặc vào đi không khéo lại cảm lạnh.

- Không sao, anh rất khỏe.

Tử Phong bây giờ mới mở mắt và nở nụ cười nhẹ.

Tử Phong đưa tay nhận lại áo nhưng chưa vội mặc.

Một bên tay Thiên Tư nhẹ nắm chặt dây xích đu, một tay đặt trên váy mình, lấy chân nhẹ đẩy cho xích đu đung đưa, cổ ba lá mềm mượt dịu nhẹ nhưng lạnh lẽo phe phẩy dưới chân cô, cô đi đi chân mình lên đám cỏ nghịch nghịch chúng.

- Sao anh không vào mà lại ra đây? Đừng nói là anh cũng muốn ngủ đây nhé?

Thiên Tư khẽ liếc nhìn Tử Phong vừa nói vừa nhoẻn miệng cười đầy thích thú.

Gì cơ? Là cô ngủ không nói cho ai biết bắt người khác phải đi tìm bây giờ lại bắt bẻ anh.

Thông minh thật!.

Xem ra cô gái trước mặt anh không hề ngốc chút nào.

- Tìm em.

Thành thật, vô cùng thành thật.

Đúng rồi chính xác là anh tìm cô mới ra đây cơ sao nói dối làm gì cho phí sức hại não.

- Hả?

Kinh ngạc tốt độ.

Tử Phong không chỉ xuất hiện trong giấc mơ của cô, xuất hiện trước mặt cô, đến ngồi cạnh cô, nói chuyện với cô và tin động trời hơn là anh ra đây là vì tìm cô.

Cô xoay người nhìn thẳng vào mặt Tử Phong mong thấy một chút gì đó là đùa nhưng không hề thấy, gương mặt kia bình tĩnh đến lạ.

- Không tin à?

Tử Phong mở mắt nhìn Thiên Tư đôi môi mấp máy hỏi lại, thấy cô như bất động sau câu nói của anh, anh lại muốn bật cười nhưng vẫn cố nhịn tỏ ra thản nhiên nhất có thể, anh không thể mất kiểm soát trước cô gái này nữa. Tự nhủ là thế nhưng ở cạnh cô và nói chuyện với cô từ này đến giờ thì thật chất anh đã mất kiểm soát ngay từ đầu rồi.

- Không...không phải, em...em chỉ thấy hơi lạ.

Cô thấy lạ là vì không biết lí do là gì để anh phải tìm cô như thế. Thích cô ư? Ngu ngốc, cô thật sự điên rồi mới nghĩ tới điều đó. Anh là ai mà đi thích một cô gái tầm thường như cô. Thế lực chẳng có, sự nghiệp cũng chưa thấy cô lấy gì xứng với anh.

- Lại? Sao em lại nghĩ thế?

Tử Phong cũng không hiểu tại sao cô gái này lại nghĩ anh như vậy, cô hiểu anh được bao nhiêu?

- Vì anh bận trăm công nghìn việc đáng lẽ giờ này phải gặp mặt giao tiếp với mọi người tại sao lại quan tâm đến sự có mặt của em.

Đúng rồi bây giờ anh cũng không biết là tìm cô vì lẽ gì nữa chẳng lẽ nói anh lo lắng cho cô, buồn cười trong lòng anh có ai rồi chứ? Định bắt cả hai tay sao? Người kia anh còn chưa từ bỏ sao có thể đến với cô.

Vậy còn nụ hôn khi nãy anh dành cho cô là nghĩa lí gì? Không lẽ lấy đi nụ hôn của người ta rồi xem như không có gì đó đâu phải là phong thái của anh.

Nhưng bây giờ anh cứ bịa đại lí do nào đó cho qua, để anh xác định lại tình cảm lẫn nữa chắc chắn rằng là anh thích cô và có thể quên người kia lúc đó nói cũng chẳng muộn, coi như anh nợ cô một nụ hôn vậy.

Vụ nợ nần này thật lạ, con nợ tự gánh cho một cục nợ trong khi đó chủ nợ thì không hề biết một tí tẹo nào, ngày thơ ngu ngơ cảm nhận cái nụ hôn kia nó chỉ là mơ. Nhưng xem ra con nợ thì có lợi hơn thì phải.

- À, là Khả Chiêu nhờ anh tìm giúp.

Buộc miệng Tử Phong đưa Khả Chiêu ra làm con ma chết thay, quân tử thật!

Cái ý kiến tìm giúp không phải là của anh hay sao bây giờ lại đẩy cho người khác.

- Hóa ra thế!

Lộ rõ vẻ thất vọng trong câu nói nhưng Thiên Tư vẫn cố nặn ra một nụ cười với Tử Phong.

- Phiền anh rồi!

- Không sao, dù sao ra đây cũng tốt trong đó khá ngọt ngào

Vì thoáng thấy nét gương gạo của cô, Tử Phong đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao đối chủ đề.

- Em thích những nơi thế này à?

- Phải em vốn thích những nơi yên tĩnh.

Thiên Tư cũng đưa mắt nhìn lên trời, cô cũng không quan tâm đến câu nói kia nữa.

Cả hai cứ ngồi cạnh nhau như thế mặc cho thời gian trôi đi, mặc cho sự ồn ào bên trong, mặc cho sự tìm kiếm của ba người còn lại.

Ngồi được hồi lâu, Tử Phong chợt nhớ đến ba người kia đang tìm kiếm cô nên Tử Phong quay sang Thiên Tư:

- Chúng ta vào thôi, Tiểu Kỳ đang tìm em đấy.

- À ,vâng!

Bây giờ cô mới nhớ đến buổi tiệc đang diễn ra trong kia, nhưng thật ra cô đâu muốn đi chỉ muốn ngồi cạnh anh thế này cho dù cả hai chỉ chìm trong im lặng.

Tử Phong đứng dậy, khoác áo vào rồi nhẹ cất bước đi nhưng anh đi chậm, Thiên Tư nhanh chóng xỏ đôi giày vào rồi đi theo sau Tử Phong nhưng cô vẫn thắc mắc cô nhớ là mình để giày ngoài thềm cỏ sau bây giờ nó lại nằm dưới chân cô.

- Thật kì lạ!_giọng nói vô cùng nhỏ chỉ một mình cô nghe thấy.

Cái dáng cao bước trước đầy đồng dạng, cô gái đi sau có vẻ có chiều cao khiêm tốn bước theo sau, váy xanh nhẹ bay bay trong gió. Cô cố đi nhanh để đuổi kịp ai kia vì chân ngắn hơn dĩ nhiên phải đi nhanh một chút.

Cô bước sóng đôi với anh nghiêng nghiêng đầu hỏi:

- Anh nói đến tìm em sao lại không gọi em đây?

Tử Phong xoay qua nhú mày nhìn cô:

- Vì thấy em ngủ ngon nên không muốn đánh thức.

Nói ra câu này anh lại nhớ đến nụ hôn, anh có đánh thức đấy chứ nhưng vì cô không cảm nhận được hành động kia thôi.

- Em ngủ say lắm à?

- Rất say.

Phải rồi nếu không say sao cả hành động kia của anh cô cũng không biết.

- Thế em có nói mơ khi ngủ không?

Gì cơ? Cô có tật nói mơ nữa sao? Nhưng đâu cần khai ra cho anh biết như thế, mà cho dù có nghe anh cũng phải giả vờ là không nghe.

- Không.

- Thật à?

- Thật.

Nghe cô hỏi như thế Tử Phong lại muốn bật cười, đúng là cô khá tinh nghịch chứ không chỉ là một cô gái dịu dàng đơn thuần như anh lần đầu gặp. Nhưng Tử Phong chỉ nhếch môi cười một cái nhưng khóe môi không hề lạnh lẽo như thường ngày.

Cứ thế cả hai bước vào biệt thự, không biết hôm nay Thiên Tư ăn phải gì mà cái tính nhút nhát không còn trước mặt anh mà có thể nói nhiều như thế, thật ra khi ở bên Tử Phong cô có cảm giác vô cùng thân quen nên không chút kiên dè.

Nhưng cả hai đã không biết, từ lúc Tử Phong bắt đầu bước vào thăm cỏ thì đã có ba người dõi theo.

Từ lúc Tử Phong bước ra sân sau thì Y Ngân cũng bước theo, thật ra cô định bắt chuyện với anh nhưng khi cô chuẩn bị đến thì đã thấy anh rẽ ra sân sau, cô cũng bước theo anh. Nhấn tưởng vì không khí buổi tiệc làm anh khó chịu nên anh ra sân sau để giải tỏa sự căng thẳng.

Nhưng cảnh tượng cô thấy là gì? Tử Phong đang đến bên cạnh một cô gái còn môi chạm môi, cô dường như sắp đứng không vững, trên tay cô đang cầm ly rượu như muốn bóp nát nó ra.

Cô gái kia là ai chứ mà có diễm phúc được anh để mắt đến, trong khi cô cao sang xinh đẹp gia đình lại có thế lực không nhỏ, bốn năm trước cô đến tỏ tình với anh, thường xuyên làm quà tặng anh nhưng anh chẳng từng chối và bảo cô là cô gái thực dụng không phải mẫu người mà anh thích.

Cô không những không bỏ cuộc mà còn cố gắng hoàn thiện bản thân trong mắt anh.

Nhưng mọi sự cố gắng của cô vẫn là con số không tròn trĩnh khi anh tuyên bố rằng đã có hôn thê mong cô đừng đến làm phiền. Cô thua, thua thật rồi!

Trong lúc hụt hẫng nhất Khả Chiêu đã giúp cô vui, cô chẳng mấy may suy nghĩ mà đón nhận sự giúp đỡ của cậu, nhưng cô nhận được một bí mật từ Khả Chiêu rằng hôn thê Tử Phong vốn không còn trên đời.

Niềm hy vọng nhen nhóm trong cô, cho đến một ngày Khả Chiêu tỏ tình với cô thì cô lại chẳng từng từ chối và bảo người cô yêu là Tử Phong. Nhưng cô không ngờ đó lại là cú sốc cho Khả Chiêu và cũng vì nguyên do đó Tử Phong không hề cho cô bất cứ cơ hội nào dù chỉ là tiếp xúc nói chuyện cũng không.

Người chết cô còn thua bây giờ người trước mặt cô đang sống sờ sờ ra đó liệu cô còn cơ hội nào chạm vào tim Tử Phong?

Nhưng cho dù thế nào cô cũng không bỏ cuộc và bắt chấp mọi giá. Anh đã có thể thay đổi thái độ với cô gái khác tại sao với cô lại không?

Nhẹ nhàng nhấc bước khỏi đó để trở lại buổi tiệc, Y Ngân không muốn thấy cảnh kia một giây nào nữa cả. Nó quá đau lòng nó không chỉ làm cô đau mà sinh ra hận đâm ra ghen tức và ắt hẳn cô sẽ không để mọi chuyện yên như thế, nếu cô không thể đến gần Tử Phong thì sẽ không có bất cứ ai được phép.

Trừ phi đó là hôn thê của Tử Phong.

Tại lầu hai biệt thự trong lúc vén cửa sổ ra tìm Thiên Tư, Tiểu Kỳ đã thấy Thiên Tư đang ngủ trên xích đu, cô bực mình và thầm rửa cô bạn vô ý vô tứ định đi xuống gọi thì đôi mắt Tiểu Kỳ chợt dừng lại khi nhìn thấy dáng Tử Phong đang bước trên thảm cỏ đến bên cạnh Thiên Tư.

Cô nghĩ lần này Thiên Tư mất điểm trong mắt Tử Phong là cái chắc, cổ trang điểm cho đẹp lại đi ngủ gật ngoài sân.

Tiểu Kỳ cứ quan sát như thế, cô cứ nghĩ Tử Phong sẽ đến gọi Thiên Tư dậy nhưng không ngờ anh lại dùng cách vô cùng đặc biệt, mà trong mắt Tiểu Kỳ là vô cùng lãng mạn.

Mắt cô mở to, miệng há hốc kinh ngạc khi môi Tử Phong chạm môi Thiên Tư một cách nhẹ nhàng nhất đột nhiên cô lại liên tưởng đến truyện cổ tích hay tiểu thuyết mà cô thường đọc, cô luôn nói chỉ có trong truyện mới có bây giờ được thấy tận mắt thế mà cô vẫn không thể nào tin nổi.

Sao anh lại không dùng cách nào hay ho một chút, lại đi dùng cách này đúng là hại não.

Cho đến khi rời khỏi cảnh đó cô vẫn không thể nuốt trôi cái cảnh “hoàng tử hôn công chúa” kia.

Sao tự nhiên cô lại nghĩ đến Thiên Ân, không biết anh có lãng mạn như Tử Phong không nhỉ?

Lắc đầu nguây nguẩy để phủ nhận ý nghĩ của mình về ai kia.

- Mày điên rồi gặp anh ta mới hai lần sao lại nghĩ lung tung thế không biết.

Dù rất muốn xem tiếp Tử Phong sẽ làm gì nhưng cô lại cảm thấy mình xâm phạm quyền riêng tư của người khác nên đành nuốt tiếc đi xuống đại sảnh để nói cho Khả Chiêu biết đã thấy Thiên Tư.

Cùng thời điểm hai cô gái nhìn thấy cảnh lãng mạn kia, thì trên sân thượng cũng có chàng trai mái tóc màu hạt dẻ đang đứng ở một góc độ có thể nói là thấy vô cùng rõ, từ lúc Tử Phong xách đôi giày lên đã làm anh vô cùng ngạc nhiên, đến khi hành động vô cùng thân mật kia diễn ra trước mắt anh càng ngạc nhiên tột độ mắt mở to hết cỡ dụi dụi mắt nhiều lần để chứng tỏ mình không hề nhìn lầm.

Khẽ lắc đầu tắc lưỡi:

- Chắc...chắc...hại não, hại não!

Nhưng anh phải thừa nhận đó là sự thật, sự thật trăm phần trăm, không gian dối một khoảnh khắc nào.

Anh ngạc nhiên vì Tử Phong lạnh lùng như thế luôn ôm ấp duy nhất một hình bóng vốn không còn trên đời, vậy mà bây giờ lại dễ dàng trao nụ hôn cho một cô gái chưa quen được bao lâu, xem ra Tử Phong thay đổi rồi.

” Trúng tiếng sét ái tình là cái chắc”.

Rõ ràng Tử Phong chưa bao giờ có bạn gái sao anh lại biết được cách lãng mạn này nhỉ xem ra Thiên Ân phải học hỏi rồi.

Thiên Ân vừa nghĩ cũng vừa rời khỏi đó dù sao cũng tìm được người cần tìm huống chi lại có ai kia bên cạnh thì an toàn tuyệt đối anh lo làm gì cho phí sức không khéo lại gây hiểu lầm.

Nói thật là anh rất muốn ở lại nhưng thấy nhiều đó chắc cũng đủ lắm rồi, thấy cảnh này trên phim hà rầm thậm chí còn nồng nàn hơn nhiều thế sao anh chẳng thể giữ trong đầu nổi, vậy mà cái nụ hôn như cơn gió kia lại đẩy mãi chẳng chịu bay đi cho nhẹ não.

Sao anh nghĩ đến Tiểu Kỳ trong lúc này nhỉ, không biết cô có thích cảnh lãng mạn như vậy không nhỉ? Nghĩ đến đây anh lại cười một mình như một tên ngố chính hiệu.

- Phải nghĩ cách chinh phục mỹ nữ mới được.

Nhưng anh cũng thầm vui vì Tử Phong đã tìm được đối tượng mới thì sẽ không sống trong quá khứ không chìm vào nỗi đau.

Tất cả vẫn nghĩ đó là nộ hôn hoàng tử để đánh thức công chúa nhưng đó có phải là nộ hôn thật sự không? Hay chỉ là phút xao động của Tử Phong?

Đó chỉ là lớp tế bào chạm tế bào vô cùng nhẹ, nộ hôn của gió quả là nộ hôn của gió nhẹ đến rồi nhẹ đi.

Nhưng dấu thế nào những người trong cuộc vẫn giữ cái dư vị của nộ hôn ấy như một cột mốc đánh dấu tình yêu đang lớn dần trong họ.

Có lẽ cái giá cho nộ hôn chớp nhoáng nó không có giá cố định và có thể là vô giá. Thế nợ một nộ hôn vô giá như thế bao giờ mới trả xong?

11. Chương 11: Thất Vọng

Nỗi lòng kia bao giờ mới thốt nên lời, tiếng yêu kia bao giờ mới nói ra?

Anh nhẹ đến và cũng nhẹ đi giá như em đủ dũng cảm để nói với anh tiếng yêu thì có lẽ đã không ôm thương nhớ.

Giá như ngay từ đầu em dừng đến thì có lẽ tôi đã chẳng phải phân vân, chẳng phải suy nghĩ nên chọn ai người con gái của hiện tại hay người con gái của quá khứ?

Tử Phong vừa bước vào buổi tiệc dĩ nhiên theo sau anh là Thiên Tư, buổi tiệc vẫn đông đúc tiếng nói cười râm rang, anh nhận được con mắt dò xét của bốn người.

Thiên Ân và Khả Chiêu nhìn chằm chằm Tử Phong trong đáy mắt tràn ngập ý cười với ngụ ý "Nãy giờ mày làm gì ngoài đó?".

Tiểu Kỳ thì nhìn Thiên Tư đầy dò xét nhưng rất muốn tuôn ra hết những gì cô nhìn thấy lúc nãy nhưng đây là chỗ đông người nên cố nhịn vậy, kết thúc buổi tiệc sẽ điều tra sau.

Trong khi đó Y Ngân lại nhìn hai người bằng cặp mắt hằn học, nhìn Thiên Tư như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng vì trước mặt Tử Phong cô đành tạm giấu cái cảm giác kia đi mà cố nở nụ cười. Nhưng trong đầu lại bật ra câu nói khinh miệt "Tầm thường!"

Khi nãy sau khi vào buổi tiệc Y Ngân đã đến cạnh Khả Chiêu để chúc mừng nên cũng đứng cạnh ba người còn lại, Tiểu Kỳ thì không hài lòng, khi thấy sự hiện diện của Y Ngân. Nhưng đây là buổi tiệc của Khả Chiêu nên có không thích cô cũng phải cố nhịn mà giả vờ xả giao vậy.

Tử Phong thu tất cả ánh nhìn kia vào tầm mắt nhưng vẫn làm lơ như không hề hay biết, đi thẳng đến chỗ bốn người kia đang đứng.

- Tử Phong, mày cao tay thật__nhường nhượng mắt nhìn Tử Phong Thiên Ân đưa hàm ý sâu xa vào câu nói muốn xem biểu hiện của Tử Phong thế nào, đã làm chuyện như thế mà chẳng chịu thừa nhận thích người ta quả là quái đản.

Tử Phong hơi chau mày nhìn Khả Chiêu rồi nhìn Thiên Ân trên môi ai cũng nở nụ cười nhưng ánh mắt thì như muốn đọc thấu tâm can người khác. Anh lại nghĩ trong câu nói của Thiên Ân chẳng phải câu nói tầm thường hay tốt đẹp gì mà thâm ý sâu xa có lẽ anh cũng đoán được phần nào nhưng giả vờ thiếu năng là an toàn nhất.

- Ý gì đây?

Nhấn tưởng hỏi một câu sẽ làm Tử Phong chột dạ mà có biểu hiện lạ để tiếp tục đùa nhưng cái câu trả lời kia chứng tỏ dù Tử Phong có hiểu cũng chẳng đại gì “lạy ông tôi ở bụi này” khai ra những việc mình làm.

- À, không có gì chẳng qua là tụi này tìm Tâm Di mãi mà chẳng được, nào ngờ may tìm được thần giao cách cảm đúng không Tâm Di ?

Thiên Tư khi thấy Tiểu Kỳ thì mừng quýnh chạy lại cạnh Tiểu Kỳ, nhưng nghe đến cụm từ “thần giao cách cảm” cô suýt nữa muốn sặc mặc dù chẳng hề uống nước. Cô với anh có là gì của nhau đâu mà thần giao cách cảm. Thiên Tư cười xòa trả lời cho qua.

- Không đâu ạ, chỉ là anh Tử Phong tình cờ đi ngang qua đó nên nhìn thấy em thôi.

- À, tình cờ!

Cả Tiểu Kỳ, Khả Chiêu và Thiên Ân “à” lên ngạc nhiên khi nghe câu nói của Thiên Tư nhưng mỗi vẫn cười một cách đầy bí hiểm.

Thiên Tư nhìn họ cười trừ đôi mắt ngây thơ vô số tội. Còn Tử Phong chỉ nhếch môi cười đưa mắt nhìn ba người với ý bảo “nhiều chuyện”.

Tiểu Kỳ quay sang lườm Thiên Tư một cái rồi giả giọng trách móc nhưng thật ra cô rất muốn cười vì thấy cảnh vừa rồi.

- Bà đi đâu để mọi người tìm khắp nơi vậy?

Thiên Tư giương cặp mắt long lanh nhìn Tiểu Kỳ đầy hối lỗi:

- Cho tôi xin lỗi, lúc này tôi ngủ quên ở sân sau.

- Ngủ quên? Bà hay thật, thế mà cũng ngủ được.

Tiểu Kỳ lắc đầu ngao ngán, bây giờ cô mới sực nhớ rằng lúc đó Thiên Tư ngủ vậy hành động kia của Tử Phong cô có biết không nhỉ?

Thiên Tư thì chỉ nhìn mọi người cười, bởi cô không biết họ nhìn cô với ý gì nữa nhưng trong ánh mắt dường như có điều gì đó muốn nói nhưng lại không nói ra.

Dù cô rất muốn biết nhưng bản tính cô không thích tò mò nên làm lơ vậy.

Đưa mắt quét một lượt qua từng người và ánh nhìn của cô dừng lại chỗ Y Ngân người mà cô gặp cách đây không lâu. Y Ngân nhìn cô với cặp mắt khinh khỉnh, nụ cười nhếch mép đầy khinh thường, cô không biết tại sao cô ta lại nhìn mình bằng thái độ đó nhưng có gì đó bất an dấy lên trong lòng cô, nhưng cô vẫn cúi đầu chào xả giao.

- Em xin lỗi đã làm mọi người phải bận tâm.

- Không sao là tốt rồi_ Khả Chiêu mở lời thôi màn trách móc của Tiểu Kỳ.

Y Ngân bây giờ lại giả vờ thân thiện, đi đến chào hỏi Thiên Tư.

- Tôi là Y Ngân, là bạn của Khả Chiêu rất vui được làm quen_ cô ta chìa tay ra trước mặt Thiên Tư với thái độ rất chân thành nhưng trong lòng lại nghìn tia lửa hận.

- Em chào chị, em là Tâm Di.

Với tính tình ngây thẳng như Thiên Tư thì tất nhiên cô luôn tin tưởng người, rất ít khi sinh lòng ngờ vực vì thế cô không hề cho là người đối diện giả dối hay mang lòng đồ kị, ganh ghét mình huống chi cô đâu hơn ai cái gì nên đâu có lý do gì để người khác phải ganh tị.

Y Ngân bắt tay Tâm Di xong thì cầm ly rượu trên tay nhấp ngụm nhỏ, nở nụ cười rồi tiếp lời:

- Chẳng hay em là tiểu thư của tập đoàn nào?

Giọng nói vô cùng ngọt ngào đầy chất quan tâm nhưng thật ra thâm ý sâu xa là đang hạ thấp giá trị của Tâm Di trong mắt mọi người đặc biệt là Tử Phong.

Ai cũng nhận ra thâm ý của Y Ngân trong câu nói, Thiên Tư là cô gái thông minh sao lại không nhận ra nhưng cô lại cảm thấy vô cùng tự hào về thân phận mình có gì đâu mà phải che giấu. Cô biết cô không giàu có là con của tập đoàn này tập đoàn nọ nhưng đối với cô những cái đó thật xa xỉ cô chẳng quan tâm.

Nhưng nếu nói cô không cảm thấy hơi buồn thì là đang dối lòng, điều đó làm cô cảm thấy thất vọng khi đem lòng yêu Tử Phong.

Thiên Tư nở nụ cười tươi đáp trả:

- Em chỉ là con gái của gia đình bình thường thôi ạ, chị quá đề cao em rồi.

Câu nói của Thiên Tư nhẹ nhàng như cơn gió, trong trẻo như dòng suối chảy chất lác quan, từng câu từng lời rõ ràng rành mạch không có chút gì gọi là dè dặt hay che giấu.

-Ồ,thế à! Vậy mà chị cứ tưởng...

Y Ngân “ồ” lên một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên về xuất thân của Thiên Tư ” hóa ra chỉ thuộc dạng mạc hạn tầm thường”. Nhưng câu nói của Y Ngân chưa dứt thì Tiểu Kỳ đã không nhịn được sự tức tối đã kìm nén từ nãy đến giờ mà lên tiếng phản bác.

- Vậy thì sao? Chị có ý kiến à?

- Không, chỉ là chị muốn tìm hiểu để tiện làm quen thôi, em không phiền chứ Tâm Di?

- Dạ, không!_Thiên Tư nở nụ cười tươi nhất có thể.

Y Ngân nở nụ cười đầy thách thức nhìn cả hai.

- Chị..._ Tiểu Kỳ tức vì nụ cười kia hận không thể mắng thẳng thừng vào mặt cô ta.

-Thôi,bỏ đi..._Thiên Tư biết Tiểu Kỳ đang giận nên nhẹ kéo tay cô và nói nhỏ vào tai Tiểu Kỳ.

- Đủ rồi cô đừng diễn trò nữa_ Thiên Ân nãy giờ theo dõi thái độ của cô ta những cử chỉ kia làm sao qua mắt anh được, nhưng hơn hết là vì thấy ” mỹ nữ” của anh tức giận nên ra tay nghĩa hiệp anh hùng cứu mỹ nhân đây mà.

- Diễn trò? Tôi đang thật lòng muốn làm quen đây chứ anh đừng nói khó nghe như vậy.

Y Ngân tỏ vẻ không vui khi nghe Thiên Ân nói trúng tim đen của mình nhưng vẫn cố bào chữa. Từ lâu cô đã bằng mặt không bằng lòng với Thiên Ân, anh mặc dù cởi mở nhưng lại khó nắm bắt nhất trong ba người, thậm chí cô còn nghĩ việc Tử Phong nhiều lần từ chối cô cũng có một phần liên quan đến anh.

- Thôi chỉ là hiểu lầm bỏ qua đi, sắp vào phần chính của buổi tiệc vui lên đi.

Khả Chiêu đứng từ nãy đến giờ chứng kiến tất cả không phải anh không biết Y Ngân có ý gì nhưng thấy cô bẽ mặt trước mọi người thì anh lại không nỡ lòng đành gỡ rối cho đỡ phiền phức.

Cái người thoải mái nhất có lẽ là Tử Phong rồi từ khi đi vào anh chỉ thốt ra được vài lời ít ỏi ngiêm nhiên đứng trơ ra đó hai tay đút túi quần, lảng lảng quan sát từng chi tiết diễn ra trước mặt, lạnh lùng có khác.

Thật ra anh cũng muốn nói đây chứ nhưng nhìn cách nói năng của Thiên Tư thì anh lại không muốn xen vào cách nói chuyện dịu dàng nhưng sắc xảo, anh nghĩ cô đủ bản lĩnh để ứng phó. Nhưng chưa tận mắt chứng kiến màn đối đáp kia thì Tiểu Kỳ đã nhảy vào thế là chấm hết.

Khả Chiêu nói xong thì lên bục tuyên bố buổi khiêu vũ bắt đầu, ai nấy háo hức chọn cặp.

Lúc này thì Thiên Ân và Tử Phong mới gặp phải cảnh thống khổ cùng cực bị đám tiểu thư quyền quý mặt bôi phấn tha son bám lấy cầu xin bắt cặp nhảy.

Từ chối không xong mà nhận cũng chẳng được vì đối tượng hai anh chọn đâu phải mấy cô nàng ảo lả này mà là hai cô gái đẹp một cách thuần khiết đang đứng cách đó không xa, hai cô bị tách ra tro mắt nhìn nhau sau đó nhìn hai chàng trai đang bị vây lấy bởi đám đông.

Thiên Ân thì cười cười nhúng vai bất lực nhìn hai cô gái, còn Tử Phong thì hơi khó chịu nét mặt lộ vẻ không vui thẳng thừng từ chối từng người một không chút thương tiếc, ai nấy đều thất thểu bỏ đi.

Ai chẳng biết Tử Phong tính cách lạnh lùng như băng nếu anh đã nói không thích thì đừng day vào là tốt nhất, chẳng mấy chốc Tử Phong đã dẹp loạn mười hai sứ quân, bây giờ mới thấy vẻ lạnh lùng của anh cũng có giá trị trong những trường hợp như thế này.

Trong khi đó vì bản tính vốn hòa nhã, ấm áp nên mãi Thiên Ân vẫn đứng giữa cả đám con gái từ chối hết người này đến người kia, nhưng thái độ dịu dàng thế ai mà nghe lời cơ chứ, lâu lâu anh lại quay sang Tử Phong cầu cứu nhưng chỉ nhận được cái nhún vai và nụ cười giảo hoạt với ý bảo ” tự xử đi”.

Thiên Tư đứng nhìn cảnh đó nở một nụ cười thích thú đầy tinh nghịch, phải rồi dĩ nhiên cô vui vì ai kia có bản lĩnh chỉ vài câu nói đã dẹp sạch mấy cô gái diêm dúa kia. Trong khi đó Tiểu Kỳ lại tỏ vẻ bức dọc khó chịu ra mặt.

- Bà cười gì vui lắm à?

Cái này người ta gọi là giận cá chém thớt, giận người kia lại trút giận lên đầu người này, Tiểu Kỳ đang bức vì chuyện Y Ngân lúc nãy bây giờ lại thấy ” người kia ” gái đeo mà không hề từ chối nên bức. Lại thêm cô bạn cười ngớ ngẩn nhìn mà phát bức nên đâm ra cau có.

- Ô, có gì mà không vui, bà sao vậy ghen à?

Lần này khác rồi người bị trút giận không hề giận hay bức dọc mà còn luôn thường trực trên môi nụ cười hồn nhiên như cô tiên hồi ngược lại nhưng có lẽ trúng tâm trạng đối phương thì phải.

- Ghen? Gì chứ? Rõ vớ vẩn.

Thiên Tư ”à” lên một tiếng ta đây không biết nên không có tội, khuôn mặt tỉnh bơ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cái gương mặt này cô học được từ ai đó thì phải.

- À, chắc tôi nhầm.

Tiểu Kỳ không thêm đôi co mà bỏ đi chỗ khác, đáng lẽ ban đầu cô định mời Thiên Ân nhảy chung bây giờ thì không cần nữa rồi nhìn là bức làm gì còn tâm trạng để nhảy. Tiểu Kỳ đi thẳng đến chỗ Khả Chiêu.

Trong khi đó thì có một anh chàng anh tuấn không kém những chàng trai bên cạnh cô từ nãy đến giờ nhưng trông có vẻ chừng chạc đứng tuổi hơn, trên tay cầm hai ly rượu đến cạnh Thiên Tư niềm nở chào hỏi:

- Chào em, em là Tâm Di đúng không?

Cô đang đứng nhìn Tử Phong bỗng có người đến chào hỏi còn đưa ra ly rượu ngỏ ý mời, cô nở nụ cười đón lấy ly rượu vì cô nghĩ người này mặt mày khôi ngô thế kia chắc không phải xấu nên nói chuyện một chút cũng chẳng hại gì.

- Vâng đúng rồi!

- Chúng ta nói chuyện một chút em không phiền chứ?

Nhân lúc Tử Phong còn chưa đến cậu ta muốn tìm hiểu cô gái mà Tử Phong để ý xem sao không chừng còn có thu hoạch hơn là dùng hết nước bọt dụ dỗ cái con người mặt lạnh kia mà chẳng moi được gì mà còn bị mắng cho cái tội nhiều chuyện. Rõ khổ!

- Dĩ nhiên là không, nhưng em không uống được rượu anh có thể cho em ly nước ép trái cây không?

Chàng trai nở nụ cười đưa tay ra hiệu cho một người làm đang cầm một khay nước đựng đầy đủ thức uống trên đó.

- Em uống gì?

- Nước ép dâu ạ_cô đưa ly rượu trên tay trả lại anh.

Chàng trai cũng lấy ly rượu đổi lại thành nước ép dâu rồi đưa cho cô.

- Anh là ai? Sao lại biết em, nếu em không lầm em chưa từng gặp anh._cô đón lấy nước ép dâu trên tay anh nhẹ nhàng hỏi.

- Anh là trợ lý của chủ tịch Du, gọi anh là Key được rồi.

- Chủ...chủ tịch Du, không... Phải là anh Tử Phong à?

Cô mở to mắt nhìn người trước mặt. Xem ra người trước mặt cô cũng không hề tầm thường rồi để làm được một trợ lý chủ tịch đầy bản lĩnh như Tử Phong thì bản lĩnh cũng không hề nhỏ.

Ánh mắt 3K dần chuyển sang nét cười ẩn ý đầy tinh nghịch. Anh thầm nghĩ một cô gái bình thường lại có thể lọt vào mắt của Tử Phong bây giờ còn gọi Tử Phong một cách thân mật như vậy xem ra tiến triển hơn anh nghĩ rồi.

Nhiều lần anh dò hỏi tâm ý của Tử Phong nhưng đều bị anh chối bay chối biến bây giờ có cơ hội tiếp cận Tâm Di nên anh cũng muốn thử xem tâm tư của cô gái này là như thế nào.

- Anh Tử Phong? Xem ra em và Tử Phong có quan hệ đặc biệt nhỉ?

- Không...không đâu em chỉ xem anh ấy như thần tượng thôi, anh đừng hiểu lầm.

Thiên Tư xua xua tay phủ nhận hàm ý trong câu nói của 3K, mặc dù cô rất muốn thừa nhận nhưng cô không có can đảm thổ lộ rằng cô thích anh nhưng cô không phải là hạng con gái trơ trên lại đi nói thích một người hơn mình cả về địa vị lẫn danh vọng. Huống chi cô còn chưa biết anh có cảm giác thế nào với cô nếu lỡ anh chán ghét cô thì sao, nghĩ đến đây cô lại cảm thấy buồn.

- Vậy à? Cô gái nào cũng muốn thừa nhận có quan hệ đặc biệt với chủ tịch Du trong khi đó em lại từ chối kì lạ thật... 3K xoa xoa cằm nghĩ ngợi, có lẽ thật sự Tử Phong không nhìn lầm, cô gái này có suy nghĩ đơn thuần lại không ham danh lợi, thậm chí anh còn cảm nhận được ở cô cái chất gọi là tiểu thư danh giá nhưng tại sao thân phận cô lại tầm thường như vậy.

Cô chỉ cười nhẹ không đáp nháp một ngụm ly nước ép trên tay.

- À, Tử Phong có hôn thê rồi đấy.

Dù muốn dù không sớm muộn gì cô cũng phải biết, để cô biết trước tốt hơn, sẵn tiện một công đôi chuyện vừa cho cô biết sự thật vừa thử lòng cô.

Nói xong câu này 3K có cảm giác rất tội lỗi vì nói ra chuyện riêng của vị chủ tịch kính mến nếu anh biết được chắc chắn không tha cho cậu ta đâu. Nuốt khan một cái, dù sao lời cũng nói ra rồi đâu rút lại được đành cá cược một lần vậy.

Nếu yêu thì cô sẽ ghen hay ít ra cũng tỏ ra buồn bã sầu não đôi khi trong tình yêu cũng cần có vài thứ xúc tác, nếu Tử Phong đã không đá động thì xem như 3K tốt bụng làm ông tơ bà nguyệt kết tóc xe duyên cho họ vậy.

Lời của 3K nhẹ tựa lông hồng nhưng dường như câu đó đối với Thiên Tư nó lại đẩy cô từ thiên đường rớt xuống địa ngục, cô mới ở bên cạnh anh nhen nhóm được chút hi vọng bây giờ tiêu tan hết rồi, đành vậy chỉ cần nhìn anh hạnh phúc là đủ.

- Vậy à chắc anh ấy hạnh phúc lắm nhỉ?

- Anh cũng không biết có lẽ vậy vì cô ấy rất xinh đẹp lại hiền lành.

Đã lỡ làm người xấu thì phải làm cho trót, đã cá thì phải cá cho lớn, đã làm thì phải làm một vở cho thật đau thì kết quả mới chính xác được. Thuở nay mặt mũi hôn thê Tử Phong ra sao 3K còn chưa biết vậy mà nói oang oang như rành lắm.

Câu nói của 3K vừa tuôn ra khỏi khuôn miệng kia thì thu vào tầm mắt là sự buồn tẻ của Tâm Di đang hiện rõ trên mặt, nụ cười tắt hẳn.

Thiên Tư thì chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến thái độ của người kia nhìn mình nữa, cô đang chìm trong suy nghĩ hỗn loạn. Phải rồi cô gái xinh đẹp lại hiền lành ai có người yêu như thế mà chẳng hạnh phúc?

Nói xong 3K nở nụ cười, không quên hất mặt về phía Tử Phong đang đứng cách đó không xa rồi bỏ đi tìm một cô nào đó để bắt cặp nhảy chứ.

Anh định bắt cặp với Tâm Di rồi đấy chứ nhưng thấy cô nhìn với vẻ ngạc nhiên như thể lại sợ cô xem mình là tên trêu hoa ghẹo nguyệt lại khổ. Hơn nữa anh đã thấy cặp mắt sắc lạnh màu cà phê của ai kia không

ngừng hướng sang bên này mặc dù đang bàn chuyện với một số người, xem ra cô gái này anh không thể động vào rồi.

Huống gì bây giờ trên gương mặt cô viết rõ hai chữ “thất vọng” dĩ nhiên chẳng còn tâm trí đâu để nhảy.

- Mà anh nghĩ em cố gắng chắc còn cơ hội đừng buồn.

Xem ra 3K đã thành công một nửa vì mặt Thiên Tư chẳng còn chút sinh khí.

Định giúp cách nào cho nhẹ nhàng một chút nhưng xem ra cách này hơi nặng tay thì phải.

Dù sao 3K đã lỡ xây một bức tường chắn giữa họ nhờ sự nhẹ dạ cả tin của Tâm Di, mạng sống cậu ta như chỉ mảnh treo chuông rồi, thành công không còn chờ xem phản ứng của Tử Phong nữa.

3K đi rồi bỏ cô lại mặt ngây ra nhất thời không hiểu được rằng anh ta có ý gì tại sao lại nói cho cô biết Tử Phong có hôn thê, định cảnh cáo cô đến gần anh chẳng? Nhưng câu sau lại như cổ vũ cô đừng bỏ cuộc? Anh ta khó hiểu hơn cô nghĩ.

Trong khi 3K nói chuyện với Thiên Tư thì Tiểu Kỳ cũng đến nói chuyện với Khả Chiêu.

- Anh với em đi khiêu vũ.

- Sao thể được?

Khả Chiêu nhăn trán chẳng hiểu em gái mình định làm gì khuôn mặt hằm hằm lại đòi anh nhảy chung.

- Sao lại không được?

- Anh nhảy với Y Ngân rồi, em tìm người khác đi Thiên Ân rảnh chán em rủ nó đi.

Trời có điên không chứ cô đang bực vì người kia mới đi tìm cậu bây giờ lại bảo cô bắt cặp với anh ta nằm mơ chắc.

Tiểu Kỳ đảo mắt một vòng rồi chỉ tay về phía Thiên Ân đang đứng giữa vườn hồng.

- Anh nhìn kia!

- Nhìn gì?

Tuy hơi khó hiểu nhưng Khả Chiêu vẫn cố nhìn theo tay Tiểu Kỳ, thấy cảnh tượng đó lại nhìn thấy thái độ của Tiểu Kỳ đầy giận dữ kết hợp hai sự việc cậu đủ tinh ý để nhận biết rằng Tiểu Kỳ giận vì chuyện gì.

Đang yên đang lành Khả Chiêu bật cười một cách ngạo nghễ.

- Anh cười gì?

Một câu hỏi sao có thể hỏi hai người cơ chứ? Tiểu Kỳ vừa tránh đứa bạn bây giờ lại đến người anh ý gì đây chứ?

- Em ghen à?

- Ghen?

Bên này Tử Phong đang nói chuyện với vài người, nhưng tia nhìn lại không ngừng lia sang Thiên Tư, anh thoáng thấy 3K đến cạnh Thiên Tư nhưng không hiểu sao cô lại thoáng buồn.

Không chần chừ Tử Phong nhẹ nhàng cất bước đến bên Thiên Tư, sao thấy cô buồn anh lại cảm thấy khó chịu, anh chỉ muốn thấy trên môi cô là nụ cười chứ không phải là sự u sầu đến tuyệt vọng.

Nếu nói anh không có cảm giác với cô thì cũng không hẳn nhưng nói anh thích cô thì anh lại không dám nghĩ đến, hãy để thời gian quyết định vậy.

Nhưng bây giờ thì anh không thể không quan tâm cô, mặc dù biết có gì đó nghịch lý trong tâm trạng nhưng bảo anh bỏ mặc cô thì không thể.

12. Chương 12: Xao Động

Sao thấy em đau nước mắt em rơi lòng tôi lại đau, dù rất muốn không đá động hay mảy may nghĩ đến em nhưng tim tôi lại không cho phép.

Nếu đã không thể xin anh đừng quan tâm đến em, ít ra như thế em sẽ dễ chịu hơn và sẽ thôi nuôi hi vọng.

Tử Phong bước đến cạnh Tâm Di gieo tia nhìn lo lắng lên gương mặt thất thần của Tâm Di:

- Em sao vậy không khỏe à?

Thoáng thấy Tử Phong nhưng Tâm Di mãi suy nghĩ nên không để ý rằng Tử Phong đã đến bên cạnh mình từ lúc nào, bây giờ trong lòng cô tràn ngập sự thất vọng có còn tâm trạng nào để chú ý đến chuyện khác nữa chứ. Nhưng dù sao trước mặt Tử Phong cô vẫn phải cười, nói là mình không sao mặc dù cô không ổn chút nào.

- Em không sao.

- Không sao? Sao sắc mặt em kém vậy?

Anh là ai cô tưởng chỉ dăm ba câu chỉ một nụ cười gượng thì có thể lừa anh sao?

Sao anh cứ hỏi dồn cô như thế giá như từ đầu anh đừng có cử chỉ ôn nhu hay quan tâm cô thì có lẽ cô đã không nuôi hi vọng bây giờ biết anh có hôn thê rồi cô lại thêm thất vọng. Dù rất muốn cố gắng giả vờ như chưa biết nhưng điều đó cứ lẩn quẩn trong tâm trí mãi chắc dứt đi được.

Nhân lúc tình cảm cô dành cho anh chưa sâu đậm thì anh hãy dừng ngay những cử chỉ quan tâm đó đi để cô từ từ quên.

- Em đã bảo là không sao mà anh đừng quá bận tâm.

Sắc mặt Tâm Di lúc này đã cố trấn tĩnh nhất có thể để cho anh thấy rằng cô không sao. Cô không muốn anh lo lắng hay quan tâm cô nữa, cô sẽ cố gắng biến tình cảm nam nữ trong cô dành cho anh thành tình bạn hoặc cao hơn là tình anh em như cô và Khả Chiêu.

- Vậy thì tốt.

Tử Phong thôi không hỏi nữa nếu cô đã không muốn nói thì dù anh có cố hỏi cũng bằng thừa, thay vì như thế thì hãy làm cô vui thấy cô cười ít ra anh cũng nhẹ nhõm hơn.

Nói xong Tử Phong chẳng thèm hỏi ý Tâm Di đã mạnh bạo nắm lấy tay cô kéo vào đám đông trong điệu nhạc nhẹ nhàng êm ái để khiêu vũ, nói khẽ vào tay cô:

- Vậy thì ra khiêu vũ nhé!

Tâm Di nhất thời vẫn chưa nuốt hết câu nói dịu dàng cùng với sức nóng lan tỏa quanh vành tai đã bị anh lôi tuột đi tự bao giờ, cô vẫn đưa mắt nhìn theo dáng anh, môi mím chặt như muốn bật thốt ra “anh đừng quan tâm cô như thế nữa”. Nhưng đôi bàn tay to rộng kia cứ nắm chặt đem lại cho Tâm Di một cảm giác vô cùng ấm áp, cho dù cô rất muốn buông cũng không đành.

Ở cách đó không xa 3K nở nụ cười mãn nguyện xem ra kế hoạch khá thành công, lát nữa sẽ thử thêm một chút nữa là có kết quả.

Một chỗ khác cũng có một người mặt vest đen trông cũng lịch lãm không kém trên tay cầm ly rượu vang lắc lắc thứ chất lỏng sóng sánh trong ly tạo thành từng đợt sóng li ti, đôi môi nhếch lên đầy thủ đoạn.

- Tử Phong cậu có điểm yếu rồi.

Bên này Khả Chiêu không ngừng chấp vấn Tiểu Kỳ:

- Nếu không ghen tại sao thấy nó bên cạnh cô gái khác em lại không vui?

Chính điều này đã làm Tiểu Kỳ suy nghĩ mấy ngày nay rồi, cô thường nói Tâm Di yêu rồi vậy còn cô thì sao?

- Em không có, chẳng qua em là con gái nên không thể chủ động quá.

Khả Chiêu nhìn qua thôi cũng đủ biết cô đang nói dối, lần này xem ra anh phải làm người bắt cầu để hai người này bước qua rồi.

- Vậy để anh nói cho_vừa nói Khả Chiêu vừa quan sát hành động của Tiểu Kỳ.

- Không..không cần đâu.

Bảo Khả Chiêu đi nói là lẽ gì cơ chứ, nhưng chính cô cũng không hiểu bản thân mình đang muốn gì nữa, muốn lại gần anh nhưng vì thẹn nên không dám, thấy anh đứng cạnh người khác cô lại bực dọc không vui trong lòng.

Nhưng cô lại chợt nhận ra cô chẳng là gì của anh thì lấy quyền gì để ghen.

- Vậy thôi, anh đi đây.

Nói xong Khả Chiêu đi ngay, cũng chẳng phải tốt lành gì vì thấy Thiên Ân đang đến nên không muốn làm kì đà thôi. Khả Chiêu đến cạnh Y Ngân mời cô khiêu vũ, thật ra cô định đến tìm Tử Phong nhưng cô đã thấy Tử Phong nắm lấy tay Tâm Di nổi huyệt hăng dăng trào đái mắt như có lửa. Khả Chiêu đã mời cô không thể từ chối nên đành chấp nhận vậy dù sao đây cũng là buổi tiệc của Khả Chiêu.

Thiên Ân đi từ xa đến nhẹ cất giọng nói ôn nhu:

- Em khiêu vũ với anh được chứ Tiểu Kỳ?

Tiểu Kỳ đang chìm trong thế giới riêng của mình thì nghe một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng và ấm áp. Chợt thấy nụ cười kia nổi bực dọc trong cô cũng chẳng còn bây giờ cô lại mơ tưởng ngày nào cũng có thể nhìn thấy nụ cười ấy.

Thiên Ân nhìn cô hồi lâu lại hiện lên tia khó hiểu không trả lời anh sao lại nhìn anh trân trân như thế, lẽ nào mắt anh dính gì?

- Mắt anh dính gì à?

Tiểu Kỳ giật mình nhận ra hành động vô cùng lộ liễu kia, ai lại đi nhìn người khác không chớp mắt như thế, cô cúi mặt ngượng ngùng đổ đến tận mang tai.

- Không...không có.

- Em vẫn chưa trả lời câu trước.

Nhìn thấy mặt cô đỏ thắm kia Thiên Ân khẽ cười ít ra cô cũng có cảm giác với anh nên mới ngượng như thế, anh cũng chẳng truy vấn cái nhìn kia làm gì.

- Được...được ạ.

Sau đó Thiên Ân không ngại ngần nắm lấy tay Tiểu Kỳ kéo vào đám đông đang chìm đắm trong dòng nhạc dịu nhẹ.

Kéo Tâm Di đến giữa đám đông Tử Phong nhẹ đưa tay ra để cô đặt bàn tay lên tay mình, một tay anh đặt lên eo cô theo phản xạ cô hơi giật mình. Ở cạnh anh tim cô đã đập loạn cả lên, bây giờ còn mặt đối mặt với anh ở khoảng cách gần như thế bảo cô bình tĩnh là chuyện không thể nào.

Đâu có bất cứ cô gái nào mà không đổ trước Tử Phong, nếu như bắt cô nói anh đẹp trai thôi thì chưa đủ phải hình dung là rất rất rất đẹp trai. Nhưng cho dù cô có nói bao nhiêu lần đi chăng nữa thì anh vẫn không phải của cô hà cớ gì cô cứ nuôi hi vọng mãi như thế.

Cảm nhận được sự bất bình thường trong cô Tử Phong khẽ cười, nếu một cô gái được anh chạm vào mà giữ bình tĩnh được thì đã thuộc loại quá bạo dạn rồi.

Bước chân Tâm Di đôi lúc loạng choạng lại giẫm lên chân Tử Phong một cách vụng về rồi lại rớt xin lỗi cúi gằm mặt vì thẹn. Bởi vì cô rất ít dự tiệc chỉ đi được vài lần vào những buổi tiệc sinh nhật của Tiểu Kỳ hay vài bữa bạn học phổ thông, thậm chí có những buổi tiệc cô chỉ đi đến đó đưa quà nói dăm ba câu rồi về, về phần nhảy nhót cô đã bao giờ dúi hoài tới đâu mà rành.

Những lúc Tâm Di giẫm lên chân Tử Phong lại nhúu mày nhưng chỉ buông một câu dịu dàng rồi cười nhẹ:

- Không sao.

Tử Phong cứ dìu Tâm Di đi như thế trong điệu nhạc êm dịu, nhưng sao Tâm Di thấy nặng đầu và cảm giác khó chịu đang dần xâm chiếm, cô không muốn ngã quỵ lúc này.

Bỗng một giọng nói vang lên sau lưng Tâm Di:

- Đổi cặp nhé!

Đó là giọng nói của 3K cậu ta nhẹ buông tay cô gái đang nhảy cùng mình để đổi với Tử Phong, theo phản ứng anh cũng buông tay Tâm Di vì anh nghĩ 3K đang định nói với Tâm Di điều gì đó.

3K làm việc chẳng có gì tốt lành thấy người ta tình tứ nên muốn phá đám thế thôi.

Lúc Tâm Di và cô gái kia sắp chạm tay đối phương thì Tâm Di bị vật gì ngán chân ngã xuống oanh liệt kèm theo tiếng “rắc” đây đau đấy, đầu óc cô bây giờ vô cùng khó chịu và xoay mòng mòng như muốn ngủ một giấc.

Tử Phong định nắm lấy tay cô gái kia nhưng thấy Tâm Di ngã anh vội chạy đến cạnh cô vẻ mặt lo lắng hiện rõ, cô gái kia chơi với xuyết nửa thì ngã. Còn 3K thì vò đầu bứt tóc vì tội lỗi tày đình vả lại khâu thứ lòng thứ hai vẫn chưa thực hiện được đã xảy ra chuyện nên có chút tiếc nuối.

- Em có sao không Tâm Di? _giọng Tử Phong có chút gì đó xót xa khi thấy khóe mắt cô ầng ậng nước.

- Chân...chân em đau quá. _khóe mắt cô nhòe đi vì đau đớn.

Tử Phong gieo tia nhìn về phía chân cô hình như nó đang chuyển sang sắc xanh có lẽ cú ngã vừa rồi làm cô trật chân rồi.

Rồi Tử Phong chuyển tia nhìn về phía Y Ngân anh đủ thông minh để biết tại sao Tâm Di lại ngã, vì khoảng giữa anh và 3K là cặp nhảy của Khả Chiêu và Y Ngân.

Không gian trong phút chốc ngưng đọng như muốn nuốt chửng những con người có liên quan, Y Ngân chợt dạ khi bắt gặp ánh nhìn sắc lạnh đầy cảnh cáo.

- Đừng để tôi thấy hành động ngu ngốc kia lần nào nữa.

Từng câu từng chữ đầy uy lực như thể một lưỡi dao sắc bén chỉ cần chạm nhẹ sẽ có vết máu đỏ ứa ra.

Y Ngân không thể thốt lên bất cứ lời nào nữa đã quá rõ ràng lần này cô thật sự không còn cơ hội. Tử Phong đã vì cô gái kia mà bất chấp vỏ bọc lạnh lùng bị lộ bỏ thì chắc chắn anh sẽ không để bất cứ ai tổn hại đến cô gái ấy.

Không màng đến dáng vẻ lạnh lùng, không màng đến hàng trăm con mắt xăm soi đang nhìn Tử Phong đầy ngạc nhiên, Tử Phong bế thốc Tâm Di vào lòng đôi chân cất bước.

Tâm Di mặt dù đang choáng váng nhưng cô vẫn không thể ngờ Tử Phong lại hành động như thế. Nhưng cô cảm thấy vô cùng ấm áp và an toàn trong vòng tay anh, nhưng cô có nên nuôi hi vọng không khi anh đã có hôn thê.

Tiểu Kỳ đang nhảy cùng Thiên Ân cũng buông tay chạy đến bên Tâm Di đang nằm trong vòng tay Tử Phong.

- Anh định đưa Tâm Di đi đâu?

Đưa mắt nhìn Tâm Di rồi nhìn Tử Phong, Tiểu Kỳ hỏi trong lo lắng.

Lúc này ai đứng cạnh Tử Phong đều có cảm giác có khí lạnh bao quanh, lạnh lùng đến tàn nhẫn.

- Bệnh viện.

- Không...không cần đâu, em không sao.

Nhẹ kéo kéo vạt áo Tử Phong, Tâm Di yếu ớt cất giọng.

- Đừng bướng!

Tử Phong nhú mày nhìn Tâm Di buông lời cảnh cáo.

- Anh để em theo chăm sóc Tâm Di._ Tiểu Kỳ càng lo lắng khi nhận thấy sắc mặt Tâm Di mỗi lúc lại nhợt nhạt đi trong thấy.

- Không cần, anh lo được.

Phủ nhận sự giúp đỡ của Tiểu Kỳ, Tử Phong lạnh lùng cất bước đi. Tiểu Kỳ định cất bước đi nhưng bị Thiên Ân nắm tay kéo lại.

- Không cần theo, Tử Phong lo được.

Thiên Ân đã cảm nhận được rằng Tử Phong đang lo lắng, một khi Tử Phong đã quyết định điều gì thì không ai có thể thay đổi được.

- Mong là vậy._ Tiểu Kỳ thở dài hướng tia nhìn theo Tử Phong.

Tử Phong đi rồi bỏ lại phía sau bao ánh mắt, ánh mắt tiếc nuối của cô gái lạ mặt xuýt chút được khiêu vũ cùng vị chủ tịch trẻ lịch lãm, trong số đó còn có ánh mắt đố kỵ đầy căm phẫn của Y Ngân cô đã nói không cho cô gái kia đến gần Tử Phong nhưng cuối cùng thì sao Tử Phong vẫn dùng vòng tay kia để che chở cho Tâm Di, xem ra cô càng đi thì càng sai.

- Anh thất vọng về em đấy.

Khả Chiêu buông lời chỉ trích đầy thất vọng, cậu biết là Y Ngân yêu Tử Phong và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để có được Tử Phong xem ra đây chỉ là bước khởi đầu cảnh cáo Tâm Di.

Nở nụ cười nhạt thếch Y Ngân thốt lên giọng bất cần.

- Em vốn như thế mà, đây chỉ là cảnh cáo.

- Nhưng lần sau đừng dại dột mà làm những chuyện vô bổ đó chẳng có lợi gì cho em đâu.

- Anh thừa biết em chẳng bao giờ thụ động kia mà.

- Hãy suy nghĩ cho kĩ trước khi hành động và đừng bao giờ động vào Tâm Di, anh xem Tâm Di như em gái vì thế anh cũng sẽ không bỏ qua nếu còn lần sau.

- Anh nói thì em phải nghe sao, anh có thấy ai ngu ngốc đi nhường tình yêu của mình cho người khác chưa?

Câu nói của Y Ngân làm Khả Chiêu phải suy nghĩ, có lẽ cô nói đúng chẳng ai khi yêu mà không ích kỉ cả, chẳng ai khi yêu mà không sinh lòng hẹp hòi.

- Dù biết thế nhưng tình yêu xuất phát từ lòng thù hận thì chẳng bao giờ trọn vẹn cả.

- Em không cần trọn vẹn, chỉ cần ở cạnh người em yêu là đủ em sẵn sàng loại bỏ bất cứ ai là cái gai trong mắt.

- Em...quá cố chấp rồi.

Bây giờ thì Y Ngân chẳng cần ai hiểu chỉ cần cô hài lòng thì sẽ làm cho dù trong mắt người khác đó là xấu xa hay bẩn thỉu, tanh tưởi.

Tiểu Kỳ nói chuyện với Thiên Ân xong đi thẳng đến chỗ Y Ngân chất vấn:

- Lại là chị thật ra trong bụng chị chứa gì? Dao găm à?

- Tất nhiên là không.

- Không? Năm lần bảy lượt hại Tâm Di xảy ra chuyện chị bảo không, ai tin chứ.

- Vậy thì sao? Muốn trả thù thay cô ta à?

Y Ngân nở nụ cười nửa miệng đầy thách thức nhìn Tiểu Kỳ ý muốn nói “xem cô làm gì được tôi”.

- Chị..._ Tiểu Kỳ uất ức định đưa tay lên cho cô ta một bạt tay nhưng đã bị Khả Chiêu chặn lại.

- Thôi đi Tiểu Kỳ!

- Anh à, chị ta...

Uất ức không giải tỏa được Tiểu Kỳ cáu kỉnh bỏ lên phòng. Thiên Ân đi đến cạnh Khả Chiêu hỏi một cách khó hiểu ánh mắt hướng theo Tiểu Kỳ.

- Tiểu Kỳ sao vậy?

- Chắc nó giận tao rồi, mày theo an ủi nó giùm tao đi, tính nó trẻ con lắm.

- Ừm để tao đi thử xem sao.

Tử Phong bế Tâm Di trong tay nhìn sắc mặt cô ngày càng nhợt nhạt, trong lòng anh lại dấy lên nỗi lo lắng, bước chân mỗi lúc một nhanh nhưng sao anh lại cảm thấy căn biệt thự này lại rộng hơn mọi ngày. Phải chăng khi con người ta đang sợ đánh mất một thứ gì đó thì cảm thấy mất phương hướng.

- Anh Tử Phong, em...em không sao không...không đi bệnh viện có được không?

- Không được.

Mặc dù chân đau thấu xương đầu đau như búa bổ nhưng Tâm Di vẫn cố van nài Tử Phong nhưng chỉ nhận được câu trả lời lạnh tanh. Cô cũng chẳng còn sức đâu để bàn cãi hay bướng bỉnh nữa cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi chỉ muốn đánh một giấc thật sâu.

Cũng có thể vì nằm trong vòng tay anh cảm nhận được sự ấm áp kia truyền vào người cô mà cô cảm thấy yên bình thế thôi.

Cô ước vòng tay kia sẽ che chở cô mãi thế này nhưng có lẽ không được rồi, nhưng chỉ một lần thôi rồi cô sẽ cố tránh xa anh để anh được hạnh phúc.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng hiện ra trước mặt Tử Phong mở cửa đặt nhẹ Tâm Di xuống rồi nhanh chóng vào xe, lao xe ra khỏi biệt thự.

- Anh Tử Phong, em...em muốn ngủ.

- Được.

Tử Phong đưa tay kéo nhẹ Tâm Di vào vai mình anh giật mình vì sức nóng từ gương mặt cô lan tỏa vào vai anh. Đưa tay sờ vào trán cô anh lại thêm lo lắng.

- Tâm Di em sốt rồi.

Chắc là vì lúc này cô ngồi ngoài trời quá lâu với bộ đồ mỏng manh trên người nên bị cảm rồi.

Chẳng hề nghe thấy tiếng Tâm Di trả lời cô đã ngủ mất rồi đối với cô đây là giấc ngủ vô cùng bình yên vì có Tử Phong bên cạnh nhưng đối với Tử Phong thì sự im lặng của cô như ngọn lửa đang dần thiêu rụi sự mạnh mẽ trong anh.

- Tâm Di, Tâm Di,.. Em cố chịu đựng anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay.

Tay anh ghì chặt vô- lăng cố lái thật nhanh hết mức có thể, anh chỉ cần biết rằng con tim anh đã không mở cửa chào đón bất cứ cô gái nào trong năm năm qua nhưng đến hôm nay dù anh có khóa thì ổ khóa kia vẫn bị mở bởi người giữ chìa khóa có lẽ đã xuất hiện rồi.

Thiên Ân nhanh chóng bước theo Tiểu Kỳ, nhưng Tiểu Kỳ không lên phòng mà lên sân thượng. Thiên Ân bước theo lên đến tận sân thượng anh mới thấy Tiểu Kỳ ngồi một góc đầy tức tối bên cạnh là cả mấy lon bia, Thiên Ân hơi giật mình khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt nhưng cũng cảm thấy thú vị.

Không biết Tiểu Kỳ định làm gì với đồng bia trước mặt định xả giận bằng cả đồng bia đó sao?

- Tiểu Kỳ.

Nhẹ cất bước đến bên cạnh Tiểu Kỳ, Thiên Ân chẳng cần xin phép đã cho phép mình ngồi bên cạnh.

- Anh Thiên Ân, sao anh không dự tiệc tiếp đi lên đây làm gì?

Đưa đôi mắt long lanh có chút gì đó bức bối trong lòng chưa tuôn ra nhìn Thiên Ân, Tiểu Kỳ cũng chẳng quan tâm anh nghĩ thế nào về mình điều quan trọng là cô đang muốn xả bớt cơn giận.

- Anh lên tìm em.

- Tìm em?_ đưa đôi mắt nghi hoặc nhìn Thiên Ân nhưng cô cũng chẳng chấp vấn làm gì- Vậy anh uống với em hết đồng bia này nhé!

- Hết đồng này? Em tửu lượng bao nhiêu đòi uống hết cả đồng này?

Thiên Ân kinh ngạc nhìn đồng bia trước mặt cả chục lon chứ chẳng ít, một cô gái uống hết bấy nhiêu cho dù tửu lượng cao cũng đi xiêu vẹo, nếu tửu lượng kém thì bất tỉnh nhân sự chứ chẳng đùa.

- Vậy anh với em cá cược nhé!

- Cá cược? Cá thế nào?

- Nếu anh với em cùng uống xem ai say trước, người tỉnh táo là người thắng có quyền ra điều kiện với người thua, ok?

Khóe môi Thiên Ân hơi nhếch lên đầy thú vị nếu cá như thế người thua chắc chắn là cô rồi chứ chẳng phải anh.

- Ok.

Dứt lời Tiểu Kỳ lấy bia khui ngay rồi đưa cho Thiên Ân một lon, cả hai cùng lon rồi uống lấy uống để chẳng cần quan tâm đến lễ tiết hay thân phận của mình.

Mới hai lon mà mặt Tiểu Kỳ đã ửng hồng trông vô cùng quyến rũ trong màn đêm trên sân thượng đầy huyền hoặc. Thiên Ân nhìn cô mãi không chớp mắt.

- Sao anh không uống chịu thua rồi à?

Tiểu Kỳ không hề biết gương mặt mình thay đổi thế nào chỉ cần biết bây giờ cô đã xả được cơn giận và còn ở cạnh Thiên Ân nhịp tim cô rung động khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của anh.

- Làm gì có anh chỉ sợ em say thôi.

- Say? Không hề em rất tỉnh.

Tiểu Kỳ lại uống hết lon này đến lon khác, lon thứ tư tay chân cô quơ loạn xạ trong khi Thiên Ân mặt mày tỉnh bơ như không. Chất giọng lè nhè nhẹ cất tiếng:

- Anh Thiên...Thiên Ân anh có thấy ...thấy bầu trời...trời đầy sao kia không?

- Thấy.

Thiên Ân lại cảm thấy buồn cười, tửu lượng tốt của Tiểu Kỳ là thế này à? Anh cũng chẳng hiểu cô định nói gì, vì vậy chỉ gật gù cho qua.

- Trên đó... Trên đó...có một ngôi sao...ngôi sao sáng nhất.

- Thì sao?

- Anh có...có biết đó là...là ai không?

- Là ai?

Thiên Ân vẫn nhìn Tiểu Kỳ bằng ánh mắt dịu dàng đưa tay vuốt tóc cô giọng nói trầm thấp đầy ảm áp, không biết ai quan trọng trong mắt cô đến vậy đến nỗi phải so sánh với ngôi sao trên bầu trời, nhưng hình như nó chỉ áp dụng cho người chết thì phải.

- Là...là chồng...chồng tương lai của...của em.

Sấm giữa trời quang, Thiên Ân như đứng hình cô còn chưa có chồng sao lại trù ẻo chồng tương lai mình như thế chứ, Thiên Ân nuốt nước bọt cố giữ bình tĩnh tiếp tục hỏi Tiểu Kỳ trong khi Tiểu Kỳ lại khui tiếp lon bia nữa uống một cách ngon lành.

- Tại sao em lại nghĩ như vậy?

Người ta bảo khi say sẽ nói lời thật anh cũng muốn biết suy nghĩ về chồng tương lai của cô như thế nào còn biết đường mà theo đuổi.

- Vì...vì trong hàng...hàng nghìn tinh tú trên trời sẽ có một tinh...tinh tú nổi bật nhất, chồng tương...tương lai của em...cũng phải là...người kiệt xuất nhất.

Nghe đến đây Thiên Ân thở nhẹ, môi khẽ cười thì ra cô xem trọng chồng tương lai đến vậy, vậy mà làm anh giật thót tim.

- Vậy à? Vậy em đã tìm được chưa?

Đôi môi Tiểu Kỳ cười tươi đôi mắt đờ đẫn vì say quay sang chỉ tay vào Thiên Ân.

- Tìm...tìm được rồi.

Đưa tay nắm lấy tay Tiểu Kỳ Thiên Ân khẽ hỏi:

- Ở đâu?

- Ở...

Chưa trả lời xong, Tiểu Kỳ đã gục ngã vào lòng Thiên Ân.

13. Chương 13: Đau Đớn

Tồn tại trong em có những bí mật gì, quá khứ em là gì giá như tôi có thể chia sẻ thì đã chẳng phải trở mặt nhìn em đau đớn đến quần quai.

Ôm em vào lòng mong xoa dịu cơn đau nhưng vẫn không thể, lần đầu tôi cảm thấy bất lực đến thế.

Trong màn đêm tĩnh mịch một chiếc xe không ngừng lao đi với tốc độ cực đại.

Gió không ngừng táp vào mặt kính như chứng minh tốc độ phải gọi là “cuồng phong”.

Tâm Di đã hôn mê nằm nghiêng đầu trên vai Tử Phong, cơn sốt không hề có dấu hiệu thuyên giảm.

Cuối cùng cánh cổng bệnh viện An Bình cũng hiện ra, Tử Phong nhanh chóng lái xe vào bãi, ôm trọn Tâm Di vào lòng rồi bế cô vào phòng sản sóc đặc biệt.

Mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía vị chủ tịch trẻ đang hốt hải khác xa với phong thái lạnh lùng bất cần ngày thường.

Mùi thuốc sát trùng sộc vào cánh mũi làm người ta có cảm giác khó chịu đến rợn người.

- Mau cho gọi bác sĩ đến!

Chất giọng lạnh lùng như tảng băng Bắc cực, giọng điệu đầy uy quyền cứ ngỡ từng luồng hàn khí phát ra từ câu nói kia có thể làm đông cứng tất cả mọi vật xung quanh.

Những cô y tá đang có ca trực cũng phải giật mình cuống quýt thông báo cho bác sĩ có uy tín nhất bệnh viện đến.

Bệnh viện được ông Du Tử Nhạc đầu tư từ khi thành lập, nên chẳng ai mà chẳng nể nhà họ Du. Nhưng cho dù không có số tiền đầu tư đó thì cũng chẳng có ai dại gì mà đi chọc giận vị chủ tịch trẻ đầy uy quyền này.

Các y bác sĩ nhanh chóng được điều đến, tất cả họ đều ngạc nhiên khi thấy vị chủ tịch trẻ lo lắng cho một cô gái như thế.

Một số y tá buông lời khen ngợi không dứt về điển trai của Tử Phong, một số người thì bàn tán về mối quan hệ giữa Tâm Di và Tử Phong, người ác ý thì nhìn Tâm Di bằng nửa con mắt.

Tử Phong nhẹ đặt Tâm Di lên giường trên tấm ga giường trắng tinh, trong đáy mắt Tử Phong đã sắp không còn giữ được bình tĩnh, thần sắc phút chốc trầm mặc nhìn chằm chằm Tâm Di.

Tử Phong nhẹ kéo ghế ngồi cạnh giường Tâm Di, nhẹ nắm lấy tay cô.

- Mau đến xem cô ấy thế nào.

Trong số bác sĩ đến có một vị bác sĩ ở độ tuổi trung niên, nhiều kinh nghiệm nhất nhưng cũng được Tử Phong kính trọng nhất.

- Để tôi xem.

- Join? Phiền ông vậy.

Thoáng trong ánh mắt của Tử Phong có chút gì đó ngạc nhiên vì sự xuất hiện của vị bác sĩ trước mặt. Join là một bác sĩ giỏi hiện đang thực hiện một công trình nghiên cứu tại Úc nhưng không hiểu sao lại có mặt ở đây có lẽ vì thế mà Tử Phong có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng có gì đó yên tâm.

- Cậu khách sáo rồi chủ tịch đây là chức trách của tôi kia mà.

Join bước đến cạnh Tâm Di, nhìn một lượt lên sắc mặt tái nhợt của Tâm Di ông khẽ nhíu mày đeo ống nghe vào tai rồi khám một lượt.

- Cô ấy bị cảm khá nặng có lẽ cần theo dõi vài ngày, tôi sẽ tiêm thuốc hạ sốt cho cô ấy, rồi kê đơn thuốc sau khi cô ấy tỉnh dậy thì cho cô ấy uống.

Join nhìn Tử Phong rồi nhìn Tâm Di trầm tĩnh phán xét bệnh:

- Cô ấy còn bị trật chân mau băng lại đi.

Lúc này Tử Phong nhớ đến vết thương trên chân Tâm Di nó đã sưng tấy lên chuyển sang mau xanh ở gần mắt cá chân.

- Tôi sẽ cho người băng ngay!

Join ra hiệu cho những y tá mau chuẩn bị dụng cụ để băng lại phần chân của Tâm Di bị trật.

Join nhẹ nhàng băng bó cho Tâm Di, băng xong ông ra hiệu cho đám y tá lui ra ngoài, nhưng có một số cô còn chần chừ chẳng muốn rời khỏi phòng vì mãi ngắm Tử Phong.

- Mau ra ngoài kê theo đơn thuốc này đi!

Nhận thấy sự khó chịu của Tử Phong Join gần giọng để tránh việc các cô lại bị la mắng, ông còn lạ gì tính Tử Phong không thích thì người đó sẽ không được yên.

Sau khi y tá lui ra thì Join mới trở lại thần thái như ban đầu, nhìn Tử Phong điềm tĩnh trả lời:

- Chân cô ấy trật khá nặng, trong một tuần không được đi lại quá nhiều, ba ngày tiếp theo không nên bước xuống giường để tránh động chạm khớp đang bị tổn thương. Còn nữa tôi cảm thấy tim cô ấy đập nhanh và mạch rối loạn hình như cô ấy đang rất sợ một chuyện gì đó.

- Sợ? Ý ông là gì?

- Tôi nghĩ vì cơn sốt làm nhiệt độ cơ thể thay đổi bất ngờ chắc đã khơi gợi một số chuyện sợ hãi trong quá khứ.

- Vậy phải làm sao?

- Cậu không cần lo tôi sẽ tiêm cho cô ấy thuốc an thần để cô ấy trấn tĩnh hơn, nếu tình trạng khá hơn thì không sao nhưng nếu không thuyên giảm thì phải làm một cuộc điều trị lâu dài.

Join nhìn Tâm Di lắc đầu, nhẹ bước đến vỗ vai Tử Phong trấn an:

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi cậu đừng quá lo lắng.

- Cảm ơn ông! Được rồi nếu không còn gì ông có thể ra ngoài.

- Chào cậu! À mà cô ấy là người yêu cậu à?

Join nở nụ cười hỏi Tử Phong, rồi bước ra ngoài câu hỏi này ông vốn không hề cần câu trả lời chỉ hỏi để lòng Tử Phong xao động mà thôi.

- Người yêu?

Đợi khi Tử Phong nhìn Join định đáp trả câu trả lời thì Join đã đi tự bao giờ cánh cửa đã khép chặt, gian phòng im lặng chỉ còn lại Tử Phong và Tâm Di. Quả thật bây giờ anh không biết là cô đã là gì của anh nữa nhưng thấy cô đau anh cũng dần như muốn gục ngã.

Trông sắc mặt Tâm Di bây giờ vô cùng nhợt nhạt, mồ hôi trên trán vả ra như suối. Tử Phong ngồi xuống cạnh Tâm Di nắm lấy tay cô, tay Tâm Di mảnh khảnh lạnh ngắt một chút hơi ấm từ tay Tử Phong cũng không đủ để làm tay cô ấm lại.

Ngã người vào thành giường, một tay anh vuốt tóc cô, nhãn thần đã dịu đi phần nào lo lắng. Nhưng sâu trong ánh mắt suy nghĩ điều gì thì không ai có thể nắm bắt được, có lẽ anh đang suy nghĩ về những hành động của anh dành cho Tâm Di.

Anh đang nghĩ thật ra cô có quá khứ thế nào? Anh đã cho người điều tra thân thế cô ở hiện tại nhưng đã không điều tra về quá khứ, nói thẳng ra anh chẳng biết gì về cô ngoài thân thế của hiện tại. Tử Phong mà cũng có lúc sơ suất như thế, nhưng hình như từ khi gặp cô Tử Phong có rất nhiều thứ đầu tiên thì phải.

Tử Phong đang vén tóc cho Tâm Di thì nghe tiếng gõ cửa, nhúu mày khó chịu cất giọng lạnh tanh:

- Vào đi!

Người bước vào là cô y tá độ lớn hơn Tử Phong vài tuổi, cô y tá nhẹ nhàng đóng cửa, trên tay cầm theo đơn thuốc và sổ thuốc đã được kê theo đơn, vừa quay đầu vào trong cô y tá hơi ngạc nhiên vì cử chỉ dịu dàng của Tử Phong dành cho Tâm Di. Cô y tá đã làm việc ở đây nhiều năm, ít nhiều cũng biết được một phần tính cách của Tử Phong anh chưa hề đối đãi tồi tệ bất kì cô gái nào, suốt ngày trong đầu anh chỉ có công việc và công việc thế nhưng hôm nay anh đã tự thân đưa cô gái kia vào bệnh viện chứng tỏ cô gái này trong lòng anh không hề tầm thường.

- Thưa chủ tịch tôi đến đưa thuốc theo lời của Join.

- Được, chị để đó rồi lui ra đi.

Tử Phong chẳng thèm nhìn cô y tá lấy một cái đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Tâm Di đang say trong giấc ngủ.

Cô y tá nhẹ đặt thuốc lên bàn, rồi cúi đầu lui ra ngoài, cô y tá là người thân cận bên cạnh Join nên những chuyện của Tử Phong cô đều được nghe thông qua lời kể của Join.

Tử Phong đưa hai tay di di hai bên thái dương, rồi đi ra ngoài khẽ khép cửa lại trước khi đi anh còn quay lại hướng ánh nhìn đến Tâm Di đang nằm trên giường bệnh.

Tử Phong lấy điện thoại gọi cho Thiên Ân.

- ...

- Tâm Di sốt rồi nên không thể về tối nay được, phải ở lại theo dõi.

-

- Ừm, tao ở lại rồi nên không cần lo mai mọi người vào thăm cũng được.

- ...

- Vậy thôi, mai gặp.

-...

Đút điện thoại vào túi quần, Tử Phong vẫn đứng đó cái bóng đầy cô độc đổ dài trên hành lang trước phòng bệnh.

Tiểu Kỳ say quá chẳng còn biết trời trăng gì, phó mặc cho ai đưa đi đâu thì đi.

Lúc Thiên Ân và Tiểu Kỳ đã phân định thắng thua trong vụ cá cược không cân sức thì buổi tiệc cũng đã tàn tất cả đã về.

Thiên Ân bế Tiểu Kỳ lên và đưa cô về phòng, bước xuống lầu hai đã thấy Khả Chiêu:

- Ê, mày làm gì em gái tao mà nó mềm nhũn như cọng bún vậy?

- Gì? Mày đừng nói bậy, chỉ là vụ cá cược nhỏ thôi.

Vừa bế Tiểu Kỳ trên tay Thiên Ân vừa nói không hề có chút gì gọi là nao núng.

- Anh..Thiên...Ân!_ lúc này Tiểu Kỳ mới cựa quậy dụi đầu vào ngực Thiên Ân hết một đứa trẻ.

- Haha, thấy chưa mày không làm gì nó sao cả lúc mê sản nó cũng nhắc tên mày._Khả Chiêu ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Trong khi đó mặt Thiên Ân bắt đầu đỏ lên:

- Thôi cái điệu cười của mày đi, phòng Tiểu Kỳ đâu?

Mặc dù vẫn còn muốn cười nhưng Khả Chiêu vẫn cố nhịn nếu không Thiên Ân nổi giận lại khổ.

- Bên phải căn phòng căn phòng thứ hai.

Đưa tay chỉ về phía căn phòng Tiểu Kỳ, nhượng nhượng mày đầy dụng ý. Thiên Ân chẳng thèm để ý điệu bộ kia cũng chẳng màng dụng ý kia là gì bỏ đi một mạch, Khả Chiêu vẫn đi theo sau. Đến trước cửa phòng Tiểu Kỳ, cất giọng cộc lốc:

- Mở cửa!

Dĩ nhiên kẻ tùy tùng đi phía sau biết điều mà mở cửa. Mở cửa xong Khả Chiêu đợi Thiên Ân đi vào rồi nhẹ khép cửa lại:

- Tao ra ngoài trước, lát nữa nhớ nói tao biết vụ cá cược đó!

Thiên Ân lắc đầu vì tính tò mò của Khả Chiêu so với 3K thì cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Thiên Ân đặt nhẹ Tiểu Kỳ xuống chiếc nệm màu hồng, nhưng đôi tay Tiểu Kỳ lại cứ ghì chặt cổ anh không buông:

- Anh Thiên Ân, uống...uống tiếp đi!

Thiên Ân gỡ tay Tiểu Kỳ ra khỏi cổ mình, nhẹ nỡ nự cười, với lấy chiếc chăn đắp cho Tiểu Kỳ xong nhìn cô lần cuối rồi anh bước ra ngoài.

“Em ngốc thật vụ cá cược này em thua rồi và tôi nhất định sẽ là vì tinh tú sáng nhất mà em đang tìm”

Vừa bước khỏi phòng anh nhận được điện thoại của Tử Phong:

- Tao nghe!

-...

- Sao? Tâm Di bị sốt rồi không sao chứ?

-....

- Vậy thôi được rồi mày ở lại chăm sóc Tâm Di đi!

-...

- Bye, mai gặp lại.

Nói chuyện với Tử Phong xong Thiên Ân đi xuống phòng khách gặp Khả Chiêu:

- Thôi khuya rồi tao về đây!

- Ủm về đi, lái xe cẩn thận đó.

- Không cần lo, tốc độ của tao còn thua xa Tử Phong.

- Ý mày nói Tử Phong còn sống thì mày bình an vô sự chứ gì.

Nói xong cả hai cùng bật cười, nói về tài năng thì có gì mà Tử Phong không hơn họ đặc biệt độ lạnh lùng thì chẳng ai dám so bì, còn tốc độ lái xe thì thuộc dạng cừ khôi rồi nếu Tử Phong nổi giận hay lo lắng thì đừng đại dột mà đi chung xe.

Khả Chiêu tiễn Thiên Ân ra tận chỗ để xe:

- Ê mày chưa nói cho tao biết vụ cá cược.

- Cá cược? Để sau đi, mày đừng nói cho Tiểu Kỳ biết cô ấy say được tao bế vào phòng là được.

- Sao vậy?

- Mày không cần biết làm theo là được rồi.

Hai tay Khả Chiêu dứt túi quần nhún vai một cái bất lực chấp nhận lời sai khiến.

Thiên Ân bước vào xe trước khi đóng cửa, vẫn còn nhẩn gửi lại lời của Tử Phong:

- Tử Phong bảo là Tâm Di bị sốt rồi cần nằm lại để theo dõi nó ở đó rồi bảo mày và Tiểu Kỳ không cần lo, sáng mai hãy vào thăm.

- Vậy à được rồi, mai tao và Tiểu Kỳ vào thay nó.

Thiên Ân đóng cửa xe rồi lái xe ra khỏi biệt thự phóng thẳng về nhà. Khả Chiêu nhìn theo xe của Thiên Ân đến khi khuất hẳn mới đi vào nhà.

Màn đêm đã bao quanh căn biệt thự, chẳng còn gì ngoài những ánh đèn heo hắt trong biệt thự, tiếng gió vờn ngoài rèm cửa lác đác hoa rơi lá rụng.

Tử Phong đứng trên hành lang bệnh viện dài sâu hun hút trong màn đêm tĩnh mịch le lói ánh sáng, không gian vô cùng yên tĩnh dường như tất cả đã chìm vào giấc ngủ, lâu lâu có vài y bác sĩ trong bộ blue trắng đi trực khẽ gật đầu chào khi thấy Tử Phong.

Tiếng gió rít nhẹ nhẹ, tán lá xào xạc làm cho lòng người ta cô động lại để suy nghĩ, mái tóc đen lòa xòa trên trán phất phơ trong gió, đôi mắt hướng nhìn xa xăm vào khoảng tối vô định.

- Anh...anh Tử Phong.

Đang mụ mị trong suy nghĩ vu vơ Tử Phong nghe tiếng gọi the thé của Tâm Di anh giật mình mở cửa phòng, đặt điện thoại lên bàn, bước nhanh đến cạnh Tâm Di nhưng không hề thấy cô mở mắt, đôi môi vẫn mím chặt, tay nắm chặt vào mặt nệm.

- Anh đây, em sao vậy Tâm Di?

Ngồi cạnh Tâm Di Tử Phong nắm chặt lấy tay Tâm Di nhằm mang lại chút gì đó an toàn cho cô.

- Lửa...lửa...nóng...nóng quá!

Giọng nói đầy hoảng loạn, yếu ớt cùng cực vẫn vang lên trong gian phòng kín nhuốm màu buồn ảm đạm.

- Không sao đâu chỉ là mơ thôi.

Giọng nói Tử Phong có phần lạc giọng đi vì lo lắng, tia nhìn xót xa cho thân ảnh bé nhỏ đang nằm mê man trên giường bệnh.

- Em sợ...sợ...quá!

Môi Tâm Di ngày càng mím chặt đến bật máu, đến lúc này thì Tử Phong đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, Tử Phong nhắm mắt, đan hai bàn tay mình vào hai bàn tay Tâm Di đang nắm chặt móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, đưa môi mình chạm môi Tâm Di, lần này nụ hôn không hề ngọt ngào mà dư vị nó đầy đau đớn, mặn chát, chua xót, đau quặn tận tim.

Trên làn môi mỏng của Tâm Di giọt máu tuôn ra hòa lẫn cùng vệt máu trên môi Tử Phong đã bị Tâm Di cắn, một nỗi đau nhưng dường như cả hai cùng gánh chịu, thay vì thấy cô làm đau chính bản thân mình anh thà là người đau thay cô.

Giọt nước mắt ấm nóng từ khóe mắt Tâm Di trào ra, lăn dài trên khuôn mặt xanh xao lăn xuống khóe môi mùi máu tanh hòa trộn cùng nước mắt như giằng xé tâm can người nếm trải.

Tử Phong khẽ nhủ mảy vì đau nhưng anh không rời môi cô vì sợ cô lại tự cắn vào môi mình, được một lúc Tâm Di mới dịu đi nỗi sợ hãi đôi môi không còn mím chặt, Tử Phong mới mở mắt rời môi mình khỏi môi Tâm Di.

Nhẹ đưa tay quệt vết máu trên môi cô và môi anh, từng ngón tay mảnh khảnh của anh nhẹ lau nước mắt cho Tâm Di, Tử Phong kéo Tâm Di vào lòng, cơ thể cô vẫn còn nóng hổi run lên bần bật vì sợ.

- Em...sợ...sợ quá.

- Anh đây, có anh bên cạnh em không cần sợ.

Vòng tay Tử Phong siết chặt Tâm Di, Tâm Di lại thiếp đi trong vòng tay Tử Phong. Khi thấy cô đã trấn tĩnh Tử Phong mới nhẹ nhàng đặt Tâm Di xuống vị trí cũ đưa tay kéo chăn đắp lên người cô.

Tử Phong lại ngã người vào thành giường lấy hai tay gối đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Thật ra quá khứ em là gì sao lại đau đớn thế kia, giả như tôi hiểu rõ em hơn thì đã không phải bắt lực nhìn em đau đớn như thế, có thật em là người nắm chìa khóa trái tim tôi không?”

Mới chớp mắt được một lúc thì màn hình điện thoại trên bàn lại nhấp nháy số máy quen thuộc:

- Alo! Anh nghe đây_giọng Tử Phong có chút gì đó mệt mỏi uể oải.

- Anh hai, anh có chuyện gì à sao giờ này chưa về?_giọng Tử An lạnh lạnh vang lên đầu dây bên kia.

- Anh có việc bận, có lẽ tối nay không về em và ba mẹ không cần lo.

- Vậy à, anh nhớ chăm sóc sức khỏe bản thân đó.

- Anh biết rồi lằng nhằng mãi thế.

- Thôi, bye anh!

- Bye em, chúc em ngủ ngon.

Tắt điện thoại Tử Phong khẽ liếc nhìn Tâm Di có lẽ tinh thần cô đã khá ổn định nên trên gương mặt không còn biểu hiện đau đớn nữa. Nhẹ đưa tay sờ trán Tâm Di thấy cô đã hạ sốt anh mới yên tâm nhắm mắt đi ngủ bây giờ cũng đã quá khuya.

Bây giờ gian phòng đã thật sự chìm vào tĩnh lặng chỉ còn nghe được nhịp đập của con tim, sự giằng xé trong tâm trí.

Bên ngoài vẫn có tiếng gió vi vu chốc chốc lại có chen chúc luồng lách vào những khe hẹp như để quan sát đôi trai gái đang đắm chìm trong giấc ngủ.

Tại nhà Tâm Di trước khi đi bà Ngọc Hoa đã dặn Tâm Di đến tối phải điện thoại về cho bà nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy, bà sinh lo lắng dấy lên nỗi bất an.

Cả ba người đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, thì bà Ngọc Hoa nhẹ nhàng cất giọng:

- Ông à, con nó có sao không? Sao giờ này vẫn chưa thấy nó gọi về?

Ông Dương Thanh nghe bà Ngọc Hoa nói vậy cũng hơi lo lắng nhưng vẫn cố trấn an:

- Bà yên tâm chắc chẳng sao đâu, chắc tại nó vui quá nên quên thôi.

- Thôi mẹ đừng lo lắng chị ấy chẳng sao đâu_Kỳ Quân biết tính mẹ mình lo xa nên cũng lấp liếm vài câu để bà bớt lo.

Rồi cả gian nhà lại chìm trong im lặng, ông bà Dương thì chẳng dám nói gì thêm nữa mãi một lúc sau Kỳ Quân xin phép lên phòng ngủ trước. Lúc này bà Ngọc Hoa mới dám nói suy nghĩ của mình.

- Con bé hay gặp ác mộng, không biết lạ chỗ nó có sao không nữa?

- Tôi cũng có suy nghĩ như bà, nhưng bác sĩ bảo nếu nó không gặp chuyện gì quá khích hay những gì quá quen thuộc thì sẽ chẳng có gì xảy ra cả.

- Vậy nếu nó gặp lại những thứ vô cùng quen thuộc thì sẽ ra sao?

- Có thể dẫn đến thần trí bất ổn.

14. Chương 14: Ván Cờ

Một trận đấu sẽ có kẻ thắng người thua, đã chấp nhận bước vào trận đấu thì phải chấp nhận điều lệ khắc nghiệt của nó.

Trời đã sáng, nhịp sống tấp nập hối hả của một ngày mới lại bắt đầu, tiếng chim chóc véo von trên vòm cây, gió khẽ đưa vài chiếc lá vàng úa rơi rụng quanh gốc.

Từng búp hoa cố hớp giọt sương mai đang dần bốc hơi theo không khí vì tia nắng bắt đầu tỏa sáng làm sáng bừng cả một vùng trời đánh dấu ngày mới chính thức bắt đầu.

Tử Phong đã dậy từ sớm, nói là ngủ nhưng thật chất anh chẳng ngủ được bao nhiêu vì lâu lâu lại giật mình bởi cử động của Tâm Di, đôi lúc lại phải đắp lại chăn cho cô. Đôi khi vẫn phải trấn tĩnh cô trong cơn ác mộng hành hạ.

Tử Phong thức dậy làm vệ sinh cá nhân, Tử Phong rời khỏi phòng rồi mua luôn một ít cháo cho Tâm Di, nhẹ cất bước trên hành lang bệnh viện tiếng ồn ào náo nhiệt của trẻ con lẫn cụ già lẫn người lớn.

Cuối cùng anh cũng trở về phòng, nhưng cánh cửa không hề đóng như ban đầu, sâu trong nhãn thần hiện lên tia khó hiểu.

Anh vừa bước vào đã thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc đang nhìn anh cười tươi rói như hoa thiếu nước vớt được vài giọt mưa.

- Chào chủ tịch cậu lại sơ suất, nếu tôi có ác ý Tâm Di của cậu không toàn mạng rồi.

3K cố ý nhấn mạnh bốn từ “Tâm Di của cậu” nhằm xáo trộn tình cảm của Tử Phong.

Bước chân Tử Phong vẫn bước đều đều trên nền gạch bóng loáng, tiến đến cạnh Tâm Di, đặt phần cháo vừa mua lên bàn, ngồi cạnh đó rồi mới lên tiếng.

- Vậy tôi phải cảm ơn thiện ý của anh rồi nhỉ?

- Ồ, không cần.

- Dĩ nhiên sẽ không chuyện đó xảy ra, tại ai Tâm Di mới ra thế này?

Sắc mặt Tử Phong vẫn không có gì thay đổi trong câu nói nhẹ nhàng chứa đầy cả sự chất vấn tội lỗi, đôi mắt nhẹ dán lên gương mặt vẫn còn xanh xao của Tâm Di.

- Cậu không nhỏ nhen với tôi thế chứ?

3K biết tội lỗi của mình chứ nên mới sáng sớm cất công đi mua cả giỏ trái cây đến thăm bệnh để xin lỗi đây chứ.

- Nể tình anh còn biết mình có lỗi nên tôi bỏ qua lần sau thì miễn bàn.
- Tôi biết cậu rất rộng lượng kia mà.
- Không cần xu nịnh tôi chẳng có hứng.

Chất giọng Tử Phong vẫn lạnh như băng tảng thả vào gian phòng một cách nhẹ nhàng nhất mong không làm thức Tâm Di vẫn chưa tỉnh vì vật lộn với những đau đớn đêm qua.

- Nhưng tôi có chuyện này cậu sẽ có hứng.

3K trở lại về mặt nghiêm túc vốn có, gieo tia nhìn dứt khoát về phía Tử Phong, nói xong cậu ta nhẹ cất bước ra ngoài, vì cậu ta nghĩ chuyện cậu ta sắp nói tốt nhất không nên để Tâm Di nghe thấy, mặc dù cô đang mê man nhưng không có nghĩa là cô không tỉnh lại đột ngột.

Thấy được sự nghiêm túc của 3K Tử Phong cũng bước theo cậu ta ra ngoài, nhẹ khép cửa lại.

Tử Phong và 3K đứng cạnh nhau trên dãy hành lang bệnh viện hồi lâu.

- Chuyện anh định nói là gì?

Có hơi nóng lòng về chuyện 3K sắp nói, Tử Phong lên tiếng trước để phá vỡ bầu không khí im lặng đang choáng kín hai con người.

- Cậu biết Doãn Hạo Minh chứ?
- Doãn Hạo Minh?

Tử Phong hỏi trong ngờ vực, mặc dù anh không lạ gì với cái tên này nhưng đột nhiên nhắc đến cậu ta anh lại có cảm giác có gì đó bất ổn sắp xảy ra.

- Cậu biết cậu ta đúng không?

Hai người vẫn trong tư thế hướng mắt về khoảng sân khuôn viên bệnh viện, chẳng hề nhìn lấy nhau một cái nhưng giọng nói vẫn vang lên đều đều âm vực nhẹ như gió thoảng phút chốc đã tan vào không khí buổi sớm mai dưới sự phản chiếu của ánh bình minh.

Tử Phong nhẹ đưa hai tay chống lên lan can hành lang:

- Biết, cậu ta từng là bạn học của tôi lúc còn du học, nhưng không hề xem nhau là bạn luôn đối đầu với nhau về mọi mặt.
- Cậu ta đã về nước.

3K thoáng hiểu vấn đề có lẽ lần trở về này có mục đích không hề đơn giản.

- Về nước? Không phải báo chí nói cậu ta hai tuần sau mới về sao?

Nếu cậu ta đã che giấu tin tức để âm thầm về nước thì chắc chắn có mục đích hắc hoi chứ không hề tầm thường, Tử Phong biết vấn đề này sớm muộn gì anh cũng phải đánh nhưng xem ra nó đến sớm hơn anh nghĩ.

- Vấn đề này thì tôi không rõ, nhưng cậu cẩn thận vẫn hơn.

Nhẹ vỗ vai Tử Phong 3K quay lưng về phía lan can.

Tử Phong cũng trầm mặc suy nghĩ, anh lại nhớ đến câu nói năm năm trước của Hạo Minh:

” Cậu nghe cho rõ đây Du Tử Phong, lần sau tôi sẽ đấu với cậu không phải chỉ về thành tích mà sẽ bắt cậu thua về mọi mặt đừng để tôi thấy được điểm yếu của cậu.”

- Cậu nghĩ cậu ta định làm gì?

3K vẫn thái độ ung dung như thế, mặc nhiên lần đầu cậu ta thấy Tử Phong có vẻ lưỡng lự khi nhắc đến một người.

- Hạ P&A.

Cho dù không muốn thừa nhận mình yếu kém nhưng đối diện với con người này anh lại không dám thừa nhận mình chính là con người hoàn hảo. Nói trắng ra thực lực của Hạo Minh không hề thua kém Tử Phong, cậu ta chỉ thua Tử Phong ở điểm quá ngạo mạn quá xem trọng bản thân chẳng xem ai ra gì, Tử Phong thì lại khác mặc dù anh vô cùng tài giỏi được giới kinh doanh đánh giá cao khen ngợi không ngớt, chưa một lần thất bại chính vì anh chưa một lần xem nhẹ đối thủ cho dù trong mắt anh họ vốn không đâu nổi.

Nói Hạo Minh là một quân tử thì chưa chắc nhưng nói cậu ta tiểu nhân thì cũng không hẳn chẳng qua vì lòng hơn thua ở cậu ta quá lớn nên mới biến cậu ta thành con người cần phải cảnh giác.

Cho dù là cảnh giác nhưng Tử Phong sẽ không lùi bước anh đã thắng Hạo Minh nhiều lần như thế, anh cũng muốn xem thử lần này trở về cậu ta sẽ giở trò gì, cho rằng anh ở ngoài sáng cậu ta trong tối anh cũng muốn biết ai cao tay hơn ai.

Trong một ván cờ có kẻ thắng chắc chắn sẽ có người thua, mỗi đường đi nước bước phải được tính toán vô cùng kĩ lưỡng, cân nhắc khi đặt con cờ tại một vị trí nào đó trên bàn cờ thì cũng phải chắc rằng có lối thoát cho con cờ ấy. Sai một li đi một dặm, đây không phải một ván cờ tầm thường nó có thể đánh đổi rất nhiều thứ thậm chí ngay cả những người quan trọng xung quanh.

Một ván cờ nồng nặc mùi chết chóc, nó đã biến thành một trận chiến cam go chỉ cần thắng, người thắng có quyền quyết định số phận của kẻ thua. Kẻ thua chỉ có hai lựa chọn một là khuất phục trở thành kẻ dưới trướng, hai là chiến đấu đến cùng chấp nhận mất tất cả.

Trong kinh doanh cũng vậy, mỗi chiến lược kinh tế cũng cần xem xét thận trọng trước khi công bố chiến lược kinh doanh. Tử Phong và Hạo Minh chính là đang đứng trong trận chiến này.

Phút trầm mặc suy nghĩ của Tử Phong kéo dài khá lâu, 3K cũng im lặng chẳng đá động gì nữa.

Từ xa trên dãy hành lang đang có ba con người tiến lại bước chân va chạm trên nền gạch bóng loáng làm Tử Phong và 3K phải hướng ánh mắt về phía đấy kết thúc cuộc nói chuyện.

- Chào buổi sáng Tử Phong, ngủ ngon chứ?

Khả Chiêu vừa đến đã vỗ vai Tử Phong hỏi thăm ân cần, nhưng hàm ý trong câu nói thì ai mà chẳng hiểu, thoáng thấy sắc mặt có chút phờ phạt vì mất ngủ nhưng vẫn muốn hỏi cho người khác thấy mình có tâm địa tốt bụng.

Ở trong bệnh viện mà nói ngủ ngon thì nghịch lí vô cùng, cảm giác khó chịu cùng cực chỉ muốn mau chóng thoát khỏi đó thôi, chưa kể phải thức giấc thường xuyên để trông chừng người bệnh. Nhưng nói ra thì Tử Phong mới để ý từ tối qua đến giờ anh lại không cảm thấy khó chịu phải chăng khi có thứ gì đó để lo lắng thì sẽ không còn nhớ đến chuyện khác.

- Rất ngon!

Thản nhiên đáp, Tử Phong nhận được cái nhìn đầy dò xét của bốn người. Chẳng màng trong đầu óc những người kia Tử Phong đẩy nhẹ cửa bước vào phòng nơi Tâm Di vẫn nhắm mắt chẳng hề có ý định mở.

Tiểu Kỳ bước theo sau Tử Phong nhanh chóng chạy đến cạnh Tâm Di, bàn tay cô nắm lấy tay Tâm Di nó vẫn lạnh như tờ.

- Tâm Di sao vậy anh, sao đến giờ vẫn chưa tỉnh?

- Bác sĩ bảo Tâm Di bị cảm nhưng dường như có gì đó xáo trộn trong tâm trí nên cần có thời gian hồi phục, có thể lát nữa sẽ tỉnh nhưng vẫn phải theo dõi vài ngày.

Thiên Ân đi đến đứng cạnh Tử Phong, 3K cũng vậy, Khả Chiêu thì xách giỏ trái cây cùng cả phần cháo dành cho người bệnh đặt lên bàn, thoáng thấy đã có sẵn phần cháo trên bàn Khả Chiêu lại giở giọng trên chộc con người này đúng là chẳng có chút gì gọi là nghiêm túc.

- Tiểu Kỳ phần cháo của em nấu chắc thừa rồi.
- Sao lại thừa?_chẳng hiểu anh mình đang nói gì Tiểu Kỳ hiện lên tia nhìn khó hiểu trong đáy mắt long lanh.
- Em nhìn đi!_hắt mặt về phần cháo đang nằm chềnh chệ trên bàn.
- À, em hiểu rồi.
- Chu đáo nhỉ Tử Phong?_Thiên Ân này giờ đứng yên mới hùa theo đồng bọn, đáy mắt thoáng nét cười.
- Từ trước đến giờ vẫn thế.

Mặc cho sự xăm soi Tử Phong vẫn vậy thái độ dửng dưng coi nhẹ mọi sự, chẳng nhọc công đôi co làm gì.

Cả bốn người còn lại nhìn mặt nhau cười vì thái độ tự tin có một không hai này.

Đột nhiên Tử Phong có điện thoại, anh ra ngoài nghe điện thoại sau vài phút anh quay lại với tay lấy chiếc áo khoác ngoài rồi rời đi trước khi đi hình như vẫn có chút gì đó không yên tâm khẽ nhìn Tâm Di rồi mới rời đi.

- Tiểu Kỳ anh có việc tại tập đoàn rồi em ở lại chăm sóc Tâm Di nhé, thuốc đã có sẵn trên bàn khi Tâm Di tỉnh em cho cô ấy ăn sáng rồi hẵng uống.
- Em biết rồi anh cứ đi đi dù anh không dặn, chăm sóc Tâm Di vẫn là bổn phận của em kia mà.
- Vậy thôi bọn anh đi luôn đây, hẹn gặp lại em sau._cả ba chàng trai còn lại cũng rời đi bỏ lại Tiểu Kỳ chăm sóc Tâm Di.

Tiểu Kỳ tiễn bốn chàng trai ra tận cửa phòng nhìn họ đến khi khuất sau dãy hành lang bệnh viện.

Cô trở vào,ngồi bên cạnh Tâm Di chút gì đó lo lắng đang ngày dâng trào khi Tâm Di vẫn chưa tỉnh, nghĩ lại cô lại tự trách nếu không có buổi tiệc có lẽ đã không ra nông nổi này.

Nhưng Tiểu Kỳ sao có thể hiểu sự đời, chuyện gì đến sẽ đến dù có muốn tránh cũng không được, chính số phận đã định sẵn như thế.

Tại một căn phòng rộng thênh thang, gam màu tối như tôn lên sự uy nghi và quyền lực của chủ nhân căn phòng.

Một chàng trai mái tóc màu vàng nâu, đôi mắt đen sâu hun hút u ám như muốn lấy đi linh hồn của người khác nếu nhìn quá chăm chú, mang phong thái cao quý đang ngồi trên chiếc ghế xoay nhâm nhi ly cà phê sáng đang bốc khói nghi ngút trông đáng vẻ vô cùng thư thả.

Những ngón tay dài mảnh khảnh khẽ gõ lên bàn như đang chờ đón tin tức, đúng như dự đoán chưa đầy năm phút đã có người gõ cửa.

- Cộc...cộc...cộc!_tiếng gõ cửa vang lên khô khốc khuấy động phút tĩnh lặng trong căn phòng.
- Vào đi!_âm vực nặng trĩu như chẳng muốn người kia dây dưa thêm nữa.

Theo sau tiếng mở cửa là một chàng trai đáng vẻ khá chừng chặc, bước chân càng ngày càng tiến gần, chàng trai cúi đầu kính cẩn chào người đang nhàn nhã thưởng thức cà phê.

- Chào mừng thiếu gia trở về!
- Không cần trịnh trọng như thế, ngồi đi!

Trên gương mặt Hạo Minh không chút sắc thái biểu cảm, nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống đưa tay ra hiệu cho người trước mặt ngồi.

Doãn Hạo Minh là con trai của Doãn Hạo Ung, nói về thân thế và địa vị cũng ngang tầm Tử Phong chẳng qua khí khái không bằng Tử Phong, hiệu suất làm việc xem ra cũng thua sút Tử Phong một bậc.

Chính vì thế từ khi cùng Tử Phong tham gia khóa huấn luyện thì Hạo Minh đã không hài lòng sinh lòng đố kỵ, đã từng thách thức Tử Phong trong lĩnh vực thành tích học tập lẫn thành tích trên thương trường nhưng lần nào cậu cũng chỉ nhận được hai từ ” thất bại”.

Dĩ nhiên thất bại càng nhiều lòng đố kỵ trong con người ta càng dâng cao và có thể hành động không theo bình thường, làm tâm tính trở nên tàn độc hơn.

- Tôi đã làm theo lời thiếu gia theo dõi Du Tử Phong trong gần ấy năm nhưng chẳng có kết quả gì cả.

Thật ra Doãn Hạo Minh thừa biết có cho người theo dõi cũng bằng thừa, nếu dễ dàng theo dõi và tìm được điểm yếu của Tử Phong thì anh đã bị đánh bại từ lâu rồi đâu trụ vững cho đến bây giờ thậm chí còn đưa danh tiếng của P&A ngày càng vang xa, ai nhắc đến P&A đều phải nhắc đến vị chủ tịch trẻ Du Tử Phong-thông minh xuất chúng.

- Không quan trọng nữa, cậu ta là ai mà có thể dễ dàng để người ta bắt thóp chứ.

Chẳng giận dữ cũng chẳng trách móc kẻ dưới trướng, Hạo Minh lại nhấp ngụm cà phê bình tĩnh trả lời xem ra con người này đã động não hơn trước không còn bồng bột như lúc thách thức Tử Phong.

Nhưng cậu ta cũng sẽ không bao giờ quên những lời mình tuyên bố hùng hồn trước lúc biến mất cách đây năm năm. Bây giờ cậu ta trở về là để thực hiện lời tuyên bố đó.

- Nhưng tôi lại phát hiện một chuyện. _mặc dù nói không theo dõi được gì nhưng chàng trai vẫn đem lại một kết quả cho vị thiếu gia trẻ tuổi.

Cho dù con người ta có hoàn hảo thế nào đi chăng nữa cũng có góc khuất và góc khuất đó rất có thể là điểm yếu.

Nheo nheo mắt Hạo Minh chờ đợi những lời tiếp theo từ chàng trai kia phát ra ắt hẳn cũng khá có ích nên cậu ta mới dám đề cập.

- Chuyện gì?

- Bên cạnh Tử Phong có rất nhiều người bí ẩn không biết là dùng để làm gì nhưng toàn những người ưu tú.

- Vậy sao? Xem ra cậu ta cũng có cảnh giác và chuẩn bị rồi nhỉ?

Đôi môi kia khẽ nhếch lên nụ cười thâm ý, cứ cho là Tử Phong đã chuẩn bị nhưng một người ngoài sáng một người trong tối xem ai hơn ai.

- Vậy cậu có điều tra được đó là những ai hay không?

- Thừa thiếu gia, về việc này tôi thành thật xin lỗi tư liệu của những người này đều được giấu kín.

- Vậy cậu có thấy những ai đáng khả nghi có thể nằm trong số đó?

- Nếu tôi đoán không lầm thì có ba người khả nghi.

- Là những ai gia thế ra sao?

- Thứ nhất là Kim Khải Khang là trợ lý đắc lực, thứ hai là Lăng Thiên Ân là bạn chí cốt của Tử Phong, thứ ba là Đường Khả Chiêu cậu chủ nhà họ Đường vừa mới du học về nước cũng là bạn thân của Tử Phong.

Hạo Minh nhẹ gật đầu hài lòng về thông tin vừa nghe được, Lăng Thiên Ân và Đường Khả Chiêu thì cậu ta biết nhưng còn Kim Khải Khang lại là con số bí ẩn.

Chẳng sợ những con người nổi danh tiếng tâm lòng lấy chỉ sợ những con người không danh không tính trôi nổi lên đèn nhòm nhưng lại làm nên kì tích và Kim Khải Khang chính là một trong số đó.

- Cậu hãy điều tra thật kĩ tên trợ lý đó.

Quả nhiên con người thông minh có khác chỉ nghe sơ qua đã có thể đoán được quân chốt nằm ở đâu. Trong một ván cờ, quân chốt chỉ mang chức danh nhỏ bé nhưng nó vẫn có ý nghĩa quan trọng và thậm chí được dùng để hi sinh nhằm bảo vệ quân cờ có khả năng đánh bại đối thủ. Nhưng có ai nghĩ rằng nếu không có những vật hi sinh ấy thì liệu quân cờ còn lại có làm nên kì tích.

- Vâng thưa thiếu gia! Nhưng tôi còn phát hiện bên cạnh Tử Phong xuất hiện một cô gái không rõ lai lịch nhưng xem ra rất được cậu ta xem trọng.

- Vậy sao? Vậy thì điều tra luôn một thể.

Nhắc đến con gái Hạo Minh lại thoáng nét cười lúc ẩn lúc hiện đầy thú vị, chẳng phải Tử Phong từ xưa đến nay đâu chú ý đến con gái, xem ra cô gái này cũng có điểm đặc biệt nếu có cơ hội cậu ta cũng muốn thử một lần xem sao.

- Nếu không còn gì cậu có thể ra ngoài.

Nhẹ vẫy tay ra hiệu cho chàng trai ra ngoài, Hạo Minh ngã người ra ghế hai tay đan xen trong đáy giác mạc xanh tím xuất hiện ngụ ý sâu xa.

Ván cờ đã bắt đầu danh hiệu chiến thắng chỉ dành cho những ai có năng lực.

“Tử Phong đã đến lúc tôi và cậu phân định thắng thua rồi!”

Hạo Minh trầm mặc trong giây lát, rồi với lấy áo khoác rời khỏi phòng.

Sau khi Tử Phong đi không lâu, Tâm Di khẽ cựa mình mở mắt, đôi mắt nhắm lại vì bị ánh sáng phản chiếu nhất thời chưa thích ứng được.

Thấy Tâm Di tỉnh Tiểu Kỳ khẽ cười, mừng thầm trong bụng:

- Tâm Di bà tỉnh rồi à?

- Đây là đâu vậy_ngó dáo dác quanh phòng thấy toàn màu trắng cô còn tưởng mình ở địa ngục hay thiên đường đâu óc cứ xáo trộn chẳng nhớ nổi hôm qua cô đã bị đưa đi đâu sau khi ngất.

Đây là câu hỏi quen thuộc khi ai thức dậy trong bệnh viện mà chẳng hỏi thế nên Tiểu Kỳ cũng chẳng thấy lạ nhẹ nhàng đỡ Tâm Di ngã người vào thành giường.

- Bệnh viện.

Nhẹ đưa tay xoa xoa vai đầy mệt mỏi, Tâm Di vỗ trán mấy cái như nhớ ra điều gì đó. Khẽ nhúc nhích nhưng cô lại kêu lên vì đau:

- A...chân của tôi.

- Không sao đâu chỉ là trật nhẹ thôi vài ngày sẽ khỏi.

Như thấy được sự nghiêm trọng hóa vấn đề trên gương mặt Tâm Di, Tiểu Kỳ nhẹ nhàng trấn an.

- Vậy sao...sao tôi đi lại được, về nhà chắc mẹ tôi sẽ lo lắng.

Tâm Di vẫn nhăn mặt đau đớn, nhắc tới cô mới nhớ từ qua đến giờ cô vẫn chưa gọi điện thoại về nhà.

- Thì chịu ở một chỗ chứ sao, bắt quá bà nói là muốn ở chơi lâu thêm một chút đợi chân khỏi hãy về cũng đâu có gì lớn lao.

- Đành vậy_nét thất vọng lộ rõ trên mặt Tâm Di, gương mặt đầy thiếu ngủ.

Nói xong, Tiểu Kỳ dìu Tâm Di đi làm vệ sinh cá nhân rồi dìu trở lại giường.

Tiểu Kỳ lấy phần cháo cho Tâm Di ăn rồi uống thuốc, Tâm Di cũng chẳng khách sáo ăn luôn một mạch sạch nhẵn bát cháo đêm qua nói là dự tiệc nhưng cô đã bỏ gì vào bụng đâu.

- Ngon thật!

Ăn xong cô còn buộc miệng khen, người đối thì ăn gì chẳng ngon nên cô chẳng câu nệ bát cháo kia từ đâu ra, do ai đưa đến cũng chẳng quan trọng chỉ cần lấp đầy dạ dày đang trống rỗng là cô khen ngon tất.

Tiểu Kỳ nghe cô khen ngon lại nở nụ cười ẩn ý, rót nước đưa Tâm Di uống.

- Thế bà có biết cháo kia từ đâu mà có không?

Tâm Di hớp lấy một ngụm nước cổ nuốt xong rồi mới trả lời.

- Thì bà đem đến chứ đâu chẳng lẽ ma à?

Nghe đến từ “ma” Tiểu Kỳ lại phì cười, Tâm Di nói thể hóa ra Tử Phong là ma à, bát cháo cô đưa cho Tâm Di chính là phần cháo mà Tử Phong chuẩn bị.

- Cửa anh Tử Phong chuẩn bị đó!

Nghe xong, Tâm Di xuýt chút trào cả ngụm nước vừa uống, nhắc đến cô mới để ý chẳng phải đêm qua Tử Phong đưa cô đi sao, thế giờ anh ở đâu?

Lê đôi mắt nhòm ngó xung quanh Tâm Di tìm kiếm bóng dáng quen thuộc nhưng chẳng thấy đâu.

- Tìm anh Tử Phong à?

Như hiểu được tâm ý của Tâm Di, Tiểu Kỳ vừa lấy thuốc trên bàn đổ ra trên tay vừa thăm dò ý tứ Tâm Di mặc dù Tâm Di chưa bao giờ thừa nhận thích Tử Phong nhưng đều là con gái lại là bạn thân chẳng lẽ cô không rõ.

- Đâu...đâu có.

Tâm Di ấp úng trả lời, mặc dù cô rất muốn thấy anh bên cạnh nhưng anh đã là gì của cô đâu hướng hồ...nhưng thôi cô không muốn nghĩ nữa càng nghĩ lại càng buồn.

- Bà đừng giấu tôi, nói thật đi bà thích anh Tử Phong rồi có phải không?

Tiểu Kỳ vẫn chẳng chịu buông tha dường như hôm nay cô nhất định phải biết sự thật cho bằng được mới thôi truy hỏi. Tiểu Kỳ đặt thuốc ra lòng bàn tay Tâm Di ra hiệu cho cô uống.

- Không..không có mà.

Tâm Di vẫn một mực chối bay chối biến, nhưng nếu cô biết chuyện xảy ra đêm qua chắc sẽ vui mừng cũng không chừng.

Tiểu Kỳ lắc đầu chịu thua, đúng là chẳng ai có thể đánh bại được sự cứng đầu của Tâm Di, chuyện gì Tâm Di cũng nói thẳng nhưng chỉ mỗi chuyện tình cảm lại rụt rè chẳng dám thổ lộ.

- Không có thì thôi vậy uống công anh Tử Phong cả đêm qua chăm sóc bà, sáng nay còn căn dặn tôi kĩ càng rồi mới rời đi.

Nếu phương pháp ép cung không thành công thì dùng phương pháp nói bóng nói gió vậy không chừng khiến ai kia buột miệng thừa nhận.

- Gì? Đêm...đêm qua anh...anh Tử Phong chăm sóc tôi...tôi cả đêm sao.

Tâm Di sững sốt như không tin vào tai mình, mới sáng cô thức dậy đã thấy Tiểu Kỳ nhẵn tướng người chăm sóc cô đêm qua là Tiểu Kỳ nào ngờ lại là anh.

- Phải, xem ra bà mê man quá chẳng nhớ gì rồi.

Tâm Di nhẹ thở dài, cô mong nhớ anh là thế nhưng khi đêm qua gương mặt tuấn mĩ kia kề cận cả đêm vậy mà ông trời chẳng cho cô mở mắt lấy một lần quả là bất công mà.

Tiểu Kỳ lấy con dao nhỏ gọt trái cây cho Tâm Di hai người đang nói đông nói tây thì cửa phòng bật mở.

15. Chương 15: Gió Đùa

Từng cử chỉ, từng ánh mắt như đã ăn sâu vào tim hà cố gì lại không nhớ ra?

Từng lời nói nửa đùa nửa thật, như một luồng gió khẽ rít nhẹ bên tai để lại dư âm nhẹ dịu.

Join cùng cô y tá bước vào, trên tay cô y tá là khay đựng vải băng và vài thứ cần thiết để thay băng cho Tâm Di.

- Chào Dương tiểu thư chúng tôi đến xem lại tình trạng bệnh của cô.

Join cất giọng khàn khàn trầm trầm, tiến thẳng đến bên cạnh Tâm Di. Tiểu Kỳ hiểu ý cũng tránh sang một bên để hai người kia làm tròn bổn phận.

Join nhẹ nhàng khám một lượt xong gương mặt lộ vẻ vui mừng vì tình trạng của Tâm Di không xấu như ông ta nghĩ. Nhưng cũng thật kì lạ đêm qua chẳng phải mạch cô vô cùng hỗn loạn, một chút tỉnh táo cũng chẳng có nhưng hôm nay thì mạch đập vô cùng bình ổn tinh thần vô cùng tốt điều này làm ông cảm thấy hồ nghi về việc chẩn đoán của một vị bác sĩ có kinh nghiệm lâu năm như bản thân.

Xong việc chẩn đoán bệnh, ông quay sang thay băng cho Tâm Di, mặc dù động tác rất nhẹ nhàng nhưng gương mặt Tâm Di vẫn méo mó đi trông thấy.

- Xong rồi, bệnh sốt không có gì nghiêm trọng chỉ có việc tổn thương ở khớp chân hơi nặng một tí chỉ cần không rời khỏi giường là tốt nhất, cố gắng tránh động đến vết thương thì một tuần có thể đi lại bình thường.

Vừa sắp xếp lại dụng cụ băng vào chỗ cũ, Join nhìn Tâm Di căn dặn.

- Một tuần á? Không nhanh hơn được sao bác sĩ?

Trong khi đó Tâm Di vừa nghe xong lại thần thốt kêu lên đầy đau khổ. Cô là ai, thích đi lại khắp nơi lại bắt cô không cử động trong một tuần thì không đau khổ thì là gì.

- Không nhanh hơn được, nếu không muốn lâu hơn thì tốt nhất cô nên làm theo lời hướng dẫn.

Mặt Tâm Di trở nên ỉu xiu trông đến khó coi, làm cô y tá và Tiểu Kỳ phải phì cười.

- Bà cố chịu đi, đâu có lâu lắm đâu. _Tiểu Kỳ nhẹ nhàng an ủi Tâm Di.

Join cũng khẽ cười thấy cô gái này khá thú vị, có nét gì đó hồn nhiên tinh nghịch nhưng sâu trong đôi mắt lại có gì đó u buồn, có lẽ vì sự hồn nhiên này mà Tử Phong đặc biệt quan tâm. Nam lạnh lùng thì phải gặp một cô gái ấm áp thì mới có thể hòa hợp được, âm dương hòa hợp đó vốn đã là quy luật của tự nhiên. Ngẫm lại ông trời đúng là khéo se duyên.

- Chúng tôi đi đây, cô cố gắng tĩnh dưỡng cho khỏe nếu không chủ tịch Du lại trách.

Nghe đến chủ tịch Du, Tâm Di lại không kiềm được sự ngạc nhiên mà mở to mắt nhìn Join nhưng sau đó cũng nhanh chóng hiểu được ý tứ trong câu nói mà cúi gằm mặt.

- Tâm Di bà có người bảo hộ kìa. _thoáng thấy nét trêu đùa trong câu nói của Join nên Tiểu Kỳ cũng trêu theo.

Tâm Di chẳng nói gì chỉ cúi mặt, mặt ửng đỏ.

- Để tôi tiễn mọi người! _Tiểu Kỳ chẳng quan tâm đến Tâm Di nữa mà đi theo Join tiễn hai người đến tận cửa, rồi mới đi vào tiếp tục gọt trái cây.

Hai người nói chuyện được một lúc, thì Tiểu Kỳ có điện thoại, cô ra ngoài nghe điện thoại trở vào gương mặt lộ rõ vẻ không vui.

- Bà sao vậy có chuyện gì à? _thấy Tiểu Kỳ như vậy Tâm Di cũng không khỏi lo lắng hỏi lại.

- Tôi nhận được điện thoại của anh Khả Chiêu, bên Thụy Sĩ họ bảo có chuyện quan trọng trong nội bộ tập đoàn nên cần tôi và anh Khả Chiêu qua bên đây vài ngày và phải đi gấp trong hôm nay.

- Vậy sao? Thế tôi phải thế nào đây?

Tâm Di chân vẫn chưa đi lại được bây giờ lại bị vút con giữa chợ thì cô hoạt động thế nào trong khi chân không đi lại được kia chứ.

- Không sao đâu, bà đừng lo lúc này anh Khả Chiêu có nói là có nhờ người đến chăm sóc bà hộ tôi vài ngày rồi.

- Vậy à nhưng có phiền người ta không? Vả lại người đó là ai vậy quen hay lạ?

- Tôi không biết chỉ biết sẽ chăm sóc bà vô cùng chu đáo.

Gì chứ? Cô còn không biết người kia là ai thì làm sao yên tâm chứ, nhưng vì Tiểu Kỳ có việc quan trọng cô cũng không muốn làm ảnh hưởng đến Tiểu Kỳ nên đành cho qua vậy. Chờ đợi người kia tới xem sao.

- Bây giờ tôi phải đi rồi, cô y tá sẽ đến đây chăm sóc trong thời gian đợi người kia đến.

- Ừm vậy thôi bà đi chuẩn bị đi kẻo trễ.

Tiểu Kỳ cũng không ở lại dây dưa nhẹ cầm lấy túi xách rồi bước ra khỏi phòng. Tâm Di trông theo đến khi bóng dáng Tiểu Kỳ khuất hẳn sau cánh cửa phòng thở dài một cái.

Tâm Di ngồi trầm tư hồi lâu, cô đang suy nghĩ về Tử Phong. Tâm Di không thể hiểu được những cử chỉ ôn nhu của Tử Phong với cô, cô không thể nắm bắt được suy nghĩ của anh.

Anh đang đùa với cô chăng? Cô có nên tin những lời người trợ lý kia nói không hay cho nó như gió thoảng qua tai? Người ta thường nói những người khí chất ngồi ngồi gương mặt tuấn lãng thường rất đào hoa, phải chăng anh cũng là người như thế?

Thật sự tâm trạng Tâm Di không ổn chút nào, đầu cô vẫn còn đau đôi lúc lại có ảo giác rằng có thứ gì đó cực nặng vô tình va chạm vào đầu với lực rất lớn nhưng xem ra đó không phải thật, có thể vì tinh thần cô quá mệt mỏi nên có suy nghĩ lung tung.

Cô ngã nửa thân người vào thành giường, thân hình mảnh khảnh mái tóc nhẹ thả xuống bờ vai trong bộ trang phục bệnh nhân, trông Tâm Di vô cùng yếu đuối tựa như cánh hoa mỏng manh trước gió có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào. Đôi mắt thất thần trong suốt đến vô hồn, hình như cơn buồn ngủ đang choáng lầy cô sau khi uống vài viên thuốc lúc này, cô cũng chẳng còn hơi sức đâu để nghĩ thà đánh một giấc cho xong, hàng mi sụp xuống đôi mắt khép lại cơ hồ không còn chút động tĩnh.

Cô ngủ không lâu thì có tiếng bước chân đến thật gần phòng bệnh, nhưng tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng còn có tiếng nói trong trẻo:

- Chị Tâm Di nằm phòng này à?

Tiếng một cô gái vang lên vô cùng trong trẻo lịch sự hỏi chị y tá, trông cách ăn mặc của cô gái thì xuất thân không tầm thường.

- Vâng thưa cô, cô có cần tôi giúp gì nữa không?

Chị y tá cũng trả lời hết sức cung kính như không muốn cô gái trước mặt phải phật lòng.

- Thôi được rồi, tôi tự vào được chị cứ đi làm việc đi.

Cô gái phẩy phẩy tay ra hiệu cho chị y tá rời đi, trên tay cô gái có chuẩn bị vài thứ cần cho bệnh nhân, đưa tay gõ cửa:

- Cộc...cộc...cộc.

Sau âm thanh gõ cửa mọi thứ vẫn im lặng chẳng có gì động tĩnh, làm người ta nhẩn ngơ bên trong chẳng hề có người. Cái im lặng này khiến người gõ cửa có chút lo lắng, lại gõ cửa lần nữa mong là có tiếng trả lời nhưng vẫn như lần trước chẳng có chút động tĩnh nào. Theo bản năng cô gái vịn nệm xoay mở cửa phòng, cửa phòng hé mở.

Cô gái nhìn thẳng vào trong rồi thở ra nhẹ nhõm, nhẹ nở nụ cười “Hóa ra là ngủ may thật!”. Bước chân nhẹ nhàng đặt đồ cầm trên tay lên bàn rồi kéo ghế ngồi cạnh đó nhìn Tâm Di từ gương mặt đến vóc dáng, từng đường nét trên gương mặt bị dò xét từng chút một qua cặp mắt long lanh đầy tình nghịch.

Sau đó dáng dấp nhỏ nhắn đi qua đi lại thật lâu quan sát Tâm Di, đưa tay sờ sờ cầm ra vẻ nghĩ ngợi rồi lại cười nói thầm một mình:

- Mặc dù sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn rất xinh đẹp, gương mặt phúc hậu nhưng không biết tính tình thế nào nhỉ?

Loay hoay một hồi cô gái lại kéo ghế ngồi, tay chống cằm mắt đảo qua đảo lại:

- Người này là chị dâu tương lai của mình à, trông không tệ.

Tâm Di tựa mình, mơ màng nhìn thấy bóng dáng cô gái bên cạnh cứ nhìn mình thì hơi giật mình, cô mở mắt nhìn cho rõ.

Cô gái thấy Tâm Di thức thì vui mừng nhanh nhẹn đỡ cô ngồi dậy.

- Chị dâu! Chị thức rồi làm em đợi mãi.

- Em...em là ai?

Cô gái cười tinh nghịch:

- Em chồng của chị.

Tâm Di còn chưa kịp định thần để xác minh thân phận cô gái trước mặt đã bị câu nói kia làm đứng hình, cô chưa có chồng thì lấy đâu ra em chồng đúng là khéo đùa. Nhưng gương mặt xinh xắn trước mặt cô rất giống với một người nhưng nhất thời cô lại không thể nhớ ra đó là ai.

Thoáng thấy nét ngạc nhiên của Tâm Di cô gái lại tiếp lời:

- Chị đừng nhìn em như thế, em tên Tử An em gái anh Tử Phong.

- À, nhưng sao em lại có mặt ở đây? Sao em lại gọi chị là chị dâu?

- Em được anh Khả Chiêu nhờ đến chăm sóc chị.

Bây giờ Tâm Di mới vỡ lẽ, hèn gì gương mặt quen đến vậy. Nhưng sao lại gọi cô là “chị dâu” hết người anh định đùa cợt với cô bây giờ lại đến người em à, chẳng phải Tử Phong đã có hôn thê rồi sao, sao có thể như thế được.

Tử An giúp Tâm Di ngồi xong cũng ngồi cạnh đó.

- Chị tên Tâm Di đúng không?

- Phải._theo bản năng Tâm Di gật đầu đồng tình.

- Vậy thì đúng rồi.

Tử An hai tay chống cằm gật gật đầu ánh mắt long lanh nhìn cô như chắc rằng mình không hề gọi nhầm.

- Sao...sao lại đúng?

- Thì chị là bạn gái của anh Tử Phong nên sớm muộn gì cũng là chị dâu của em thôi.

Nghe câu này Tâm Di thất kinh, cô đã là bạn gái của Tử Phong khi nào chứ?

- Không...không phải đâu em đừng hiểu lầm._Tâm Di xua xua tay phủ nhận, nếu đã chẳng có quan hệ gì thì cô cũng không muốn những hiểu lầm không đáng có xảy ra.

- Chị đừng phủ nhận mà, em chưa thấy anh ấy lo cho bất cứ cô gái nào, thế mà đêm qua anh ấy không về còn nói dối là bận công việc hóa ra là vì lo cho chị.

Tâm Di như không thể tin, chưa từng có cô gái nào được anh đối tốt như thế sao?

- Em đừng đùa, chị và anh ấy thật sự không có gì.

Gương mặt Tâm Di vẫn nhăn nhó phủ nhận, cô rất muốn đó là sự thật nhưng bây giờ cô thật sự không có vọng tưởng cao xa đó.

- Chị có biết em rất mong có chị dâu không, em chờ sắp mồn mắt mà chẳng thấy anh Tử Phong quen bạn gái. Thậm chí mẹ em cũng mong như thế nhưng mỗi lần nhắc đến anh ấy lại cáu kỉnh, mẹ em rất buồn sắp phát bệnh đến nơi rồi.

Tử An giả vờ buồn phiền, gương mặt thiếu ngủ, nói gì thì việc diễn xuất của Tử An thuộc hạng tài tình.

- Vậy hôn thê của anh ấy đâu?

Tâm Di không kìm được sự hiếu kì mà hỏi lại bộ dạng ngờ vực đôi mắt nheo nheo.

Tử An thoáng ngạc nhiên vì câu hỏi kia, chuyện này rất ít người biết thế mà cô gái này cũng biết xem ra vị trí trong lòng Tử Phong không hề nhỏ rồi nhưng sao vẫn một mực phủ nhận mối quan hệ giữa hai người. Trong điện thoại Khả Chiêu bảo cô gái này chính là người Tử Phong để ý bảo Tử An phải chăm sóc thật tốt.

- Ai nói cho chị biết anh ấy có hôn thê?

- Là trợ lí của anh ấy, tên là Key.

Tử An thở hắt ra hận không thể dán miệng 3K, khó khăn lắm mới có một người để Tử Phong để ý vậy mà tên này lại nói năng lung tung. Nhưng nghĩ lại thì đây chẳng phải là chuyện sai trái gì, nói ra cũng tốt đỡ phải che giấu dù sao Thiên Tư cũng chẳng còn.

- Lại là anh Key, thật lắm chuyện!

- Vậy ý em nói chuyện đó là thật đúng không?

Lời nói Tử An thốt ra chẳng khác gì xác nhận sự thật, Tâm Di rất muốn biết một chút gì đó về cô gái kia nhưng tuyệt nhiên khi đứng trước Tử Phong cô lại không có can đảm hỏi, nếu Tử An đã nói vậy thì cô cũng muốn tìm hiểu cho căn kẽ. Cứ cho là cô nhiều chuyện cũng được, bởi mớ chuyện riêng tư của người khác cũng được dù sao tính hiếu kì đã vốn là bản tính của cô rồi huống hồ chuyện cô sắp tìm hiểu có liên quan đến người cô để tâm xem qua cũng chẳng có gì sai.

- Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, chuyện là...

- Tử An...

Chất giọng trong trẻo chưa nói hết lời đã vắng vắng chất giọng lạnh lùng mang theo hàm ý cảnh cáo.

- A, anh hai anh đến sớm vậy?

Bị chất giọng lạnh lùng dọa cho rung sợ nhưng Tử An nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nở nụ cười chạy đến ôm lấy cánh tay Tử Phong.

Tử Phong tuy phát ra giọng cảnh cáo nhưng đôi mắt thì dịu dàng hơn rất nhiều.

- Em đừng làm ồn chị Tâm Di cần nghỉ ngơi.

- Em đâu có chỉ là nói chuyện thôi mà, đúng không chị dâu?

Tử Phong gieo tia nhìn nghiêm nghị nhìn Tử An ý bảo “đừng ăn nói lung tung”. Tử An biết điều mà im bật chẳng dám hó hé, cho dù vậy đôi mắt vẫn khẽ liếc nhìn khuôn mặt đang ửng đỏ của Tâm Di mà cười.

Tâm Di đang chờ đợi nghe Tử An kể, thế mà Tử Phong xuất hiện trước mặt đáng người anh tuần mái tóc lòa xòa cùng đôi mắt lạnh trong bộ âu phục sang trọng khiến cô nhìn mãi không chớp mắt, đáng vẻ ngày ngốc chợt nghe được câu hỏi của Tử An thì Tâm Di mới bừng tỉnh có chút bối rối.

- Hả? À, Tử An rất dễ thương không làm ồn anh đừng trách em ấy.

Cô cười một cái, đôi môi hơi ửng hồng trên gương mặt cũng đỏ dần lên vì câu nói của Tử An, gọi cô là chị dâu khi không có Tử Phong thì còn miễn cưỡng xem như lời nói đùa dềnh này có Tử Phong ở đây cô không biết lấy gì để che mặt đây.

- Em khỏe hơn chưa? Anh chỉ sợ nó ồn ào lại ảnh hưởng đến em.

Tử Phong đi đến kéo ghế ngồi cạnh giường Tâm Di, ánh mắt nhìn vào sắc mặt hơi nhợt nhạt của cô. Anh không rõ tại sao công việc ở tập đoàn không hề ít thế mà vừa nghe Khả Chiêu nói Tiểu Kỳ có việc gấp phải đi ngay không thể chăm sóc Tâm Di anh lại không an tâm mà vội vàng thu xếp công việc để đến đây. Vừa đi đến trước cửa anh đã nghe tiếng Tử An lại sợ ảnh hưởng đến Tâm Di.

- Em không sao, chỉ còn chân thì chưa đi lại được.

Giọng điệu Tâm Di vô cùng nhẹ nhàng như không muốn người đối diện phải lo lắng.

- Anh có nghe bác sĩ nói ít nhất cũng ba ngày mới được xuống giường, em cố gắng tịnh dưỡng đừng để động đến vết thương.

- Em biết rồi, nhưng em không muốn ở lại bệnh viện.

Mặt Tâm Di sụp xuống trông buồn thảm gương mặt hiện lên sự thanh thoát khí chất cao quý đến lạ.

Tử Phong vẫn nhìn cô, trông đáng vẻ kia vô cùng hồn nhiên thế nhưng anh chẳng biết được cái quá khứ sau lưng cô là gì mà bỗng đổ ầm đến choáng lầy cô gái mỏng manh trong đau đớn đến kiệt quệ. Tử Phong không nói gì hơi nhíu mày chất giọng bằng lãnh vẫn trầm thấp vang vọng khắp căn phòng.

- Em ngồi đó chờ anh.

Tâm Di ngược cặp mắt long lanh lên nhìn Tử Phong chuẩn bị nhấc chân rời đi.

- Anh...anh Tử Phong!

- Chuyện gì?

Tử Phong nhìn Tâm Di phảng phất tia dịu dàng nhìn thẳng vào mắt cô không chút kiên dè.

- Anh đi...đi đâu vậy?

- Làm thủ tục xuất viện.

Tâm Di mở to mắt nhìn Tử Phong chẳng phải anh bảo cô phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng hay sao, sao bây giờ lại làm giấy xuất viện hướng hồ bác sĩ vẫn chưa cho phép kia mà.

- Xuất viện?

- A, anh hai anh thương chị dâu nhỉ?

Tử An dù bị buộc cầm miệng thì vẫn không thể không cảm thán, mới nghe Khả Chiêu nói Tử Phong để ý một cô gái đã là khó tin, bây giờ còn dùng ngữ điệu dịu dàng và thái độ thế này thì đúng là lần đầu tiên thấy. Tử An quay sang Tâm Di cười cười:

- Chị dâu anh hai sợ chị khó chịu khi ở trong bệnh viện nên làm thủ tục xuất viện kìa.

Tử Phong lườm Tử An một cái, đưa ánh mắt nhìn Tâm Di rồi cất bước rời khỏi phòng bệnh.

Tâm Di thì đang cố định hình hành động của Tử Phong, tai thì cố tiếp thu hết ý tứ trong câu nói của Tử An. Trong đáy mắt long lanh dường như hiện lên tia ấm áp khi được Tử Phong quan tâm đến cảm xúc của cô. Chỉ trong nháy mắt đôi đồng tử đen lầy lại u ám nổi buồn vây kín biểu hiện kia của anh là thật lòng hay trêu đùa?

Tâm Di nhìn Tử An nở nụ cười miễn cưỡng, cô chột vạt cựa mình một chút chỉnh tư thế cho thoải mái thì lập tức chạm vào vết thương, gương mặt nhăn nhó. Tử An thì tắt nụ cười vội vàng đỡ cô:

- Chị dâu, chị không sao chứ có gì cần em giúp thì cứ nói chị đừng ngại.

- Chị không sao, em đừng gọi chị là chị dâu nữa, gọi chị là Tâm Di được rồi.

- Ấy chị dâu chị ngại gì chứ anh em cũng đâu có nói gì, em thấy chị chính xác là chị dâu rồi thì cứ tập gọi cho quen.

Đầu óc cô đến giờ vẫn còn mụ mị, cô không thể nuốt trôi tất cả những câu nói kia bí ẩn sự thật về vị hôn thê của Tử Phong vẫn làm cô phải suy nghĩ. Cả hai cũng chẳng nói gì nhiều nữa Tử An thì ngồi cạnh đó kể lể về Tử Phong hoặc những trò phá phách của Tử An dành cho Tử Phong, đôi khi làm Tâm Di phải phì cười.

Khoảng thời gian khá lâu, Tử Phong quay lại theo sau là Join và chị y tá. Cả ba cùng bước vào phòng, dời sự chú ý của hai cô gái đang nói cười lú lú.

Tử Phong ngồi ở một cái ghế trong phòng lưng tựa vào tường, ánh mắt phức tạp nhìn Join.

- Ông xem lại bệnh của cô ấy lần nữa nếu không có gì thì cho cô ấy xuất viện.

Join không nói gì lặng lặng đi lại khám cho Tâm Di, đôi mày chau lại rồi dẫn ra.

-Tình trạng sức khỏe của Dương tiểu thư khá ổn không vấn đề gì có thể xuất viện nhưng phải chú ý đến vết thương ở chân tránh cử động mạnh.

Tử Phong nhẹ gật đầu, đứng dậy đi lại cạnh Tâm Di cánh tay nhẹ nhàng bế thốc Tâm Di vào lòng, hành động ôn nhu dịu dàng nhưng mười phần bá đạo.

- Vậy thì chúng ta về thôi!

Tử Di trở mắt nhìn hành động kia không khỏi kinh ngạc, đang mãi chăm chú nghe lời nói của Join cô không để ý rằng Tử Phong đã bước đến từ lúc nào, một vòng tay ấm áp bao phủ thân thể mỏng manh. Cả ba người còn lại cũng kinh ngạc không kém nhưng đôi môi ẩn hiện nét cười.

Anh làm sao có thể trước mặt nhiều người mà hành động thế kia chứ, cô thực có chút xấu hổ cười ngượng ngùng kéo vạt áo anh.

- Anh...anh Tử Phong!

Ánh mắt dịu dàng chất chứa cảm xúc phức tạp nhìn Tâm Di, giọng nói thì vẫn vậy băng lãnh cùng cực như bức bách người đối diện.

- Sao?

- Em...em có thể tự đi được không?

Phảng phất đầu đó trong đáy mắt long lanh của Tâm Di có tia yếu ớt không dám phảng bác lại hành động của anh nhưng vẫn không thể che đi sự xấu hổ, cô như muốn lập tức thoát khỏi vòng tay kia.

Vừa nghe xong câu hỏi của Tâm Di, Tử Phong nhú mày đôi đồng tử hiện lên nét cười thâm ý, chân đã như thế vẫn còn muốn đi một mình anh có lòng tốt lại bị cô từ chối trong lòng lại dấy lên luồng khí khó chịu hàn khí bao phủ:

- Em muốn ở lại?

Dĩ nhiên là cô không muốn ở lại nếu như thế cô đâu cần nói là không muốn ở lại bệnh viện, nhưng những gì cô định nói ra đều bị câu nói của anh đẩy trở ngược lại trong khoang họng.

- Dĩ ...dĩ nhiên là không.

- Vậy thì đừng bướng.

Lại là câu nói này chất giọng cảnh cáo rành rành cô không thể nào không nghe, không hiểu sao khi đứng trước anh bao nhiêu tình nghịch cùng ương bướng đều bị vể vạ bá đạo kia áp đảo tinh thần.

Tử Phong bế Tâm Di rời khỏi phòng, Tử An cười đi theo phía sau vẫy tay tạm biệt Join và cô y tá.

Join nở nụ cười lắc lắc đầu, vị chủ tịch trẻ xem ra có phần lãnh đạm nhưng hành động kia rõ ràng là yêu thương.

Tử Phong bế Tâm Di đặt lên xe cạnh anh ở hàng ghế trước, nhẹ nhàng đóng cửa xe rồi cũng lên xe. Đợi Tử An yên vị ở ghế sau thì Tử Phong cũng lái xe rời khỏi bệnh viện.

Trên đường đi, Tử Phong không hề nói gì chỉ đôi lúc nhìn sang cô gái ngồi cạnh đôi môi mỏng lại nhếch lên một nụ cười dịu dàng mà tuần mi. Tâm Di cũng hướng mắt nhìn ra ngoài bởi lẽ cô không dám đối mặt với chàng trai ngồi cạnh, trong anh có vẻ gì đó lạnh khốc nhưng cũng đầy mỉa mai hoặc. Ngồi cạnh anh tim cô đập liên hồi, hai tay nắm chặt có gì đó không bình ổn.

Tử An thì lâu lâu lại tíu tít nói chuyện với Tâm Di, Tâm Di chỉ khẽ cười gật đầu cho qua chuyện trong tình trạng hiện giờ cô cũng không còn tâm trạng để nói chuyện.

Đôi mắt lơ đãng nhìn con đường, cô cũng chẳng quan tâm Tử Phong đưa cô đi đâu trên thực tế cô không hề nhớ đường về lại biệt thự của Khả Chiêu.

Ánh nắng chói chang bao phủ cả con đường, đường ngập nắng lộng gió tiếng ồn ào của dòng người dòng xe thể nhưng Tâm Di cũng chẳng để tâm. Bất giác như không muốn mình bị mất phương hướng cô bạo dạn quay sang Tử Phong khẽ hỏi:

- Anh...anh Tử Phong!

Đôi mắt cà phê chứa tia lạnh đậm đang chăm chú lái xe nhìn sang Tâm Di nhú mày ngữ điệu thốt ra thì lại dịu dàng:

- Hửm? Em có gì muốn nói?

Tâm Di nở nụ cười, giọng nói nhẹ tựa lông hồng:

- Anh..anh đưa em về nhà anh Khả Chiêu phải không?

- Không phải.

Sâu trong nhãn thần hiện lên tia ẩn ý nét cười dịu dàng kèm theo ngữ điệu trêu đùa.

- Sao...sao không phải? Vậy anh đưa em đi đâu?

Tâm Di có hơi hoảng hốt một chút, cô ở đây đâu quen biết ai ngoài nhà Khả Chiêu ra cô có thể đi đâu, trong khi bộ dạng cô thế này thì gặp ai được chứ.

- A, chị dâu anh hai muốn đưa chị về nhà đó.

Tử An này giờ nghe lén không tìm được cảm xúc mà cướp luôn câu trả lời của Tử Phong.

- Về nhà? Nhà nào?

- Nhà anh.

Khóe môi cong lên, Tử Phong nhàn nhạt trả lời anh biết đưa cô về nhà lúc này chắc chắn là hơi đường đột nhưng bỏ cô ở biệt thự của Khả Chiêu một mình thì càng không an tâm, nên anh quyết định đưa cô về nhà mình dù sao ở nhà còn có Tử An. Ít ra anh cũng ở bên cạnh nên cũng đỡ lo lắng hơn đợi khi Khả Chiêu và Tiểu Kỳ về thì giao lại cho họ cũng không muộn.

- Sao lại đưa em về đó?

Hàng loạt câu nói của hai anh em nhà họ Du làm Tâm Di khó mừng tượng được.

- Bắt cóc em.

Tử Phong vẫn tư thế lái xe, ánh mắt khẽ nhìn cô gái ngồi cạnh đôi môi khẽ cười, anh thích nhìn thấy sự hồn nhiên ở cô cặp mắt mở to long lanh, có chút gì đó hồi hộp cùng ngạc nhiên, đưa tay nhẹ vuốt tóc cô như chắc rằng cô hiện tại có muốn chạy cũng không được.

Tử An khúc khích cười, hiếm thấy Tử Phong biết nói đùa như vậy xem ra cô gái kia thật sự đã làm băng tan chảy.

16. Chương 16: Giải Tỏa Nghi Hoặc

Lặng im không nói không có nghĩa là không suy nghĩ, buông lời từ chối nhưng lại thầm xác nhận.

Dù là mâu thuẫn nhưng vẫn cố gắng che giấu cảm xúc tận đáy lòng, vẫn giữ trên môi nụ cười để thấy rằng mọi thứ vẫn ổn.

Tâm Di chưa kịp định thần sau câu nói kia thì đã thấy Tử Phong đảo tay lái chạy thẳng vào một biệt thự to xụ. Cánh cổng màu xám không quá kiểu cách nhưng cũng không kém phần trang nhã, đường vào biệt thự cũng rất rộng không thua kém gì biệt thự Khả Chiêu, con đường lát gạch có đường cong ôm lấy hồ sen sắc hồng, từng búp hoa đang đua trong gió, mặt hồ gợn sóng li ti.

Quang cảnh xung quanh cũng thật thoáng đãng, xung quanh hồ là những rặng dương liễu xanh mượt mềm mại rủ xuống mặt hồ trong veo.

Lúc này cửa kính xe đã hạ xuống, Tâm Di có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của hoa sứ trắng nhẹ dịu mà tinh khiết bên đường. Hoa sứ rơi rụng quanh gốc làm con đường ngập sắc trắng thanh tao.

Tử Phong lái xe vào bãi, Tử An cũng nhanh chóng bước xuống xe, anh nhìn Tâm Di khẽ cười cô mãi chăm chú ngắm cảnh mà quên mất anh thì phải, nhẹ nghiêng người nhả nhận đưa tay tháo dây an toàn.

Khi bị hơi thở nóng ấm đầy nam tính phả vào mặt Tâm Di mới sực tỉnh, cô chớp chớp mắt cả người cứng đờ dường như không được thoải mái mà nhìn trân trân vào gương mặt tuấn lãng đang kề sát mặt có chút gì đó giật mình, không phải giấc mơ của cô đêm qua thành sự thật đó chứ nhưng trong tình cảnh này không thích hợp thì phải.

- Anh...

- Chỉ tháo dây an toàn không cần kinh sợ đến vậy.

Tử Phong nhẹ nhàng đến từng động tác, khóe môi khẽ cười ghé sát tai cô thì thầm:

- Em nghĩ gì vậy Tâm Di?

Bị bắt trúng suy nghĩ nên cô chỉ cười trừ, thật ra đúng là cô có suy nghĩ khác đi hành động của anh:

- Không có gì.

- Thật không?

- Thật mà.

Tử Phong ho khan một tiếng gật gật đầu tạm tin, đưa tay xoa đầu cô điềm đạm mà trêu người:

- Đừng suy nghĩ đen tối.

Tâm Di bị câu nói kia làm cho đỏ mặt, sao anh có thể biết cô đang suy nghĩ gì mà nói cô đen tối chứ nhưng cô thì không có lí lẽ để phản bác.

Tử Phong bước ra khỏi xe đi vòng qua mở cửa xe chỗ Tâm Di, lại vòng tay bế cô vào lòng, nhẹ đẩy cửa xe rồi nhấc chân dời đi. Tâm Di chỉ quay mặt đi chỗ khác chẳng dám nhìn anh sợ lại bị bắt trúng suy nghĩ hơn nữa ánh mắt anh đầy mị lực đúng là khi cô nhìn vào sẽ chẳng kìm chế được cảm giác.

Tử An vẫn đi theo sau chẳng nói chẳng rằng hát vài câu vu vơ, nhảy chân sáo đi vào biệt thự. Tử Phong vẫn vậy khí khái cao ngất nhưng trên tay lại bế một cô gái làm cho bất cứ ai trong biệt thự nhà họ Du đều trở nên ngỡ ngàng, dĩ nhiên họ chưa từng thấy chủ tịch trẻ Du Tử Phong đối đãi với một người con gái ân cần đến vậy.

- Thiếu gia người có cần chúng tôi giúp gì không ạ? Tiểu thư đây...

Người làm từ trong nhà đi ra thấy Tâm Di trong bộ đồ bệnh nhân hơn nữa chân còn có vải băng trắng nằm trong vòng tay Tử Phong có chút kinh ngạc giật giật mi mắt xác nhận sự thật, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khẽ cười chu đáo hỏi thăm.

- Không cần mau chuẩn bị cho cô ấy một bộ đồ.

- Dạ thiếu gia!

Chỉ giúp việc khẽ nhìn Tâm Di cười, Tâm Di gật đầu chào nở một nụ cười thân thiện nhưng thật ra cô vô cùng xấu hổ, cô đâu phải là không hiểu nụ cười kia có ý gì nhưng cũng đành chịu.

- Sẵn tiện làm cho chúng tôi ba ly cam ép._Tử An đi phía trước thẳng lên lầu như muốn dẹp đường vậy.

- Vâng thưa tiểu thư chúng tôi làm ngay.

Tử An đi được vài bước như nhớ ra điều gì, xoay lại Tử Phong hỏi:

- Anh hai nhà chúng ta hết phòng rồi anh định cho chị dâu ở đâu đây?

Khóe môi Tử An giật giật cười bí hiểm.

Tử Phong chùng bước mày hơi nhúu nghĩ ngợi một chút, thật ra vốn không hề hết phòng vẫn còn đến hai phòng, một phòng cạnh phòng Tử Phong và một phòng cạnh phòng Tử An. Phòng Tử Phong và Tử An bị ngăn cách bởi cầu thang. Thoáng thấy nét cười trên môi Tử An cũng đủ biết nó định dọa người thôi.

- Phòng anh.

Đôi mắt tinh anh thoáng nét cười đi qua người Tử An thẳng lên phòng đã định sẵn, Tử An há hốc mồm không ngờ Tử Phong lại có suy nghĩ này đúng là không lường trước được. Tâm Di cũng mở mắt ngạc nhiên, kinh hãi nhìn Tử Phong.

Đầu óc cô lúc này thật không được trong sáng cho lắm, lúc này chỉ mới một hành động nho nhỏ như kiến cỏ cô đã suy nghĩ lung tung lần này thì càng khó nghĩ hơn, nhưng ngay sau đó cô lại thấy nét cười trong đáy mắt như có như không của Tử Phong:

- Tâm Di em lại suy nghĩ đen tối.

- Không...không có.

Tử Phong cũng chẳng nói nữa, anh nói như vậy cô không có suy nghĩ gì thì đúng là quá trong sáng rồi nhưng nét mặt và ánh mắt cô lại tố cáo rằng cô đang nói dối. Anh chỉ nhìn cô môi hơi nhếch lên:

- Anh tạm tin vậy.

Tử An vẫn đi theo phía sau lắc đầu cười cười.

- Tử An mở cửa.

Tử An chạy ngay lại mở cửa, lúc này mới nhận ra đây là phòng cạnh phòng Tử Phong. Tử An nhìn Tử Phong cười ẩn ý nhưng cũng nhanh chóng đi vào trong chỉnh chu lại chăn nệm một chút.

Tử Phong đặt Tâm Di ngồi lên giường nhẹ nhàng để hai chân cô từ từ duỗi thẳng tránh trạm đến chỗ chân bị sai khớp.

- Em có gì thì gọi người giúp đỡ đừng tự tiện đi lại.

Tử Phong lấy gối kê sau lưng Tâm Di ngữ điệu chứa sự dịu dàng lẫn cảnh cáo. Tâm Di chẳng nói gì nhẹ cấn cấn môi gật gật đầu.

- Chị dâu, chị có chuyện gì thì cứ nói em làm cho. _ Tử An đến ngồi cạnh Tâm Di diêm đạm mà đầy nhiệt tình.

- Chị không sao, em có việc thì cứ làm đi không cần nghĩ đến chị nhiều như vậy.

Tử An thấy Tử Phong đứng đó hai tay đút túi quần, đôi mắt lãnh đạm nhìn hai cô gái nói chuyện, liền đứng dậy biết khôn mà đi ra ngoài.

- Anh hai em ra ngoài lấy đồ cho chị dâu.

- Ừm.

Tử Phong nhẹ gật đầu, chẳng nói gì thêm hướng mắt theo Tử An đến khi cánh cửa khép lại.

Tử Phong đi đến ngồi cạnh Tâm Di vòng tay lên thành giường sau lưng Tâm Di mà ngả nửa thân người đôi chân dài duỗi thẳng dọc theo giường. Tâm Di khẽ nhích người ra xa một chút như chuột sợ mèo.

Tử Phong thấy hành động kia đưa tay lên che miệng ho khan một tiếng, môi khẽ cười nhưng chắc chắn không để lộ cho cô thấy.

- Em thích phòng này không?

Tâm Di nhìn xung quanh căn phòng toàn màu xanh hết như màu cô yêu thích mọi thứ đều bày trí vô cùng đơn giản nhưng thanh thuần tao nhã, rõ ràng đây là phong cách của một cô gái. Cô nên nói thế nào nhỉ Tử Phong lúc này bảo rằng đưa cô vào phòng anh, thế sao căn phòng này không giống phong cách của anh chút nào lòng cô lại nghi hoặc anh có phong cách giống con gái sao?

- Thích nhưng đây là phòng anh à?

Cô ngô nghê hỏi lại không nhận ra anh đang cười, cô tin những gì anh nói là thật.

“Thú vị thật!”

- Em nghĩ sao?

Đôi mày tuấn dật chau lại đưa tay hờ những vuốt tóc cô, cô hơi giật mình xoay người sang anh cười trừ:

- Phòng này rất giống phòng con gái, anh không phải...

Tử Phong nghe đến đây liền biết cô đang nghĩ gì, lại nhớ đến lời 3K sao anh cứ bị đánh giá là người thuộc giới tính thứ ba thế nhỉ.

Bực thật!

- Dĩ nhiên không phải.

- May thật! Vậy mà em còn tưởng..._giọng nói Tâm Di vô cùng nhỏ vốn không muốn để anh nghe thấy.

- Tưởng gì?_thanh âm mang một chút khó hiểu trầm thấp vang bên tai Tâm Di.

- Không...có gì.

Vẫn là câu nói cũ khi đối diện với ánh mắt lãnh đạm kia cô không có gan nói thật cho dù đó là suy đoán hay sự thật hiển nhiên, chưa ra khỏi khuôn miệng đã trôi tuột đi đâu mất.

Tử Phong lấy lại tư thế môi khẽ nhếch lên nâng người đứng dậy rời khỏi giường.

- Vậy thì em nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa sẽ có người đến chăm sóc, anh ra ngoài đây.

- Dạ, anh đi. Em biết tự chăm sóc mà.

Tử Phong bước ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa còn nở một nụ cười mỉa mai:

- Tâm Di đầu óc em chẳng lúc nào trong sáng cả.

Cô chưa kịp phản ứng cánh cửa đã khép chặt, nhẹ mím môi tự vấn lại bị anh phát hiện suy nghĩ phi thực tế.

Tử Phong đi sang phòng bên cạnh, mở cửa vào phòng cởi áo khoác ngoài treo lên giá, đưa tay nới lỏng cà vạt ngã người lên chiếc nệm trắng muốt mái tóc đen trên trán dặt sang một bên, đôi mắt phẳng phất tia dịu dàng ẩn hiện nét cười. Đôi môi cũng từ đó mà vẽ thành đường cong tuấn dật.

Mắt anh lại từ từ khép đưa hai tay gối đầu, suy nghĩ mông lung. Đưa tay sờ lên cổ có sợi dây chuyền thiên sứ màu bạc tỏa ra sắc lạnh. Ánh mắt anh lại chuyển sang vẻ u buồn, giá như người bên cạnh anh lúc này là Thiên Tư.

Bao nhiêu chuyện xảy ra với Tâm Di chỉ khiến anh lo lắng và để tâm nhưng chưa đủ chứng minh rằng anh yêu cô. Có thể anh phải chắc rằng người con gái kia vốn không còn tồn tại thì mới có thể mở lòng. Anh không muốn xem Tâm Di là người thay thế cho dù hai người có những nét vô cùng giống nhau.

Có lẽ giấc mơ mong gặp lại vị hôn thê của anh sắp phải kết thúc rồi như một ngọn nến đã dần tàn.

Tử An lấy một bộ đồ rồi đem đến cho Tâm Di, dìu cô vào tắm rửa sạch sẽ cả hai lại tiếp tục chuyện trò.

- Chị dâu, chị thấy có gì bất tiện thì cứ nói với em, đừng tự đi lại một mình.

- Chị biết rồi em không cần lo. Có chuyện này em vẫn chưa nói cho chị biết.

Tâm Di ngồi dựa lưng vào thành giường, ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ mông lung rồi suy nghĩ mãi chỉ còn cách hỏi Tử An là chắc nhất.

- Chuyện gì vậy chị?_ Tử An cũng không khỏi thắc mắc khi nhìn vào ánh mắt khẩn thiết của Tâm Di.

- Chị...chị muốn hỏi về hôn thê của anh Tử Phong.

Cho dù có một chút ngập ngừng nhưng cô vẫn phải giải tỏa nghi hoặc này.

- À,ra là chuyện đó. Chị lo rằng anh Tử Phong có hôn thê đúng không?

- Chị chỉ muốn biết thôi chứ không có ý gì.

- Thật ra chuyện này từ lâu không còn ai muốn nhắc đến nữa, nhưng nếu chị hỏi thì em cũng không giấu. Hôn thê anh hai em đã mất trong vụ hỏa hoạn cách đây mười năm rồi.

Tâm Di vừa nghe xong thì đầu óc lập tức choáng váng, có một mãnh lực nào đó như bức bách lồng ngực cô nóng lên, nhịp thở cũng bất ổn nhiều hình ảnh đứt nét chập chờn qua trí óc. Sắc mặt cô tái nhợt đi trông thấy.

- Chị Tâm Di chị không sao chứ?_ Tử An nhìn sắc mặt Tâm Di biến đổi bất thường thì cũng vô cùng lo lắng.

- Chị không sao, đầu chị hơi đau một chút.

- Vậy chị nghỉ ngơi đi khi nào khỏe thì mình nói chuyện tiếp.

Tâm Di được Tử An đỡ nằm xuống, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi bước ra ngoài.

Tâm Di vừa qua cơn đau thì lòng trở nên hoang mang tốt độ, cô rất nhạy cảm với lửa mỗi lần nhắc đến đầu cô lại đau buốt, nghỉ ngơi một lát Tâm Di mới định thần lại được.

Tâm Di cố nhớ lại những lời Tử An vừa nói, hóa ra vị hôn thê của Tử Phong vốn không còn trên đời đồng nghĩa với việc cô vẫn còn một chút cơ hội cho dù nó vô cùng mong manh.

Cô lại mơ hồ suy nghĩ rồi bị cơn đau ủa đến nên cũng nhanh chóng thiếp đi cô không muốn nghĩ nữa chuyện gì đến rồi sẽ đến ít ra cô cảm thấy thoải mái hơn khi biết được một sự thật làm cô khó nghĩ bấy lâu.

Tâm Di đã ngủ cửa phòng lại khe mở, dáng người tuần lảng bước vào, Tử Phong đến ngồi mép giường, hai tay đan chặt mắt đảo qua gương mặt đang say ngủ nhìn cô thật lâu như muốn chứng thực rằng cô và người anh yêu hoàn toàn khác nhau. Tử Phong thở nhẹ một cái chỉnh chu lại chăn trên người cô rồi bước ra ngoài trong âm thầm.

Cho dù chỉ là trong suy nghĩ anh cũng không muốn xem cô là người thay thế.

17. Chương 17: Bên Em

Ngàn lần nhắc nhở bản thân em không phải người con gái ấy nhưng chính ý chí đã không điều khiển được con tim.

Muốn em vui khi ở bên cạnh tôi hay nói khác đi tôi muốn ở cạnh em để làm em vui. Nhưng có chắc khi bên tôi em đã vui đã yên bình như cuộc sống của em.

Tử Phong sau khi thăm Tâm Di xong lại vội vã đến tập đoàn tiếp tục làm việc, trước khi đi anh không quên căn dặn Tử An rất nhiều thứ. Tử An cứ gật đầu đến sắp treo cổ, lần đầu cô thấy anh hai nói nhiều như vậy hơn nữa còn vì một cô gái.

Anh đi không lâu thì ông bà Du trở về sau khi giải quyết một số chuyện.

Vừa thấy ông bà Du trở về Tử An đã tíu tít chạy lại gương mặt mừng rỡ kể lể đủ chuyện.

- Ba mẹ mới về!_Tử An chạy đến ôm tay bà Nhã Nhân như trẻ em đòi quà.

- Ừm ba mẹ mới về, có chuyện gì mà con có vẻ hớn hờ vậy, anh hai con đâu?

- Dĩ nhiên con có chuyện vui rồi, ba nghỉ ngơi một lát đi con sẽ nói cho ba mẹ biết. Anh hai vừa đi đến tập đoàn rồi.

Bà Du điềm đạm cười với Tử An rồi cùng nhau bước vào phòng khách.

- Ông bà chủ mới về! Có dùng gì chưa ạ?_chị giúp việc từ trong bếp chạy ra lễ phép chào hỏi.

- Chúng tôi dùng ở ngoài rồi, chị lấy cho chúng tôi hai cốc nước lọc được rồi.

Chị giúp việc nhẹ gật đầu rồi nhanh chóng đi lấy nước lọc.

- Có chuyện gì con nói được rồi chứ?

Ông Du bây giờ mới lên tiếng, ông nhận thấy trên môi Tử An luôn nở một nụ cười bí hiểm như đang che giấu một bí mật.

- Con nói ra chắc chắn ba mẹ sẽ ngạc nhiên cho mà xem.

Bà Nhã Nhân vuốt tóc Tử An mắng yêu:

- Thôi đi cô, có chuyện gì thì cứ nói đi còn che che giấu giấu.

- Anh hai có bạn gái.

Ông bà Du đúng là thật sự kinh ngạc, thậm chí còn nghĩ mình nghe nhầm.

- Con...con nói thật chứ?_bà Nhã Nhân không kìm được cảm xúc mà nhìn chằm chằm Tử An chờ câu trả lời.

Tử An chớp mắt long lanh, gật gật đầu:

- Thật, con nói thật mà.

- Sao...sao con biết?

- Chính anh Tử Phong đưa về mà.

- Con nói thật đấy chứ đừng lấy chuyện đó ra để đùa với ta và mẹ con đấy.

Trong lòng ông Du vẫn còn khá sững sốt, chỉ mới mấy ngày trước vừa nhắc đến chuyện này Tử Phong đã tỏ vẻ không vui sao hôm nay có thể có bạn gái.

- Con thề đó, là sự thật mà. Chị ấy còn ngủ trên lầu cạnh phòng anh Tử Phong kia. Chị ấy chính là cô gái lúc sáng con nói với mẹ được anh Khả Chiêu nhờ chăm sóc đó.

- Thế à, vậy con bé đã khỏe chưa?_bà Nhã Nhân nắm tay Tử An ánh mắt dịu dàng hiện lên tia vui mừng lẫn lo lắng.

Bà vui vì đứa con trai của bà cuối cùng cũng chịu quên đi cái quá khứ kia, lo lắng vì không biết Tâm Di có sao không.

- Chị ấy cũng khỏe nhiều rồi, chỉ còn chỗ chân bị sai khớp vẫn chưa đi lại được, nhà anh Khả Chiêu lại đi công tác hết rồi không ai chăm sóc nên anh hai đưa chị ấy sang đây để tiện chăm sóc.

- Vậy sao, vậy càng tốt. Mau...mau dẫn mẹ lên xem mặt con dâu tương lai cái đã.

Bà Nhã Nhân chẳng đợi đến Tử An dẫn đường đã vội vàng lên trước, Tử An chỉ cười rồi đi phía sau. Ông Tử Nhạc thì chỉ biết lắc đầu cười khổ vì ham muốn mong có con dâu của bà Nhã Nhân nhưng sâu trong ánh mắt ông vẫn ẩn hiện nét cười.

Tâm Di thì lúc này cũng từ từ tỉnh giấc, đầu vẫn còn nặng trĩu. Cô lại mơ hồ nhớ rằng dường như trước khi cô hoàn toàn đi vào giấc ngủ đã có ai đó ngồi cạnh thì phải.

Cô lại mơ thấy những giấc mơ quái dị, trong mơ cô đã thấy một căn nhà hoang, bề ngoài đã hoang tàn từ lâu, trong không gian âm u kì dị cô chẳng thấy được gì ngoài hình ảnh hai bé gái bị buộc chặt hai tay, băng keo đen dán kín miệng, nước mắt rơi lã chã đầy hoảng sợ, phút chốc không gian tràn ngập trong biển lửa.

Cô giật mình hoảng hốt thức giấc, lao đi vài vệt mồ hôi vương trên trán, quả thật đáng sợ nhưng cho dù có cố nhớ cách mấy đi chăng nữa thì cũng không thể thấy rõ mặt hai bé gái.

Giấc mơ này càng ngày càng bám víu lấy cô chẳng buông thậm chí số lần mơ thấy ngày càng dày đặc, mang theo vô số sự việc mà cô chưa từng trải nhưng đôi lúc cô hồ nghi rằng chính bản thân đã quên đi một đoạn quá khứ. Thế nhưng chẳng phải nhiều lần cô hỏi ông bà Dương, họ nói cô chẳng có quá khứ gì đặc biệt nên không nhớ đó thôi, cho dù cô không muốn tin nhưng có bao giờ phận làm con lại không tin những lời ba mẹ nói cơ chứ.

Cô tựa mình, cố nhắc người ngồi dậy mặc dù hơi khó khăn một chút nhưng vết thương cô cũng đã bớt đi rất nhiều rồi.

Cô chợt nghe có tiếng bước chân đến trước cửa phòng, tiếng gõ cửa vang lên, cô ngồi cho đúng tư thế một chút rồi cất giọng nhẹ nhàng:

- Mời vào!

- Chị dâu, chị khỏe hơn chưa?

- Chị khỏe rồi cảm ơn em, đây là..._ánh mắt cô nheo nheo lại nhìn hai người đi phía sau Tử An cô thầm đoán đây là ba mẹ của Tử Phong nhưng lại không chắc.

- Hai bác là ba mẹ của Tử Phong và Tử An_bà Nhã Nhân vui mừng trong lòng nhanh chân đến ngồi bên cạnh Tâm Di, nắm lấy tay cô đầy quý mến.

Ông Du cũng cười với Tâm Di rồi kéo ghế ngồi cạnh đó.

- Dạ, con chào hai bác, con thật thất lễ khi đến nhà mà chưa được chào hỏi đã phải làm phiền hai bác đến tận nơi để thăm hỏi._ Tâm Di vừa nói vừa gật đầu tạ lỗi, nụ cười yếu ớt trên môi.

- Không sao, con chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được rồi. À, con tên là gì?_ nụ cười trên môi bà Nhã Nhân chưa bao giờ tắt, ánh mắt dịu dàng như một người mẹ nhìn con gái.

- Con tên Dương Tâm Di.

- Người đẹp như tên ông nhỉ?_bà Nhã Nhân nhìn cô cười rồi lại quay sang ông Tử Nhạc cười cười.

- Đúng vậy, hiện tại thì gia đình con ở đâu?

Ông Tử Nhạc cười dịu dàng nhìn cô, trong nụ cười có sự vui mừng lẫn sự thân quen đầy mắt có chút thâm trầm khó đoán, ông cũng đang suy nghĩ không thông. Cô gái này có đôi mắt rất giống vị hôn thê của Tử Phong, chẳng lẽ chính vì điểm này mà Tử Phong để ý đến cô. Nếu như Tử Phong xem Tâm Di là người thay thế há chẳng phải thiệt thòi cho cô lắm sao.

- Dạ, gia đình con hiện tại đang ở Bình Dương, chỉ là săn sóc vườn cao su.

Cô cũng rất hiểu một gia đình giàu sang và có gia giáo như thế ắt hẳn khi cho con cái giao du với một ai đều phải điều tra thân thế một chút. Mặc dù vậy tâm trạng cô vẫn rất căng thẳng hết như được nhà chồng xem mắt vậy. Khi nhìn thẳng vào mắt ông Tử Nhạc thì cô biết sự sắc lạnh trong mắt Tử Phong từ đâu mà ra, mặc dù ông có vẻ cởi mở hơn Tử Phong nhưng nhìn vào vẫn thấy được sự lạnh đậm vốn có, khiến người khác chưa tiếp xúc đã ba phần nể sợ.

- À, ra vậy thế... _ông Tử Nhạc còn định hỏi thêm nhưng đã bị Tử An nhảy vào ngăn cản.

- Ba mẹ à, chị dâu đang bệnh đó không cần phải hỏi dồn dập như ép cung vậy chứ.

- Đúng rồi sao ta lại quên, thôi con nghỉ ngơi cho khỏe có gì bác cháu ta nói chuyện sau.

Tâm Di nhẹ gật đầu, cười một cái nhìn theo bóng ông Tử Nhạc rời phòng. Trong phòng vẫn còn Tử An và bà Nhã Nhân, Tử An cũng chẳng quan tâm nữa cô đi đến cạnh bàn đọc sách ngồi đó lê đôi mắt lên trang sách. Bà Nhã Nhân nhận thấy sự căng thẳng ở cô nên cố hết sức để làm cô bình tĩnh.

- Con không cần phải quá căng thẳng, ông ấy chỉ hỏi thế thôi.

- Dạ, không sao chuyện này cũng bình thường thôi ạ.

- Con quen biết Tử Phong thế nào?

- Dạ, chỉ là bạn bè bình thường thôi ạ.

Tâm Di vẫn nở nụ cười trên môi, cô chẳng cần suy nghĩ gì nhiều nghĩ sao nói vậy. Nhưng điều này lại khiến bà Nhã Nhân ngạc nhiên một chút.

- Bạn bè bình thường thôi sao? Thật tiếc, bác đây rất thích con làm con dâu bác.

- Bác đừng nói như vậy anh Tử Phong nghe được sẽ không vui đâu, hai bác xem con như con cháu thì con đã vui rồi.

Cô có chút ngượng ngùng vì câu nói kia, cô nhận ra bà Nhã Nhân khá vui tính và có tính cách không quá bảo thủ nếu nhìn kĩ từ hình dáng đến tính cách Tử An thì chính là được đúc từ khuôn mẫu của bà.

- Con đừng để ý đến thằng nhãi đó, nó suốt ngày chỉ biết vùi đầu vào công việc nếu không có Tử An bầu bạn thì chắc bác đã chết vì buồn rồi.

Tâm Di lại cười bà cũng rất trẻ con, được nghe bà nói vậy cô cũng vui đi phần nào áp lực.

- À, mà anh Tử Phong đâu rồi bác?_trong lúc cao hứng cô buột miệng hỏi một câu, vừa ra khỏi cửa miệng mới biết mình bị hố- Dạ...con chỉ hỏi cho biết thôi ạ.

- Bác đâu có nói gì, Tử Phong đến tập đoàn rồi. Thôi con nghỉ ngơi đi có gì thì gọi Tử An hoặc người giúp việc.

Bà Nhã Nhân nhìn cô cười ẩn ý rồi cũng đứng dậy rời khỏi phòng.

Tử An vẫn ở lại đó cùn Tâm Di tíu tít trò chuyện để cô đỡ buồn, lời từ trong kệ sách mang đến cạnh cô cả đồng tiểu thuyết, truyện cười đủ thể loại nhưng cô chỉ cười lắc đầu rồi chọn cho mình vài quyển sách kinh tế để đọc.

- Chị dâu, em tránh anh hai bây giờ lại gặp chị quả thật hai người rất hợp nhau nha, những quyển sách này rất nhạt nhẽo chẳng hiểu sao cả hai anh chị cứ thích lao đầu vào.

- Chị thấy nó rất hay mà, em không yêu thích kinh tế sao?_Tâm Di có đôi chút ngạc nhiên vì cô nghĩ Tử Phong giỏi như vậy Tử An chắc cũng phải yêu thích mới đúng.

- Em chẳng có hứng thú. À, đúng rồi chị bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười tám sắp bước qua tuổi mười chín rồi, sao em lại hỏi vậy?

Tâm Di trả lời nhưng mắt vẫn dán vào mấy con số trên quyển sách.

- Vậy chị nhỏ hơn anh hai em bốn tuổi, trùng hợp quá..._vừa lẩm bẩm Tử An lại tỏ vẻ không tin được.

Tâm Di cảm thấy lạ vứt quyển sách sang một bên:

- Trùng hợp chuyện gì?

- Thì...thì chị và chị dâu trước của em bằng tuổi.

- Vậy à._ Tâm Di chỉ khẽ cười cũng chẳng nói gì thêm.

Cô cũng cảm thấy rằng có gì đó không ổn, dường như nơi đây rất quen với cô thì phải đặc biệt là hàng hóa sử trước biệt thự. Càng nghĩ cô càng cảm thấy buồn cười cô chưa bao giờ đến đây làm sao có thể thấy quen.

Dường như cô đã quên mất một điều là báo bình an về nhà thì phải. Cô lập tức hỏi mượn điện thoại Tử An để báo bình an về nhà, điện thoại của cô đã để bên nhà Khả Chiêu rồi nên dù có muốn liên lạc cũng chẳng được đành nói dối là hết pin để mọi người đỡ lo vậy.

Cả hai cứ như vậy đọc sách rồi nói chuyện, không lâu Tử An lăn đùng ra ngủ cạnh Tâm Di. Cô cũng chỉ ngồi đó im lặng mà đọc sách.

Lâu lâu cô lại liếc nhìn qua cửa sổ nắng đã tàn trời đã về chiều, cô vươn vai xoay mình một cái cho khỏe nằm suốt trên giường cô cảm thấy rất mệt mỏi. Cô lại nảy ra ý định bước xuống giường tự đi một mình ra khỏi phòng rồi mới gọi người giúp, gọi ở đây lại sợ kinh động đến Tử An.

Cô nhích thật chậm từng bước cổ mím môi chịu đau một chút lê đến trước cửa phòng, vịn được đến núm xoay cô thở nhẹ một cái. Quả thật cô chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi với việc đi lại thế này, nếm một lần đúng là thống khổ. Nghĩ đến đây cô lại nhớ đến vòng tay ấm áp của anh, cô lại tham lam muốn có anh ở bên cạnh.

Chẳng chần chừ cô mở cửa bước ra khỏi cửa phòng:

- Á a...a...

Tử Phong hôm nay giải quyết công việc xong sớm, anh cũng muốn về sớm một chút không hiểu sao anh cảm thấy có gì đó bất an hay chính vì bản thân không muốn rời xa cô gái kia nên trong lòng cảm thấy không yên.

Bên cạnh cô anh không thể không thừa nhận rằng bản thân cảm thấy thoải mái hơn không gò bó trong một khuôn khổ, trong cái vỏ bọc lạnh đậm thờ ơ sự đời.

Vừa vào đến nhà, chị giúp việc đã ra chào hỏi:

- Cậu mới về!

Tử Phong nhẹ gật đầu thần sắc cũng chẳng có gì thay đổi chỉ là sắc mặt hơi kém một tí vì mệt mỏi.

- Ba mẹ tôi về chưa?

- Dạ, ông bà chủ đã về lâu rồi chắc đang nghỉ trên phòng.

Tử Phong gật đầu rồi cũng đi thẳng lên phòng, anh khẽ nhìn qua căn phòng bên cạnh chẳng có động tĩnh gì nên cũng yên tâm. Anh vào phòng cởi áo khoác rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Hơi nước nóng ấm làm anh cảm thấy thoải mái đi một chút, bước ra khỏi phòng lấy khăn lau khô đám tóc lòa xòa, trên người mặc một áo choàng tắm màu đen có dây thắt ngang eo để lộ cả một vùng ngực.

Anh chải sơ qua mái tóc, đột nhiên lại nảy ra ý định đi xem Tâm Di thế nào.

An khép cửa phòng mình lại rồi tiến sang phòng bên cạnh, tay chưa kịp vịn núm xoay cửa phòng đã bật mở làm anh hơi giật mình một chút. Anh còn chưa kịp nói gì đã nghe tiếng hét của Tâm Di. Cô nhìn thấy dáng người cáo ráo trước mặt thì hét lên một tiếng rồi lấy tay che mặt lại, chân đứng không vững theo đà mà ngã xuống. Tử Phong muốn kéo cô lại cũng chẳng kịp tay lơ lửng trong không trung, may anh nhú lại, mắt khẽ nhắm lại vì không muốn nhìn thấy cảnh cô ngã mà chẳng làm gì được.

- Ui da...đau quá đi mất_tay Tâm Di chống hai bên thân người ra sức ngồi dậy.

Tử Phong lắc đầu ngao ngán, ngồi xổm xuống trước mặt cô nét cười ẩn hiện trong đáy mắt.

- Đã bảo em đừng tự ý đi lại, sao không nghe.

- Em...em, anh...anh sao có thể ăn mặc như vậy hả?

Cô quay mặt đi chỗ khác, đưa tay chỉ vào bộ áo choàng Tử Phong đang mặc. Anh nhìn lại bản thân, thật ra không ổn chỗ nào, anh đưa tay che miệng ho khan một cái.

- Không ổn sao?

- Dĩ...dĩ nhiên là không ổn._cô chẳng thèm nhìn anh mà cứ trả lời như thế.

Anh đưa hai tay áp sát mặt cô xoay mặt cô lại đối diện với anh, mắt cô vẫn nhắm trong đến buồn cười anh không ngờ cô coi trọng lễ tiết như vậy giờ này mà vẫn còn nghĩ đến câu “nam nữ thụ thụ bất thân” hay sao.

Anh vòng tay bế cô ngồi lên ghế. Cô có hơi bị choáng một chút, hương thơm nam tính kia thật sự khiến người ta không muốn rời khỏi vòng tay kia.

Đặt cô xuống, ánh mắt anh vẫn ẩn hiện nét cười sâu trong ánh mắt băng lãnh bị che khuất một phần bởi mái tóc trên trán còn vương chút nước.

Anh quỳ một bên gối, đưa chân bị thương của cô đặt lên đùi mình:

- Em định nhắm mắt mãi sao?

- Không có.

- Vậy thì mở mắt đi.

- Không được.

- Sao lại không?

-...

Chẳng lẽ nói cô không dám nhìn anh sao, cô biết anh nam tính nhưng có cần để lộ cho cô thấy như vậy không.

Chẳng thấy Tâm Di trả lời, Tử Phong lại ngược mắt nhìn cô mặt cô đang đỏ dần tay thì vò vò vạt áo. Tử Phong nhìn cô một cái rồi xem tiếp chân cô có sao không.

Tử An dụi dụi mắt thức dậy, nhìn thấy Tử Phong trong phòng thì giật mình.

- Anh hai! Sao anh lại ở đây?

- Đây là phòng anh, anh không vào được sao?

- À, em quên mất, thôi em ra ngoài đây anh chị cứ tự nhiên._Tử An đi ra ngoài còn nháy mắt mấy cái với Tâm Di.

Tâm Di nghe tiếng Tử An thì mở mắt vui mừng, ai ngờ cô chưa kịp nói gì thì Tử An đã bị Tử Phong đuổi đi mất rồi.

- Đau không?

- Một chút.

Cô đã lỡ mở mắt rồi không lẽ nào lại nhắm, có mỹ nam trước mặt cô không kìm được mà cứ nhìn vào gương mặt điển trai trước mắt.

- Vậy sao lúc này nhăn nhó ngồi dưới sàn nhà than đau?

- Bất thành linh bị ngã nên vậy thôi.

Tử Phong chẳng nói gì nữa lại bế cô ngồi lên giường, nhìn thấy cả đồng tiểu thuyết trên giường thì nhủ mày.

- Em đọc những thứ này?

- Không phải của em là của Tử An.

Cô vẫn chẳng dám nhìn anh, anh lại còn cố tình ngồi cạnh cô, vẫn dáng vẻ lãnh đạm đó dựa lưng vào thành giường đưa hai tay gối đầu, khóe môi khẽ nhếch lên.

- Anh buồn ngủ.

Điều anh nói hoàn toàn là sự thật, anh đã đi làm cả ngày mệt mỏi buồn ngủ là điều chẳng thể nào tránh khỏi.

- Vậy anh có thể về phòng ngủ_bây giờ Tâm Di mới dám mở to mắt nhìn chàng trai bên cạnh, dáng người anh tuấn, trên cổ anh có sợi dây chuyền thiên sứ màu bạc sáng lấp lánh càng tôn lên vẻ đẹp trên gương mặt hoàn mỹ tựa điêu khắc.

- Về đâu?

Cái này anh phải biết chứ đây là nhà anh đâu phải nhà cô sao phải hỏi cô. Nếu cô biết chẳng phải đã trở thành chủ nhân căn nhà rồi sao. Nhưng đúng là cô cũng không có câu trả lời, rõ ràng ban sáng anh đã nói phòng này là của anh nên anh ngủ ở đây cô vốn không có lời nào để phản bác cả.

- Em làm sao biết.

- Vậy thì ngủ ở đây đi.

Chẳng nói gì thêm nữa Tử Phong trượt người dọc tấm nệm trắng muốt xoay lưng về phía cô mắt lập tức nhắm lại.

- Hả? Vậy...vậy em ngủ ở đâu?

- Ở đây.

Cô thậm chí cả thở cũng không dám thở mạnh, nhẹ nhàng người sang anh một chút đôi mắt dò xét muốn biết anh đã ngủ chưa. Nhích nhích người qua mép giường bên kia định đặt chân xuống sàn nhà mà quên mất chân đau của mình.

- Em lại định đi đâu?

Cô gái này ngồi yên không được hay sao, đúng là khéo làm cho người ta lo lắng, muốn thôi không để ý cũng không được. Giọng nói này phải nói là cực lạnh đầy cảnh cáo làm Tâm Di rung mình một cái, liếc nhìn anh một cái, anh vốn không hề quay mặt về phía cô thế mà vẫn biết. Cô nhớ là cử động vô cùng nhẹ nhàng mà, nhưng cô đã quên mất một điều anh vốn chưa ngủ kia mà.

- Em chỉ muốn đi ra bên ngoài cho khuây khỏa thôi anh không cấm chứ?

- Không cấm.

- Vậy em đi nhé!

Cô mừng thầm trong lòng, nếu ở với anh thêm một phút một giây nào nữa chắc tim cô phải vào bệnh viện kiểm tra rồi. Nhưng cô đã quên rằng chân mình đi lại vốn không hề dễ dàng.

- Khi nào chân khỏi.

Chưa hưởng thụ niềm vui được bao lâu thì bị một câu nói của anh làm cho cả người như bị đông cứng, chân cũng chẳng nhấc nổi lấy gì mà đi.

Tử Phong ngồi dậy, chống hai tay xuống nệm neho neho mắt nhìn cô gái đang ương bướng không chịu yên thân.

- Ngồi đây.__anh vỗ vỗ vào chỗ trống còn lại, thanh âm thâm trầm không hề nhân nhượng.

Cô chỉ nhìn anh cười cười rồi lại nghe lời ngồi vào đúng vị trí của mình, đã bảo cô vốn không đủ dũng khí chống lại anh mà cho dù có ương bướng một chút cũng chẳng khác hơn là bao thả chấp nhận số phận cho xong.

Bên cạnh anh không phải là không tốt, chẳng phải từ trước đến giờ cô đều mong ước như thế sao. Nhưng ở bên cạnh anh càng lâu lại không tìm được cảm xúc mà bật thốt lên những cảm xúc tận đáy lòng đã chôn chặt bấy lâu.

Anh đâu phải không biết cô đang nghĩ gì, vì lo lắng anh ngủ nơi đây nên viện cớ thôi. Anh cũng không hiểu sao lại muốn ở bên cạnh cô, không biết vì sợ cô thương tổn nhiều hơn hay chính bản thân anh muốn ở cạnh cô. Những gì trong quá khứ của cô anh đã thử tìm hiểu nhưng vẫn chưa có manh mối nào điều này khiến anh vô cùng khó nghĩ, vừa tìm kiếm một thân ảnh trong quá khứ song song đó lại tìm kiếm quá khứ của một thân ảnh hiện tại có phải đã quá sức rồi hay không.

Nhưng anh có thể bên cạnh cô bao lâu đây, sao khi Khả Chiêu và Tiểu Kỳ trở về anh cũng chẳng còn lí do nào để giữ cô ở bên cạnh. Cô ở bên cạnh anh có chắc đã tốt so với cuộc sống đơn giản của cô, chẳng phải chính vì anh cô mới ra nông nổi này sao.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một người bất cứ lúc nào cũng có thể đe dọa đến những người xung quanh anh, nếu anh và cô càng xa lạ càng an toàn cho cô.

Cuộc sống thương trường luôn đầy sóng gió chẳng phải người con gái anh yêu lúc trước cũng ra đi vì sóng gió kia sao, anh không thể lại để nó lặp lại một lần nữa. Nhưng muốn ngăn cản chuyện đó xảy ra chưa chắc đã nằm trong tầm kiểm soát của anh, bên cạnh cô sợ cô nguy hiểm không bên cạnh thì bồn chồn không yên.

- Em sợ gì mà phải chạy trốn? _ghé sát tai cô thì thầm đôi môi nở nụ cười tuyệt mỹ.

- Chạy trốn? Làm gì có.

Cô mở mắt to nhìn anh ngay cả ý định chạy trốn của cô cũng biết há chẳng phải nói cô có ý đồ không tốt sợ anh biết mới phải chạy trốn hay sao.

- Đây không phải phòng anh.

Dứt lời Tử Phong đứng dậy đưa tay xoa đầu cô rồi rời khỏi phòng, trên môi vẫn còn dư vị của nụ cười. Bỏ cô ngơ ngác ở lại, môi mím chặt lần nào cô cũng bị anh đùa mà không biết. Bên anh cô vui hơn thì phải nhưng bên anh được bao lâu đây, một ngày hai ngày cùng lắm chỉ một tuần sau đó cô vẫn rời khỏi anh. Khát khao yêu thương cách mấy cô vẫn phải kìm nén, người ta nói đơn phương yêu một người vô cùng đau khổ hóa ra là thật.

18. Chương 18: Trực Diện

Đã đối mặt sẽ không nhún nhường, đã chấp nhận sẽ không hối hận. Yêu thương thù hận vốn là quy luật, yêu thương sẽ được đáp trả, thù hận cũng sẽ phải có cách giải quyết.

Ngày qua ngày Tâm Di vẫn ở trong biệt thự nhà họ Du, họ đối xử với cô chẳng khác gì con cháu trong nhà. Cô được ưu ái hơn rất nhiều, đặc biệt cô được bên anh từng ấy ngày có lẽ đã quá đủ rồi.

Hôm nay, chân cô đã đi lại được mặc dù chưa khỏi hẳn nhưng không cần ai dìu Tâm Di vẫn có thể đi lại được. Hôm nay nhà họ Du chỉ còn lại chị giúp việc và Tâm Di. Tử An đã đi đến trường từ sớm để hoàn thành một số hồ sơ để nhập học cấp ba. Tử Phong cũng đã đi đến tập đoàn từ sớm, ông bà Du cũng có công việc riêng.

Trước khi đi, Tử Phong vẫn nhắc nhở cô không đi lại lung tung vì anh không chắc rằng xung quanh đây an toàn đối với cô, nói đi cũng phải nói lại cho dù anh không dè dặt cô cũng chẳng dám đi xa.

Cứ vậy cô lang thang một mình trong căn biệt thự, đôi lúc muốn phụ chị giúp việc vài việc nhưng đều bị chị khước từ hết thấy, làm gì cũng bị chị lấy lý do Tử Phong ra dọa. Mà cứ hễ nhắc đến tên anh cô lại như con mèo ngoan thu mình an phận.

Cô lại ra khuôn viên trước biệt thự để dạo, đi quanh những gốc hoa sứ trắng mà thưởng thức hương hoa thuần khiết. Ngồi dưới rặng liễu cạnh hồ sen ngắm hoa, thỉnh thoảng ngồi hẳn lên ven hồ dùng đưa bàn chân trong nước đầy thích thú.

Đôi lúc cô còn có ý nghĩ ở đây lâu thêm một chút, hoặc đã cầu cho công việc của Tiểu Kỳ bận rộn một chút càng lâu trở về càng tốt. Nhưng càng nghĩ cô lại càng thấy mình ngu ngốc yêu anh sắp hết thuốc chữa rồi ngay cả nhà cũng không muốn về.

Nhưng đáng buồn hơn là hôm qua Tiểu Kỳ gọi điện thoại bảo rằng sắp về và sẽ đến đón cô về lại Bình Dương, chỉ còn vài ngày cô được ở đây nên muốn ngắm nhìn nơi đây lâu một chút, cho dù đó là một kỉ niệm nhỏ nhưng cô vẫn muốn lưu giữ.

Trái lại cô cũng chẳng lo lắng cho lắm sắp tới cô cũng học cùng trường với anh không phải sớm muộn gì cũng gặp lại sao. Nhưng khi gặp lại cô sẽ đối diện với anh thế nào xem anh là bạn bình thường hay tiếp tục sự nghiệp theo đuổi tình yêu của cô.

Tử Phong hôm nay tâm trạng khá hơn mọi ngày rất nhiều, anh không lo lắng nhiều cho cô gái ngốc kia nữa, trong mấy ngày anh cấm cô đi lại lúc nào cũng xảy ra đủ chuyện.

Hiện tại cô đã tự đi lại được, ít ra như vậy cô sẽ không phải nghe lời anh nữa. Nhưng anh lại cảm thấy khó chịu, cô không nghe lời anh nữa đồng nghĩa với việc anh không thể ở cạnh cô.

Trong khi đó Thiên Ân thì suốt ngày cứ lú lú bên tai nhắc đến cô, nếu không thì nhắc đến Tiểu Kỳ. Xem ra tình cảm của Thiên Ân và Tiểu Kỳ tốt hơn trước thì phải.

Anh lại cảm thấy lạ, Tiểu Kỳ và Thiên Ân cách cả tuần không gặp mặt cách xa vạn dặm vậy mà tiến triển mau hơn anh nghĩ. Trong khi anh và cô gần gũi lại không thấy cô tỏ ý gì, ngoài việc cô kiên nhẫn anh ra thì chẳng còn gì khác.

Một hôm về nhà, dù chỉ là tình cờ nghe được nhưng anh vẫn cảm thấy không vui. Cuộc nói chuyện giữa cô và Tử An kéo dài không lâu, anh cũng chẳng quan tâm chỉ là anh nghe chính cô bảo rằng chỉ xem anh như một người anh không hơn không kém, cô đối với Khả Chiêu thế nào cũng sẽ đối với anh như thế.

Chẳng phải anh không yêu cô sao, nhưng sao khi biết chuyện này anh lại không vui. Anh đã có một người em không nghĩ rằng sẽ xuất hiện thêm một người em thứ hai đâu.

Tử Phong mệt mỏi ngã người ra ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Có rất nhiều chuyện đang đợi anh cùng xử lý một lúc, xem ra chuyện liên quan đến Tâm Di đang dần dần chiếm mọi thứ thì phải.

Đang mãi suy nghĩ, anh lại nghe tiếng gõ cửa chậm chậm mở mắt, đôi môi mấp máy như chẳng thuận lòng.

- Vào đi!

- Thưa chủ tịch, có cậu chủ nhà họ Doãn muốn gặp.

Tử Phong mở mắt nhìn chàng trai bước vào vừa thông báo tin tức, ánh mắt chuyển sang sắc lạnh đã đến lúc anh khôi phục vẻ lạnh lùng rồi. Trước mặt đối tác thì không thể giữ dáng vẻ như anh đối với Tâm Di được, đặc biệt con người anh sắp đối mặt không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của nó. Người ngoài nhìn vào cho rằng đó là cuộc họp tác bàn bạc làm ăn rất đối bình thường đối với cách nhìn của anh thì không như vậy.

- Đến rồi sau, mau vậy. Mời cậu ta vào!

Tử Phong nhếch môi một cái ra điều đây là chuyện hiển nhiên sẽ phải đối diện nhưng nó chỉ là diễn ra trước dự định một chút thôi.

Chàng trai kia cũng chẳng nói gì, nhìn sâu vào đôi mắt anh mấy ai hiểu anh đang nghĩ gì, chỉ cần nghe và truyền đạt lại là tốt rồi. Nhưng làm việc với anh lâu như vậy hình như vẫn chưa từng thấy qua người họ Doãn này thì phải. Trông cách anh nói thì có lẽ anh đã đoán biết trước rồi. Chàng trai chỉ nhẹ gật đầu rồi bước ra ngoài.

Vài phút sau đã có một thân ảnh cao ngất, mái tóc màu vàng nâu lò xo khí chất cao ngạo.

- Chào chủ tịch Du đã lâu không gặp.

Hạo Minh nở nụ cười bất đắc dĩ dù cho là giả tạo nhưng vẫn phải cười. Tử Phong rời khỏi ghế xoay, đi đến bàn tiếp khách, anh cũng nở một nụ cười dù cho là để phòng con người này nhưng đối với anh cậu ta vẫn là bạn và là đối thủ khá cân sức.

- Tưởng thần thánh phương nào, hóa ra là cậu, ngồi đi!

- Không bắt ngờ khi thấy tôi sao?

Hạo Minh cũng ngồi xuống ngã người vào ghế sofa cũng như cậu ta dự đoán Tử Phong vẫn là Tử Phong vẫn phong thái lãnh đạm đó khiến người ta khó nắm bắt anh đang suy nghĩ những gì.

- Dĩ nhiên có nhưng không nhiều.

Hạo Minh bật cười, nếu là trước đây thực chất cậu ta không có khả năng trước một người lãnh đạm như Tử Phong mà che dấu cảm xúc.

- Đối với cậu cũng có hai từ gọi là “bất ngờ” sao?

Hạo Minh nghĩ thế cũng không sai, nói về tác phong mau lẹ có ai nhanh bằng Du Tử Phong. Nói không chừng người ta còn chưa nghĩ đến thì anh đã đưa ra kết quả rồi. Nói đến tin tức cậu ta về nước ắt hẳn anh đã biết từ sớm rồi.

- Tôi cũng là con người sao lại không có hai từ đó.

Anh nói đúng nhưng xem ra vẫn còn thiếu anh là con người nhưng không phải là con người bình thường. Anh là con người quyết đoán, hành xử cẩn thận và chính xác tuyệt đối, tuyệt nhiên một chuyện như thế không thể làm anh bất ngờ ắt hẳn Hạo Minh đã nghĩ như vậy.

Cứ cho là anh có thể liệu trước mọi việc nhưng đường đời còn lắm chữ “ngờ” anh vốn không thể bao quát tất cả được.

- Xem ra trong ngàn ấy năm cậu không hề thay đổi.

Nếu có thay đổi thì chỉ là trưởng thành hơn, tài giỏi hơn mà thôi, kèm theo đó là một sự quyết đoán và sáng suốt không ai bằng.

- Cậu thì thay đổi rất nhiều.

Hạo Minh chỉ nhìn Tử Phong cười cười, cậu ta không thể không thay đổi vì sự nghiệp của gia đình dù không muốn thay đổi cũng phải thay đổi.

- Nói thẳng ra chúng ta đều có mục đích như nhau không phải sao.

Chính xác là như vậy cả hai đều vì sự nghiệp gia đình mà trở nên lãnh khốc, nhân nhượng đối thủ chính là tàn nhẫn với bản thân.

Tử Phong chỉ gật đầu đồng ý môi nhếch lên một nụ cười. Một con người một khối óc nhưng ý nghĩ thâm sâu trong đó thì có ai đoán được.

- Thật ra tôi đến đây trước tiên là hỏi thăm cậu, thứ hai là nói cho cậu biết chúng ta chính thức bước vào một trò chơi mới.

- Trò chơi? Xem ra cậu cũng rất nhàn rồi.

Một trò chơi mới sắp bắt đầu, nhiều sóng gió sắp diễn ra ngoài mặt nó vô cùng bình lặng nhưng bên trong là sự hỗn loạn đang trực chờ bùng phát.

Cả hai cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ là ôn lại những chuyện cũ những chuyện đã qua mà họ cho rằng sâu sắc và đáng nhớ nhất cả về lời hứa kia nhưng nói đúng hơn là một lời thách thức.

Hạo Minh đứng dậy chào Tử Phong rồi rời khỏi phòng, nhưng trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở Tử Phong về trò chơi cược bằng cả gia sản và sinh mạng con người.

- À, đúng rồi cô gái bên cạnh cậu rất xinh nếu có cơ hội tôi cũng muốn làm quen.

- Chắc chắn sẽ có cơ hội.

Cửa phòng khép lại lập tức hiện hữu hai cái nhếch môi, Tử Phong sao lại không rõ thâm ý trong câu nói của Hạo Minh. Người con gái cậu ta nhắc đến không ai khác chính là Tâm Di. Anh định đẩy cô ra xa anh một chút nhưng xem ra đã quá muộn rồi, bây giờ anh muốn phủ nhận không liên quan gì đến cô là hoàn toàn không thể.

Tử Phong lại trở về vị trí cũ tựa lưng vào ghế xoay, lát sau liền có tiếng gõ cửa. Anh lấy lại thần sắc như ban đầu mặc dù vẫn có chút bất an.

- Vào đi!

3K bước vào trông bộ dạng nghiêm túc hơn bao giờ hết, anh ta đúng lúc đùa sẽ đùa khi cần nghiêm túc sẽ vô cùng nghiêm túc.

- Cậu ta đến đây làm gì?

Người mà 3K nhắc đến chẳng ai khác chính là Doãn Hạo Minh, lúc đi ngang qua nhau cả hai nhìn nhau gật đầu một cái nhưng có một nụ cười khó hiểu hiện hữu trên môi Hạo Minh. Thậm chí 3K còn nghĩ anh ta không nổi tiếng đến nỗi cậu chủ nhà họ Doãn cũng biết đến chứ, thú vị nha!

3K thẳng hướng bàn làm việc của Tử Phong kéo ghế ngồi cạnh bàn làm việc của anh vô cùng tự nhiên.

- Tuyên bố trò chơi bắt đầu.

Ánh mắt Tử Phong nhìn 3K hồi lâu, chậm chậm trả lời thanh âm đùa pha lẫn sự hứng thú. Xoay xoay người trên chiếc ghế anh vẫn chẳng có gì gọi là bất an hay dễ phòng.

- Vậy cậu nghĩ sao? _3K không thể không ngạc nhiên trước hành động này của Tử Phong, người ta đã thách đấu mà xem như chẳng có gì xảy ra quả làm cho người ta không kém phần lo lắng lẫn nề phục.

- Người ta đã có công tổ chức trò chơi dĩ nhiên phải tham gia.

3K gật đầu như đã hiểu, những gì Tử Phong nói không sai, có muốn tránh cũng không được vậy thà đổi mặt một lần thử xem sao.

Cả không khí lại chìm trong yên lặng hồi lâu, 3K mới mở miệng:

- Cậu có biết gì về quán gia nhà họ Diệp không?

- Biết nhưng từ sau vụ hỏa hoạn ông ta cũng mất tích. _ Tử Phong đưa tay vuốt mặt đầy mệt mỏi, nếu 3K không nhắc đến việc này e rằng anh quên mất việc tìm kiếm hôn thê rồi.

- Nhưng tôi thì lại có chút tin tức đấy.

Tử Phong nhíu mày nhìn 3K, anh đã cố tìm kiếm, người ta chỉ nói rằng ông ta còn sống nhưng mai danh ẩn tích nơi đâu thì chẳng ai biết, nếu như có tin tức của ông ta thì có thể giải tỏa tất cả khuất mắt, nếu không thì ít ra cũng biết được một chút sự thật.

- Ông ta ở đâu?

- Theo chỉ thị của cậu thì chúng tôi vừa dò la vừa cho một số người xem hình người quản gia lúc trước so với bây giờ chắc rất ít người có thể nhận ra, nhưng hôm trước lại có một người đến báo ông ta xuất hiện ở ngoại ô thành phố, theo cách ăn mặc chắc thuộc loại khá giả.

- Vậy không điều tra được chỗ ở sao?

- Vẫn chưa, nhưng chắc không lâu đâu.

Tử Phong cũng hiểu rằng chuyện này không sớm không muộn anh cũng sẽ có manh mối nhưng xem ra vẫn còn rất lâu bức màn kia mới được vén lên.

- Được rồi, nếu không còn gì tôi về đây.

Tử Phong đưa tay di di thái dương, với lấy áo khoác đi về. 3K cũng đi theo, rời khỏi phòng anh ta vẫn đi theo Tử Phong một đoạn.

- Nè, cậu không phải vẫn giấu con gái người ta trong nhà đấy chứ chủ tịch?

Tử Phong cảm thấy buồn cười vì điệu bộ kia, anh khẽ cười một cái. Đúng là anh đã cố tình giữ cô ở lại bên cạnh mình nhưng không có nghĩa là giấu diếm, nếu cô muốn đi anh lấy quyền gì để cản.

- Cái đó bất hợp pháp anh nghĩ tôi sẽ làm hay sao?

- Tất nhiên chủ tịch của tôi anh tuần thể kia thì đâu thể làm việc đó được. Nhưng tôi cảnh báo cậu nếu giữ phải giữ cho chặt tôi chỉ lo trò chơi sẽ bắt đầu từ cô gái nhỏ đó.

3K đi đến chỗ vai Tử Phong một cái rồi bước đi về phía phòng làm việc của mình chuẩn bị ra về.

Tử Phong đi chậm lại một chút, nhưng cũng nhanh chóng vào trong xe lái xe về. Ngay cả 3K cũng đoán biết được điều này, suy nghĩ trước kia của anh thật sự sắp xảy ra rồi nhưng cô vốn không có quan hệ gì với anh có phải là thiệt thòi cho cô rồi không?

Chiều tà ánh nắng đã tắt nơi thành phố đầy bon chen nhộn nhịp, tại căn biệt thự nhà họ Du có một đôi trai gái đang ngồi bên hồ sen.

Chẳng qua là anh xong việc thì trở về nhà, chiều nay lại thấy cô gái này đi ra hồ sen ngồi còn cầm theo một quyển sách nên hiếu kì đi ra ngồi cạnh cô bắt chuyện.

Tâm Di trong bộ váy trắng, mái tóc xỏa dài ngang lưng cầm trên tay quyển sách mắt dán vào đấy trong cô thanh thuần trong sáng khiến ai nhìn thấy cũng không thể rời tầm mắt. Cô đưa chân du đưa trên mặt hồ, đột nhiên có giọng nói trầm ấm vang lên bên tai làm cô hơi giật mình rồi nở một nụ cười.

- Sao lại ngồi đây?

- Anh không thấy không khí rất trong lành sao? Rất thích hợp đọc sách.

Anh cười nhẹ một cái, cũng chẳng nói gì thêm chỉ lặng lặng ngồi cạnh cô, cũng như cô anh đưa chân du đưa trên mặt hồ. Đôi mắt anh nhìn xa xăm, Tâm Di khẽ liếc nhìn anh trông đáng vẻ anh lúc này vô cùng lãnh đạm lẫn cô độc, cô muốn chạm vào anh nhưng lí trí cô không cho phép. Người con trai quá hoàn hảo như vậy vốn không thuộc về cô.

- Em thích cảnh vật như vậy sao? _ Tử Phong không nhìn cô, ánh mắt hướng vào những cánh hoa sen yếu ớt lay lắt trong gió.

- Phải, nó rất yên tĩnh lại thơ mộng._ Tâm Di chớp chớp mắt gật đầu

- Đây là ý tưởng của hôn thê anh._ Tử Phong quay sang Tâm Di cười nhẹ, không hiểu sao anh lại muốn nói cho cô biết tất tâm sự của mình vì cô vô tư hay vì cô giống người con gái đó.

Nghe nhắc đến hôn thê Tâm Di lại khẽ chua xót, anh không quên được cô gái đó thì làm sao cô đi vào tim anh được đây mãi mãi không thể. Đột nhiên cô lại cảm thấy choáng, đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, cô lại đau đầu kì lạ thật mỗi lần nhắc đến những gì trong quá khứ của anh cô đều cảm thấy không thoải mái, nhiều hình ảnh ẩn hiện rồi vụt đi trong nháy mắt.

- Hóa ra vậy, cô ấy rất có mắt thẩm mĩ _dù choáng nhưng cô vẫn cố nở nụ cười tuy vậy vẫn không thể qua được ánh mắt tinh tường của Tử Phong.

Tử Phong thấy cô không được khỏe, liền đỡ cô ngồi dậy dìu cô vào nhà, anh đã biết bệnh tình cô từ hôm ở bệnh viện nhưng hỏi cô về quá khứ cô chỉ toàn kể chuyện vui, anh thật sự không biết cô lí do gì lại đánh mất một đoạn quá khứ trong khi tự bản thân lại không hề hay biết.

Nếu tình trạng cô cứ như vậy anh không thể nào để cô đi, hơn thế nữa chính anh đang đẩy cô vào tình cảnh hiểm nguy anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Vẫn như thường lệ Tử Phong đi làm về đến nhà, nhưng hôm nay anh thấy Khả Chiêu và Tiểu Kỳ còn đang nói chuyện cùng với Tâm Di và cả nhà anh, bên cạnh còn cả Thiên Ân. Xem ra đã đến lúc cô rời khỏi anh rồi, anh vào nhà chỉ cười nhẹ, ngồi bên cạnh Thiên Ân. Bà Nhã Nhân thì buồn buồn bà rất có cảm tình với cô gái này, đáng dấp dịu dàng lại cư xử phải phép có kiến thức khá rộng, tư chất rất tốt nếu ở bên cạnh con trai bà đúng là trai tài gái sắc, nhưng khổ nỗi con bà chẳng biểu lộ gì để giữ người ta lại bà cũng đành nuối tiếc để Tâm Di đi.

Tâm Di cũng chẳng khác hơn là bao bởi lẽ khi cô đi sẽ rất lâu mới gặp lại anh, nhưng cô không còn lựa chọn những ngày qua có anh bên cạnh đã là ngày vui nhất của cô rồi.

Tử An cũng chẳng muốn cô đi, Tử An cứ chạy lại cạnh Tử Phong bảo anh giữ cô ở lại nhưng anh chỉ liếc một cái cũng đủ làm Tử An im thinh thít, anh rất muốn giữ nhưng lấy tư cách gì đây.

Mọi người nói chuyện khá lâu Tiểu Kỳ và Tâm Di cũng lên xe để trở về nhà, thật ra Tâm Di vô cùng nhớ gia đình mấy ngày qua cứ nghe được điện thoại của mẹ cô gọi đến cô lại buồn vì lo cho sức khỏe của bà. Mặc dù cô tiếc nuối khi xa anh nhưng vẫn còn có ngày gặp lại.

Tử Phong vẫn đứng trước cổng cho đến khi xe khuất hẳn, mọi người đã vào trong nhưng anh vẫn đứng đó, anh lo sợ một ngày nào đó không nhìn thấy cô nữa.

- Tiếc sao? Sao không giữ người ta ở lại?

Thiên Ân cũng chẳng khác gì Tử Phong anh cũng tiếc khi rời xa Tiểu Kỳ nhưng anh và Tiểu Kỳ có tiến triển tốt hơn Tử Phong và Tâm Di. Cả hai người họ như có rào chắn vốn không thể chạm đến nhau, Thiên Ân cũng rất thông cảm cho Tử Phong nhưng nhìn vào ánh mắt như trốn tránh của Tử Phong anh lại cảm thấy không thuận mắt.

Tử Phong chẳng nói gì nữa chỉ lắc đầu rồi quay bước vào nhà, có nói gì cũng vô dụng, anh không phủ nhận sự tiếc nuối nhưng anh nghĩ không cần thiết phải giữ cô bên cạnh. Nếu anh và cô có duyên chắc sẽ có ngày gặp lại.

Thiên Ân cũng chẳng nói nhiều nữa, anh vào nhà cả hai trò chuyện đôi chút rồi cũng ra về. Tử Phong mệt mỏi đi lên phòng, trước khi vào phòng vẫn theo thói quen hơn tuần qua anh ngó sang căn phòng bên cạnh, bất chợt anh tự vỗ vào trán mình cô đi rồi, chính xác là cô không còn bên cạnh anh.

Anh chỉ lẳng lặng mở cửa vào phòng, ngã người lên nệm mắt hướng trần nhà nhìn trần trần, bỗng anh nhớ đến nụ cười tinh nghịch của cô, mùi hương trên người cô những lúc anh bế cô vào lòng, nhớ làn tóc tung bay trong gió vào mỗi chiều anh cùng cô ngồi trò chuyện bên rặng liễu. Tất cả những cái đó, anh không thể quên cũng như sẽ chẳng bao giờ quên cô được, nếu như thật sự có một ngày Thiên Ân trở về anh có còn yêu cô như ngày đầu hay không? Hay anh chỉ vì trách nhiệm và lời hứa mới kiên trì tìm kiếm Thiên Ân? Anh chỉ biết hiện giờ anh chỉ nhớ Tâm Di nhưng vì sao thì anh không lí giải được.

19. Chương 19: Người Trong Mơ

Duyên phận nghìn năm khó gặp phải biết nắm bắt, gặp một lần đã là có duyên. Đã từ lâu ấp ủ trong lòng há gì lại dễ bỏ qua.

Có những sự trùng hợp đến kì lạ, mang theo tất cả tâm tư tình cảm của những con người xa lạ gắn kết với nhau.

Thấm thoát cũng đã hai tuần kể từ ngày Tâm Di trở về, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường như chưa có gì xảy ra nhưng thật chất tâm tư cô thì rối tung không một giây bình lặng.

Những giấc mơ kinh hoàng lại choáng lầy thân ảnh nhỏ bé của cô trong từng giấc ngủ, hiện tại cô đã thấy rõ mặt của hai đứa trẻ song sinh trong giấc mơ đó là hình ảnh lúc cô mười tuổi. So với tám ảnh cô mười tuổi thì hai đứa trẻ trong giấc mơ nhìn mặt có vẻ non hơn, theo cô đoán hai đứa trẻ đó vào khoảng bảy tám tuổi gì đấy.

Cô cố hỏi nhưng mẹ cô bảo không hề có chuyện như giấc mơ mà cô kể, cô không tin và vẫn muốn tìm ra lại đoạn quá khứ đó. Ba mẹ cô không muốn cô nhớ chắc chắn đó là nỗi kinh hoàng lớn nhất, nhưng là con người ai lại không có quá khứ dù cho nó đáng sợ nhưng cũng là đoạn phim ngắn trong cuộc sống của chính mình.

Điều cô không hiểu đó chính là cô không hề có chị hay em gái thế sao trong giấc mơ lại có đến hai người giống nhau như đúc ra từ một khuôn. Hay đúng như lời mẹ cô nói do cô suy tưởng?

Hôm nay, ông bà Dương lại không có nhà, Kỳ Quân lại lên thành phố dự kì thi tuyển vào trường chuyên trên đấy, cô thật sự không hiểu ở đây cũng có trường tại sao nó không học lại đòi lên trên đấy học vừa xa nhà mà cũng chưa chắc kiến thức đã nhiều hơn thế nhưng Kỳ Quân từ trước đến giờ nào nghe lời ai, Kỳ Quân chính là ông trời con trong nhà họ Dương rồi.

Dọn dẹp nhà cửa cho thoáng mát một chút, cô lại nhàn rồi không có gì làm định rủ Tiểu Kỳ lên thư viện gần đó để đọc sách nhưng Tiểu Kỳ lại bận việc tại tập đoàn AT nên không đi được, cô buồn chán đi một mình đến đó.

Đọc sách chính là thú vui của Tâm Di mỗi lúc cô nhàn rồi, hôm nay là ngày thường nên thư viện không đông lắm còn rất nhiều chỗ để ngồi đọc nếu là ngày nghỉ hay ngày lễ chắc chắn là chật cứng.

Tâm Di trong bộ váy xanh thuần khiết với mái tóc xỏa dài đi vào thư viện, cô đi gần kệ sách kinh tế. Ở đây thư viện cũng không lớn lắm nhưng họ thường xuyên lấy sách mới về nên cô thường đến đây để đón đọc, chỗ ngồi ở đây rất nhiều nhưng Tâm Di chỉ thích dựa người vào kệ sách để đọc.

Trong những ngày qua cô vẫn thường đọc sách như thế này, cô nghĩ nên có gì đó trong đầu cô sẽ thôi không nhớ Tử Phong nhưng càng đọc nhiều sách cô lại càng nhớ anh. Những lần cô đọc sách bên hồ sen tại nhà anh đều có anh bên cạnh cô, bất giác cô mỉm cười giá như giờ đây có anh bên cạnh cô.

Cô với lấy được quyển sách thì ngồi xuống cạnh đó đọc luôn một thể, cô ngồi đọc cũng khá lâu xem chừng cũng gần trưa cô đứng dậy để cất quyển sách ra về, cô vô tình xoay người nhưng không để ý có người đang đứng dựa người vào kệ sách cũng đang định xoay người.

Vậy là cả hai người va vào nhau làm rớt hai quyển sách, cô lo lắng vội ngồi xuống rồi rít xin lỗi tay thì nhặt quyển sách lên để trả cho người kia. Người kia thì ngồi xuống nhìn cô cười một cái, cũng đưa tay nhặt quyển sách trả cho cô.

- Xin lỗi, tôi vô ý quá!

- Không sao, cũng đâu phải lỗi của riêng em.

Một giọng nam trầm thấp vang lên, lúc này cô mới ngược nhìn, đây là một chàng trai đầy lịch lãm khí chất lãng tử chẳng kém gì Tử Phong. Lập tức trong mắt cô liền hiện lên gương mặt Tử Phong, cô không sao quên được anh không thôi nhớ về anh, có lẽ cô đã xác định được rằng tình cảm kia không còn là thích một cách bình thường nữa mà là vượt qua ngưỡng cửa yêu mất rồi.

Cả hai trao trả quyển sách cho nhau lại cất lên giá sách, cô chợt phát hiện người con trai này cũng đọc sách kinh tế.

- Anh cũng thích nghiên cứu về kinh tế sao?

- Phải, đó là việc anh phải làm để trao dồi kiến thức.

Cất sách xong cô nhớ đến mình phải về, nên từ biệt chàng trai:

- Xin lỗi anh, tôi phải về rồi nếu có duyên sẽ gặp lại.

- Chào cô bé, chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại.__ chàng trai nói xong nở một nụ cười nhìn cô.

Tâm Di cảm thấy lạ về lời khẳng định kia nhưng nghĩ chỉ là lời nói đùa nên cô chỉ gật đầu rồi ra về.

Từ sau kệ sách lập tức xuất hiện một người mặc vét đen:

- Thiếu gia, cô gái đó...

- Không cần nói.

Chàng trai ra hiệu cho người kia im lặng, rồi cũng lặng lẽ rời khỏi thư viện.

Trong đầu chàng trai lại hiện lên nụ cười của cô, một cô gái hoàn hảo như thế cậu ta sao có thể ra tay được đây. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân quả không sai.

Nếu thật sự có một ngày cậu ta bắt buộc phải áp dụng đến hạ sách đó thì từ bây giờ không được có bất cứ tư niệm nào với cô nếu không việc lớn khó thành.

- Cậu định ra tay với cô gái đó sao?

Vừa lái xe người mặc vét đen vẫn không khỏi thắc mắc.

- Chưa phải lúc.

Chàng trai ngả người ra ghế sau nhắm mắt lại, cuộc chơi này do cậu ta đề ra dù muốn dù không cũng phải có một ngày như thế.

- Thiếu gia, ngày mai tiểu thư về Việt Nam.

- Được, mai tôi sẽ ra đón.

Sau khi hai người kia lái xe đi từ sau kệ sách cũng đi ra một thân ảnh cao ráo đen toàn tập, rút điện thoại ra thông báo tin tức vừa thu thập được.

- Thưa chủ tịch, Doãn Hạo Minh đã tiếp cận Tâm Di tiểu thư.

Bên kia đầu dây chỉ nói gì đó, người này đáp lại một tiếng rồi cúp máy rời thư viện.

Tại P&A, Tử Phong vừa nghe xong điện thoại lập tức dâng lên một cổ lo lắng đúng như anh dự đoán Hạo Minh thật sự đang chia sẻ về cô gái đó, từ khi cô đi anh đã cho người theo sát cô sẵn tiện dò la tung tích của quần gia nhà họ Diệp.

Anh cũng không ngờ Hạo Minh lại có ý định tiếp cận cô nhanh như vậy, cô hiền lành tốt bụng lại quá tin người rất dễ rơi vào tay người khác anh lại không ở bên cạnh cô được. Nhưng suy đi nghĩ lại cô bị cậu ta tiếp cận cũng vì để uy hiếp anh mà thôi, sắp tới có lẽ còn nhiều trò hơn thế này.

Nghĩ đến đây anh lại không ngừng nhớ về Tâm Di, cứ nghĩ đến việc cô sẽ sa vào kế hoạch thù hận của Hạo Minh anh lại cảm thấy mình chẳng mang lại chút gì là bình yên cho cô cả.

Điện thoại Tử Phong lại reo, anh nhẹ nhàng nhấn nút nghe:

- Tử Phong nghe!

- Cậu thấy cảm giác người mình quan tâm bị đe dọa thế nào? _giọng nói bên kia đầu dây đầy giấu cợt cùng đả kích.

- Xem ra cậu thật sự có hứng thú với trò chơi này lắm _Tử Phong cũng chẳng còn lạ gì lời nói này, nói như cậu ta thì người theo bảo vệ Tâm Di đã bị cậu ta phát hiện, nếu cậu ta muốn ra tay thì đã ra tay xem ra tạm thời thì Tâm Di sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.

- Tất nhiên, sẽ còn nhiều trò hay ở phía sau cậu cứ từ từ chờ đợi. Cô gái kia rất thú vị tôi rất có hứng thú.

- Tôi cũng muốn biết trò chơi của cậu có hạ gục được tôi hay không?

- Tùy thôi, kết thúc trò chơi thắng thua sẽ rõ.

Nói xong cả hai cùng ngắt điện thoại, mọi chuyện cũng chẳng có gì là nghiêm trọng xem ra anh quá nghiêm trọng vấn đề rồi.

Tử Phong lại vội đầu vào công việc, nếu lúc trước có Tâm Di ở nhà anh thì anh về thường xuyên hơn còn bây giờ phần lớn thời gian của anh sẽ là tập đoàn.

Tại trường chuyên Nhân Tài Việt, kì thi dự tuyển vừa kết thúc tất cả học sinh đều ủa ra bàn tán xôn xao. Đề thi trường này thật sự không đơn giản chỉ những người thật sự có năng lực mới có thể đỗ vào, trường học không phân cấp bậc sang hèn chỉ phân thực lực giỏi hay dở mà thôi.

Kỳ Quân thi xong bước ra khỏi phòng thi, hai tay rút túi quần thả đi dạo một vòng quanh trường, nhìn cảnh sắc ngôi trường này đúng là khá cầu kì không đi tham quan thì tiếc thật. Đi qua một dãy hành lang cậu thấy một đám học sinh đang tụ lại vì hiểu kì cậu cũng tiến lại gần xem thử.

- Tôi xin lỗi cậu rồi mà như vậy cũng không chịu bỏ qua sao? _ tiếng một cô gái rất nhẹ nhàng nhưng cũng đầy dứt khoát vang lên.

- Bỏ qua? Cậu bảo tôi làm sao bỏ qua làm bẩn hết áo và giấy tôi rồi cậu tính sao đây?

Kỳ Quân cố chen chúc vào đám đông, tự nhiên đám đông lại dạt ra có nhiều cô gái còn nhìn cậu cười một cái làm cậu lạnh cả sống lưng, bây giờ cậu mới hiểu vì sao mình được ưu đãi nhường đường vì ngoại hình quá chuẩn. Được xem tận mắt cậu mới phát hiện một cô gái dáng thấp nhỏ nhắn nhưng khí chất hơn người, cặp mắt to long lanh, chiều cao cậu nghĩ thấp hơn cả Tâm Di-chị hai cậu vốn không cao trong khi cô gái này còn thấp hơn. Nghĩ vậy Kỳ Quân lại nở một nụ cười mê hoặc cả đám con gái bên cạnh. Nhưng cô gái trước mặt cậu thì nào để ý gì cô chỉ lo cãi lí với tên ngang ngược kia thôi.

- Vậy cậu nói đi làm gì để cậu bỏ qua?

Cô gái liếc tên con trai một cái, nhìn mặt cậu ta gian hết cỡ không đẹp trai cho lắm nhưng đáng vẻ kên kiệu, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thấy vừa mắt đứa con trai nào ngoài anh cô cả, đặc biệt tên trước mặt cô ngay một phần trăm nhỏ nhỏ cũng không lọt nổi vào mắt cô, đưa tiền bồi thường thì tên này không đồng ý không biết trong đầu hắn đang tính toán cái gì, cô ghét nhất là day dưa trước đám đông thế này.

Rõ ràng là cậu ta giả trò trước, cô chỉ theo phản xạ bảo vệ mình nên hất luôn kem vào người cậu ta.

- Làm bạn gái tôi đi!_tên kia nở một nụ cười nhếch mép đưa tay chạm vào lọn tóc đen óng của cô gái.

Bây giờ Kỳ Quân mới hiểu thì ra cô gái này vô tình làm bẩn áo và giấy của cậu bạn này nên cậu ta sinh lòng làm khó chẳng qua vì muốn làm quen, bộ thiếu cách làm quen rồi hay sao nhưng nhìn hành động khiếm nhã của tên kia dành cho cô gái cậu thấy ngứa mắt quá muốn cho tên này một trận nhưng nghĩ lại chuyện không liên quan đến mình vả lại đây cũng không phải địa bàn của cậu không khéo lại chuốc vạ vào thân.

- Xin cậu lịch sự một chút, yêu cầu gì cũng được trừ yêu cầu đó._ cô gái chẳng hề nhún nhường thân phận cô là ai chỉ sợ nói ra cậu ta sẽ chết khiếp chẳng qua cô không muốn bị mang tiếng là dựa dẫm danh tiếng gia đình mà chỉ muốn tự bản thân giải quyết.

- Được, vậy cậu quỳ xuống lau sạch giấy cho tôi đi._lời nói của người con trai kia trở nên trầm khàn hơn đầy tính dọa người.

- Cậu..._ cô gái thật sự đã chịu đựng không nổi tính kên kiệu của người này.

- Nè, cậu là đàn ông con trai mà chấp nhận những việc nhỏ mọn như vậy sao?_ Kỳ Quân cũng nhin không được bước hẳn khỏi đám đông kéo cô gái ra phía sau. Muốn bỏ qua cho tên này cũng không được, cậu bản tính thích lo chuyện bao đồng, muốn cậu nhìn thấy mà nhắm mắt làm ngơ là rất khó.

Cô gái ngạc nhiên mở to mắt nhìn thân ảnh cao ngất đang che chắn cho mình, khí chất cao ngạo, một tay dứt túi quần bộ đồng phục chỉnh tề cả vạt bị lệch sang một bên, mái tóc đen vuốt keo dựng đứng, theo cô đánh giá cậu thuộc gia đình gia thế không tầm thường.

- Chuyện của tôi và cô ta không liên quan đến cậu, tránh ra!_hai người con trai mặt đối mặt nhưng về hiện trạng Kỳ Quân có lợi thế hơn vì được sự ủng hộ của mọi người. Nhưng Kỳ Quân cũng nghe thấy loáng thoáng thân phận tên này không tầm thường vẫn là đối thoại tốt hơn nếu thấy không ổn mới dùng đến “ngón nghề”.

Đặc biệt cậu không muốn chưa bước vào ngôi trường này đã gây chuyện mắc công ông bà già cần nhằn cả bà chị khó tính kia nữa, nói gì thì nói Kỳ Quân vẫn có phần nể sợ chị mình.

- Sao lại không liên quan?_Kỳ Quân lại nở một nụ cười khinh giễu.

- Liên quan chỗ nào chứ?_chàng trai kia lửa giận bùng bùng con cá sắp cắn câu lại có một tên lo chuyện bao đồng nhảy vào ngăn chân.

- Cậu đòi người yêu tôi làm bạn gái cậu sao lại không liên quan?

Nói được câu này Kỳ Quân đã phải nuốt khan một cái, đúng là trong lúc khẩn cấp cậu không có lí do gì để nêu ra đành nêu đại lí do vậy, có thất lễ với cô gái kia một chút nhưng giúp người chắc không có tội.

Cô gái phía sau lưng Kỳ Quân này giờ lắng tai nghe Kỳ Quân nói mà giật nảy người, mắt tròn xoe cổ họng như bị đông cứng.

Mọi người xung quanh thăm thì to nhỏ, nào là khen Kỳ Quân đẹp trai, anh hùng, người yêu có trách nhiệm,...cũng có vài người sinh ra ánh mắt không mấy thiện cảm với cô gái, làm cô lạnh cả sống lưng.

- Cậu...giỏi lắm, vậy cậu sẽ chịu thay cô ta?

- Phải, có điều kiện gì?_ Kỳ Quân cũng chẳng phản bác đã ra mặt thì chứng tỏ là chịu thay chẳng còn gì bàn cãi.

- Tiền tôi có rất nhiều, tôi chỉ là ngứa tay thôi.

Dứt lời cậu ta lập tức dán một cú đấm làm Kỳ Quân nhất thời không kịp phản ứng lãnh trọn cú đấm hơi nghiêng đầu sang một bên khóe miệng chảy máu.

Cô gái sốt sắng chạy ra phía trước đỡ Kỳ Quân, mắt trừng nhìn người con trai kia.

- Cậu...sao có thể đánh người khác vô cớ như vậy chứ?

- Chính cậu ta bảo chịu thay cô và đây chính là cái giá cậu ta phải trả._cậu ta vẫn không tỏ ra có gì hối lỗi thản nhiên hai tay dứt túi quần nụ cười nhếch mép hiện hữu trên môi.

Cô gái tức giận định đi lại cho cậu ta một trận nhưng bị Kỳ Quân kéo lại cô mất đà ngã vào người cậu, tim đập loạn xạ.

Kỳ Quân một tay giữ cô một tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, thì thầm vào tai cô:

- Bỏ qua đi!

Kỳ Quân đưa tay dứt túi quần đưa ánh mắt lạnh lùng bức bách người khác nhìn về phía người đối diện.

- Xong rồi chứ?

- Xong, nhưng chỉ hôm nay lần sau thì tôi chưa chắc._nói xong cậu ta quay mặt bỏ đi.

Đám đông cũng giải tán, Kỳ Quân thở nhẹ ra một cái, cậu không ngờ mình kìm chế giỏi như vậy bình thường những chuyện ở trường cũ như thế này cậu ta đã chẳng phải nhiều lời rồi còn bị cho ăn đấm nữa chứ, ngày thường cậu đấm người ta bây giờ bị đấm lại nói không đau là nói dối, bình thường vẫn bị đấm nhưng có trả đũa sẽ không thấy đau hôm nay không trả đũa đúng là đau thật. Nhưng cậu nghĩ vì lần đầu bước vào ngôi trường này không muốn gây chuyện thị phi, hướng chỉ cậu gây thù với tên kia chưa chắc gì cô gái trước mặt cậu sau này sẽ yên thân vì vậy bỏ qua sẽ êm xuôi mọi chuyện. Kỳ Quân thả cô gái ra, quay lưng bỏ đi.

Cô gái này giờ như chết lâm sàng vì giọng nói dịu dàng và hơi thở ấm nóng kia. Bây giờ cô mới hoàn hồn đuổi theo cậu. Cô nghĩ mình đã tìm thấy người trong mộng rồi.

- Nè, cảm ơn cậu, tôi tên Tử An cậu tên gì?

- Không cần cảm ơn, Kỳ Quân_ Kỳ Quân vẫn sải bước đều đều nhưng Tử An phải vừa đi vừa chạy mới kịp.

- Cậu bị thương rồi để tôi sát trùng cho rồi hân đi.

- Không cần, chỉ là vết thương nhỏ tôi quen rồi.

- Xem như tôi trả ơn, cậu đồng ý đi!_Tử An nhoẻn miệng cười trông rất đáng yêu, cô chạy lên trước mặt cậu nhìn cậu chờ cậu trả lời.

Kỳ Quân dừng bước nhú mồm nhìn Tử An, rồi khẽ cười một cái dù sao cậu cũng có thiện cảm với cô gái này từ ánh nhìn đầu tiên.

- Tùy cậu.

Tử An vui mừng kéo cậu một mạch đến phòng y tế, vào đến phòng y tế chị y tá định làm giúp nhưng cô một mực van xin trị thương cho Kỳ Quân để trả ơn.

Cô cầm hộp dụng cụ y tế ngồi cạnh cậu cẩn thận cầm bông tẩm thuốc sát trùng cho Kỳ Quân.

Cậu nhìn cô chuyên chú như vậy bất giác tim đập nhanh, cậu không bị bệnh tim cậu biết rất rõ chỉ khi ở bên cạnh người con gái mà cậu để tâm thì mới như vậy thôi.

- Á..._ vì mơ hồ bị động đến vết thương cậu rên lên một tiếng.

- Đó thấy chưa, vậy mà bảo không sao.

Tử An sát trùng xong, đem hộp dụng cụ y tế đi cất chị y tá nhìn hai người khẽ cười. Cô lại chỗ cũ ngồi cạnh Kỳ Quân.

- Xin lỗi_ Kỳ Quân không hiểu sao lại thốt lên hai từ này, Tử An ngạc nhiên nhìn cậu trân trân.

- Cậu có gì phải xin lỗi tôi?

- Vì chưa được sự cho phép đã gọi cậu là người yêu.

Bất ngờ cả hai cùng đỏ mặt:

- Không...không sao cậu chỉ là giúp tôi giải vây thôi.

- Vậy được rồi nếu không còn gì tôi về đây_Kỳ Quân đứng dậy bước ra khỏi phòng y tế.

Tử An chào chị y tá một cái rồi nhanh chân đuổi theo.

- Chúng ta có còn gặp lại không?_Tử An nghĩ duyên phận này khó tìm nha, từ trước đến giờ cô nghĩ ngoài Tử Phong và Thiên Ân ra thì chẳng ai có thể đi vào mắt cô được người con trai này cô không thể bỏ qua được.

- Nếu có duyên sẽ gặp.

Tử An đứng đó trông theo dáng Kỳ Quân, khẽ thở dài một cái biết bao giờ mới gặp lại chứ.

Tử An thất thiếu ra về, cô gõ vào đầu mình một cái ngay cả số điện thoại cũng quên xin lấy gì để gặp lại đây.

Hôm nay Tử An lại nổi hứng đi bộ nên tài xế không tới rước, lúc này cô lại cảm thấy mệt nên đi xe buýt về vậy,vừa đi đến trạm xe buýt thì có một chiếc mô tô phân khối lớn đỗ trước mặt. Cô nhìn không chớp mắt vào dáng người trên xe.

- Cầm lấy, nhà cậu ở đâu tôi đưa cậu về.

Kỳ Quân xuống xe đưa nón bảo hiểm cho cô, mắt thì nhìn đi chỗ khác vì cậu không quen để người khác nhìn mình như vậy.

Tử An chớp chớp mắt gật gật đầu rồi nở nụ cười:

- Cảm ơn.

Vậy là cô ngồi lên xe của Kỳ Quân, Tử An chỉ dám nắm một phần vạt áo của Kỳ Quân, cậu nhếch lên một nụ cười.

- Ôm cho chặt nếu không cậu vắng ra đường đó.

- Tôi... Tôi biết rồi._Tử An nhẹ đưa tay quàng qua eo của Kỳ Quân

Tử An không thể không tò mò về người con trai này, ánh nhìn và nụ cười của cậu ta dường như giống người mà cô đã từng quen thì phải nhưng giống ai thì lại không nhớ được.

Tử An cảm thấy choáng với tốc độ chạy xe kinh hoàng của cậu ta, cô đã từng nhìn thấy Tử Phong chạy với tốc độ kinh hoàng này vào năm năm trước khi biết Thiên Tư không còn trên đời, điều này làm cô cảm thấy sợ.

- Cậu...cậu có thể chạy chậm một chút không?

Vừa nghe Tử An nói Kỳ Quân lập tức giảm tốc độ, cậu quên mất đằng sau còn có một cô gái hay chính vì vòng ôm kia làm cậu không kìm được tốc độ.

Theo chỉ dẫn của Tử An cậu dừng xe trước biệt thự nhà họ Du, đợi Tử An xuống xe cậu lập tức quay đầu xe định phóng đi.

- Cậu vào nhà đi tôi về đây.

- Cảm ơn, cậu không vào nhà tôi một lát được à?

- Không cần, tạm biệt!

Kỳ Quân phóng xe đi mất dạng, Tử An thở hắt ra mặt mải ìu xiu đi vào nhà. Đi một mạch chui tót lên phòng, Tử An nhảy cẫ lên giường ôm lấy con gấu bông, cô mừng quá tìm được người đúng chuẩn hợp ý nhưng cậu ta có phải là không thích cô không làm sao đây. Trong mắt Tử An đột nhiên sáng lên, cậu ta ở trong trường mới cứu cô vậy chẳng phải chung trường rồi sao, sau này sẽ có cơ hội gặp lại.

Kỳ Quân về đến nhà, vừa đi vào nhà đã gặp Tâm Di, cậu chào rồi đi nhanh lên phòng tránh để cô bắt gặp vết thương nơi khoe môi.

Tâm Di thì quan sát rất kĩ người em này thường xuyên gây chuyện, bây giờ mới đi về đã tìm cách trốn tránh chắc có vấn đề.

- Chị hai em mới về.

- Ừm, em thì sao rồi?

- Rất tốt không vấn đề gì.

Tâm Di vừa nói đi nhanh đến trước mặt Kỳ Quân.

- Đi thi mà cũng đánh nhau được sao?

- Không có.

- Không có, vậy sao khoe môi lại bầm tím?

Kỳ Quân lại thầm rửa tên chết tiệt kia đi thì đi luôn đi còn để lại vết tích trên gương mặt đẹp trai của cậu lại làm cậu lỡ việc đi tham quan khuôn viên trường.

- Chị không cần quan tâm.

- Cái thằng... Thôi vào đây chị sát trùng cho để vậy thì gặp ai được.

- Không cần, có người làm rồi.

Tâm Di nhìn Kỳ Quân nở nụ cười bí hiểm, thúc vào vai cậu một cái.

- Con gái sao? Nhìn mặt em chắc xảy ra ẩu đả vì con gái rồi.

- Nhiều chuyện._Kỳ Quân đỏ mặt bước nhanh lên phòng, kì thực trong lòng cũng không ổn, gương mặt cô gái kia cứ hiện hữu mãi.

Nói thế nào về tâm trạng cậu đây có cảm giác lâng lâng nhớ nhớ, hình như từ đó đến giờ cậu chưa bao giờ có cảm giác này với bất kì cô gái nào.

Cô gái đó có gia thế không tầm thường cậu lại cảm thấy e ngại nhưng quả thực tính cách cô gái này không giống với những cô tiểu thư khác chính điều đó ở cô mới làm cậu để mắt đến. Phải chăng thật sự là duyên?

20. Chương 20: Thay Hình Đổi Dạng

Yêu người chưa hẳn đã được người yêu lại nhưng vẫn cố nuôi hy vọng vẫn cố duy trì.

Trong một đời người vốn có những biến đổi bất thường mang theo niềm đau, thù hận, sự chua xót lẫn yêu thương.

Tại sân bay, chuyến bay từ Hoa Kỳ về Việt Nam vừa hạ cánh, một cô gái tóc xoăn màu nâu đỏ, gương mặt yêu kiều, trên bộ trang phục đầy nữ tính, cô mặc chiếc váy đỏ với áo khoác màu kem bên ngoài. Đeo kính đen, trên tay kéo theo vali.

Cô dáo dác nhìn xung quanh để tìm người sẽ đến đón cô, trong bộ đồ lịch lãm chàng trai ra hiệu về phía cô gái. Cô mừng rỡ chạy ngay đến, ôm chàng trai. Chàng trai cũng nở một nụ cười nhìn cô, dang rộng vòng tay.

- Anh.

- Khỏe chứ? Ba năm không gặp em xinh hơn rất nhiều.

- Anh chẳng phải cũng rất đẹp trai hơn hay sao?

Cả hai người nhìn nhau cười, cả hai rồi phi trường lên xe về nhà.

- Việt Nam khác trước nhiều quá.

Đưa mắt nhìn xung quanh, Hạnh Nghi chậm rãi mở lời nơi đây cô đã từng sống và cô cũng đã phải mang theo cả những mảng kí ức đau thương.

- Phải, ở đây đã phát triển hơn rất nhiều. Hạnh Nghi em định về đây học tiếp sao?

- Dạ phải, em thấy nền giáo dục ở Việt Nam rất tốt hướng hồ đây là quê hương em.

Cả hai lại chìm trong im lặng cho đến khi biệt thự nhà họ Doãn xuất hiện. Hạnh Nghi theo chân Hạo Minh bước vào nhà, phòng cô được trang trí hoàn toàn bằng màu nổi và tươi sáng giống như tính cách của cô sôi nổi và quyết đoán.

Hạo Minh từ trước đến giờ luôn hết mực quan tâm đến cô em gái này. Cô đến với anh vào một ngày cô độc cho anh biết được vẫn có người quan tâm anh nhưng tim anh lại đã có sẵn một hình bóng khác.

Tim anh đau tột cùng khi biết người con gái đó lại thuộc về người con trai mà anh vô cùng căm ghét, tại sao tất cả những gì tốt đẹp đều dành cho cậu ta.

Hạnh Nghi đã vấp phải một cú sốc vô cùng đau đớn trong quá khứ, cô đã phải sống với gương mặt giả tạo, cô nuôi hận để bây giờ sắp đến thời điểm cô trả thù quay về lấy lại tất cả những gì đã mất.

Hạnh Nghi đã từng yêu một người nhưng người con trai đó đã không chọn cô, cô luôn tự vấn cô không tốt ở điểm nào so với người kia cô khác điểm nào?

Lần quay về này sẽ có những thay đổi lớn và cô sẽ phải làm sáng tỏ tất cả.

Bây giờ cô cũng yêu một người không nên yêu, và người đó vẫn hướng về người con gái đó tại sao những người con trai cô yêu đều yêu người đó. Cô thật không cam tâm, mọi thứ tốt đẹp trên đời này dường như đều dành hết cho chị ta.

- Chị hai, có lẽ chị đã được ưu đãi quá nhiều nên số phận đã để chị đi nhưng tại sao chị đi rồi vẫn mang theo trái tim những người em yêu?

Tiếng gõ cửa phòng làm Hạnh Nghi thoát khỏi suy nghĩ, đó là Hạo Minh người cô luôn để trong tim và chôn chặt tận đáy lòng.

- Anh Hạo Minh đây, anh vào được không?

- Anh vào đi!

Hạo Minh vào ngồi cạnh cô, anh không luôn mang cái mác lãnh đạm nhưng tùy trường hợp anh sẽ trở nên vô cùng tàn nhẫn, nhưng đối diện với cô anh lại trở nên mềm yếu. Chẳng phải anh yêu cô mà vì ở cô có hình bóng người con gái anh yêu.

- Em định học trường nào?

- Em đã thi vào trường Đại học kinh tế trước khi anh về nước, vì có một số thủ tục cần hoàn thành nên em phải sang đó bây giờ mới quay lại, theo cách này so với anh thì em đi trước về sau rồi.

Nói xong Hạnh Nghi mỉm cười, Hạo Minh cũng bật cười nhìn cô, anh xoa đầu cô như trước anh vẫn làm.

- Em quyết định sao cũng được, nhưng chắc em biết nơi đó có Tử Phong đúng không?

- Phải, em sẽ bắt đầu từ anh Tử Phong.

- Anh không muốn em đi vào chuyện này.

- Xem như em làm để trả ơn dưỡng dục của ba.

Hạo Minh thở dài, anh biết ba anh là người đàn ông tàn nhẫn từ trước đến giờ ông ta chưa từng có hành động ôn nhu với anh. Với anh chỉ là mệnh lệnh chưa bao giờ là lời khích lệ hay động viên, ông cũng gieo rắc vào đầu Hạnh Nghi những toan tính lợc lừa.

- Thôi em nghỉ đi còn không đây một tuần nữa nhập học rồi.

Hạo Minh nói xong bước ra khỏi phòng, mọi chuyện cũng do ba anh mà ra nếu có lựa chọn thì anh sẽ chọn một cuộc sống đơn giản bình thường.

Hạnh Nghi cũng không hề muốn phải đi đến bước đường này nhưng vì người cô yêu cô sẽ phải làm như vậy. Nhưng cô còn muốn biết một sự thật trong lời nói của ba cô.

Chính vì trách nhiệm đó cô đã phải thay hình đổi dạng, cô không còn là chính cô nhưng cô không thể trách ai được, năm đó cũng chính cô đã cầm gương mặt đó mà quyết định hay sao. Vì gương mặt đó không chỉ có một mình cô có, khi mang gương mặt đó những người cô yêu thương đều xem cô là cái bóng cô chán ghét điều đó và chỉ còn cách phá hủy nó, sống với một tư cách khác.

Năm đó, cô không bao giờ quên mình đã phải chịu đau đớn như thế nào để có được gương mặt như bây giờ, cô đã phải học cật lực như thế nào để có kết quả như hiện nay. Cô sẽ lấy lại tất cả sự nghiệp của gia đình đã bị cướp đoạt.

Mang bao ưu phiền chôn chặt trong lòng, cô không muốn Hạo Minh biết cô làm điều này là vì anh. Nếu cô không làm mọi chuyện sẽ diễn biến tồi tệ hơn vậy chẳng thà để mình cô chịu đựng.

Hạo Minh về phòng, cảm giác chán chường choáng lầy người anh, anh nhớ lại khoảng khắc hơn mười năm trước anh đã gặp Thiên Tư trong một buổi tiệc, bản tính anh vốn xem thường tất cả mọi người luôn xem bản thân là nhất, thế mà anh cảm thấy thích cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, nụ cười thân thiện và sự hồn nhiên kia đã làm cô có điểm khác biệt với những tiểu thư quyền quý khác. Vả lại cô cũng không chán ghét anh vì thể anh định làm cho cô vui nhưng không ngờ bên cạnh cô là Tử Phong, cô một tiếng cũng Tử Phong hai tiếng cũng Tử Phong từ đó anh sinh ra không thuận lòng khi nhìn thấy hai người vui đùa. Cũng từ đó anh sinh ra lòng đố kị bằng mọi giá đánh bại Tử Phong để cô gái đó thuộc về anh nhưng chính ngày hôm đó anh được biết tin động trời nhà họ Diệp và họ Du có hôn ước, anh thất vọng bỏ cuộc nhưng trong tim vẫn không sao quên được cô.

Hạo Minh nhắm mắt không muốn nhớ nữa vì anh không bao giờ xứng đáng với cô.

Nhưng người con gái hiện bên cạnh trong ngăn ấy năm cũng không thể làm anh yêu đối với cô anh cũng là tội nhân rồi sau này sự thật lật mở cả hai sẽ phải đối mặt với nhau như thế nào. Người anh muốn ở bên cạnh lại rời xa anh mãi mãi, người anh không muốn lại đột ngột xuất hiện bên cạnh anh.

Có một điều chính anh cũng không hiểu, chỉ mới gặp Tâm Di anh lại có cảm tình đặc biệt nó giống với cái nhìn đầu tiên anh nhìn thấy Thiên Tư.

Tử Phong thì lại bận rộn với một số việc trong trường, anh hiện làm hội trưởng hội sinh viên nên phải chuẩn bị để đón khóa mới vào trường.

Ngày nhập học cũng sắp đến gần, số thí sinh trúng tuyển cũng rất đông vì vậy để giữ cho hội sinh viên hoạt động một cách tốt nhất để chào đón khóa mới Tử Phong cũng phải lo đủ chuyện.

Nếu không nói quá, anh phải ba đầu sáu tay mới có thể làm xuể nhưng đối với Tử Phong thì vẫn chưa là gì.

Ngày ngày vẫn vậy chắc chỉ có làm việc anh mới thôi không nhớ đến cô gái kia, Thiên Ân và Khả Chiêu vẫn thường nói là anh nhớ người ta thì cứ đi gặp đâu cần chịu đựng. Nhưng nào dễ thừa nhận dù cho là nhớ thì cũng bảo không.

Đang ngồi trong phòng hội trưởng để bàn một số công việc để chào đón khóa mới, anh lật một số danh sách thí sinh đổ vào trường với số điểm cao để xem xét. Thiên Ân thì thoải mái ngồi đó bấm điện thoại cười cười, với sắc mặt này chắc chỉ có nhả tin với người yêu mới vui như thế nhưng Tử Phong càng nghĩ lại càng không đúng nó đã có người yêu bao giờ đâu. Tử Phong liếc sang Thiên Ân môi nhếch lên một nụ cười.

- Mày bị đuối hơi nhập hay sao mà sáng giờ ngồi cười như thằng trốn trại vậy?

Mặc dù biết Thiên Ân cười vì cái gì nhưng Tử Phong không thể làm lơ, đang ngồi họp bao nhiêu người Thiên Ân ngồi như trời trồng hoài ai mà họp cho được.

- Thì có chuyện vui tao mới cười.

Thiên Ân không chỉ vì lời nói móc kia làm cho hoàn hồn mà còn thần nhiên đáp.

- Gác chuyện vui mày qua một bên cho tao nhờ.

Tử Phong chẳng buồn mà nói nhiều, anh lại nhìn vào danh sách thí sinh đổ vào. Anh quan tâm đến tốp năm vì tốp này có Tâm Di cô đứng thứ ba đồng hạn cùng một người tên Doãn Hạnh Nghi. Xem ra học lực không tầm thường, trong cả nghìn thí sinh đổ vào có thể xếp hạng trong tốp đầu dĩ nhiên phải rất có năng lực.

Lát sau cuộc họp cũng xong, mọi người đều có nhiệm vụ riêng nên đều ra ngoài, chỉ còn Thiên Ân và anh ở lại, từ ngoài cửa đi vào là Khả Chiêu và 3K.

- Ngồi đi!_Tử Phong đưa tay chỉ vào hai cái ghế cạnh mình.

- Gọi chúng tôi đến có việc gì?_3K giờ thì nhàn nhạt hỏi lại.

- Tôi chỉ muốn nói về quản gia nhà họ Diệp chẳng là đã đổi tên rồi nên có điều tra theo lí lịch cũ và quê hương của ông ta cũng chẳng được gì đâu vì vậy sẽ điều tra theo hướng khác.

Tử Phong cũng chẳng dài dòng anh đi thẳng vào vấn đề, người mà anh muốn tìm vốn dĩ không còn như trước nếu cứ đi theo hướng cũ cũng chỉ uống phí công sức. Ba người còn lại gật đầu như đã hiểu, sự việc càng ngày càng phức tạp, người cần xuất hiện thì không xuất hiện, người xuất hiện gây ra cản trở lại xuất hiện sớm hơn họ tưởng.

- Còn người ra tay giết người lần trước theo nguồn tin điều tra được thì có liên quan đến Hạo Minh.

Tử Phong lại tiếp tục mở lời trò chơi của Hạo Minh chỉ mới bắt đầu có sao những chuyện trước kia lại có liên quan đến cậu ta.

- Doãn Hạo Minh?_ cả ba người còn lại như không tin vào tai mình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Nhưng cậu ta làm như vậy vì mục đích gì?

Khả Chiêu cũng có chút am hiểu về con người Hạo Minh, cậu ta bản tính ngạo mạn một khi làm việc sẽ ra tay hết sức tàn độc nhưng lấy bằng chứng đâu ra để chứng minh cậu ta làm đó còn là một vấn đề nan giải.

- Vì một trò chơi.

Sự nhần nhện cũng sẽ có giới hạn, nói như Tử Phong thì trò chơi này vốn dĩ đã bắt đầu từ lâu rồi nhưng chính anh lại không biết, cậu ta muốn cùng anh chơi một trò chơi nếu anh tìm được Thiên Tư thì anh sẽ thắng và dĩ nhiên không tìm được kết quả sẽ ngược lại.

Nếu cậu ta cứ có hành động cản trở như thế tất nhiên sẽ gây khó khăn cho việc tìm kiếm của anh, hơn nữa hành động của cậu ta không tránh khỏi làm anh hoài nghi chính cậu ta cũng muốn tìm kiếm nhưng là chỉ một mình cậu ta tìm thấy mà thôi, những người khác không có quyền nhún tay vào.

Người mà cậu ta không muốn nhún tay vào nhất chính là Du Tử Phong, anh cũng biết rằng Hạo Minh có tư niệm với Thiên Tư cũng chính vì điều này đã dẫn đến những xung đột trong những năm anh du học.

Mặc nhiên những gì diễn ra quá trùng khớp, tất cả như nói rằng những thứ trước kia anh điều tra được lập tức bị mất dấu ngay sau đó đều có liên quan đến cậu ta và cả những người đứng sau vụ hỏa hoạn đó.

Nhưng ở lứa tuổi của cậu ta năm nó thì làm sao có thể làm nên việc kinh thiên động địa như thế được, một sự thật mập mờ mà Tử Phong tự phỏng đoán đó là cậu ta đang đi theo hướng của một người nào đó đã vạch đường sẵn.

Căn phòng hội trưởng trở nên im lặng đến kì lạ, một người theo đuổi một suy nghĩ nhưng họ vẫn cùng một mục tiêu làm cách nào để lôi đầu kẻ đứng đằng sau giật dây xem trò hay.

Nói thì nói vậy nhưng tất cả vẫn chỉ là suy đoán, dù cho Hạo Minh làm theo sự chỉ dẫn của người khác nhưng vẫn phải đề phòng vì cậu ta vẫn có chủ kiến của riêng mình, tàn độc theo cách của riêng mình.

Đang ngồi suy nghĩ, điện thoại Tử Phong có tin nhắn:” Anh Tử Phong, anh nhớ đừng bỏ bữa trưa đó, rất có hại cho sức khỏe”.

Tử Phong đọc xong tin nhắn nhếch môi cười một cái, trong ánh mắt phảng phất sự dửng dưng lẫn nhớ nhung, anh nhanh chóng trả lời tin nhắn, rồi đứng dậy rời phòng hội trường.

- Ê, thằng kia mày đi đâu mà nhanh vậy?_ Thiên Ân cảm thấy lạ khi không đọc xong tin nhắn liền đi một mạch.

Tử Phong đi đến cửa phòng mới chịu cất tiếng nói:

- Không muốn ăn trưa thì cứ ở lại.

Ba người còn lại nhìn mặt nhau khó hiểu, từ bao giờ mà anh ý thức được giờ giấc trong những lúc quan trọng như thế này. Bình thường anh đối với công việc là trên hết, có khi bỏ cả bữa trưa chỉ khi 3K cảm thấy lo lắng nhắc nhở anh thì may ra.

Khả Chiêu đi đến chỗ Thiên Ân khoát vai thân thiết, nói nhỏ nhỏ như không để Tử Phong biết nhưng âm lượng thì không hề điều chỉnh.

- Nó thay đổi từ lúc nào mà tao không biết vậy ta?_nói xong cậu ta còn sờ sờ cằm ra vẻ nghĩ ngợi.

Thiên Ân cười cười nhún vai ý bảo không biết, Tử Phong thay đổi thất thường đoán biết được hành động của anh quả rất khó.

- Hai người không cần phải suy nghĩ nhiều, mãnh lực tình yêu nó vậy đấy.

3K thở dài một cái đi theo sau Thiên Ân và Khả Chiêu lăm nhăm cố ý nói lớn một chút cho người phía trước nghe thấy. Lúc trước anh ta nói khan cả cổ có bao giờ anh chịu nghe đâu, lúc nào cũng bảo xong việc đã rồi tính, bây giờ thì thật kì lạ chỉ một tin nhắn mà có thể thay đổi thói quen.

Đúng là trọng “bạn gái” khinh “trợ lí” thật không công bằng. Nhưng mà anh ta có phóng đại quá hay không, họ chưa nói thích nhau mà, cũng may chỉ là ý nghĩ nếu để Tử Phong biết được chắc lột da anh ta ra không một chút thương tiếc.

Tử Phong vẫn đi chỉ cong nhẹ môi, anh biết họ cố ý nói cho anh nghe. Nhưng họ nói cũng không sai chính cô gái đó gần hai tuần nay nhắc nhở anh chuyện này và còn nhiều tin chúc ngủ ngon vào mỗi đêm, trong lúc cô ở chung nhà với anh chắc đã biết được một số thói quen không tốt của anh.

Nhưng những điều đó làm anh không cảm thấy phiền trái lại lại thấy vui, những lúc như thế anh vẫn thường hay đùa vài câu với cô nói đúng hơn anh rất muốn xuất hiện ngay bên cạnh cô.

Có những lúc anh mãi miết làm việc mà không để ý đến những tin nhắn cô gửi tới khi nhìn lại anh lại cảm thấy có lỗi nhưng cô vẫn đều đặn và thường xuyên như thế gửi tin nhắc nhở anh. Anh có còn thích cô ở mức bình thường hay không chính bản thân anh cũng không biết.

Ai nói anh không có cảm xúc chính là sai lầm nghiêm trọng và vì thế anh luôn chiếm thế thượng phong trong việc bức bách người khác cho dù trong tâm bất ổn.

Cứ mỗi trưa thói quen của Tâm Di chính là cầm cái điện thoại trên tay đi qua đi lại trong phòng, tin nhắn đã chuẩn bị sẵn lại không dám gửi, cô sợ anh nói cô phiền phức sẽ chán ghét cô, nhưng cô không nghĩ nhiều đến điều đó cho lắm cô chỉ quan tâm đến sức khỏe của anh thôi.

Mỗi đêm cô vẫn gửi một tin nhắn chúc ngủ ngon cho anh nhưng chẳng thấy anh trả lời, cô buồn cứ ôm điện thoại thở dài đầy thất vọng, anh làm gì mà để ý đến mấy tin nhắn nhảm nhí của cô cơ chứ rồi ngủ quên lúc nào không hay. Sáng ra cô lại nhảy cẫng lên vì vui mừng anh có trả lời tin nhắn của cô chẳng qua là quá khuya mà thôi.

Từ ngày ấy thì cô cứ làm một việc như thế đã trở thành thói quen, muốn cô bỏ đi thói quen này thì hơi khó.

Tâm Di đang ngồi uống nước cùng Tiểu Kỳ lại thấy cô nàng này hay cười ngô nghê một mình, cô biết chắc là đang nhắn tin tán gẫu cùng Thiên Ân rồi không biết sao vừa buồn cười mà cũng vừa tủi thân.

- Bà làm cái gì mà cười từ đầu buổi đến giờ như uống nhầm thuốc vậy?

Tiểu Kỳ nhìn Tâm Di cười trừ, cô đúng là bị Thiên Ân chọc cho cười nhưng có nên nói ra hay không, không khéo cô bị Tâm Di chọc ngoáy lại khổ.

- Không có gì.

- Tôi thì thấy bà sa vào lưới tình rồi cũng nên.

Nói người ta nhưng cũng phải nghĩ lại mình, Tiểu Kỳ sa vào lưới tình còn có người đáp trả trong khi cô chỉ đơn phương mà thôi.

Vừa nói xong điện thoại của cô có tin nhắn, là của Tử Phong cô nhìn trân vào màn hình điện thoại. Anh không chỉ trả lời tin mà còn có mặt cười nữa, bình thường dù có trả lời cũng chỉ hai từ cụt ngủn mang theo hàn khí ” cảm ơn“, hôm nay lại là một câu dài nhưng có vẻ bông đùa ” Nếu em không nhắc có lẽ tôi đã quên, cảm ơn cô bé(^.^)”. Cô sung sướng nở một nụ cười, Tiểu Kỳ cũng nở nụ cười nhưng là nụ cười châm chọc.

- Bà không phải cũng như tôi hay sao mà bày đặt nói người khác.

Tâm Di chỉ nhìn cô cười cười chẳng phản bác gì nói đúng hơn cô còn đang lơ lửng không trung vốn không hề chú tâm vào câu nói của Tiểu Kỳ.

Hai người con gái biểu hiện vui mừng ra mặt, còn hai người con trai kia thì chỉ có một người vui ra mặt mà thôi, còn một người vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh nhưng không ai biết anh cũng có cảm xúc khác thường của riêng mình nhưng lại không muốn một ai nắm bắt được cảm xúc.

21. Chương 21: Một Ngày Nắng

Được bên anh là ngày bình yên, có anh bên cạnh sẽ sưởi ấm trái tim em.

Giá như mỗi ngày tôi đều nhìn thấy nụ cười của em, nó như nắng ban mai sưởi ấm trái tim tôi.

Phần 1 : Là em chẳng?

Từng giọt nắng vàng trải đều trên mặt đường, vẻ đẹp của thiên nhiên làm con người ta không thể rời mắt.

Tâm Di cùng Tiểu Kỳ đang trên đường lên thành phố để chuẩn bị nhập học, những ngày qua cô đã vô cùng mong đợi điều này, ước muốn vào ngưỡng cửa đại học đã thành hiện thực.

Cô tạm thời sẽ vẫn ở tại biệt thự của Khả Chiêu cùng với Tiểu Kỳ, sau này khi việc học ổn định cô sẽ dọn ra ngoài thuê một căn hộ nhỏ ở cùng với Kỳ Quân vì em cô cũng sẽ học ở trường chuyên trên này.

Ba mẹ cô bảo hai đứa cùng dọn lên đây một thể nhưng Kỳ Quân bảo để vài ngày nữa cậu ta lên sau cũng không muộn. Tâm Di thì sẽ phải cực rồi, cô vừa phải đến trường vừa phải đi tìm nhà để thuê.

Tiểu Kỳ có bảo rằng cô ở hẳn luôn trong nhà Khả Chiêu nhưng cô cảm thấy ngại và hơi bất tiện nên muốn ở ngoài chọn một chỗ nào đó gần trường thì càng tốt. Mục đích khác của Tâm Di là tìm một công việc làm thêm và giám hộ cả đứa em hay gây chuyện của cô nữa.

Chỉ mới mấy hôm trước nó đi thi đã gây chuyện, ba mẹ cô mắng nó một trận nhưng đợt này cô thấy là lạ Kỳ Quân chẳng phản bác giống như những lần trước mà chỉ gật gù. Cô chắc rằng trong đó có bí mật gì đấy mà nó lại không chịu nói cho cô nghe thật là làm cô phải đau đầu, chính vì thế mà ba mẹ cô bắt cô phải làm người giám hộ Kỳ Quân.

Cô và Tiểu Kỳ đến nhà Khả Chiêu sắp xếp đồ đạc đầu giường ổn thỏa nghỉ ngơi cho lại sức, Khả Chiêu thì không có nhà cậu ta đã ra khỏi nhà từ sớm theo lời người làm trong nhà là như vậy. Khả Chiêu chỉ căn dặn người làm ở nhà tiếp đón Tiểu Kỳ và Tâm Di.

Vì đã đến nhà Khả Chiêu một lần nên Tâm Di cũng chẳng còn lạ lẫm gì nên cũng không cảm thấy có gì bất ổn, chẳng qua là cô không quen gặp người làm gọi cô một tiếng cũng tiểu thư hai tiếng cũng tiểu thư, cô muốn xuống bếp làm việc cũng không được phép cảm giác này khiến cô thật buồn chán.

Dù có Tiểu Kỳ bên cạnh trò chuyện nhưng cô vẫn cảm thấy sống trong khung cảnh này dường như không hợp với cô thì phải.

Tiểu Kỳ vừa đến nơi nghỉ ngơi chưa được bao lâu đã ôm lap top làm việc miệt mài, nói đúng hơn là quên cô luôn rồi.

Cả ngày hôm nay của cô trôi qua thật nhàm chán nha, cô chỉ mong cho nó nhanh chóng qua ngày hôm nay để mai lại vào trường để tham quan trường, cô còn phải dò la xem căn hộ nào gần trường để mà thuê.

Vì mãi lo chuẩn bị và suy nghĩ này nọ mà cô đã quên một việc mà cô vẫn làm hằng ngày đó là nhắn tin cho một người.

Tử Phong hôm nay cũng mãi miết làm việc, anh cũng chẳng quan tâm nhiều lắm đến điện thoại của mình vì phần lớn công việc của anh đều giao tiếp qua máy tính cá nhân hoặc thông qua điện thoại trong phòng làm việc.

Nhưng vẫn theo thói quen cho dù không muốn quan tâm đến điện thoại nhưng anh vẫn chạm đến để xem tin nhắn, nhưng hôm nay không có tin nhắn nào của cô gái kia cả. Anh có một chút cảm xúc khó tả, tồn tại cả một chút lo lắng.

Tử Phong siết chặt điện thoại trong tay, anh bấm nút gọi:

- Thưa chủ tịch có chuyện gì cần dặn?_bên kia đầu dây là giọng một người con trai, hàm chứa sự đùa cợt.
- Tâm Di đã đến nơi an toàn chứ?
- Rất an toàn cho đến giờ vẫn không ra khỏi biệt thự.
- Vậy được rồi.

Chỉ vậy là đủ anh chỉ cần biết cô an toàn là được, anh biết được cô đã đến nhà Khả Chiêu anh muốn ngay lập tức để thấy tận mắt sự bình an của cô nhưng anh chẳng là gì của cô thì chỉ lẳng lặng theo dõi như thể là đã làm anh cảm thấy yên tâm rồi.

- Quan tâm người ta mà gần nữa đêm gọi cho tao, tao còn tưởng mày tốt lành hỏi thăm tao chứ._ Khả Chiêu nhếch môi cười.

Nhưng cũng không thể làm khác được, dù đang ngủ cũng phải nghe điện thoại ai bảo Khả Chiêu nhận lời làm gián điệp thông báo tin tức về Tâm Di làm gì. Không chỉ vậy cậu ta còn phải chú trọng đến an toàn của cô nữa kìa đúng là tự chuốt khổ.

- Mày có gì mà hỏi thăm, không phải mày vừa đi xả giao với mấy em chân dài hay sao?_ Tử Phong cũng cười nhẹ.
- Không phải mày ghen tị với sức hút của tao chứ?
- Mày nghĩ xem có không? Thôi tao không đòi co nữa biến giùm tao đi!
- Ok, tao chỉ sợ tối nay mày nhớ người ta đến chịu không nổi chạy đến nhà tao bấm chuông inh ỏi._nói xong Khả Chiêu nhanh tay cúp máy nở một nụ cười đắc thắng.

Cậu ta đã đoán đúng anh thật sự là rất nhớ Tâm Di nhưng tình cảm và sự ràng buộc nào đó không cho phép anh nói ra câu anh thích cô, chỉ là sự âm thầm yêu thương, âm thầm bảo vệ.

Cuộc gọi kết thúc, bây giờ cũng đã khuya anh nghĩ có lẽ cô cũng đã an giấc rồi nên không muốn làm phiền cô mà thôi. Hôm nay anh làm một việc khác mọi ngày đó là chủ động nhắn tin chúc cô ngủ ngon, nhưng chắc cô không đọc được rồi.

Hôm nay, Tâm Di dậy khá sớm để chuẩn bị đi ra ngoài cùng Tiểu Kỳ, mặt cô vô cùng tươi tỉnh rõ ràng có chuyện vui.

Cô cười tươi bước sang phòng Tiểu Kỳ để gọi cô nàng dậy, Tiểu Kỳ được mệnh danh con sâu ngủ dù đi chỗ nào cũng ngủ một cách ngon lành chẳng biết trời trăng.

- Nè bà dậy đi, sáng rồi!

Tâm Di đi vào phòng kéo tấm chăn trên người Tiểu Kỳ ra, cô nàng thì còn đang say sưa dĩ nhiên không chịu dậy.

- Thôi cho tôi ngủ một chút nữa thôi, tối qua thức rất khuya!

- Bà không dậy sao?

- Không.

- Vậy để tôi bảo anh Thiên Ân đi về.

- Hả?

Tiểu Kỳ vừa nghe nhắc đến Thiên Ân lập tức mở mắt ngồi dậy, vậy là Tâm Di lại biết được một cách để làm cho Tiểu Kỳ thôi ngủ.

Tâm Di cười cười đi ra khỏi phòng, nếu ở đây kéo lại bị dằn một trận giống như những lần trước.

- Không ngờ chỉ có cái tên có thể đánh thức bà dậy đỡ hao calo._ tiếng cười vừa dứt kèm theo tiếng đóng cửa.

Tiểu Kỳ giờ mới tỉnh ra đã nhiều lần như vậy mà cô vẫn bị Tâm Di lừa, điên tiết cô đi làm vệ sinh cá nhân mà trong lòng tiếc nuối giấc ngủ nghìn vàng.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Tiểu Kỳ cùng Tâm Di và Khả Chiêu dùng bữa sáng, cô tíu tít nói về kế hoạch hôm nay cô sẽ định làm. Tiểu Kỳ vừa ăn vừa gật gù cái gì Tâm Di đã quyết định thì cô không thể cản vậy gật đầu tán thành là xong.

Khả Chiêu nghe cô nói chỉ cười, buông một câu ẩn ý:

- Chỉ sợ hôm nay hai em không làm được những việc đó thôi.

Cả Tâm Di và Tiểu Kỳ ngẩng đầu nhìn Khả Chiêu tò mò muốn biết lí do:

- Tại sao vậy anh?

- Lát nữa em sẽ biết.

Tâm Di không hiểu nhưng cũng chẳng hỏi thêm, những người xung quanh Tử Phong luông khó hiểu như vậy. Nhưng nhắc đến Tử Phong cô lại cảm thấy vui đêm qua cô đã quên nhắn tin cho anh vậy mà anh vẫn nhắn tin cho cô tin nhắn tuy đơn giản nhưng cô rất vui:” Ngủ ngon nhé cô bé!”. Cô ước gì bây giờ được thấy anh.

Xong bữa sáng, cô và Tiểu Kỳ ra xe để đi tham quan vài nơi, sẵn tiện đi tham quan trường một chút.

Chỉ mới bước ra khỏi cửa được vài bước thì cô đã thấy một chàng trai trong bộ âu phục đen lịch lãm bước ra khỏi xe đi đến trước mặt cô. Cô nuốt khan một cái không phải điều ước của cô linh nghiệm vậy chứ, chẳng phải người con trai cô luôn nhớ đang đứng trước mặt cô sao, hoàn toàn không phải mơ.

- Anh Tử Phong?

- Em sẽ đi với tôi.

- Tại sao?

Tâm Di và Tiểu Kỳ đều giương cặp mắt kinh ngạc nhìn Tử Phong, Tử Phong hơi nhú mày nhìn cô cười một cái định nói gì đó nhưng lại bị Khả Chiêu nhảy vào, cậu ta chính là làm chuyện xấu có tật giật mình sợ mọi sự sắp xếp của cậu ta bị vỡ kế hoạch.

- Tâm Di à em hỏi làm chi cho nhiều có người đến đón thì em cứ đi, à phải rồi anh và Tiểu Kỳ có chút chuyện nên không đi cùng em được đâu.

- Vậy sao, sao sáng giờ tôi không nghe bà nói?_Tâm Di quay sang Tiểu Kỳ chấp vắn.

- Tôi...tôi_ Tiểu Kỳ nhìn sang Khả Chiêu cậu ta nháy nháy mắt mấy cái ám hiệu cho Tiểu Kỳ, chẳng may hành động này lại bị Tâm Di phát hiện, cô hỏi lại một cách ngô nghê.

- Anh Khả Chiêu mắt anh không được khỏe sao?

Cả Tiểu Kỳ và Tử Phong nghe được đều cảm thấy buồn cười, Tử Phong nhếch môi cười một cái liếc mắt nhìn Khả Chiêu. Khả Chiêu thì vừa ngượng nhưng cũng cảm thấy buồn cười mắt cậu ta còn sáng hơn cả sao nữa làm sao mà không khỏe cho được.

Chỉ tới đây thôi Tử Phong biết rằng anh bị cậu ta lừa rồi, sáng nay anh định đến tập đoàn làm việc thì Khả Chiêu gọi điện thoại nói với anh rằng Tâm Di muốn đi tham quan trường một mình làm anh không yên tâm nên đến đây ngay lập tức. Và nỗi nhớ chồng chất từ bao ngày qua đã thôi thúc anh đến đây để gặp cô.

- Anh...không sao?

- Vậy thì tốt rồi, còn bà không đi cùng tôi thật à?

- Tôi đúng là bận một số chuyện nên bà đi với anh Tử Phong đi nha!_ Tiểu Kỳ khuyến mãi thêm một nụ cười.

- Bà được lắm._Tâm Di liếc mắt một cái nhìn Tiểu Kỳ, cô cũng không ngờ đến nỗi không nhìn ra rằng Tiểu Kỳ đang nói dối, tuy rằng được gặp Tử Phong cô rất vui nhưng cô không muốn làm vướng bận công việc của anh.

- Được rồi đi thôi.

Tử Phong nở một nụ cười xoa đầu Tâm Di, rồi hai tay dứt túi quần đi về phía xe, cô ngược mắt nhìn anh rồi lúi húi đi theo sau, trong bụng thì thật không cam tâm khi bị lừa.

Tử Phong đi đến mở cửa xe cho Tâm Di, cô nói với anh một tiếng cảm ơn rồi cũng chui vào trong xe. Tử Phong đi đến chỗ của mình rồi lái xe rời biệt thự.

Khả Chiêu nhìn theo cười đắc ý, kế hoạch thành công mỹ mãn lại không để ý đến sắc mặt của Tiểu Kỳ đang thay đổi.

- Anh bày cái trò này khi nào vậy, Tâm Di về thế nào cũng cần nhân em cho mà xem hướng hồ kế hoạch hôm nay của em phải làm sao đây?

- Không sao để anh dẫn em tới chỗ này vui hơn.

- Chỗ nào?

Khả Chiêu không nói chỉ cười rồi bước ra xe, Tiểu Kỳ cũng chỉ biết đi theo chứ ở nhà cô cũng chỉ có một mình không phải rất chán hay sao.

Dù sao bên cạnh Tâm Di là Tử Phong vậy thì an toàn tuyệt đối rồi, mà ngấm ngấm lại kế hoạch của Khả Chiêu cũng không tệ.

Tâm Di ngồi trên xe gương mặt vẫn tỏ vẻ không thuận lòng càng làm cho mặt cô ứng hồng pha chút tình nghịch, Tử Phong nhìn cô mày hơi nhíu, đôi môi nhếch lên thành một đường cong nhẹ.

- Em không thích đi với tôi sao?

- Hử? Không phải em chỉ giận Tiểu Kỳ thất hứa thôi.

Cô lại mở to mắt nhìn anh, được bên cạnh cô đã rất vui làm gì có chuyện không thích nhưng chẳng qua cô không biết phải nói gì với anh mà thôi.

Tử Phong nhìn cô cười nhẹ rồi chẳng nói gì nữa, tập trung vào lái xe, tốc độ lái của anh hôm nay thuộc vào loại cực chậm so với thường ngày.

- Hôm nay anh không đến tập đoàn à?

Nếu Tâm Di nhớ không lầm hôm nay chẳng phải ngày nghỉ sao Tử Phong lại có thời gian đến đây đón cô đi tham quan nhỉ?

- Có chứ.

- Thế sao anh không đi?

Cô gái này thắc mắc nhiều thật không phải anh đang đón cô đi tham quan hay sao thế làm sao mà đến tập đoàn được. Nhưng anh hôm nay có phải là đã trốn việc hay không đây.

- Nếu tôi đi làm sao em đến được những nơi em muốn đến?

Cái này cô không hề nghĩ đến, khi thấy anh thì mọi kế hoạch ngày hôm nay của cô đã bay sạch sành sanh rồi.

- Cái này...__ cô mím môi nghĩ ngợi.

- Em ngốc thật!_anh lại xoa đầu cô.

Hành động này làm cô rất dị ứng lại đỏ mặt, nhưng cô sẽ có một cách vẹn cả đôi đường.

- Vậy anh đưa em đến tập đoàn luôn vậy, em vừa có thể tham quan tập đoàn anh lại không phải trốn việc.

Gì cô nghĩ anh trốn việc thật sao, nhưng cô gái này cũng thông minh lại nghĩ ra cách này. Nghĩ lại ở tập đoàn cũng có nhiều việc nhưng cô có phải là không hợp để đến đó với tính cách như cô thì nơi đó hơi nhàm chán.

- Em không hối hận?

- Dĩ nhiên không, em rất muốn biết nơi đó lớn như thế nào.

- Vậy cũng được.

Không hiểu sao anh lại muốn nghe theo yêu cầu của cô gái này, hay vì anh muốn thấy cô bên anh từng giờ từng phút và chỉ khi cô ở cùng anh thì anh mới có thể làm được điều đó.

Chiếc xe đen bóng của vị chủ tịch trẻ tiến vào tập đoàn, anh bước ra mở cửa xe cho Tâm Di rồi cả hai tiến vào bên trong. Vừa bước tới đại sảnh đã có nhiều tiếng xôn xao, người người bàn tán. Vị chủ tịch trẻ lần đầu tiên dẫn theo một cô gái, nhưng cô gái đi theo anh có một gương mặt vô cùng khả ái và thân thiện khí chất rất cao quý, cô đi theo sau anh lâu lâu thấy vài người chào cô, cô cũng cười gật đầu chào lại.

Cô chỉ nghĩ đến là tham quan tập đoàn nhưng lại không nghĩ đến rằng phải chịu nhiều ánh mắt dị nghị và lời bàn tán như vậy, cô bắt đầu ngượng cúi gầm mặt.

Tử Phong nắm tay Tâm Di kéo cô vào thang máy, cô vẫn cúi mặt nhìn vào cái nắm tay ấm áp đang lan tỏa dần theo từng thớ thịt.

- Anh Tử Phong, có phải em lại làm phiền anh không?

- Không có.

Tiếng cửa thang máy mở anh cười một cái đưa tay xoa đầu cô rồi bước ra khỏi thang máy, cô đi theo sau anh vào phòng làm việc.

Cô bước vào phòng làm việc phải cảm thán một câu nó rất rộng và thiết kế rất trang nhã đúng là phòng làm việc của chủ tịch có khác. Phòng làm việc của anh còn có cả một kệ sách, cô để ý thì hầu hết là sách liên quan đến lĩnh vực làm việc của Tử Phong.

Tử Phong gọi điện thoại cho một thư kí để dẫn Tâm Di đi tham quan:

- Thư kí Phương chị vào đây một lát.

Lát sau lập tức có một cô gái trang phục công sở chỉnh tề xuất hiện trước mặt hai người.

- Thưa chủ tịch cho gọi tôi.

- Chị dẫn Tâm Di đi tham quan một lát, hiện tôi đang có một số công việc cần phải giải quyết không tiện đưa cô ấy đi.

Cô gái nhìn sang Tâm Di, ở Tâm Di toát ra khí chất của một tiểu thư điều này làm cô gái hơi e ngại một chút. Tâm Di nhìn thư kí Phương nở nụ cười, đưa tay xả giao:

- Chào chị em là Tâm Di rất vui được biết chị.

- Chào em chị là Phương Tuyết có gì em cứ nói chị giúp được sẽ giúp.

Phương Tuyết có một chút kinh ngạc khi thấy Tử Phong đưa cô gái này vào phòng làm việc của anh. Cô còn ngạc nhiên về thái độ của Tâm Di bình thường những cô gái đến gặp Tử Phong mặt nặng mặt nhẹ với cô, thậm chí Tử Phong không để ý đến họ nhưng họ vẫn vênh mặt lên trông thấy, người mà Phương Tuyết không thích nhất chính là Tạ Y Ngân - cô người mẫu kênh kiệu. Trong khi Tâm Di được Tử Phong đặc biệt quan tâm lại có cử chỉ thân thiện như thế thật hiếm có.

- Vậy em đi đây không phiền anh làm việc nữa._Tâm Di nhìn Tử Phong cười vẫy tay chào anh, cô ôm lấy cánh tay Phương Tuyết kéo đi ra khỏi phòng anh, anh cũng cười nhìn cô.

Phương Tuyết lại một lần nữa kinh ngạc Tử Phong nở một nụ cười rất đẹp và dịu dàng nếu cô nhớ không lầm nụ cười này cô chỉ được bắt gặp vài lần khi anh nói chuyện với Tử An.

- Chào chủ tịch chúng tôi đi.

- Được rồi hai người đi đi!

Tâm Di được Phương Tuyết dẫn đi khắp nơi, xem xét một số phòng ban đi đến đâu cô cũng bị nhòm ngó nhưng cô không ngại chỉ cười và gật đầu chào lại. Đang trên đường đi, Phương Tuyết không tìm được tờ mà mà hỏi han Tâm Di một số chuyện.

- Em là bạn gái của chủ tịch sao?

- Hả? Không...không phải đâu chị đừng hiểu lầm chỉ là bạn bình thường thôi.

- Em đừng giấu, em là cô gái thứ hai được chủ tịch đích thân đưa đến nơi làm việc của cậu ấy đó.

- Cô...cô gái thứ hai vậy cô gái thứ nhất là ai?_đáy mắt Tâm Di hiện lên một chút kinh ngạc.

- Thì chính là em gái cậu ấy Tử An tiểu thư. Cô bé ấy cũng như em rất thân thiện nên được mọi người trong tập đoàn rất yêu mến.

Tâm Di vừa nghe xong liền nở một nụ cười cùng một chút bối rối trong ánh mắt long lanh.

Họ mãi nói chuyện cũng quay trở lại phòng làm việc của Tử Phong, Phương Tuyết đi vào nói chào Tử Phong một tiếng rồi đi làm việc trả lại Tâm Di cho anh.

Tâm Di thích thú quan sát xung quanh, cái cô chú ý nhất vẫn là kệ sách đồ sộ kia.

- Thế nào rồi không nhàm chán chứ?_anh ngồi tựa lưng vào ghế nhìn cô vẻ mặt tươi tỉnh như vậy chắc lại có cái gì đó hứng thú.

- Không, em thấy mọi thứ rất tốt rất đáng để tìm hiểu.

- Vậy thì tốt.

Cô đi đến kệ sách mon men tìm một vài quyển để đọc, anh cũng quay trở về với công việc của mình tập trung vào công việc nhưng ánh mắt anh không tự chủ lâu lâu lại quan sát cô gái đang ngồi dựa vào sofa để đọc sách.

Cô rất muốn nói chuyện gì đó với anh nhưng nhìn anh tập trung công việc như vậy cô lại thôi không làm phiền, chỉ thích nhìn anh những lúc như thế này vừa chứng thực lại vừa thu hút tất cả mọi ánh nhìn. Nhìn anh mãi xém chút cô đã mở miệng khen anh đẹp trai rồi.

Cô đọc sách được khoảng hơn một tiếng thì cảm thấy vô cùng buồn ngủ, tối qua cô lại mơ thấy ác mộng thức giấc rất nhiều lần làm gián đoạn giấc ngủ. Cô ngã lên sofa ngủ ngon lành, anh mãi miết làm việc

khi nhìn qua cô thì đã thấy cô ngủ mất rồi nhưng đôi môi cô vẫn mím chặt, đôi mày thanh tú nhíu lại, anh lại nhớ đến cái ngày ở bệnh viện.

Tử Phong cởi áo khoác ngoài ra đi đến cạnh cô khom người choàng áo lên người cô.

” Em vẫn đau đớn như vậy sao?”

Anh định bước về chỗ nhưng bước chân khựng lại vì câu nói trong cơn mơ của Tâm Di:

“Anh Tử Phong anh đi rồi em sẽ rất nhớ anh!”

Câu này chính là câu mà Thiên Tư đã nói với anh trước khi anh đi du học, ngày đó Thiên Tư khóc rất nhiều ôm chặt lấy anh, cô không muốn anh đi anh cũng hứa khi trở về sẽ mãi bên cạnh cô nhưng dường như những gì anh hứa đều trở nên vô nghĩa khi cô không còn bên cạnh anh. Nhưng sao cô gái này lại nói ra được câu này, anh như bất bình tĩnh không kiềm chế được cảm xúc mà bật thốt lên câu hỏi:

- Là em phải không Thiên Tư?

Không gian phút chốc như ngưng đọng tưởng như chỉ còn lại anh và cô. Mọi ký ức như ùa về trong anh, anh lắc đầu xua đi ý nghĩ trong đầu, chẳng phải anh đã hứa không xem Tâm Di là người thay thế sao, sao bây giờ lại có ý nghĩ đó.

” Đó không phải em! ”.

Người con gái anh đã thương nhớ ngần ấy năm, có lẽ nào đang ở rất gần anh không, giọng nói dịu dàng tình nghịch đó anh không thể nhầm lẫn được, Tử Phong đưa tay định chạm vào gương mặt đang ngủ say nhưng đột nhiên lại có tiếng gõ cửa kéo anh về với thực tại, anh quay về bàn làm việc.

- Vào đi!

- Chủ tịch!_3K bước vào phòng cầm trên tay cả một sấp tư liệu, gương mặt điềm tĩnh.

Tử Phong đưa một ngón tay lên chắn ngang đôi môi ra hiệu nhỏ tiếng một chút không khéo lại đánh thức Tâm Di.

3K tò mò nhìn xung quanh, mắt mở to kinh ngạc nhìn một thiên thần đang ngủ say trên người còn có áo khoác của anh, quả là chăm sóc cẩn thận đến từng giấc ngủ, liếc nhìn Tử Phong cười nham hiểm. Sáng nay, anh ta có việc nên đến tập đoàn trễ vừa vào tập đoàn đã nghe tiếng bàn tán không rõ là chuyện gì nên mới gấp gáp đi vào phòng hỏi, mới vào đã thấy cảnh này thì không cần phải hỏi nữa.

- Chủ tịch cậu lại định bắt cóc con gái người ta nữa sao?

- Cứ cho là vậy.

3K kéo ghế ngồi đối diện Tử Phong, đưa sấp tài liệu trên tay cho Tử Phong.

- Đây là tư liệu về khu địa ốc sắp hoàn thành mà cậu nhờ tôi điều tra.

Tử Phong lật từng trang gật đầu hài lòng, những việc anh giao cho 3K hầu hết là hoàn thành rất tốt nên anh cũng không nghi ngờ gì về kết quả này cả.

Chẳng thấy Tử Phong nói gì 3K lại tiếp lời:

- Đúng như cậu dự đoán, Hạo Minh cũng có nhún tay vào việc này.

- Tôi cũng muốn xem cậu ta định làm gì.

Tử Phong để sấp tài liệu trên bàn, hai tay đan chặt đung đưa ghế xoay, mắt thì lâu lâu vẫn quan sát Tâm Di anh sợ cô lại thấy ác mộng tự làm đau bản thân giống như lần trước.

- Vậy cậu có biết quản gia nhà họ Diệp là ai hay không?

Tử Phong nhíu mày nhìn 3K định nói gì đó nhưng lại thấy Tâm Di cự mình.

- Để sau đi!

Mặc dù anh cũng rất muốn biết nhưng hiện tại đang có Tâm Di ở đây anh không muốn cô nghe thấy những việc phức tạp như thế này. 3K cũng hiểu nên không nói gì nữa.

Tâm Di tựa mình ngồi dậy đưa hai tay dụi dụi mắt, cả người ảm áp lạ thường là vì trên người cô vẫn còn cái áo của anh.

- Anh Tử Phong!

Tử Phong lại nhìn cô một lúc, môi khẽ cười chất giọng này cách gọi này chỉ có Thiên Tư mới gọi anh như vậy thôi anh thật sự rất muốn đến bên cạnh ôm cô vào lòng. Nhưng trước khi xác minh sự thật anh không thể làm như thế.

- Chuyện gì?

Tử Phong rời khỏi bàn làm việc đi đến chỗ ngồi đối diện cô, 3K cũng đi theo sau cười cười, nói Tử Phong đối xử dịu dàng với một người con gái mà ánh mắt còn tràn ngập sự yêu thương có đánh chết anh ta cũng không tin nhưng sự thật trước mắt chính là như vậy.

- Em ngủ bao lâu rồi?__Tâm Di tròn xoe mắt hỏi Tử Phong.

- Không lâu lắm.

- Chào em Tâm Di!__3K nhìn Tâm Di gật đầu chào một cái.

- Chào anh Key! Em ở đây có phải là làm phiên hai người làm việc không?__trí nhớ của cô không tệ, cô chỉ gặp Key có một lần trong buổi tiệc đây có lẽ là lần thứ hai.

- Không sao, chủ tịch cũng không phiền nếu không cậu ta đã không đưa em đến đây.__giọng điệu này chính là bốn cột làm Tâm Di hơi đỏ mặt.

Tử Phong liếc nhìn anh ta rồi ho khan một cái, đưa tay lên xem đồng hồ.

- Cũng trễ rồi tôi đưa em về.

- Dạ!__ cô gật đầu đồng ý ngoan ngoãn như một con mèo con.

Chương 21: MỘT NGÀY NẮNG (2)

Cứ hãy tin tưởng vào tình yêu tôi dành cho em và sẽ không trao cho một ai khác.

Cứ hãy tin rằng em sẽ cùng anh đi đến trọn đời này, sẽ nắm tay anh thật chặt, sẽ không bao giờ buông tay.

Phần 2: Làm chủ tim anh

Về phần Tiểu Kỳ sau khi Tâm Di đi, cô được Khả Chiêu đưa đến khu vườn trồng toàn hoa hồng với đủ màu sắc khác nhau, vừa bước vào Tiểu Kỳ không khỏi kinh ngạc hoa hồng ở đây vô cùng đẹp dường như được chăm chút đến từng nụ hoa.

Nhưng xung quanh đây chẳng thấy ma nào cả, một vườn hoa rộng thênh thang chỉ toàn hoa là hoa cùng lắm chỉ thấy bướm và ong mà thôi.

Cô vừa định xoay người hỏi Khả Chiêu vì sao đưa cô đến đây thì cậu ta đã biến đâu mất rồi, khu vườn đã đóng cô không khỏi hoảng sợ.

- Anh Khả Chiêu, anh đâu rồi?

Cô ngoái quanh cũng chẳng thấy, cô bạo dạn tiến thêm vài bước, mắt cô đã bị một đôi tay che mất tầm nhìn, cô không thấy được gì liền dấy lên một chút bất an.

Đôi bàn tay đó không dùng sức chỉ đơn giản là che khuất tầm nhìn của cô thôi, cô đưa tay định gỡ đôi bàn tay ấy ra nhưng lại vang bên tai một giọng nói quen thuộc.

- Đừng mở mắt! Đi theo anh.

Cô hơi bất ngờ về sự có mặt của anh, cô không biết rằng anh lại có mặt ở đây, hơi thở nóng ấm của anh lan tỏa khắp cổ khiến cô đỏ mặt. Cô cứ như thế vô thức đi theo chỉ dẫn của anh, đến nơi anh mới thả tay ra. Cô chậm chậm mở mắt một cảnh tượng vô cùng lãng mạn trước mắt cô có một khoảng vườn hoa được tía tốt tỉ mỉ tạo thành một hình trái tim đỏ vô cùng đẹp mắt.

- Đẹp không?

Thiên Ân nhìn Tiểu Kỳ mỉm cười, anh đã cất công chuẩn bị rất chu đáo để lấy lòng người đẹp. Vì cái này mà Thiên Ân cả ngày hôm qua không quản mệt nhọc chọn một vườn hoa hồng đỏ đẹp mắt nhất, chính anh dùng cả lòng thành và tình yêu anh dành cho cô để tạo nên cảnh đẹp trước mắt chính là muốn trao cả trái tim của anh cho cô.

- Anh...anh Thiên Ân, đây là quà anh định tặng em sao?

Tiểu Kỳ đưa hai tay che miệng đầy xúc động, chẳng qua mấy ngày qua cô đã cùng anh trò chuyện rất nhiều, anh hứa khi cô trở lại thành phố sẽ có một món quà đặc biệt dành cho cô.

- Phải, em thích không?

- Thích...em rất thích.

- Vậy em có muốn làm chủ trái tim đó không?

Thiên Ân nhìn cô nở một nụ cười tỏa nắng, anh vẫn mong có một ngày chính anh sẽ trao trái tim cho người con gái anh yêu, có lẽ anh đã tìm được và sẽ không để nó bay mất.

Anh không như Tử Phong yêu thương mà còn nhiều trăn trở, anh chưa từng yêu ai và chưa từng để ý đến một ai vì thế anh hiểu rất rõ tim anh có ai, một khi anh đã xác định người đó là người anh yêu thì nhất quyết không buông. Từ khi gặp cô lần đầu anh cho là ngộ nhận nhưng càng về sau yêu thương đó lớn dần và ngày càng sâu đậm.

Anh còn nhớ lần cá cược đó cô đã thua, cô đã chấp nhận yêu cầu của anh là sẽ cùng tìm hiểu nhau một thời gian, thời gian tìm hiểu đã lâu. Anh cũng từng vài lần chở cô đi đây đó nhưng vẫn chưa chính thức nói lời yêu cô thì hôm nay chính là ngày anh tuyên bố cô sẽ thuộc về anh.

Nếu Tiểu Kỳ vẫn chưa thể chấp nhận tình cảm của anh, anh cũng sẽ không ép nhưng chắc một điều anh sẽ không bỏ cuộc mà sẽ theo đuổi cô đến khi nào cô cảm nhận tình yêu của anh. Ngày hôm nay chính là ngày anh ngỏ lời yêu cô, anh không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. Anh muốn khẳng định rằng cô là của anh và chỉ anh mà thôi.

- Em...

Tiểu Kỳ không biết phải nói thế nào, ngày đầu cô gặp anh thật sự là đã có một ấn tượng vô cùng tốt về anh, chưa từng có người con trai nào ở lâu được trong tim cô khiến cô nhớ mong như anh.

Ngày anh đến chỉ cần một nụ cười, một câu nói dịu dàng đã là người bước vào tim cô, cô vẫn mong có một ngày cô cùng anh sẽ cùng sánh bước bên nhau nhưng cô có quá vội vàng khi chấp nhận lời yêu anh.

Mặc dù địa vị hai người không thua kém nhau nhưng cô vẫn không thể nghĩ rằng một người con trai hào hoa như anh có chắc đã thật lòng với cô.

Nhưng cô là người có tính tình thẳng thắn không như Tâm Di dè dặt chỉ biết dè dặt sự yêu thương vào lòng, nếu cô yêu anh thì sẽ không có khả năng để anh yêu người khác nếu anh đã tỏ tường tình cảm anh dành cho cô thì cô cũng muốn thử một lần hạnh phúc có thật sự dễ đến như vậy không?

- Đó là cả trái tim anh, chúng ta chính thức yêu nhau được không?

Thiên Ân có một chút nóng lòng cùng một chút thất vọng khi nhìn vào đáy mắt phân vân của cô, anh không có lòng nhẫn nại khi anh đã quyết nhất định phải có kết quả yêu hay không đều phải rõ ràng.

- Em muốn làm chủ trái tim đó!

Cô đưa tay quàng qua cổ anh ôm thật chặt, cô sẽ giữ mãi trái tim đó không buông, chính là giữ lấy hạnh phúc cô đang có và mãi mãi đến ngày sau vẫn vậy. Anh hôn lên trán cô rồi cũng ôm chặt lấy cô xoay một

vòng đầy vui sướng nếu như ngày đó anh và cô là hai người xa lạ thì giờ đây cô chính là người sẽ cùng anh đi suốt quãng đời còn lại. Dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể đem cô rời xa anh.

Nếu thật sự có một ngày sóng gió ập tới mang họ rời xa nhau thì tim họ vẫn thuộc về nhau. Chỉ cần như thế cả hai sẽ cùng nắm chặt tay nhau để vượt qua tất cả.

Thiên Ân nắm tay Tiểu Kỳ đi dạo cả khu vườn hoa hồng, anh đã chuẩn bị cả một lối đi đầy hoa hồng, chính là con đường hạnh phúc anh muốn dành cho cô.

- Anh có phải là lãng phí hoa hồng quá rồi không?_Tiểu Kỳ cảm thấy thật tội nghiệp cho mấy nhánh hoa hồng đang sống yên ổn lại bị ai kia cắt xuống làm công cụ tỏ tình.

- Vì em bao nhiêu cũng không gọi là lãng phí._Thiên Ân vẫn cười, bàn tay vẫn nắm chặt tay cô.

- Anh dẻo miệng thật, em còn nghĩ anh đã sử dụng cách này cho bao nhiêu cô gái.

- Không có, đây là lần đầu tiên.

Thiên Ân đưa tay lên thề ai oán sao cô có thể nghĩ anh như vậy chứ, nhưng thực sự đây cũng không phải cách anh nghĩ ra chính là do 3K và Khả Chiêu bày cho. Anh biết cô thích đơn giản nên đã không tán thành cách này, nhưng Khả Chiêu bảo nếu không làm như vậy thì không lãng mạn, một chủ tịch hào hoa mà không biết cách tỏ tình thì thật mất mặt.

Nhìn anh bề ngoài như thế thôi chứ trong đầu chẳng có bất cứ cách nào để lấy lòng con gái cả, nhưng từ trước đến giờ anh chưa bao giờ tỏ tình cùng ai. Con gái thường chủ động đến nói thích anh nhưng anh chẳng có hứng thú, chỉ có cô gái này có thể chỉ hơn một tháng làm anh ăn ngủ không yên.

Hằng ngày cô và anh vẫn thường nhắn tin cho nhau, anh vẫn hay bông đùa làm cô vui. Mỗi ngày anh nhất định phải nghe được tiếng nói của cô thì mới cảm thấy ngày đó không lãng phí.

Lúc đầu anh còn chưa nhận thức được, lúc nào anh cũng nhắc Tiểu Kỳ trước mặt Tử Phong, Tử Phong chỉ cười rồi bảo anh yêu rồi. Bình thường anh vẫn hay bảo Tử Phong nhớ Tâm Di thì cứ đi gặp nhưng chính anh khi đối diện với chuyện này thì không có cách nào để lấy được can đảm.

Từng tia nắng ấm áp như soi rọi mọi góc ngách của con tim mang theo sự hạnh phúc và tràn ngập yêu thương.

Đi được nửa đoạn đường ở giữa vườn hoa rộng lớn, Thiên Ân đưa hai tay chấp thành loa hét thật lớn:

- Lãng Thiên Ân yêu Ngạn Tiểu Kỳ....!

Tiểu Kỳ đỏ mặt mỉm cười mắng yêu anh:

- Anh muốn người khác nghe thấy hay sao mà hét lớn vậy?

Anh mỉm cười nắm lấy tay hai tay cô nhìn thẳng vào mắt nói giọng dịu dàng:

- Anh muốn cả thế giới đều biết, nhưng rất tiếc ở đây chẳng có ai cả.

Thiên Ân nắm tay Tiểu Kỳ đi hết một con đường đầy hoa thì thấy một căn nhà nghỉ nhỏ được thiết kế vô cùng đơn giản dường như đây là căn nhà để người chăm sóc hoa nghỉ ngơi.

Bên trong có sẵn một bàn ăn được chuẩn bị rất kĩ lưỡng rất đẹp mắt, giữa bàn cũng có một bình hoa hồng rất đẹp. Anh lịch sự kéo ghế mời cô ngồi rồi đến trước mặt cô tặng một bó hoa hồng thật lớn có tổng cộng chín chín đóa hoa hồng.

Bữa ăn có lẽ là bình thường, nhưng có thể coi đây là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người không nhỉ?

Cả không gian tràn ngập sắc hoa, những đóa hoa chớm nở khoe mình trong nắng khoác lên mình những màu áo sắc sảo như một minh chứng cho một mối tình chan chứa mùi vị yêu thương. Nhưng cũng có những nhánh hoa bị gió mưa vùi dập, tương tự như tình yêu không hẳn là luôn thuận buồm xuôi gió đến được bến bờ yêu thương mà không gặp sóng gió, đôi khi có những sự thật khắc nghiệt của số phận bắt ta phải chấp nhận.

Kết thúc bữa ăn, Thiên Ân đưa Tiểu Kỳ đi dạo, đột nhiên cô nhớ đến Khả Chiêu.

- Anh tại sao không nói trước cho em biết, anh và anh Khả Chiêu thông đồng có phải không?
- Nếu nói trước sao có thể tạo bất ngờ cho em.
- Hôm nay anh trốn việc để làm trò buồn cười này sao?
- Cái này...gì mà buồn cười là tỏ tình đó._anh gãi gãi đầu, anh đã cất công làm nhiều thứ là như vậy mà cho là buồn cười thật không cam lòng.

Sau khi đi dạo, nhìn trời cũng đã trễ Thiên Ân lái xe đưa Tiểu Kỳ về nhà.

Ngày đầu tỏ tình thành công, ngày hẹn hò mỹ mãn, ngày đánh dấu tình yêu chớm nở, hôm nay quả là ngày tốt. Nếu hôm nay bầu trời có u ám thì trong mắt họ bầu trời vẫn trong xanh không một vết xước.

Tiểu Kỳ về đến nhà, Tâm Di vẫn chưa về cô nghĩ rằng Tâm Di cũng sẽ có một ngày vui như cô. Cô vào nhà ngân nga hát vài câu lấy hoa Thiên Ân cắm vào bình, cô ước gì nó đừng tàn nhưng làm sao ngăn được đó là quy luật của tự nhiên hoa tươi rồi cũng sẽ có ngày tàn, liệu tình yêu có như hoa ngày đầu nồng nàn ngày sau sẽ thế nào, đó vẫn còn là một dấu chấm hỏi thật to.

Về phần Tâm Di, Tử Phong nói là đưa cô về nhưng vừa ra khỏi tập đoàn anh nhận được điện thoại của Tử An bảo rằng mẹ anh rất nhớ Tâm Di muốn gặp cô cùng ăn bữa cơm vì vậy anh không đưa cô về nhà Khả Chiêu mà đưa cô về thẳng nhà anh. Mà tin tức họ nhanh thật sáng ra anh đâu có nói là đi cùng Tâm Di vậy mà họ vẫn biết, ngoài Khả Chiêu ra thì chẳng còn ai vào đây.

Tâm Di cũng thấy nhớ những người trong nhà họ Du nên cô cũng cảm thấy phấn khởi đôi môi nở nụ cười suốt quãng đường.

Nhưng vừa ra khỏi tập đoàn anh có cảm nhận không an trong lòng, phía sau có một chiếc xe không ngừng bám theo xe anh, tốc độ của anh có lẽ nhanh hơn trước, anh nhướn mày nhíu mày cười một cái.

Đến đèn đỏ cả hai chiếc xe cùng dừng lại ngang nhau, cả hai chiếc xe cùng hạ cửa kính xuống, đúng như anh dự đoán chiếc xe đó là của Hạo Minh.

Cả hai không nói bất cứ điều gì chỉ đơn giản là cái nhìn như thấu hiểu đối phương, cái nhíu mày nhẹ nhàng nhưng ẩn ý. Tâm Di thì chỉ hướng mắt ra bên ngoài nhưng không nhìn sang Tử Phong nên cô không nhìn thấy Hạo Minh. Hạo Minh lia tia nhìn sang cô gái ngồi cạnh Tử Phong, đáng vẻ đó làm cậu ta không thể quên dù chỉ mới chạm mặt một lần.

Đèn xanh vụt sáng cả hai chiếc xe lao đi, nhưng anh giảm tốc độ nhường xe Hạo Minh đi trước vì anh không muốn tăng tốc độ lại làm Tâm Di hoảng sợ.

Điện thoại Tử Phong reo, anh đeo dây nghe vào một giọng nói vô cùng quen thuộc đầy thách thức.

- Cậu có vẻ rất dụng tâm với cô gái đó.
- Không cần nói nhiều, cậu muốn gì tôi không có nhiều thời gian.
- Làm gì mà khẩn trương vậy, cậu không thể bên cạnh cô ấy hai mươi bốn trên hai mươi bốn đâu.
- Nhưng tôi chắc cậu không thể chạm vào cô ấy._dù giọng điệu dứt khoát nhưng anh vẫn cố nói nhỏ nhất có thể để cô không nghe thấy đôi mắt vẫn hướng về Tâm Di, cô cũng nhìn anh chớp chớp mắt anh mỉm cười nhìn cô nhưng cô nhận ra đó là nụ cười gượng gạo
- Dựa vào một lời nói của cậu sao Tử Phong, cậu có phải là tự tin quá rồi không?_sau câu nói là một tràng cười kiêu ngạo của Hạo Minh, cậu ta lại trở về là chính cậu ta tự cao tự đại.
- Không phải cậu ném rất nhiều lần rồi sao?

Tử Phong nói không hề sai, anh phải tự tin với khả năng của bản thân, anh được như hôm nay không phải là hư danh. Một lời anh đã nói sẽ làm cho bằng được và chưa một lần thất bại. Cũng với lời nói này, anh sẽ không để Tâm Di gặp phải bất trắc gì, anh không phải đang sợ Hạo Minh làm gì Tâm Di mà chính là sợ

Hạo Minh cướp Tâm Di từ tay anh, tại sao anh lại có suy nghĩ này đó là vì khi anh nhìn thấy ánh mắt Hạo Minh nhìn Tâm Di không phải là sự chết chóc mà là sự chiếm đoạt từ tay anh.

- Nếu vậy thì tôi vẫn muốn ném thêm lần nữa.

Điện thoại đã ngắt, Tử Phong nắm chặt vô-lăng có một chút mệt mỏi dăng trào. Vài ngày nữa anh sẽ biết được một sự thật, nếu Thiên Tư thật sự đã không còn thì anh sẽ nắm lấy tay Tâm Di thật chặt, không để bất cứ tổn hại nào đến với cô.

Tâm Di lơ đãng nhìn bên ngoài, cô có nghe anh nói điện thoại nhưng lại không hiểu sự tình chỉ thấy Tử Phong mệt mỏi. Cô cảm thấy mình bất lực không thể làm anh thoải mái chỉ thấy cô ở bên cạnh anh đều thấy một sự vướng bận, đôi lúc cô nghĩ có lẽ cô và anh có duyên không phận. Anh cần một người con gái giỏi giang ở bên cạnh để giúp đỡ trong sự nghiệp không phải là một cô gái tầm thường như cô.

Vừa đến nhà Tử Phong, Tử An đã chạy ra ôm lấy tay Tâm Di kéo vào cô nhìn anh cười rồi cũng đi theo Tử An vào nhà. Tử Phong nở nụ cười nhẹ nhìn Tử An lắc đầu bất lực.

- Chị dâu, mấy ngày nay không gặp chị thật nhớ chị quá!

- Chị cũng rất nhớ em, em có thể gọi chị là Tâm Di được rồi đừng gọi chị dâu nữa chị rất ngại.__ cô sợ Tử Phong nghe thấy liền ghé sát tai Tử An nói nhỏ.

- Chị sợ cái gì chứ em đã chọn chắc chắn anh hai không phản đối.__cô vỗ ngực chắc chắn làm Tâm Di phì cười một cái.

Chưa tự đắc được thỏa mãn Tử An đã bị Tử Phong cốc đầu một cái đau điếng.

- Con bé này ăn nói lung tung.__ anh lườm Tử An một cái.

- Anh hai...đau chết đi được.

Vừa bước vào nhà cô đã gặp ông bà Du nhìn cô mỉm cười dịu dàng.

- Con chào hai bác!

- Lại đây Tâm Di__bà Nhã Nhân đập đập vào chỗ ngồi cạnh mình.

Cô cũng ngoan ngoãn gật đầu ngồi vào chỗ, họ nói chuyện rất lâu dường như tưởng rằng đã mấy năm không gặp. Cô ở lại ăn trưa cùng nhà họ Du, sau bữa trưa cô định ra về nhưng Tử An quyết giữ cô lại để tâm sự nên cô đành chiều ý không về, cô gọi điện báo cho Tiểu Kỳ biết rồi mới an tâm ở lại. Tử Phong buổi chiều nay có rất nhiều việc nên không ở nhà.

Cô cùng Tử An vào phòng trò chuyện rất lâu, nói đúng hơn là tư vấn cho Tử An thì đúng hơn.

- Chị dâu em có chuyện này muốn hỏi.

- Chuyện gì em nói đi!

- Nếu có một người giúp đỡ mình thì phải làm gì để trả ơn?

- Vậy đó là nam hay nữ?__cô ngờ vực nhìn Tử An nở một nụ cười ẩn ý nhìn Tử An vừa hỏi mà mặt đỏ dần cô cũng biết đó là nam hay nữ rồi chẳng qua muốn Tử An thừa nhận mà thôi.

- Là...là nam.

- Vậy thì phải tự tay làm một món quà để tặng thì mới chứng tỏ được thành ý.__ Tâm Di cố nhịn cười nhưng cách này hình như là dùng cho người mình yêu chứ không phải là người mới quen.

- Tự làm á?__Tử An ngẩng đầu tròn mắt nhìn Tâm Di, Tử An từ nhỏ đã là một tiểu thư hầu như không động tay vào thứ gì cùng lắm cô nấu được vài món bỏ bụng chứ mấy công việc nữ công gia chánh hầu như không biết vậy làm sao tự tay làm tặng người đó được.

- Em thích người đó sao?

- Em không biết em chỉ mới gặp người đó có một lần duy nhất.

- Vậy thì chắc là cảm nắng rồi, chị nghĩ em thích người đó chắc sẽ có cơ hội gặp lại.

Cả hai cùng trò chuyện như thế xoay quanh chuyện của Tử Phong, cô nhìn lại thời gian thì đã quá trễ rồi, cô xin phép về. Tâm Di được tài xế nhà họ Du đưa về tận nhà Khả Chiêu.

Khi cô về đã thấy Tiểu Kỳ ngồi trước phòng khách cùng Khả Chiêu, họ nhìn cô mỉm cười nhưng trong nụ cười không hề bình thường.

- Tâm Di em đi chơi vui chứ? _Khả Chiêu cười một cái với cô, hôm nay kế hoạch cậu ta rất hoàn hảo, lừa được Tử Phong đến đón Tâm Di, lừa Tiểu Kỳ đi gặp Thiên Ân, tính ra cậu ta trở thành một tên lừa gạt.

- Cũng không tệ.

- Sao lại là không tệ, tôi thấy gương mặt bà phẳng phất hào hoang kìa.

Tâm Di chỉ cười cũng chẳng nói gì, cô rất vui vì được bên Tử Phong cả nửa ngày trời nói không vui là nói dối nhưng nói dễ chịu thì không hề dễ chịu vì bên người mình yêu mà không thổ lộ được thì vô cùng khổ sở, cô cố gắng lắm cũng chỉ có thể duy trì nụ cười trên môi.

Nhưng cô không thể quên sự quan tâm của anh dành cho cô, sự ấm áp đó làm tim cô ngày càng lún sâu trong sự khao khát yêu thương, khao khát được nằm trong vòng ôm trong sự che chở của anh.

Tâm Di xin phép hai người lên phòng, hai người còn lại ngơ ngác không hiểu sao cô đột nhiên biến sắc. So với Tiểu Kỳ thì tình cảm cô phức tạp hơn nhiều yêu không thể nói mà giữ kín cũng chẳng xong.

Một ngày của Tâm Di đã qua một cách nhanh chóng, cô không biết nên vui hay nên buồn. Cô gặp anh như một định mệnh và yêu anh không cách thối lui.

Tâm Di vì chuyện của mình mà buồn rầu vốn không hề để ý đến chuyện Tiểu Kỳ và Thiên Ân đã thành một đôi. Tiểu Kỳ vốn định chia sẻ với cô tin này nhưng thấy cô không được vui nên cũng thôi không nói, nói ra chẳng khác nào cười trên nỗi đau của người khác.

Tiểu Kỳ đã khuyên Tâm Di nhiều lần là hãy nói cho Tử Phong biết tình cảm của cô nhưng cô không nghe bây giờ có phải là tự chuốc khổ vào thân rồi không.

Thiên Ân vui mừng ra mặt, hôm nay anh đến gặp Tử Phong có cả Khả Chiêu và 3K cùng một số người trong FA để bàn một số việc quan trọng.

Nếu nói hôm nay Thiên Ân vui thì chưa đủ, sự hạnh phúc đã đạt đến một mức cao nhất mà từ trước đến nay chưa có cảm giác này.

- Thế nào thành công rồi đúng không? _3K mỉm cười gian manh, cách cậu ta và Khả Chiêu bày ra mặc dù hơi sến một chút nhưng đảm bảo trăm phần trăm thành công.

- Ok!

Thiên Ân chỉ gật đầu cười một cái vì bất gặp cặp mắt sắc lạnh của Tử Phong đang bàn chuyện quan trọng anh sẽ không muốn vấn đề cá nhân xen vào.

Rồi mọi người cùng vào vấn đề chính, cả căn phòng lại nghiêm túc đến khó tả mang sắc đen u ám.

- Người biết tung tích quần gia nhà họ Diệp hiện giờ ở đâu?

Tử Phong nhìn một lượt những người có mặt trong căn phòng, anh đang rất nóng lòng muốn biết. Biết để anh xác nhận sự thật, để anh tháo bỏ khuất mắt đến với người con gái kia.

- Ông ta có chuyển công tác xa rồi, một tuần sau mới về, chúng tôi có hỏi nhưng ông ta không tin tưởng chúng tôi, bảo khi nào gặp cậu rồi đích thân nói. _3K nhanh nhẩu trả lời đa phần những việc như thế này thường thuộc về phân phụ trách của anh ta.

- Lại đợi... _Thiên Ân thở dài một cái, anh rất ghét sự chờ đợi, anh càng rõ Tử Phong ghét điều đó đến mức nào.

- Đành vậy! Mọi người về đi.

Tử Phong ngã người ra ghế, ra hiệu cho mọi người ra ngoài anh muốn yên tĩnh một mình thì chẳng ai dám làm phiền. Sao anh càng lúc càng thấy bản thân yếu đuối, ngay cả một cô gái mà anh cũng không tìm được trong khi tìm lại hướng về người con gái khác. Không lẽ khi Thiên Tư trở về thì anh buông câu “xin lỗi”, chuyện đó không thể xảy ra nhưng anh không muốn Tâm Di thuộc về người khác Hạo Minh lại càng không, anh muốn bảo vệ Tâm Di vì lòng háo thắng hay vì chính anh đã bước vào vực thẳm tình yêu vốn không thể lùi lại.

“Tâm Di chờ anh có được không?”

22. Chương 22: Sự Thật Về Em

Bao đau thương tôi sẽ cùng em gánh lấy, sẽ để ấm áp như những ngày đầu chúng ta bên nhau.

Tình yêu tôi dành cho em luôn không thay đổi, cho dù có thay đổi chỉ là càng nhiều hơn mà thôi.

Ngày nhập học đầu tiên Tâm Di đã đến, sáng sớm cô và Tiểu Kỳ chuẩn bị thật tươm tất để đến trường, Tiểu Kỳ định lái xe đến trường nhưng Tâm Di cảm thấy không được tự nhiên nên cô nhất quyết bắt Tiểu Kỳ đi xe buýt cho tiện, vừa không gây sự chú ý lại an toàn.

Nhưng chưa kịp đi, Thiên Ân đã đến đón Tiểu Kỳ họ có bảo cô đi chung nhưng cô bảo muốn tản bộ vừa ngắm cảnh quan thành phố, vừa tốt cho sức khỏe nhưng lí do này thật sự không hợp lí chút nào. Thật ra cô muốn yên tĩnh một mình lại không muốn làm kì đà cản mũi mà thôi.

Cô biết họ là cặp tình nhân đang yêu đâu đại gì mà dính vào, cô mừng thay cho Tiểu Kỳ nhưng cũng có một chút buồn bã cho chính mình xem ra cô muốn Tử Phong yêu cô còn khó hơn lên trời. Anh không ghét bỏ cô như bao cô gái khác đã là phúc phận rồi, cô thật sự ngưỡng mộ cô gái được Tử Phong yêu đã nhiều năm như vậy mà anh vẫn không thể quên, chính điểm chung tình này của anh làm cô càng yêu anh muốn từ bỏ cũng không được.

Trên đường đi xe cô đông đúc, tiếng rao inh ỏi, người người qua lại như kiến cỏ. Những ngày đầu thu, gió thu khe rít bên tai cô thổi tung xô bồ vào làn tóc đen mượt, dấp dấp mỏng manh của cô trên vỉa hè như một thiên thần giữa trời thu. Ánh mắt buồn xa xăm, những chiếc lá vàng nhẹ rơi theo gió làm lòng cô càng thêm cô động dâng lên những nỗi nhớ nhung sâu kín.

Mấy hôm nay, Tử Phong bận rất nhiều việc cô không thể gặp anh nỗi nhớ càng nặng trĩu. Cô mãi đi, mãi suy nghĩ mà không để ý rằng đang có một chiếc xe đang chạy kề kề gần mình. Chiếc xe dừng cô cũng không biết, mãi đến khi tiếng đóng cửa xe vang vào tai cô mới giật mình quay lại.

Dáng người tuấn lãng bước xuống xe, Tử Phong bước nhanh đến trước mặt cô nở một nụ cười. Cô như mất hồn nhìn vào anh toàn thân dường như bất động, người cô vừa nghĩ đến lập tức xuất hiện trước mặt cô có phải ông trời đối tốt với cô quá rồi không.

- Em định đi bộ thế này đến trường sao?

- Không có, em đi xe buýt mà.

- Xe buýt? Tôi thấy em đi qua ba trạm xe rồi sao vẫn chưa dừng lại?_anh nói xong phì cười một cái.

Anh từ sáng đã chuẩn bị rất sớm vốn định đến đón cô đi học, nhưng vừa đến biết cô đã đi xe buýt anh lái xe thật nhanh vốn định đến trường sẽ gặp cô sau, ngờ đâu cô gái ngốc này đi qua ba trạm xe buýt mà vẫn chưa chịu dừng, anh vừa thấy buồn cười nhưng cũng thấy vui vì như vậy anh có thể đón cô đến trường.

- Em...em._cô ngưng ngưng cúi mặt chỉ tại cái tội hay mơ tưởng nên mới bị anh phát hiện trong tình cảnh này.

Sự ngưng ngưng cùng với niềm vui hòa trộn trong đôi đồng tử long lanh.

Tử Phong không nói nhiều lập tức nắm lấy tay cô, đưa cô vào xe. Cô không ngờ ngày đầu thu lại được gần anh, được cùng anh đến trường, cô bước xuống xe bước đi cùng anh trên sân trường.

Sân trường vô cùng rộng lớn nhưng nó lại trở nên chật hẹp trong khoảng không đó chứa đến hàng nghìn sinh viên. Càng khó thở hơn khi hàng nghìn con mắt đổ dồn về phía cô, mọi người lại được một trận bàn tán, cách đó vài phút cũng có một cặp làm xôn xao cả sân trường vì hành động tình tứ.

Cô và Tử Phong tuy không thân mật nhưng nhìn cách anh đi cạnh cô lâu lâu lại nở một nụ cười cũng đủ thấy cô gái bên cạnh anh có vị trí không hề tầm thường.

Để thấy được một nụ cười của anh trước đám đông rất hiếm nhưng hôm nay mọi người coi như mãn nhãn.

Anh đưa cô đến tận phòng học như không muốn cô rời khỏi anh một khắc nào. Cô cảm thấy anh hôm nay rất lạ có gì đó khác biệt với mọi hôm nhưng lại không có can đảm hỏi.

- Tôi đi đây, em học tốt nhé! __anh lại xoa đầu cô, nhẩn tương nó sắp thành tổ quạ mất rồi.

- Tạm biệt anh!

Cô nhìn anh đi khuất thở dài một cái. Ở góc phòng có một cô gái nhìn Tâm Di với một ánh mắt dò xét ” cô ta là ai mà có thể thân mật với anh Tử Phong đến vậy?”

- Tâm Di bà từ chối đi với tôi là đi với anh Tử Phong sao? __Tiểu Kỳ lại nở một nụ cười trêu chọc.

- Không có, chỉ...chỉ là trùng hợp thôi.

Cô vẫn còn đang suy nghĩ về anh, anh đi rồi anh vừa rời khỏi cô chỉ trong nháy mắt cô lại không khỏi nhớ nhung.

Từng tiết học trôi qua vô cùng hứng thú với Tâm Di, Tiểu Kỳ thì ngược lại cô không hề yêu thích kinh tế chỉ học để hỗ trợ cho công việc sau này thuận tiện hơn mà thôi. Vì thế trên tay Tiểu Kỳ luôn cầm điện thoại mà nhắn tin với Thiên Ân.

Bỗng ngoài trời đổ cơn mưa, cơn mưa thu đầu mùa chan chứa nỗi buồn cùng sự lạnh buốt. Ngày đầu thu của cô thật ấm áp khi ẩn hiện nụ cười của anh, cái nắm tay dịu dàng hơi ấm vẫn còn đâu đây.

Tử Phong đưa Tâm Di đến phòng học xong, liền phóng xe để tìm một sự thật.

- Ông chắc là nơi này chứ? __3K ngờ vực hỏi một người đàn ông lạ mặt nhưng đáng vẻ vô cùng lịch thiệp và trí thức.

- Chắc chứ, ông ấy là bạn của tôi không thể làm được. __ông ta gật đầu chắc chắn.

Tử Phong bước đi trước tiến vào một căn nhà, anh không còn kiên nhẫn để đợi thêm nữa, cho dù có thật hay không cũng phải vào hỏi rõ thì sẽ biết.

- Chủ tịch, đây... đây là nhà của Tâm Di tiểu thư. __đây là lời nói của một người con trai được căn dặn theo bảo vệ Tâm Di những ngày trước.

- Cậu chắc chứ? __Thiên Ân cũng như không tin nhìn vào phản ứng của Tử Phong.

- Chắc. __cậu ta gật đầu chắc nịch.

Tử Phong cũng đột ngột dừng bước tại sao lại liên quan đến Tâm Di, người con gái đó thật ra đằng sau quá khứ còn bao nhiêu thứ liên quan đến Thiên Tư mà anh chưa biết. Hôm nay anh nhất định phải làm cho mọi chuyện sáng tỏ.

Tiếng chuông cửa ngân vang, bà Ngọc Hoa vội vàng ra mở cửa chỉ nhìn thấy một màu đen tuyệt mỹ trên từng bộ âu phục không khỏi làm bà hoang mang suy nghĩ đến chuyện không lành sắp xảy ra.

Tử Phong có thể nhận ra người phụ nữ này, từ nhỏ bà đã chăm sóc chị em Thiên Tư là vợ của quản gia, nếu như thế chứng tỏ anh đã không tìm nhầm.

- Các...các người là ai?

- Chị Hoa tôi đưa cậu trai này đến tìm anh chị, bây giờ tôi có việc phải đi rồi mọi người cứ từ từ nói chuyện.

Ngoài cái quá khứ đáng sợ đó ra thì còn chuyện gì có thể làm bà Ngọc Hoa sợ đến thế, bà lo lắng sự che giấu của họ đã bị phát hiện sẽ dẫn đến nguy hiểm cho đại tiểu thư nhà họ Diệp. Bà Ngọc Hoa gật đầu chào người đàn ông kia rồi lại nhìn đến chàng trai đang tiến dần đến trước mặt bà.

- Cậu là...

- Con là Tử Phong.

Lời nói anh vô cùng nhẹ nhàng nhưng cũng đủ giáng cả một đòn vào suy nghĩ của bà Ngọc Hoa, mặc dù người con trai này không gây nguy hiểm cho Thiên Tư nhưng sẽ cướp mất đứa con gái mà bà yêu thương, thậm chí khơi gợi sự đau khổ. Bà chỉ muốn con bà có một cuộc sống tầm thường không muốn lại vướng vào cái vòng lẩn quẩn tranh chấp bon chen của giới thượng lưu.

- Tôi không quen cậu._bà Ngọc Hoa thẳng thừng từ chối làm động tác định đóng cổng phủ nhận mối quan hệ.

- Con biết cô là Ngọc Hoa, hãy cho con biết một sự thật._không cam chịu bị phủ nhận một cách dứt khoát, Tử Phong chen ngang cánh cổng.

- Cậu...thôi được rồi nhưng chỉ sợ sự thật đó sẽ làm cậu thất vọng._bà nói xong quay lưng bước vào nhà.

Tử Phong cũng bước vào theo nhưng chỉ một mình anh:

- Tôi vào được rồi, mọi người ra xe đi!

Tất cả những người còn lại liền trở về vị trí của mình, trong thời gian này có lẽ họ cần nhiều thời gian để nói chuyện với nhau.

- Cậu ngồi đi!_bà Ngọc Hoa đưa một cốc nước trước mặt Tử Phong, anh đón nhận nhưng vẫn không quên tìm kiếm một người.

- Ai vậy bà?_ông Dương Thanh từ trong đi ra hỏi bà Ngọc Hoa.

- Con chào chú, con là Tử Phong._Tử Phong đứng dậy cúi đầu chào ông Dương Thanh.

- Tử...Tử Phong._ông Dương Thanh vừa nhìn Tử Phong một lượt, cái khí chất lạnh lùng cao ngạo này thì đích thực không sai, từ nhỏ Tử Phong đã mang cho con người ta một cảm giác quyền lực luôn tồn tại trong con người anh, ánh mắt đó càng không làm ông quên được.

Nhưng tại sao anh lại tìm đến đây, có phải anh đã biết hết sự thật kia rồi không nhưng đã lâu năm như vậy sao giờ đây anh mới đến.

- Thôi ông nói chuyện với cậu ấy đi tôi phải đi ra ngoài có chuyện một chút._bà Ngọc Hoa đi ra khỏi nhà, để lại Tử Phong cùng trò chuyện với ông Dương Thanh.

Ông Dương Thanh lặng lẽ ngồi xuống, rót một ly trà để lấy lại chút bình tĩnh. Ông biết sớm muộn gì ngày này cũng đến nhưng không ngờ nó đến mau như vậy sao không để nó nằm im và chôn vùi cùng ngọn lửa kia, ông không thể quên cái ngày định mệnh đó.

Cái ngày nhà họ Diệp không còn tồn tại, cái nhà kho bốc cháy khi ông chạy đến mọi thứ đã quá muộn, bà Diệp đã ngất vì ngộ độc khói, ông Diệp cũng không hơn chỉ còn hơi thở yếu ớt tất cả đều bị cột chặt vào một góc.

Thiên Tư ngất dưới sàn trên đầu máu me lem luốt, miệng bị bịt chặt, Thiên Trâm thì không rõ tung tích. Ông Dương Thanh đến cõi trời lay lay ông bà Diệp nhưng bất lực họ đã bất tỉnh, ông Diệp chỉ mở mắt chậm chậm cố nói những hơi thở yếu ớt.

- Quần gia,hãy...hãy đem....Thiên...Thiên Tư đi thật...xa nơi này, hãy để nó có...một cuộc sống bình...thường và hãy cố tìm lại...Thiên Trâm.

- Lão gia hai người sẽ không sao đâu để tôi gọi người giúp!_giọng nói ông Dương Thanh hồi hã.

Lửa cháy ngày càng lớn nhà kho có dấu hiệu bắt đầu đổ sụp cái chết cận kề, khói bốc nghi ngút đen cả một vùng trời. Không khí sặc mùi chết chóc.

- Không...không kịp đâu, tôi xin anh hãy...mang...con bé đi và...chăm sóc nó thay tôi.

- Lão gia!

- Đi đi!_ông Diệp dùng hết sức hét thật lớn để ra lệnh.

Ông Dương Thanh đành nghe lời ông Diệp né tránh những thứ bị đốt cháy rơi xuống ngày một nhiều lần lách đến chỗ Thiên Tư đang bất tỉnh máu không ngừng tuôn. Ông hét hoảng bé cô lên, nhưng vẫn quay lại nhìn ông Diệp.

- Lão gia, tôi bế tiểu thư ra ngoài sẽ quay lại!

- Được!_ông Diệp mỉm cười hơi thở yếu ớt dần tắt, ông cười vì có một người quản gia trung thành, vì một đứa con gái của ông được cứu.

Nhưng rất không may, khi ông Dương Thanh đi không bao xa căn nhà đã hoàn toàn sụp đổ trước mắt chính là một biển lửa nuốt chửng hai con người khỏi thế gian.

Ông Dương Thanh ôm Thiên Tư trong tay bắt lực khuỵu gối nước mắt tuôn rơi.

- Lão gia tôi thật không phải, tôi không thể cứu được ông, nhưng tôi hứa sẽ chăm sóc đại tiểu thư thật tốt và sẽ tìm lại nhị tiểu thư.

Và rồi ông Dương Thanh cùng bà Ngọc Hoa thu xếp rời khỏi đó đến nơi này cho đến bây giờ không tiếp xúc với những người quen trước kia để tránh nguy hiểm cho Thiên Tư, ông nhiều lần cũng muốn đến nhà họ Du để nói rõ sự thật nhưng lại nhớ đến lời căn dặn của ông Diệp là phải cho Thiên Tư một cuộc sống bình thường nên ông đã giữ Thiên Tư ở lại chăm sóc không khác gì con ruột, ông không nghĩ rằng có một ngày Tử Phong vẫn tìm đến đây.

Nhưng ông cũng cảm thấy mình có phải là tự mãn hay không, ông chỉ là một thường dân trong khi thế lực nhà họ Du lại không hề tầm thường.

Ông Dương Thanh kể lại tường tận mọi chuyện cho Tử Phong, anh không ngờ rằng mọi chuyện lại thành ra như thế không khỏi bàng hoàng kinh ngạc. Một chút đau nhói dâng lên trong tim khi biết người con gái anh yêu phải sống trong hoảng sợ cả năm trời mới lấy lại được nụ cười nhưng lại không còn bất cứ mảnh kí ức nào về anh.

- Ý...ý chú là Tâm Di chính là Thiên Tư.

Tại sao anh không nghĩ từ đầu Thiên Tư và Tâm Di chỉ là một nên anh mới có cảm giác. Anh không thể quên Tâm Di chính vì cô chính là người anh cần tìm. Anh mong muốn bên cạnh để bảo vệ cô chính vì cô chính là cô gái trong tim anh vốn không hề bước khỏi tim anh.

- Không sai đó chính là đại tiểu thư nhưng làm sao cậu biết...biết Tâm Di, nếu cậu đã biết tôi khẩn xin cậu một yêu cầu có được không?

Ánh mắt ông Dương chất chứa nỗi đau cùng một sự van nài khẩn thiết.

- Cháu biết Tâm Di trong một sự tình cờ nhưng không ngờ.. Cháu có yêu cầu gì cháu cứ nói nếu làm được cháu sẽ làm.

Anh đan chặt hai bàn tay, sự vui mừng cùng một sự hồi hộp dâng lên trong tâm trí, nụ cười của cô càng rõ hơn. Anh một lần nữa đã tìm lại được hướng đi của con tim.

"Tạm biệt tình yêu của tôi, ngày em đi chính là ngày tim tôi chết, cứ ngỡ rằng sẽ mãi như thế nhưng không ngờ vẫn có một người con gái mang đến cho tim tôi sự sống.

Em có thật sự thay thế được cô gái ấy trong tim anh hay chỉ là một bóng hình thay thế. Nhưng không ngờ đó chẳng phải thay thế mà đích thực là em anh vui hơn bao giờ hết"

Phải cái gì của anh sẽ lại là của anh, cô chính là của anh không ai có thể phủ nhận lúc trước là vậy bây giờ vẫn vậy.

- Cậu hãy giữ bí mật này đến khi nào không giữ được nữa, nếu Tâm Di không nhớ lại thì cả đời cũng đừng nói.

- Tại sao?

Anh cứ nghĩ sẽ đem cô về lại là chính cô nhưng không ngờ lại nhận được yêu cầu này.

- Tôi không muốn nhìn thấy Tâm Di đau đớn, nếu nó nhớ lại thì không còn tỉnh táo trở nên trầm cảm có thể gây tổn thương cho bản thân. Một năm sau khi vụ việc xảy ra con bé không nói không rằng lâu lâu lại khóc nức lên gọi ba, gọi mẹ, tên em gái và người nó gọi nhiều nhất chính là tên cậu.

Cái này anh đã thấy, có lẽ anh hiểu nó đau đớn đến thế nào. Trong giấc ngủ cô vẫn bị những cảnh chết chóc máu me đó quấy rối nhưng anh không muốn cô sống không đúng với thân phận thật của mình.

- Nhưng...

- Tôi xin cậu đó! Nếu cậu đã biết nó trong hiện tại thì chắc phải biết nó sống rất vui vẻ tại sao phải bắt nó nhớ lại chứ? Cậu hãy xem như đại tiểu thư nhà họ Diệp đã chết và hãy yêu một người con gái khác mang tên Tâm Di có được không? Tôi biết chắc không cách nào ngăn được cậu yêu nó vì nó chính là hôn thê của cậu nên chỉ xin cậu đừng bắt nó nhớ lại.

Ông Dương Thanh không còn giữ được bình tĩnh quỳ xuống trước mặt Tử Phong.

- Chú đừng làm như vậy, con hứa!

Anh đưa tay kéo ông Dương Thanh đứng dậy, nếu cái đó là tốt cho cô anh sẵn sàng làm dù sao cô đã trở về bên anh như vậy là đủ. Anh chẳng phải cũng yêu cô của hiện tại vậy thì hãy để quá khứ qua đi, anh sẽ vẫn bên cô như ngày nào.

- Vậy cứ xem như tôi giao con gái cho cậu, nhớ phải chăm sóc nó thật tốt!

- Con biết, con sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

- Còn yêu cầu thứ hai, cậu đừng điều tra về vụ việc đó nữa có được không?

Nếu đã muốn Tâm Di không nhớ lại thì đừng nên tiếp tục khơi gợi lại những quá khứ dữ tợn trước đây thì đó mới là cách tốt nhất.

- Cháu mong chú thứ lỗi, chuyện này cháu không thể hứa được.

Cái anh đang làm là tìm ra sự thật, cái oan khuất của nhà họ Diệp anh nhất định phải làm rõ, một khi anh đã quyết định thì không ai có thể lay chuyển được.

Ông Dương Thanh biết cho dù ông có cầu xin thì lần này cũng chẳng g ần nhập đâu, anh chính là sở hữu sự kiên định từ ông Du-một con người ôn nhu nhưng vô cùng nguyên tắc đã nói thì sẽ làm quyết không hai lời.

Cuộc trò chuyện kết thúc, sự thật phơi bày, Tử Phong chào ông Dương Thanh đứng lặng hít thở thật sâu bước ra khỏi nhà họ Dương, trời bắt đầu đổ mưa, cơn mưa như rửa đi những mảng kí ức đau buồn mang theo tất cả sự u ám bấy lâu những tích tụ không thể giải tỏa. Sau cơn mưa sẽ xuất hiện cầu vồng, ngày cô đến mang cho anh sự ấm áp thì từ bây giờ anh sẽ mang lại cho cô nhiều hơn như thế để cô biết bên cạnh cô luôn có anh cùng đối mặt với tất cả.

” Tâm Di bé bỏng em là của anh!”

Ông Dương Thanh nhìn theo dáng Tử Phong bước ra khỏi nhà mà thở dài, ông cũng mong Tâm Di được hạnh phúc nhưng có chắc quyết định của ông là đúng.

23. Chương 23: Vòng Ôm Ngày Mưa

Dang rộng đôi tay ôm em vào lòng, vì tình yêu vì sự chắt chứa yêu thương.

Ngày anh đến như một vùng sáng mang theo hào hoang, sự ấm áp đã làm em hạnh phúc.

Tử Phong bước nhanh ra xe, dù trời đang đổ mưa cơn mưa ngày càng nặng hạt nhưng chiếc xe vẫn lao đi như một mũi tên trong ngày dong gió.

Khả Chiêu và Thiên Ân chẳng hiểu được những gì đang diễn ra bên trong, chỉ biết trên gương mặt Tử Phong hiện lên những cảm xúc phức tạp rồi chẳng nói chẳng rằng lao xe đi, họ cũng chỉ biết lẳng lẳng đuổi theo.

Tử Phong lái xe đến một bãi biển, trời vẫn mưa không ngớt những hạt mưa tuôn xối xả xuống nền cát, sóng biển xô bờ vỗ vập lấy nhau, gió biển lạnh buốt quấn quanh thân thể con người.

Anh xuống xe đứng giữa cơn mưa, bờ biển dài ngoằng không một bóng người. Anh muốn những hạt mưa cuốn hết đi những sầu muộn bấy lâu để bắt đầu một cuộc sống mới không có tên người con gái mang tên Thiên Tư.

Khả Chiêu không hiểu tại sao Tử Phong lại ra đây vào lúc trời mưa thế này, cậu ta định ra kéo anh vào trong xe nhưng lại bị Thiên Ân ngăn lại.

- Nó điên hay sao mà đi ra giữa trời mưa đứng, để tao lôi nó vô xe.
- Thôi đi! Tao nghĩ nó cần thời gian một mình.
- Không lẽ ý mày nói Thiên Tư thật sự đã không còn trên đời.
- Chắc là vậy, nó đã chuẩn bị tinh thần từ lâu chắc không có vấn đề gì đâu.

Tất cả mọi người vẫn ngồi trên xe âm thầm quan sát Tử Phong.

Ánh mắt anh nhìn xa xăm, mái tóc ướt sũng phát phơ trên trán, anh đứng trên nền cát mặc cho sóng biển đưa đẩy. Anh hét thật lớn vào khoảng không của đại dương bao la:

- Thiên Tư! Đây là lần cuối cùng tôi gọi tên em...

Mùi vị mặn mặn của biển xộc vào cánh mũi, cái giá buốt của cơn mưa cũng không làm anh vơi đi sự phức tạp trong lòng, người anh yêu đang ở cạnh anh nhưng lại không được chính thức thừa nhận thân phận. Nhưng một lời anh đã hứa thì không thể thất hứa được, anh sẽ yêu cô với cuộc sống hiện tại mang một màu sắc mới.

Anh trở lại trong xe, bỏ lại sau lưng tất cả để mặc cho mưa tuôn cho sóng biển từng lớp chất chồng lên nhau reo hò giữa trùng dương bao la dãy sóng.

Lại một lần nữa cả một đoàn xe tiến về thành phố, trong làn mưa trắng xóa một mũi tên đen dài ngoằng xuyên trong màn mưa.

Sân trường đại học ồn ào trong giờ ra về, nhưng tất cả vẫn đứng trên hành lang để ngắm cơn mưa đầu mùa, Tâm Di và Tiểu Kỳ cũng đứng đó đưa tay hứng những giọt mưa, hắt tung vào nhau cười đùa.

- Trời mưa như vậy sao mà về? _ Tiểu Kỳ môi vẫn cười nhưng than ngắn thở dài.
- Bà lo cái gì, một lát nữa thế nào anh Thiên Ân cũng đến đón bà thôi _ Tâm Di bĩu môi trêu chọc.

Bỗng phút chốc sân trường lại xôn xao khi có năm chiếc xe hơi tiến vào sân trường, một cảnh tượng mà bất cứ ai cũng phải ngoái nhìn và xôn xao bàn tán, một chiếc xe tiến lên phía trước. Bốn chiếc còn lại dàn thành một hàng ngang ở phía sau.

Trong xe, Khả Chiêu và Thiên Ân cả 3K cũng không hiểu Tử Phong định làm gì ngoài việc đi theo từ đầu đến cuối và im lặng như hèn.

- Hai người nghĩ cậu ta định làm gì? _ 3K cười cười hạ cửa kính nhìn sang Thiên Ân và Khả Chiêu đang ngồi trong chiếc xe bên cạnh.
- Đón Tâm Di đi về!

Cả hai người đồng thanh nhưng cũng không dám tin, mới biết được một sự thật mà vẫn còn nhớ đến giờ tan học của Tâm Di thật không bình thường vậy mà cứ luôn miệng phủ nhận không có tình ý.

- Tôi cực với hai cậu, cậu ta tỏ tình đó._ánh mắt 3K sáng quắc nhìn vào dãy hành lang nơi có hai cô gái đang cười đùa.

Anh ta không nói là biết tất cả về anh chỉ biết mỗi chuyện Tử Phong yêu Tâm Di ngay từ ánh mắt đầu tiên, điều này anh ta đọc được qua ánh mắt anh, vì thế đã đến lúc phải giữ cô cho riêng anh rồi. Và hôm nay chính là lúc thích hợp nhất, bản tính Tử Phong thế nào anh ta rất rõ.

-... _ Thiên Ân và Khả Chiêu im lặng nhìn 3K khó hiểu, tỏ tình không hoa không nến vậy mà cũng được sao.

Hơn nữa bây giờ trời đang mưa, nhìn tới nhìn lui hai người cũng chẳng thấy có chỗ nào lãng mạn để thích hợp tỏ tình.

- Không tin, cứ chờ xem!_3K vênh mặt đắc ý hệt như con sâu nằm trong bụng Tử Phong, hiểu hết những gì anh đang nghĩ.

Tử Phong bước xuống xe trong bộ đồ ướt sũng, chiếc áo sơ mi trắng mỏng ướt mem nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp của anh mà còn tôn thêm sự băng lãnh một cách lãng tử làm bao cô gái đổ ngã.

Tiểu Kỳ thúc vào vai Tâm Di một cái khi cô vẫn còn ngẩng nhìn anh với một ánh mắt ngây ngốc.

- Hình như có người đến đón bà kia_ Tiểu Kỳ nhìn Tâm Di với một ánh mắt ẩn ý.

- Hử? Anh Tử Phong sao...sao lại dầm mưa như vậy?

Cô giật mình tỉnh không nói thêm gì quăng túi xách cho Tiểu Kỳ, xòe ô ra và đi nhanh xuống khoảng sân ngập nước. Cái cô đang để ý không phải anh đến để làm gì mà là cả người anh ướt sũng, cô lo sợ anh sẽ cảm lạnh mất.

Tiểu Kỳ mở to mắt nhìn cô bạn chạy đi mà không khỏi ngạc nhiên cùng một chút gì đó vui mừng “hôm nay có kịch hay xem rồi”

Cả trường lại một lần nữa xôn xao, Tâm Di đi nhanh đến trước mặt anh, đưa ô lên che chắn nhìn khắp người anh ướt sũng cô không khỏi lo lắng lẫn tò mò, không biết anh gặp phải chuyện gì.

- Anh tại sao lại không che ô, ướt hết rồi không khéo lại cảm lạnh.

Sắc mặt anh đã tái nhợt đi rồi, từ thân thể anh không còn tỏa ra sự ấm áp thường ngày nữa mà là sự lạnh lẽo. Anh vốn không hề chú ý đến bản thân, từ khi bước xuống xe trong mắt anh chỉ có thân ảnh bé nhỏ này mà thôi muốn đi thật nhanh ôm cô vào lòng, sự nhung nhở đã khiến anh không còn chú ý đến những gì diễn ra xung quanh.

Khi thấy nụ cười kia tim anh đập liên hồi, anh cứ ngỡ sinh ra chỉ dành để làm cô vui, để làm tất cả vì cô.

Khi thấy cô bước ra khỏi hành lang bước nhanh đến bên anh, trên gương mặt hiện lên nét lo lắng nhưng vẫn không kém phần dịu dàng đáng yêu. Môi anh khẽ cười trên gương mặt tuấn lãng nhiều tia cảm xúc phức tạp.

- Em lo cho tôi sao?

Anh nhìn sâu vào đôi mắt ấy, một đôi mắt đen láy chứa nhiều sự lo lắng dành cho anh cũng đôi mắt ấy mười năm trước ngăn lệ tiễn anh ra đi. Anh đã trở về và đang ở cạnh cô, nhưng có thể mãi mãi cô cũng sẽ không được biết, cô chỉ biết anh và cô là của hiện tại và sẽ chẳng có cái quá khứ nào tồn tại giữa hai người.

- Dĩ nhiên rồi._ cô chớp mắt nhìn anh, nở một nụ cười hồn nhiên, được thấy nụ cười của anh cô cảm thấy ấm áp dần, tim rung lên nhịp đập gấp gáp.

Hơi thở của anh ầm ầm lan khắp khuôn mặt cô, hai người đứng rất gần cùng che chung một chiếc ô. Thật lòng rằng trong cô và anh hiện giờ nơi này chỉ có hai người mà thôi.

Nếu có thể ước Tâm Di ước thời gian đi chậm một chút để cô được gần anh, được thấy nụ cười của anh.

Sân trường ngày càng ồn ào, không hiểu vị chủ tịch trẻ có chuyện gì chỉ biết anh và Tâm Di đứng giữa trời mưa mà nói chuyện thì hơi kì quặc.

Anh đưa tay kéo cô vào lòng, cầm tựa lên vai cô đôi mắt hiện lên niềm hạnh phúc nhưng chất chứa nhiều tâm sự, anh siết chặt vòng ôm chất chứa yêu thương dâng trào, ôm cho cả những thời gian cô rời xa anh để anh phải nhớ nhung da diết, ôm cho những ngày cô chịu đau thương không có anh bên cạnh, ôm cho những ngày cô ở cạnh anh lại không nhận ra. Vòng ôm kéo người anh yêu về lại với anh để anh thôi thương nhớ trong cõi đau thương.

- Vậy làm bạn gái tôi được không?_anh khẽ thì thầm vào tai cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu đến kì lạ.

Anh phải kìm nén hết mức mới có thể nói ra câu này, anh muốn nói với cô rằng ” Em hãy làm vợ tôi!” nhưng không thể anh không muốn làm cô sợ, chỉ cần cô bên cạnh anh là đủ, cô không nhớ những chuyện trước kia cũng không sao anh có thể từ từ bù đắp rồi cũng có một ngày cô cũng sẽ là của anh.

Một câu hỏi của Tử Phong khiến cô thất kinh chấn động, tim đập mãnh liệt, một câu hỏi của anh như sét đánh ngang tai.

Tâm Di bất ngờ chiếc ô trên tay rớt xuống hai tay buông thõng, nước mưa làm ướt cả người cô, nhưng cô nào có thấy lạnh một sự ngạc nhiên cùng ảm áp dâng trào. Cô đứng là không hiểu được những gì anh đang làm nhưng cô không thể làm theo lí trí mà chỉ có thể làm theo con tim, trên gương mặt có những giọt nước lăn dài không rõ là nước mưa hay những giọt lệ ngờ ngàng cùng xúc động của Tâm Di.

Cả sân trường há hốc mồm ngạc nhiên chứng kiến một cảnh tượng lãng mạn giữa trời mưa, bất cứ con ruồi nào cũng có thể lọt vào miệng một cách dễ dàng không cần ra sức khoét lỗ. Họ không biết anh nói gì với cô chỉ biết anh đã ôm một người con gái thì cô gái đó rất quan trọng đối với anh.

Tiểu Kì cũng không khỏi ngạc nhiên , đưa tay che miệng mắt dán vào cặp đôi tình tứ giữa trời mưa.

Khả Chiêu và Thiên Ân mở mắt hết cỡ dụi dụi mắt mấy lần để xác minh sự thật, lần đầu họ thấy Tử Phong chạm đến con gái trước bàn dân thiên hạ mà không phải chạm mà là ôm, mà cũng không phải lần đầu là lần thứ hai, thứ ba...mà tóm lại là chỉ dành cho mỗi Tâm Di.

- Thấy chưa tôi đoán đúng mà._3K cười đắc ý, câu ta nhận được hai ngón cái từ Thiên Ân và Khả Chiêu.
- Anh Key có cần bọn em ra che ô cho chủ tịch không?_anh chàng ngồi bên cạnh 3K lên tiếng xốt xa cho chủ tịch kính mến đứng giữa trời mưa.
- Không cần, cậu ta chẳng thấy lạnh đâu._đưa tay sờ sờ cảm không một cộng râu, 3K lại nở một nụ cười thích thú. - Thế các cậu nghĩ phần trăm thành công là bao nhiêu?
- Một trăm phần trăm._Khả Chiêu chẳng cần suy nghĩ nói luôn một cách đồng dục.
- Sao mà biết?_Thiên Ân còn chưa dám chắc rằng Tâm Di sẽ đồng ý đâu.
- Tâm Di yêu Tử Phong mà chắc chắn đồng ý.
- Còn theo tôi nghĩ cậu ta bắt trị như vậy căn bản Tâm Di không có khả năng từ chối_3K lại lên tiếng bình luận, người này quả thật nhiều chuyện nhưng nói câu nào trúng câu nấy.

Những người này đều biết yêu cũng chưa ai nghĩ đến sẽ ôm người yêu dưới mưa nha. Anh đứng là cao tay hơn họ rất nhiều nhưng có phải là trùng hợp hay không, những ngày họ tỏ tình trời đâu có mưa có muốn cũng không được.

Cô rơi nước mắt vì hạnh phúc, vì tình yêu của cô cũng có ngày được đáp trả. Có những lúc cô cảm thấy yêu thương cô dành cho anh vô cùng xa vời, đã nhiều lần cố nén yêu thương vào sâu đáy tim để không phải âm thầm đau. Cô có phải là đang mơ không, phải rồi lúc này ngồi trong lớp trời mưa có phải cô ngủ quên nên mơ thấy cảnh này hay không. Nhưng cho dù là mơ cô vẫn mong mình đừng tỉnh để được ôm thế này, cô tham lam giữ lấy hơi ấm của anh bên mình.

- Anh...anh Tử Phong!_ một giọt nước mắt từ khóe mắt không hiểu sao từ đâu lại trực trào.

Cô ngước mắt lên nhìn anh. Đôi bàn tay bé nhỏ trên ngực anh cảm giác ấm áp lan theo từng tắc da thô thịt, lan sâu vào tận tim mặc dù cơn mưa vẫn không có dấu hiệu ngừng rơi.

- Nói đi em đồng ý làm bạn gái tôi.

Câu này chính là bắt ép người khác chứ tỏ tình gì nhưng bản tính anh vốn như thế rồi có sửa cũng không được. Cô có một chút do dự, không biết anh có gặp cú sốc gì hay không mà ần nói lung tung làm tâm tư cô phải hoang mang bấn loạn.

- Anh...anh có đau ở đâu không?_cô đưa tay đẩy anh ra nhìn lên thân thể anh dò xét.

Nhưng câu cô trả lời chẳng ăn nhập vô đâu làm sắc mặt anh chuyển sang sắc xám, đôi mắt cà phê sẫm màu mất hẳn nét cười, anh mới nói có hai câu mà cô nghĩ anh bị bệnh thật là ngốc hết chỗ nói nhưng anh lại thấy cô khóc nếu cô không hiểu anh nói gì sao lại khóc trừ phi cô giả vờ không hiểu.

- Em không hiểu thật hay giả vờ, tôi yêu em và muốn em làm bạn gái tôi như vậy đã hiểu chưa?_câu anh nói chính là mệnh lệnh mà người nhận lệnh buộc phải răm rắp nghe theo.

- Anh thật sự không sao?_nước mắt cô đã ngừng rơi lại đưa tay lên sờ trán anh, đây là hành động ngốc nghếch giữa trời mưa có sờ cũng vô tác dụng.

- Tôi không lặp lại lần thứ ba đâu._thật là điên tiết lên được, cô có cần phải nhìn anh với thái độ như vậy không, đôi mắt anh tối sầm đi trông thấy.

- Anh có thể cho em suy nghĩ được không?

Cô đưa ngón trỏ lên trước mặt anh ra hiệu “cho em xin ít thời gian” nhưng lại nhận được một lời từ chối thẳng thừng.

- Không cho phép. Nói em đồng ý hay không nhưng tôi sẽ không chấp nhận ba từ “không đồng ý” có nghe rõ hay chưa?_anh bắt lấy tay cô kẻ sát tai cô thì thầm, âm vực băng lãnh, chèn ép người khác.

Cô muốn chết sống tại chỗ đây là câu nói gì vậy chứ, đây không phải là cô không có sự lựa chọn hay sao, đây gọi là tỏ tình hay sao, gọi là bức bách người khác thì đúng hơn.

Cô biết anh luôn làm theo ý mình trong mọi chuyện nhưng không nghĩ là tỏ tình cũng bắt trị đến vậy, cô còn đang nghĩ có phải là yêu lắm người hay không. Dù cô rất muốn nói không đồng ý nhưng tim cô lại không cho phép đúng là trái tim phản chủ nhưng làm sao trách được khi hình bóng anh nằm trong đó từ lâu rồi.

- Em...em đồng ý.

Anh nở một nụ cười dịu dàng, đặt một nụ hôn lên môi cô như chuồn chuồn lướt nước nhưng rất ngọt ngào,rồi lại siết chặt vòng ôm, anh sẽ không để mất cô một lần nữa. Cô ngã đầu vào ngực anh như một quyền lợi được hưởng sự ấm áp từ người mình yêu mang đến. Cô lại rơi lệ, có lẽ lần này là thật không phải mơ.

- Ngốc à đừng khóc!_anh có thể nghe được sự ghen ngào trong giọng nói của cô, anh đưa tay lau đi nước mắt cho cô.

Mưa vẫn tuôn không ngừng, không biết là rơi cho sự hạnh phúc của hai người hay để nhắc nhở họ rằng xung quanh vẫn còn sóng gió đừng vội chìm đắm trong hạnh phúc.

Vai Tâm Di khẽ run lên đôi môi nhợt nhạt đi, Tử Phong nhứ mảy đầy cô ra nắm chặt hai vai cô.

- Xin lỗi! Làm em lạnh rồi.

- Em không sao._cô lại cười nhìn anh.

- Cô bé ngốc, đã run lên như vậy còn nói không sao.

Vừa nói xong anh bế thốc cô lên đưa vào trong xe, cô ngượng ngùng mặt đỏ lên chỉ biết úp mặt vào ngực anh. Anh lại mỉm cười, anh cười nhiều hơn thì phải và từ bây giờ chắc sẽ vậy nhưng là chỉ đối với cô mà thôi.

Thiên Ân cầm dù bước xuống xe, anh không phải không muốn đến với người anh yêu nhưng ngặt nỗi không khí lãng mạn lúc này không nở phá hỏng mà thôi.

- Ê, mày đi đâu vậy?_Khả Chiêu biết anh đi đâu nhưng vẫn thích hỏi.

- Đi đón người yêu tao.

- Đâu cần che ô, mày làm thêm một cảnh lãng mạn giống như lúc này nữa đi cho nó đủ bộ._Khả Chiêu nở một nụ cười đắc ý.

Vừa ngó nghiêng Khả Chiêu bắt gặp thân ảnh quen thuộc ánh mắt nhìn vào xe Tử Phong như muốn ăn tươi nuốt sống, nụ cười cậu ta tắt dần có chút giá buốt trong tim.

- Diên!

Thiên Ân liếc Khả Chiêu một cái nhưng cũng khẽ mỉm cười, anh không nghĩ mình đủ độ cuồng như Tử Phong để đứng dưới mưa tố tình, mà có khi làm vậy có khi bị gọi là sao chép bản quyền cũng nên.

Thiên Ân sai bước chân dài đến trước mặt Tiểu Kỳ nở một nụ cười, đôi môi mấp máy.

- Về thôi em cũng muốn dầm mưa như Tâm Di sao?

- Không...không có!_Tiểu Kỳ xua xua tay.

Anh xoa đầu cô, nắm lấy tay cô bước qua khoảng sân dài, lại một cặp gây sóng gió bàn luận trong toàn trường. Nói gì thì nói Tiểu Kỳ rất tò mò không biết Tử Phong nói gì với Tâm Di về phải tra khảo mới được, chỉ biết trên mặt Tử Phong từ hạnh phúc chuyển sang ngạc nhiên rồi giận dữ cuối cùng lại quay về điểm xuất phát là hạnh phúc, thật là khó hiểu.

Ở một góc hành lang nào đó trên lầu, chỉ cần nhìn xuống là có thể thấy tất cả sự việc diễn ra bên dưới. Có một nam một nữ đang lặng người hồi lâu.

- Cô gái đó là ai?

- Chỉ là một cô gái có gia thế bình thường, người này có thể em sẽ biết._âm vực lạnh lùng trên môi là một nụ cười gượng.

- Là ai?

- Là người đồng hạng với em trong kì thi.

- Anh để mặc cho họ đến với nhau?

- Thế em bảo anh phải làm gì, nhưng trò chơi này anh còn muốn chơi để cho họ hạnh phúc một chút không phải đau sẽ nhiều hơn hay sao._một nụ cười nhếch mép lại hiện hữu trên môi.

- Em chỉ sợ người đau không phải họ mà là anh, anh đừng tưởng không nói thì em sẽ không biết._tiếng nói nữa như trách móc nữa như đau nhói trong tim.

Im lặng lại bao trùm im lặng.

Rồi những chiếc xe lần lượt rời khỏi khoảng sân ngập nước, dĩ nhiên đi trước sẽ là Tử Phong. Anh vừa lên xe đã lao đi thật nhanh, để cô không bị lạnh anh choàng áo khoác của mình cho cô. Trên người anh chỉ là áo sơ mi trắng ướt sũng. Nhưng suốt quãng đường Tâm Di nháy mắt liên tục, anh lại tự trách sao vì một phút không suy nghĩ lại đi ôm cô giữa trời mưa, để bây giờ cô bị cảm luôn rồi.

Ẩn đâu đó trong đám đông cũng có một cô gái trong lòng dâng lên một nỗi cảm phẫn.

” Tâm Di tôi đã cảnh cáo cô rồi, cô vẫn một mực bám theo Tử Phong, cô chắc là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ có phải không?”

Anh đưa cô về nhà anh, vừa mới bước vào nhà thì cả nhà lại nhốn nháo lên đặc biệt là Tử An và bà Nhã Nhân cứ lú lú rú rú đi sau hỏi căn nguyên sự tình ra làm sao mà hai người ướt sũng.

Anh chẳng nói nhiều đưa cô vào phòng rồi bảo Tử An chuẩn bị đồ cho cô thay. Anh cũng về phòng thay đồ, ngày hôm nay của anh đủ mùi vị đau thương lẫn hạnh phúc.

Cô thay đồ xong ngồi lau khô tóc, Tử An lại đến bên cạnh léo nhéo đòi cô tường thuật lại chuyện gì đã xảy ra, cô hết cách đành kể lại hết khuôn mặt lại hồng lên vì thẹn thùng. Tử An cười hạnh phúc, đúng như cô dự đoán anh cô quả thật thích Tâm Di.

Tử Phong gõ cửa bước vào phòng cô, thấy cô liên tục nhảy mũi nhú mày đúng là sức khỏe của cô rất kém.

Tử An nhìn thấy người anh cao quý bước vào phòng không khỏi nổi lên ham muốn trêu chọc.

- Anh hai ghê nha!

Tử Phong nhếch môi cười một cái, anh làm như vậy là có lí do nhưng chắc sẽ không ai hiểu tại sao anh lại thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy.

- Xong nhiệm vụ rồi thì ra ngoài đi nhóc!

- Được rồi không cần phải đuổi._Tử An mặt phụng phịu liếc anh một cái, cô vẫn chưa cảm nhận được Tử Phong lãng mạn ở chỗ nào, suốt ngày gương mặt băng lãnh như một khúc gỗ vậy mà cũng có thể tỏ tình được.

Tử An đi ra tới trước cửa phòng vẫn cố nói với Tâm Di một câu:

- Chị dâu chị được phép trị anh hai em rồi đó!

Tử Phong quay đầu nhú mày nhìn Tử An cảnh cáo, cô bĩu môi nhún vai một cái đóng cửa phòng. Tâm Di khẽ cười vì lời nói của Tử An.

- Em thật sự muốn trị anh sao?

Anh nhếch môi thành một đường cong nhẹ, đến ngồi cạnh cô, mái tóc vẫn còn ướt.

- Không có.

- Tại sao lại cười?

- Ban đầu em không có ý nghĩ này, nhưng nghe Tử An đưa ra ý này cũng rất hay._cô lại cười.

- Anh có gì mà phải trị?

Anh nhẹ nhàng đưa tay ôm cô vào lòng, có lẽ từ nay anh sẽ dùng hết sự ấm áp của mình để sưởi ấm cho cô rồi.

- Thì chính là bản tính lạnh lùng bá đạo này của anh đó, còn cướp đi nụ hôn đầu đời của người ta._cô nhẹ đẩy anh ra, gương mặt lại ửng hồng.

Anh bật cười một cái, cô đúng là cô như ngày nào, lúc nhỏ cô vẫn hay nói sẽ trị bản tính lạnh lùng bức bách người khác của anh. Bây giờ cô vẫn nhận ra điểm cần trị của anh là chỗ này sao.

- Anh đã là người yêu của em còn tính toán chuyện này sao? Nhưng anh cho em biết đây không phải nụ hôn đầu đời.

- Hử?_cô mở to mắt nhìn anh, cô có hôn ai bao giờ đâu mà bảo không phải nụ hôn đầu đời.

Không phải nụ hôn trong mơ của cô mà cũng tính là nụ hôn đầu tiên sao?

- Thôi không đùa nữa em cảm rồi có cần đến bệnh viện không?_anh lại đưa tay vuốt mái tóc vẫn còn ẩm của cô.

- Không cần đâu em ổn mà._cô lắc đầu nguầy nguậy không đi.

Tâm Di không biết vì sao lại rất sợ đến bệnh viện, cô còn cảm thấy mỗi khi vào đó trong đầu cô như xuất hiện ảo ảnh.

Cả ngày hôm đó cô được ở bên cạnh anh, một ngày mưa nhưng nó thật đặc biệt. Cô đứng là càng ngày càng tham lam ở bên cạnh anh nhưng cứ nghĩ đến cô sẽ gây nhiều rắc rối vướng bận cho anh cô lại không thôi thờ dãi.

Cô không biết quyết định vội vàng chấp nhận lời yêu của anh có đúng không? Anh yêu người con gái trước kia đến vậy tại sao lại đột ngột nói lời yêu cô? Rất nhiều câu hỏi mà cô muốn hỏi Tử Phong nhưng khi nhìn vào ánh mắt anh cô lại không nói nên lời.

24. Chương 24: Con Khỉ Nghịch Ngợm

Từng ngày vẫn mong bên cạnh ai đó để quan tâm chăm sóc, để xua đi đau khổ nhưng trần trở nhiều mối lo.

Yêu anh yêu trong cả những giấc mơ, nhưng không nắm bắt được suy nghĩ anh, không thôi lo lắng anh sẽ một mình vì em.

Từ ngày anh bày tỏ với Tâm Di, thì ngày nào Tử Phong cũng đưa đón cô đi học nhưng anh bảo cô về nhà anh cô lại không đồng ý. Mấy ngày nay, cứ có thời gian rảnh cô lại lần mò đi tìm căn hộ để thuê, cô không muốn bị dị nghị là dựa dẫm vào anh quá nhiều.

Hiện tại anh chính là bạn trai cô, cô không phủ nhận điều này nhưng cô vẫn thích tự lập hơn, cô cố gắng học là để làm gì chính là để tự lập.

Cô đăng tin tìm nhà ở một số nơi nhưng giá cả đắt đỏ thật xót xa cho tiền bạc của ba mẹ cô, cô hiện tại còn chưa làm ra tiền đã phải tiêu tiền. Mọi chuyện được cô giữ bí mật không dám nói cho Tử Phong biết, cô biết nếu nói với anh chắc chắn anh sẽ không đồng ý chính vì thế mà cô phải tự tìm cách.

Hôm nay có lẽ là ngày may mắn vừa tan học cô nhận được cuộc điện thoại của người cho thuê một căn hộ, cô vui mừng đến gặp người đó.

- Chào cô chắc cô là Dương tiểu thư rồi!_một chàng trai cao ráo lịch thiệp mời cô ngồi.
- Chào anh, tôi nghe anh nói có một căn hộ cho thuê có phải không?
- Phải để tôi dẫn cô đi xem căn hộ, nơi đây rất gần nơi cô học và lại không khí rất trong lành, mọi sinh hoạt đều hết sức tiện nghi.

Cô nhìn quanh căn hộ, căn hộ tuy không lớn lắm nhưng xem ra rất thoải mái, có hai phòng ngủ và một phòng khách, mọi thứ được trang trí rất tao nhã rất hợp với ý cô. Nhưng cô không khỏi thắc mắc căn hộ tốt lại có giá ưu đãi thế này mà vẫn chưa có người thuê, vận may của cô sao đến liên tiếp thế nhỉ, thật đáng nghi ngờ.

Nhưng hiện tại niềm vui mừng đã lấn áp nghi ngờ cô xem xét kĩ hợp đồng phải nói là khá lâu lại có chút phân vân, chàng trai phải dùng hết năng lực để mà thuyết phục lâu lâu lại cảm thấy như bất lực trước cô gái này. Suy nghĩ hồi lâu cô cũng kí tên vào bản hợp đồng, chàng trai mới thở phào nhẹ nhõm, nếu mà gặp thêm một khách hàng như cô chắc anh ta đến gãy lưỡi.

Tạm biệt chàng trai cô ra về trong vui mừng, định khi về nhà sẽ làm một vài món ngon để ăn mừng. Nhìn vào khoảng không đầy nắng cô thở nhẹ một cái.

“Hôm nay quả là ngày may mắn!”

Cô vừa đi khuất, chàng trai lại lấy từ trong túi điện thoại ra bấm vào dãy số quen thuộc.

- Tôi nghe đây.
- Đã hoàn thành nhiệm vụ thưa chủ tịch!
- Cô ấy không nghi ngờ gì chứ?
- Có nhưng cũng đã đồng ý.
- Thôi được rồi, anh về đi!

- Chào chủ tịch!

Chàng trai lắc đầu ngao ngán, căn hộ này thuộc khu địa ốc của tập đoàn P&A nếu không nói dù cho cái tệ nhất cũng sống rất thoải mái. Anh ta càng cảm thấy không hiểu, cô là bạn gái anh cho một căn hộ thì cứ việc cho cần gì phải lén lút như vậy. Đôi lúc làm việc với Tử Phong mà chẳng hiểu anh nghĩ gì.

Tử Phong nở một nụ cười vừa nghe được một tin tức, cô tưởng những gì cô làm anh không biết hay sao, bản tính ương ngạnh của cô anh chẳng lạ gì. Cô thích tự lập anh hiểu nhưng có chắc cô một mình ở cái đô thị bon chen này không xảy ra chuyện gì.

Anh rất muốn nói vạch toẹt ra cô là hôn thê của anh nên phải về với anh, chỉ đơn giản thế thôi mà anh không nói được chỉ vì cái lời hứa chết tiệt kia.

Cô muốn thuê nhà anh cho cô thuê nhưng vẫn nằm trong vùng kiểm soát của anh vẹn cả đôi đường.

Hôm nay cô chính thức dọn đồ sang nhà mới, Kỳ Quân cũng đã lên nhập học, Tiểu Kỳ cứ cần nhằn cô suốt từ lúc cô đòi dọn ra ngoài. Nhưng ngay cả Tử Phong cũng bó tay dãn miệng không nói thì một mình Tiểu Kỳ nhỏ bé thì khó mà lay chuyển được cô.

Vừa dọn đồ xong đến nơi, cô hí hửng gọi cho Tử Phong để báo tin. Cô chắc anh không vui khi cô làm như vậy nhưng cô vẫn muốn nói cho anh biết.

- Anh nghe đây!

- Anh Tử Phong, em dọn về nhà mới rồi ở đây rất tốt.__cô vẫn cười rất tươi như vớ được vàng.

- Em thích thì được rồi!_giọng anh có vẻ rất mệt mỏi.

Câu nói này nếu cô tinh ý một chút có thể nhận thấy rõ chỉ có những thứ đã được chuẩn bị sẵn thì câu này mới được nói ra, nhưng cô lại không nhận ra lại nghĩ là anh đáp hồ hững.

- Anh giận em có phải không?

- Không có, cũng sắp giờ ăn trưa rồi em chuẩn bị đi anh đến đón em.

- Được, vậy lát nữa gặp.

Cô cùng Tiểu Kỳ và Kỳ Quân hì hục sắp xếp lại đồ đạc rồi lao dọn sơ qua, ở đây không phải nói thuộc căn hộ cao cấp nên vẫn thường xuyên được quét dọn.

- Tâm Di, tôi cảm thấy căn hộ này không phải tầm thường nha!_Tiểu Kỳ cũng không khỏi thắc mắc.

- Người ta bảo là căn hộ tốt mới xây nên được ưu đãi phân nữa.

- Cái gì phân nữa? Bà có bị lừa không đấy, ở đây hay có những căn hộ ma lắm đấy!_Tiểu Kỳ rất ngạc nhiên vì lời nói của Tâm Di thời thế bây giờ không giá cả cắt cổ thì thôi làm gì có chuyện ưu đãi nhiều đến thế.

- Ý...ý bà nói ở đây có ma hả?_phút chốc mặt Tâm Di tái đi.

- Chị rõ vớ vẩn, ở đây làm gì có ma. Ý của chị Tiểu Kỳ là căn hộ không có chủ đã bị người khác vào mạo danh cho thuê rồi ôm tiền trốn.__ Kỳ Quân đang lao dọn cũng phải dừng tay giải thích cho bà chị.

- À, ra thế! Nhưng chắc không phải đâu, chỉ có một tháng tiền đặt cọc thì có bao nhiêu.

- Thôi dù sao cũng dọn vào rồi bàn tới vấn đề này làm gì, mà anh rể không phải làm bên địa ốc hay sao để em nói anh ấy điều tra mới được.__Kỳ Quân nở một nụ cười gian nhìn Tâm Di, cậu ta vừa đến đã nghe Tiểu Kỳ tường thuật một chuyện tình lãng mạn của bà chị nên sinh lòng trêu chọc.

- Chị cấm em hó hê với anh Tử Phong.__cô lườm Kỳ Quân một cái.

Thế rồi mọi chuyện cũng xong, cả ba nằm vật ra sô-pha thở mệt nhọc, lại mỉm cười hài lòng với thành quả của cả buổi sáng.

Tiếng chuông cửa vang lên, Tâm Di ra mở cửa rồi nở một nụ cười:

- Anh Thiên Ân đến đón Tiểu Kỳ sao?

Thiên Ân gãi gãi đầu cười cười, đúng là anh có thói quen đi ăn trưa cùng Tiểu Kỳ. Theo đó, Thiên Ân vào xem xét ngôi nhà được một lát rồi nở một nụ cười. Nụ cười của anh không phải là hài lòng với ngôi nhà mà là hiểu được vì sao ngôi nhà này được cô thuê với giá rẻ, nhưng nói không hài lòng cũng không đúng căn hộ thuộc sở hữu của P&A thì chẳng phải tầm thường.

Thiên Ân biết nhưng anh không nói, anh biết Tử Phong đã cố che giấu thì anh chẳng dại gì nói ra, nói ra không khéo Tâm Di lại ôm đồ đi chỗ khác thế nào anh cũng bị Tử Phong cần nắn cho một trận.

Thế rồi, Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ rời khỏi nhà Tâm Di đi dùng bữa trưa, cô đột nhiên nảy ra ý định làm bữa trưa đơn giản ăn tại nhà luôn cho tiện, cô bảo Tử Phong đón Tử An qua chơi luôn một thể.

Cô là vô tình gọi, nhưng lại không biết mình lại trở thành người se duyên. Khi Tử Phong đến thì cô đã làm xong bữa trưa rồi. Tiếng chuông cửa vang lên, Kỳ Quân ra mở cửa, trước mặt cậu chính là một chàng trai theo con mắt của cậu thì phải nói là tuyệt mỹ hèn gì bà chị của cậu không đổ cho đành.

Kỳ Quân đã nghe về Tử Phong rất nhiều, một chủ tịch trẻ tài ba đánh nhanh rút gọn chưa một lần thất bại. Ngoại hình thì khỏi phải bàn mang một vẻ đẹp băng lãnh nhưng cậu không nghĩ rằng Tử Phong lại phải lòng bà chị của cậu.

Nhưng nói gì thì nói Kỳ Quân cũng phải khen chị của mình vừa xinh đẹp lại dịu dàng, ánh mắt mỗi lần nhìn xoáy vào người khác có thể biết hết tâm tư của họ và cậu chính là người thường xuyên bị Tâm Di đọc hết tâm tư.

Cậu định mở miệng chào hỏi cho phải phép một thằng em vợ, ai ngờ từ sau lưng Tử Phong nhảy ra một con khỉ mà không phải là một cô gái, làm cậu giật cả mình quên cả việc chào hỏi, chút nữa còn bật ngựa ra phía sau.

- Hừ..chị...cậu...cậu sao lại ở đây?

- Đây là nhà tôi.

Tử An nhần tưởng người ra mở cửa là Tâm Di, cô chỉ biết Tâm Di đột ngột thuê nhà lại không có nói sẽ có thêm một người con trai lần này thì cô độn thổ thật rồi.

Nhưng cô không thể độn thổ được vì người con trai trước mặt chính là người mấy ngày nay làm cô phải suy nghĩ ra cách nào để trả ơn. Cô độn thổ rồi làm sao mà nhìn mỹ nam trước mặt nhưng mà thật đáng xấu hổ để cậu gặp tình cảnh một cô nhóc lạnh chanh hấp ta hấp tấp.

Bốn con mắt nhìn nhau như thấy vật thể lạ, người đứng cạnh như Tử Phong còn thấy có dòng điện xẹt ngang rùng mình một cái. Anh nhin cười ho khan một tiếng, Tử An vốn định dọa Tâm Di bảo anh che chắn anh còn chưa kịp nói người trước mặt không phải Tâm Di thì Tử An đã nhảy xổ ra, anh biết Tử An đang ngượng anh mà cười chắc Tử An chạy biến luôn quá.

- À anh là Tử Phong, anh vào nhà đi chị Tâm Di đang trong bếp.

- Chào em._Tử Phong cười nhẹ gật đầu một cái rồi bước vào nhà.

- Tôi là người không phải ma không cần nhìn tôi như vậy. Cậu không định vào nhà sao?_Kỳ Quân cố mím môi nhin cười nói với Tử An.

Vừa nhìn thấy Tử An cậu có một chút ngạc nhiên cùng một chút vui mừng nhưng lại không biết cậu vui mừng vì lý do gì. Thấy cái dáng vẻ tinh nghịch kia cậu lại cảm thấy thú vị, gương mặt ngượng ngùng ửng đỏ làm cậu không khỏi buồn cười, ánh mắt tròn xoe nhìn cậu như người ngoài hành tinh mới rớt xuống.

- Tôi...tôi vào ngay đây. Mà cậu có quan hệ gì với chị dâu?

- Là em trai.

Tử An gật gù đã hiểu nhưng vẫn còn ngượng cúi gằm mặt đi vào.

Kỳ Quân khép cửa xong vai run lên bần bật đi theo sau Tử An, cô quay lại nhìn Kỳ Quân cười mà thẹn quá hóa giận.

- Cậu cười cái gì?_chẳng cần giữ dáng vẻ thực nữ chi cho một cô đưa mắt lườm Kỳ Quân một cái.

- Tôi đâu có cười, con mắt nào cậu thấy tôi cười, à mà lúc này tôi thấy một con khỉ múa may trước mặt nên không cười sẽ rất khó chịu._Kỳ Quân phải nói là nhin hết mức rồi chỉ muốn cười phá lên nhưng trước mặt anh rể phải giữ hình tượng một chút.

- Cậu...

Đúng là lúc này cô có một chút lạnh chanh nhưng có cần so cô với con khỉ hay không, thật quá đáng.

- Hai đứa quen nhau sao?_Tử Phong nhin không được phải lên tiếng hỏi không khéo lại gây ra chiến tranh tại nhà mới lại khổ.

- Không quen.

Tử An đi lại ngồi lên sofa buông một câu như nặng cả nghìn tấn, làm cho Kỳ Quân và Tử Phong phải giật mình. Tử Phong nhìn sang Kỳ Quân đưa mắt hỏi “có thật như lời Tử An nói hay không?”. Kỳ Quân chỉ nhìn Tử An cười cười, càng ngày cậu càng cảm thấy thú vị trên một chút cũng tốt.

Tử Phong nhìn Tử An lắc đầu, mới vừa bước vào nhà đã gây sự đúng là mang con khỉ lạnh chanh này theo đi tới đâu gây họa tới đó. Anh đi vào trong bếp, đi thật chậm đứng phía sau Tâm Di đưa tay quàng qua cổ ôm chầm lấy cô từ phía sau, cầm tựa lên bờ vai nhỏ nhắn, anh ngày càng tham lam ở bên cạnh cô.

Những lúc anh mệt mỏi thế này chỉ cần có cô bên cạnh nhưng đến bao giờ thì cuộc sống của cô mới thật sự gắn liền với anh. Nếu cô chịu ở nhà anh thì tốt rồi không cần phải một ngày thời gian được gặp cô rất ít.

- Anh...Tử Phong!_cô bất ngờ, không ngờ anh mà cũng có cái hành động này sao.

- Không thích anh ôm như thế này à?

Anh buông cô ra xoay người cô lại, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán. Có hôn thê mà không được thừa nhận thật là bức bối, nhưng để cô được cuộc sống bình yên thì đánh đổi một chút cũng chẳng đáng gì nhưng nếu cô biết được liệu có trách anh hay không.

- Không phải, em đang làm dở tay một lát nữa sẽ xong anh ra ngoài đi._cô đẩy nhẹ anh ra.

Cùng lúc đó Tử An và Kỳ Quân đi vào liền nghĩ hai người tận dụng thời gian để tình tứ.

- Anh hai bây giờ là thanh thiên bạch nhật._Tử An nở một nụ cười ẩn ý, cô thích nhất là phá đám anh trai.

- Nhóc vô đây làm gì rình mò sao?_Tử Phong nhìn Tử An vẽ nên một đường cong cằm chọc.

Anh còn lạ gì tính Tử An so với anh là khác một trời một vực, Tử An chỉ giống anh mỗi khuôn mặt mà thôi. Anh lạnh lùng bao nhiêu thì Tử An lại vui tính và nhiều chuyện bấy nhiêu. So về chiều cao lại càng kém xa.

- Em mà thèm rình mò sao, chỉ là anh lộ liễu quá nên để em bắt gặp mà thôi, em đi vào đây để học hỏi chị dâu mà thôi._mặt Tử An đỏ lên.

Cô đúng là có ý rình mò, ngồi ở phòng khách nhìn cái con người kia cười khoái chí thật là bức mình, càng cảnh cáo càng cười cô còn đang nghĩ không biết sáng nay Kỳ Quân có uống nhầm thuốc hay không.

- “Con khỉ nghịch ngợm ” như cậu mà cũng muốn học nấu ăn sao? Chị hai chị đừng dạy mà dạy vào con khỉ này không khéo lại hư bột hư đường.

Kỳ Quân khoái chí lại cười bây giờ cậu phát hiện một thú vui mới đó là chọc tức Tử An. Thì ra cậu cũng có lúc nhìn lầm người lần đầu gặp nhin tưởng dịu dàng ai ngờ cũng có lúc rất nghịch ngợm. Mà cũng phải ở độ tuổi của cậu mà không nghịch ngợm thì rất hiếm, cậu chưa nói cho ai biết tiêu chí chọn bạn gái của cậu chính là dựa trên chị hai cậu, không hiểu sao lại đi để ý đến cô nhóc này.

Cậu có nghe Tâm Di nói là Tử Phong đưa em gái đến chơi bảo cậu phải ít kiêu căng đi một chút liệu mà cư xử cho phải phép lại không nghĩ rằng sẽ gặp lại Tử An.

- Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đầu._Tử An lại lườm Kỳ Quân một cái.

Mấy ngày nay cô còn mừng tượng khi gặp lại Kỳ Quân phải cười dịu dàng, e thẹn một chút, cách này là Tâm Di chỉ cho khi gặp người mà mình thích.

Vậy mà hôm nay cô gặp lại Kỳ Quân, càng nhìn vào gương mặt điển trai kia lại càng thêm bực.

Tâm Di hết nhìn Tử An rồi nhìn Kỳ Quân, cô không nghĩ hai người xa lạ mới gặp nhau mà lại nhìn nhau với ánh mắt này.

- Khoan đã hai đứa...biết nhau trước đó rồi có đúng không?

- Phải lần đầu gặp là con gái, hôm nay gặp là con khỉ._Kỳ Quân lại cười khoái trá nói rồi nhanh chân chuẩn lẹ.

- Kỳ Quân chết tiệt tôi không tha cho cậu đâu.

Nãy giờ Tử An đã nhìn rất lâu rồi, cái con người này đùa dai thật, đúng là không trị không được. Vậy là một cuộc rượt đuổi vòng quanh căn nhà tiếng cười râm rang tiếng la hét inh ỏi. Cuộc rượt đuổi dừng lại khi Tâm Di hoàn thành xong bữa trưa với bốn đĩa mì ý thơm phức khói bốc nghi ngút.

Cả bốn người như một gia đình nhỏ, trong suốt bữa ăn chỉ toàn nghe tiếng nói của Tử An và Kỳ Quân, Tử Phong chỉ im lặng vẫn là đáng vẻ lạnh lùng đó lâu lâu chỉ khẽ cười.

Cái anh để ý là sắc mặt Tâm Di có một chút xuống sắc anh không khỏi xót xa, anh có hỏi nhưng cô không nói chỉ cười nhưng anh biết cô vẫn bị cơn ác mộng kia hành hạ, nhiều lần cô ở bên cạnh anh chìm vào giấc ngủ vẫn không ngừng gọi tên anh trong đau đớn. Những lúc như thế anh chỉ có thể ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô vào lòng mà lòng đau như cắt.

Anh thấy bất lực, đến khi nào cô mới được bình yên?

Tử An lại luyên thuyên kể cho hai người kia nghe về chuyện làm sao mà cô và Kỳ Quân biết nhau. Lại còn chung lớp nếu nói không quen chính là nói dối.

Mấy hôm trước vừa vào đến trường Tử An vui mừng hơn hờ mong tìm gặp lại Kỳ Quân nhưng tuyệt nhiên không thấy thân ảnh cao to của cậu, cô thất thần ra về. Ai ngờ đi ngang bảng thông báo danh sách trúng tuyển đã được sắp lớp đập vào mắt có tên Kỳ Quân nhưng cô không biết có phải cậu không.

Lại một lần nữa, Tử An thường ngày lúc chốc lạnh chanh lại thơ thẩn trên mây. Cô không biết khi gặp lại Kỳ Quân sẽ phải biểu hiện như thế nào, lần này thì hay rồi cô bị Kỳ Quân gán cho biệt danh “con khỉ nghịch ngợm” thật là đáng ghét.

- Thì ra hôm đó, khoe môi em bị bầm tím là do vì Tử An sao?_Tâm Di nhìn Kỳ Quân cười ẩn ý, xưa nay nghe Kỳ Quân đánh người ta cũng không biết đến khi bị đánh mà vẫn nhin.

- Thu lại cái nụ cười của chị đi nhìn ớn ố chết được.

Cậu bực tức lườm Tâm Di lại liếc sang Tử An chuyện đáng xấu hổ này cậu định giấu nhem đi luôn rồi không ngờ lại không kịp bịt miệng “con khỉ nghịch ngợm” một mạch khai hết.

- Vậy sao, hèn gì dạo gần đây anh thấy con nhóc này cứ như người mất hồn.

Tử Phong nghe kể chuyện cũng hiểu được vì sao dạo gần đây Tử An như cái xác không hồn, lơ lơ lửng lửng. Hỏi nguyên do thì không nói, anh đâm ra lo lắng con tưởng em gái xảy ra chuyện gì.

Nghe đến đây Kỳ Quân khẽ cười, hóa ra Tử An cũng như cậu. Nếu Tâm Di ở nhà thể nào cũng nhận thấy biểu hiện khác lạ của cậu.

- Anh hai..._Tử An lại liếc người anh cao quý một cái, cô chỉ là không được tập trung đâu đến nỗi mất hồn.

- Thôi được rồi đừng ghẹo Tử An nữa._Tâm Di buông lời bên vực nhưng nụ cười trên choker vẫn chẳng thể nào tắt được.

- Cậu sẽ học cùng lớp với tôi có phải không?

Tử An không thôi thắc mắc cái người trong danh sách tên Kỳ Quân có phải là cậu hay không.

- Phải thì sao?_ Kỳ Quân nhú mày nhìn Tử An khó hiểu.

Dường như cậu nghĩ được mùi không an toàn khi học chung với Tử An. Bây giờ cậu càng nghĩ càng thấy mình dại, hôm đó chắc chắn tại cái tội lạnh chanh lóc chóc cho nên mới gặp vạ vậy mà hôm đó cậu lại nổi máu anh hùng ra tay nghĩa hiệp.

- Không có gì đến lúc đó khắc biết._ một nụ cười ma mãnh hiện hữu trên môi Tử An.

Cả ba người còn lại nhìn Tử An cười nhưng Kỳ Quân khẽ rùng mình một cái. Bữa trưa cũng xong Tử Phong và Tử An về. Tâm Di và Kỳ Quân lại tiếp tục trang trí cho căn nhà mới. Sắp tới cô còn có nhiều việc phải làm, đột nhiên mấy hôm nay cô lại mơ thấy một bàn tay nắm chặt sợi dây chuyền nhưng không rõ nó có ý gì. Cô không nghĩ những cơn ác mộng kia ngày càng kéo dài và bám riết lấy cô không buông. Chỉ cần chớp mắt là lập tức xuất hiện, cô không cách nào gạt bỏ nó.

Cô nghĩ phải đến bệnh viện kiểm tra một chút, cô có phải mắc căn bệnh quái ác nào rồi không. Càng suy nghĩ cô càng hoang mang lo sợ nhưng lại không dám nói với Tử Phong, cô sợ anh bận nhiều việc lại lo lắng cho cô như vậy sẽ rất mệt mỏi.

Khi này anh ôm cô từ phía sau, cô có thể cảm nhận được anh đang rất mệt mỏi anh còn có thời gian quan tâm đến cô đã làm cho cô không khỏi cảm động, cô không mong lại nhận nhiều hơn càng tăng thêm sự mệt nhọc cho anh.

Tử Phong không ngừng suy nghĩ làm cách nào để cô ở bên cạnh anh nhưng có nói cách mấy cô cũng không nghe, anh nuông chiều cô quá nên cả lời nói như mệnh lệnh của anh cô cũng không nghe.

Nhìn gương mặt hóc hác xanh xao của cô anh đau lòng tội cùng, cái quá khứ chết tiệt kia khi nào mới buông tha cô. Anh đôi lúc muốn phá vỡ cái lời hứa kia nói ra quá khứ của cô, để cô thôi bị hành hạ về tinh thần.

Anh nhiều lần đến gặp Join để tìm hiểu về những ảnh hưởng xấu có thể mang lại khi cô biết được sự thật, Join chỉ bất lực lắc đầu, ông không có xác suất nào chắc rằng khi cô nhớ lại mà còn bình thường vui vẻ như bây giờ.

Rốt cuộc anh phải làm thế nào, chuyện cô chính là Thiên Tư cho đến bây giờ anh cũng không dám nói cho ai biết, anh sợ biết càng nhiều thì phần trăm cô biết lại càng nhiều.

Thiên Ân và Khả Chiêu không có lòng tin rằng anh yêu Tâm Di thật lòng, họ cho đó chỉ là ngộ nhận chỉ xem Tâm Di là người thay thế cho hình bóng cũ nhưng họ không biết cô đích thực là người anh yêu.

Nhưng ba mẹ anh lại rất vui khi biết anh quen Tâm Di, nhiều lúc anh thấy họ vui mà có lúc định nói ra toàn bộ sự thật nhưng chắc chắn họ sẽ bắt cô phải nhớ lại như vậy chẳng khác nào anh đẩy cô vào chỗ đau khổ.

Mọi chuyện cứ rối tung, bao nhiêu chuyện xảy ra cho đến bây giờ anh không biết rằng anh cố chấp điều tra là tốt hay xấu.

Sắp tới anh phải có chuyến công tác vài ngày thật sự không yên tâm một chút nào khi để cô một mình, nhưng lại không biết được Hạo Minh sắp tới sẽ làm gì với cô, nếu chỉ là đùa giỡn để chọc tức anh thì không sao, nếu cậu ta điên lên lấy mạng sống của cô ra làm trò chơi lúc đó không biết sẽ ra sao.

Cái trò chơi cậu ta bảo anh tìm Thiên Tư vẫn chưa kết thúc nhiều khi anh vẫn muốn nói rằng anh đã tìm được cô nhưng lại sợ Hạo Minh lợi dụng sự mất đi kí ức của cô, rất có thể cậu ta sẽ tìm mọi cách để cô nhớ lại.

“Tâm Di anh phải làm sao mới tốt cho em?”

25. Chương 25: Cái Tát

Một ánh nhìn một giọng nói không thể khẳng định được gì có chăng chỉ tăng thêm sự ngờ vực.

Quay lưng lại với quá khứ không có nghĩa là quên nó mà dùng hiện tại để thức tỉnh cái quá khứ đã lãng quên.

Vẫn như thường ngày Tử Phong vẫn cùng Tâm Di đến trường nhưng thời gian anh ở trên lớp rất ít đa phần chỉ những vấn đề hơi khó hiểu một chút anh tìm giáo sư giải đáp rồi lại lao vào công việc.

Tâm Di biết anh bận nên cô không đòi hỏi có anh bên cạnh mỗi ngày, cô cùng anh dùng bữa, buổi tối lại đi đây đó dạo một chút là tốt rồi.

Hôm nay Tử Phong đưa cô đến trường sớm, anh hôn một nụ hôn nhẹ lên trán tạm biệt cô rồi đến tập đoàn. Lúc đi anh lại không ngừng căn dặn cô phải chú ý bản thân một chút đừng dễ tin người quá. Cô không hiểu anh định nói gì nhưng nhìn vào ánh mắt anh cô có thể nhìn thấy anh đang lo lắng một điều gì đó.

Cô đi vào lớp ngồi chống cằm cả nửa buổi mà vẫn chưa thấy Tiểu Kỳ, từ ngày cô dọn nhà thời gian đi học của hai người không trùng khớp, đôi lúc cô đến sớm, đôi lúc Tiểu Kỳ là người đến sớm.

- Xin chào, chúng ta làm quen được không?

Câu nói này xuất phát từ một cô gái xinh đẹp, mái tóc xoăn đỏ. Cô gái nhìn Tâm Di nở một nụ cười bỗng chốc nụ cười đó hơi đơ đi một chút vì bắt gặp ánh mắt của Tâm Di.

- Xin chào, tôi tên Dương Tâm Di, còn bạn?

- Tôi tên Doãn Hạnh Nghi.

Tâm Di vẫn nở một nụ cười tươi, ánh mắt long lanh nhìn trong sáng đến nỗi người ngồi đối diện phải ghen tị, cô nhún nhún mặt đập đập nhẹ vào trán mấy cái như hồi tưởng ra điều gì.

- Hạnh Nghi tên này rất đẹp, nhưng nghe rất quen hình như tôi đã thấy ở đâu rồi...à tôi nhớ ra rồi bạn có phải là người thi đồng điểm với tôi trong kì thi không?

- Phải rồi, bạn còn nhớ thì tốt quá._Hạnh Nghi nở một nụ cười thân thiện.

Hạnh Nghi không nghĩ sẽ có ác ý với cô gái này nhưng đôi mắt đó sao có thể giống đến như vậy, cô còn tưởng gặp lại chị của mình. Nhưng cô không thích ánh mắt đó, ánh mắt dịu dàng đến đơn thuần làm cho những kẻ có tâm địa xấu xa phải chột dạ.

- Vậy là chúng ta có duyên rồi.

Tâm Di cười tí mắt, cô không nghĩ sẽ có thêm một người bạn xinh đẹp như vậy. Nhưng sao ánh mắt kia rất quen, cô nhớ dường như đã thấy ở đâu rồi có một cảm giác thân thuộc khiến cô không muốn tin cũng phải tin một cách vô điều kiện.

Cứ như thế cả hai nói chuyện đến khi Tiểu Kỳ đi vào, Hạnh Nghi chỉ gật đầu một cái về lại chỗ của mình.

- Bà sao giờ này mới đến, dạo này hay đi trễ lắm nha._Tâm Di vừa thấy Tiểu Kỳ đã giọng trách móc lẫn trêu chọc.

- Không phải quan tâm chuyện của tôi, cô bạn lúc này là ai vậy?

Tiểu Kỳ đi vào đã thấy Tâm Di trò chuyện với Hạnh Nghi, không khỏi sinh lòng nghi ngờ. Bản tính Tiểu Kỳ rất đa nghi, dạo gần đây Tiểu Kỳ rất ít chú ý lên bục giảng cứ thích ngó ngang ngó dọc vì vậy mà thường bắt gặp ánh mắt Hạnh Nghi nhìn về phía Tâm Di, cô còn chưa kịp nói cho Tâm Di biết bây giờ họ đã là bạn rồi sao?

- Là Hạnh Nghi-cô bạn đồng điểm với tôi trong kì thi đó, mới làm quen lát nữa giờ giải lao tôi cho hai người làm quen.

Tâm Di kéo Tiểu Kỳ ngồi xuống cạnh mình, rồi nhìn qua Hạnh Nghi nở một nụ cười. Tiểu Kỳ đưa tay chào Hạnh Nghi nhưng trong lòng vẫn không yên một chút nào.

- Tính bà dễ tin người như vậy tôi thật sự lo thay bà đó._Tiểu Kỳ ngó qua Hạnh Nghi cười cười rồi lại quay sang trách móc Tâm Di.

- Bà lo gì, tôi đâu phải minh tinh màn bạc bà lo tôi bị ám sát sao?

Tâm Di thở dài một cái, tính Tiểu Kỳ rất đa nghi nhưng cô lại không như vậy theo cô thì chỉ cần đối xử chân thành với người khác thì người ta sẽ dùng tấm lòng nhiệt thành đối đãi với mình. Huống hồ cô không giàu có cũng không có địa vị người ta có thể lợi dụng cái gì ở cô?

- Vấn đề chính là bà không phải người bình thường mà là bạn gái của anh Tử Phong.

Tâm Di nhú mày thắc mắc không biết Tiểu Kỳ nói như vậy là có ý gì, bạn gái Tử Phong thì có làm sao chẳng lẽ làm bạn gái Tử Phong lại không được phép kết bạn, điều luật này do ai ban hành đây?

- Bạn gái anh Tử Phong thì liên quan gì?

- Thôi không nói nữa, nói càng nhiều càng phức tạp tôi chỉ nói để bà biết trước lòng dạ con người rất khó đoán.

Tiết học bắt đầu nhưng Tâm Di lại không thôi thắc mắc về những gì Tử Phong và Tiểu Kỳ nói, biểu hiện sáng nay của hai con người này rất lạ. Một người là bạn trai, một người là bạn thân lại đưa ra cùng một lời khuyên.

” Chẳng lẽ mình dễ tin người đến vậy sao ?”

Cô càng nghĩ Hạnh Nghi chẳng có gì đáng nghi ngờ cả, nhìn dáng dấp thôi cũng biết tiểu thư đài cát lợi dụng cô để làm gì.

Giờ giải lao Tiểu Kỳ bảo Tâm Di cùng xuống căn tin trường để uống nước, cô bảo mệt không đi lại muốn xem bài trước nên bảo Tiểu Kỳ đi mua rồi mang lên cũng được. Huống hồ hôm nay Thiên Ân không đến tập đoàn mà đi học đồng nghĩa với việc cô không đi thì Tiểu Kỳ cũng có người bầu bạn.

Tiểu Kỳ năn nỉ hết mức cô cũng không chịu đi đành đi một mình đến gặp Thiên Ân.

Ở lại trong lớp, Tâm Di nhận được một tin nhắn cô không nghĩ là cô và cô gái đó có gì để nói gặp mặt nhau chỉ đúng hai lần mà toàn xảy ra chuyện không hay. Cô ta nói năng thì như lăng mạ người khác nhưng tính Tâm Di thì không thích trốn tránh cứ đối mặt một lần thử xem sao.

Nghĩ là làm cô bước ra khỏi lớp đi một mạch đến sân thượng, mặc dù trong lòng bất an nhưng cô không nghĩ sẽ có chuyện gì nghiêm trọng có thể xảy ra.

Vừa bước đến sân thượng cô đã bắt gặp dáng dấp thanh mảnh cao ngất với một nụ cười khinh thường người khác.

- Chị hẹn em lên đây có việc gì?

Mặc dù chất chứa sự kiên nghị nhưng trong đôi đồng tử đen láy của Tâm Di vẫn ánh lên sự bối rối cùng hồ nghi.

- Em làm gì mà khẩn trương vậy Tâm Di sợ chị ăn thịt em sao. Chị chỉ muốn nói là em đừng nên trèo cao ngã sẽ rất đau đó.

- Em hiểu quy luật này nhưng không trèo thì làm sao biết không đủ sức.

Tâm Di biết Y Ngân định nói đến vấn đề gì, vấn đề sang hèn từ đầu chị ta đã đề cập đến bây giờ khơi lại cũng là chuyện bình thường. Chị ta cho rằng cô không xứng với Tử Phong cô thừa nhận nhưng cô đến với Tử Phong vì tình yêu không phải vật chất.

- Cô..có thật cô nhất định phải bám theo Tử Phong không? _ gương mặt cô ta trở nên dữ tợn cho dù lớp phấn son bên ngoài tạo cho cô ta một gương mặt thiên thần.

Bản chất là quỷ dữ thì dù có đeo bao nhiêu mặt nạ thiên thần thì vẫn là quỷ dữ không hơn không kém.

- Chị à, em và anh ấy yêu nhau có gì sai huống hồ tất cả mọi người đều không phản đối chị lấy quyền gì cản em đến với tình yêu của mình.

” Chát”

Sau câu nói của Tâm Di một âm thanh vang lên khô khốc không khỏi làm cho Tâm Di thất kinh chấn động, đau rát da mặt, đầu óc quay cuồng ngã quỵ xuống đất. Đưa tay xoa một bên má rát bỏng in hằn vết đỏ năm ngón tay, cô đau...đau lắm chứ và cũng run sợ nhưng bị người khác lăng nhục cô không thể nhịn nhưng bản tính yếu mềm lại luôn tồn tại trong cô, cô chỉ có thể phản bác bằng lời nói nào làm được việc gì khác.

Tâm Di mím môi không khóc nhưng khóe mắt vẫn cay, thầm rửa xả trong lòng” cô ta dùng hết năng lượng hay sao mà đau thế không biết?” vẫn ngược đời mắt cương nghị ý chí vững vàng nhìn Y Ngân.

Đôi mắt đỏ như nhìn xoáy vào tâm can của Y Ngân làm cô ta có một chút chột dạ và lo lắng, cô ta đã đánh người thậm chí còn là bạn gái của Tử Phong không biết nếu nghe được tin này anh sẽ làm gì với cô ta đây?

- Đây là cô ép tôi, cô tưởng cô xứng với Tử Phong sao?

- Em không xứng? Em thừa nhận nhưng đến khi nào chính anh Tử Phong nói ra điều đó thì em sẽ từ bỏ._cô nở một nụ cười buồn có chút chua xót.

- Cô muốn ăn đòn có đúng không?_Y Ngân định đưa tay lên cho Tâm Di thêm một bạt tay nhưng đã bị một bàn tay khác giữ chặt.

Tâm Di nhắm mắt chờ đợi sau câu nói của Y Ngân nhưng cô chờ mãi không thấy lại hé mắt nhìn trước mặt cô chính là một thân thể mảnh khảnh.

- Cô...cô là ai tránh ra, chuyện không liên quan đến cô.

- Tại sao không liên quan đến tôi khi Tâm Di là bạn tôi.

Hạnh Nghi bắt lấy tay Y Ngân giật mạnh xuống nở một nụ cười khinh bỉ. Hạnh Nghi không rõ tại sao lại giúp Tâm Di nhưng khi Tâm Di bị đánh cô cũng cảm thấy đau lại đâm ra chướng mắt Y Ngân.

Đến giờ giải lao cô vốn định lên sân thượng cho yên tĩnh, nói là nói vậy nhưng thật ra cô có hẹn cùng Hạo Minh nhưng xem tình hình này có vẻ không như dự định rồi, không ngờ vô tình thấy cảnh này, cô vốn định đứng xem kịch hay xem hai cô sinh viên có đánh nhau hay không nhưng không ngờ chỉ có một người chịu trận. Hạnh Nghi càng không hiểu tại sao khi Tâm Di bị tát cô lại cảm thấy mặt cô cũng như vừa có ai đó vào tát vào đau rất nên đâm ra bực tức.

“Khó hiểu thật!”

- Hạnh Nghi tại sao bạn lại ở đây?

Tâm Di vừa thấy Hạnh Nghi môi nở một nụ cười, bực tức cũng chẳng còn. Cô đã nói mà chỉ cần dùng trái tim nhiệt thành để đối đãi chắc chắn sẽ có một ngày được đáp trả. Tâm Di đứng dậy bên cạnh Hạnh Nghi lại nhìn Y Ngân thờ dãi một cái, Tâm Di cũng không ngờ chỉ là nói chuyện bình thường mà cô ta cũng có thể ra tay đánh người nhưng cô không để bụng chỉ là cô không muốn một lần nữa lại bị Y Ngân sỉ nhục đến trắng trợn như vậy vả lại nếu để Tử Phong biết không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây.

- Tôi chỉ là vô tình lên đây hóng gió.

- Ừm vậy chúng ta về lớp thôi.

Tâm Di kéo tay Hạnh Nghi về lớp nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng.

- Tôi còn chưa nói xong cô định bỏ đi sao?

Y Ngân với bộ dạng kênh kiệu, nhìn Tâm Di trong đôi mắt lóe lên những tia phức tạp.

Tâm Di xoay người lại đối mặt với Y Ngân, mặt cô đã đỏ ửng lên vẫn còn đau rát cô không nghĩ lại bị ăn thêm cái tát đầu.

- Vậy chị còn muốn nói gì với em?

- Tôi cảnh cáo lần cuối nếu cô vẫn cứng đầu không buông tha Tử Phong thì lần sau sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu.

Y Ngân khoanh tay trước ngực, nụ cười khinh khỉnh bản tính cô ta từ xưa đến nay chưa hề nhường nhịn bất cứ thứ gì tốt đẹp của mình cho người khác, huống hồ theo đánh giá của cô ta Tâm Di so với cô ta còn thua rất xa thì lấy quyền gì mà tranh giành với cô ta.

Hơn nữa cô ta không nghĩ rằng Tử Phong sẽ làm gì cô ta chẳng lẽ là bạn suốt mấy năm lại không bằng một cô sinh viên mới quen, trong mắt cô ta Tử Phong sẽ không yêu Tâm Di thật lòng chính vì thế sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà chấp nhất.

- Chị...chị nhất định phải ngăn cản em yêu anh Tử Phong hay sao?

Tâm Di có một chút nghẹn ngào trong giọng nói, cô biết khi yêu Tử Phong sẽ gặp rất nhiều khó khăn chính vì thế cô càng phải kiên cường nhưng càng nghĩ cô càng thấy bản thân đúng là không xứng với anh.

- Phải vì cậu ấy là người tôi yêu, còn nữa Tử Phong chỉ xem cô là người thay thế thôi cô đừng tưởng cậu ấy yêu cô thật lòng.

Y Ngân nở một nụ cười đắc thắng, Tử Phong yêu hôn thê như vậy không nghĩ rằng sẽ có một ngày anh yêu một cô gái khác.

Tâm Di thoáng biến sắc, hóa ra đây là lí do ngay từ đầu chị ta đã không có thiện cảm với cô, những điều chị ta nói cô không phải không nghĩ tới nhưng chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

- Tử...Tử Phong có yêu em hay không em rất rõ, chị là người ngoài cuộc em không nghĩ là chị rõ hơn em.

- Cô...

- Thôi đủ rồi đó, tôi không nghĩ cô có hứng thú với trang bìa báo ngày mai đăng tin người mẫu nổi tiếng ra tay đánh người đầu.

Hạnh Nghi đứng xem nãy giờ cũng không khỏi bức tức, cô ta chẳng là gì của Tử Phong thì quyền gì mà cấm đoán nhưng thật ra Hạnh Nghi không nghĩ rằng cô sẽ nhường Tử Phong cho một ai kể cả chị của cô. Nhưng thù hằn đó đã che lấp mất tình yêu kia từ lâu rồi bây giờ điều cô cần làm duy nhất chính là lấy lại gia sản từ tay nhà họ Du và cô nhất định phải làm cho Tử Phong phải đau khổ vì lúc trước đã không chọn cô.

Nhưng càng ở gần Tâm Di thì Hạnh Nghi càng cảm thấy không nỡ ra tay Tâm Di là một cô gái đơn thuần, cô không nghĩ vì sự trả thù của cô mà đẩy Tâm Di vào nơi đau khổ.

- Được lắm Tâm Di cô nhớ lấy nếu cô vẫn không nghe lời tôi lần sau cô sẽ không lành lặn mà gặp lại người cô yêu đâu.

Dứt lời Y Ngân bỏ đi để lại cái liếc khinh người.

Trên sân thượng lộng gió chỉ còn hai người con gái, Tâm Di đứng đó thân thể run lên cô rất muốn không để ý đến những lời Y Ngân nói nhưng sao nó cứ vọng mãi bên tai.

“Tử Phong là người tôi yêu”

” Tử Phong chỉ xem cô là người thay thế”

Cô không muốn tin nhưng tại sao tim cô đau quá, đầu cô choáng váng.

“Không, tôi không tin”

Cô lắc đầu nguầy nguậy phủ nhận, cô yêu Tử Phong và Tử Phong cũng yêu cô, cô phải có lòng tin nơi anh nhưng có phải tình yêu của cô quá nhỏ bé hay không, nó không đủ cao cả để vượt qua thử thách.

Một giọt nước mắt lăn dài.

Tách...

Tách...

Tách....

Hàng lệ tuôn rơi trên thềm đá lạnh lẽo, có nhất thiết cô phải theo đuổi một tình yêu xa vời như vậy không, phải chăng bấy lâu cô luôn sống trong ảo tưởng rằng cô có thể làm anh yêu cô.

Hạnh Nghi đưa tay giữ lấy thân thể Tâm Di, cô sắp không trụ nổi nữa rồi đầu cô đau nhức những mảnh ghép vỡ vụn lại ùa về càng làm cô thêm khiếp đảm thân thể như mềm đi.

- Tâm Di, không sao chứ?

Hạnh Nghi đưa đôi mắt lo lắng nhìn Tâm Di, khi thấy Tâm Di khóc sao khóe mắt cô cũng cay điều này rất giống với cảm giác lúc còn ở bên chị cô.

- Tôi không sao, tôi muốn ở đây một mình bạn về trước đi!

- Nhưng...bạn như vậy có ổn không?

-... _cô chỉ im lặng chẳng nói thêm gì.

Tâm Di đưa tay quệt đi dòng lệ nhẹ nở một nụ cười để chứng tỏ bản thân rất ổn.

- Được rồi nhớ cẩn thận đó, tôi về nói cho Tiểu Kỳ biết để bạn ấy khỏi lo.

- Đừng nói cho ai biết chuyện hôm nay kể cả Tiểu Kỳ.

Hạnh Nghi mỉm cười gật đầu nhưng sâu trong đáy mắt có chút ngạc nhiên, Tâm Di có một đặc ân rất lớn chính là Tử Phong chỉ cần nói một tiếng Y Ngân sẽ không yên thân vậy mà thà câm lặng một mình. Nhưng Hạnh Nghi biết rất rõ cho dù Tâm Di không nói Tử Phong cũng biết nên Hạnh Nghi cũng chẳng quan tâm nhiều.

Tâm Di gật đầu nhìn theo Hạnh Nghi đến khi bóng Hạnh Nghi khuất dần, cô không rõ tại sao khi ở cạnh Hạnh Nghi cô có cảm giác như có người thân bên cạnh nhưng sao xa lạ quá.

Tâm Di ngã khuỵu xuống cô bất lực tại sao cô lại yếu đuối đến như vậy, cô sao có thể vì mấy lời lẽ kia mà rơi nước mắt. Cô chống tay đứng dậy bước vài bước về phía trước.

Phải cô phải tiếp tục bước không được phép lùi lại nếu đã yêu anh cô sẽ phải chấp nhận bước tiếp trên con đường tình yêu đó.

Nhưng cứ nghĩ đến tim anh là hình bóng khác sao lòng cô quặn thắt, tim như bị ai bóp chặt đến nghẹt thở. Rõ ràng lúc đầu đó là chọn lựa của cô nhưng sao bây giờ cô lại nhu nhược đến mức không dám đối diện.

" Tử Phong, có thật tim anh có em không?"

Tâm Di đứng đó một mình hứng những cơn gió thu mang đến cảm giác êm dịu khiến cô cảm thấy thoải mái hơn. Cơn gió giống như anh nhẹ nhàng và dứt khoát anh đã nói lời yêu cô hà cớ gì cô còn phải phân vân.

Cũng may hôm nay Tử Phong không đến trường nên sẽ không biết chuyện này, cô sẽ không bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy chỉ vì những lời nói không căn cứ kia.

Nhưng Tâm Di đã không biết ở hai góc khuất của sân thượng còn có hai con người đang âm thầm quan sát.

" Tử Phong chính cậu lại làm người cậu yêu phải khóc"

Hạo Minh vốn dĩ lên đây để gặp Hạnh Nghi nhưng vì thấy bóng dáng Y Ngân nên nấp vào một góc không ngờ lại chứng kiến cảnh vừa rồi, có một chút gì đó xót xa khi nhìn thấy Tâm Di bị đánh nhưng cũng dâng lên một chút hứng thú.

Người còn lại là người luôn được Tử Phong cử theo sau để bảo vệ Tâm Di lúc Y Ngân tát Tâm Di cậu ta đã định xông ra nhưng lại bất gặp có người khác xuất hiện nên không lộ diện. Cậu ta chỉ lộ diện trong những trường hợp cấp bách nhất vì Tử Phong không muốn Tâm Di biết có người theo dõi khi đó cô sẽ không vui.

Tâm Di đứng đó hồi lâu rồi cũng rời sân thượng, cô phải trở lại vui vẻ không để Tử Phong phải nghi ngờ, cô không muốn anh vì những chuyện vặt vãnh này mà phiền muộn.

Hạo Minh nở một nụ cười nhếch mép rồi rời khỏi đó, cậu ta nghĩ phải cho Tử Phong biết mới được để thấy rằng Tử Phong bất lực đến mức nào. Nhưng cậu ta chắc rằng chưa đầy nửa tiếng sau Tử Phong sẽ xuất hiện vậy cứ từ từ mà xem.

Gian phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn P&A im lặng như tờ, Tử Phong không hiểu sao hôm nay anh lại cảm thấy bất an đột nhiên muốn bỏ lại tất cả công việc để đi tìm Tâm Di.

Đúng như anh dự đoán không có anh bên cạnh cô lập tức xảy ra chuyện.

- Xin lỗi chủ tịch tôi đã không kịp ngăn lại nên đã để Tâm Di tiểu thư bị hành hung.

- Ai làm?

Từng âm thanh Tử Phong phát ra bằng lãnh nhẹ thả vào căn phòng vốn không hề ảm áp làm người nghe không khỏi chột dạ sợ sệt.

Anh xoay lưng về phía người kia, ánh mắt tối sầm mang theo sự nguy hiểm.

- Là Tạ tiểu thư.

Mặc dù có một chút run sợ trước sự giận dữ của Tử Phong nhưng cậu ta biết Tử Phong sẽ không làm gì quá đáng mặc dù anh luôn làm theo ý mình nhưng rất biết chừng mực.

Nhưng xem ra lần này người đắc tội với anh sẽ thật sự khó sống khi động tới người anh yêu.

- Lại là cô ta.

Cô ta có phải là không muốn sống rồi không, đã hai lần anh cảnh cáo vậy mà vẫn không nghe, lời nói của anh chưa đủ sức áp chế sao. Lần này còn dám chạm vào người anh yêu.

- Sẽ xử lý như thế nào thưa chủ tịch?

- Lập tức tìm các nhà tài trợ cho những show diễn sắp tới của cô ta hủy toàn bộ.

Cách này không chỉ làm thất thoát cho công ty của Y Ngân đang làm mà còn hạ thấp uy tín của Y Ngân nhưng lại không quá tàn độc.

Đây chỉ là cảnh cáo nhẹ anh biết nếu làm quá nặng tay thể nào Tâm Di cũng biết và sẽ không được vui, anh biết bản tính cô hiền lành chắc chắn không muốn truy cứu chuyện này nhưng anh thì không bỏ qua được. Nhưng anh nường tay còn vì Khả Chiêu, anh không muốn Khả Chiêu khó xử nhưng nếu thật sự còn có lần sau anh nhất định cho cô ta thân bại danh liệt ngóc đầu lên không nổi.

- Tôi sẽ làm ngay.

Cả căn phòng lại chìm trong im lặng, hai tay Tử Phong đút túi quần ánh mắt nhìn xa xăm hẳn lên những tia xót xa. Anh lại là nguyên nhân gián tiếp làm cô đau, cô bị ức hiếp như vậy ngay cả một cú điện thoại nói cho anh biết cũng không, cô càng im lặng sự tức giận trong anh càng nhiều, cô càng che giấu chỉ e hình phạt anh dành cho Y Ngân không chỉ dừng lại ở đó.

Tử Phong không cần chờ đợi lập tức đến trường trong sự giận dữ cùng đau lòng.

Anh đi nhanh đến trước phòng học của cô, đôi mắt cà phê quét một vòng quanh lớp thấy được thân ảnh quen thuộc môi anh nở một nụ cười thoát ẩn thoát hiện nhưng trên gương mặt thì lạnh lùng đến đáng sợ.

Tiểu Kỳ nhìn thấy liền thúc vào vai Tâm Di một cái nhướn nhướn mày ra hiệu:

- Có người đến tìm bà kia.

Tiểu Kỳ lúc này vào lớp tìm Tâm Di mãi mà không thấy, cô đâm ra lo lắng định gọi cho Tử Phong nhưng Tâm Di đột nhiên xuất hiện một bên mặt đỏ ửng còn mờ mờ vết đỏ của ngón tay, cô không khỏi bức xúc tra hỏi Tâm Di, cạy miệng mãi mới chịu nói. Tiểu Kỳ lửa giận dâng trào muốn lập tức đi tìm Y Ngân tính sổ nhưng đã bị Tâm Di cản lại cầu xin hết mức cô mới bớt giận. Bây giờ thấy Tử Phong xuất hiện cô cũng đủ biết chuyện đó có che giấu cũng bằng không, che giấu Du Tử Phong chính là việc làm ngốc nghếch.

- Ai? _ Tâm Di hiện đang chăm chú nghe giảng cô chẳng rõi hơi để ý việc bên ngoài.

Cả lớp lại được một trận xôn xao bàn tán, có ai không biết đến anh nhưng nhìn dáng vẻ của anh hiện giờ có cho tiền cho bạc họ cũng không dám chọc giận anh.

- Giáo sư có thể cho em gặp Tâm Di được không?

Tuy ánh nhìn bức bách người khác nhưng anh vẫn hạ giọng xin phép vị giáo sư đang miệt mài giảng bài trên bục giảng.

Vị giáo sư già có một chút ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng nở nụ cười chào đón.

- À Tử Phong, tất nhiên là được em cứ tự nhiên.

Thật ra vị giáo sư rất rõ anh chỉ hỏi cho có lệ thôi nếu ông không đồng ý thì anh vẫn hiên ngang đi vào chẳng thay đổi được ý định của anh đâu.

Anh bước vào lớp trước con mắt tò mò cùng ngưỡng mộ của nhiều người, họ thừa biết anh đến tìm ai nhưng vẫn không ít cô gái mừng rỡ tưởng người anh tìm là họ.

Hạnh Nghi nhìn thấy Tử Phong liền nở một nụ cười, đúng như dự đoán Tử Phong đã biết nên trên mặt mới đờ đờ sát khí như vậy.

Anh chính là đi đến trước mặt Tâm Di, cô nhìn anh trân trân như người không quen không biết nhưng thật ra đang vô cùng mất bình tĩnh. Anh nhìn cô nhú mày khó hiểu, ho khan một cái mới mở lời.

- Em ra ngoài với anh một chút.

- Anh...Tử Phong nhưng...giờ này em đang học.

Cô chính là đang né tránh ánh nhìn của anh, anh không nhìn vào nơi nào khác mà chính là hai bên má của cô chắc chắn anh sẽ nhận ra, cô không muốn anh thấy. Nhưng nhìn cách lảng tránh của cô anh càng thêm không hài lòng, càng thêm tức giận.

- Không nghe lời?

Anh lại một lần nữa nhìn xoáy vào ánh mắt né tránh kia, cô càng tránh né chính là châm ngòi cho lửa giận của anh. Cô không nói chỉ cúi mặt lắc đầu không phải cô không nghe lời mà cô không muốn anh hỏi về chuyện lúc nãy mà thôi nhìn gương mặt anh giận dữ như vậy cũng đủ biết anh đã biết tất cả chỉ là do cô quá ngốc cứ nghĩ rằng anh không đi học thì sẽ không biết.

- Là em ép tôi đó Tâm Di.

Dứt lời chính là không để cô kịp phản ứng nhấc bổng cô lên trước bao con mắt kinh ngạc, cô la oai oái đòi anh thả xuống nhưng anh nhất quyết không thả. Anh đưa cô đến một hành lang khá vắng người mới thả cô xuống. Ép cô sát vách tường dùng hai tay làm thành hàng rào kiên cố, cả thân thể cô lọt thỏm trong lòng anh không cách nào thoát được, cô không dám nhìn thẳng vào anh vẫn cúi gầm mặt.

Anh cúi xuống nhìn thẳng vào gương mặt cô, đôi mắt sẫm màu hằn lên tia xốt xa cùng tức giận nhưng đã bị mái tóc rủ xuống che khuất một phần.

- Anh...anh đưa em ra đây làm gì?

- Nói!

Cô không phải ngốc nên hiểu anh nói gì nhưng cô cứ giả vờ ngốc cho xong, cô không muốn chuyện bé xé ra to. Nhưng sâu thẳm trong tâm khảm cô rất rõ ngữ điệu của anh vô cùng tức giận cô khóc thầm trong lòng ả này cô không qua khỏi rồi.

- Nói gì mới được ạ?

Cô không trốn nữa mà nhìn anh cười trừ, anh nhú mày nhìn cô rồi nhếch lên một nụ cười chết chóc.

- Em không nói cũng được vậy để tôi cho cô ta một bài học.

Nói xong anh buông hai tay dứt quần bước đi như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Cô chết lặng sau câu nói của anh rồi mới tỉnh táo chạy theo anh như van xin một điều khẩn thiết.

Cô chạy ra trước mặt anh dang hai tay chặn đường của anh nhìn như một cô ngốc trông đến buồn cười.

- Anh không được đi!

Anh lại nở một nụ cười nhưng đây là một nụ cười thích thú anh biết thế nào cô cũng có hành động này muốn cản anh bằng hai cánh tay nhỏ bé của cô sao thật không biết lượng sức.

- Em tưởng em cản được tôi sao? Chỉ một cú điện thoại cũng xong đâu cần tôi đích thân đến._anh đưa điện thoại lên trước mặt đáng vẻ đắc ý đến kiêu ngạo.

Cô mím môi bực dọc đúng là con người quyền lực có khác cách nào cũng không cản được nếu biết hết rồi còn bắt cô nói làm gì đúng là chỉ biết làm khó người khác.

Cô buông lỏng hai tay, thở dài một cái nhìn anh bất lực.

- Em nói!

- Ngoan!

Anh đưa tay xoa đầu cô nở một nụ cười hài lòng nếu chịu nói sớm anh đâu cần hao công tốn sức đến vậy. Cô đành kể lại cuộc gặp gỡ giữa cô và Y Ngân nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến mình đã khóc. Nhưng anh cũng biết cô đã giấu anh chuyện đó chỉ là anh không muốn khơi gợi mà thôi anh chỉ muốn nhắc nhở cô rằng đừng giấu anh bất cứ chuyện gì.

- Đau không?_Anh nhẹ nhàng đưa tay vuốt một bên má của cô, giọng nói dịu dàng như gió thoảng.

- Không có, em đã nói rồi anh hứa sẽ không làm gì chị ấy được không?

- Được._Anh đưa tay kéo cô vào lòng- Hứa với anh lần sau có chuyện gì cũng đừng giấu anh!

Cô ngược cặp mắt long lanh lên nhìn anh, giọng điệu này của anh không phải ra lệnh mà chính là cầu xin, cô có một chút ảm áp cùng ghen ngào dâng lên.

- Em...em biết rồi!

Bộp...bộp...bộp_tiếng vỗ tay vang lên khô khốc từ một góc khuất ở phía cuối gần hành lang gần nơi hai người đứng này giờ.

26. Chương 26: Trở Ngại

Tôi không biết rằng em đã chạm vào tim tôi, nếu ngày nào đó không còn em bên cạnh tôi không nghĩ rằng mình có thể sống tốt.

Duyên phận luôn mang con người ra đùa giỡn đem những mảnh tim gán ghép cho nhau sau đó lại tách biệt đôi ngả.

Hạo Minh từ trong góc khuất đi ra, đôi môi nở một nụ cười đầy ý vị không biết là trong nét cười chứa sự ngưỡng mộ, mỉa mai hay ghen tị.

- Tử Phong đã lâu không gặp, không ngờ cậu cũng biết cách nuông chiều bạn gái nha.

Tâm Di đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn Hạo Minh, một người con trai cô đã một lần diện kiến nhưng lại không nghĩ sẽ gặp lại.

Tử Phong đẩy Tâm Di ra một bên đưa tay vòng qua eo cô, quét tia nhìn lên người Hạo Minh nhếch lên một nụ cười nửa cười nửa không.

- Tôi không nghĩ sẽ làm phiền đến giấc ngủ của cậu.

- Dĩ nhiên không.

- Tâm Di đây là Hạo Minh bạn của anh khi còn du học.

Tử Phong nhìn Tâm Di trêu mến nhẹ nhàng giới thiệu con người trước mặt vốn đối với anh hai người chẳng thân thiện như vẻ bề ngoài của nó. Anh rất muốn đưa cô đi ngay lập tức nhưng lại không muốn cô rơi vào

vòng hoảng sợ nên đành giới thiệu kẻ thù nguy hiểm nhất chính là bạn. Đây là quyết định mạo hiểm khi để cô tiếp xúc với Hạo Minh nhưng anh nghĩ càng né tránh cũng chẳng ích gì.

- Thì ra là anh, xin chào!_cô đưa tay chào lịch thiệp.

- Chào cô bé, tôi đã nói chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại mà.

Hạo Minh nhìn Tâm Di mỉm cười dịu dàng trái lại nở một nụ cười nhếch mép nhìn Tử Phong, cậu ta không nghĩ rằng Tử Phong sẽ giới thiệu cậu ta là bạn đúng là trở tay không kịp nếu đã là bạn thì cậu ta vốn không thể thất lễ với Tâm Di chỉ có thể xả giao bình thường.

Chào xong, Hạo Minh liền rời đi một cách kiêu ngạo.

- Không phiền hai người nữa, tôi đi đây.

Đi lướt ngang Tử Phong, Hạo Minh vẫn không quên bỏ lại một câu nữa như khen ngợi nữa như thách thức.

- Cậu khá lắm Tử Phong._dĩ nhiên câu này sẽ không để Tâm Di nghe thấy.

Tử Phong nở một nụ cười băng lãnh không cảm xúc nhưng trong mắt Tâm Di đó lại là một nụ cười đẹp. Cô nhìn anh chớp chớp mắt, đôi môi nhỏ xinh lại nở nụ cười.

- Anh Tử Phong, em đã từng gặp anh Hạo Minh rồi!

- Anh biết!

- Làm sao anh biết?_cô mở mắt ngạc nhiên khi đó anh có ở cạnh cô đâu mà biết.

Tử Phong giật mình xem chút là bại lộ rồi không lẽ nói rằng anh cho người theo bảo vệ cô. Lúc đó anh hoàn toàn không nghĩ nhiều chỉ biết cho người theo bảo vệ cô không nghĩ sẽ để cô biết đâu.

- Ngốc! Vì anh là Du Tử Phong._anh cúi sát mặt cô thì thầm rồi nở một nụ cười thích thú.

Tâm Di thầm than oán trong lòng” Trời, có phải anh tự tin quá rồi không?”, đây đâu gọi là câu trả lời mà là một câu tự sướng thì đúng hơn. Cô bủi môi khinh thường gạt tay anh ra bỏ đi.

Tử Phong bật cười một cái, cô không nhận được câu trả lời hợp ý nên đâm ra nổi giận anh đi theo phía sau hai tay rút túi quần như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Khi không lời cô ra ngoài toàn nói chuyện nhảm nhí làm mất cả buổi học, cô thật không cam tâm.

Anh xem tình hình không ổn đi nhanh một chút bắt lấy tay cô lôi đi, cô lại kháng cự nhưng sức lực yếu ớt có kháng cự cũng bằng thừa.

- Buông...buông em ra, em còn phải học.

- Hôm nay em được nghỉ._thẳng thừng tuyên bố chẳng khác nào hiệu trưởng.

- Ai cho anh cái quyền đó hả?_Tâm Di tức giận trừng mắt nhìn Tử Phong.

- Ba mẹ anh hôm nay muốn em sẽ tập làm con dâu.

- Hả?

Cô còn đây ngây ngốc không hiểu anh nói cái gì thì đã yên vị trong xe rồi, cô khóc không ra nước mắt” Ôi! Buổi học thân yêu!”, thế là cô được đặc ân đến nhà Tử Phong.

Sân trường Nhân Tài Việt ồn ào như ong vỡ tổ trong giờ ra về, từ ngày nhập học Tử An ngày nào cũng kẻ theo sau Kỳ Quân léo nhéo khiến cậu rất phiền nhưng không sao cắt được cái đuôi này.

Cắt làm sao được khi học chung trường, chung lớp đặc biệt hơn không biết bà cô chủ nhiệm có bị Tử An lừa hay không mà xếp cậu ngồi cạnh Tử An muốn không dính liều quả là khó.

Hóa ra “mùi nguy hiểm” chính là đây.

Sở dĩ Tử An có thể bám theo Kỳ Quân là vì có Tâm Di và Tử Phong đứng đằng sau hậu thuẫn, Kỳ Quân thậm chí còn nghi ngờ không biết là chị của cậu hay chị của Tử An đây. Cứ hễ cậu bỏ mặc Tử An một lần về nhà thể nào cũng bị Tâm Di chỉ trích.

Đã vậy trốn luôn cho đỡ phiền phức!

Giờ tan học Kỳ Quân dọn tập sách cho thật nhanh hòng thoát thân, cậu biết con gái khi ra về rất là chậm chạp. Dọn xong Kỳ Quân nhanh chân chạy ra khỏi lớp mặc cho Tử An í ới gọi phía sau, Tử An thấy Kỳ Quân bỏ chạy liền chạy theo.

- Kỳ Quân chờ tôi với!

Thật là mệt nhọc khi một người thấp bé chân ngắn phải chạy theo một người cao to chân dài. Kỳ Quân nỗ lực một nụ cười đắc thắng nhưng chưa được bao lâu liền giật mình khi tiếng kêu im bặt.

Kỳ Quân ngừng chạy xoay lưng nhìn xung quanh trong biển học sinh, không hề thấy bóng dáng Tử An tự nhiên cậu lại dâng lên lo lắng.

” Con khỉ nghịch ngợm cậu đi đâu rồi?”

Kỳ Quân thở dài bước trở vào trong tìm Tử An, vừa đi vừa nhìn xung quanh cũng chẳng thấy Tử An đúng là càng ngày càng bất an, con khỉ này định chơi trò trốn tìm với cậu sao.

Kỳ Quân mặc dù không muốn Tử An bám theo nhưng không có Tử An bên cạnh cậu lại cảm thấy hụt hẫng và mất mát một thứ gì đó, có lẽ chỉ là thói quen.

Đi được một lát, cuối cùng cũng thấy được thân ảnh quen thuộc đang ôm chân nhón dưới một gốc cây như con khỉ ăn ớt. Kỳ Quân thở phào nhẹ nhõm. Nhẹ nhàng bước lại gần, hóa ra bị trật chân hèn gì không chạy nổi nữa.

Kỳ Quân khuyu một bên gối nhìn Tử An mắt đang nhắm lệt trong lòng dâng lên một chút tội lỗi cùng đau lòng. Lúc này cậu quay lại tìm Tử An chỉ là theo bản năng không hề nghĩ đó là trách nhiệm, nói cách khác tìm cậu không cho phép cậu bỏ mặt Tử An.

- Cậu sao rồi, đồ ngốc chạy theo tôi làm gì chứ?_Kỳ Quân nhẹ nhàng nâng chân Tử An lên xem nhưng giọng điệu vẫn không nhẹ nhàng đi được.

- Không cần cậu quan tâm, tôi như thế này cậu hả dạ lắm đúng không?

Tử An gạt tay Kỳ Quân ra, mặt nổi gân xanh đầy tức giận nước mắt trực trào trên gương mặt bầu bĩnh.

Kỳ Quân mở mắt ngạc nhiên, hằng ngày con khỉ này làm bao nhiêu chuyện để cậu chú tâm đến hôm nay được cậu quan tâm lại không cần.

” Thật kì lạ!”

- Là lỗi của tôi được rồi chứ? Lên đây tôi đưa cậu về._Kỳ Quân xoay lưng ra hiệu cho Tử An leo lên lưng.

- Không cần.

Lần này thì Tử An nổi giận thật rồi, ngay cả hành động đầy quan tâm của Kỳ Quân cũng mặc kệ. Kỳ Quân nhún mày con khỉ này ương bướng hơn cậu tưởng.

- Cậu không cần thật à?

- Không cần.

- Tốt!

Buông một câu khen ngợi Kỳ Quân đứng dậy phẩy phẩy tay dứt túi quần bước đi một cách bình thản.

Tử An mím môi tức giận, cầm chiếc hài trên tay ném thẳng vào Kỳ Quân nhưng cậu là người học võ dĩ nhiên tránh được, nhún mày đôi môi nhếch lên một nụ cười ma mị.

- Kỳ Quân chết tiệt!

Cậu xoay người nhìn Tử An nước mắt ngấn nước mắt dài tít giọt mà không khỏi buồn cười, cậu rất muốn bỏ mặt nhưng có cái gì đó không cho phép hơn nữa chị cậu mà biết cậu bỏ mặt Tử An thế nào cũng cần nhân đường nào cũng chết.

” Vương vào con gái là khổ, thật bực mình!”

Thở dài bất lực chỉ còn hạ sách cuối cùng, nghĩ là làm Kỳ Quân mượn chiếc hài đưa cho Tử An.

- Mang vào!

Tử An giật lấy chiếc hài hậm hực mang vào còn chưa kịp định thần lại cả thân thể đã bị nhấc bổng lên rồi.

- Cậu làm cái trò gì vậy thả tôi xuống!

- Im đi con khỉ kia, nếu cậu muốn tôi có thể thả cậu xuống ngay bây giờ nhưng tôi chắc cậu sẽ không về nhà được, cậu chọn cách nào?

- Cậu..._Tử An bực dọc quay đi chỗ khác nhưng thấy vô số ánh nhìn của học sinh đang hướng về mình lại đâm ra ngượng lại vùi mặt vào ngực Kỳ Quân.

Lúc đó đã có hai nụ cười hiện hữu trên môi nhưng rất tiếc cả hai không nhìn mặt nhau thì làm sao thấy được. Họa chăng hai người sẽ cảm nhận được chút ít nhịp đập gấp gáp của con tim.

Sự ấm áp len lỏi trong lòng một tình cảm đang dần chớm nở nhưng nó có được hun đúc hay bị dập tắt?

Kỳ Quân đưa Tử An về đến nhà, bế cô vào phòng khách mọi người lại sốt sắng lo lắng. Bà Nhã Nhân nhìn đứa con gái mà lo lắng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

- Con chào bác!_Kỳ Quân chào bà Nhã Nhân một tiếng cho phải phép.

- Kỳ Quân đấy à? Ngồi đi cháu mà hai đứa xảy ra chuyện gì sao?

Bà rất chăm người con rể này bề ngoài anh tuấn lại học giỏi nhưng ngặt nỗi Tử Phong đã yêu cô chị rồi không lẽ bà lại gán ghép thêm đứa em, huống hồ còn một hôn ước của Tử An với nhà họ Lăng chưa giải quyết xong bà không muốn gây thêm rắc rối nhưng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Tính đường nào cũng bất tiện.

Bà chính là khó xử ngăn cản không được mà ủng hộ cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan.

- Có chuyện gì vậy?_ông Du từ trên lầu đi xuống nghe trong nhà nhốn nháo lại không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Dạ, không có gì con chỉ bị trật chân nhẹ thôi ạ!_Tử An cười toe toét nhìn ông Du.

Kỳ Quân và bà Nhã Nhân phì cười một cái, lúc này mới nhận nhớ nước mắt ngấn nước mắt dài bây giờ lại cười tươi đến như vậy.

- Kỳ Quân đến chơi sao? Chị con đang trong bếp đấy!

- Dạ con chào bác, con chỉ là định đưa Tử An về rồi về nhà ạ.

Ông Du vẫn khuôn mặt điềm tĩnh, ông không ác cảm với Kỳ Quân nhưng ông nghĩ phải tách Kỳ Quân xa Tử An một chút không khéo lại làm cả hai đau khổ nhưng mở lời thế nào thì thật sự rất khó.

- Con về đi sớm, ở lại đây dùng bữa với mọi người có chị con nữa mà.

Kỳ Quân cũng chẳng nói gì chỉ cười gật đầu cho qua, số lần cậu đến nhà họ Du cũng không phải là ít.

Từ ngày học chung Tử An cậu luôn bị Tử An bám theo bắt cậu phải làm tài xế đưa đón đi học, không đưa lại bị Tử An mách với Tâm Di cậu lại bị bà chị yêu quý cản nhắc chính vì thế mà nhà họ Du cũng không còn quá xa lạ đối với cậu.

Ngay cả những buổi tối cuối tuần có khi Kỳ Quân không được yên thân chính là con khỉ này đến nhà bắt cậu chỉ hết cái này đến cái nọ, đôi khi lại bắt cậu chở đi dạo thật tình cậu cũng không hiểu chính bản thân mình tại sao lại làm theo lời Tử An.

Nhưng chỉ khi thấy Tử An cười tim Kỳ Quân lại ầm ập đôi khi lại lệch nhịp nó khác xa với những lần Kỳ Quân tiếp xúc với những cô gái khác.

Dường như trong sâu thẳm tâm trí Kỳ Quân luôn có một chỗ đứng cho Tử An, cậu không bao giờ muốn Tử An phải khóc. Chỉ cần nhìn thấy Tử An mếu máo thôi là ý chí sắt đá của cậu lại mềm đi.

Tâm Di chính là bị Tử Phong bắt đến đây nấu cho anh một bữa ăn, gọi là trừng phạt vì tội dám giấu diếm anh. Nhưng thật ra đây vốn là sở thích của Tâm Di cô hào hứng làm ngay mặc dù cả nhà cản trở Tử Phong ra.

Anh chính là đang phạt cô đuổi hết người làm ra khỏi bếp, để mặc một mình cô làm tất cả còn bản thân thì đứng đó nhìn hai tay đút túi quần như người giám sát.

Nhưng chuyện đó cũng chẳng là gì đối với cô, hằng ngày cô vẫn làm một mình có chết chóc ai đâu vì thế cũng đừng mơ cô sẽ chịu thua anh.

- Anh đi ra ngoài được không đừng ở đây cản đường cản lối.

- Không.

Anh chỉ thích đứng nhìn cô chăm chú vào một việc nào đó rất đáng yêu, nhưng liệu mọi chuyện có yên ổn như thế này mãi.

Tâm Di liếc Tử Phong một cái lại tập trung vào công việc, cô không nghĩ thường ngày anh lạnh lùng như vậy khi nổi giận thật đáng sợ nhưng hôm nay lại trẻ con đến vậy. Cứ đứng đó như tượng đuổi cũng không chịu đi.

Cuối cùng mọi việc cũng xong, Tâm Di cũng thở phào nhẹ nhõm chưa vào làm dâu sao cô thấy thật áp lực không biết những món cô nấu có hợp khẩu vị nhà họ Du hay không.

- Anh Tử Phong đây là anh ép em nấu, nếu ăn không ngon đừng trách em đấy nhé.

Anh bây giờ mới rời chỗ này giờ vẫn đứng đến trước mấy món cô đã chuẩn bị tươm tất nhú nhú mày.

- Ăn không chết là được.

Cô trừng mắt tức giận, anh khen cô một câu thì chết hay sao. Món cô làm thì lúc nào chẳng ăn được chỉ là ngon hay không mà thôi, cô được chân truyền tài nấu ăn từ mẹ nên không tầm thường đâu.

- Anh khen em một câu thì không sống được à?

- Đi ra ngoài thôi, hình phạt của em kết thúc. _Anh nở một nụ cười rồi nắm tay cô đi ra ngoài.

Người làm trong nhà theo lời anh dọn thức ăn ra bàn, rồi mời tất cả mọi người vào dùng bữa.

Bữa cơm lại giống như một gia đình thực thụ, vẫn là bàn ăn sôi nổi nhờ cái tài nhiều chuyện của Tử An. Tất cả mọi người đều lắc đầu ngao ngán, lâu lâu lại có tiếng chỉ chóc cãi nhau của Tử An và Kỳ Quân, ông bà Du nhìn thấy cảnh này mà không khỏi buồn phiền trong lòng. Người ngoài nhìn vào thì có thể nhầm lẫn Tử An và Kỳ Quân rất ghét nhau nhưng những ai thân thiết đều có thể nhận ra hai người rất có cảm tình với nhau nên mới để ý đến nhau mà bắt lỗi.

Ông bà Du cảm thấy có lỗi với Tử An nhưng nếu nhà họ Lăng không muốn hủy hôn ước thì ông bà cũng đành chấp nhận làm điều có lỗi với Tử An.

Thật ra ba nhà Diệp-Du-Lăng đã quen biết nhau từ rất lâu nên đã đặt ra hôn ước để thắt chặt thêm mối quan hệ nhưng đến bây giờ nhà họ Diệp đã không còn chính vì vậy hôn ước này càng phải thực hiện.

- À, anh Tử Phong em nghe nói anh đua xe rất cừ đúng không? Hôm nào chỉ giáo em được không?

Bây giờ cả nhà lại ngồi quây quần bên nhau nói chuyện phím, ông bà Du lại chỉ nói chuyện một chút cũng đi nghỉ trưa, thấy ông bà Du khuất bóng Kỳ Quân mới dám mở miệng lại muốn một lần được thử sức cùng Tử Phong, nếu để ông bà Du biết chắc chắn họ sẽ không đồng ý. Nói đến cái gì Kỳ Quân có thể không hứng thú nhưng nói đến đua xe cậu luôn hào hứng mặc dù biết tử thần trực chờ phía cuối con đường.

- Cũng được, anh thấy kĩ năng lái xe của em cũng không phải thường so tài một chút cũng tốt.

Tử Phong chỉ cười gật đầu đồng ý, anh nhìn Kỳ Quân cũng không phải hạng xoàn cậu ta lái xe cũng thuộc hạng cừ khôi. Lần nào Tử Phong đi mô tô Tử An đều từ chối đi chung vậy mà bám riết lấy Kỳ Quân, anh không muốn hiểu cũng phải hiểu lí do vì sao. Nghĩ đến đây anh lại thở dài một cái nếu Tử An thích Kỳ Quân thật thì hôn ước kia sẽ rất khó giải quyết nhưng thật ra hôn ước đó vốn đã không tồn tại từ lâu rồi kể từ ngày nhị thiếu gia nhà họ Lăng mất tích.

Tử Phong cũng không hiểu tại sao hai nhà vẫn quyết giữ lấy cái hôn ước kì quái này, nếu không tìm thấy nhị thiếu gia nhà họ Lăng chẳng lẽ Tử An chưa chồng mà đã ở góa rồi sao.

Càng nhìn Kỳ Quân anh càng thấy nụ cười của Kỳ Quân giống một người nhưng chắc chỉ là trùng hợp thậm chí cả đường nét trên gương mặt cũng rất giống. Anh không thể nào buộc miệng nói ra Kỳ Quân và Tâm Di chẳng giống nhau chút nào cả bởi vì Tâm Di và Kỳ Quân đâu phải anh em ruột nói ra thể nào Tâm Di cũng sinh lòng nghi ngờ về thân thế của mình.

- Em không đồng ý._Tâm Di quắc mắt nhì hai người con trai.

- An tâm bọn anh đua rất an toàn._Tử Phong nở một nụ cười, đưa tay xoa đầu Tâm Di nhằm trấn an cô.

- Em chỉ muốn học hỏi thôi nào dám múa rìu qua mắt thợ.

Kỳ Quân biết chị mình lo lắng nên cũng nói giảm đi một chút kịch tính thay vì “đua” thì thể bằng “học hỏi”.

- Anh hai cậu ta chạy xe chết khiếp đi được anh phải cho cậu ta một bài học đó.

Tử An lại lém lỉnh chen ngang cười khi khi hất mặt nhìn Kỳ Quân trách móc. Cả nhà lại không khỏi cười vì điệu bộ đó của Tử An.

- Vậy không biết con khỉ nào suốt ngày không biết chết mà cứ bám theo.

Kỳ Quân nhếch môi một cái, đi với Tử An cậu có bao giờ chạy nhanh quá đâu thể mà vẫn trách thật không biết điều đã vậy lần sau sẽ làm cho Tử An tự động rút lui khỏi bám theo nữa.

- Đó...đó là vì...vì bất đắc dĩ thôi.

Hôm nay cô bị trật chân không đi lại được nếu không đã rượt Kỳ Quân chạy vòng vòng từ lâu rồi.

Mặt Tử An lại đỏ bừng lên vì ngượng, cô cũng không nghĩ ra rằng tại sao cứ thích bám theo Kỳ Quân. Ban đầu Tử An cảm thấy ở bên cậu rất vui được cảm giác an toàn nên bám theo vậy thôi nhưng càng ngày càng nhận ra rằng không ở bên Kỳ Quân thì có cảm giác gì đó khó chịu một chút nhớ, một chút buồn. Không liên lạc được với Kỳ Quân một ngày lại đâm ra lo lắng cậu xảy ra chuyện gì lại làm phiền Tâm Di hỏi han đủ điều đôi lúc như vậy lại bị Tâm Di trêu chọc.

- Vậy sao?_đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Tử An, Kỳ Quân lại buông lời trêu chọc.

- Dĩ nhiên rồi chứ cậu nghĩ tôi vì cái gì?

- Không có gì._Kỳ Quân chỉ cười không nói nữa nhưng đôi mắt ẩn hiện nét cười chứa đựng hàm ý sâu xa.

Đùa giỡn được một lát, Kỳ Quân và Tâm Di từ biệt mọi người về nhà, Tử Phong muốn đưa Tâm Di về nhưng cô từ chối không muốn phiền anh, cô về cùng Kỳ Quân là được.

Trước khi Kỳ Quân về đi lướt qua Tử An ghé sát tai Tử An thì thào một câu:

- Cậu thích tôi rồi có đúng không?

Nói xong Kỳ Quân nhếch môi cười kiêu ngạo bước đi không thèm nhìn Tử An đang mở to mắt kinh ngạc lẫn tức giận.

- Cậu...

Tử Phong không ngừng căn dặn Tâm Di phải cẩn thận thế này thế nọ, càng nghĩ anh càng không muốn để cô sống xa anh nhưng anh không có lựa chọn.

Một ngày lại trôi qua trong niềm vui lẫn lo âu, nắng hôm nay có làm ấm ngày mưa hôm qua, niềm vui hiện tại có xóa đi được nỗi đau trong quá khứ. Phải nói rằng nắng mưa vẫn tồn tại song song mất cái này không được bỏ cái kia cũng không ổn, quá khứ và hiện tại cũng thể hiện tại là như thế nhưng không thể phủ nhận quá khứ không hề tồn tại, một ngày nào đó quá khứ kia lại ủa về liệu có thể ngăn được?

- Cô nhìn đi!_một người phụ nữ giận dữ nhìn Y Ngân.

- Cái này..._Y Ngân nhìn sấp giấy trước mặt không khỏi kinh ngạc.

Tất cả lịch trình, những buổi biểu diễn sắp tới của cô đều bị hủy một cách không thương tiếc.

- Thật ra cô đã làm gì? Đã đắc tội với ai hả? Cô có biết như vậy sẽ gây rất nhiều tổn thất cho công ty không?

Người phụ nữ không khỏi nổi giận nhìn Y Ngân như muốn ăn tươi nuốt sống, bà ta chính là giám đốc công ty người mẫu mà Y Ngân đang làm, cô là người mẫu nổi bật nhất nhưng đối với việc này thật đúng là quá thất trách rồi không thể tha thứ được.

Cô nghe đến đây thôi cũng đủ biết là do ai làm rồi nhưng cô còn cách gì nữa, cô không nghĩ lỗi đó do cô mà do Tâm Di nếu không vì Tâm Di cũng sẽ không xảy ra chuyện này. Nếu đã như vậy cô càng không thể bỏ qua cho Tâm Di được. Lòng căm hận dâng cao, Y Ngân cố nuốt cơn giận nếu ra tay nặng hay nhẹ đều bị trừng phạt thì ra tay nặng một chút cũng như vậy cả thôi.

- Tôi biết...biết lỗi rồi sẽ không...không để xảy ra chuyện này một lần nữa.

- Vấn đề ở đây không phải cô nhận lỗi là được phải làm thế nào để lấy lại uy tín của công ty và cả danh vọng của cô kia kia.

Người phụ nữ nhìn Y Ngân cúi đầu nhận lỗi cũng dịu giọng đi một chút, bà ta đang cố tìm kiếm một người có đủ quyền lực để tài trợ cho những lịch trình đã bị hủy nhưng vô vọng tất cả chỉ trả lời " Chúng tôi chỉ làm theo lệnh" phải thừa nhận con người này quyền lực lớn mạnh nếu không sẽ không thể khiến mọi người hoảng hốt lo sợ bị phá sản.

Cả hai người đang nói chuyện lại có tiếng gõ cửa, người phụ nữ dừng nói mắt hướng ra cửa.

- Vào đi!

- Thưa giám đốc có một người muốn tài trợ cho những lịch trình đã bị hủy._một cô người mẫu khá xinh đẹp bước vào nhà nhận thông báo.

- Thật không?

Đáy mắt bà ta không khỏi ngạc nhiên cùng vui mừng, ai lại có can đảm đến như vậy. Không chỉ bà ta mà cả Y Ngân cũng vô cùng kinh ngạc ai mà có quyền lực đến nỗi chống lại Du Tử Phong. Người này làm như vậy là có ý gì vì hứng thú hay vì chống đối Tử Phong?

27. Chương 27: Bóng Tối

Màn đêm vô tình lướt qua mang theo bao nỗi đau cùng tuyệt vọng nơi có sự sợ hãi bao quanh cùng những giọt lệ tuyệt vọng.

Chỉ cần có anh mọi thứ sẽ ổn đó là lời hứa mãi mãi không phai, một lời thề son sắt dù cho biển cạn non mòn.

Bà giám đốc cười toe toét ra gặp quý nhân, trong tình cảnh này thì dù cho là ai bà ta cũng sẽ tôn họ lên tận mây xanh.

Trong phòng tiếp đãi khách chính là một chàng trai lịch lãm tỏa ra thần khí quyền lực.

Y Ngân hơi khựng người vì vẻ đẹp này nhưng cũng nhanh chân theo bà giám đốc ngồi vào bàn hoàn thành nghĩa vụ chào đón khách quý.

- Chào cậu, cậu là người muốn tài trợ cho chúng tôi sao?

- Chào bà, tôi là Doãn Hạo Minh.

Hạo Minh bắt tay xả giao, nhìn bà giám đốc rồi nhìn Y Ngân nhếch môi một cái.

- Thì ra là Doãn thiếu gia nghe tiếng đã lâu bây giờ mới có cơ hội gặp mặt.

- Bà quá khen rồi.

- Chẳng hay cậu tại sao lại có dự định tài trợ cho chúng tôi?

- Bà không cần quan tâm nhiều.

Ánh mắt Hạo Minh trở nên lãnh khốc không một tia cảm xúc làm người đối diện thoáng sững sờ. Giọng điệu Hạo Minh lại trở về như trước một con người uy quyền thích đem quyền hành của mình áp bức lên người khác.

Y Ngân nhìn phớt qua cũng có một chút sợ hãi, bây giờ giọng điệu này chứng tỏ Hạo Minh tài trợ cho cô ta là vì chống đối Tử Phong chứ chẳng hề có một chút hứng thú nào trong lĩnh vực này cả.

- À vâng, không nói cũng chẳng sao, Y Ngân mau chào Doãn thiếu gia đi!_bà giám đốc có một chút không cam nhưng vẫn giả vờ vui vẻ mà đối đáp.

- Chào anh tôi là Y Ngân!

- Chào cô.

- Chẳng hay anh muốn giúp chúng tôi vì điều kiện gì?

Y Ngân nhìn thẳng Hạo Minh đưa ra nghi vấn, cô ta không nghĩ có buổi tiệc nào cho không mà không phải đánh đổi bất cứ thứ gì huống hồ một con người đầy quyền lực và mưu toan lừa lọc thế kia lại càng phải có điều kiện.

Hạo Minh thoáng nét cười khen ngợi người con gái trước mặt rất thông minh, mọi chuyện đúng là không chỉ đơn giản là một sự giúp đỡ nói trắng ra đây là một cuộc trao đổi.

- Cô rất thẳng thắn, tất nhiên giữa chúng ta sẽ có điều kiện nho nhỏ.

- Có điều kiện gì cậu cứ nói nếu không ngoài khả năng chúng tôi sẽ làm._bà giám đốc lại bon chen trả lời, bây giờ trong đầu bà ta chỉ có tiền, uy tín công ty và danh tiếng của Y Ngân mà thôi.

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra, đến khi nghĩ ra rồi tôi sẽ liên lạc với Tạ tiểu thư sau.

Thật ra đây chỉ là cuộc trao đổi giữa Hạo Minh và Y Ngân nên cậu ta không nghĩ sẽ để người thứ ba biết đến, chính vì thế tạm thời không nói. Mọi chuyện cũng xong, họ chính thức kí kết một hợp đồng đánh dấu một cuộc trao đổi.

Một cuộc trao đổi lãnh khốc tiềm ẩn sự nguy hiểm khó lường.

Nắng mai lại đến xua tan bóng đêm mang theo nhiều điều mới mẻ cùng sự phấn khởi.

Sau khi tan học, Tâm Di vẫn ngồi trong lớp đợi Tử Phong đến đón, anh bảo phải xử lí một số chuyện có lẽ đến hơi muộn, cô cũng chẳng quan tâm nhiều cô định bảo anh không cần tới đón nhưng anh đã ra lệnh cho dù có mười cái miệng cô cũng không thể từ chối.

Tiểu Kỳ ngồi lại cùng Tâm Di một lát lại bị cô đuổi đi về, lí do rất đơn giản Thiên Ân đến đón. Tiểu Kỳ chính là không yên tâm để cô một mình, lần trước cô chỉ đi khỏi Tâm Di một lát đã xảy ra chuyện, nếu có bất trắc nào xảy ra cô cũng chẳng hứng thú mà đi chơi đâu.

Sau khi Tiểu Kỳ đi Hạnh Nghi có đến nói chuyện với Tâm Di nhưng rồi cô nhận được một cuộc điện thoại nên cũng tạm biệt Tâm Di rồi đi.

Mọi chuyện chính là vẫn không thay đổi được ý định của Tâm Di, cô vẫn ngồi đó đọc sách đốt thời gian chờ Tử Phong.

Được một lát, cô cảm thấy buồn ngủ nên ra đứng ngoài hành lang hóng gió. Cô vươn vai nở một nụ cười, lại không để ý phía sau có người xuất hiện.

Chưa kịp hình dung được những gì diễn ra sau đó, một mùi hương lạ xộc vào cánh mũi, mi mắt Tâm Di không tự chủ được cũng sụp xuống màn đêm bao phủ, muốn mở miệng hét lên nhưng bất lực. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra chỉ biết bóng tối bao phủ khiến cô không khỏi hoảng sợ.

Tiếng gào thét trong tâm trí nhưng đó chỉ là cảm lạnh có ai nghe được, Tử Phong có nghe chẳng, nguy hiểm cận kề không thể không thừa nhận. Sao có thể nói hết sự sợ hãi trong Tâm Di cô sợ bóng tối, nỗi kinh hoàng cùng lạc lõng một mình trong bóng tối làm cô cảm thấy cô đơn cùng sợ hãi.

” Tử Phong!

”

Tử Phong vừa kết thúc công việc tại phòng làm việc P&A, trong anh lập tức có một chút bất an muốn ngay lập tức đến cạnh Tâm Di nhưng điện thoại anh lại vang lên.

- Tử Phong nghe!

- Tôi muốn chơi với cậu một trò chơi nhỏ__âm thanh cười cợt vang lên bên kia đầu dây điện thoại, một chút thích thú cùng thách thức.

Trong lòng Tử Phong sự bất an ngày một dâng cao, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ cảm thấy như thế.

Anh dù rất tự tin bản thân có thể làm được tất cả nhưng con người ai cũng phải có nhược điểm. Anh cũng vậy, mọi người luôn xem anh là người hoàn hảo nhưng anh lại không nghĩ như thế, nhược điểm của anh chính là không thể tức trực bên cạnh người thân của mình để bảo vệ họ.

- Cậu lại có trò gì nói nghe xem!_cho dù đối phương là ai đi chăng nữa anh cũng không muốn mình yếu thế, đôi môi nhếch lên một nụ cười, anh không nghĩ là có chuyện gì mà anh không thể vượt qua.

- Cứ an tâm trò này rất hay rất kịch tính, cậu không lo cho cô người yêu bé bỏng của cậu sao?

Hạo Minh đắc ý lại cười một cách kiêu ngạo, nói đúng hơn cứ mỗi vết xước làm đau Tử Phong chính là niềm vui của cậu ta.

- Thật ra cậu muốn gì?

- Không muốn gì cả, mà tôi nói cho cậu biết nếu không đi tìm người yêu của cậu sớm một chút tôi không chắc rằng cô ấy còn an toàn đâu. Trò chơi chỉ kéo dài mười hai tiếng thôi cậu tự lo liệu lấy, bây giờ đúng mười hai giờ trò chơi chính thức bắt đầu.__lại một tràng cười ngạo nghễ như một tên khổng cuồng không còn đường lui.

- Cậu khá lắm Hạo Minh!

Bao nhiêu đó thôi cũng đủ làm cho Tử Phong hiểu Tâm Di đã lọt vào vòng nguy hiểm nhưng không ngờ người anh cứ đi theo bảo vệ cũng không có một chút tin tức trừ phi cả anh ta cũng không ổn.

Không chần chừ Tử Phong lái xe với tốc độ kinh người đến tìm Tâm Di, gọi điện thoại không được anh bây giờ thật sự hoảng sợ cô có thể đi đâu dù không muốn tin lời Hạo Minh nói là thật nhưng tình hình hiện tại không cho phép anh nghĩ khác, Tâm Di thật sự đã vượt ra khỏi vòng kiểm soát của anh.

Tử Phong tìm khắp nơi tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Tâm Di, anh một chút cũng không muốn một lần nữa lại đánh mất cô nhưng bây giờ anh phải làm sao? Anh một mình chống tay lên dãy hành lang đôi mắt lạnh nhạt nhìn xa xăm trong nỗi tuyệt vọng.

- Chủ tịch!

- Anh... Sao lại ở đây? Tâm Di đâu?

Một giọng nói quen thuộc cất lên phía sau lưng Tử Phong, anh quay lưng thần sắc có chút thay đổi cùng một chút hi vọng nhưng ánh mắt khiến người có lỗi phải chột dạ.

- Xin lỗi chủ tịch, tôi định xông ra cứu cô Tâm Di thì đã bị một vật cứng đập vào đầu bất tỉnh.

- Chết tiệt thật!

Sự tức giận cùng lo lắng đã làm Tử Phong thành một con người khác trở nên băng lãnh tàn khốc hơn, sâu trong nhãn thần là một màn băng dày đặc lạnh đến mức có thể đông cứng mọi vật xung quanh. Nhấn tưởng nếu không tìm được Tâm Di những ai có liên quan anh đều có thể khiến họ thân bại danh liệt kể cả Hạo Minh cũng vậy.

- Anh thông báo cho 3K và những người trong FA lục tung mọi góc ngách bằng mọi giá phải tìm bằng được Tâm Di.

- Rõ thưa chủ tịch!

Tử Phong lập tức liên lạc cho Thiên Ân cùng Khả Chiêu, anh cho tới giờ cũng không biết Hạo Minh đã giấu cô ở đâu. Mọi việc cứ như vậy mà đổ ập tới anh thật hối hận khi không đến sớm một chút.

Tất cả thành viên FA lập tức dùng mọi trí lực cùng sức lực để lật tung mọi góc ngách của thành phố.

Lúc trước họ tìm một con người thậm chí còn chưa biết mặt còn hăng say làm nữa kia mà huống hồ bây giờ là người đang sống, một cô gái xinh đẹp hiền dịu kiên luôn phụ nhân tương lai của P&A cũng không chừng họ không tìm được chính là bất tài vô dụng.

Tử Phong lại tiếp tục tìm kiếm xung quanh phòng học Tâm Di mong tìm được một chút manh mối. Nhưng có vẻ bất lực, anh vẫn tìm đến rất nhiều nơi, tìm bất cứ chỗ nào có thể giam giữ người anh đều đến nhưng hoàn toàn không thấy.

Nhưng anh có lẽ lo lắng quá mà quên mất một điều đối phó với một người tài trí như anh thì đối phương không thể giấu cô ở một nơi mà anh dễ dàng tìm thấy.

Trong một căn phòng rất tối, mọi thứ như độc nhất chỉ có bóng đêm ngự trị kể cả một tia ánh sáng yếu ớt cũng không len lỏi vào được.

Một cô bé hoảng sợ cùng cực, nhưng cô bé không khóc đôi tay run rẩy mân mê sợi dây chuyền ngôi sao màu bạc mà gọi tên người con trai trong vô thức.

" Anh Tử Phong em rất sợ!

"

Cô bé đã gọi khẩn cả cổ cũng chẳng ai nghe, chẳng ai thấu là vì sao vì nơi đây vốn chỉ có một mình cô bé hay vì chẳng ai quan tâm đến cô. Sợi dây chuyền màu bạc sáng óng ánh cô bé rơi nước mắt nhưng lại mỉm cười.

" Anh Tử Phong anh sẽ bảo vệ em đúng không?

"

Tiếng chuột kêu, tiếng gián bò sột xoạc trên thảm rơm một cô bé sáu tuổi có thể làm gì ngoài việc rơi nước mắt cầu xin một điều ước sẽ có người đến cứu nhưng sao vô vọng. Đôi vai nhỏ bé không ngừng run lên co ro trong một góc. Bóng tối luôn tràn ngập những điều đáng sợ nhưng cô bé vẫn luôn tin mọi chuyện sẽ ổn vì có người đã nói với cô bé như thế.

- Anh Tử Phong trên đời này toàn người tốt đúng không?
- Ngốc! Làm gì có chuyện đó._ cậu bé khẽ mỉm cười cốc vào đầu cô bé một cái, đôi mắt màu cà phê phảng phất tia dịu dàng.
- Vậy sao? Vậy nếu một ngày em gặp người xấu thì phải làm sao?_ cô bé giương cặp mắt long lanh nhìn cậu bé.
- Không cần phải làm gì cả._ cậu bé lại nở một nụ cười, giọng nói chứa đựng sự kiên định, nhẹ đưa tay vuốt mái tóc đen mềm mại.
- Tại sao ạ?_ giọng nói trong trẻo như chim sơn ca hòa vào trong nắng như một bài ca tuyệt diệu.
- Đơn giản vì đã có anh bên em._ cậu bé nắm tay cô bé nói với giọng dứt khoát như một lời thề không bao giờ phai nhạt.

Cả hai lại cùng vui đùa, hai cái đáng bé nhỏ tung tăng trong vườn hoa sứ trắng thơm ngát thoang thoang trong gió.

Hình ảnh mờ nhạt.

Mờ nhạt dần...

Một vùng bóng tối bao phủ.

Cô bé đứng một mình không còn cậu bé bên cạnh, cô bé phải làm sao đối mặt?

” Anh Tử Phong, anh đâu rồi?

”

Tâm Di sực tỉnh mồ hôi trên trán đầm đìa, nhưng cự mình mãi mà chẳng được trước mắt cô là một mảng đen như trong giấc mơ. Càng nghĩ cô càng hoảng sợ, đầu cô đau nhức không thể nhớ được những gì đã xảy ra. Kể cả giấc mơ kia vụt đến cũng vụt biến mất trong nháy mắt, cô còn chưa kịp hình dung được cậu bé và cô bé đó là ai có quan hệ như thế nào thì mọi thứ đã tan như làn sương mờ ảo, như một ảo ảnh không có thực.

Nơi đây rất vắng lặng cô có thể nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài, cái đáng sợ hơn chính là tiếng chuột và tiếng gián khô khốc vang lên trong gian nhà trống. Mắt cô không thể thấy nên chỉ có thể dùng tai để nghe, cổ tay cô đau nhức vì bị buộc chặt bây giờ cô đã ý thức được rằng mình đã bị bắt nhốt nhưng vì lí do gì và do ai làm thì cô hoàn toàn không thể nghĩ ra.

Có tiếng bước chân gấp gáp vang lên bên ngoài gian nhà trống Tâm Di có một chút vui mừng cùng một chút lo lắng. Cô vui mừng có thể là có người đến cứu cô, cô lo lắng vì người đến chính là người đã bắt cô đến đây.

Nhưng phần trăm người bắt cô vẫn chiếm phần hơn, cô ao ước biết bao bây giờ có Tử Phong bên cạnh cứ nghĩ đến nụ cười của anh, đôi tay ấm áp của anh cô lại cảm thấy an toàn.

Dù cho thế nào cô vẫn không thể nào phủ nhận cô sợ bóng tối, rất sợ nhưng lí do vì sao cô sợ thì cô lại không biết, càng nghĩ cô càng chắc

rằng mình đã bị lãng quên một phần kí ức.

- Cô ta đã tỉnh chưa?_ một giọng nói uy quyền của một cô gái vang lên. Ở khoảng cách xa hầu như Tâm Di không nghe được gì chỉ có thể nghe tiếng ồn ào nhưng tuyệt nhiên họ nói cái gì cô đều không biết.
- Thừa tiểu thư vẫn chưa._ một người đàn ông bậm trợn nhưng lại có vẻ khúm núm kính cẩn.
- Như vậy thì tốt trông chừng cô ta cho cẩn thận.
- Chúng tôi biết rồi.
- Còn nữa khi chưa có lệnh các người không được chạm vào cô ta dù chỉ là một sợi tóc nếu không mọi hậu quả các người tự gánh lấy.

- Rõ thừa tiểu thư!

Nói xong cô gái lập tức bỏ đi không để lại một chút dấu tích như chưa hề đặt chân đến nơi hoang vắng này.

Im lặng lại một lần nữa quán lấy gian nhà trống mang sắc thái tĩnh lặng và âm u.

Tâm Di dù cho đã tỉnh cũng không thể nhận biết được mình đang ở nơi nào, đôi mắt bị che khuất, khuôn miệng nhỏ nhắn bị dán chặt căn bản không có biện pháp cầu cứu.

Phải rồi cô bây giờ chính là một thân một mình phải tự lực cánh sinh phải tìm cách thoát thân nhưng bằng cách nào mới là quan trọng cho dù chỉ là một cử động nhỏ cũng đủ để người bên ngoài nghe thấy mà xông vào.

" Anh Tử Phong, em phải làm sao đây?

"

Đầu óc của Tâm Di thường ngày vốn rất thông minh nhưng sao giờ đây nó trở nên bấn loạn mù tịt không có lối thoát. Một mảng kí ức toàn bóng tối hiện về khiến cô không khỏi hoảng sợ run lên bần bật, hàng lệ ấm nóng lại lăn dài trên má, một nỗi tuyệt vọng chất chồng.

Cô biết giờ này Tử Phong chắc chắn rất lo lắng cho cô, cô lại một lần nữa liên lụy đến anh làm anh phiền lòng là lí do vì sao.

" Tử Phong em xin lỗi!

"

Một cậu bé hốt hoảng chạy khắp nơi để tìm một cô bé, cậu tìm trong vô vọng trên gương mặt hằn rõ sự mệt mỏi cùng lo lắng.

Nhưng cuối cùng cậu cũng tìm được cô bé bị nhốt trong một căn phòng tối. Tiếng khóc nức nghe đến tái lòng, cậu bé đau xót ôm cô bé vào lòng nhẹ nhàng an ủi, nước mắt ướt đầm đôi vai cậu. Nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt to tròn cùng nỗi kinh hoàng một mình trong bóng tối khiến cô bé ngất đi trong vòng tay ấy.

Như một lời thề khắc cốt ghi tâm

"Đơn giản vì đã có anh bên em.

"

" Anh Tử Phong anh sẽ bảo vệ em đúng không?

"

- Tâm Di!

Tử Phong giật mình thẩn thốt gọi tên Tâm Di, hóa ra anh vì tìm cô quá mệt nhọc do trong lúc suy nghĩ đã ngủ thiếp trên xe. Một mảng kí ức ủa về trong tâm trí. Giọng nói cô vẫn vang vọng trong tâm trí anh, nụ cười của cô vẫn hiện hữu trong tim anh cơ sao anh không nhìn thấy cô.

Tử Phong biết người anh yêu rất sợ bóng tối không có anh bên cạnh cô có hoảng sợ không? Có gọi tên anh như những ngày còn bé?

Thần trí anh như dại đi.

Tim anh đau nhói!

Làm sao anh có thể quên được sự hoảng sợ trong cô, bây giờ có thể nào nó lại một lần nữa tái diễn?

Tiếng điện thoại lại vang bây giờ màn đêm đã dần buông xuống nhưng tin tức của Tâm Di vẫn là vô vọng.

- Anh nghe đây!

- Anh rủ chị hai em đâu sao giờ này chị ấy chưa về? _là tiếng Kỳ Quân đang lo lắng, cậu biết là Tâm Di đi cùng Tử Phong nhưng nếu không về thì sẽ báo trước chứ không như hôm nay bất vô âm tín.

Tử An đang ở bên cạnh Kỳ Quân đang nghe ngóng cũng dâng lên sự lo lắng.

- Anh xin lỗi! Tâm Di mất tích rồi anh đang tìm._Tử Phong thở dài mệt mỏi, anh không muốn cho Kỳ Quân biết nhưng có lẽ đã không thể giấu được nữa.

- Chị...chị hai em mất tích rồi, anh đang ở đâu em cũng muốn tìm chị ấy.

- Không cần đâu anh tìm được rồi, em ở cạnh Tử An là tốt rồi.

- Anh hai em cũng muốn tìm chị đâu _giọng Tử An lại lạnh lạnh vang lên trong điện thoại, cô chính là bản tính năng động không muốn ngồi yên một chỗ.

- Đúng rồi có người giúp vẫn tốt hơn, anh nói đi bọn em sẽ đến đó._ Kỳ Quân nói giọng hối hả một chút bình tĩnh cũng không còn lòng cậu chính là nóng như lửa đốt.

- Được rồi là ngoại ô thành phố gần một khu rừng.

Anh không muốn Kỳ Quân vướng vào chuyện này nhưng anh biết có can cũng không được vì giữa Tâm Di và Kỳ Quân tồn tại tình chị em, anh không có quyền ngăn cấm điều đó. Một điều làm anh yên tâm là Kỳ Quân thông minh và biết võ chắc chắn biết cách phòng thân.

Nói xong Tử Phong tắt máy anh dừng xe và tiến sâu vào khu rừng, các thành viên của FA cũng đã tập hợp đầy đủ.

Sở dĩ mọi người biết mà đến đây vì trong lúc tìm Tâm Di, Tử Phong đã phát hiện ở dưới sàn ngoài hành lang có một loại đất đặc biệt còn dính lại một ít chắc là do người bắt Tâm Di vô ý để lại bên cạnh đó còn có một kẹp tóc của Tâm Di bị rơi lại chứng tỏ nơi đây chính là nơi cô bị bắt, theo sự dò tìm của FA thì chỉ có khu rừng này mới có loại đất đó chính vì thế đây là manh mối duy nhất.

Kỳ Quân vừa nghe xong điện thoại của Tử Phong lập tức leo lên con mô tô của cậu.

- Nè cậu đi đâu vậy, cho tôi đi với! _ Tử An nín áo Kỳ Quân chính là có chết cũng không buông.

Muốn đi thám hiểm một mình mà bỏ mặt cô sao chuyện này cô đâu dễ cho qua như vậy.

- Cậu đi làm gì rất nguy hiểm ở nhà đợi tin thì được rồi._ Kỳ Quân nhăn mặt nhìn Tử An muốn đi một mình cho đỡ vướng, một mình cậu thì không sao có thêm Tử An cậu không chắc là cô sẽ được an toàn.

- Không, cậu quên rằng anh Tử Phong bảo cậu phải bảo vệ tôi sao?

Tử An phụng phịu nhất quyết đòi đi, thật ra cô cũng nóng lòng muốn tìm Tâm Di chẳng kém gì cậu vả lại cô cũng không muốn Kỳ Quân xảy ra chuyện gì chỉ muốn ở bên cạnh nhìn thấy sự an toàn của cậu mà thôi.

Kỳ Quân thở dài bắt lực dành cho Tử An lên xe, nếu cứ day dưa kiểu này còn tốn thời gian hơn. Vậy là Kỳ Quân lao xe đi với tốc độ kinh người bây giờ cảnh sát có thổi còi cũng mặc kệ. Tử An chính là sợ mất mặt mặt xanh môi tái vòng tay ôm chặt Kỳ Quân cầu mong diêm vương đừng nhòm ngó sinh linh bé bỏng đang tuổi mới lớn.

Cuối cùng cũng đến nơi, ở đây còn có vài người của FA ở lại chính là chờ Kỳ Quân và Tử An còn tất cả mọi người hầu như đã tản ra khắp khu rừng để tìm, khu rừng vô cùng rộng lại nhiều hầm hố đi không khéo lại rớt hố không bò lên được. Bây giờ là ban đêm nhìn càng đáng sợ hơn. Kỳ Quân bỏ nón bảo hiểm rồi bước xuống xe, Tử An nắm chặt cánh tay cậu không buông, nơi này tịch mịch lại có tiếng động lạ làm cho Tử An rùng mình một cái.

- Kỳ Quân chỗ này đáng sợ quá! _giọng Tử An yếu ớt bé tí như tiếng muỗi vo ve nhấm nhấm nói lớn sẽ kinh động lũ quỷ nơi thâm sơn cùng cốc.

- Ai bảo cậu đến rồi than, tốt nhất là đi bên cạnh tôi và dán miệng lại nếu không cậu sẽ được hộ tống về nhà ngay lập tức._giọng nói đầy đe dọa của Kỳ Quân lại vang lên nhưng thật ra cậu lo Tử An đi cùng cậu sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tử An biết điều im thinh thít, nói gì thì nói cô không muốn xa Kỳ Quân chính là cái mấu chốt. Ánh sáng đèn pin le lói cả đám người dần dần tiến vào khu rừng theo một hướng khác.

Cứ lảng lạng mà đi, lảng lạng lần mò.

”Rắc

”

Tiếng động khô khốc vang lên cả bọn giật mình, Tử An la toáng lên ôm chặt Kỳ Quân. Đôi tay bé nhỏ mỏng manh của Tử An vòng qua cổ Kỳ Quân bám chặt không buông.

- Á, có ma...

- Ma cái đầu cậu chỉ là nhánh cây khô thôi!

Kỳ Quân giật mình một cái đưa đèn pin hướng tiếng động mà soi, một tay ôm Tử An. Kỳ Quân chính là không có biện pháp đẩy Tử An ra mới để cho cô ôm như vậy, còn cách nào nữa bây giờ con gái vốn nhất gan vậy mà.

Tử An he hé con mắt nhìn rồi từ từ buông Kỳ Quân ra vuốt ngực một cái thở phào nhẹ nhõm.

- Hú hồn!

- Đúng là gan chuột nhắt!_ Kỳ Quân nhếch môi cười một cái, nói gì thì nói lúc này Tử An ôm cậu tim đập rất nhanh không biết Tử An có nghe hay không.

Tử An lườm Kỳ Quân một cái rồi lại ôm lấy tay cậu mà đi, cả nhóm lại cùng đi về phía trước phải nói là chỉ biết đi chứ chẳng biết đích đến là đâu.

Một khi bóng tối ngự trị có trời mới biết có bao nhiêu điều lạ lẫm trong đó.

- Anh Thiên Ân có chắc Tâm Di bị bắt đến đây không?

Tiểu Kỳ dù có một chút sợ sệt nhưng vì tìm Tâm Di cô đã năn nỉ Thiên Ân và Khả Chiêu đến gây lối họ mới cho cô theo.

Tiểu Kỳ cảm thấy vô cùng có lỗi khi bỏ Tâm Di ở lại một mình nếu có cô chắc mọi chuyện đã khác sẽ không dẫn đến chuyện Tâm Di bị bắt. Khi biết Tâm Di mất tích cô vô cùng sợ hãi muốn ngay lập tức đi tìm Tâm Di nhưng cô chỉ có lòng mà không có sức.

Nhưng chắc có lẽ đầu óc cô quá ngây thơ rồi, một khi hung thủ đã ra tay nếu có cô ở đó cũng bằng thừa một cô gái chân yếu tay mềm như cô thì có thể làm được gì.

- Chắc mà em yên tâm._Thiên Ân nhẹ mỉm cười trấn an Tiểu Kỳ nắm lấy tay cô mò mẫm bước đi.

Đi phía trước hai người chính là Khả Chiêu, ba người họ cùng một nhóm xem ra sự phân công cũng khá hợp lý hai người có lẽ bảo vệ một cô gái chắc không thành vấn đề.

Cứ khẽ nghe tiếng sột xoạt Tiểu Kỳ lại giật mình một cái, có cả tiếng chim cú mèo kêu trong đêm nghe rợn tóc gáy mỗi lần như vậy cả đám lông tơ như dựng đứng. Khả Chiêu chính là người đi trước cũng không khỏi rung mình đêm tối mịt mù mà đi trong rừng có điên mới dấn vào nhưng đây là trường hợp bắt buộc đi không đi không được.

Mỗi tội họ chưa từng đi đêm trong rừng nói thẳng ra là không có kinh nghiệm nhưng cũng phải liều. Đi nhiều lần cũng bị vấp ngã nhưng đó cũng chẳng phải chuyện lớn quan trọng là tìm được Tâm Di trước khi quá muộn.

Tử Phong cùng 3K và một người còn lại của FA cùng một nhóm ba người con trai chính là không sợ trời không sợ đất nên tốc độ tìm kiếm và đi sâu vào rừng có lẽ nhanh hơn những nhóm còn lại nhưng mọi chuyện vẫn dừng lại ở con số không, anh vẫn tìm trong bất lực.

Một màn đêm.

Một khu rừng già âm u.

Nuốt trọn những con người.

Cứ kết thúc một lối mòn lại sinh ra hàng chục lối mòn khác, họ không nghĩ nơi đây là khu rừng mà lại có nhiều lối mòn như vậy trừ phi có người cố tình làm ra để đánh lạc hướng, họ cứ đi theo lối mòn thật chắc chắn không có khả năng tìm thấy Tâm Di.

Nghĩ là làm Tử Phong quyết định tự vạch cho mình một con đường khác và tự đi một mình, những con đường mòn còn lại sẽ giao cho 3K cùng những người còn lại nếu anh đoán không lầm những đường mòn này sẽ dẫn đến cùng một chỗ.

Họ có cản anh dừng nên mạo hiểm nhưng một lời anh đã nói giọng điệu băng lãnh nhẹ thả vào khu rừng âm u không một ai dám cãi mặc dù biết anh thừa sức bảo vệ bản thân cùng Tâm Di nhưng tại sao họ vẫn cảm thấy không an tâm.

Anh chính là đi một mình mặc kệ mọi thứ, trong mắt anh bây giờ là Tâm Di chỉ cần tìm được cô mà thôi ngay cả bản thân anh bị trầy xước cũng không màng đến.

Dù có gai góc hay vực thẳm anh cũng không từ cứ như vậy mà đi lên phía trước với một chiếc đèn pin trong tay.

Điện thoại anh lại reo là một số quen thuộc anh rất không muốn nghe nhưng không nghe chính là chứng tỏ bản thân đang sợ sệt.

- Cậu lại có trò mới sao?_Tử Phong vẫn hiên ngang như vậy trên môi nhếch lên một nụ cười khinh bạc.
- Cậu thật rất thông minh, chỉ có mười hai tiếng thôi bây giờ cũng sắp hai mươi một giờ rồi, gần hết mười hai tiếng rồi tôi không nghĩ Tâm Di sẽ chịu đựng nổi đâu._ Hạo Minh lại bật cười thích thú, nói con người này thích đem mạng sống của người khác ra trêu đùa quả không sai.
- An tâm tôi sẽ tìm được Tâm Di trước hai mươi bốn giờ ngày hôm nay._một lời dứt khoát anh không chỉ khẳng định với Hạo Minh mà còn nói với bản thân và là lời hứa đối với Tâm Di.
- Chà chỉ còn ba tiếng thôi! Tôi sẽ chờ xem.

Tử Phong không ngờ mọi chuyện lại đến sớm như vậy, anh nắm chặt điện thoại trong tay động lực tìm Tâm Di của anh ngày càng lớn không một phút nào dập tắt thậm chí nó còn bùng cháy mạnh mẽ hơn. Cuộc chơi này chính anh đã chấp nhận chính vì thế anh cũng sẽ tự tay mình chấm dứt nó để Hạo Minh phải tâm phục khẩu phục.

Nhấc bước rời khỏi đó trong đêm tối, trên bầu trời có rất nhiều sao có cả ánh trăng khuyết chiếu từng tia sáng yếu ớt qua kẽ lá nhưng rừng có bao nhiêu cây, bao nhiêu tán, bao nhiêu tầng ánh sáng vốn không thể xuyên thấu vẫn là màn đêm thống trị. Tồn tại trong đó có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập đe dọa nhưng nó không thể ngăn bước Tử Phong.

Sương đêm bắt đầu bao phủ khu rừng.

Lạnh buốt!

Lạnh như chính trái tim Tử Phong.

” Tin anh nhé Tâm Di!

”

28. Chương 28: Giam Lồng

Không gian trống, một thân một mình em sẽ ra sao khi không có tôi bên cạnh? Có khó khăn đó, có gian nan đó nhưng tôi vẫn sẽ bước.

Trong đêm tối, cô độc mình em không có anh em thật sự không ổn. Có lo sợ đó, có hoang mang đó nhưng em sẽ chờ cho đến khi anh đến.

Trong một gian phòng rộng thênh thang mang một sắc thái lạnh lẽo, Hạo Minh ngồi ung dung nhấm nháp cà phê.

”Rằm

”

Tiếng cửa phòng Hạo Minh bị bật tung bởi một lực khá mạnh, Hạo Minh chậm chậm đặt tách cà phê xuống lia tia nhìn về phía cửa cũng không thèm hé môi trách móc hay giận dữ.

- Anh còn ngồi đây uống cà phê được sao, chuyện đó có phải anh làm không?

Hạnh Nghi bực dọc nhìn bản hợp đồng mà Hạo Minh đã kí tài trợ cho Y Ngân.

Mặc dù Hạnh Nghi không thích nhún tay vào chuyện Hạo Minh làm nhưng cô chính là không thích Y Ngân vì thế cô cũng sẽ không có thái độ tán thành với những việc mà Hạo Minh làm.

- Vậy thì sao?

Giọng nói trầm khàn nhẹ nhàng thả vào không gian mang sắc thái hàn băng, ngữ điệu bất cần cùng ánh mắt khó hiểu gieo lên người Hạnh Nghi.

- Anh tại sao lại muốn tài trợ cho cô ta? _Hạnh Nghi khoanh tay trước ngực lưng tựa vào bàn giọng nói mang theo hàn ý trách móc.

- Em không cần quan tâm đến chuyện đó làm gì, điều em nên quan tâm bây giờ chính là tìm cách bước vào nhà họ Du kia kìa.

Hạo Minh lại trở về bộ dạng ngạo mạng xem thường mọi thứ, từ trước đến giờ hầu như cậu ta làm việc đều có một phần dựa theo cảm xúc của Hạnh Nghi nên cũng có phần nương tay.

- Điều này em biết.

Hạnh Nghi biết rất rõ mình phải làm gì, nhưng cô vẫn bán tính bán nghi điều cô được nghe hoàn toàn giả dối nhưng cô hoàn toàn không có biện pháp để chứng thực những lời nói đó.

Năm đó, cô được cứu trong biển lửa trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê mang theo những hồi ức mờ nhạt, lập tức nó cũng bị xóa sạch bởi một câu chuyện từ chính người cứu cô về. Cô đến với Hạo Minh với tư cách là một đứa em gái nhưng vốn dĩ ba nuôi cô muốn cô làm theo những gì ông ta chỉ dẫn và nói đúng hơn cô cũng chẳng khác nào một con cờ, kể cả Hạo Minh thậm chí cũng không hơn không kém mang theo trên người cái dòng máu tàn độc.

- Nếu em muốn biết anh sẽ nói cho em biết, Tử Phong muốn hạ cô ta thì anh sẽ nâng cô ta, Tử Phong muốn bảo vệ Tâm Di thì Tâm Di sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm anh và cậu ta luôn đối lập.

- Chuyện đó em cũng biết nhưng chỉ là muốn anh cân nhắc trước khi làm.

Nói xong cả hai lại chìm trong im lặng, thời gian ngưng đọng như để mỗi người tiếp thu ý kiến của nhau, nhân quang Hạnh Nghi lại ánh lên tia nhìn xa xăm cùng đau xót.

Đau xót cho gia đình cô.

Đau xót cho cuộc đời cô.

Đau xót cho tình yêu không lối thoát.

- Thôi em về phòng đi! _Hạo Minh phất tay ra hiệu cho Hạnh Nghi về phòng.

- Còn chuyện của Tâm Di thì sao? Anh đã làm gì cô ấy?

Hạo Minh nhú mồm nhìn Hạnh Nghi, cô trở nên nhân từ từ khi nào. Cậu ta đã nghĩ những người theo cha cậu ta làm việc thì không hề có lòng vị tha cùng cái mác hiền lương trong đó.

- Chẳng làm gì cả.

- Tâm Di là một cô gái tốt em không muốn phải tổn hại cô ấy, người chúng ta nhắm đến là Tử Phong.

Nói xong Hạnh Nghi lập tức bỏ về phòng cái cô nói chính là muốn nhắc nhở Hạo Minh mà thôi. Cậu ta không xấu nhưng có điều quá mù quáng vào một điều chưa xác định được nó có phải là thật hay không.

Hạo Minh còn lại một mình trong phòng, khe thở dài một cái ánh mắt cậu ta lại nhìn xa xăm tựa hồ nhưng nhớ một điều gì. Nếu có lựa chọn từ đầu cậu ta nên nhấn tâm một chút thì đã không cảm thấy xót cho người con gái đó.

Nhéch lên một nụ cười nhạt thếch Hạo Minh không bao giờ nghĩ mình sẽ suy nghĩ lại những việc đã làm là tốt hay xấu chỉ cảm thấy vui thấy có lợi thì sẽ làm.

Cậu ta có nhược điểm chính là quá tự đại nhưng nó không dễ để người ta điều khiển còn Tử Phong lại khác, anh nặng tình cảm vì thế rất dễ bị chi phối lúc trước anh vô cùng lạnh lùng nên khó có thể nắm bắt được nhưng bây giờ có lẽ đã khác. Tử Phong vẫn lạnh lùng vẫn táo bạo trong hành động nhưng có một người có thể làm anh trở thành một con người mềm yếu.

Nhưng sao khi nhìn vào mắt Tâm Di cậu ta lại không thể ra tay, thật chính cậu ta cũng không tin Thiên Tư không còn tồn tại trên đời nhưng chính vì không thấy Thiên Tư nên cậu ta càng không thể tha cho Tử Phong nhưng trước khi để Tử Phong sụp đổ hoàn toàn thì cậu ta muốn Tử Phong sống không bằng chết chính là mất đi người mình yêu.

Tại sao Tử Phong có thể lấy đi người con gái cậu ta yêu trong khi bây giờ lại có thể hạnh phúc bên cô gái khác?

” Cậu muốn bảo vệ cô ấy? Được, tôi sẽ cho cậu hiểu thế nào là bất lực

”

Hạo Minh gương mặt không chút cảm xúc, lấy điện thoại ra gọi cho một người.

Nhưng Hạo Minh lại quên mất một điều, cái gì cũng có hai mặt nếu một người có thể làm Tử Phong trở nên mềm yếu hơn thì chắc chắn có thể khiến anh trở nên tàn khốc hơn nếu người đó bị tổn hại và đó mới thật sự là Tử Phong.

————— Cánh cửa gian nhà trống bật mở, mặc dù mắt không thể nhìn thấy nhưng Tâm Di cảm nhận có rất nhiều người đang tiến vào. Cô tựa mình, cố gắng phun ra vài tiếng kêu cứu nhưng vô vọng.

Một cô gái tiến đến trước mặt Tâm Di nhếch môi cười, xé toạt miếng băng keo trên miệng Tâm Di. Tiếng xé khô khốc vang lên dứt khoát đang cố làm đau Tâm Di, cô

”á

” lên một tiếng đau đớn đôi mắt lại ngấn lệ nhưng chẳng ai thấy. Cô khẽ cất lên những tiếng yếu ớt.

- Các...các người là ai? Mau thả tôi ra!_Tâm Di vẫn cố vùng vẫy mặc cho cổ tay đau nhức bắt đầu rỉ máu vì bị sợi dây thừng buộc chặt.

Đau!

Sợ hãi!

Lạc lỏng!

Cô gái bước đến giơ tay lên định cho Tâm Di một bạt tay nhưng tiếng chuông điện thoại của cô ta lại rung lên, bực dọc liếc nhìn dây số quen thuộc cô ta bỏ ra ngoài nghe điện thoại.

Tâm Di đặt ra nghi vấn cho bản thân không biết mình đã đắc tội với người nào mà bị giam lỏng ở đây? Hơn nữa người tiến lên trước mặt cô tiếng bước chân rất nhẹ chắc chắn không phải nam và cái mùi hương trên người kia tỏa ra cực kì quen.

- Anh lại có chuyện gì lại gọi tôi giờ này?_tiếng cô gái bực dọc vang lên tỏ vẻ không hài lòng.
- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô chưa có lệnh của tôi cô không được phép chạm vào cô ấy._một giọng nói uy quyền lần đề dọa.
- Rốt cuộc anh bắt cô ta vì lí do gì? Làm kiếng sao?
- Cô không cần biết chỉ cần làm theo là được.
- Anh...

Tiếng điện thoại đã ngắt mặc cho cô gái giận dữ tốt độ.

Tâm Di vẫn ra sức tra hỏi nhưng bọn kia vẫn như hến im phăng phắt.

Cả bọn người vẫn im lặng không hé một lời, cô gái tiến đến nói nhỏ vào tai thuộc hạ mấy tiếng rồi bước ra khỏi đó trong đêm tối dĩ nhiên theo sau sẽ có người theo bảo vệ.

Tâm Di được tháo vải che mắt ra nhưng vẫn là một màu đen tối, trước mặt cô có rất nhiều người nhưng cô hoàn toàn không thấy mặt họ, tất cả đều dùng vải che mặt. Thậm chí ở đây kể cả đèn đuốc cũng không có.

Cô đột nhiên nghĩ ra có khi nào cô bị bắt cóc tống tiền hay không nếu như vậy trước khi giao tiền cô tạm thời vẫn được an toàn. Nghĩ như thế lại cho cô thêm một chút can đảm mà tăng âm lượng nhưng có tăng đến đâu cũng vô lực.

- Các người muốn gì? Đừng im lặng như vậy?

Tâm Di sợ hãi dâng cao, hai chân, hai tay đều bị buộc chặt chỉ có thể la hét để bớt sợ hãi, cổ chân cô bắt đầu có cảm giác tê cứng thật sự nếu bây giờ cô ra sức chạy nhưng cũng chưa chắc đã thoát được huống hồ đây là chỗ kín ho có gáy nào cô còn chưa biết thì biết đường đâu mà chạy.

Tâm Di lại rối bởi không biết tiếp theo phải làm thế nào, dường như hình ảnh cô bị thế này đã xuất hiện rồi thì phải nhưng sao nó mờ nhạt nơi đó không có ba mẹ cô, không có Tử Phong. Hình ảnh cô bé bị giam lỏng thế này bị buộc chặt hai chân ngồi bó gối đến thảm hại.

Tất cả bọn họ vẫn đứng đó, lâu lâu chỉ thấy vài người bật đèn pin rồi dáo dác nhìn xung quanh.

- Các người có gan bắt người sao không có gan nói chuyện hả?

Trời ơi! Cô muốn kêu gào quá nhưng cô không có sức nhưng nếu không moi được tin tức từ bọn họ thì cô lấy đâu ra sơ hở để trốn. Gió rừng rít mạnh xào xạc làm Tâm Di rung mình một cái, thân thể bé nhỏ của cô lại run lên, cứ nhìn vào bóng tối ánh mắt cô cứ dại đi.

- Tôi muốn...muốn đi giải quyết.

Dù cô đang rất sợ nhưng bản chất kiên cường cùng trí thông minh của cô vẫn có lúc dùng được, cô vì bản thân vì Tử Phong mà sẽ cố hết sức để thoát khỏi đây.

- Im miệng ngay!_bây giờ mới có một tên bực dọc cất giọng ồm ồm ra lệnh cảnh cáo Tâm Di.

Thật ra họ cũng chỉ làm theo lệnh canh chừng Tâm Di đừng trốn và hoàn toàn dán miệng im lặng không để lộ bất cứ sơ hở nào.

” Bốp

”

Tiếng đánh bốp lên đầu vang lên sau câu nói của tên kia hấn nhằn mặt than đau. Đây chính là cách trừng phạt những tên ngu ngốc tiết lộ giọng nói. Lại nghe tiếng xì xầm sau cái đánh, Tâm Di cố vểnh tai lên nghe nhưng vẫn chẳng nghe được gì dù huy động tất cả công suất cô cũng không thể nghe, bây giờ cô đang nghĩ nếu cô có năng lực như loài dơi thì tốt rồi.

Mặc dù cô đang lo lắng không biết kiếm cách nào nào trốn nhưng vẫn không khỏi buồn cười mấy tên bắt cóc này. Bắt cô đến đây chỉ nhốt không đánh đập cũng không hành hạ, cạy miệng được một tên còn khó hơn lên trời.

Chính vì cô quá sợ bóng tối không muốn cảm giác sợ sệt lấn áp làm mất lí trí nên cố bịa chuyện ra để bắt chúng phiền mà mở miệng để cô nghe thấy có tiếng người khác sẽ đỡ sợ hơn. Cô không muốn một mình độc thoại có cảm giác chỉ một mình cô trong bóng tối rất đáng sợ.

- Nè, tôi nói có gì sai chứ?

Mấy tên đứng đấy nhìn nhau không có lời phản bác chính xác là không được phép nói mặc dù rất ức chế. Họ không biết tại sao chủ nhân của họ lại nhân nhượng như vậy chỉ nhốt mà chẳng làm gì thậm chí còn để cô tự tiện nói năng thật là một việc làm kì quặc.

Ở đây vắng vẻ như vậy họ không lo rằng có người nghe thấy, nhưng cho dù có nghe thấy cũng chẳng ai dám lui tới trừ phi con người đó không biết chết là gì.

Một tên cầm đầu tiến đến trước mặt Tâm Di làm theo ý mình dán miệng cô lại lần hai. Cô khó chịu

”ừm

” mấy lần như muốn nói điều gì nhưng miệng lại bị khóa nữa rồi.

- Đại ca làm vậy có ổn không?

- Ổn hay không ổn cái gì muốn yên tai thì tốt nhất là như vậy.

Tiếng the thé xầm xì to nhỏ lại vang lên rồi cả bọn kéo ra ngoài, tiếng đóng cửa lại vang lên làm Tâm Di giật mình, trong gian nhà trống lại chỉ còn một mình cô. Cô cố giãy giụa, máu lại theo vết xước trên cổ tay mà rỉ ra ngày càng nhiều, cô có thể cảm nhận một dòng chất lỏng đang tràn dần xuống lòng bàn tay mình, cảm giác đau rát lại truyền đến. Hai chân cô cố níu lỏng vòng dây nhưng sao không có sức, bây giờ cô mới ý thức được rằng từ trưa đến giờ cô chưa ăn chưa uống lấy sức đâu ra. Bây giờ trời đã tối cô không biết mình đã ở đây bao nhiêu tiếng đồng hồ, hiện tại toàn thân cô bủn rủn.

” Chít chít...

”

” Xoẹt

”

Tiếng chuột kêu rồi chạy ngang qua Tâm Di chạm chân cô, toàn thân cô mềm như cọng bún. Mắt mở to nhìn thấy bóng dáng

” chú chuột nhỏ bé dễ thương

” mà nuốt nước bọt một cái, hàng lệ lại lăn dài trên gương mặt hốc hác suốt một ngày bị giam lỏng.

” Chuột...chuột...anh Tử Phong em rất sợ, anh ở đâu có nghe em gọi không?

”

”Sột xoạc

”

Những nhánh cây chắn đường lần lượt bị tách ra để mở ra đường đi.

Một đường mới lại được mở ra, cả đám người bước vào một khoảng trống vừa cùng lúc thấy ánh sáng đèn pin cả đám người thủ thế cảnh giác.

Cảnh giác chưa bao lâu cả đám lại há hốc mồm kinh ngạc, đúng là bóng tối còn nhiều điều ngạc nhiên chưa thể khám phá hết.

- A, anh Key!_Tử An la toáng lên khi thấy 3K cùng những người còn lại.

Tất cả bọn họ đều đi đường khác nhau nhưng rốt cuộc lại hội tụ một điểm duy nhất. Thật giống như một mê cung đi mãi mà chẳng thấy lối ra.

Tất cả thành viên FA và tất cả những người có mặt cùng đi tìm Tâm Di đã có mặt đầy đủ duy chỉ có Tử Phong là không thấy.

- Sao tất cả mọi người đều ở đây?

Tiểu Kì cũng không khỏi kinh ngạc nhìn tất cả mọi người tụ tập đông đủ tại khoảng đất trống rộng lớn này như một sự sắp đặt sẵn có.

- Vậy là Tử Phong đã đoán đúng._3K khẽ thở dài đưa đèn pin soi rọi xung quanh xem xét tình hình rồi đưa ra kết luận.

Anh ta cũng nghĩ như vậy nhưng không ngờ đối phương cũng thích chơi trò này. Đây đúng là một khái niệm đúng đắn của hai từ

” trò chơi

” nếu không phải nói nó vừa mạo hiểm vừa thú vị.

- Ý anh là sao?

Kỳ Quân cũng không giấu nổi tò mò, ngoài chuyện cứ đi tìm Tâm Di cậu cũng không ngờ có thể hội ngộ mọi người tại đây.

- Chúng ta bị đánh lạc hướng._ Thiên Ân khẳng định chắc nịch.

Mọi chuyện đối với bọn họ chỉ là trò chơi, đối với Tử Phong mới là nguy hiểm thật sự. Tính ra đối phương đã nhân đạo lắm rồi.

- Vậy Tử Phong đâu anh Key?

Khả Chiêu ngó mãi mà cũng chẳng thấy, trong lòng dâng lên ngờ vực không tin rằng Tử Phong đã một mình xông vào nơi nguy hiểm.

- Cậu ta đi một mình rồi!_giọng 3K bắt lực, ảo não vang lên trong khu rừng vắng.

- Cái gì?_cả đám thẩn thốt kêu lên.

3K chính là bắt lực trước thái độ cứng rắn của Tử Phong mới để anh đi một mình, anh ta biết Tử Phong không muốn liên lụy mọi người nên quyết định đi một mình theo con đường khác. Đối phương biết anh thông minh sẽ không sa vào cái bẫy vô vị này nên muốn tách họ khỏi Tử Phong. Họ thật sự là đang chơi trò chơi mà thôi nhưng đối với Tử Phong chính là một thử thách phải vượt qua, nguy hiểm rình rập.

- Anh...anh tại sao lại để anh hai đi một mình?

Tử An sợ hãi vẫn nắm chặt tay Kỳ Quân, đáy mắt tràn ngập sự lo lắng. Kỳ Quân cũng lo lắng không kém cậu cũng nắm tay Tử An, tay Tử An dần lạnh đi run lên trong cái lạnh của gió rừng cùng sương đêm hay chính vì cái sợ hãi kia? Kỳ Quân không biết cậu phải biểu hiện thế nào, Tử Phong bảo cậu bảo vệ Tử An cậu chỉ biết ở bên cạnh là tốt rồi.

- Anh xin lỗi! Lời của chủ tịch anh không được phép cải._3K mở miệng hối lỗi.

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu thái độ quyết đoán của Tử Phong, những chuyện anh đã quyết định không có ai có quyền thay đổi. Anh đi một mình chính là vì an toàn của mọi người, không có anh bên cạnh mọi người có thể sẽ an toàn rồi khỏi đây mà không gặp phải bất trắc gì cả.

- Đây có vẻ là trung tâm của khu rừng rồi!_Kỳ Quân ngó nghiêng ngó dọc rồi đưa ra phán xét.

- Sao cậu biết?_Tử An cũng nhìn nhưng không biết nhìn cái gì ngoài một mảng đen tối có chút ánh sáng của ánh trăng cùng đèn pin vốn chẳng còn thấy gì nữa.

- Tôi từng đi rừng, nơi đây có nhiều tán cây rậm rạp và tối hơn những nơi lúc này chúng ta đi qua chúng tỏ rất ít người lui tới. Chỉ có những nơi sâu nhất của rừng thì mới không có người lui tới.

Tất cả mọi người đều gật gù đã hiểu, ngẫm lại lời Kỳ Quân nói cũng không sai nhưng đã là nơi sâu nhất trong rừng tại sao một chút tung tích của Tâm Di cũng không thấy.

Tử An buông tay Kỳ Quân cùng Tiểu Kỳ mệt mỏi ngồi thụp xuống một chỗ đưa tay dấm dấm chân cho đỡ mỏi.

Tiếng chuông điện thoại Kỳ Quân reo, Tử An lại giật mình. Kỳ Quân ra hiệu cho tất cả mọi người im lặng. Nhìn dãy số trên màn hình điện thoại đang chớp nháy sáng rực, Kỳ Quân nuốt khan một cái mới áp vào tai nghe.

- Con nghe đây, ba mẹ có chuyện gì mà gọi khuya vậy ạ?

Dù đang mất bình tĩnh lo sợ ba mẹ cậu phát hiện ra chuyện này nhưng Kỳ Quân vẫn nói với giọng bình thường nhất như thường ngày.

Hằng ngày bà Ngọc Hoa đều gọi điện thoại cho Tâm Di vào mỗi tối để căn dặn đủ điều, hai đứa con đều đi học xa nhà bà không yên tâm nên ngày nào cũng có một cú điện thoại. Hôm nay, bà không gọi cho Tâm Di được nên mới gọi cho Kỳ Quân.

- Chị con đâu sao mẹ gọi điện thoại mãi không được?

- Chị hai...chị hai..._Kỳ Quân chính là đau đầu nhức óc không biết đem lí do gì ra để bao biện cho sự mất tích của Tâm Di.

- Chị con làm sao?_giọng bà Ngọc Hoa lập tức xuất hiện sự mất bình tĩnh. Từ khi Tử Phong xuất hiện bà đã không an tâm cho sự an toàn của Tâm Di nhưng bà chính là lực bất tòng tâm không thể ngăn cản Tử Phong đến với Tâm Di chỉ còn cách cầu mong cho cô được an toàn.

- Dạ...À, điện thoại chị Tâm Di hết pin bây giờ chị ấy ngủ rồi có gì sáng mai con bảo chị ấy gọi lại._Kỳ Quân chính là nín thở trả lời tiếng gió rừng xào xạc chỉ sợ bà Ngọc Hoa sẽ phát hiện cậu nói dối.

- Vậy được sáng mai mẹ gọi lại, con cũng ngủ sớm đi đừng thức khuya quá.

- Vâng con biết rồi chúc mẹ ngủ ngon!

Bà Ngọc Hoa vừa cúp máy Kỳ Quân mới dám thở mạnh ngồi xuống cạnh Tử An thở dài mệt mỏi.

- Nè cậu nói dối như vậy nếu mai không tìm được chị dâu thì phải làm sao?_Tử An đập vào vai Kỳ Quân một cái lại tuôn ra lời không nên nói.

- Cậu không nói được lời nào tốt hơn sao?_Kỳ Quân bực dọc lườm Tử An một cái, cậu cũng đang lo chứ hơn gì nhưng chẳng qua đây chỉ là kế hoãn binh đến đâu hay đến đó.

Tử An cúi gầm mặt không nói nữa, tất cả lại chìm trong im lặng mang theo nhiều suy nghĩ cùng những lo toan cho Tử Phong và Tâm Di.

Phải nói ai cũng rã rời sau mấy tiếng đồng hồ đi rừng nhưng kết quả đem lại là một cú lừa.

- Chúng ta phải tìm đường đến chỗ Tử Phong ngay lập tức nếu không sẽ không kịp._Thiên Ân lại tìm đường để thoát khỏi nơi này, không thể để một mình Tử Phong đối mặt được.

Thế là tất cả lại đi xung quanh để tìm một con đường mới hoặc đã phát hiện ra manh mối mà người làm nên cái bẫy này đã để lại không chừng đó lại là mấu chốt của việc tìm kiếm.

- Anh Key hay là chúng ta quay lại theo lối lúc này đi theo dấu mà chủ tịch để lại thì được rồi._anh chàng lúc này đi cùng 3K và Tử Phong cũng lên tiếng góp lời.

3K nhúu mày lấy đèn pin soi đồng hồ trên tay.

- Bây giờ đã hai mươi hai giờ rồi, chúng ta đi từ đó đến đây cũng mất một tiếng đồng hồ bây giờ quay lại sẽ không kịp chỉ còn cách tìm đường nào khác đến đó mà thôi.

Thời gian là vậy tích tắc tích tắc trôi qua, thời gian không bao giờ dừng lại hay chờ đợi bất cứ ai một khi đến khắc giây sinh tử nó cũng không hề ngần ngại chạy tiếp.

Tử Phong vẫn bước trong đêm tối, mồ hôi túa ra như suối không biết đã có bao nhiêu giọt đã rơi rớt nơi rừng cây rậm rạp này nó mang theo vị mặn, vị mệt mỏi, vị lo lắng cùng vị băng lãnh.

Gió rừng cứ thổi tiếng va đập tán cây vẫn không dứt, tiếng nhánh cây khô bị giẫm đạp nghe rần rắc. Từng bước chân dứt khoát bước đến đâu mọi thứ như bị giẫm nát đến đó.

Lâu lâu Tử Phong lại ngoái nhìn đồng hồ thời gian không còn nhiều, chỉ còn một tiếng anh có thể vượt qua để cứu Tâm Di không? Quan trọng là cô có đủ sức chịu đựng chờ anh đến cứu không?

Tiếng chim đi săn đêm vang lên không ngớt, Tử Phong vẫn bước chiếc áo sơ mi sọc thắm đầm mồ hôi vướng bụi rừng cùng mũ cây. Anh đã vượt qua không biết bao nhiêu khe rãnh hầm hố nhưng cơ sao một tia hi vọng cũng chẳng có.

Màn đêm giá lạnh tắm tới nhưng nhân thần Tử Phong chính là ngọn đuốc nóng rực có thể thiêu đốt bất cứ thứ gì trước mặt.

Có tiếng động vang lên không xa, đó là tiếng bước chân nhưng là của nhiều người. Cánh rừng cứ mỗi lúc mỗi thưa đi không rậm rạp như trước nữa có lẽ đã đến gần bìa rừng mới có người sinh sống.

Có tiếng nói xì xầm, có những ánh sáng heo hắt hiem hơi từ sâu trong góc khuất, cứ mỗi bước tiến Tử Phong có thể nhận thấy ánh sáng đó đang dần lớn.

Đèn pin trong tay Tử Phong tắt hẳn ánh sáng, Tử Phong vốn không cần đèn pin vì trong tim anh đã có một loại ánh sáng dẫn đường mang tên tình yêu.

Nhưng lúc này thật chất tình hình hiện tại không cho phép anh lộ diện dứt dây động rừng, Tử Phong chỉ có thể bước trong âm thầm theo những gì nhìn thấy dưới ánh trăng mờ ảo, theo tiếng động anh nghe được nữa như dồn dập nữa như đứt quãng.

Có ánh sáng đèn pin lia qua, Tử Phong núp mình vào một góc hơi thở như đông cứng, có rất nhiều nguồn sáng phát ra chứng tỏ ở đây có rất nhiều người. Ánh sáng soi rọi khắp nơi không một phút nào dừng lại như cảnh giác mọi thứ xung quanh.

Khẽ liếc nhìn đám người còn cách mình không xa, phía sau bọn họ chính là một gian nhà trống bên trong hoàn toàn không có ánh sáng Tử Phong nhếch lên một nụ cười khinh giễu.

Phút chốc nụ cười ấy lại tắt thay vào đó là tia nhìn xót xa cùng đau lòng vào gian nhà trống không chút ánh sáng. Tử Phong lấy từ trong túi ra điện thoại định gọi cho 3K nhưng rồi lại thôi. Anh đã quyết định giải quyết chuyện này một mình thì không thể liên lạc với bọn họ lúc này được. Khi cứu Tâm Di xong, anh báo bình an cho họ cũng chưa muộn.

Tử Phong lại cất điện thoại, nhìn xung quanh gian nhà nơi đâu cũng có người canh giữ thật chất anh không có cơ hội xông vào trong, muốn xông vào trừ phi anh hạ hết tất cả bọn họ. Nếu bình thường bọn họ chẳng thể nào đủ sức đấu với anh nhưng hiện giờ anh đã thấm mệt vì lộ đường rừng một mình anh muốn hạ gần hết hai mươi người có lẽ là một quyết định mạo hiểm.

Cho dù là vậy thời gian còn lại rất ít anh không vào cứu Tâm Di thì ai vào bây giờ, vì Tâm Di anh sẽ làm tất cả chỉ e anh chậm trễ bọn họ sẽ gây tổn hại đến cô mà thôi.

Anh cứ như vậy mà nghĩ, cứ như vậy mà làm di chuyển một cách nhẹ nhàng nhất đến gần gian nhà trống. Anh sẽ đi theo một hướng, tìm cách hạ gục người gần anh nhất sau đó mới từ tiến sâu vào.

- Nè mọi người canh chừng cho cẩn thận, thiếu gia bảo là sắp hết giờ rồi sau khi hết giờ chúng ta chỉ cần khóa gian nhà đó lại là được mọi chuyện còn lại không cần lo.

- An tâm nhưng tại sao thiếu gia lại nhốt cô gái xinh đẹp như vậy ở đây mà cũng chẳng làm gì cả?

- Chuyện này đúng là kì lạ nhưng không phải việc chúng ta quan tâm mà là làm thế nào giam giữ cô ấy như một mối câu.

Tiếng bọn giam giữ Tâm Di lại xì xầm vang lên trong đêm tối giữa khu rừng già âm u. Tử Phong bây giờ vẫn còn ở khoảng cách xa nên vẫn chỉ nghe loáng thoáng không có cách nào nghe rõ được. Trí óc anh có lẽ đã lấy bình tĩnh thở hắt ra một cái Tử Phong tiếp tục luồn lách qua những khe hẹp của tán cây để tiếp cận.

” Sột xoạc

”

” Bạch

”

29. Chương 29: Sợi Chỉ Mong Manh

Trong hơi thở yếu ớt dù chỉ một chút thôi hãy nói em vẫn còn bên tôi, đừng im lặng như vậy tim tôi rất đau.

Dù cho một ngày nào đó em cảm thấy không còn gì để lưu luyến nhưng vẫn không thể quên đi anh.

Sau tiếng động lạ, một thân người ngã xuống không chút thương tiếc thân mình nằm ườn ra đất sỏi ẩm cho đất rừng sương phủ đêm khuya.

Nghe có tiếng động lạ một tên trong đám đông quay lại, chưa kịp ra tay phản ứng hay há miệng cầu cứu đã bị Tử Phong cho một cú vào sau gáy bất tỉnh.

Tên này canh giữ bên trái gian nhà, Tử Phong vừa hạ được một tên phải tay một cái.

- Ai?_một tên ở gần đó đã nghe thấy tiếng động khuôn mặt biến sắc hết to.

Những tên còn lại theo đó mà cảnh giác soi đèn pin tứ phía để tìm ra chỗ phát ra tiếng động.

Tên vừa hét cổ lấy hết can đảm xoay người liếc mắt nhìn vào góc khuất bên trái gian nhà có chút bất an, nhấc từng bước chân chậm chạp tiến lên phía trước. Điềm nghi hoặc đúng là ngày càng lớn, rõ ràng bên trái có người canh gác cố sao ngay cả tiếng trả lời cũng không có.

Tử Phong cũng chưa vội xuất hiện, anh chính là muốn hạ trước vài tên rồi hẵng tính sau, nép mình trong một góc khuất liếc mắt nhìn người kia đang bước đến gần hạ thủ một cái người kia tiếp bước người trước bất tỉnh nhân sự. Lúc này thì anh không muốn xuất hiện cũng không được, đánh ngất hai người chính là kinh động tất cả những người còn lại.

- Tên nào không biết chết bước ra!_tiếng ra lệnh thất thanh của tên cầm đầu.

Chỉ như vậy thôi cũng đủ biết có một người thân thủ nhanh gọn xuất hiện gần đây dù muốn khinh xuất cũng không được. Cho dù ở đây có nhiều thuộc hạ như vậy nhưng cũng nên cảnh giác vẫn là trên hết. Đèn pin từ nhiều phía soi đến góc khuất, tất cả đều thủ thế sẵn sàng ra tay hạ thủ đối phương bất cứ lúc nào.

Rất mau từ trong góc khuất, thân ảnh đẹp trai cao ngất của Tử Phong từ trong bóng tối bước ra, hai tay đút túi quần đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn lần lượt từng tên đang vừa lùi ra xa anh vừa dàn trận xung quanh anh.

Anh đoán quả không sai bọn này quả thật rất đông ngấm ngầm cùng không thua kém số người mà anh dẫn theo nhưng hiện tại anh chính là đơn thân độc mã một mình, hạ hết bọn chúng quả thật phải tính đường ba ngày mới hồi phục thể lực.

- Tâm Di đâu?_giọng nói như dè dặt kèm theo sự tức giận cũng phần nộ.

Tử Phong lại tiến thêm vài bước, ánh mắt quét lên từng người những trận hàn băng kịch liệt khiến người khác phải rét run.

Bọn người này bây giờ mới kinh hãi nhìn người trước mặt, họ căn bản có thể nhận ra anh là ai thậm chí cả những chiến tích võ thuật từng đánh bại bao nhiêu người khi còn du học cùng chủ nhân của họ. Thậm chí cả chủ nhân của họ cũng chưa một lần thắng qua, nếu không như thế đã không nuôi hận cho đến tận bây giờ.

Nhưng nhanh chóng bọn họ lấy lại bình tĩnh, phát hiện bên cạnh anh không hề có người khác chứng tỏ anh đã một mình đến đây nếu như vậy họ không nghĩ cả một đám người lại không thể làm cho anh gục ngã. Bọn họ nhẩn thở lâu lắm anh mới đến nhưng nhanh như vậy đã đến, nếu anh đến sớm trước dự định thì phải thỉnh giáo một chút.

Một tên cầm đầu bước lên phía trước nở một nụ cười nửa miệng, trong tay cầm một cây côn đập đập lên lòng bàn tay dù lúc này có run rẩy cũng phải tỏ ra mạnh mẽ, chủ nhân đã giao nhiệm vụ dù không muốn cũng không cách nào thoái thác.

- Tưởng là ai thì ra là chủ tịch Du, vậy chúng tôi phải tiếp đãi cho tử tế rồi có đúng không? Muốn gặp cô gái kia sao vậy phải xem cậu có bản lĩnh hay không rồi hẳn tính.

Tử Phong trong đáy mắt không hề xem nặng việc bọn chúng có làm gì anh, liếc mắt nhìn vào gian nhà im ắng lại quét tia nhìn xung quanh mình nhếch môi cười một cái. CƠ GIÓ NHẹ THỎI MÁI TÓC ĐEN TRÊN TRÁN CÀNG TẠO THÊM HÀN KHÍ BỨC NGƯỜI.

- Muốn tiếp đãi thế nào cứ tùy ý.

- Vậy thất lễ rồi, xông lên! _ mệnh lệnh vừa dứt tất cả đều cùng xông lên một lúc.

Hơn chục thân ảnh đen bao quanh một chàng trai trong áo sơ mi sọc trắng, những cây côn không hề khách khí hay dè dặt thẳng hướng Tử Phong mà ra đòn.

Tử Phong xoay người lẩn cúi người tránh những đòn đánh, dang chân gạt chân vài tên ngã lăn quay trên đất. Xoay người nhanh chóng lấy tốc độ phóng trên không cho vài cú đá vào mặt vài tên làm chúng phun máu tươi từ khoe miệng lao đảo ngã xuống. Lách người tránh đòn, đánh vào gáy làm ngất một số tên ở phía sau, thủ pháp nhanh nhẹn căn bản đối phương không kịp trở tay. Liên tiếp tung những cú đá vào ngực vào bụng đối phương khiến nhiều tên không chịu nổi ôm ngực ôm bụng đau quằn quại, tung những cú đấm mạnh mẽ không chút thương tiếc như xả hết lửa giận trong lòng, Tử Phong thật sự đã tức giận đến đỉnh điểm nhưng đến lúc này sức anh thực sự cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Thỉnh thoảng Tử Phong vẫn phải chống đỡ những thanh côn về phía mình, cánh tay trúng vài đòn liền trở nên có chút đau đớn, tê dại mà vô lực.

Lúc này chỉ còn lại hai tên, một tên cầm đầu cùng một tên thủ hạ, một tên cầm côn một tên cầm dao trong khi trong tay Tử Phong không một tác sát trong tay, hai tên này khả năng đánh cũng không tầm thường anh cũng không thể xem thường chỉ cần sơ suất lập tức trúng đòn.

Tử Phong chính là vừa né tránh những cú đá lẫn những màn chém dao sắc bén về phía anh, rất nhanh anh có thể tung cú đá ngay cổ của tên cầm côn làm hắn ngã bất tỉnh ngay lập tức. Trong lúc vừa đánh không kịp tránh một nhát dao sắc bén in hằn vết cửa sâu hoắm trên cánh tay Tử Phong, cảm giác đau rất lan tỏa, dịch lỏng đỏ tươi theo vết thương mà trào ra rơi xuống mặt đất phủ sương đêm lạnh lẽo, phút chốc dính bết tay áo sơ mi trắng sọc.

- Đáng chết!

Nhìn vào vết thương Tử Phong rửa một tiếng mang hàn ý đánh thép muốn đem người trước mặt bóp chết ngay tức khắc không chút nương tay. Tử Phong đưa tay ra nắm chặt cổ tay có dao đánh mạnh một cái vào cổ tay, nhanh chóng từ trên tay người kia con dao sắc bén có vết đỏ còn vương vãi mùi máu rớt xuống mặt đất, một tiếng

”choang

” khô khốc vang lên. Cổ tay tên kia bị vặn đau đớn, ngay lập tức nhận thêm một cú đấm ở bụng, thêm một cú đấm ngay mặt phun ra một ngụm máu văng lên chiếc áo sơ mi trắng sọc của Tử Phong rồi ngã xuống vật vờ ôm bụng.

Tử Phong đứng đó tay nắm thành quyền sức lực cạn kiệt, xung quanh anh là những thân ảnh đen ngòm nằm la liệt có kẻ bất tỉnh có kẻ quăng quai trong cơn đau, thương tích đầy người. Máu trên tay anh vẫn không ngừng chảy vết cứa sâu nhưng cũng không đau bằng vết cứa trong lòng, dòng chất lỏng cứ như dòng chảy theo đó mà tràn xuống lòng bàn tay Tử Phong cả tay áo cũng nhuộm màu đỏ.

Anh bước đến nắm cổ áo một tên đang nhăn mặt rên đau, nghiến răng tức giận:

- Tâm Di đâu?

Tên kia bị túm cổ thì giật mình hoảng sợ run rẩy nói không nên lời:

- Ở...ở bên...trong_hắn đưa tay chỉ vào bên trong gian nhà trống không chút ánh sáng.

Tử Phong tức giận tặng cho hắn thêm một cú đánh, hắn liền ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ không cần hát ru.

Tử Phong xoay người bước chân không ngần ngại mà đến trước cánh cửa đóng im ỉm bên trong chính là đang giam giữ người anh yêu.

” Rầm

”

Cánh cửa bị Tử Phong dùng lực thật lớn đập mạnh một cái không tình nguyện mà mở toang.

Tâm Di bị tiếng động này giờ bên ngoài dâng lên một trận kinh hãi mà run rẩy không thôi, lại thêm tiếng cửa làm cô càng thêm phát hoảng ánh mắt ngập nước, chỉ

” ưm

” vài tiếng trong sợ hãi lại không nói nên lời. Trong bóng tối cô chỉ có thể nhận ra có người bước vào thật chất không biết người bước vào là ai.

Tử Phong bước đến trước Tâm Di trong ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng hắt qua cánh cửa ánh mắt đau xót rơi trên người Tâm Di, không tự chủ được mà tìm anh dâng lên một trận đau nhói như có ngàn mũi kim đâm vào tim.

Anh quỳ một bên gối nhẹ nhàng gỡ miếng băng keo khỏi miệng cô.

Tâm Di sợ hãi nước mắt trào ra như suối cổ sức giãy dụa.

- Các người...

Chưa nói hết câu thân thể đã bị ôm vào một vùng ngực ấm áp hơi thở quen thuộc bên tai khiến Tâm Di chuyển từ sợ hãi sang kinh ngạc cùng vui mừng, ấm áp len lỏi vào tim, nhưng nước mắt lại rơi nhiều hơn tiếng khóc nức nở nghe đến thương tâm.

- Anh đây, không phải sợ._giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng vang lên bên tai, cô đã không nhận nhầm chính là anh, anh đã nghe cô gọi.

- Anh Tử... Phong!_tiếng nấc nghẹn ngào vẫn không dứt.

Tử Phong buông cô ra cúi trối cho cô, Tâm Di vừa được cúi trối không ngần ngại mà vòng tay qua cổ Tử Phong gắt gao ôm lấy anh trong sợ hãi tốt độ. Anh cũng vòng tay qua eo cô mà ôm thật chặt, tim anh đau như bị ai xé toạc nhẹ nhàng vỗ về trấn an.

- Anh đến rồi không cần sợ!

Sự sợ hãi này Tâm Di đã một lần trải qua, Tử Phong lo sợ không biết cô có vì chuyện này mà kích động quá nhớ lại chuyện cũ hay không. Vòng ôm càng thêm siết chặt, thậm chí không hề để ý đến vết thương, Tâm Di vẫn khóc nước mắt rơi lả chả ướt đầm bờ vai Tử Phong.

- Xin lỗi, anh đến trễ!

Tâm Di lắc đầu nhưng lệ vẫn không ngừng tuôn, cô chưa bao giờ trách anh một chút cũng không, đó không phải lỗi của anh là cô vô dụng không tự bảo vệ mình để anh phải lo lắng.

- Không...không phải lỗi của anh!

Giọng nói Tâm Di không ngừng run rẩy trong vui mừng lẫn sợ hãi. Được một lát Tâm Di đã ngừng khóc cảm nhận phía sau lưng có gì đó ướt ướt Tâm Di vội đẩy Tử Phong ra nắm lấy cánh tay anh, tay chạm vào dịch lỏng vô tình chạm vào vết thương, Tử Phong nhủu mày than nhẹ một tiếng, Tâm Di phát hoảng.

- Anh Tử Phong, anh...anh bị thương rồi.

- Không sao.

Tử Phong lại lần nữa dùng tay còn lại kéo Tâm Di vào lòng nhẹ nhàng trấn an đôi môi vẽ nên một đường cong nhẹ trong bóng tối hư ảo.

- Chúng ta về thôi!_Tử Phong nhẹ nhàng đỡ Tâm Di đứng dậy.

Tâm Di vừa đứng lên đã lập tức ngã quỵ, thốt lên một tiếng đau đớn, Tử Phong cũng theo đó mà ôm lấy Tâm Di.

- Em sao vậy Tâm Di?

- Chân...em đau quá.

Vết thương cũ vẫn còn nay Tâm Di lại bị trói cả mười mấy tiếng, chân cô vừa tê vừa đau nhức không thể nhấc bước, trên gương mặt hốc hác lại hiện lên tia đau đớn.

Lời Tâm Di vừa dứt cánh cửa tự động đóng sầm lần thứ hai, cả gian nhà lại chìm trong bóng tối. Tâm Di vừa tỉnh tâm chưa bao lâu lại rơi vào đáy sợ hãi. Lần này cô không phải sợ hãi cho bản thân mà lo lắng cho cả Tử Phong, cô thật đúng là không làm được điều gì tốt cho anh bây giờ thậm chí còn vì cô mà liên lụy đến anh.

- Đáng chết! Trúng kế rồi. Nhẹ xoay người phía cửa, tay vẫn ghi chặt Tâm Di không buông Tử Phong khẽ nguyên rủa một tiếng. Hóa ra vẫn còn một tên có khả năng động đậy nhân lúc Tử Phong không để ý lên khóa cửa lại.

- Tử Phong mau...tìm đường thoát đi không cần lo cho em._nước mắt Tâm Di lại rơi trên hóm má không ngừng đưa tay đẩy Tử Phong ra.

- Ngoan, đừng sợ chúng ta sẽ cùng thoát.

Dù cho vô cùng tức giận nhưng Tử Phong vẫn nhẹ nhàng an ủi Tâm Di, anh hận lúc này đã quá nương tay phải cho bọn chúng nằm tại chỗ ngay cả lệch đi cũng không được.

- Khụ...khụ, có khói!_ Tâm Di cất giọng yếu ớt cả thân thể dường như không còn chút sức lực.

Từ xung quanh gian nhà bắt đầu có ánh sáng len lỏi ngày một nhiều khói lan tỏa truyền vào gian nhà làm Tâm Di cùng Tử Phong bắt đầu ho sặc sụa, quả thật một trận kinh hoàng kéo đến.

- Đợi anh!

Tử Phong buông Tâm Di ra để cô ngồi đó cố gắng phá cửa nhưng cửa đã bị khóa bên ngoài, Tử Phong nhớ đến điện thoại định lấy ra gọi cho 3K nhưng sờ đến túi thì đã trống rỗng có lẽ do trong lúc anh giằng co đã đánh rơi điện thoại rồi.

3K cùng mọi người vật vờ không lâu, cũng tìm cho mình đường đi. Đang cố len lỏi qua khu rừng để nhanh chóng tìm được Tử Phong cùng Tâm Di. Cho dù họ biết Tử Phong có bản lĩnh nhưng tay không tác sát thì chưa hẳn đã an toàn, nhiều cuộc điện thoại được gọi đến số máy của Tử Phong nhưng không hề có tín hiệu trả lời.

Sự bất an trong mọi người ngày càng tăng, cứ bước liên tục không ngừng nghỉ.

Những hơi thở gấp gáp cùng khăn trương cứ thế phả vào khu rừng lạnh lẽo âm u không có gì gọi là sức sống.

- Kỳ Quân à, lạnh quá!_Tử An vừa đi vừa nắm chặt tay của Kỳ Quân đi chưa được bao lâu lại cất giọng yếu ớt.

Sương đêm bây giờ ngày càng dày đặc khó trách thân thể mềm yếu của Tử An sớm không thể chịu nổi giá lạnh. Tiểu Kì đã sớm được Thiên Ân khoác lên người chiếc áo của anh.

Kỳ Quân dừng bước thở dài nhìn Tử An đang chuẩn bị run lên, nhẹ cởi áo khoác của mình ra khoác lên trên người Tử An. Động tác nhẹ nhàng mang đến cho Tử An một chuỗi ấm áp mỉm cười một cái.

- Cảm ơn!

Kỳ Quân không nói gì chỉ là xoay người đi nhanh lên phía trước, Tử An cũng nhanh chóng đuổi theo.

Một thời gian sau, từ trước mặt họ vang lên tiếng bước chân khẩn trương va chạm lá rừng cùng nhánh cây khô. Nhanh chóng trước mặt họ xuất hiện một người toàn thân một màu đen vừa thấy họ liền hốt hoảng định quay đầu bỏ chạy nhưng đã không kịp liền bị Khả Chiêu tóm lại.

- Tại sao phải chạy?_gần từng tiếng, Khả Chiêu đá vào khuỷu gối của tên kia làm hắn không tự chủ được mà ngã quỵ xuống.

- Tôi..._giọng người kia run rẩy, cả tay chân cũng không còn chút sức.

Tên này vừa phóng hỏa gian nhà lập tức chạy đi báo tin không nghĩ là gặp người của Tử Phong, thân thể hốt hoảng run lên tay chân luống cuống.

- Nói có phải bọn mày bắt Tâm Di không?_3K tức giận nắm cổ áo tên kia truy vấn.

- Không có._dù cho bị bắt tên kia vẫn một mực chối bay chối biến.

Lúc này Kỳ Quân cùng từ phía sau bước tới tức giận kéo hắn đứng dậy nắm tay thành quyền đưa đến trước mặt hắn.

- Nói hay không?_Giọng điệu Kỳ Quân trở nên phần nộ, sự lo lắng cho Tâm Di đã dâng đến đỉnh điểm.

Nhấn tưởng nếu không có được câu trả lời thỏa đáng sẽ cho tên kia một cú đấm trời giáng.

- Muốn giết cứ giết_đến chết vẫn mạnh miệng không hé môi nói một lời.

Ý chí trung kiên bất khuất rất tiếc nếu là tử sĩ giữa chiến trường sẽ được tổ quốc ghi công nhưng rất tiếc trong mắt Kỳ Quân thì đây chỉ là một tên rác rưởi đáng bị trừng phạt, lửa giận bùng cháy ngay sau câu nói một cú đấm thật mạnh bạo giáng xuống khuôn mặt hắn, đau đớn ngã sòng soài trên mặt đất va chạm tiếng lá khô sột xoạc..

Kỳ Quân tiếp tục túm lấy cổ áo hắn chấp vắn nhưng không được ích gì, một cú lại một cú vào mặt hắn dường như hắn đã sắp bất tỉnh. Kỳ Quân mới bị 3K và Thiên Ân kéo ra nếu không sẽ thật sự xảy ra án mạng.

- Thôi đi Kỳ Quân không ích gì đâu, em định đánh chết hắn sao?

Kỳ Quân bây giờ mới chịu buông tên kia ra chiếc áo sơ mi xộc xệch cả vạt lệch đưa mắt tức giận trừng trừng nhìn tên kia đang nằm lăn lóc trên mặt đất. Tử An nhìn đến phát hoảng chưa bao giờ thấy Kỳ Quân tức giận đến như vậy, lo lắng chạy đến bên cạnh Kỳ Quân.

- Cậu...cậu có sao không?

- Tôi không sao._nhìn đến gương mặt Tử An đang lo lắng cho mình Kỳ Quân nén cơn giận xuống một chút.

Tất cả mọi người trong FA ra sức soi rọi để tìm kiếm, không lâu liền có một người đến thông báo cho 3K.

- Anh Key phía trước có một vùng sáng.

- Chắc chắn là nơi đó rồi đi thôi! Lệnh vừa dứt tất cả mọi người đều gấp rút bước về phía trước, cứ hướng theo vùng sáng mà bước họ hi vọng đó là nơi họ có thể tìm thấy Tâm Di và Tử Phong.

Trước khi đi, Tử An còn quay lại hung hăng đá vào bụng tên kia một cái trừng mắt tức giận.

- Chết đi!

Tên kia bị Kỳ Quân đánh chưa kịp hoàn hồn liền bị Tử An tặng một cú đá không hề nhẹ ôm bụng rên rỉ đau đớn.

Kỳ Quân nhìn thấy bộ dạng hung hăng của Tử An khẽ cười thở dài một cái, chạy lại nắm tay Tử An lôi đi.

- Đi thôi! Cậu đúng là biết lợi dụng, nhân lúc người ta bất tỉnh mà ra tay.

Tử An liếc mắt Kỳ Quân một cái nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo nhìn kĩ lại nơi này âm u như vậy không nhanh chóng rời khỏi đúng là lạnh sống lưng.

Nhưng càng gần vùng sáng mọi người càng cảm thấy vùng sáng này bất ổn nó không giống như nguồn sáng làm sáng mọi vật xung quanh mà như nuốt chửng mọi vật xung quanh.

- Anh Thiên Ân có khi nào đó là hỏa hoạn không?_Tiểu Kỳ buộc miệng không tránh khỏi hoang mang giọng run run đầy lo lắng.

Cả bọn bây giờ mới giật mình nếu như vậy thì Tử Phong và Tâm Di thật sự lạnh ít dữ nhiều rồi cũng có thể đó là lí do vì sao họ không liên lạc được với Tử Phong. Nghĩ đến đây mặt mày ai nấy tái mét dùng hết sức mà chạy.

Tử Phong nơi đây vẫn không ngừng nỗ lực phá cửa nhưng vô lực cánh cửa sắt cứng lại khóa ngoài trong khi anh đang bị thương lại tiêu hao quá nhiều sức lực cho cuộc chiến lúc này.

Tâm Di vẫn không ngừng run sợ, vô lực yếu ớt bảo Tử Phong chạy không cần lo cho cô.

Sức nóng bên ngoài ngày càng lan tỏa, khói bốc ngày một nhiều xộc vào cánh mũi cả hai người ho sặc sụa. Tử Phong chỉ còn cách ôm Tâm Di vào lòng, hơi thở Tâm Di yếu dần đôi mắt mờ dần. Cả hai ho không ngớt, cảm giác ngọt ngào đánh úp do khói đục ngày càng vây quanh.

- Anh Tử Phong...em...em rất mệt em muốn ngủ!_bất giác Tâm Di nở một nụ cười yếu ớt nằm trong lòng Tử Phong có lẽ cô cảm thấy an toàn.

- Tâm Di nghe anh, đừng ngủ chúng ta sẽ nhanh thoát khỏi đây thôi._tay Tử Phong nắm chặt bàn tay nhỏ bé mỏng manh của Tâm Di, đặt một nụ hôn lên tay cô.

Tử Phong đã sắp không còn giữ được bình tĩnh, bắt anh chịu bao nhiêu đau đớn cũng chẳng sao nhưng lặng lẽ nhìn người con gái anh yêu ra đi còn đáng sợ hơn cả cái chết. Anh đã sai khi suy nghĩ mình không sợ bất cứ thứ gì, điều anh sợ nhất chính là nhìn tận mắt người con gái mình yêu ra đi trước mắt. Cho dù chỉ là trong ý nghĩ Tử Phong cũng không dám nghĩ đến.

- Tâm Di, Tâm Di mở mắt nhìn anh đi!_tiếng gọi yếu ớt cùng thống khổ của Tử Phong vang lên.

Anh không cho phép bản thân yếu đuối trong lúc này nhưng không còn nghe tiếng nói của Tâm Di mọi thứ trong anh như sụp đổ, ôm chặt lấy Tâm Di. Bên ngoài lửa nóng hừng hực cố sao anh càng lúc càng cảm thấy tim mình lạnh giá vụn vỡ.

Không biết có nghe anh gọi trong đau đớn không mà nước mắt Tâm Di khẽ rơi nhưng ngay cả chớp mi hay mở miệng cũng không có, cô thật sự đã rơi vào trong hôn mê.

Không hiểu sao sức lực Tử Phong cũng yếu dần đi, bây giờ anh mới để ý đến vết thương của mình vẫn không ngừng chảy máu lúc này cố phá cửa một lần nữa anh lại chạm đến vết thương.

Vừa vận sức Tử Phong yếu đi bên ngoài liền vang lên tiếng gọi đồng thanh.

- Tử Phong, Tâm Di hai người có trong đó không?

- Chủ tịch anh sao rồi?

-....

- Chúng tôi ở đây_ tiếng Tử Phong đáp trả từ bên trong gian nhà đang chuẩn bị bốc cháy ngày càng lớn.

Mọi người vừa nghe được tiếng của Tử Phong thì trở nên vui mừng nhưng cũng bồn loạn không biết nên làm sao.

Kỳ Quân cùng 3K, Khả Chiêu cùng Thiên Ân nhìn mặt nhau gật đầu một cái phá cửa xông vào. Những người còn lại của FA cũng dốc sức, một số người thì rà soát xung quanh sẵn tiện thu dọn tàn cuộc xung quanh. Còn phải bắt giữ một số tên đã bắt được trong lúc bọn họ tìm đến đây.

Hàng loạt tiếng gọi làm cho Tử Phong bừng tỉnh ghé sát tai Tâm Di thì thầm:

- Tâm Di chúng ta được cứu rồi, mở mắt nhìn anh đi!

Tâm Di đã ngất không còn tiếng trả lời.

” Rầm

”

Cánh cửa bị một lực mạnh không thương tiếc đập tung ngã rầm trên nền đất.

- Tử Phong, Tâm Di! _ Khả Chiêu xua xua khói trước mặt tìm kiếm hai thân ảnh.

Vừa thấy Tử Phong, 3K lo lắng nhìn chiếc áo sơ mi sọc trắng nhuộm màu máu liền lo lắng lên tiếng.

- Chủ tịch cậu bị thương rồi.

- Tôi không sao._cất giọng băng lãnh mang một chút mệt mỏi.

Tử Phong bế xốc Tâm Di lên, dù đang mất sức nhưng vẫn cố bước thật nhanh ra ngoài. Mọi người cũng theo đó mà bước ra theo. Tiểu Kỳ và Tử An này giờ vẫn đứng yên không dám làm phiền mọi người nhưng vừa thấy Tử Phong bế Tâm Di ra thì cuống quýt chạy lại.

- Anh hai, chị dâu sao vậy?

- Tâm Di sao vậy?

- Cô ấy không chịu được khói nên ngất rồi_ Tử Phong trả lời xong lạnh lùng cất bước, hất mặt về phía một người trong FA- chỉ đường.

Người kia gật đầu hiểu liền cử thêm vài người đi trước dọn đường. Tử Phong bước được vài bước nhân thân sắc lạnh lãnh đạm quét tia nhìn lên những tên bị anh hạ nằm trên mặt đất hạ giọng sắc bén đến bức người.

- Xử lý hết bọn chúng!

- Đã hiểu thưa chủ tịch.

Xoay người rời khỏi đó trong đêm tối, nỗi thống hận này anh sẽ trả gấp đôi nếu Tâm Di gặp phải bất trắc gì. Lần lượt từng người trong số bọn họ không ai có thể thoát khỏi sự trừng phạt.

Mọi người cũng cất bước theo sao Tử Phong, trước khi đi vẫn nên thu dọn sạch sẽ nơi này. Cho dù họ hoàn toàn tự vệ mà đến đây nhưng vẫn không muốn dính líu đến cảnh sát vẫn là tốt hơn, trước khi có lệnh của Tử Phong chuyện này phải tuyệt đối bí mật.

- Bọn chúng đều bị anh Tử Phong hạ sao?_Kỳ Quân từ lúc bước đến đây đều có một ý nghĩ là cứu Tâm Di cùng Tử Phong cũng không hề để ý đến xung quanh bây giờ mới để ý.

Mười mấy tên nằm la liệt trên mặt đất, tay chân bầm dập máu me bê bết đang lần lượt bị FA trói lại, nghĩ thôi cũng sởn gai ốc.

- Phải, bản lĩnh của cậu ta vẫn còn chưa hết._3K nhún vai một cái thản nhiên nói.

- Lợi hại, lợi hại !_Kỳ Quân gật đầu khen ngợi một cái cũng xoay người rời đi khỏi nơi hoang phế này.

FA đã định vị được đường đi nên rất nhanh chóng đã chỉ đường cho Tử Phong ra đến xe, anh lập tức đưa Tâm Di vào xe nhanh chóng rời đi.

Đồng hồ điểm không giờ, một trò chơi đe dọa mạng người kết thúc nhưng trong hơi thở yếu ớt, tính mạng như nghìn cân treo sợi tóc đã chắc vượt qua nguy hiểm. Tử Phong không cần biết chuyện gì đang xảy ra chỉ biết anh sắp mất đi người con gái anh yêu thì thần trí đã không bình ổn mà lái xe như vũ bão.

Ánh trăng hiu hắt tỏa ánh sáng nhàn nhạt, thời gian đã trôi qua đồng hồ điểm chỉ ngày mới bắt đầu có sao nó vẫn u tối.

Một lần nữa Tử Phong lại đưa Tâm Di đến bệnh viện An Bình, lần này vừa đến nơi Tâm Di đã lập tức được đưa vào phòng cấp cứu ,hơi thở mong manh, hàng mi thanh tú không động đậy, đôi môi nhợt nhạt. Thân thể trầy trụa nhìn đến đau lòng, Tử Phong nắm tay Tâm Di chặt đến khi cửa phòng cấp cứu khép lại mới buông ra, đôi tay lơ lửng không trung tìm đâu quặng thắt.

” Tâm Di!

”

Một trận choáng váng kéo đến, chỉ kịp khẽ gọi tên Tâm Di trong mơ hồ Tử Phong khép mi cả thân người cũng đổ rạp trước cửa phòng cấp cứu.

30. Chương 30: Mây Đen

Khí trời ẩm ướt kéo theo mây đen che kín bầu trời, đám mây ấy sẽ mang đến những trận mưa mát mẻ xoa dịu những ngày nóng bức, rửa trôi bụi bặm trên bầu trời trả lại cho nó một màu trong xanh hay sẽ kèm theo giông bão.

Khi những giọt sương đêm tan đi, những tia nắng đầu tiên chiếu rọi bầu trời lại trong xanh như chưa từng có mây đen.

Trải qua một trận khiếp đảm đầy kinh hoàng, Tâm Di đã được cấp cứu và hiện tại vẫn còn mê man nằm trên giường bệnh trong một phòng sản sóc đặc biệt.

Tử Phong sau khi đưa Tâm Di vào viện cũng kiệt sức đồng thời ngất đi vì mất máu quá nhiều, cánh tay được băng bó cẩn thận và truyền nước suốt một đêm.

Tiểu Kỳ ở lại suốt đêm chăm sóc Tâm Di, mọi thứ dường như lại trở về quỹ đạo cũ của nó duy chỉ có Tâm Di đôi mắt vẫn nhắm nghiền như một thiên thần yêu quý giấc ngủ. Tiểu Kỳ ngồi bên cạnh mà thở dài không thôi, nhìn vào gương mặt nhợt nhạt vì quá mệt mỏi của Tâm Di mà Tiểu Kỳ không ngừng tự trách.

Ông bà Du vừa nghe tin này lập tức vào viện để xem tình hình, nhìn thấy Tử Phong và Tâm Di trên giường bệnh vừa xót xa vừa đau lòng nhưng cũng đành chờ đợi đến khi hai người tỉnh lại. Hai người ở lại không lâu cũng rời đi vì phải giải quyết một số công việc quan trọng, hướng hồ những người trẻ tuổi vốn không muốn hai thân già như họ phải cực nhọc.

Trong phòng bệnh bao phủ một màu trắng toát mang đến cho người ta một cảm giác ảm đạm nhất thời mà nhuốm màu buồn tẻ cùng đau xót.

Từ trên giường bệnh, Tử Phong bị ánh sáng làm cho chói mắt nhẹ nhàng cử động mi mắt khiến Tử An vui mừng nở một nụ cười. Đêm qua khi vừa đến bệnh viện vừa nghe đến tin Tử Phong ngất đi vì mất máu quá nhiều Tử An vô cùng lo sợ, ai khuyên bảo cũng không chịu về một mực muốn ở lại để tận mắt thấy anh trai tỉnh lại.

- Anh hai, anh tỉnh rồi!

Tử Phong lắc lắc đầu nhằm xua tan đi một mối đêm qua, vừa tỉnh chưa bao lâu Tử Phong đã bật dậy, chạm vào vết thương nhú mòi một cái nhưng cũng chẳng cần được ý nghĩ trong đầu anh. Tử An giật mình vội đỡ Tử Phong nhằm mặt trách móc.

- Anh phải cẩn thận một chút trên tay có vết thương rất sâu.

- Anh không sao, Tâm Di đâu? _Tử Phong chẳng nghĩ đến mình vội vàng nhớ đến Tâm Di, cái đầu tiên trong tâm trí chỉ có sự an toàn của Tâm Di.

Nhớ đến cảnh đêm qua anh vẫn không ngừng sợ hãi, trong hơi thở yếu ớt của Tâm Di như những nhát dao cứa vào tim anh rỉ máu, anh như vậy lại vô lực nhìn cô rời xa tầm tay anh, thế nào mà chính anh cũng rơi vào hôn mê.

- Chị dâu đang nằm phòng bên cạnh.__ Tử An thở dài ảo não.

Nhưng cũng không thể tránh khỏi việc anh lo lắng cho Tâm Di, Tử Phong thậm chí kể cả mạng cũng không màng để đi cứu Tâm Di thì còn chuyện gì mà anh không dám làm dĩ nhiên cũng chẳng quan tâm đến sức khỏe của bản thân.

Chính vì để tránh việc Tử Phong tỉnh lại không tìm thấy Tâm Di cho nên 3K đã an bài một phòng bệnh có vách ngăn nhưng có thể thông với nhau tất nhiên sẽ thuận tiện cho cả việc chăm sóc cùng lúc hai người.

Tử An còn chưa nói dứt câu, Tử Phong một tay giật dây truyền nước ra khỏi tay mình, rời khỏi giường bệnh xoay người đi về phía phòng Tâm Di.

Tử An kinh ngạc nhưng đôi môi cong lên nở một nụ cười, cô biết bây giờ nói cái gì Tử Phong cũng chẳng nghe đâu chính vì thế im miệng là thượng sách để mặc Tử Phong. Bây giờ không cho anh gặp Tâm Di chẳng khác nào để anh ngồi trên đồng lửa.

"Cách

"

Cánh cửa nhẹ mở, Tiểu Kỳ đang trong phòng bên cạnh đưa tia nhìn về phía cửa thoáng giật mình khi thấy Tử Phong, anh còn đang bị thương đã vội vã qua tìm Tâm Di thật không biết phải đánh giá anh là người thế nào, nhưng trong mắt Tiểu Kỳ chỉ có thể âm thầm tán thưởng.

Tiểu Kỳ nhìn thấy Tử Phong đi vào liền nở một nụ cười, gật đầu chào một cái liền rời khỏi phòng tiện thể khép cửa phòng ra hiệu cho Tử An cùng ra ngoài. Dĩ nhiên cô biết tín hiệu khi Tử Phong đi vào sẽ là cô bị đuổi, Tử Phong cũng chẳng nói gì gật đầu chào một cái liền nhắc từng bước nhẹ nhàng đến bên giường bệnh Tâm Di, trên gương mặt anh không chút biến sắc nhưng sâu thẳm trong tim lại dâng lên một trận đau đớn, hàng mi thanh tú của Tâm Di vẫn khép chặt, gương mặt thanh thuần đã không còn vẻ hồn nhiên cùng tươi cười mà mang một màu buồn ảm đạm cứ thế mà chìm vào giấc ngủ.

Dáng người tuấn lãng bước đến bên giường bệnh ngồi ở mép giường, đưa tay vén vài sợi tóc trên gương mặt Tâm Di, chạm vào gương mặt ngủ say.

Tử Phong nắm lấy tay Tâm Di kề sát đôi môi anh mà thì thầm:

- Mau tỉnh lại có biết không ?

Tử Phong tựa vào thành giường mà nửa nằm nửa ngồi bên cạnh Tâm Di, đưa mắt nhìn lên trần nhà dáng điệu cao ngạo mà tuấn mĩ. Trong ánh mắt chột lóe lên tia hàn băng cùng lãnh khốc, anh đã nói nếu Tâm Di gặp phải mệnh hệ nào sẽ cho tất cả những ai liên quan lập tức nếm trải mùi vị đau khổ. Cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Tâm Di, Tử Phong xuống giường cất bước mang theo sự chết chóc rời khỏi phòng. Anh nhanh chóng thay một bộ âu phục đen lịch lãm lại trở về một Tử Phong mang theo khí khái hơn người cũng không hề chú ý đến vết thương.

Vừa bước ra khỏi phòng đã gặp Kỳ Quân cùng Tử An và Tiểu Kỳ, ba người nhìn anh với ánh mắt sững sờ.

- Anh Tử Phong anh định đi đâu?_Kỳ Quân dù biết anh sẽ không nằm yên nhưng cũng không nghĩ nhanh như vậy đã muốn trốn viện.

- Không có gì anh ra ngoài có chút việc, phiền em chăm sóc Tâm Di.__Tử Phong vỗ vai Kỳ Quân một cái rồi rời đi.

Cả ba người chỉ lẳng nhìn Tử Phong rời đi có chút lo lắng nhưng cũng không dám cản lại, vì họ nhận thấy trong mắt anh chính là một chuỗi suy tính nhưng lãnh đạm thậm chí mang tính dứt khoát cùng bức bách. Họ không biết anh định làm gì nhưng chỉ có thể đoán rằng chuyện anh sắp làm có liên quan đến Tâm Di.

Cả ba người nhìn nhau rồi ai lại về vị trí nấy, vì trong bệnh viện đã có Tiểu Kỳ chăm sóc nên Kỳ Quân và Tử An bị đuổi đến trường học. Dù sao ở ngoài vẫn được vài người trong FA được Tử Phong cử lại bí mật canh giữ nên cũng không cần lo.

Tử Phong đi nhanh đến phòng làm việc của Join để hỏi về tình trạng sức khỏe của Tâm Di.

Sải chân dài mang theo vài phần lãnh đạm trên hành lang bệnh viện, nắng vàng xuyên thấu qua tán cây ôm lấy khuôn viên bệnh viện thoát ẩn thoát hiện những vệt sáng lung linh qua khung cửa kính.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Join nhẹ nhàng đặt bút xuống ngược mắt hướng về phía cửa, giọng nói trầm ổn của vị bác sĩ trung niên.

- Mời vào!

- Không phiền ông chứ, Join?

Join hơi ngạc nhiên khước miệng giật giật khó che đầy ý cười trong đáy mắt.

- Sớm như vậy đã định trốn viện?__Join đưa tay ra hiệu mời Tử Phong ngồi, ông hiểu rất rõ phong cách làm việc của Tử Phong khó trách ngữ điệu kèm theo vài phần giễu cợt.

- Tôi không trốn mà đi một cách công khai__đôi môi ma mị nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Join bật cười một cái nhưng đôi mày khẽ nhíu như nghĩ ngợi điều gì.

- Cậu không phải chỉ đến đây thông báo cho tôi cậu trốn viện đấy chứ?

- Tôi muốn hỏi ông về bệnh tình của Tâm Di__đôi tay Tử Phong đan lại ánh mắt mông lung nhưng ý vị mười phần nghiêm túc.

Từ ngày Tâm Di nhập viện hầu như mọi chuyển biến về bệnh tình của Tâm Di đều do Join theo dõi dựa theo yêu cầu của Tử Phong.

Join gật đầu đã hiểu cầm lấy hồ sơ trên bàn lật vài trang ý tứ thận trọng không chút qua loa hời hợt.

- Tình trạng cô ấy có thể nói là ổn nhưng thời gian tĩnh lại thì chưa biết chừng nhưng chắc sẽ không lâu đâu cậu an tâm.

Tử Phong thoáng suy nghĩ sâu trong nhãn thần có vài tia đăm chiêu.

- Vậy tôi có thể đưa cô ấy về nhà không?

Join nhíu mày ra vẻ không thuận lòng ngã người ra ghế thả lỏng cơ thể nhưng sau đó liền nở một nụ cười.

- Vậy tôi nói không được cậu có thể không đưa cô ấy về sao?

Trong lời nói của Tử Phong không phải Join không hiểu nó có ý gì, điều đó không cần ông đồng ý chỉ là anh tôn trọng ông nên muốn biết ý kiến của ông mà thôi nếu tình trạng sức khỏe thật sự xấu thì sẽ để Tâm Di ở lại bệnh viện nếu không sao sẽ đưa về nhà anh.

- Nếu cô ấy thật sự không ổn tôi cũng sẽ miễn cưỡng để cô ấy ở lại.

- Cô ấy chỉ đợi tĩnh lại hầu như không có gì bất ổn, cậu có thể đưa cô ấy về.

- Vậy được tôi sẽ quay lại đón cô ấy sau, cảm ơn ông Join!

- Không cần khách sáo.

Nói xong Tử Phong cũng rời khỏi phòng Join bước chân thư thái như gỡ bỏ được một phần lo lắng.

Tử Phong vừa rời bệnh viện liền lái xe đến tập đoàn, anh còn hàng tá công việc cần giải quyết kể cả việc công lẫn việc tư. Mặt khác, anh không muốn để bất cứ ai biết anh bị thương sự vắng mặt của anh sẽ làm cho một số người bối rối ra những chuyện không nên có.

Thang máy vừa dừng ở tầng cao nhất của tập đoàn nơi anh làm việc đã nghe tiếng cười của Phương Tuyết còn có tiếng trêu đùa bốn cột của 3K. Tử Phong nhủ mảy rồi nhếch môi cười một cái, anh chắc rằng 3K lại nói những chuyện trên trời dưới đất để chọc Phương Tuyết.

Mắt thấy Tử Phong đi tới Phương Tuyết đang cười liên nín bật, 3K còn chưa biết chuyện gì cứ tưởng chuyện mình kể không vui cho nên không chỉ tăng nhịp độ kể chuyện mà còn tăng cả âm lượng. Đây là tầng làm việc của chủ tịch hôm nay chủ tịch nằm viện không đi làm, trợ lý phải thay chủ tịch giải quyết công việc vì để giảm bớt căng thẳng nên đùa giỡn với thư kí nghe ra quả rất hợp lí.

- Em không tin những chuyện anh kể sao? Chủ tịch quả thật hôm nay đi chơi cùng Tâm Di mà lơ là công việc nha.

Tử Phong nghe xong mà muốn té ngựa, anh đang nằm viện Tâm Di thì bất tỉnh còn chưa mở mắt mà tên này dám bịa chuyện một cách trắng trợn cho dù không muốn tiết lộ chuyện anh nằm viện cũng không cần phải nói anh đi chơi có thể nói là đi ông tác kia mà.

- Không phải...nhưng anh Key..._Phương Tuyết nhìn thấy Tử Phong định lên tiếng báo cho 3K biết liền bị Tử Phong đưa tay chặn ngang môi ra hiệu im lặng.

- Chuyện gì? Anh nói là sự thật, sao em một chút cũng không tin. Trên môi 3K vẫn duy trì nụ cười sáng lạn, nụ cười này làm mấy nhân viên nữ mê như điên nhưng anh ta một chút cũng không biết cái người mà mình nói xấu này giờ đứng đằng sau. Phải nói anh ta to gan lớn mật hay được chủ tịch quá nhân nhượng mà dám lấy chủ tịch làm trò đùa để tán gái.

- 3K anh không nói tôi cũng không biết anh quan tâm đến đời tư của tôi như vậy.

Tử Phong đứng đằng sau cất giọng giễu cợt nhưng mặt không chút biến sắc nhếch môi cười lạnh. Giọng nói của Tử Phong rất nhẹ nhàng nhưng vừa vào đến màng nhĩ 3K nó liền biến thành một tảng băng bắc cực vừa lạnh vừa nặng. 3K rùng mình một cái, xoay mặt lại nhìn Tử Phong nụ cười trên môi cứng ngắt, bây giờ anh ta mới thức tỉnh hèn gì này giờ lạnh lạnh sóng lưng cảm thấy sắc trời hôm nay thật u ám. Trong lòng thầm nguyền rủa một tiếng

” xong

”.

- Ha ha, chủ tịch hôm nay cậu không đi chơi cùng Tâm Di sao?

Đã phóng lao phải theo lao không còn cách nào khác đành giả vờ ngu ngơ như chưa hề có chuyện gì xảy ra là được. Hơn nữa anh ta chắc rằng Tử Phong sẽ không vạch trần chuyện anh ta nói dối bởi vì như vậy chẳng khác nào tiết lộ anh vừa nằm viện.

- Tôi rất bận cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi như anh đứng đây tán gái.

Nghe đến đây Phương Tuyết đỏ mặt nhin không được khẽ cười một tiếng nhưng nhìn bộ dáng 3K lúc này quả thật không nhin được cười đúng là có tật rục rịch.

Nói xong Tử Phong lườm 3K một cái xoay người hướng tới phòng làm việc của mình. 3K nuốt khan một cái nhưng vẫn xoay người lại chỗ Phương Tuyết nở nụ cười thì ào ạt tiếng:

- Lần sau anh kể em nghe tiếp._3K nhướn mày đặc ý nhìn Phương Tuyết cười cười rồi mới rời đi. Phương Tuyết nhìn 3K mỉm cười gật đầu rồi cũng làm việc tiếp.

Dứt lời 3K nhanh chóng đuổi theo Tử Phong vào phòng làm việc vì anh ta còn đang thắc mắc vì sao Tử Phong không ở trong bệnh viện mà lại đến tập đoàn.

Gõ cửa phòng Tử Phong mà 3K cũng có cảm giác toát mồ hôi hột, bước vào phòng làm việc một màu đen chủ đạo đúng là tăng thêm khí thế làm việc. Tử Phong còn đang dán mắt vào máy tính cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn.

- Chủ tịch, cậu còn chưa hồi phục đã đi làm sao? _3K lộ ra một bộ dạng lo lắng nhìn Tử Phong.

Còn nhớ hôm qua khi vừa theo sau Tử Phong đến bệnh viện nhìn thấy Tử Phong ngất xỉu trước cửa phòng cấp cứu anh ta cũng không kém phần phát hoảng còn tưởng Tử Phong ba ngày mới rời giường bệnh. Thầm nghĩ trong lòng Tử Phong chưa bao giờ sụp đổ vậy mà lại có thể hôn mê tận một đêm cái thần kì hơn vừa mới tỉnh lại lập tức trốn viện đi làm.

- Tôi chỉ bị thương nhẹ không nhất thiết phải nghỉ._liếc mắt nhìn 3K một cái Tử Phong cũng dừng thao tác trên máy tính.

- Không cần chăm sóc Tâm Di sao? Cô ấy không phải vẫn chưa tỉnh sao?_cái này người ta gọi là đánh lạc hướng chỉ cần có Tâm Di làm bùa hộ mệnh thì mọi chuyện sẽ được dàn xếp.

- Sau khi làm xong một số việc tôi sẽ đưa cô ấy về nhà, chưa tỉnh cũng không sao ở nhà vẫn có thể gọi bác sĩ đến._trả lời thản nhiên, ánh mắt cũng không có một chút gợn sóng hay phân vân nào đủ thấy quyết định này đã có từ trước.

3K gật đầu đã hiểu, để Tâm Di ở lại bệnh viện cũng chưa chắc tốt dù sao về nhà có người chăm sóc vẫn tốt hơn.

- Vậy cậu định xử bọn người kia như thế nào? Nhưng tôi nghĩ cũng không cần xử nữa đâu bọn chúng bị cậu cho một trận đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

- Tôi căn bản không chấp bọn chúng chỉ là muốn từ bọn chúng điều tra ra hành tung và hành động tiếp theo của Hạo Minh mà thôi.

Đôi mắt Tử Phong lại hiện lên một tia chết chóc cùng ẩn ý, nếu Hạo Minh đã ra tay thì anh cũng không nhất thiết phải nhẫn nhịn. Những chuyện đã xảy ra anh sẽ không bao giờ quên, mỗi một sự tổn thương của Tâm Di anh cũng sẽ từ từ trả hết.

3K thoáng một chút suy nghĩ cùng phân vân trong đầu, ra chiều ngẫm nghĩ cũng buộc miệng mà nói ra.

- Cậu có biết tôi hỏi được bọn chúng cái gì không ?

- Chuyện gì ? Nếu không quan trọng thì đừng nói.

Tử Phong một chút thần sắc cũng không đổi đưa ánh mắt đe dọa nhìn chằm chằm 3K, anh ta là chuyên gia đùa cợt cho nên để tránh hao phí thời gian lắng nghe thì tốt nhất là cảnh cáo trước. 3K tỏ vẻ bất mãn nhìn Tử Phong, từ khi nào mà lời nói của anh ta trở nên mất giá trị như vậy nhưng phải nén giận vì người trước mặt là chủ tịch đáng kính hướng chỉ anh ta vừa mới chọc giận Tử Phong xong không khéo bị đổ xuống đầu một đồng công việc mất hết thời gian đi tán gái thì khổ, định bụng cũng ghẹo Tử Phong vài câu liền bị chặn ngang họng.

Quên đi!

- Thật ra cũng không quan trọng lắm...

Lời nói còn chưa hết câu liền nhận được cái trừng mắt từ Tử Phong làm cho 3K thất kinh một cái cười xuề xòa.

- Ày cậu khoan tức giận tôi còn chưa nói hết, cái tôi hỏi được là bọn họ thật chất chỉ gặp qua một người thường xuyên hạ lệnh cho họ cũng không biết người đó có phải là Hạo Minh hay không, bọn chúng còn nói trước khi cậu đến cứu Tâm Di có một cô gái nhiều lần đến ra lệnh cho họ.

Tử Phong tựa lưng vào ghế xoay xoay người gương mặt trầm xuống hơi trầm ngâm suy nghĩ, chuyện này đích thực là Hạo Minh làm nhưng anh không thể có chứng cứ nói cậu ta làm quả là hơi đau đầu. Bây giờ Tử Phong cũng không thể phủ nhận Hạo Minh hành xử vô cùng cẩn trọng từ đầu đến cuối chưa hề xuất đầu lộ diện, tất cả mọi chuyện đều là người dưới trướng làm. Nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một cô gái thật ra cô gái đó là ai ?

- Vậy chuyện tôi nhờ anh điều tra người tài trợ cho Y Ngân có phải là Hạo Minh không?

- A, cậu nhắc tới chuyện này tôi mới nhớ nha, đúng như cậu nghĩ chính xác là cậu ta làm.

Tử Phong thoáng trong ánh mắt có chút thú vị, nhếch môi cười một cái trong đáy mắt như có câu trả lời nhưng vẫn còn hơi mập mờ.

- Vậy anh có nghĩ cô gái kia chính là Y Ngân hay không?

- Rất có thể._3K nhún vai cũng âm thầm xác nhận, chỉ là còn một chút nghi ngại cô ta hết lần này đến lần khác chọc giận Tử Phong xem ra nếu để Tử Phong nắm được chứng cứ sẽ có một cuộc sống không mấy tốt đẹp.

Căn phòng lại chìm trong trầm mặc, kết thúc một cửa ải sẽ lại có một cửa ải khác. Anh một lần cứu được Tâm Di nhưng lần sau cũng chưa chắc đã dễ dàng như lần này, cái Hạo Minh muốn làm chính là thấy anh đau khổ cùng sụp đổ, muốn thấy anh cùng P&A bị chôn vùi, anh đã từng sụp đổ một lần khi biết Thiên Tư ra đi nhưng sau khi tìm được cô rồi thì anh vốn tưởng sẽ không còn chuyện gì xảy ra lại không ngờ những tai họa không đáng có lại đổ ập lên đầu cô.

- Cậu đã nghe nói đến ba Hạo Minh là một người thế nào chưa?_3K hơi đắn đo một chút nhưng cũng muốn tìm hiểu.

- Con người ông ta ẩn dật khó đoán nhưng là một con người vô cùng tàn nhẫn, khi còn một thời niên thiếu cùng ba tôi và ba Thiên Tư đã đánh đến hao mòn tâm trí cùng tiền bạc.

Nhưng chính Tử Phong cũng không hiểu nổi tại sao ông ta lại biến mất một thời gian, sau đó ông Tử Nhạc cũng giao vị trí chủ tịch lại cho anh cho đến nay anh cũng chưa từng chạm mặt ông ta trên thị trường địa ốc. Cho dù có đấu cũng chỉ chạm mặt người đại diện của ông ta bắt quá là Hạo Minh.

- Vậy cậu có nghĩ ông ta xuất hiện sẽ gây ra sóng gió gì không?

- Chắc chắn sẽ có.

Cho dù là chuyện gì đi nữa khi cần đối mặt thì phải đối mặt, là phúc không phải họa là họa không thể tránh khỏi.

Ba Hạo Minh là một đám mây đen che kín bầu trời một khi xuất hiện sẽ mang theo nhiều giông gió nhưng mây không phải vẫn bị gió thổi đi hay sao? Tử Phong nhất định sẽ là cơn gió đó vừa cơ trí vừa lạnh khốc vẫn có thể đủ khả năng xua tan đi giông bão.

Tử Phong cùng 3K bàn giao công việc trong tập đoàn được một lát 3K cũng rời phòng Tử Phong đi làm việc.

————— Tại phòng làm việc của tổng giám đốc Doãn Thị cũng mang một màu sắc trầm lắng không kém, vang đỏ trong ly thủy tinh sáng sủa trên tay càng khiến cho người ta có cảm giác lạnh đậm đến ngọt ngào nhưng cái người cầm ly rượu thì lại vô cùng thư thả, đôi môi vẽ nên một đường cong thỏa mãn. Dáng ngồi cao ngạo không kém phần quý phái sang trọng.

- Tổng giám đốc chỉ định ra tay như vậy thôi sao?_người ngồi đối diện mang dáng vẻ thập phần kính trọng đưa ánh mắt mang chút hồ nghi dò hỏi.

- Tạm thời chỉ như vậy thôi._câu trả lời cũng mang tính hời hợt nhưng lại ý vị mang theo nhiều hàm ý.

Ánh mắt mang nhiều toan tính vẫn nhìn vào ly vang đỏ sáng sủa.

- Chủ tịch có ra lệnh cho người điều tra về cô gái đó cậu thấy thế nào ?

- Ông ta điều tra Tâm Di làm quái gì?

Sắc mặt Hạo Minh phút chốc biến đổi đi, nhẹ đặt ly rượu trong tay xuống, cậu ta muốn hủy diệt cái gì thì hủy diệt cái đó cũng không ngờ cha cậu ta lại nhúng tay vào những chuyện con con như thế này. Thật ra cậu ta cũng không có ý muốn làm hại Tâm Di chuyện xảy ra cũng chỉ là muốn nhắm vào Tử Phong mà thôi. Trong lúc gian nhà phát hỏa cậu ta cũng có mặt gần đó chỉ là không để bất cứ ai nhìn thấy mà thôi. Đột nhiên nghĩ đến Tâm Di gặp nguy hiểm cậu ta lại muốn xông vào cứu nhưng sự dè dặt với Tử Phong không cho phép cậu ta làm như vậy.

Cậu ta vốn không đặt sự an nguy của Tâm Di vào mắt hà có gì vừa nghe nhắc đến chuyện cha cậu ta nhắm vào Tâm Di liền dâng lên một trận kinh hãi không thôi. Những năm qua, ông ta không ngừng lấy vị trí chủ tịch ra uy hiếp cậu ta nếu không hạ được P&A thì đừng mong ông ta giao lại vị trí chủ tịch.

Chính lòng tham đã gây nên sự đổ kị với Tử Phong cậu ta đã ra tay dựa trên cả việc tư lẫn việc công nhưng cho đến nay mọi chuyện hầu như một chút cũng không tiến triển hèn gì cha cậu ta sinh lòng nghi ngờ mà tự mình ra tay nhưng tại sao lại nhắm vào Tâm Di thì đúng là một chuyện khó hiểu.

- Chuyện này tôi cũng không rõ nhưng vì một mục đích sâu xa nào đó.

- Ông ta quả nham hiểm tôi là con ông ta mà ông ta một chút cũng không tin tưởng.

Căn phòng lại trở nên u ám, không khí quỷ dị bao trùm, những gì sắp tới sẽ còn phức tạp hơn nhiều.

Không lâu sau, từ phía cửa lại vang lên tiếng gõ cửa Hạo Minh phút chốc trầm mặc phát tay ra hiệu cho người kia ra ra ngoài, ngay sau đó là một thân ảnh mảnh mai nện từng gót chân mạnh bạo bước vào phòng.

- Cô đến đây làm gì?

- Tôi muốn hỏi anh tại sao lại muốn hại Tử Phong?

Y Ngân nhìn Hạo Minh đầy vẻ tức giận, cô ta chỉ nghĩ rằng sẽ tổn hại đến Tâm Di cũng không nghĩ đến việc Tử Phong cũng sẽ gặp nguy hiểm, đáng lẽ cô ta nên đề phòng ngay từ đầu ý đồ của Hạo Minh mới đúng nhưng cô ta chính là không có lựa chọn nếu không làm theo yêu cầu của Hạo Minh thì công ty nhất định xảy ra chuyện.

Hạo Minh nhếch môi cười lạnh, lại trở về vị trí cũ đưa tay nâng ly rượu đầy nhàn nhã như chưa có vấn đề nghiêm trọng nào xảy ra.

- A, cô là đang lo cho người cô yêu sao?

- Anh không cần phải nói mĩa. Tôi cảm anh tổn hại đến Tử Phong.

Hạo Minh bật cười khanh khách đưa mắt chứa đựng đầy giả tâm nhìn Y Ngân nắm chặt ly rượu trong tay dùng lực cực mạnh ném thẳng vào vách tường, tiếng thủy tinh va đập ly rượu vỡ nát thành từng mảnh nhỏ li ti vương vãi trên sàn nhà, vang đỏ từ vách tường chảy thành dòng xuống sàn nhà như nhuộm mùi vị chết chóc.

Hạo Minh đưa tay chạm đến chiếc cằm của Y Ngân dù chỉ dùng hai ngón tay nhưng lực đạo vô cùng mạnh như muốn bóp nát cằm của Y Ngân, cất giọng đe dọa như quỷ đòi mạng.

- Dựa vào một lời nói của cô sao? Cô là cái thá gì mà ra lệnh cho tôi, tôi muốn nhắc cô nhớ cho rõ chúng ta là đang ngồi cùng một chiếc thuyền hơn nữa chắc cô biết rất rõ hậu quả nếu Tử Phong biết chuyện này kết cục của cô sẽ rất thảm.

Mắt thấy sự cuồng nộ của Hạo Minh toàn thân Y Ngân chấn động, run lên bần bật vì người con trai trước mặt quá hung bạo cùng với lời đe dọa của cậu ta không khỏi làm cô ta khiếp sợ hồn bay tứ tán. Hạo Minh nói không sai nếu chuyện này mà truyền đến tai Tử Phong cô ta kể cả chết cũng không được chết tốt.

Giọng Y Ngân run run nhưng trong lời nói mang chút mĩa mai cùng cảm phẫn từ bao giờ cô ta trở thành người dưới trướng phải phục tùng người khác vô điều kiện như vậy.

- Anh đừng dọa tôi, nếu anh không sợ Tử Phong tại sao phải dùng những thủ đoạn hèn hạ như vậy?

Hạo Minh giận dữ trừng mắt nhìn Y Ngân, lớn tiếng quát làm cho Y Ngân một trận khiếp đảm không thôi.

- Im miệng! Tôi nói cho cô biết tôi hận cậu ta, hận không thể nhìn cậu ta chết trước mặt vì thế sẽ không bao giờ xuất hiện từ

”sợ

” cô có rõ không?

Dù tức giận run người nắm chặt bàn tay, Y Ngân vẫn cố buông lời khinh miệt.

- Vì cái gì? Vì hôn thê của Tử Phong sao? Không ngờ mệnh cô ta cũng tốt thật vì cô ta mà hai người đánh đến một người sống một người chết.

- Đó là chuyện của tôi, cô không phải cũng ích kỉ muốn trừ khử Tâm Di hay sao? Nhưng tôi nói cho cô biết trước nếu chưa có lệnh của tôi một sợi tóc của Tâm Di cô cũng không được động đến. _Hạo Minh nhìn thẳng mắt Y Ngân buông lời cảnh cáo.

Đối với Hạo Minh cậu ta chỉ muốn tự bản thân hủy diệt những thứ mà mình không có được.

Y Ngân như không tin vào những lời nói kia vừa hàm chứa sự đe dọa chết người nhưng cũng như một lời hứa bảo vệ Tâm Di sao lại có thể như vậy?

- Anh...không phải đã thích cô ta rồi đấy chứ?

- Câm miệng! Cút ra ngoài cho tôi!

Một lời nói của Y Ngân như cảnh tỉnh Hạo Minh, làm sao có thể có chuyện đó xảy ra, hai người chỉ chạm mặt vắn vắn có hai lần nhưng nói chính xác hơn là Tâm Di gặp cậu ta hai lần nhưng cậu ta thì luôn theo dõi nhất cử nhất động của Tâm Di. Nhưng tuyệt nhiên dù cho có đi chăng nữa cậu ta cũng sẽ gạt phăng nó đi bởi lẽ một khi vướng vào cậu ta chưa đánh đã bại.

Y Ngân tức giận nghiêng răng nghiêng lợi đi nhanh ra khỏi cửa.

31. Chương 31: Chân Tình

Những điều xuất phát từ trái tim luôn luôn chân thật nhất, có tính quyết định nhất mang đến cho con người ta cảm giác ấm áp nhất, an toàn nhất.

Khi đã chất chứa tình cảm chỉ cần một vết thương nhỏ cũng làm đôi tim đau nhói muốn thay đổi phương gánh chịu.

Căn phòng chứa một màu đen huyền hoặc mang theo sự sang trọng nhưng cũng lạnh nhạt không kém.

Đêm nay đã là đêm thứ ba kể từ ngày Tâm Di gặp chuyện được Tử Phong đưa về nhà anh chăm sóc, nỗi đau như xé nát tâm can Tử Phong nhìn vào gương mặt cứ say ngủ của Tâm Di anh thật sự vô cùng đau đớn. Cứ ngồi cạnh cô như thế mấy hôm nay thời gian anh đến tập đoàn rất ít hầu như những việc không quan trọng anh đều giao toàn bộ cho 3K. Tử Phong dành tất cả thời gian ở bên Tâm Di, từng giờ từng phút mong cô tỉnh dậy nhưng ngay cả cái chớp mắt cũng không có như thể cô không hề có ý định thức tỉnh, trong đêm khuya thân thể nhỏ bé khẽ run lên nói những câu đầy sợ hãi trong đút quăng.

Đã không biết bao lâu, không biết bao lần Tử Phong ôm lấy thân thể Tâm Di vào lòng để sưởi ấm cho cô từng nhịp thở của Tâm Di cũng chính là nhịp thở của Tử Phong. Trái tim anh đang hòa chung một nhịp cùng cô nhẵn tường nếu cô không còn hơi thở thì tim anh cũng ngừng đập. Đừng bắt màn đêm len vào đôi mắt tròn hãy để buổi sáng hôm sau anh được nhìn thấy ánh mắt đó một ánh mắt biết cười, đừng để cô lìa xa anh vì điều đó thật sự là một nỗi sợ hãi vô cùng sâu kín trong Tử Phong.

Nhẹ đưa tay kéo gần bàn, Tử Phong lấy ra một khung ảnh của đôi trẻ đang đứng khoát tay nhau trong vườn hoa sứ. Bé trai gương mặt lạnh băng không chút cảm xúc chỉ khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ, bé gái nở một nụ cười rất tươi đôi mắt to tròn có hồn khiến tim người ta cảm thấy ấm áp khi nhìn vào. Tử Phong khẽ mỉm cười đưa những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên khung ảnh, lướt nhẹ lên gương mặt bầu bĩnh đáng yêu. Chính khung ảnh này đã giúp anh vượt qua ngần ấy thời gian không có cô bên cạnh bảo anh làm sao không đau khi nhìn thấy cô nằm bất động.

Lại đặt khung ảnh về vị trí cũ sâu trong ngăn kéo, đáng lẽ khung ảnh này sẽ được đặt trên bàn nhưng từ khi để che dấu sự thật thân phận cô anh đã cất toàn bộ những thứ liên quan đến cô và anh lúc nhỏ như vậy để tránh việc cô bất gặp sẽ lại có những hồi ức đau buồn.

Bước đến bên cửa sổ, Tử Phong đưa tay kéo tấm rèm ngược mắt nhìn lên bầu trời nghìn ngôi sao sáng màn đêm bao la một thứ ánh sáng huyền bí mà vững vàng cũng giống như hình bóng Tâm Di trong anh luôn là

một ngôi sao sáng nhất, ngôi sao ấy luôn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng anh không ai có thể thay thế được.

” Ừm

”

Tử Phong nhanh đến bên cạnh Tâm Di ôm cô vào lòng trong lòng dâng lên hồi hộp chờ cô tỉnh lại.

- Tâm Di!

Tâm Di khẽ lay động mi mắt dường như trong giấc ngủ chập chờn cô có nghe anh gọi cô, giọng nói vô cùng ngọt ngào và ấm áp kể cả hơi ấm của anh hình như vẫn còn đâu đây. Cô đang bước đến một ngưỡng cửa rất xa lạ nơi đó có một phụ nữ và một người đàn ông trung niên nhìn cô mỉm cười dịu dàng vẫy tay, họ đưa tay ra chào đón cô, cảm giác họ dành cho cô vô cùng đặc biệt như là tình phụ mẫu nhưng vì sao cô lại có suy nghĩ đó trong khi cô đã có ba mẹ.

Tâm Di chỉ nhẹ bước theo hướng đó càng ngày càng gần, chỉ một bước nữa cô có thể bước đến bên họ nhưng cô không thể bước tiếp vì đã có một bàn tay giữ tay cô lại. Bàn tay ấy nắm tay cô rất chặt một ý chí kiên định không muốn cô bước tiếp kể cả Tâm Di cũng bị sự ấm áp kia làm cho thức tỉnh. Khuôn mặt tuấn tú của Tử Phong hiện lên trong mắt cô, phải rồi cô còn có anh vì sao cô lại không nhớ đến điều đó.

Thân thể Tâm Di run lên, cô đang nằm trong vòng tay Tử Phong mỗi tác da tác thịt đều có thể cảm nhận rất rõ.

- Tâm Di em tỉnh rồi có phải không?

Tử Phong ôm lấy Tâm Di khẽ gọi tên cô, Tâm Di nhẹ cử động mi mắt đôi mắt đen tròn mở ra tiếp nhận ánh sáng nhàn nhạt từ căn phòng, hơi ấm quen thuộc của anh vẫn không hề rời cô một giây một khắc nào. Hình ảnh đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là gương mặt anh, trong ánh mắt có cả sự lo lắng lẫn vui mừng nhưng anh đã tiêu tụy đi thì phải đã bao lâu anh không ngủ.

- Anh Tử Phong.

Tâm Di khẽ mỉm cười đưa bàn tay bé nhỏ chạm vào gương mặt anh, trong màn đêm gương mặt anh rất đẹp, rất uy vũ như một vị thần luôn bên cạnh để bảo vệ cô. Tâm Di không nhớ chuyện gì đã xảy ra với cô, chỉ nhớ cô bị bắt anh đến cứu cô và cô đã ngủ một giấc rất dài trong vòng tay anh, cảm giác này thật sự rất bình yên.

- Ừ ,anh đây! Em thấy trong người sao rồi?

Tử Phong mỉm cười kéo cô tựa đầu vào ngực anh, một tay ôm lấy cô một tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ áp sát vào gương mặt anh. Bây giờ không có gì có thể diễn tả hết sự vui mừng trong anh, một niềm vui khôn xiết là anh lại thấy được nụ cười của cô sau mấy ngày chờ đợi.

- Em không sao, em đang ở đâu?

- Phòng anh._nhẹ tựa cằm lên mái tóc Tâm Di anh nói với giọng dịu dàng nhất.

Bây giờ Tâm Di mới thật sự ý thức được, đây đúng là phong cách của anh căn phòng hai màu đen trắng phối hợp, mặc dù cô đã vào nhiều lần nhưng cũng không ở lại lâu, một điều cô có thể cảm nhận được chính là căn phòng này chứa sự cô độc của anh.

- Em đã ngủ bao lâu rồi?

Giọng nói Tâm Di yếu ớt pha đôi chút mệt mỏi, phải rồi cô đã hôn mê bao lâu hai ngày ba đêm vì thể thân thể không tránh khỏi sự tê mỏi. - Ba đêm. Rất lâu!

Đối với Tử Phong thì thật sự rất lâu nó dài như cả năm, thời gian cứ trôi niền đau của anh cũng theo đó tăng dần nó đã tăng đến mức bao nhiêu anh cũng không biết chỉ biết nó sắp giết chết tim anh lần thứ hai.

- Sặc, lâu như vậy sao? Vậy trong lúc em ngủ anh làm gì?

Tâm Di đưa tay di di lên cổ áo Tử Phong lại ngược nhìn anh nở nụ cười yếu ớt, đôi mắt hiện lên sự lo lắng cô biết chắc chắn anh đã mất ngủ nên thần sắc trên gương mặt mới nhợt nhạt đi như vậy. Nhãn thần cà phê sâu hun hút ẩn dật những tia cảm xúc phức tạp, hơi nhúu mày lại lấp lánh ánh cười trong đáy mắt.

- Nhìn em ngủ.

- Anh không ngủ sao? Sắc mặt anh rất kém.

Tâm Di có đôi chút hoảng hốt, cô biết anh vì cô gặp chuyện sẽ không bỏ mặt cô nhưng cô cũng không nghĩ anh không ngủ, không quan tâm sức khỏe bản thân.

- Anh vẫn ổn. Nói cho anh biết vì sao em ngủ lâu như vậy?

- Em không biết, chắc vì được anh nhìn nên em ngủ rất ngon.

Tâm Di cười hì hì vòng tay ôm lấy anh, bản chất tình nghịch lại trở về. Cô định nói cho anh nghe về giấc mơ đó nhưng lại sợ anh lo lắng nên thôi, bây giờ cô có anh là đủ rồi.

Tử Phong mỉm cười đưa tay véo mũi cô một cái, cô có biết anh lo lắng biết bao nhiêu khi nhìn thấy cô hôn mê vậy mà sau khi tỉnh lại vẫn có thể nói đùa được.

- Cô bé ngốc, lần sau anh không cho phép thì không được phép ngủ lâu như vậy.

- A, anh thật tham lam nha đòi quản lý luôn cả giấc ngủ của em sao?_Tâm Di bĩu môi phản bác, sắc mặt đã bớt phần nhợt nhạt.

Mặc dù phản bác nhưng cô rất vui, trong lòng cảm nhận được sự quan tâm của anh liền xúc động không thôi, có lẽ đây là niềm hạnh phúc lớn lao mà cô đang có.

- Phải, anh sẽ quản lý tất cả những gì liên quan đến em kể cả trái tim.

Tử Phong nhẹ đưa trán mình chạm trán Tâm Di cọ cọ giọng điệu có chút đùa cợt nhưng lại mang tính khẳng định tình cảm của anh dành cho cô.

- Như vậy không phải sự sống của em cũng bị anh quản lý rồi sao như vậy không công bằng.

Tâm Di lại không hài lòng ngược mắt nhìn anh đòi trả công bằng, người ta bảo yêu nhau là bình đẳng sao cái gì của cô anh cũng quản lý mà hình như cô chưa nắm được thứ gì của anh thì phải.

Tử Phong bật cười, cái này mà cũng đòi công bằng sao cô đã lấy đi trái tim anh mất rồi nó thậm chí không còn là của anh nữa trong khi anh chỉ quản lý tim cô thôi, chỉ cần cô không rời khỏi anh là được nếu cô rời khỏi anh thì coi như anh cũng mất đi sự sống.

- Em lấy đi trái tim của anh mà con đòi công bằng sao?

- Đáng ghét!_cô lại vùi mặt trong ngực anh để hưởng thụ sự ấm áp rất ít khi cô cùng anh ở một chỗ thế này cảm giác yên tĩnh nhưng trong lòng cô lại không ngừng rung động.

Hai người đang hưởng thụ sự ấm áp liền nghe tiếng gõ cửa từ bên ngoài kèm theo một giọng nói vô cùng quen thuộc.

- Anh hai! Có Kỳ Quân đến thăm chị dâu.

- Hai em vào đi!_Tử Phong bị Tâm Di đưa bàn tay chặn trước ngực anh đẩy ra nhưng anh vẫn thản nhiên nói vẫn giữ chặt lấy cô không buông giống như sợ rằng khi buông cô ra, cô sẽ lại ngủ một giấc dài không thèm quan tâm anh.

Cửa phòng vừa mở, bốn con mắt ngoài cửa sáng quắc nhìn cảnh tượng trước mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

- A, chị dâu tỉnh rồi, để em đi báo cho ba mẹ biết!

Nói xong Tử An một bước đi ba bước chạy như sóc lập tức biến mất, Kỳ Quân nhìn theo lắc đầu bất lực, nhìn về phía Tử Phong cậu cười cười tiến tới ngồi ở góc giường.

- Em đến khi nào?

Tâm Di nở nụ cười hỏi Kỳ Quân, nhìn sắc mặt Kỳ Quân cũng không tốt cho lắm cô cũng không tránh khỏi lo lắng, cậu là em cô dĩ nhiên sự lo lắng cũng không hề thua kém Tử Phong.

- Em đến cũng một lúc rồi, chị tỉnh lại lâu chưa có thấy không ổn chỗ nào không?
- Chị không sao có điều hơi mệt một chút thôi.
- Vậy tốt rồi để em báo cho ba mẹ biết.
- Ba mẹ biết rồi sao?

Tâm Di giật mình lo sợ, sao cô lại quên mất ba mẹ cô chứ nếu họ không nghe được giọng nói của cô sẽ lo lắng biết bao.

Chỉ sau một ngày không nghe được tiếng nói của cô ông bà Dương lập tức sinh nghi tra hỏi Kỳ Quân, cuối cùng giấy không gói được lửa nên đành nói ra sự thật. Tử Phong không còn cách nào khác đành kể hết cho họ nghe cho dù họ không phải là ba mẹ ruột của cô đi chăng nữa thì vẫn không thể ngăn họ yêu thương chăm sóc cô, nhưng họ không thể đến thăm cô trong lúc này vì nếu họ xuất hiện lập tức thân phận của Tâm Di sẽ bị ông bà Du phát hiện. Có thể một ngày nào đó họ vẫn phải đối mặt nhưng không phải là bây giờ.

- Ủ._Tử Phong gạt đầu lại vòng tay ôm lấy cô.

Kỳ Quân thấy vậy chỉ gạt đầu, nhẹ mỉm cười được thấy Tâm Di tỉnh lại tâm tình cậu cũng thoải mái hơn rất nhiều, nghĩ lại cậu càng cảm thấy tình cảm của Tử Phong dành cho Tâm Di vô cùng sâu sắc đó không phải là cảm xúc nhất thời mà là chân tình xuất phát từ con tim. Chỉ có thể như vậy anh mới có thể dùng cả tính mạng mình để bảo vệ Tâm Di lại không màng sức khỏe ngày đêm túc trực chăm sóc nghĩ lại mình là em trai cậu còn cảm thấy hổ thẹn.

Không bao lâu căn phòng vốn cô độc chỉ một mình Tử Phong hôm nay liền đông đúc tiếng hỏi thăm cùng nói cười vô cùng vui vẻ đặc biệt là tiếng nói của Tử An, cô cứ lúu rú bên cạnh Tâm Di như con chim sẻ khiến Tử Phong không khỏi cau mày khó chịu. Còn có cả những giọt nước mắt vui mừng của bà Nhã Nhân, mấy ngày nay bà cũng lo lắng cho Tâm Di không kém bà thấy Tử Phong chăm sóc cô tận tình như vậy càng nghĩ bà càng cảm thấy vui chưa bao giờ Tử Phong dồn hết tất cả tâm tư cho một người con gái như vậy kể từ khi không còn Thiên Tư bên cạnh.

Khi mọi người ai về phòng nấy, Kỳ Quân cũng ra về đêm nay cậu có thể ngủ ngon rồi. Tử Phong đúc vài muỗng cháo cho Tâm Di, cho cô uống một chút sữa để cô lấy lại sức những ngày qua cô mệt mỏi người cũng vì không có gì vào bụng, cô lại ngoan ngoãn nghe lời anh uống thuốc rồi mới nằm xuống. Tình trạng cô đã khá hơn rất nhiều xem ra chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày lại có thể chạy nhảy khắp nơi.

- Ngoan, ngủ đi!_giọng nói anh nhẹ nhàng như dòng suối mềm mại len lỏi vào tâm hồn cô.

Tử Phong nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, cô cũng nghe lời khép mi mắt nhưng không thể nào ngủ được. Anh đặt một nụ hôn lên trán cô rồi rời giường đi tắm. Cửa phòng tắm vừa khép lại Tâm Di lại mở mắt xoay người nằm nghiêng khẽ thở dài một cái, lại xoay người bên kia cô vẫn không sao ngủ được tại vì cô ngủ đã quá lâu nên không còn buồn ngủ nữa hay vì thiếu hơi ấm của anh. Nhưng cô chắc mình không phải lí do đó mà ngủ không được, cô là vì sợ sau khi ngủ sáng mai thức dậy sẽ không nhìn thấy anh nữa. A, cô lắc đầu xua tan ý nghĩ trong đầu sao cô có thể suy nghĩ như vậy thật mang tính háo sắc nha để anh biết được thì sẽ rất xấu hổ.

Tử Phong bước ra khỏi phòng tắm trên người là chiếc áo choàng tắm toát ra khí chất lạnh lùng mà nam tính ánh mắt sa sầm đi một chút khi nhìn thấy thân ảnh trên giường hết xoay bên này lại xoay bên kia thật buồn cười. Nét cười lấp lánh trong đôi mắt Tử Phong, anh nhếch môi cười một cái không nhận được mà buông lời trêu chọc.

- Không được anh ôm nên ngủ không được sao?

Vừa nói anh liền tiến đến bên giường, một câu nói của Tử Phong đánh thẳng vào đại não Tâm Di cả người cô cứng đờ cũng không dám nhúc nhích kéo chăn lên trùm đầu kín mít cũng không dám xoay mặt về phía anh. Cái này có thể nói rằng anh đoán trúng tâm lí của cô hay không nhỉ? Lúc này cô thật đúng là đã nghĩ như vậy nhưng bị nhìn thấu thì hơi không cam tâm thì phải.

Mỗi bước chân của Tử Phong rất nhẹ nhàng nhưng làm tim Tâm Di đập một lúc một nhanh cứ tưởng nó sắp nhảy ra ngoài.

Phần giường bên cạnh vừa lún xuống Tâm Di nắm chặt chần nhấm chặt mắt, lông tơ trên người dường như dựng đứng cô đâu phải lần đầu được anh ôm nhưng sao cảm thấy nghe được câu này từ anh pha chút bồn chồn cô cảm thấy vô cùng ngượng, cô không phải háo sắc nói như vậy thật không đúng nhưng câu này chỉ có thể nói trong lòng mà thôi.

Tử Phong nhẹ nằm xuống bên cạnh cô, mùi hương nam tính dần dần xâm chiếm không gian xung quanh hai người ngủ làm cho Tâm Di đã ngượng bây giờ còn có cảm giác xấu hổ cực độ chỉ muốn lập tức kiếm một chỗ nào để trốn, biết vậy cô ngủ đến sáng mai rồi hân hạnh, tỉnh chi tối nay thật khó xử.

Tử Phong vòng tay kéo cả người Tâm Di vào lòng mình, cô gái cứng đầu này vẫn giả vờ ngủ trùm chăn kín như vậy là đang sợ cái gì chứ. Đưa tay kéo tấm chăn đang bị một bàn tay giữ chặt xuống đến khỏi đầu cô anh nở một nụ cười, vùi mặt vào gáy cô thì thầm bên tai.

- Tâm Di trùm kín như vậy sẽ rất nóng.

- Không nóng, em cảm thấy rất lạnh.

Nói xong câu này cô mới ý thức được mình bị hố, đang giả vờ ngủ thì trả lời làm gì thật đúng là cô đầu óc bị anh làm cho mụ mị mất rồi.

- Lạnh thật sao?_vẫn là giọng nói trầm thấp của Tử Phong vang lên kèm theo hơi thở nóng ấm quanh quần cái cổ cùng vành tai của cô thật khiến cho cô có chút ấm áp nhưng cũng có chút không tự nhiên.

Mấy hôm nay cô bất tỉnh cũng không biết anh kề cận suốt đêm thế này, bây giờ tỉnh lại bên cạnh luôn có hơi thở của anh cô thật không quen, mặt cô ngày càng nóng cả thân thể nhiệt độ cũng tăng chỉ muốn tung chăn ra ngoài chứ đừng nói là lạnh. Tâm Di thật không biết đêm nay cô có chớp mắt được không nữa.

- Phải rất lạnh.

- Vậy được để anh sưởi ấm cho em._Tử Phong cười gian một cái liền xoay cả người Tâm Di lại mặt đối mặt với anh, vòng tay lại siết thật chặt.- Như vậy đã hết lạnh chưa?

Như vậy làm sao cô trả lời được đây căn bản cô không có lạnh, bị xoay bất ngờ Tâm Di chỉ có thể mở to mắt, đôi mắt đen lấp lánh như sao đêm ngáy thơ trong sáng nhìn vào gương mặt đẹp trai, ánh mắt ẩn ẩn nét cười của anh vô cùng dịu dàng, đôi môi vẽ nên một đường cong đẹp, may anh hơi nhíu lại tỏ ý chờ câu trả lời của cô.

Tâm Di nhìn vào ánh mắt như hút hồn của anh mà chợt dạ sụp mắt xuống, giọng nói như tiếng muỗi vo ve:

- Em...em không có lạnh._đến bây giờ cô không còn cách nào khác là nói thật để anh thả cô ra như vậy sẽ dễ ngủ hơn nha.

- Tâm Di em nói dối rất tệ nhưng mà dù có nói ra sự thật thì anh cũng sẽ không buông ra đâu._Tử Phong lại bật cười đem cả gương mặt cô vùi vào ngực anh không hề có ý định buông.

Những ngày qua thân thể cô vẫn do anh ủ ấm không phải sao vì vậy đêm nay cũng không có chuyện ngoại lệ. Chỉ có điều những ngày qua anh ôm một thân thể mềm yếu run lên vì sợ hãi, vì những giấc mộng khủng khiếp nắm lấy tay cô mà anh vẫn cảm thấy lạnh buốt dù có ôm chặt đến mấy cô vẫn không ngừng than lạnh khiến tim anh cũng cảm thấy giá buốt. Hôm nay thân người được anh ôm là một thân thể mang theo hơi ấm, biết cự tuyệt, biết chống cự nhưng như vậy lại làm tim anh ấm lên có muốn buông cô ra cũng không nỡ.

- A, em không cần mà thả em ra đi._Tâm Di đưa hai bàn tay bé nhỏ chống đỡ trước ngực Tử Phong cực lực kháng cự.

- Đừng bướng nữa, ngủ đi!

Tâm Di không còn sức kháng cự hay nói khác đi bệnh vừa khỏi vốn yếu ớt làm gì có sức. Cô chỉ đành ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh hưởng thụ hơi ấm từ anh dần dần cũng chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ bình yên có anh bên cạnh che chở bảo vệ.

Tử Phong cứ như vậy nhìn Tâm Di chìm vào giấc ngủ khê thở dài một tiếng, ngay sau đó anh nhận được một cuộc điện thoại khoác lên người bộ vest đen, xoay người lại nhìn Tâm Di đắp chăn cẩn thận cho cô rồi rời khỏi phòng.

————— Chiếc xe hơi đen bóng dừng lại bên cạnh một con sông, màn đêm bao phủ lúc ẩn lúc hiện những ánh sao lung linh phản chiếu thứ ánh sáng lấp lánh trên sông mang đến cảm giác thật huyền bí. Hai thân ảnh đẹp trai cao ngất lặng lẽ đứng bên bờ sông thật lâu cũng không thốt lên một lời nào. Không khí bao trùm cả hai có chút gì đó gượng gạo cùng khuấy tất.

- Sông đêm đẹp thật!

- Mày hẹn tao ra đây khuya như vậy để ngắm sông đêm thôi sao?

Tử Phong hai tay dứt túi quần hướng mắt về phía xa, trong ánh mắt chứa sự khó hiểu cùng nhiều tâm sự.

Khả Chiêu thở dài, giọng nói mang một niềm đau thật sâu kín mà không phải ai cũng có thể hiểu.

- Mày biết chuyện Tâm Di bị bắt có liên quan đến Y Ngân đúng không?

- Mày định cầu xin thay cô ta?

Tử Phong giọng nói mang theo sự lãnh đạm gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc ý bảo không thể cho ai bất cứ cơ hội nào.

- Nếu thật sự như vậy mày có đồng ý tha cho cô ấy không? _giọng điệu Khả Chiêu vẫn rất bình tĩnh cũng không hề sợ sệt trước ý định từ chối lời cầu xin của cậu ta.

Khả Chiêu hiểu rất rõ Y Ngân đã phạm một lỗi lớn, lỗi đó chính là yêu Tử Phong để bản thân rơi vào sự hận thù nhưng dù có thế nào thì cậu ta cũng không thể đành lòng nhìn người mình yêu rơi xuống vực thẳm mà không đưa tay ra cứu. Cho dù chỉ là một tia hi vọng cũng phải thử, cái khó vượt qua ở đây là thuyết phục Tử Phong.

- Mày từ trước đến giờ vẫn biết nếu tao đã có ý định trừng phạt một người sẽ không có từ

”tha

”.

Làn gió nhẹ từ bờ sông thổi đến mang theo vẻ mát dịu tấp vào mặt, khuôn mặt Tử Phong trở nên vô cùng lãnh đạm, những ai đã đắc tội với anh đều phải tự nói trong đầu mình hai từ

”chết chắc

”, anh cũng không nghĩ mình sẽ cho ai bất cứ ngoại lệ nào.

- Chỉ một lần này thôi.

- Lí do?

- Cô ấy yêu mày nên mới làm vậy.

Nói ra câu này mà tim Khả Chiêu đau nhói như nghìn mảnh thủy tinh sắc bén xuyên thẳng vào tim, giọng nói lạc đi kèm theo sự đau khổ cùng khó xử.

- Yêu? Tao thấy trong cô ta chỉ có sự đố kỵ cùng tham lam điều này mày phải hiểu hơn tao mới đúng._Tử Phong nhếch môi cười lạnh bạc.

Cả hai lại chìm trong trầm mặc, Tử Phong nói rất đúng trong người Y Ngân chỉ có tiền tài và quyền lực, chỉ toàn hư danh hoàn toàn không có một từ

”yêu

” đúng nghĩa. Nhắc đến với Y Ngân với tình yêu thì đó là một điều thóa mạ.

- Mày cũng biết tận mắt thấy người mình yêu trước mặt gặp chuyện mà bất lực đứng nhìn sẽ vô cùng đau khổ huống hồ tao không phải người vô tình.

Tử Phong khẽ thở dài, ngẫm lại Khả Chiêu nói cũng không sai chính anh thấy Tâm Di gặp chuyện tim đau như cắt, anh có thể vì người mình yêu mà quên đi sinh mạng thì người khác cũng có thể hướng chỉ tình yêu của Khả Chiêu dành cho Y Ngân vô cùng sâu đậm một lời đầu thế nói hết thứ tình yêu lớn lao đó.

- Tao đã quyết định sẽ không thay đổi._lời nói Tử Phong vô cùng dứt khoát không hề có một chút mềm lòng.

- Vậy chúng ta đấu một trận để quyết định, cứ xem như tao chịu thay cô ấy.

- Được tao sẽ cho mày một trận để mày tỉnh ra.

Cả hai nhếch môi cười nhìn nhau rồi lao vào đấu một trận, những năm còn học trung học có những bất đồng về ý kiến họ vẫn hay dùng cách này để giải quyết và lúc nào người thắng vẫn là Tử Phong. Những cú đấm liên tiếp từ cả hai được tung ra mang theo sức sát thương vô cùng lớn nhưng cả hai vẫn còn khá năng tránh né cùng lắm mỗi người nhận một đấm vào bụng, vào khoe môi.

Đánh được một lát Khả Chiêu bị vật xuống bãi cỏ, Tử Phong nắm lấy cổ áo Khả Chiêu nghiêng rằng tức giận:

- Mày làm nhiều chuyện như vậy vì cô ta, cô ta có hiểu không?

- Hiểu cũng được không hiểu cũng không sao.

Đây có thể được xem là chân tình hay không? Một tình yêu không cần đáp trả cũng không cần người đó hiểu chỉ cần người đó sống tốt, sống vui là đủ không cần quan tâm nhiều như vậy. Chỉ cần bên cạnh âm thầm bảo vệ là được người đó không biết cũng không quan trọng.

-Mày...quên đi!_Tử Phong giờ nắm đấm lên cao rồi hạ tay xuống, đấm mạnh xuống bãi cỏ để hạ hỏa rồi nằm lên bãi cỏ cạnh Khả Chiêu thở mệt nhọc. Đưa mắt nhìn lên bầu trời chứa nhiều tia phức tạp.

Hai người lại xoay mặt nhìn nhau bật cười, lần nào cũng vậy đây cũng được coi là phương thức giảm stress hiệu quả. Khóe miệng mỗi người đều bầm tím nhưng cũng không cảm thấy đau.

- Mày như vậy là chịu thua sao?_Khả Chiêu nở một nụ cười đắc ý.

- Mày rất biết lợi dụng tình cảm bạn bè._Tử Phong cũng nở một nụ cười rất thoải mái.

- Ha ha vậy mà mày vẫn bị lừa không phải sao?

Khả Chiêu biết chắc Tử Phong sẽ thắng nhưng chỉ cần kiên quyết đấu một trận Tử Phong sẽ không đành lòng đánh đến máu đổ dĩ nhiên sẽ chịu thua. Thua vì Khả Chiêu đủ sức chịu đựng những cú đánh của anh chứ không phải thua vì không đủ khả năng hạ Khả Chiêu. Tử Phong lạnh lùng nhưng không phải máu lạnh vì thế chắc chắn hiểu được tình cảm của cậu ta.

- Tâm Di sao rồi?_Khả Chiêu nhìn vào gương mặt băng lãnh của Tử Phong vốn không thể đoán được anh đang vui hay đang buồn.

- Cô ấy vừa mới tỉnh không lâu, để cô ấy ngủ rồi tao mới ra đây.

- Thật sao? Vậy tốt rồi._Khả Chiêu nở nụ cười vỗ vai Tử Phong.

Nằm được một lát cả hai bắt lấy tay nhau đứng dậy khoát vai đi về, Tử Phong nhếch môi cười so với lúc này gặp anh Khả Chiêu vui vẻ hơn nhiều. Xem ra tình cảm mà Khả Chiêu dành cho Y Ngân chưa hề thay đổi.

Trước khi bước vào xe ra về, Tử Phong không quay lại nhìn Khả Chiêu chỉ cất giọng lạnh băng vô cùng kiên quyết.

- Đây là lần cuối tao tha cho cô ta.

Cửa xe đóng lại lập tức lao đi cũng không cần đợi Khả Chiêu nói lời nào, từ phía sau Khả Chiêu chỉ lặng lẽ nhìn theo chiếc xe của Tử Phong dần mất hút nở một nụ cười.

” Cảm ơn mày Tử Phong!

”

Khả Chiêu biết cho dù Tử Phong lạnh lùng đến đâu đi chăng nữa nhưng đối với tình cảm bạn bè luôn rất chân thành vì thế cậu ta cũng cảm thấy có lỗi khi dùng tình cảm để ép buộc anh làm trái quy tắc của mình nhưng cậu ta không còn cách nào khác.

Tình yêu nhiều khi là một sợi dây ràng buộc vô hình mặc dù Khả Chiêu đã nhiều lần nhắc nhở bản thân phải quên đi tình cảm đó đừng cố nhớ nữa nhưng rất khó một lời không thể nói hết được sự đau khổ trong cậu ta. Đã bao năm nhưng Khả Chiêu vẫn không quên được tình cảm đó muốn bắt đầu yêu một người khác cũng không được, khi còn du học có rất nhiều cô gái xinh đẹp và dịu dàng chẳng kém Y Ngân nhưng anh chẳng thể để ở trong tim được.

Khả Chiêu nhếch môi cười nhạt Y Ngân trước kia đã không còn nữa rồi tại sao cậu ta vẫn không buông ra được, cảm giác vừa yêu vừa hận đan xen khiến cậu ta cảm thấy tim mình sắp vỡ vụn.

32. Chương 32: Vị Yêu

Vẫn muốn nói lời yêu nhưng có lẽ chưa đủ dũng khí, chưa đủ những cảm giác gọi là yêu, có thể trong một lúc nào đó tình cảm sẽ trỗi dậy nhưng trong nỗi đau đớn cùng cực.

Nước mắt mặn đắng lặng lẽ rơi hòa cùng nỗi đau, có nỗi đau nào bằng nhìn người mình yêu đau đớn, sự ngốc nghếch trong yêu thương như một nỗi đau dằn vặt xé nát tâm can.

Buổi sớm mai thức dậy mang theo sự hồ hởi cùng những định liệu lo toan, những ngày qua như một giấc mộng dài của Tâm Di.

Cô khỏe hơn rất nhiều nhưng không hiểu sao Tử Phong không chịu cho cô đi học, một ngày lại một ngày thật nhàm chán nhưng cô không dám làm trái ý anh đành ngậm ngùi nuốt uất ức vào trong.

Cô dò về căn hộ của mình sống anh cũng không đồng ý, cứ thử dài lại thử dài Tâm Di không hiểu Tử Phong đang lo lắng cái gì nhưng nhìn gương mặt anh thần sắc có chút mệt mỏi lại một lần nữa giả làm hèn im hơi lặng tiếng.

Còn cái vết thương trên khoe miệng cách đây mấy ngày cô hỏi anh nhưng anh không nói, chỉ nhìn cô cười trấn an không có gì nghiêm trọng nhưng hôm sau nhìn thấy Khả Chiêu cũng có vết thương tương tự, trời ạ có tưởng tượng cô cũng không dám nghĩ đến hai con người này đánh nhau nhưng mà sự thật trăm phần trăm chính là như vậy, mặc dù ngoài miệng nói là tỉ thí so cao thấp nhưng cô biết chắc họ còn bí mật muốn che giấu cô.

Càng ở không cô càng nghĩ lung tung trong đầu, Tâm Di liền nghĩ đến tập đoàn P&A, nếu anh không cho cô đi học thì cô cũng sẽ có cách ra khỏi nhà, nghĩ đến đây Tâm Di thức thật sớm chải tóc chọn một bộ váy thanh lịch chạy sang phòng Tử Phong. Cũng tiện lợi thật, phòng cô và phòng anh sát nhau muốn sang cũng nhanh đáo để. Cô không phải không nhận ra đây chính là ý định của Tử Phong nhưng như vậy cũng tốt.

Tử Phong đang đóng cúc áo ở cổ tay vừa chỉnh chu lại cổ áo liền nghe tiếng gõ cửa, anh nhíu mày một cái mới sáng sớm đã có ai gõ cửa bình thường anh tự thức dậy cũng đâu cần ai gọi.

- Mời vào!

”Cách

”

Ngay sau tiếng mở cửa thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc với bộ váy xanh thanh lịch bước vào, Tâm Di nở một nụ cười thật tươi. Tử Phong nhìn cô nở một nụ cười nhẹ nhưng cũng nhanh chóng nắm được ẩn tình che giấu sau nụ cười kia, hình như cô có mưu đồ riêng thì phải ý thức cảnh giác của Tử Phong rất cao dĩ nhiên trực giác của anh chưa bao giờ sai.

- Anh Tử Phong anh vẫn chưa đến tập đoàn sao?

- Vẫn chưa. Mới sáng sớm sang đây lại có chuyện gì, anh đã bảo vài ngày nữa em mới được phép đi học.

Tâm Di bước nhanh đến cạnh anh giật lấy cái cà vạt trên tay anh, ân cần như một bà vợ chuẩn bị cho chồng đi làm. Tử Phong đơ cả mấy giây không hiểu cô định làm cái gì, đúng là suy đoán của anh không sai cô chắc chắn có chuyện cầu xin nên mới tốt với anh như vậy.

- Để em thắt cà vạt cho anh_Tâm Di cười hi hi ha ha giọng điệu vô cùng thần nhiên cũng không hề để ý đến nét mặt khó hiểu đang dần một rõ nét trên mặt Tử Phong.

Nghe cô cười sao anh thấy sóng lưng lạnh buốt mỗi khi cô cầu xin đều có bộ dạng này và mười lần như một lần anh đều thua.

- Em lại có chuyện gì cầu xin đừng vòng vo tam quốc?

Tâm Di hí hửng thất thất buộc buộc bị Tử Phong dội một gáo nước lạnh nụ cười cứng ngắt nhưng vẫn ra vẻ rất tự nhiên, cô định làm cho tâm tình anh tốt một chút mới nói chưa gì đã bị anh phát hiện.

- Anh cho em đến tập đoàn nha!

Tử Phong sa sầm mặt thoáng suy nghĩ, tình trạng sức khỏe cô không ổn cho lắm anh không muốn cô ra ngoài nhưng nghe đến đề nghị này của cô cũng không phải là quá đáng lắm. Mấy ngày nay cô chỉ ở trong nhà xem ra cũng rất chán đưa cô đi cùng anh cũng tốt. Tử Phong nghĩ ít ra phải trêu cô một chút không để cô dắc ý như vậy. Tâm Di nhìn biểu hiện của Tử Phong mà mặt mày có chút thất vọng anh định nhốt cô ở nhà thật sao.

- Không được, sức khỏe em vẫn chưa hồi phục hoàn toàn không nên đi lại nhiều._nhìn vào gương mặt điển trai cương nghị kia có đánh chết cũng không thể nào tin anh đang đùa.

- Em ở nhà rất chán cho em đi nha anh Tử Phong đẹp trai._Tâm Di vừa nắm tay Tử Phong lắc lắc vừa cất âm thanh trong trẻo khiến anh thật cảm thấy cô là trẻ con chính hiệu, nghe giọng làm nũng của cô mà sao da đầu anh tê buốt không thôi.

- Em là người duy nhất nói anh đẹp trai._Tử Phong nhếch môi cười nhạt.

- Đâu có, ai cũng nói anh vô cùng đẹp trai mà._Tâm Di nói nhưng cũng không phát hiện nét cười trong ánh mắt Tử Phong.

- Vì thế anh mới nói em là người duy nhất nói anh đẹp trai.

- Được được anh vô cùng đẹp trai, vậy anh đồng ý cho em đi đúng không?_Tâm Di gạt đầu đồng tình chỉ cần được đi ra ngoài anh có nói cái gì cô cũng nghe, chỉ có điều trong lòng thầm bĩu môi xem thường lời nói của anh, anh thật đúng là tự tin đến hết thuốc chữa.

- Còn một điều kiện._lời nói vừa dứt anh kéo cô vào lòng nở nụ cười gian.

Tâm Di bị anh ôm làm cho toàn thân cứng đờ, ngược mắt nhìn anh nuốt khan một cái sáng sớm anh có thể đưa ra điều kiện gì chứ. Nhưng nhìn vào ánh mắt sâu lắng của Tử Phong sao cô không nắm được anh nghĩ cái gì.

- Điều kiện gì?

Lời nói còn chưa tuột khỏi môi đã bị một bờ môi mỏng bao phủ, cảm giác vừa ấm áp vừa hạnh phúc nhưng tư thần kinh nhỏ bé của Tâm Di như ngừng hoạt động. Đây gọi là điều kiện sao là ép buộc thì đúng hơn, cô còn chưa đồng ý kia mà. Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Tâm Di ánh mắt Tử Phong hiện lên ý cười thỏa mãn.

- A, anh hai bây giờ là sáng sớm không cần đầu độc em!

Vừa nghe giọng nói lạnh lạnh của Tử An hai người ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, Tâm Di đỏ mặt còn Tử Phong chỉ nhếch môi cười nhẹ cũng không hề có gì gọi là ngượng. Thì ra lúc này Tâm Di đi vào quên đóng cửa, Tử An thấy anh trai lâu quá chưa xuống ăn sáng nên tốt bụng lên gọi lại gặp cảnh khiến mặt đỏ tím đập. Nhưng trên môi Tử An nở nụ cười khúc khích rồi ngoan ngoãn đi ngay không cần chờ bị đuổi.

- Em đáp ứng điều kiện rất tốt, em được phép đi!

Tử Phong đưa tay xoa đầu cô, rồi nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tâm Di với lấy áo khoác rời khỏi phòng.

Giờ học bắt đầu thật nhàm chán, Tử An ngồi nghịch nghịch bút lâu lâu lại quay sang Kỳ Quân nói chuyện nhưng chẳng nhận được sự chú ý nào từ cậu thật bực mình giống như chỉ có một mình Tử An độc thoại.

- Nè, sao cậu im lặng vậy?

-....

- Nè nói chuyện đi!

-...

- Dương Kỳ Quân!

- Tôi đang học, cậu không học cũng cần im lặng để tôi học._Kỳ Quân lắc đầu thở dài.

- Tôi không muốn học nhưng không muốn ngồi im lặng.

- Vậy thì cậu cứ nói một mình không cần lôi tôi vào.

Hai người cãi qua cãi lại rốt cuộc cái gì đến cũng đến, lời cãi cọ vang lên đến tai giáo viên, ánh nhìn của giáo viên hướng về hai người thật

”thân thiện

”. Bình thường hai người này rất ngoan sao hôm nay chẳng xem giáo viên ra gì thật đáng trách. Trường này có nội quy vô cùng nghiêm khắc vì thế không nhân nhượng bất cứ ai vì vậy hình phạt làm ồn lớp sẽ không thể tránh khỏi. Nhận thấy nhiều ánh nhìn hướng về phía mình Kỳ Quân nuốt khan một cái rửa thầm trong lòng, phải chi cậu cố gắng nhin nhục im lặng giống như mấy ngày qua thì tốt rồi. Trong khi Tử An thì không có gì lo lắng chỉ hướng mọi người cười trừ rồi nhìn Kỳ Quân cười đắc ý.

Bây giờ Kỳ Quân mới biết bản thân bị đưa vào trường mà không hay.

- Tử An, Kỳ Quân hai em đi ra ngoài cho tôi!

Nỗi lo lắng còn chưa hết liền vang lên lời trách phạt của cô chủ nhiệm lần này thì hay rồi hình tượng mỹ nam Kỳ Quân hoàn toàn sụp đổ trong tay mỹ nữ Tử An. Kỳ Quân muốn khóc nhưng không ra nước mắt, trong khi Tử An cười đến toe toét.

Lủi thủi đi ra hành lang đứng, Kỳ Quân bực dọc khoanh tay trước ngực chẳng thêm để ý đến Tử An.

- Nè cậu không vui sao?_Tử An khều khều Kỳ Quân đầy thích thú trên môi vẫn không tắt nụ cười.

- Không lẽ như vậy lại bảo tôi vui._Kỳ Quân liếc nhìn Tử An một cái, thấy cô cười tim cậu khẽ rung động mặt nóng lên liền quay đi chỗ khác.

Sao cậu lại có cảm giác kì quặc này, nó không giảm đi mà ngày càng tăng mỗi lần đối diện với Tử An cậu trở nên bối rối vì thế thà im lặng ngoảnh mặt làm ngơ không thêm đếm xỉa.

- Cậu phải cảm ơn tôi vì giúp hai chúng ta được đặc cách nghỉ tiết_Tử An cười tít mắt đắc ý thành tích vừa làm được.

- Không thêm nói với cậu nữa.

Với người thích lấy cái sai làm cái đúng thì tốt nhất đừng nên nhiều lời, càng nói càng làm bản thân ức chế vì thế lấy im lặng để bảo vệ sức khỏe bản thân.

Đứng một thời gian dài cuối cùng cũng hết tiết báo hiệu giờ ra chơi, Tử An nhanh tay lôi Kỳ Quân đi ăn. Dù sao chuyện này cũng không còn lạ, từ khi mới bước vào trường hai người đã được đánh giá là kim đồng ngọc nữ. Sự kiện anh hùng cứu mỹ nhân đầu năm còn được lan truyền thêm bớt không ít, suốt ngày Tử An bám lấy Kỳ Quân không muốn thừa nhận hai người cùng một cặp thật khó.

Tử An lựa một góc để ngồi chờ đợi Kỳ Quân đi mua đồ ăn, ngay sau đó bên cạnh cô liền xuất hiện một bạn nam trong khá lịch sự đeo kính cận trông rất ngô cậu ta có chút e dè đưa một tấm thiệp cho Tử An. Cô còn chưa kịp hỏi cậu ta muốn gì thì đã không thấy bóng dáng đâu, Tử An giờ tấm thiệp lên cao liếc liếc

nhìn nhìn mỉm cười. Số tám thiệp cô nhận từ đầu năm đến giờ không phải ít, nhìn thôi cũng biết tỏ tình nhưng cô không hề để ý đến chỉ chú ý đến Kỳ Quân nhưng trái lại cho đến bây giờ ngay cả một câu nói yêu thương hay biểu hiện khác thường cũng không có thật đáng buồn.

Tử An khẽ thở dài một tiếng, cô nên bỏ cuộc để ý đến những tấm thiệp này rồi không? Có nên tiếp tục bám lấy Kỳ Quân hay không?

Một ly sữa lạnh kề sát khuôn mặt Tử An ngẩng lên liền thấy Kỳ Quân nở một nụ cười có chút bồn chột.

- Cậu lại đang tưởng tượng cái gì? Người kia là ai?_Kỳ Quân từ xa đã nhìn thấy người con trai đeo mắt kính, bây giờ nhìn đến tấm thiệp trên tay Tử An lại dâng lên một chút khó chịu ghen tuông mơ hồ.

- Không có gì, tôi không quen cậu ta nhưng tôi đang nghĩ có nên chấp nhận lời tỏ tình này hay không?

Nói xong câu này Tử An khẽ liếc nhìn Kỳ Quân nhưng trên môi cậu vẫn giữ nụ cười không hề tỏ ý tức giận. Tử An ôm một bụng thất vọng cầm lấy sữa uống sòng sọc.

Thật ra nụ cười trên môi Kỳ Quân là một nụ cười bị đông cứng, vừa nghe Tử An nói chấp nhận lời tỏ tình toàn thân cậu chấn động, da đầu tê buốt như có hàn khí quanh đây sắc mặt có chút khó coi nhưng đối với người không mấy chú ý đến biểu hiện của người khác của Tử An thì làm sao thấy được. Đôi môi Kỳ Quân mấp máy định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Sắp đến giờ học rồi tôi lên lớp trước._Kỳ Quân nói xong bỏ đi một mạch cũng không hề để ý đến Tử An từ buồn chuyển sang cười mỉm.

- Chờ tôi với!

Không biết tâm trạng Kỳ Quân xấu cỡ nào mà chỉ thấy mây đen luôn trên đỉnh đầu, trong khi đó Tử An mây hồng vờn quanh. Thầm cười trong lòng Tử An thật hả hê khi nhìn thấy biểu hiện khác lạ của Kỳ Quân nhưng phải làm sao để Kỳ Quân thừa nhận tình cảm thật sự làm Tử An đau đầu. Có một ánh mắt đầy toan tính luôn dõi theo hai người từ đầu đến cuối, nhấp một ngụm cà phê để chuẩn bị một cuộc chiến đẫm máu.

Ngồi trong lớp học, Tử An cầm lấy tấm thiệp đưa lên đưa xuống xem đi xem lại trước mặt Kỳ Quân cười nói nói. Kỳ Quân nhìn thấy tấm thiệp sắc mặt chuyển sang đen như đêm mùa đông, vừa tối vừa lạnh nhưng vẫn im lặng không nói một lời. Đột nhiên Tử An nghĩ nên lợi dụng tấm thiệp này để khơi gợi tình cảm của Kỳ Quân.

Nghĩ là làm, chuông báo hiệu tan học vang lên cô nói với Kỳ Quân rằng đi gặp mặt người con trai kia. Kỳ Quân không nói gì chỉ

”ừ

” một tiếng không chút cảm xúc nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu lại có cảm giác không yên.

Tử An theo lời lẽ trong tấm thiệp đi ra sân bóng rổ của trường, sân bóng này nằm trong nhà thi đấu cũ rất ít khi sử dụng, tất cả học sinh đã tan trường cũng không có ai tới đây để tập bóng thật vắng vẻ khiến Tử An không khỏi rùng mình, sao người này không hẹn cô ở một nơi nào khác mà là nơi này. Đây vốn là trong một nhà thi đấu rất lớn nên có cảm giác con người bước vào trong thật nhỏ bé. Tử An chỉ nghĩ đơn giản là người con trai này cần yên tĩnh nên mới hẹn ở đây.

Tử An bước thẳng vào trong sân bóng nhìn quanh chỉ thấy một người con trai đứng quay lưng về phía cô nên không thể thấy mặt, nhưng nhìn dáng đứng rất quen hình như cô đã gặp ở đâu rồi. Càng nghĩ Tử An cảm thấy vô cùng bất ổn, định lên tiếng gọi liền thấy người kia xoay người lại nở một nụ cười nhếch mép.

Tử An há hốc mồm kinh ngạc lẫn lo sợ sao lại có thể như vậy sao lại là người con trai đó không nghĩ nhiều Tử An xoay người định rời đi ngay lập tức, đằng sau cô liền xuất hiện một đám nam sinh khác dùng cánh tay chặn lại. Tử An khiếp sợ lùi vài bước đôi môi run rẩy.

- Cô bạn, muốn chạy sao?

- Các...cậu muốn...muốn gì?

- Cậu quên tôi rồi sao?

Tử An xoay người lại đối diện với người phía sau, giọng nói ngạo mạng cùng nụ cười đáng ghét này cô không thể quên, đôi lần vẫn gặp nhưng chỉ liếc mắt nhìn vì có Kỳ Quân bên cạnh nên cô không sợ. Hôm nay chẳng thấy Kỳ Quân đâu cô dâng lên nỗi sợ mơ hồ, hai bàn tay nắm chặt toát mồ hôi lạnh. Hóa ra cô bị người con trai này lừa.

- Đã quên.

- Tôi là Trần Vỹ...cậu ta vừa nói vừa nâng cằm Tử An lên trông ánh mắt hiện lên hàng loạt ý nghĩ xấu xa dơ bẩn.

- Tôi không quan tâm không cần phải giới thiệu...Tử An bức dọc ánh nhìn sắc bén khẽ lướt qua một tia khinh bỉ.

- Tôi đã nói dừng để tôi có cơ hội tiếp cận cậu nếu không tôi sẽ không bỏ qua.

Trần Vỹ đưa hai tay giữ lấy vai Tử An như không muốn buông tha, ánh mắt đỏ rực như muốn nuốt sống Tử An.

- Buông... Buông ra tôi la lên bây giờ.

- Cậu cứ la ở đây chẳng ai nghe đâu mà cho dù có nghe cũng chẳng ai dám giúp.

Cả đám nam sinh kia cũng nở một nụ cười vô cùng đều, Tử An cảm thấy sóng lưng tê buốt lại có chút hỗn loạn khóe mắt cay cay. Tại sao cô lại ngu ngốc đi đến đây làm cái gì, Kỳ Quân không thừa nhận tình cảm thì đã sao ít ra cô vẫn được ở cạnh cậu mỗi ngày không phải sao, bây giờ trong đầu Tử An chỉ có Kỳ Quân mà thôi. Vừa nghĩ đến Kỳ Quân cảm giác hụt hẫng dâng trào khóe mắt bắt đầu ươn ướt tại sao cậu không quan tâm cô dù chỉ một chút.

Tử An cực lực đưa tay kháng cự khuôn mặt của Trần Vỹ ngày một áp sát khuôn mặt cô, nước mắt cô lăn dài trên má, giọng cầu cứu yếu ớt.

- Buông ra...buông ra...Kỳ Quân cứu tôi!

- Dừng nhắc đến cậu ta trước mặt tôi, tại sao tôi theo đuổi cậu bao năm cậu không chấp nhận lại đi chấp nhận một tên chẳng có quyền lực gì, hắn có gì hơn tôi?

- Cậu ấy tốt hơn cậu rất nhiều...Tử An tức giận cổ giang co.

- Tốt? Cậu ta thậm chí còn không để ý đến cậu để mặc cậu đi nhận lời tỏ tình của một người con trai khác, tôi e rằng chỉ một mình cậu ảo tưởng mà thôi.

- Không phải.

- Nếu cậu ta thích cậu đã không bỏ mặc cậu đi một mình.

Đáy mắt Trần Vỹ nổi lên một sự tức giận, mối hận đối với Kỳ Quân có lẽ vẫn không thể nào tắt được. Hôm nay, hắn nhất định cho Tử An thấy Kỳ Quân thảm bại dưới tay hắn.

Từng lời từng lời Trần Vỹ như những mũi dao sắc bén đâm vào tim Tử An đau nhói, cậu ta nói không sai Kỳ Quân đã chẳng dối hoài gì đến việc cô đi đến đây tại sao chứ, chẳng lẽ những điều cô cảm nhận được từ Kỳ Quân hoàn toàn là ảo tưởng thôi sao, cô không muốn tin dù chỉ một chút.

- Không phải, không phải, Kỳ Quân sẽ cứu tôi, Kỳ Quân cứu tôi!

- Thả Tử An ra! _giọng Kỳ Quân hét lên đầy tức giận, hai tay dứt túi quần cặp quai chéo trên vai. Mái tóc đen phất phơ trên trán có chút hỗn độn cùng mồ hôi nhễ nhại.

Tử An vừa đi khuất, Kỳ Quân đi ra cổng đợi Tử An để đưa cô về nhưng trong lòng lại bồn chồn không yên nên chạy khắp sân trường để kiếm. Cậu thật ngu ngốc khi để cô đi một mình, biết được người con trai kia

là tốt hay xấu cậu chẳng phải cảm thấy khó chịu khi cô nhắc đến người con trai khác hay sao nhưng cậu có thể lảng lạng quay đi để cô khuất xa khỏi tầm mắt mình.

Kỳ Quân cũng không nghe Tử An nhắc đến điểm hẹn bây giờ muốn tìm cũng phải chạy một vòng trường, cứ đi Kỳ Quân gọi tên Tử An nhưng sân trường giờ chỉ còn vài học sinh tan học muộn do trực nhật, trong sân trường rộng lớn Kỳ Quân có chút rối loạn trong tâm trí.

Vừa đi ngang một phòng học, Kỳ Quân bắt gặp người con trai đeo cặp kính cận, nỗi hoảng sợ trong lòng cậu lại càng lớn. Người con trai đó vẫn ở đây vậy Tử An ở đâu. Kỳ Quân tức giận nắm lấy cổ áo người con trai đeo kính cận ánh mắt như sắp giết người đến nơi.

- Tử An đâu, chẳng phải cậu hẹn Tử An sao?

Nam sinh kia mặt mày tái mét mắt không còn giọt máu, số cậu ta thật khổ mới ban sáng bị Trần Vỹ uy hiếp đến bây giờ lại bị Kỳ Quân uy hiếp, theo bên nào cũng không ổn. Cuộc chiến ngầm giữa Trần Vỹ và Kỳ Quân từ đầu năm đã bùng phát ai lại không biết đến chuyện đó.

Chuyện Trần Vỹ thích Tử An ai cũng biết, đã theo đuổi Tử An từ những năm cấp hai nhưng chỉ nhận được sự chán ghét từ cô, cô không thích những loại công tử ăn chơi. Trần Vỹ nhiều lần định giở trò hơn nữa nhiều lần chặn đường chọc ghẹo Tử An bị Kỳ Quân cho mấy trận nên thân từ đó hận thù càng chồng chất thù mới nợ cũ vẫn không dứt.

Có một lần Kỳ Quân và Trần Vỹ có một trận đánh kịch liệt bị cảnh cáo trước toàn trường, từ đó sự việc cũng lắng đi không ai dám nhắc đến chuyện đó nữa.

Nghĩ lại người ta nói hồng nhan họa thủy vốn không sai nhưng chuyện này không đến nỗi trầm trọng như vậy chỉ là tranh chấp trẻ con bỗng bột cùng lắm cãi cọ vài trận rồi thôi.

Trần Vỹ không chỉ vì chuyện đầu năm mà thù hận còn ganh tị với Kỳ Quân về thành tích học tập vì vậy mọi chuyện càng trở nên phức tạp.

Nam sinh đeo kính cận lấp ba lấp bấp nhìn Kỳ Quân nói cũng không được mà không nói cũng không xong.

- Tôi...tôi không biết.

- Không biết? Cậu nói như vậy mà nghe được sao? Tầm thiệp đó do cậu đưa cậu không biết thì ai biết? _Kỳ Quân gào lên giận dữ như muốn bóp chết người con trai trước mặt.

- Tôi thật sự không biết, chỉ...là tôi làm theo lệnh mà thôi.

- Ai? _đôi mắt Kỳ Quân nổi càng nhiều tia máu chứa sự tức giận cùng lo lắng cùng cực.

- Là...là Trần Vỹ.

- Lại là cậu ta, cậu ta chán sống rồi!

Kỳ Quân buông nam sinh kia ra lập tức chạy đi tìm Tử An, chạy ngang nhà thi đấu vô tình nghe tiếng kêu cứu của Tử An. Thật ra cũng không phải vô tình mà có gì đó mách bảo cậu.

Vừa nghe tiếng hét đầy giận dữ của Kỳ Quân, tất cả ánh mắt đều ngược nhìn bên ngoài.

Ánh mắt Tử An rơi trên người Kỳ Quân hiện lên tia vui mừng sâu trong đôi mắt đắm lệ. Cô đã không ảo tưởng đó là thật, Kỳ Quân thật sự quan tâm cô.

Trần Vỹ nở nụ cười nửa miệng trên tức, hôm nay những cú đánh mà Kỳ Quân đã giáng cho hắn lúc trước hắn sẽ trả gấp đôi. Ngay khi Kỳ Quân bước khỏi cửa, cánh cửa lập tức bị đóng lại.

- Muốn thả không có gì khó chỉ cần cậu để đàn em tôi vận động tay chân một chút, để tôi thấy thành ý của cậu tôi sẽ thả.

- Thả ra, cậu là tên bỉ ổi _Tử An vừa giãy giụa vừa mắng Trần Vỹ.

- Đừng cố giãy giụa, càng kháng cự người cậu yêu sẽ càng bị đau._Trần Vỹ thì thầm bên tai Tử An vừa man rợ vừa mang giọng uy hiếp khiến Tử An dâng lên một trận kinh hãi nhìn về phía Kỳ Quân đang sắp đối mặt với rất nhiều nam sinh.

- Có giỏi chúng ta đấu tay đôi cậu đừng giở thủ đoạn hèn hạ đó._Kỳ Quân nhếch môi cười khinh bỉ, hạng người mặt dày như Trần Vỹ cậu gặp không phải ít nhưng người hèn hạ như thế này có lẽ gặp lần đầu.

- Không cần nói khích, có giỏi cậu cứ hạ hết bọn họ tôi sẽ thua tâm phục khẩu phục, nếu không thắng được thì...Tử An sẽ là của tôi._vừa nói Trần Vỹ lại nở một nụ cười nửa miệng đắc ý cố kéo Tử An lại gần.

Tử An tức giận đưa tay tát vào mặt Trần Vỹ một cái, dù khuôn mặt ửng đỏ rất bồng hân không chỉ không tức giận còn buông lời đe dọa vô cùng thản nhiên.

- Tát rất hay, tôi sẽ lại trả lên người Kỳ Quân.

- Cậu...

- Bây giờ tính như thế nào từng người xông lên hay cả bọn?

Kỳ Quân nhìn lướt qua cả năm nam sinh đang chuẩn bị tư thế, xem ra hôm nay cái Trần Vỹ muốn không phải Tử An mà chính là nhìn thấy Kỳ Quân thảm bại. Muốn trả lại tất cả những đau đớn mà cậu gây ra cho hắn.

- Còn đứng đó làm gì?_Trần Vỹ quát một tiếng rồi nắm chặt cổ tay Tử An không cho cô thoát.

Tử An rơi nước mắt kháng cự điên cuồng nhưng vô lực.

- Kỳ Quân chạy đi cậu không đánh lại bọn họ đâu, cậu ta không làm gì tôi đâu.

- An tâm tôi không sao_Kỳ Quân nở một nụ cười dịu dàng nhìn Tử An. Rồi ánh mắt ánh lên tia nhìn chết chóc. Bỏ cặp xuống sàn, Kỳ Quân lao vào điên cuồng đánh tới tấp như một con mãnh hổ thực thụ. Những trận đánh như thế này cậu đã gặp rất nhiều nhưng những lần trước là cậu đánh vì bạn bè, lần này là đánh vì người con gái cậu có cảm giác đặc biệt.

Cứ nhìn thấy những giọt nước mắt của Tử An rơi xuống, như có cái gì bóp nghẹt trái tim cậu. Nhìn thấy Tử An cực lực kháng cự điên cuồng kêu gào cậu không thể nào hạ hỏa mà cứ thế trút giận mãnh liệt vào từng cú đấm.

Những cú đấm mạnh bạo cùng cú đá liên hoàn được tung ra làm cho hai nam sinh ngã xuống sàn ôm mặt đau đớn, Kỳ Quân vô tình bị đấm một cú khoque miệng trào ra chất lỏng đỏ tươi, nhẹ đưa tay lau đi vệt máu nơi khoque miệng, hai tay nắm chặt thành quyền lửa giận lại sôi sục.

Lấy thế, Kỳ Quân gào lên điên cuồng, tung liên tiếp hai cú đá vào bụng hai nam sinh, làm họ dịch ra xa vài mét. Một nam sinh còn lại bị cậu cho một cú đấm từ dưới cầm lên phun ra những giọt máu đỏ tươi lên không trung rồi lảo đảo ngã xuống.

Kỳ Quân bước từng bước đến gần trước mặt Trần Vỹ ánh mắt như nghìn mũi tên sắc bén nếu có thể bắn ra thì Trần Vỹ đã chết không kịp ngáp rất tiếc ánh mắt Kỳ Quân vô cùng bình thường chỉ là lửa giận hừng hực hân lên tia máu.

- Thả người!_Kỳ Quân vừa nhìn Trần Vỹ vừa cảnh giác hai bên không cẩn thận vẫn bị bọn người kia đánh lên.

- Đánh rất khá!

Trần Vỹ buông lời khen ngợi, đẩy Tử An về phía hai nam sinh kia, Tử An giãy giụa điên cuồng nước mắt cũng không ngừng rơi, mỗi lần Kỳ Quân bị đánh cô rất đau nhưng không làm gì được. Tất cả đều là do cô nếu cô không ngu ngốc muốn thử lòng Kỳ Quân sẽ không xảy ra chuyện này, Kỳ Quân cũng sẽ không phải chịu đau.

- Không, thả tôi ra Trần Vỹ cậu là tên vô lại.

- Bây giờ chính là tay đôi._mặc cho Tử An kêu gào Trần Vỹ cũng chẳng để tâm.

Lại một trận đấu tiếp diễn giữa Trần Vỹ cùng Kỳ Quân, có lẽ họ đã đánh rất nhiều lần với nhau nên có thể nói ngang tài ngang sức nhưng tên Trần Vỹ khôn kiếp kia đã dùng trận đấu trước làm tiêu hao đi một phần sức của Kỳ Quân. Xem ra để thắng được Trần Vỹ, Kỳ Quân tổn cũng không ít máu.

Cả hai túm được cổ áo của đối phương, nghiêng răng nhìn nhau đe dọa:

- Hôm nay tôi sẽ trả lại cho cậu tất cả.
- Tôi cũng sẽ cho cậu tâm phục khẩu phục.

Kỳ Quân đánh trúng Trần Vỹ không ít nhưng hấn ta đúng là một tên cứng đầu không chịu thua đây cũng được coi là ưu điểm của hấn-sự gan lì.

Nói đi cũng phải nói lại Kỳ Quân đánh trúng Trần Vỹ bao nhiêu thì cậu cũng chịu không thua kém gì hấn, da mặt tê buốt, đau nhức, khoe miệng chảy máu, toàn thân đau ê ẩm hình như chỉ còn đầu và mắt vẫn chưa bị đánh trúng. Tay áo sơ mi xấn cao, xộc xệch, cà vạt lệch, cúc áo hở vài cái. Đi ra ngoài lúc này thật phá vỡ hình tượng mỹ nam không chừng còn bị đánh giá là du côn, mỗi lần cậu đánh nhau đều trốn về nhà bạn ngủ không dám về nhà bây giờ không có ba mẹ ở đây thì không sao nhưng để Tâm Di phát hiện thì không ổn chút nào.

Cả hai người không ai nhường ai, Kỳ Quân đánh một cú làm Trần Vỹ ngã xuống sàn liền ngồi lên trên người hấn túm lấy cổ áo tức giận cho thêm một cú vào mặt.

- Trần Vỹ chết tiệt như vậy cậu đã phục chưa?
- Thế này mà bảo tôi phục còn lâu.

Nói xong Kỳ Quân lại bị hấn ta đẩy ngã ngược trở lại cho thêm mấy cú đấm vào mặt. Bây giờ Kỳ Quân chỉ đưa tay chống đỡ thật sự cậu đã đuối sức, cũng có thể cậu đã gục ngã từ nãy đến giờ nhưng vì Tử An cậu đã cố gượng dậy không biết bao nhiêu lần. Lần này có lẽ cậu đã thật sự thất bại, cho dù là vậy cậu vẫn cố chống chịu hết mức. Kỳ Quân đẩy Trần Vỹ ra khỏi mình ra sức chống đỡ.

Trần Vỹ đau nhức lão đảo đứng dậy nắm lấy tay Tử An giật mạnh về phía mình. Kỳ Quân cũng nhanh chóng đứng dậy định giành lại Tử An liền bị con dao sắc bén trên tay hấn làm cho sợ hãi. Sao hấn có thể đem thứ sắc bén này vào trường cơ chứ thật không thể tưởng tượng.

- Đứng im đó nếu cậu dám động dậy tôi không nghĩ con dao này không đủ bén để làm tổn thương da mặt của Tử An đâu._Trần Vỹ nở nụ cười nhản nhở có chút điên dại hươ hươ con dao trên mặt Tử An.
- Trần Vỹ cậu điên rồi có phải không? Cậu luôn miệng bảo thích Tử An là thích theo cách đó sao?_Kỳ Quân nắm tay thành quyền tức giận hét lớn.
- Thích là một lẽ nhưng hủy hoại cũng là một lẽ._cái gì Trần Vỹ không có được sẽ không để rơi vào tay người khác.
- Kỳ Quân đi đi, cậu ta không dám làm gì tôi đâu._ Tử An hu hu khóc nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi Trần Vỹ.
- Chỉ cần cậu chấp nhận làm bạn gái tôi, tôi lập tức để cậu ta đi._Trần Vỹ nhếch môi cười khê nói với Tử An rồi hướng Kỳ Quân nhìn với tia thách thức.

Tử An kinh ngạc không biết nên làm sao, chỉ cần cô chấp nhận Kỳ Quân sẽ được bình yên nhưng người cô yêu không phải Trần Vỹ bảo cô làm sao chấp nhận. Nhưng có lẽ cô phải làm trái với ý định của con tim rồi.

- Tôi không cho phép cậu chấp nhận._Kỳ Quân hướng Tử An với ánh nhìn kiên định.

Ngay khi Tử An còn đang phân vân với quyết định của chính mình lại vang lên tiếng nói của Kỳ Quân. Một câu nói tuy đơn giản nhưng lại chứng tỏ rằng Kỳ Quân quan tâm Tử An.

- Cho cậu ta một trận đi còn đứng đó làm gì?_Trần Vỹ hét lớn vào những nam sinh.
- Không, Kỳ Quân!_Tử An giãy giụa kịch liệt trong nước mắt.

Kỳ Quân thấy họ vây quanh mình định động thủ nhưng nhìn thấy con dao sắc bén trên tay Trần Vỹ dù có muốn ra tay cũng không được.

Kỳ Quân liền bị hai nam sinh giữ lấy đấm những cú đấm liên tiếp vào bụng vào, vào mặt, cú đấm vào cằm một ngụm máu tươi phun ra trong không trung, hai nam sinh buông hai tay Kỳ Quân đang bị nắm giữ ra, Kỳ Quân nở nụ cười yếu ớt nhìn về phía Tử An rồi cả người theo đà ngã xuống sàn. Kỳ Quân không biết cú đấm cậu nhận có xứng đáng hay không chỉ biết được nhìn thấy Tử An bình yên là được. Có lẽ đến bây giờ Kỳ Quân đã có thể xác định được tình cảm cậu dành cho Tử An là gì, đó là yêu một tình yêu đã chôn chặt từ rất lâu nhưng chính cậu không muốn thừa nhận nó. Cho đến bây giờ cậu mới nhận ra có muộn quá không? Tình yêu này có đủ để bảo vệ Tử An?

Trong suy nghĩ mơ hồ của Kỳ Quân cả thân thể đau đớn đến quằn quại, ý nghĩ duy nhất còn sót lại trong đầu cậu chính là một câu nói đầy tiếc nuối.

” Xin lỗi Tử An, tôi vô dụng không bảo vệ được cậu!

”

Tử An khóc thét lên trong đau đớn, hất mạnh tay Trần Vỹ ra khỏi khuôn mặt mình, bất ngờ Trần Vỹ rút dao về đã lia một vết thương trên cổ Tử An, cô không quan tâm đến mình có bị thương hay không điều quan trọng là tim cô đau vô cùng, nhìn thấy Kỳ Quân nở nụ cười yếu ớt nhìn cô trước khi ngã xuống lòng cô đau thắt. Đường như cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

- Các người tránh ra! Hu hu Kỳ Quân, Kỳ Quân._Tử An xô mạnh những nam sinh kia ra , nâng đầu Kỳ Quân lên khóc nức nở.

- Trần Vỹ tôi hận cậu!_Tử An nước mắt giàn giụa ánh mắt đầy oán hận nhìn về Trần Vỹ.

Trần Vỹ bị hành động của cô làm cho hoảng sợ giật mình con dao trên tay đã rơi xuống từ khi nào. Vốn dĩ hắn không định làm tổn thương cô chỉ dùng cô để hạ Kỳ Quân mà thôi. Hắn muốn cho Tử An thấy Kỳ Quân bại trong tay hắn như thế nào, để Tử An thấy chỉ có cậu ta mới xứng với cô nhưng rồi cuộc cậu ta đã làm gì, làm tổn thương người con gái mà hắn thích, làm hận ý trong cô tăng thêm bây giờ ngay cả một tia hi vọng cũng bị dập tắt. Cô thà để mình bị thương cũng muốn xông ra cứu Kỳ Quân vậy thì còn gì để nói. Tim hắn cũng đau vô cùng nhưng nói ra có ai tin, Tử An càng không tin điều đó.

Trần Vỹ phát tay ra hiệu cho đám nam sinh tản ra, bước lững thững lại gần Tử An.

- Cổ cậu bị thương rồi! _giọng nói kèm theo tia chua xót.

- Không cần cậu quan tâm, tôi hận cậu, cậu có nghe rõ không?_Tử An đôi mắt đăm lệ nhìn Kỳ Quân toàn thân máu me tím như bị xé vụn thành nghìn mảnh nhỏ, đau đớn kịch liệt.

Hận ý càng tăng cô gào thét trong đau đớn thấm đẫm nước mắt.

- Cậu đi đi! Tôi không muốn thấy cậu nữa, có phải cậu muốn giết cả tôi mới vừa lòng có phải không?

Trần Vỹ hít một hơi thật sâu khẽ nhắm mắt nuốt đau đớn vào trong tim, hắn chưa từng thấy Tử An khóc đến đau đớn như vậy. Một cô gái có đôi mắt láu lỉnh luôn nở nụ cười nhưng hôm nay khóc đến đau đớn vì một người con trai. Nhưng người con trai đó không phải hắn, hắn thiết nghĩ nếu hôm nay người nằm đó là hắn Tử An có khóc như vậy không?

- Nếu hôm nay người nằm đó là tôi cậu có khóc như vậy không?_cho dù đoán được câu trả lời nhưng Trần Vỹ vẫn muốn nghe chính miệng Tử An nói.

- Không, không, một giọt cũng không!_Tử An lắc đầu nguầy nguậy nước mắt tuôn như mưa trên gương mặt thanh tú.

Cuối cùng Trần Vỹ cũng biết được trong tim Tử An từ trước đến giờ không hề tồn tại bóng dáng cậu ta, một chút cũng không. Cười chua xót Trần Vỹ xoay người rời khỏi đó.

Thật ra Tử An biết Trần Vỹ thích cô, chẳng qua tình yêu không thể miễn cưỡng. Cô biết Trần Vỹ sẽ không làm tổn thương cô nhưng không ngờ vì cô mà Kỳ Quân lại chịu những trận đau đớn vì sự hành hạ của Trần Vỹ, những việc Trần Vỹ làm đã dập tắt những tia tình cảm bạn bè trong cô đối với hắn.

Những giọt nước mắt ấm nóng rơi trên gương mặt của Kỳ Quân, khẽ cử động mi mắt để nhìn người con gái kia. Tử An đau xót nâng đầu Kỳ Quân khóc nức nở.

- Kỳ Quân cậu sao rồi, nói chuyện với tôi đi!

- Tôi...tôi không sao, cậu đừng khóc!

Kỳ Quân khẽ mở mắt, đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt Tử An. Kỳ Quân thấy đau xót nhưng không biết nên làm sao, cậu đã thật sự bất lực không còn đủ hơi thở để tiếp tục nói chuyện nữa. Kỳ Quân buông tay rơi xuống sàn bất tỉnh.

- Kỳ Quân! Tôi ra lệnh cho cậu mở mắt ra có nghe không? Có ai không, cứu với?_Tử An gào lên trong nước mắt, một làn sương bao phủ cả tầm mắt Tử An, những giọt lệ trong suốt như thủy tinh cứ lăn dài rồi lặng lẽ rơi trên gương mặt Kỳ Quân.

Trong mơ hồ, Kỳ Quân vẫn nghe Tử An gọi tên cậu nhưng cậu không thể mở mắt. Mọi thứ đã đi rất xa, cả Tử An cậu cũng không thể chạm tới.

33. Chương 33: Nét Tương Đồng

Tình yêu đó vẫn chỉ trao riêng người nhìn anh rời xa thời gian trôi khiến tim em quặn đau, chờ trông muôn kiếp người có hay em nhớ anh vô vàng.

Đừng khóc dù chỉ một chút vì như vậy sẽ khiến tim anh đau, khiến anh cảm thấy có lỗi vì không thể làm em vui.

Nắng vẫn đẹp, trời vẫn xanh mọi thứ lại trở về sự bình yên vốn có của nó nhưng tâm trạng con người vẫn không bình lặng được.

Tâm Di cùng Tử Phong đến tập đoàn chưa bao lâu trời đã trưa, Tâm Di đến tập đoàn rồi không có gì làm mới biết lựa chọn đi theo Tử Phong chính là một sai lầm to lớn nhưng bây giờ có hối hận cũng muộn rồi.

Tâm Di cứ vậy đi lại trong phòng làm việc của Tử Phong, phần còn lại chính là đi ra ngoài ngồi nói chuyện với Phương Tuyết. Tâm Di cảm thấy nói chuyện với Phương Tuyết vô cùng hợp ý, cái từ

”chán

” vừa mới xuất hiện cũng lặn đâu mất dạng.

Trong khi Tâm Di ngồi vui vẻ nói chuyện với Phương Tuyết bên ngoài phòng làm việc của Tử Phong thì trong phòng làm việc của anh lại hết sức ảm đạm. Anh chính là sinh lòng buồn bực, mỗi ngày vào giờ làm việc anh cũng không gặp cô sao không khó chịu lắm là nhớ một chút nhưng hôm nay rõ ràng cô ở bên cạnh mà không được thấy thì đúng là càng khó chịu.

Càng nghĩ sao càng cảm thấy Tử Phong giống như đang ghen với Phương Tuyết, nói ra chuyện này thiên hạ không đại loạn sao? Nhưng anh chính là không có biện pháp để ngăn cô đi lại nói chuyện. Khẽ thở dài một tiếng, Tử Phong nhếch môi cười như có như không. Dù sao cũng là anh cho phép cô đến đây cô muốn làm gì cũng tùy, quên đi!

Giờ ăn trưa chính là thời gian tốt nhất để tách cô và Phương Tuyết ra, vẻ đẹp của anh cũng không thu hút cô bằng Phương Tuyết sao?

Tâm Di ngồi nói chuyện mãi với Phương Tuyết cũng bị Phương Tuyết đuổi, cái này người ta gọi là thư kí hiểu lòng chủ tịch, nếu không đuổi Tâm Di đi không chừng người bị đuổi sẽ là cô.

- Tâm Di em vào phòng chủ tịch đi!

- Chị bận việc sao?_Tâm Di chớp chớp mắt khó hiểu nhìn Phương Tuyết như đứa trẻ chờ mong được giải đáp thắc mắc.

- Em đừng làm cho chị bị đuổi việc chứ?_Phương Tuyết vừa nói vừa hí hoáy làm việc, cong đôi môi cười ản ản.

- Tại sao ạ?_Tâm Di vẫn không hiểu là Phương Tuyết đang ám chỉ cái gì.

Phương Tuyết cười thầm một cái, cô nàng này bình thường học việc rất thông minh sao cứ đưng đến Tử Phong là cứ ngây ngốc ra, đây có thể gọi là triệu chứng sau khi yêu hay không nhỉ?

- Chị cảm thấy tâm trạng chủ tịch khi bàn giao công việc cho chị tâm trạng rất tệ.

Chính là nhiều cú điện thoại của Tử Phong vô cùng lạnh, nghe giọng nói cũng có chút phức tạp còn không phải là vì không có Tâm Di bên cạnh sao, điều này làm sao có thể qua mắt được Phương Tuyết. Lại nói đến Tử Phong lúc trước anh có thể dễ dàng bình tĩnh che lấp đi cảm xúc phức tạp của mình nhưng từ khi có Tâm Di liền rất dễ bị người ta nắm bắt cảm xúc.

- Vậy sao? Để em vào xem thử._Tâm Di trên mặt có chút lo lắng mà cũng không biết bản thân bị Phương Tuyết lừa.

Không nói hai lời, Tâm Di liền đi nhanh vào phòng làm việc của Tử Phong bỏ lại Phương Tuyết trong lòng vui mừng ít ra cô không bị bạn gái chủ tịch quấy nhiễu, may hơn nữa là không vì nguyên do đó mà bị chủ tịch mỗi lần nói chuyện liền ném cho cô mấy cục hàn băng đến rùng mình.

- Em thật là hiểu ý chủ tịch nha!_3K từ đâu thò đầu ra nghiêng người về phía Phương Tuyết cười cười.

Phương Tuyết không nhin được nữa liền bật cười.

- Em chỉ là tự vệ mà thôi, em không muốn về nhà mùa này còn phải đốt lò sưởi xua đi hàn băng của chủ tịch.

Nếu Tâm Di có biết được mình bị lừa cũng đừng trách Phương Tuyết, có trách thì trách tại sao Tâm Di lại là bạn gái chủ tịch.

- Anh cũng đang nghĩ em mà không đuổi Tâm Di đi cả tầng làm việc này cũng đóng một lớp băng dày.

Nói xong cả hai người hướng phòng làm việc Tử Phong mà cười đắc ý, trên tầng này hiện tại có bốn người nhưng hình như chỉ có mỗi Tâm Di là không biết nguyên do vì sao mình bị Phương Tuyết đuổi đi.

” Cạch

”

Tiếng cửa mở Tử Phong liền ngẩng đầu lên nhìn, ngoài Tâm Di ra thì không ai vào phòng anh mà không cần gõ cửa.

- Anh Tử Phong anh không được khỏe sao?

Tâm Di vẫn không nhận ra có gì khác lạ vẫn hồn nhiên quan tâm Tử Phong. Nghe Tâm Di nói mà khoe môi Tử Phong giật giật, nhưng lập tức nở nụ cười ánh mắt có chút thần bí.

- Anh rất không khỏe.

Tử Phong thầm mắng Phương Tuyết, dám nói anh không khỏe đúng là can đảm cực kì nhưng cũng không quan trọng cái tất yếu chính là có thể tách Tâm Di ra.

- Vậy sao anh không khỏe chỗ nào?

Cô thật là quá ngây thơ rồi, Tử Phong nhếch lên nụ cười nhạt hàm chứa chút ý đồ.

- Em lại đây!

Tâm Di liền nghe lời Tử Phong ngoan ngoãn lại gần bàn làm việc của anh sao cô không để ý một chút sắc mặt anh rất tốt không có gì gọi là không khỏe cả có trách thì trách cô quá tin người.

Mới bước lại gần vài bước Tâm Di liền bị Tử Phong kéo vào lòng ngồi lên đùi anh, hai tay ôm lấy cô, cảm tựa lên vai cô. Bây giờ Tâm Di không muốn hiểu cũng phải hiểu, cái anh không khỏe là gì.

- Anh như vậy là không khỏe sao?_Tâm Di nheo nheo mắt nhìn anh.

- Phải anh rất không khỏe vì vậy bây giờ em phải làm chỗ dựa để anh nghỉ ngơi.

Cái lí do này mà cũng được sao, Tâm Di trong lòng bĩu môi khinh thường anh là đang lợi dụng cô thì đúng hơn.

- Ở đây không phải có gian phòng để nghỉ ngơi sao?

Anh cố chấp cô cũng sẽ cố chấp để xem ai hơn ai.

Tử Phong nghe cô nói liền cong đôi môi cười mỉm vẫn không có khả năng buông tha.

- Em là bạn gái của anh sao? Sao anh không khỏe mà cũng có nhiều ý kiến như vậy?

Tâm Di than oán trong lòng điều cô nói là sự thật kia mà có gì gọi là không ổn. Nhưng cô biết làm sao bây giờ cô không có khả năng phản kháng ai bảo anh lấy về ngoài đẹp trai ra để mê hoặc cô.

- Dĩ nhiên em là bạn gái của anh.

- Vậy thì im lặng ngồi yên.

Tâm Di thở dài một cái, cả thân thể cô sắp bị đông cứng rồi cũng nên. Nhưng mà nói sao thì nói cô đã quen có vòng tay anh bên cạnh nếu thật sự có một ngày không còn vòng tay này ôm ấp thì cô có còn vui vẻ nữa hay không.

Ngồi được một lát, điện thoại Tâm Di liên reo, cô chẳng nói gì anh ôm cũng mặc kệ liền nhấn nút nghe bởi vì trên màn hình chính là hai chữ

” Tử An

” sáng chói. Cô không biết giờ này chuẩn bị nghỉ trưa Tử An có chuyện gì lại gọi cho cô. Vừa áp tai vào điện thoại cô liền nghe tiếng khóc của Tử An, đột nhiên nỗi sợ hãi từ đâu ập đến khiến tay cô không ngừng run rẩy, mặt mày đang hớn hờ cũng chuyển sang tái mét điện thoại trên tay cũng rơi xuống một tiếng

”bộp

” lên sàn.

Tử Phong hốt hoảng xoay người cô lại, nhìn gương mặt tái mét của cô mà có chút mất bình tĩnh.

- Em sao vậy Tâm Di? Là ai gọi đến?

- Là...là Tử An, anh mau đưa em đến bệnh viện đi Kỳ Quân...Kỳ Quân gặp chuyện đã hôn mê rồi!

Giọng Tâm Di run rẩy, ánh mắt vô hồn khóe mắt như có sương phủ nhìn Tử Phong. Tử Phong có chút căng thẳng nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh ôm cô vào lòng trấn an.

- Được, được đừng quá lo lắng anh cùng em đến đó. Tâm Di chỉ ngoan ngoãn gật đầu làm theo lời anh vì bây giờ cô thật sự sợ hãi không biết Kỳ Quân có sao hay không, bình thường Kỳ Quân hay gây chuyện nhưng chẳng thà cậu gây họa còn hơn là nằm yên bất động.

Tử Phong vội lấy áo khoác rồi nắm chặt bàn tay đang run rẩy của Tâm Di khẩn cấp rời khỏi phòng. Anh cũng muốn biết thật ra chuyện gì đã xảy ra, từ khi có Kỳ Quân đi chung Tử An anh đã không cho tài xế đến đón Tử An cũng không cho người theo bảo vệ, y như rằng anh chỉ cần lơ là một chút lập tức xảy ra chuyện nhưng lại không nhắm vào Tử An.

- 3K anh lập tức điều tra cho tôi thật ra ở trường Kỳ Quân và Tử An đã gặp chuyện gì.

- Được rồi tôi làm ngay.

Dẫn dõ 3K xong anh cũng đưa nhanh chóng đưa Tâm Di đến bệnh viện.

Tìm kiếm phòng không lâu, cuối cùng Tâm Di cùng Tử Phong cùng tìm được nơi Kỳ Quân nằm. Tử An vẫn còn ngồi nơi đó thất thần nắm chặt tay Kỳ Quân. Ánh mắt cũng chẳng mang một chút sức sống, nỗi sợ hãi đó quá lớn trong nhất thời không thể xóa đi được. Hình ảnh Kỳ Quân cứ như vậy mà ngất trong vòng tay Tử An làm cô không khỏi đau nhói trong tim.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi, Kỳ Quân cũng như vậy mà nhắm mắt tại sao cô thấy một giây như là một ngày cảm giác cô đơn cùng trống vắng bám lấy Tử An không buông.

Tâm Di cùng Tử Phong bước vào bước đi vô cùng nhẹ nhàng cũng không muốn kinh động sự tĩnh lặng vốn có trong phòng, chỉ nghe tiếng truyền nước tí tách cô đọng cả căn phòng. Tiếng gió rít qua cửa sổ trong ánh nắng nhàn nhạt bên ngoài, rèm cửa phất phơ trong gió chỉ để nói cho ta biết rằng nơi đây vẫn còn có gì đó vận động, Tử An cứ nắm chặt tay Kỳ Quân gục mặt xuống mái tóc xõa dài trong bộ đồng phục học sinh đáng người một mỗi cùng yếu đuối, trên cổ còn băng miếng bông trắng.

Mọi thứ im lặng đến ngột ngạt, hàng mi của Kỳ Quân khép chặt trên người thương tích được băng bó và sát trùng cẩn thận nhưng không thể che đi hết thương tích trên người cậu.

- Tử An!

Tâm Di đi đến bên cạnh Tử An nhẹ chạm vai cô, chính Tâm Di cũng phải giật mình vì độ rung của bờ vai nhỏ nhắn mỏng manh. Tử An không ngồi yên mà đang khóc, chỉ là một cái chạm nhẹ nhưng Tâm Di có thể cảm nhận Tử An không chỉ sợ hãi mà còn vô cùng đau đớn.

Tử An ngược mắt ướt át đỏ hoe vẫn ngập trong hơi nước, không cần nói gì Tử An ôm chặt lấy thân người Tâm Di khóc nức nở như thấy được một điểm tựa mà Tử An khóc như mưa tuôn, cô khóc để trút hết sự hoảng loạn cùng đau thất tận đáy lòng.

Tâm Di nhẹ nhàng ôm lấy Tử An mà vỗ về khóe mắt cũng cay cay, nhìn Kỳ Quân nằm yên bất động cô cũng vô cùng đau lòng nhiều vết thương trên mặt, trên cánh tay, quần áo xộc xệch có thể nói là một hình tượng vô cùng kém. Tâm Di cũng muốn chạy đến bên cạnh Kỳ Quân để khóc nhưng trong trường hợp này cô không được phép như vậy, hướng hồ lúc này bên ngoài bác sĩ cũng nói với cô và Tử Phong rằng Kỳ Quân không sao chỉ bị thương bên ngoài không tổn hại bên trong, chỉ do thương tích hơi nặng quá đau đớn nên ngất không bao lâu sẽ tỉnh lại. Nếu không nghe bác sĩ nói vậy không chừng Tâm Di cũng lao vào phòng mà không kìm được nước mắt đã tuôn rơi là chẳng khác gì Tử An.

- Chị dâu, tại...tại em Kỳ Quân mới...bị như vậy..._Tử An vừa nói mà vừa khóc không ngừng.

- Được rồi, hai đứa không sao thì tốt rồi..._Tâm Di cũng sắp bị cho tiếng khóc của Tử An làm cho thần kinh bấn loạn.

Tử Phong cũng bị hình tượng của Tử An và Kỳ Quân dọa cho suýt chút mất bình tĩnh, từ đầu đến cuối anh cũng chưa thốt được lời nào chỉ đứng bên cạnh Tâm Di với nét mặt phức tạp. Nhìn thôi cũng đủ biết tình cảm của Tử An dành cho Kỳ Quân đã không bình thường nữa, từ trước đến giờ Tử Phong cũng chưa từng thấy Tử An khóc đến đau khổ như vậy, cảm giác vừa vui vừa lo xen lẫn trong tâm tưởng của Tử Phong.

- Được rồi đừng khóc nữa, em về đi ở đây có anh và Tâm Di chăm sóc Kỳ Quân thì được rồi.

Tử Phong cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi tiếng khóc của Tử An đành bảo cô về nhà trước lấy lại bình tĩnh, để mọi chuyện lắng xuống rồi tra hỏi sau mặc dù anh rất muốn biết đã có chuyện gì xảy ra mà phải khiến Kỳ Quân thương tích nặng nề đến nỗi phải vào viện.

- Không...em không về đâu.

Tử An rời khỏi vòng tay Tâm Di quệt đi nước mắt, lại ngồi vào vị trí cũ nắm lấy tay Kỳ Quân nhìn chăm chú vào gương mặt vết xước đầy mặt trong lòng không khỏi xót xa dằn vặt.

Hơn bao giờ hết trong giờ phút này cô chỉ mong Kỳ Quân có thể tỉnh lại đấu khẩu với cô cũng được hay mẫn cô ngốc, cô nghịch ngợm cũng được chứ đừng lãnh đạm nhắm mắt chẳng thèm ngó ngang đến cô. Cảm giác này cực kì không dễ chịu, muốn khóc không được, muốn gào thét cũng bị ghen ở cổ.

Lúc cô thấy Kỳ Quân ngất đi trong đầu liền trống rỗng một mảng trắng xóa không có phương hướng, cô chỉ có thể yếu ớt van xin cậu đừng đi đừng rời khỏi cô nhưng có chắc những lời đó cậu có nghe được hay không, điều đó thật sự đã làm Tử An đau vô cùng, cô vớ lấy điện thoại run cầm cập cố bấm số điện thoại gọi cấp cứu phải nói cô đã còn được những giây bình tĩnh ít ỏi nhất để có thể lí trí mà gọi điện thoại. Tử An thiếu điều chưa gục ngã ngay tại đó.

- Ngoan! em về nghỉ ngơi đi ở đây có chị là được rồi, khi nào Kỳ Quân tỉnh sẽ nói cho em vào thăm nó cũng chưa muộn mà._Tâm Di bắt lực thở dài dịu dàng an ủi Tử An.

- Em không sao em muốn thấy Kỳ Quân tỉnh lại.

Tâm Di nhìn Tử Phong cầu cứu cô thật sự hết cách rồi, với những người có ý chí kiên định như thạch bàn thì cô hoàn toàn không có khả năng khuyên can. Tử Phong vỗ vai Tâm Di một cái để trấn an, sau đó từ nét mặt với biểu cảm phức tạp chuyển sang lạnh như băng không tia cảm xúc. Chỉ có gương mặt này anh mới có thể trấn áp được cái ý chí vững vàng của Tử An.

- Em về nghỉ ngơi đi ít ra cũng để ba mẹ thấy em không sao rồi sau đó hẳn vào đây.

Tử An tròn xoe đôi mắt, hơi nước bao phủ nhìn vào gương mặt lạnh lùng của anh trai liền chột dạ, lại liếc nhìn Kỳ Quân vẫn nhắm nghiền mắt nhưng cô chính là không thể kháng nghị lời nói đầy đe dọa của Tử Phong. Chuyện gì Tử Phong cũng dám làm nếu cô không về e rằng ngay cả việc trói cô bằng dây thừng cũng quyết lời cô về. Huống hồ đã trễ như vậy cô vẫn chưa về nhà chắc chắn ông bà Du sẽ rất lo. Nghĩ đến lời Tử Phong nói cũng có lí nên Tử An không phản bác nữa mà ngoan ngoãn đi ra ngoài để tài xế đưa về.

Sau khi Tử An đi mọi thứ lại yên lặng mang chút ưu phiền, Tâm Di càng nghĩ càng cảm thấy hai chị em cô thật có duyên với bệnh viện. Cô mới nằm cách đây không lâu bây giờ lại đến Kỳ Quân, chỉ nghĩ có vậy mà Tâm Di cảm thấy buồn cười, người ta có duyên với những nơi tốt đẹp cô và em cô lại có duyên với nơi này thật đúng là cái số đen đủi.

Vì cô và Tử Phong vẫn chưa kịp ăn trưa đã vội vàng đến đây nên Tử Phong liền chuẩn bị hai phần cơm trưa cho hai người dùng tại đây luôn một thể. Vừa ăn Tâm Di vừa liếc nhìn Kỳ Quân rồi nhìn đến ánh mắt của Tử Phong có gì đó rất khác thường dường như đang suy nghĩ điều gì vô cùng phức tạp.

- Anh có chuyện gì khó nghĩ sao ?

Tử Phong nhìn Tâm Di cười dịu dàng nhưng trong ánh mắt lại vô vàng phức tạp.

- Không có gì em đừng suy nghĩ nhiều, thật ra anh đang nghĩ chuyện giữa Tử An và Kỳ Quân mà thôi.

Tâm Di cũng chẳng biết phải làm gì ngoài việc trở mắt nhìn mọi chuyện cứ diễn theo tự nhiên thì được rồi.

- Anh đừng nghĩ quá nhiều sẽ chẳng có gì đâu, à anh có nghĩ em rất có duyên với bệnh viện này không?

Tử Phong bị câu nói của Tâm Di chọc cho bật cười.

- Tâm Di sao em có suy nghĩ quái dị này chứ?

- Không phải sao em đã vào đây mấy lần rồi._cô chỉ nhìn anh cười trừ nói ra suy nghĩ của mình.

Tử Phong chỉ lắc đầu cười không nói gì nữa, thật ra điều anh đang nghĩ chính là làm thế nào để giúp Tử An xóa đi hôn ước kia nhưng rất khó điều đó còn phụ thuộc vào mẹ Thiên Ân.

Càng nhìn Kỳ Quân anh càng cảm thấy nét mặt Kỳ Quân lúc không lạnh lùng rất giống Thiên Ân, chỉ là suy nghĩ thoáng qua nhưng anh có cảm giác có một sự gắn gũi nào đó, một sợi dây nào đó liên tục kéo những người cạnh Tâm Di đến gần anh hơn.

Bữa trưa xong, Tử Phong cũng đến tập đoàn anh dặn Tâm Di phải chú ý sức khỏe đừng vì quá lo lắng cho Kỳ Quân mà bản thân vừa mới khỏi bệnh lại đổ bệnh lần hai.

Tử Phong đi rồi Tâm Di vẫn ở đó chăm sóc Kỳ Quân, từng giờ từng phút trôi qua, truyền nước vẫn nhỏ giọt tí tách. Tâm Di đột nhiên nghĩ đến Tiểu Kỳ, mấy hôm nay cô không đi học nên thời gian gặp Tiểu Kỳ cũng không nhiều cùng lắm mỗi tối Thiên Ân chở Tiểu Kỳ đi chơi liên ghé qua hỏi thăm cô đôi chút. Chỉ một cuộc điện thoại nửa tiếng sau liền thấy Tiểu Kỳ xuất hiện trên tay chính là quà thăm bệnh, phía sau còn có tùy tùng mà không phải đó chính là người bạn trai phong thái cao quý bộ dạng ưu nhã khí chất ngời ngời Lăng Thiên Ân, với nụ cười chói nắng. - Hai người lúc nào cũng dính như sam vậy sao?_Tâm Di cười ẩn ý liếc mắt nhìn Tiểu Kỳ, cầm lấy quà mà Tiểu Kỳ đưa.

Thiên Ân gãi gãi đầu cười nhưng cũng không quên trêu chọc lại ai bảo lúc sáng anh biết được tin tức từ 3K nói lại, thật là phải ngưỡng mộ Tử Phong đi làm cũng có bạn gái đi theo chăm sóc.

- Anh cũng không tốt phước bằng Tử Phong được bạn gái đến tận tập đoàn chăm sóc.

- Cái đó..._Tâm Di cười ngược cái đi đến bên cạnh giường Kỳ Quân.

Tiểu Kỳ từ cười nhìn Tâm Di liếc mắt nhìn Thiên Ân có chút oán trách.

- Ý anh nói em không tốt sao?

- Làm gì có em vô cùng tốt._Thiên Ân khoát vai Tiểu Kỳ cười vô tội.

Từ một căn phòng ảm đạm liền chuyển sang có chút sinh khí nhờ cái miệng lạnh lạnh của Tiểu Kỳ

Tiểu Kỳ chống cằm nhìn Kỳ Quân hồi lâu bỗng trong đầu lóe lên một ý nghĩ vô cùng kì quặc.

- A, nét mặt của Kỳ Quân rất giống...anh...Thiên Ân nha!

Câu nói này tuột khỏi miệng Tiểu Kỳ làm cho Tâm Di cùng Thiên Ân giật mình một cái nhìn chăm chăm Kỳ Quân đang bất tỉnh như món đồ quý hiếm có giá trị khảo cổ.

Thiên Ân nheo nheo mắt nhìn trong đầu liền hiện lên hình ảnh của em trai Lăng Thiên An. Sao lại có cảm giác kì lạ như vậy nhưng rất nhanh chóng suy nghĩ đó đã bị anh gạt bỏ vì anh cho rằng trên đời này thiếu gì chuyện người giống người.

- Chẳng giống chút nào cả.

- Không phải đâu, em thấy Tiểu Kỳ nói rất đúng lúc đầu em nhìn thấy anh còn tưởng đã gặp anh ở đâu rồi thì ra nét mặt em trai em giống anh._Tâm Di quan sát một hồi cũng kết luận một câu phụ họa.

- Đúng rồi anh nhìn kĩ một chút đi!_Tiểu Kỳ kéo Thiên Ân ngồi xuống cạnh Kỳ Quân đòi anh nhìn cho thật kĩ nét giống giữa hai người.

- Đúng là có nét giống_Thiên Ân nhú nhú mày suy nghĩ đánh giá gương mặt Kỳ Quân cuối cùng không muốn thừa nhận vẫn phải thừa nhận.

Chỉ có điều cũng có rất nhiều điểm khác mà điểm khác này vô cùng trùng hợp với điểm khác của anh và Thiên An. Từ nhỏ Thiên Ân được đánh giá là có một nét đẹp lãng tử nhưng giống mẹ nhiều hơn cho nên có nét đẹp ấm áp, trong khi đó Thiên An lại được đánh giá là nét đẹp lạnh giống ba nhiều hơn. Thiên Ân giật mình kinh hô với suy nghĩ của mình nếu đây mà là em trai của anh vậy chẳng khác nào Tâm Di và Kỳ Quân không có quan hệ huyết thống, điều đó lại càng không thể xảy ra.

- Nhưng sự khác biệt cũng không ít._Tâm Di nghiêng ngẫm một lát cũng thầm đánh giá sự khác biệt bởi lẽ suy nghĩ của cô vô cùng đơn giản họ không phải anh em khác nhau cũng là lẽ tất nhiên.

- Chắc anh và Kỳ Quân rất có duyên._Tiểu Kỳ cười hì hì

Thiên Ân liếc Tiểu Kỳ một cái cũng chẳng thèm nói gì, càng chìm đắm hơn trong suy nghĩ của chính bản thân mình, cả về hôn ước giữa Thiên An và Tử An anh khẽ thở dài một cái. Gia đình anh đã tìm kiếm tung tích của Thiên An khắp nơi nhưng cũng không thấy.

Năm Thiên An hai tuổi cùng gia đình đi du lịch, trong lúc gia đình sơ suất liền để Thiên An bị bắt cóc, Thiên Ân thật hối hận không thôi bản thân như vậy lại không giữ được một đứa trẻ hai tuổi. Bọn bắt cóc đòi tiền chuộc cũng không phải con số nhỏ nhưng gia đình anh vẫn cố chuẩn bị thật đầy đủ để cứu Thiên An nhưng vì quá hấp tấp đã báo cảnh sát bọn bắt cóc biết được liền bỏ trốn mang theo cả Thiên An, nếu nói bọn họ giết con tinh thì đáng lẽ nơi đó phải có xác của Thiên An nhưng rốt cuộc họ đến đó ngay cả một sợi tóc cũng không tìm thấy điều đó chứng tỏ Thiên An còn sống nhưng mà ở nơi nào thì không ai biết.

Năm đó vì vụ việc mất tích đó mà hai nhà Du- Lăng nhận nhạo không thôi nhưng rốt cuộc việc tìm kiếm cũng không hề có hiệu quả. Đến năm năm trước Thiên Ân đã cùng Tử Phong làm nên tổ chức FA cùng lúc tìm tin tức của hai người một là Thiên Tư-đại tiểu thư nhà họ Diệp, hai chính là Thiên An - nhị thiếu gia nhà họ Lăng.

Mọi chuyện cũng đã một phần nào đó lắng xuống từ lâu nhưng mẹ của Thiên Ân từ lúc Thiên Ân mất tích đôi lúc thần trí vì nhớ con lại ngây ngây dại dại, đôi lúc lại tỉnh táo như người thường bệnh tình cũng không có khả năng thuyên giảm làm cho ba anh cùng anh hết sức phiền lòng không biết phải làm sao để giảm đi nỗi đau mất con của bà.

Cứ vậy vì bệnh tình của bà mà hai gia đình không dám phá vỡ cái hôn ước kia, phá vỡ đồng nghĩa với việc thừa nhận Thiên Ân không còn tồn tại trên đời khi đó mẹ anh sẽ vô cùng kích động bệnh tình sẽ càng nặng thêm như vậy sẽ làm mọi chuyện càng thêm rối.

Nghe đến đây Thiên Ân bỗng nảy ra ý định sao không để mẹ anh tiếp xúc với Kỳ Quân có khi bệnh tình bà sẽ đỡ hơn, biết đâu bà cũng có cảm giác như anh rằng Kỳ Quân có nét vô cùng giống Thiên Ân.

- Chắc là vậy!_Thiên Ân mỉm cười nhìn Tiểu Kỳ rồi lại nhìn Kỳ Quân đang nằm yên bất động trong lòng dâng lên cảm xúc vô cùng phức tạp, có gì đó đau xót không thôi.

Nói chuyện rôm rả không lâu, Thiên Ân và Tiểu Kỳ cũng ra về, Tâm Di lại một mình chăm sóc Kỳ Quân. Ngó nghiêng ít ra trời cũng xế chiều, đột nhiên cô nghĩ đến Tử Phong liền mỉm cười một cái.

Tại phòng làm việc của Tử Phong lại mang chút không khí căng thẳng, căn phòng này nếu không có sự xuất hiện của Tâm Di sẽ luôn mang một màu ảm đạm và quý dị lạnh lùng.

- Anh đã điều tra được gì rồi?_Tử Phong hướng về 3K chờ mong đáp án.

- Thật ra chuyện cũng không có gì lớn chỉ là một vụ thanh toán học đường.

Tử Phong đã nghĩ mọi chuyện có dính dáng đến anh nên Tử An gặp chuyện liên lụy đến Kỳ Quân nhưng bây giờ có lẽ suy đoán của anh đã sai rồi. Thậm chí đó còn là thanh toán học đường xem ra đúng như Tử An đã nói do Tử An mà ra.

- Vậy là ai làm?

- Trần Vỹ, cậu biết cậu ta không?

- Biết, thằng nhóc này đã từng theo đuổi Tử An xem ra là tình cảm riêng của Tử An chúng ta cũng không thể xen vào._Tử Phong nhìn trời bên ngoài đã xế chiều nhàn nhạt trả lời.

Anh là người có thù tất báo, bất cứ ai làm hại đến gia đình anh đều không buông tha nhưng vấn đề chuyện này xảy ra do tình cảm rất khó giải quyết tốt nhất đừng nên xen vào để tránh Tử An cảm thấy khó xử.

- Vậy cậu định không nhúng tay vào?

- Cứ chờ Kỳ Quân tỉnh lại hỏi rõ ngọn ngành hẳn tính.

Kể từ khi gặp Kỳ Quân anh biết được Kỳ Quân cũng là một người thích tự lập nếu việc này là của bản thân sẽ không hi vọng người khác xen vào.

Chuyện gì đến sẽ đến cứ để nó diễn ra tự nhiên dù có cố gượng ép cũng chẳng ích gì, từ đó đến giờ Tử Phong luôn tôn trọng tính riêng tư của Tử An nên anh cũng sẽ để Tử An tự mình giải quyết, nếu không được khi đó cô sẽ tự tìm đến người anh trai này.

34. Chương 34: Khó Xử

Nếu đã yêu sẽ không có một thứ gì có thể ngăn cản, nếu lựa chọn người ta sẽ lựa chọn nơi có người mình yêu và một tình yêu vĩnh cửu.

Ngàn lần phủ nhận nỗi đau dần xé tâm can nhưng càng cố rũ bỏ nó lại càng khắc sâu hơn đau đến tê dại.

Đoạn phim bạo lực đầy kinh hoàng kia vẫn tiếp diễn, mỗi cử chỉ mỗi hành động đều vô cùng chân thực khó có thể làm cho những người trong cuộc chỉ một lúc mà có thể phai nhòa.

Nụ cười yếu ớt của Kỳ Quân vẫn cứ hiện hữu trong trí nhớ của Tử An như một đoạn phim ngắn, cảm giác đau nhói vẫn cứ thế mỗi lúc một tăng cho đến khi nước mắt trực trào.

- Kỳ Quân!

Tử An hét một tiếng lập tức bật dậy, hóa ra chỉ là một giấc mơ nhưng sao cảm giác đau vẫn cứ âm ỉ. Trên trán Tử An đầy những giọt mồ hôi, bờ môi đỏ mím chặt kìm chế sự đau xót, tay bám chặt ga giường. Mọi thứ đã quá rõ ràng nó không chỉ là giấc mơ mà nó đã xảy ra thật, thật đến nỗi ngay cả khi Tử An chìm vào giấc ngủ vẫn còn nhớ đến không dứt.

Khi Tử An từ bệnh viện về nhà vì quá mệt mỏi đã định ngã lưng một chút không ngờ đã ngủ quên. Bây giờ trời cũng đã chập tối, Tử An ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ mơ màng. Nhớ đến Kỳ Quân cô lại xuống giường chải lại mái tóc, thay đồ rồi lao ra khỏi phòng nhanh chóng, bây giờ Tử An chẳng cần nghĩ nhiều chỉ cần biết người cô muốn thấy bây giờ là Kỳ Quân.

- Tử An!

Tiếng Tử Phong gọi lại khiến Tử An giật mình, quay lại nhìn mới thấy Tử Phong đang ngồi trên sofa cùng ông bà Du, Tử An bây giờ mới thoát khỏi suy nghĩ của mình, mọi thứ dần trở nên hỗn độn trong lòng cô sao vẫn còn cảm giác bất an vô bờ.

- Ba, mẹ, anh hai.

- Con lại đây ba mẹ có chuyện muốn nói.

Tử An đến ngồi bên cạnh bà Nhã Nhân, không gian phòng khách lớn mọi thứ lại chìm trong im lặng, Tử An biết sắp có chuyện quan trọng cần phải tuyên bố thì ba mẹ cô cùng Tử Phong mới có nét mặt nghiêm túc như thế nhưng xem ra chuyện họ sắp nói sẽ liên quan đến cô.

- Con...con muốn đến bệnh viện.

- Khoan đã, ở đó đã có Tâm Di con không cần quá lo lắng.__bà Nhã Nhân nhẹ nắm lấy tay Tử An kéo cô ngồi xuống bên cạnh bà.

- Em cứ ngồi xuống đi, lát nữa anh cùng em đến đó.

Mọi chuyện có lẽ đã đến lúc cần nói rõ nếu để quá muộn tất cả sẽ trở nên khó xử, dù vẫn biết chuyện họ nói sẽ làm Tử An đau lòng cùng phiền não. Một mặt không muốn làm hai bên gia đình khó xử, một mặt lại không muốn Tử An đau lòng nhưng chuyện gì thì cũng cần có một cách giải quyết.

Ông Tử Nhạc chậm rãi nhấp một ngụm trà đáng vẻ thư thả nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn chứa nhiều điều khó nói.

- Có chuyện gì ba mẹ cứ nói con nghe đây.

Tử An cũng cảm thấy không khí này vô cùng ngột ngạt, càng nhìn sâu vào ánh mắt của ông Tử Nhạc cô càng thấy như có tai họa sắp ập đến. Cả khi nhìn qua Tử Phong cô cũng thấy một ánh mắt rất khác thường. Tử Phong luôn giữ bình tĩnh trong mọi tình huống, trên gương mặt anh lúc nào cũng tĩnh lặng như mặt hồ, nhìn vào vốn không thể nhận ra anh có bao nhiêu tâm sự.

- Chắc con vẫn còn nhớ hôn ước giữa con và Thiên An chứ?

Lời ông Tử Nhạc thốt ra rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ phá vỡ sự tĩnh lặng tận đáy lòng mỗi người nghe được. Tử An cũng dâng lên một nỗi lo lắng, cô biết về hôn ước này từ lâu nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy mặt vị hôn phu kia, một chút ấn tượng về Thiên An cô cũng không có thì lấy gì để nhớ đến hôn ước đó. Từ lo lắng Tử An lại chuyển sang đau nhói trong tim khi nghĩ đến Kỳ Quân đáng lẽ ngay từ đầu cô phải nhớ đến hôn ước này mới đúng.

- Chuyện đó...chẳng phải Thiên An đã không còn nữa rồi sao?

Ánh mắt Tử An lay động như một cơn sóng giữa đại dương bao la dậy sóng, cô không nghĩ rằng cho đến bây giờ hôn ước đó vẫn không bị xóa bỏ. Từ khi mười tuổi cô đã được biết về hôn ước này nên từ nhỏ Tử An đã thường xuyên được đưa đến nhà họ Lăng xem như là vun đắp tình cảm, bà Lăng cực kì quý mến Tử

An. Lúc bà không tỉnh táo vẫn bảo cô là con dâu, bảo cô và Thiên An rất xứng đôi, ngặt nỗi cái người được bà xem là Thiên An không ai khác chính là Thiên Ân.

Tử An những lúc như vậy không biết nên làm thế nào để từ chối, hướng hồ cô và Thiên Ân xem nhau như anh em muốn tính tới hôn nhân là không thể nào. Cô cũng không nghĩ hai gia đình lấy cái hôn ước kia ra để ép buộc hai người.

- Đúng là Thiên An đã bị mất tích nhưng bác Lăng muốn con và Thiên Ân kết hôn.

Ông Tử Nhạc cũng chẳng cần để ý đến thái độ của Tử An mà nhàn nhạt trả lời, ông biết nói ra điều này rất vô lý nhưng bà Lăng vì chuyện này mà bệnh tình ngày càng trầm trọng có nói cách mấy cũng không chịu ra nước ngoài chữa trị. Bà bảo khi nào tận mắt thấy Thiên An và Tử An thành một đôi thì mới yên tâm, bà thậm chí quên mất một người con trai tên Thiên Ân.

Sét đánh giữa trời quang.

- Không...không thể nào con không đồng ý hướng hồ con chưa đủ tuổi kia mà.

Chuyện này đối với Tử An thật sự quá khó để chấp nhận, trong tưởng tượng cô cũng chưa từng nghĩ đến bây giờ bảo cô kết hôn với một người cô luôn xem là anh trai là hoàn toàn không thể.

- Vì thế hai con sẽ đính hôn trước.

- Con không muốn đừng ép con._giọng Tử An mang nét uất ức thiếu điều nước mắt chưa trực trào.

Cả bốn người đều chìm trong im lặng, ban đầu mọi người vẫn tưởng mọi chuyện sẽ không có gì nghiêm trọng nhưng không ngờ Kỳ Quân và Tiểu Kỳ đồng thời xuất hiện đã làm cho cuộc hôn nhân này trở nên khó xử.

- Con nghĩ mọi chuyện cũng không nghiêm trọng lắm chi bằng chúng ta bàn bạc lại với gia đình Thiên Ân hướng hồ hôn nhân thì không thể xem như một trò chơi được.

Tử Phong vẫn không chút biến sắc từ tốn trả lời như lời khuyên ngăn ông Tử Nhạc không nên ép Tử An đồng thời cũng là lời an ủi Tử An. Là một người anh nên Tử Phong hiểu rất rõ Tử An đang vô cùng lo lắng cùng đau lòng, Tử An có thể nào lại từ bỏ một tình yêu mà mình vất vả mới có được mặc dù cả hai chưa nói gì với nhau nhưng chỉ cần nhìn sự hi sinh và thái độ dành cho nhau cũng đủ hiểu.

Nếu mọi chuyện vẫn tiến triển tốt thì tình cảm đó cũng sẽ lớn dần mà tiến triển theo nhưng xem ra để vượt qua ải lần này cũng gặp không ít khó khăn.

- Ba cũng mong là các con có cách dàn xếp ổn thỏa, ba chỉ nói để con biết mà đối mặt nếu con có cách từ chối hôn sự này mà không ảnh hưởng đến ai thì ba cũng không phản đối.

Nghe được những lời này từ ông Tử Nhạc cả ba người cũng thở phào nhẹ nhõm, bà Nhã Nhân nở nụ cười nhìn Tử An để trấn an. Mọi chuyện cũng không quá nghiêm trọng nhưng chuyện này có thể ảnh hưởng đến bà Lăng, đó vẫn là một cuộn chỉ vô cùng rối.

- Con sẽ tìm cách để từ chối hôn sự này._Tử An buông giọng chắc nịch, nếu cứ giải quyết theo tình cảm mãi cũng không được có lẽ đã đến lúc cô có chủ kiến của riêng mình.

- Tùy con chỉ cần không làm cho hai gia đình khó xử là được._ông Tử Nhạc vẫn thái độ điềm đạm nhưng trong ánh mắt có gì đó suy tư khó đoán.

- Nếu không còn gì con cùng Tử An đến bệnh viện một chút._Tử Phong nhìn vào thái độ đứng ngồi không yên của Tử An mà cũng cảm thấy không đành lòng.

- Được rồi hai con cứ đi khi nào Kỳ Quân tỉnh thì báo cho ba mẹ biết._bà Nhã Nhân cũng đau xót không kém khi thấy Tử An phải đối mặt với một chuyện khó xử như vậy.

Giữa chữ nghĩa và chữ tình xem ra chỉ có thể lựa chọn một, nếu Tử An đã quyết định vứt bỏ chữ nghĩa thì cũng không còn cách nào khác là tìm cách giải quyết tốt nhất để chữ nghĩa kia dù không thực hiện được cũng không phải mang tiếng.

————— Bệnh viện An Bình người đông vô cùng, người bệnh, người thăm bệnh, y bác sĩ ra vào không ngớt.

Tử An và Tử Phong bước trên hành lang thẳng tắp, so với cảnh ồn ào ngoài cổng và nơi ra vào phòng cấp cứu thì nơi đây lại vô cùng im lặng. Gió nhẹ thổi qua làm Tử An thoáng lạnh đầu óc miên man có chút mơ hồ, cô vẫn không ngừng suy nghĩ về hôn nhân kia. Cô phải tìm cách để từ chối nhưng phải nói như thế nào đó mới là một lễ vả lại cô phải nói với Kỳ Quân thế nào nếu cậu biết được chuyện này sẽ có phản ứng thế nào, mọi thứ cứ nhảy múa trong tâm trí Tử An làm một người luôn có suy nghĩ đơn thuần rất ít khi lo lắng lại lâm vào tình trạng bàng hoàng bế tắc.

Đã đến trước cửa phòng Kỳ Quân nhưng Tử An lại không hề có một chút tập trung nào thậm chí đi qua rồi mà còn không biết.

- Tử An đến rồi!

Tử Phong bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nếu nói Tử An giờ này tinh thần treo ngược cành cây cũng không nói quá. Tử An bị gọi liền giật mình nhìn vị trí hiện tại của mình đúng là bước vượt qua cửa phòng cả mấy bước rồi xem ra cô vẫn còn chưa ý thức được hiện tại mình đang làm cái gì. Tử Phong gõ cửa phòng nhưng không có ai trả lời, anh nhú mảy chờ hồi đáp mãi cũng không thấy liền vịn núm xoay mở cửa vào.

Anh và Tử An bước nhẹ nhàng vào phòng bệnh, Kỳ Quân vẫn chưa tỉnh, Tâm Di có lẽ quá mệt mỏi nên đã ngủ gục cạnh giường Kỳ Quân đôi mắt nhắm nghiền mái tóc dài rủ xuống hơi nghiêng một bên, thỉnh thoảng đôi mày thanh tú vẫn nhú lại chứa nhiều sự lo lắng và bất ổn.

Tử An bước đến ngồi mép giường bệnh cạnh Kỳ Quân một nỗi chua xót lại dâng trào, vì ai mà Kỳ Quân phải nằm đây trong khi cô lại vướng vào cái hôn sự vô lí kia. Cảm giác khi nhìn người mình yêu vì mình mà hi sinh lại không thể nói lời yêu thật quá đau.

Tử Phong cởi áo khoác trên người đến khoác lên người Tâm Di, dù động tác anh rất nhẹ nhàng nhưng vẫn mang theo một cỗ ấm áp khiến Tâm Di bừng tỉnh.

- Hai người đến rồi sao, mệt quá nên em ngủ một lúc._Tâm Di dụi mắt nhìn Tử Phong lại liếc nhìn Tử An đang đau xót ngồi cạnh Kỳ Quân trong lòng cũng mang theo vài phần lạnh lẽo.

- Cũng vừa mới đến, làm em thức giấc sao?_Tử Phong cười dịu dàng nhìn Tâm Di.

- Em ngủ cũng lâu rồi._Tâm Di giữ lấy áo khoác trên người cảm nhận được một sự ấm áp lạ kì từ Tử Phong.

Tại sao cô có cảm giác nụ cười của anh giống như vầng dương tỏa sáng dù cho ở khoảng khắc nào chỉ cần có anh cô sẽ cảm thấy vô cùng an toàn và ngập tràn yêu thương. Đến bây giờ Tâm Di vẫn còn hoài nghi cô đúng là đã có anh hay chưa, cô không mong đó là mơ nhưng cứ nghĩ đến một ngày anh lìa xa cô khi đó cô sẽ phải đối mặt như thế nào. Sự quan tâm chăm sóc của Tử Phong dành cho cô mỗi cử chỉ mỗi hành động vô cùng nhẹ nhàng khiến cô vì quá hạnh phúc mà đâm ra lo lắng vu vơ.

- Chị dâu chị về nghỉ đi để em chăm sóc Kỳ Quân được rồi._Tử An nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Tâm Di liền cắn rứt không thôi.

- Như vậy có được không, em cũng bị thương cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức mới tốt._Tâm Di đang chìm trong suy nghĩ liền đưa mắt lo lắng nhìn Tử An.

- Chị nói vết thương này sao? Chỉ là vết thương nhỏ không sao đâu._Tử An đưa tay sờ nhẹ vết thương bằng trên cổ mỉm cười nhìn Tâm Di.

Thật ra Tử An đúng là bị thương còn là vết thương rất sâu, vết thương trong tim thì có thể thấy được chăng?

- Kỳ Quân thế nào rồi?_Tử Phong nhìn Kỳ Quân nằm trên giường bệnh mà cũng không khỏi mang vài phần đồng cảm với Tử An.

- Bác sĩ bảo tình trạng khá rồi chắc khoảng vài tiếng nữa là tỉnh lại.

- Vậy được em cũng mệt rồi để anh đưa em về._Tử Phong ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn của Tâm Di ánh mắt tràn ngập sự yêu thương cùng lo lắng.

- Vậy Tử An có ổn không?

Tâm Di nheo nheo mắt nhìn Tử Phong rồi lại nhìn Tử An có chút không an tâm, vả lại cô cũng không an tâm vì Kỳ Quân nên không muốn về chút nào nhưng khi bắt gặp ánh mắt màu cà phê đầy sâu lắng của Tử Phong cô có muốn làm trái lời xem ra cũng rất khó.

- Không sao đâu anh cho người ở đây bảo vệ là được._Tử Phong lại đưa ngón tay thon dài nhẹ vuốt mái tóc Tâm Di như một hành động trấn an.

Anh biết cô rất lo lắng cho Kỳ Quân nhưng chính sức khỏe cô cũng không tốt còn lo lắng cho người khác không khéo lại đổ bệnh.

- Nhưng em thấy Tử An thật sự không ổn._cô đây gọi là cứng đầu cố bịa lí do để được ở lại.

Tử Phong nhũn mày sau đó lại giãn ra đôi môi nở một nụ cười đùa cợt: - Ngốc à, em lo nhiều quá sắp thành cụ bà rồi.

- Anh là chê em già sao ?_Tâm Di bĩu môi nữa như trách móc.

Tử Phong vẫn nhìn Tâm Di với ánh mắt chứa đựng nét cười.

- Em lo cái gì em là cụ bà anh sẽ là cụ ông chúng ta vẫn là một đôi.

Nói xong Tử Phong véo mũi Tâm Di một cái đầy đắc ý nở nụ cười thỏa mãn. Tâm Di phì cười vì câu nói của Tử Phong, đúng như anh nói nếu hai người có thể nắm tay nhau đi cả cuộc đời thì cũng sẽ có một ngày như lời anh nói, hai người sẽ vẫn là một đôi cho đến răng long đầu bạc.

- Thôi không nói nữa em phải về nghỉ sức khỏe của em còn rất yếu._Tử Phong lại hiện lên nét cương nghị trên gương mặt tuấn lãng chứa vài phần đe dọa.

- Được được em nghe lời anh là được chứ gì.

Tâm Di gật gật đầu như gà mổ thóc, lúc này cô không đồng ý một lúc sau thể nào cô cũng bị anh ép buộc theo cách khác, cô chính là chọn rượu mời chứ không chọn rượu phạt. Tử Phong hài lòng nắm tay Tâm Di nhếch môi cười nhẹ xem ra cô cũng ý thức được nếu không nghe lời anh sẽ vẫn phải chịu phạt theo cách khác.

- Vậy anh chị về đây nếu có chuyện gì em nhớ báo cho chị biết._Tâm Di xoay người nhìn sang Tử An đang ngồi ở đầu giường cạnh Kỳ Quân.

- Em biết cách xử lí mà chị không cần lo._Tử An mỉm cười để Tâm Di yên lòng.

Tâm Di bị Tử Phong nắm chặt tay kéo đi, cái này có thể gọi là bạo lực hay không đây. Tâm Di vẫy tay chào Tử An rồi cũng khuất sau cánh cửa.

Cửa phòng khép lại mọi thứ một lần nữa chìm trong tĩnh lặng, ánh sáng bao phủ một màu trắng nhàn nhạt chứa đựng sự cô đơn. Tâm trạng Tử An có chút phức tạp khi nhìn vào gương mặt điển trai của Kỳ Quân. Gương mặt cậu rất sáng cũng rất lạnh đôi môi mím chặt, gương mặt được ánh sáng phản chiếu mang chút ma mị, trên gương mặt vẫn còn vài vết xước.

Tử An mỉm cười đưa tay chạm nhẹ vào đôi môi, tay cô có chút run run, không hiểu sao khi cô chạm vào Kỳ Quân cảm giác đau đớn lại lan khắp cơ thể, chưa bao giờ cô chạm vào Kỳ Quân lại bất an đến như vậy. Ngón tay mảnh khảnh lại di chuyển lên sống mũi, vết thương trên gương mặt Kỳ Quân, Tử An muốn từng đường nét trên gương mặt Kỳ Quân không những đi sâu vào tâm trí cô, vào trái tim cô và cả xúc giác của cô. Cứ như vậy cho dù ở bất cứ đâu Tử An cũng có thể thấy Kỳ Quân.

Tử An ngồi rất lâu bên cạnh Kỳ Quân, tiếng truyền nước vẫn vang lên tí tách, hơi thở Kỳ Quân vẫn vang lên đều đều trong không gian vắng lặng.

Nắng mai lại đến khẽ hát những khúc ca vu vơ của một ngày mới, ánh sáng bao phủ sẽ mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng ấm áp.

Tử An nằm co ro trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền mái tóc dài thả trên ga giường trắng phao có một cái gối rất êm để kê. Lúc này ai bước vào còn tưởng bệnh nhân chính là Tử An, được một cái gối kê rất êm

còn có một cái chăn rất ấm Tử An không ngừng vùi gương mặt vào chăn. Phải diễn tả cảm giác này như thế nào nhỉ vô cùng ấm áp cứ thế mà có một giấc ngủ rất sâu đánh một giấc cả một đêm còn bệnh nhân thế nào cũng chẳng thèm quan tâm.

Gió sớm nhẹ thổi làm cho tấm rèm nhẹ nhàng bay mang theo hơi thở của sự bình yên. Gió lướt qua gương mặt đang say ngủ mơ màng mà đùa giỡn, có chút êm ái cùng dịu dàng.

Bị ánh sáng bên ngoài hắt vào, Tử An trở mình đưa tay dụi dụi mắt mơ mơ màng màng cô nhìn thấy một gương mặt đẹp trai kề cận.

- Kỳ Quân cậu tỉnh rồi sao?_giọng nói lè nhè rõ ràng chưa tỉnh ngủ.

- Phải tôi tỉnh rồi!_Kỳ Quân nằm nghiêng người đưa mắt nhìn Tử An khoe môi nhếch lên thành một nụ cười.

Vừa nghe xong câu trả lời Tử An giật mình ý thức được mình vừa nói chuyện với ai, từ trong giấc mơ được kê gối được chùi chùi ấm Tử An đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Cái gối chính là cánh tay Kỳ Quân và cái chăn chính là khuôn ngực ấm áp kia, Tử An kinh ngạc nhìn chằm chằm Kỳ Quân. Không nói không rằng lập tức bật dậy đưa mắt nhìn sang bên cạnh, bên cạnh cô là một gương mặt quen thuộc mang nét cười cợt.

- A...Tử An cậu thật biết lựa gối để kê, sao lại lấy cánh tay tôi để kê nha thật là mỗi chết được.

Kỳ Quân cũng ngồi dậy đưa cánh tay mỗi như vẫy vẫy cho đỡ mỏi, khuôn mặt đẹp trai nhăn nhó giả vờ đau đớn. Liếc mắt nhìn Tử An đang mở mắt to nhìn mình Kỳ Quân thật muốn bật cười nhưng vẫn cố nhịn giả vờ đau.

- Cậu...cậu tỉnh khi nào?_Tử An ngạc nhiên nhưng cũng vô cùng vui mừng.

- Tối qua!_Kỳ Quân nhún nhún vai vô cùng thản nhiên, sau đó lại nhăn nhó đưa tay xoa xoa tay trông đến thảm.

- Là...là tối qua vậy...sao cậu không gọi tôi?

- Cậu đi chăm bệnh nhân mà lại bảo bệnh nhân gọi mình có phải là kì quặc không hả?

- Cái này...tại tối qua tôi mệt quá nên ngủ quên._Tử An cúi gằm mặt tỏ vẻ hối lỗi.

Kỳ Quân đưa tia nhìn lên người Tử An đôi môi lại nhếch lên nụ cười thích thú.

Chuyện là đêm qua Tử An ngồi một lúc lâu cảm thấy vô cùng buồn ngủ liền ngủ gục, đến lúc Kỳ Quân mở mắt tỉnh dậy thì đã nửa đêm xoay người sang bên cạnh liền thấy Tử An đã ngủ, Kỳ Quân giật mình nhủ mày một cái lại nở một nụ cười. Nhưng trong phút chốc nụ cười kia cũng trở nên đông cứng vì trên khoe mắt Tử An còn ướt ướt.

Kỳ Quân lắc đầu cười khở

"Ngốc! Ngủ mà cũng có thể khóc sao?

"

Kỳ Quân cố ngồi dậy phần bụng vẫn còn đau, cả thân người như rã rời nhưng không hiểu sao khi thấy Tử An mà mọi sự đau nhức đều tan biến.

Kỳ Quân bứt dây truyền nước ra khỏi tay, nhẹ ôm lấy Tử An đặt nằm trên giường, định rút tay ra trở về vị trí cũ ai ngờ Tử An lại bám lấy cánh tay cậu không buông còn dùng làm gối kê đầu, không ngừng vùi mặt vào ngực cậu mà ngủ ngon lành. Kỳ Quân bó tay bất lực làm gối làm chăn miễn phí cả đêm cho Tử An, người ta bảo bệnh nhân sẽ được chăm sóc tận tình nhưng Kỳ Quân thì ngược lại chăm sóc cho người chăm bệnh nói ra không phải cậu lắm lắm hay sao. Nghĩ là thế vậy thôi chứ thấy Tử An dụi vào ngực cậu ngủ ngon lành còn không ngừng gọi tên cậu khiến cậu cảm thấy vô cùng ấm áp nhưng vì quá mệt nên Kỳ Quân đã thức sớm nên mới có cơ hội ngắm Tử An ngủ.

- A...đau quá!

Có cơ hội trêu tốt như vậy sao lại không trêu Kỳ Quân giả vờ nhăn nhó đau đớn mặc dù cũng đau thật nhưng chắc không đến nỗi đó đâu.

- Cậu đau ở đâu ?

Tử An hốt hơ hốt hải đưa ánh mắt nhìn khắp người Kỳ Quân, đưa tay sờ vào khuôn mặt Kỳ Quân đầy lo lắng. Đôi bàn tay bé nhỏ bị Kỳ Quân nắm lại áp vào ngực trái của cậu cảm nhận nhịp tim đập mãnh liệt, Kỳ Quân mỉm cười nhìn gương mặt dần ửng đỏ của Tử An.

- Tôi đau ở đây!

Tay Tử An như đông cứng tại chỗ, cảm giác ấm áp được bàn tay kia nắm còn có nhịp tim đập thành thịch rất mạnh, không chỉ có tim của Kỳ Quân mà cả tim Tử An cũng đập liên hồi. Như hiểu được mình đang bị lừa Tử An liền lấy lại bình tĩnh rút tay về còn dấm vào bụng Kỳ Quân cái.

- Dám lừa tôi đáng chết!_dấm xong Tử An lập tức nhảy khỏi giường lao vào nhà vệ sinh để đỡ ngượng bỏ lại tiếng kêu gào của Kỳ Quân ở phía sau.

- Ấy da...cậu sao mà bạo lực với bệnh nhân quá vậy?_Kỳ Quân vừa nằm xuống ôm bụng kêu gào vừa đắc ý cười khì khì.

Tiếng cười của Kỳ Quân ở bên ngoài vẫn không dứt liền nghe tiếng mở cửa, Kỳ Quân liếc mắt nhìn liền thấy thân ảnh một cao một thấp của Tử Phong và Tâm Di bước vào, trên tay còn cầm theo một hộp thức ăn.

- Em tỉnh lại khi nào mới sáng sớm đã có chuyện gì lại cười đắc ý như vậy?

- Anh Tử Phong, chị hai em tỉnh lại tối qua. Lúc này có trêu Tử An một chút._nói xong Kỳ Quân còn hướng vào nhà vệ sinh vẫn đóng kín mít.

- Em vừa khỏi bệnh không ngồi yên được hay sao?

Tâm Di liếc Kỳ Quân một cái đặt hộp thức ăn lên bàn rồi ngồi bên cạnh trách móc.

- Em không sao vẫn rất khỏe.

Tử Phong nhìn bộ dạng cười cười của Kỳ Quân ngó không thấy Tử An anh hơi nhíu mày lại nhếch môi cười dường như đã hiểu.

- Anh nghĩ em có khả năng trêu Tử An đến nỗi nó tự nhốt trong nhà vệ sinh thì sức lực quả thật rất tràn trề không chừng còn có thể đánh thêm vài trận.

- Đúng là chỉ có anh Tử Phong là hiểu em._Kỳ Quân nhẹ dựa lưng vào đầu giường môi vẫn giữ nụ cười.

Tâm Di lắc đầu nhìn hai người con trai đang thao thao bất tuyệt, liền đem hộp thức ăn mở ra đem đến trước mặt Kỳ Quân.

- Em ăn một chút gì đi, hai người mà nói chuyện thì chẳng có gì tốt lành.

Kỳ Quân cũng không nói gì nữa ngoan ngoãn mà ăn nếu không sẽ bị bà chị cần nhẫn đến chết, Tử Phong bị Tâm Di liếc một cái liền cười cười quay mặt đi chỗ khác tỏ ra mình vô tội. Cửa phòng vệ sinh bật mở Tử An bước ra, nhìn thấy Tâm Di và Tử Phong liền mừng rỡ ít ra cô đỡ phải bị Kỳ Quân trêu chọc.

- Hai người đến sớm vậy?

- Ủ, anh còn bận một số việc nên đến sớm một chút._ Tử Phong theo tiếng động mà nhìn đến Tử An nhàn nhạt trả lời.

- Chị một lát nữa cũng phải đến trường nên đến sớm sẵn tiện chuẩn bị thức ăn cho hai đứa.

Tử An nghe đến thức ăn liền sáng mắt ra chạy đến cạnh Tâm Di nở nụ cười tươi rói so với bộ dạng khốc đến đau khổ thật vô cùng khác biệt.

- Chị dâu chị thật tốt!

Tâm Di nhẹ mím cười một cái đưa phần ăn cho Tử An, phải nói là tính tình Tử An dễ thích nghi hay dễ thay đổi đây không biết nữa. Vừa mới hôm qua trông vô cùng người lớn chừng chạc hôm nay lập tức biến thành một đứa trẻ thấy đồ ăn liền vui vẻ đến như vậy. Nhưng để thấy một Tử An đứng đắn người lớn thì chẳng bằng thấy một Tử An như hiện giờ thì hơn.

- Cậu không định giành phần ăn với người bệnh đó chứ?

Tử An vui mừng đón nhận phần ăn còn chưa kịp ném liền vang bên tai giọng nói của Kỳ Quân. Nghĩ đến đây lửa giận của Tử An lại nổi lên, sao hôm qua cô có thể khóc vì con người này được nhỉ thật uổng phí những giọt lệ tinh khiết.

- Cậu không phải cũng có một phần hay sao?

- Người bệnh phải ăn gấp hai lần bình thường để bổ sung năng lượng cậu không biết sao?

- Cậu...là muốn nằm ở đây dài hạn đúng không?_Tử An nghiêng rằng tức giận trừng mắt giận dữ giờ nắm đấm đe dọa.

Kỳ Quân nuốt khan một cái cười cười:

- Được được không trêu cậu nữa đúng là bạo lực.

Tử Phong và Tâm Di trò chuyện đôi ba câu, không khỏi lắc đầu bất lực trước trình độ cãi tay đôi của Tử An và Kỳ Quân, rồi hai người cũng nhanh chóng rời đi vì hôm nay Tâm Di phải đến trường sau mấy ngày vắng mặt, chắc chắn có rất nhiều chuyện để làm kể cả bài học cũng chất đống cũng không chừng.

————— Cổng trường đại học đông nghịt sinh viên, Tâm Di cùng Tử Phong đến trường vì sự vắng mặt mấy ngày qua hôm nay lại cùng nhau xuất hiện nên cũng đã gây một trận xôn xao trong trường. Dĩ nhiên không thể qua được ánh mắt sắc bén của Hạo Minh bên cạnh còn có cả Y Ngân.

- Anh ra tay hay đến nỗi giờ này họ vẫn có thể tay trong tay._Y Ngân nhếch mép cười khinh bỉ, lướt ánh mắt sắc nhọn lên người Tâm Di đang cười tươi đi bên cạnh Tử Phong.

- Tôi có nói làm cho hai người đó tách ra sao?_Hạo Minh gieo tia nhìn thú vị lên người Tâm Di bắt giắc cậu ta lại nghĩ tìm cách tiếp cận Tâm Di thì khi đó Tử Phong sẽ xử sự như thế nào.

- Anh..._Y Ngân không biết trút nỗi thống hận này vào ai chỉ có thể oán giận nhìn Tâm Di.

Tâm Di đang rảo bước trên sân trường mà cũng rung mình một cái, ở đây không lạnh tại sao đột nhiên cô cảm thấy như có hàn băng lại gần khiến cả người rét run.

Trong lớp học cũng có vô số ánh mắt khác lạ nhìn Tâm Di, trong số đó còn có cả Hạnh Nghi nhưng Tâm Di cũng không quan tâm lắm chỉ gạt đầu chào cho phải phép dù sao cô có muốn chú tâm cũng không được bởi vì đại tỉ Tiểu Kỳ. Vừa bước vào lớp, Tâm Di liền bị Tiểu Kỳ kéo vào chỗ ngồi để chia sẻ tâm sự. Gương mặt Tiểu Kỳ không như ban đầu mang vẻ đùa giỡn mà vô cùng nghiêm túc khiến Tâm Di cũng có cảm giác chuyện vô cùng hệ trọng.

- Bà có chuyện gì mà trông ủ rũ vậy?

Tiểu Kỳ thở dài lại không biết bắt đầu từ đâu, sáng nay vừa đưa cô đến trường Thiên Ân có vẻ chất chứa nhiều tâm sự muốn nói nhưng lại thôi mặc dù cô có hỏi anh cũng chỉ mỉm cười trấn an bảo rằng không có việc gì khiến Tiểu Kỳ vô cùng lo lắng.

- Tôi không biết anh Thiên Ân có chuyện gì mà có vẻ không vui lại không chịu nói ra bà có biết không?

"Phụt

" Tâm Di sắc một cái thuở nay bạn trai của mình lại đi hỏi người khác có phải là vô lí quá rồi không. Tâm Di trở mặt ra nhìn Tiểu Kỳ rồi đưa tay sờ trán Tiểu Kỳ rồi gạt gù.

- Ủm vẫn bình thường.

Tiểu Kỳ trừng mắt nhìn Tâm Di gạt tay ra khỏi trán mình.

- Bà làm cái gì vậy tôi nói chuyện nghiêm túc đó.

- Nghiêm túc? Được, vậy bà nói đi Thiên Ân là bạn trai của ai?_Tâm Di thở dài một cái không ngó đến Tiểu Kỳ mà lấy sách ra đọc.

- Thì là của tôi.

- Bà vẫn còn nhận thức được Thiên Ân là bạn trai của bà vậy tại sao lại đi hỏi tôi, nếu bà không biết tôi làm sao mà biết được._Tâm Di giọng điệu không quan tâm chỉ nghĩ rằng do Tiểu Kỳ quá đa nghi mà thôi.

- Không phải, bà là bạn gái anh Tử Phong mà anh Tử Phong lại là bạn thân của anh Thiên Ân nên tôi nghĩ có những chuyện anh ấy sẽ nói với anh Tử Phong khi đó anh Tử Phong có thể nói với bà.

A, trời ơi! Tâm Di thầm cảm thán trong lòng cái lí luận đầy logic của Tiểu Kỳ nhưng nhắc đến Tử Phong cô lại nhớ đến cuộc nói chuyện sáng nay giữa cô và anh khi trên đường đến trường. Có khi nào chính Thiên Ân cũng đang lo lắng chuyện mà Tử Phong nói lúc này.

Vừa ra khỏi bệnh viện, trên nét mặt Tử Phong lập tức mất hẳn nét cười ánh mắt sâu lắng khiến người ta không thể đoán anh đang nghĩ gì nhưng đó là đối với những người khác còn đối với Tâm Di cô có thể nhìn ra anh đang có chút lo âu.

- Anh đang lo âu chuyện gì có thể nói cho em biết không?

Tâm Di không biết phải làm sao để giải tỏa giúp Tử Phong sự lo âu đó nhưng đã yêu nhau cô muốn cùng anh chia sẻ tất cả những đắng cay ngọt ngào. Cho dù biết phần trăm anh nói cho cô biết sẽ rất ít nhưng cô vẫn cố hỏi, không ngờ anh nói cho cô biết thật cô không khỏi vui mừng vì anh tin tưởng mà chia sẻ với cô nhưng tin anh nói như sét đánh bên tai khiến lòng cô từ vui mừng trở nên co thắt không biết vì sao.

Tử Phong nhìn cô thở dài một cái ánh mắt lơ đãng nhìn đường.

- Tử An và Thiên Ân sẽ đính hôn theo lời của mẹ Thiên Ân.

Tâm Di đứng là hối hận khi hỏi chuyện này, bây giờ cô không chỉ không thể giải quyết được vấn đề giúp anh còn gia tăng thêm phiền muộn cho bản thân. Lại nghĩ đến cảnh tượng của Kỳ Quân và Tử An trong bệnh viện rất vui vẻ trong tâm cô lại mang theo vài phần bi ai. Cả Tiểu Kỳ và Thiên Ân rồi sẽ đối mặt với chuyện này như thế nào, nếu Tiểu Kỳ biết được sẽ ra sao không chừng sẽ khóc một trận long trời lở đất.

Mới nghĩ thôi mà Tâm Di cảm thấy sóng lưng lạnh buốt, không biết là nên nói hay không nên nhưng nghĩ đến câu nói của Tử Phong anh sẽ tìm cách giải quyết ổn thỏa nên Tâm Di quyết định im miệng không nói vãn tốt hơn. Tâm Di nuốt khan một cái cổ trăn trăn bản thân không muốn làm Tiểu Kỳ nghi ngờ.

- Bà nhìn anh Tử Phong có giống người nhiều chuyện hay không? Nếu bà đã nói anh Thiên Ân chỉ nói chuyện này với bạn thân thì dĩ nhiên người bạn thân kia cũng sẽ rất kín tiếng.

Nói xong Tâm Di còn thêm vuốt mồ hôi lạnh nếu Tiểu Kỳ tiếp tục hỏi cô cũng không chắc là mình cảm cự được bao lâu.

- Bà nói cũng phải, a tôi có cách về nhà hỏi anh Khả Chiêu._Tiểu Kỳ nở nụ cười đắc ý về sáng kiến vừa mới nghĩ ra dù sao cô cũng quyết định điều tra cho rõ chuyện này.

Tâm Di khóc ròng trong lòng bây giờ cô làm sao ngăn cản đây, chuyện này đến cô cũng biết rồi dĩ nhiên ba người kia là bạn thân thì tất cả đều biết. Nếu Khả Chiêu biết điều im miệng như cô thì tốt nếu không sẽ lại gây ra một trận thủy triều dâng cao từ nước mắt của Tiểu Kỳ.

- A, tôi nghĩ bà không cần hỏi đâu khi nào anh Thiên Ân muốn nói thì sẽ nói chắc anh ấy muốn giải quyết xong mới nói cho bà biết._vết vát được tí nào đỡ tí đó, Tâm Di cười cười khuyên răn Tiểu Kỳ.

- Không ,tôi nhất định phải hỏi.

- Tôi đã bảo không cần mà.

- Tại sao tôi lại cảm thấy bà biết chuyện mà giấu tôi nhỉ?_Tiểu Kỳ vì câu nói của Tâm Di mà đem lòng sinh nghi sờ sờ cảm nghĩ ngời đưa mắt dò xét Tâm Di.

Tâm Di bị Tiểu Kỳ nhìn đến mắt tự nhiên có chút chột dạ liền khôi phục tinh thần, nở nụ cười cứng đờ.

- Làm gì có tôi và bà là bạn tốt lí nào lại không nói.

Nói ra câu này Tâm Di thật cảm thấy vô cùng có lỗi với hai từ

” bạn tốt

” nếu Tiểu Kỳ biết cô biết chuyện mà không nói có phải là đem cô bóp chết hay không ? Nhưng cũng vì hai từ

” bạn tốt

” đó nên cô thà không nói còn tốt hơn là nói ra để nhìn bạn mình đau buồn.

- Đừng để tôi biết bà giấu tôi!

Nhìn xem đây là lời cảnh cáo có sức sát thương rất lớn của đại tỉ Tiểu Kỳ sinh linh bé nhỏ như Tâm Di thật sự không chịu nổi sức ép lớn đến như vậy đâu, Tâm Di khóc không ra nước mắt gật gù cho qua chuyện.

Tâm Di chẳng thể nói trước được điều gì chỉ mong mọi chuyện sẽ được giải quyết trước khi Tiểu Kỳ biết chuyện như vậy mới có thể trời yên biển lặng. Hóa chẳng cô cũng mong là Kỳ Quân không biết chuyện này.

35. Chương 35: Tiếp Cận

Phía sau bộ dạng tươi cười chính là mặt nạ tàn độc, phía sau lời nói dịu dàng có thể nào lại chứa đựng những ý đồ thâm tối.

Trước mặt anh em sẽ cố mỉm cười nhưng sau khi quay lưng về phía anh bao nhiêu giọt lệ cứ tuôn, nỗi đau của em có thể nào một lần anh thấu hiểu.

Hôm nay là ngày tốt hay ngày xấu của Tâm Di đây chính cô cũng không biết, mới sáng sớm cô đã phải tắt bật dậy nấu đồ ăn sáng. Đơn giản vì cô đã trở về căn hộ của mình, nghỉ đi nghỉ lại cô ở nhà họ Du ăn ở không riết rồi quen cũng nên do vậy mà có chút lười biếng. Nhưng dù có lười biếng cách mấy cô cũng phải dậy, lại còn phải hối thúc Kỳ Quân dậy đó giống như công việc thường ngày của Tâm Di cũng chẳng có gì thay đổi.

- Kỳ Quân dậy mau!

- Ấy...chị hai để em ngủ thêm một chút đi.

- Em không định đi học sao?_Tâm Di nhú mày nhìn bộ dạng lười biếng của Kỳ Quân.

- Em mới xuất viện có mấy ngày cơ thể còn rất yếu._Kỳ Quân tiếp tục kéo chăn trùm kín đầu không màng đến ánh mắt của Tâm Di đang trừng trừng nhìn cậu.

- Em lại định lười biếng sao?

- Không có, em là nói thật mà cả người ê ẩm thật chất em học không nổi._Kỳ Quân vẫn tư thế cũ nhắm mắt làm ngơ bỏ ngoài tai thái độ của Tâm Di.

Tâm Di thật hết cách liền bỏ ra ngoài mặc kệ Kỳ Quân muốn làm gì thì làm đừng tưởng cô không nhìn ra cậu đang giả vờ chẳng qua cô không muốn vạch trần mà thôi. Kỳ Quân thấy cửa phòng vừa khép vén chắn ra khỏi người đặc chí cười hì hì.

Tâm Di chuẩn bị bữa sáng sẵn sàng trên bàn, cô căn dặn Kỳ Quân vài điều liền ra khỏi cửa đến trường. Chỉ tội nghiệp cái chân của cô lại phải đi bộ, vì không thuận đường nên cô nhất quyết không cho Tử Phong đến đón, anh cũng vì chiều cô mà tâm không cam lòng không nguyện để cô một mình đi đến trường hơn nữa trường cũng không xa lắm.

Không biết là trùng hợp hay là cô may mắn vừa bước khỏi chung cư liền có một chiếc xe sang trọng đi theo bên cạnh, người trong xe còn hạ cửa kính nhìn cô nở một nụ cười tươi hảo ý muốn đưa cô đến trường.

- Tôi cũng đến trường nếu em không ngại có thể ngồi cùng xe với tôi._giọng nói trầm thấp hảo tâm mời mọc.

Cho dù cô gặp người này không nhiều lần nhưng cô vẫn có thể nhận ra giọng nói này liền xoay người nở một nụ cười xả giao nhẹ nhàng từ chối.

- Cảm ơn nhưng tôi nghĩ không cần đâu.

Hạo Minh vẫn bình tĩnh nhìn Tâm Di cười thiện ý dù sao ý định tiếp cận Tâm Di của cậu ta cũng không thể nào dễ dàng từ bỏ như vậy được. Hàng ngày Tử Phong đều đưa Tâm Di đến trường dù cậu ta có muốn tiếp cận cũng không được, hôm nay có cơ hội tốt như vậy đâu thể dễ dàng từ bỏ.

- Dù sao tôi và Tử Phong cũng là bạn em không cần khách sáo._Hạo Minh buông giọng nhẹ nhàng nhất.

Nghĩ đến câu nói mình vừa nói ra Hạo Minh không biết mình đã phải tập bao nhiêu lâu để nói ra được từ "bạn

" với Tử Phong nhưng chỉ khi đem Tử Phong ra nói thì cô gái trước mặt cậu ta mới có khả năng xoay chuyển thái độ lạnh nhạt với cậu ta.

Mặc dù có chút lay chuyển nhưng Tâm Di vẫn còn do dự không thôi, cô là bạn gái của Tử Phong lại ngồi cùng xe với một người con trai khác nếu để người ta nhìn thấy sẽ nghĩ không tốt về cô thậm chí danh tiếng của Tử Phong cũng bị ảnh hưởng dù sao cô cũng phải suy nghĩ thận trọng. Huống hồ cô kiên quyết không cho Tử Phong đến đón lại đi cùng xe với Hạo Minh liệu Tử Phong có tức giận không, chỉ nghĩ thôi mà tâm đã bất an rồi làm sao cô có thể dễ dàng ngồi lên xe Hạo Minh được.

- Như vậy thật không tốt lắm đâu, dù sao trường cũng gần tôi có thể tự đi được._không nói nhiều lời Tâm Di từ chối khéo một tiếng.

Tâm Di vừa định quay mặt về phía trước thẳng tiến trường học trong nháy mắt phía trước lại xuất hiện một chiếc xe quen thuộc, dù cô không muốn anh đến nhưng vừa nhìn thấy chiếc xe cô lập tức nở nụ cười nhìn Tử Phong chậm rãi mà phong độ bước xuống xe tiến đến trước mặt cô.

- A, anh Tử Phong em bảo anh không cần đến đón tại sao lại xuất hiện ở đây?_Tâm Di nhìn Tử Phong có chút thắc mắc anh đã hứa với cô sẽ không đến đón vẫn có thể hủy bỏ lời hứa kia được sao, thật không giống cung cách làm việc của anh.

Tử Phong nheo nheo mắt một chút hờn giận cũng không có đôi môi nhếch lên nụ cười dịu dàng. Đúng là anh hứa sẽ không đến đón cô để cô tự đến trường tuy nhiên tối qua anh lại nhận được tin Hạo Minh không biết có ý gì lại đến ở cùng chung cư với Tâm Di, chính vì không an tâm nên anh đã mặc kệ lời hứa đến đón cô vẫn tốt hơn.

Hạo Minh nhìn về phía chiếc xe đang đậu đối diện chiếc xe cậu ta không xa lại chuyển tia nhìn về phía Tử Phong một nụ cười không rõ ý tứ hiện hữu trên môi. Cậu ta biết chắc Tử Phong sớm muộn gì cũng xuất hiện chỉ không ngờ cậu ta còn chưa dụ dỗ để Tâm Di lên xe thì Tử Phong đã xuất hiện trò tiêu khiển sáng sớm của cậu ta cũng vì vậy mà phá sản.

- Anh không muốn thấy em lại đi bộ mà thôi._dù đó không phải lý do anh đến đây nhưng anh cũng không thể nói lý do thật sự cho cô biết.

Tử Phong gieo tia nhìn lên khuôn mặt đang cười ngồi trong xe liền chuyển sang sắc mặt lạnh lùng không tia cảm xúc như muốn nói với người trước mặt một câu cảnh cáo.

- Tử Phong cậu đến rồi sao lúc này tôi có hảo tâm chở Tâm Di đến trường nhưng cô ấy lại không muốn._Hạo Minh nhún nhún vai tỏ vẻ tiếc nuối.

Hạo Minh trước mặt Tâm Di liền bày ra bộ mặt tươi cười nói chuyện hòa nhã với Tử Phong, nói rõ thiện ý của bản thân chỉ tiếc là không được Tâm Di tiếp nhận.

Tử Phong nghe nói vậy mà cũng không khỏi mừng thầm ít ra Tâm Di không dễ dàng bị dụ dỗ như vậy, cô vốn là cô gái thông minh rất biết cân nhắc trước khi làm một việc gì đó cũng vì lý do này mà anh cũng không lo nhiều những chuyện mà cô làm chỉ cần bảo vệ được cô là tốt rồi.

- Cảm ơn thiện ý của cậu Tâm Di là bạn gái tôi, tôi đưa đi là được rồi._đôi môi mỏng khẽ nhếch lên buông lời khách sáo tuyên bố quyền sở hữu cảnh báo đối phương không được phép chạm vào.

- Vậy thôi tôi đi trước, tạm biệt!_Hạo Minh hiểu ý tứ trong lời nói của Tử Phong liền vẫy tay chào rồi lái xe rời đi nhanh chóng.

Tâm Di nhìn Hạo Minh gạt đầu một cái liền thu tầm mắt về nhìn chăm chăm Tử Phong. Tử Phong liếc mắt nhìn chiếc xe Hạo Minh trong phút chốc khuất dần trong làn xe trên đường nhắm mắt thở nhẹ một cái liền nắm tay Tâm Di đi về phía xe. Có trời mới biết lúc này anh có bao lo lắng khi nhìn thấy chiếc xe của Hạo Minh, cứ tưởng anh không xuất hiện chỉ vài phút sau Tâm Di sẽ lọt vào tay Hạo Minh lại không biết cậu ta định bày ra trò gì.

Tâm Di đứng ngây ngốc cho đến khi bị Tử Phong kéo vào chỗ ngồi ghế lái phụ mới ý thức được, cô có để ý cách nói chuyện của hai người ý tứ vô cùng khách sáo nhưng tại sao cô luôn cảm thấy giữa họ có khoảng cách vô hình nào đó khiến xung quanh họ hàn khí nặng nề. Nhưng cô khi nhìn vào sắc mặt Tử Phong có chút không vui liền nuốt luôn ý định hỏi anh.

Chiếc xe nhanh chóng đến trường, Tử Phong chờ đến khi Tâm Di khuất trong lớp học với Tiểu Kỳ thì mới yên lòng rời đi. Tâm Di nhẹ mỉm cười vẫy tay chào anh trong ánh mắt có chút phấn khích của một ngày mới.

Tử Phong đi đến phòng hội trường hội sinh viên, còn chưa kịp bước vào trong liền vang bên tai giọng nói có chút phiền não cũng không biết là đã đứng ở đây bao lâu rồi.

- Mới đến sao?

Thiên Ân xoay mặt nhìn xuống dưới lầu, nhìn tán cây theo gió mà đung đưa nó cũng giống như lòng anh của hiện tại lay động không thôi như sóng cuộn trào khó bề yên lặng. Nhìn bên dưới sinh viên ra vào không ngớt nhưng trong mắt anh là một khoảng trống mơ hồ không thể tìm thấy lối ra.

Tử Phong bị khuôn mặt nhuốm màu buồn ảm đạm cùng chất giọng có nỗi lòng mà không biết phải nói thế nào của Thiên Ân làm cho giật mình bước chân cùng dừng tiến đến đứng bên cạnh Thiên Ân.

Thật ra anh cũng đang thất thần suy nghĩ về chuyện của Hạo Minh cho nên ngay cả Thiên Ân đứng ở đó anh cũng không để ý đến.

- Ủ, mới đến. Trông sắc mặt mày không tốt lắm.

- Không phải không tốt mà là quá tệ._Thiên Ân thả giọng nhẹ tênh cười nhạt một tiếng.

Chuyện tìm em trai còn chưa xong, mẹ anh lại đi xem anh là em trai một mực bắt anh đính hôn với Tử An nếu không đính hôn bà sẽ không chữa bệnh, trong khi bệnh tình của bà càng ngày càng trầm trọng anh lại không phải đưa con bắt hiểu làm sao có thể từ chối yêu cầu của bà. Anh thật sự ghen tị với Thiên Ân kể từ khi Thiên Ân mất tích mẹ anh liền bị một cú sốc thần trí không tỉnh táo điên điên dại dại đến khi bệnh tình khá hơn lại quên mất anh là ai một mực khẳng định anh là Thiên Ân. Là một đứa con vì để bệnh tình bà khá hơn thì dù có thay thế em trai anh cũng bằng lòng chẳng qua yêu cầu đính hôn với Tử An là điều không thể.

Từ nhỏ cho dù là Tử An và anh vô cùng thân thiết đi chăng nữa cũng chỉ có tình anh em như Tử Phong và Tử An mà thôi. Hơn nữa bây giờ người anh yêu đã xuất hiện và ở bên cạnh anh bảo anh làm sao mở miệng với cô là vì chữ hiếu mà đính hôn với cô gái khác. Anh cũng chắc rằng Tử An sẽ không đồng ý chuyện này, nghe Tử An và Kỳ Quân trải qua một trận sóng gió đầy máu me thương tích trên người thôi anh cũng đủ hiểu chuyện đính hôn hoàn toàn không thể xảy ra.

Chỉ hai từ

”đính hôn

” mà khiến bốn người đau khổ anh không thể nào không biết, anh còn chưa nói cho Tiểu Kỳ biết nếu cô biết sẽ có biểu cảm như thế nào. Bản tính cô bốc đồng không như Tâm Di dịu dàng lắng nghe, nếu Tiểu Kỳ biết không chừng sẽ vô cùng đau lòng cũng có thể bỏ mặt anh mà ra đi để anh thực hiện chữ hiếu. Càng nghĩ anh càng đau lòng, chỉ sợ nụ cười trên môi Tiểu Kỳ bị dập tắt do chính anh.

Anh đã từng nói gì, nói sẽ nắm tay cô không bao giờ buông tay vì thế anh cũng sẽ không để cô rời khỏi anh, dù cho có khó khăn đến đâu anh cũng phải cố gắng giải quyết chuyện này thật ổn thỏa.

- Vẫn còn lo chuyện đính hôn sao?__Tử Phong đưa mắt lơ đãng nhìn bầu trời giọng nói cũng mang chút mệt mỏi cùng quẫn.

Thiên Ân có nỗi lo anh cũng có nỗi lo, anh lo cho đứa em gái và cả Kỳ Quân. Bây giờ lại thêm sự xuất hiện của Hạo Minh cạnh Tâm Di làm anh bao nỗi lo chất chồng. Cả sự thật phía sau vụ sụp đổ bí ẩn của gia đình họ Diệp vẫn không có tin tức, có thật như lời ông Dương Thanh nói không có gì đáng nghi ngờ chỉ do anh quá đa nghi mà thôi. Nhưng anh thật sự không thể buông tay, một lời anh đã nói nhất quyết phải làm rõ vụ việc năm đó thì sẽ không bỏ cuộc.

- Lo thì ích gì quan trọng là tìm cách giải quyết thoái lui khỏi cuộc đính hôn này.__giọng Thiên Ân lạc hẳn đi chứa tia thất vọng theo gió nhẹ bay đi mất hút.

- Vậy thì cố gắng tìm Thiên Ân về là được.__Tử Phong nhàn nhã đưa ra phương án mà cũng không để ý sắc mặt Thiên Ân tối dần.

- Chỉ còn một tháng nữa đính hôn mà bảo tao tìm Thiên Ân ở đâu trong khi đã tìm mười mấy năm không thấy mà nghĩ một sớm một chiều có thể thấy sao?__Thiên Ân có chút bức dọc nhìn Tử Phong đang nhếch lên nụ cười.

Thiên Ân không phải không nghĩ đến phương án này chỉ có điều muốn tìm một người mất tích hơn mười năm trong vòng một tháng là vô cùng khó cho dù họ có thể lực đi chăng nữa việc tìm người cũng không hề dễ dàng.

- Tìm một người giống Thiên Ân về là được.__Tử Phong nở nụ cười như trút được tâm sự, ánh mắt sâu lắng thâm ý sâu xa khó đoán.

Thiên Ân trợn mắt nhìn Tử Phong có chút quái dị, Tử Phong luôn làm việc dựa theo sự thật vậy mà bảo anh tìm một người làm kẻ giả mạo đúng là cổ quái. Kế này Thiên Ân cũng đã nghĩ đến nhưng anh tìm mãi cũng không ra người nào thích hợp làm em trai anh vả lại dù có tìm người giả mạo đi chăng nữa thì Tử An và Kỳ Quân sẽ giải quyết như thế nào. Anh không thể chỉ lo cho bản thân mà không nghĩ đến cảm giác của Tử An.

- Mà không cảm thấy Kỳ Quân rất giống mà sao?__Tử Phong nheo nheo mắt cười cười vỗ vai Thiên Ân một cái liền bước vào phòng hội trường bỏ lại Thiên Ân kinh ngạc trợn mắt bất động hết mấy giây mới hoàn hồn.

Thiên Ân liền đi theo sau Tử Phong lấp ba lấp báp nói không ra tiếng thần thái không còn ra dáng một Thiên Ân lãng tử hàng ngày.

- Mà...đừng...đừng nói là bảo Kỳ Quân giả dạng Thiên Ân về lừa mẹ tao nha?

Cho dù biết ý Tử Phong là có ý này nhưng nhất thời Thiên Ân vẫn rất khó chấp nhận, bảo Kỳ Quân làm chuyện này còn khó hơn lên trời nữa. Tính khí Kỳ Quân cũng thất thường không kém bất cậu giả mạo người khác là chuyện không thể nào nhưng chỉ có cách này là vẹn cả đôi đường. Anh không bị vướng vào vụ đính hôn rắc rối này lại không làm mẹ thất vọng, cả Tử An cũng không tổn thương cách này chính là cách hoàn mỹ nhất.

- Mà cũng không đến nỗi si ngốc.__Tử Phong đắc ý kéo ghế ngồi buông giọng thản nhiên cho rằng ý kiến của bản thân vô cùng sáng suốt.

- Si ngốc cái đầu mày, điều này không phải tao không nghĩ đến nhưng rất khó thuyết phục Kỳ Quân.__một chủ tịch của cả tập đoàn liền bị thằng bạn thân mắng cho si ngốc thật đúng là một bụng uất ức.

Trong phút chốc sắc mặt hai người cùng một biểu cảm

”có gạo nhưng người biết nấu không ra tay thì làm sao cơm chín

”. Nói gì thì nói việc này thật sự không dễ dàng như họ đã nghĩ huống hồ chưa chắc mẹ anh đã nhận bừa bãi người nào đó là con mình nếu không có dấu hiệu gì đặc biệt, cả hai người thở dài cũng không còn cách

khác thà làm còn hơn phải chịu trận.

Thư viện rộng lớn hàng trăm kệ sách được xếp trật tự ngay ngắn, mỗi ngăn trên kệ cũng chất đầy sách có chủ đề hẳn hoi cho dù nhiều sách nhưng cũng rất dễ để người đọc tìm kiếm một quyển sách mà mình yêu thích.

Thú vui của Tâm Di cứ hễ có thời gian rỗi lại mò đến thư viện, hôm nay được nghỉ sớm cô chờ Tử Phong đến đón nhưng xem ra còn khá lâu nên quyết định đến thư viện để tìm sách đọc.

Trong thư viện lúc nào cũng đông đúc sinh viên, mỗi người mỗi sở thích tự chiếm dụng cho mình một góc mà ôm quyển sách làm bạn. Cho dù đông đúc nhưng tuyệt đối phải giữ im lặng nếu không sẽ bị đuổi khỏi thư viện thậm chí vì phạm nhiều lần còn vinh danh lên bảng kỉ luật của trường. Tâm Di liếc mắt một hồi liền tiến đến kệ sách tiểu thuyết, cô vẫn thường đọc sách kinh tế nhưng hôm nay muốn thư giãn một chút liền kiếm tiểu thuyết để đọc.

Tâm Di bước đến đâu lại được mọi người nhường đường đến đó, không còn cách nào khác cô chỉ có thể đáp trả bằng nụ cười và lời cảm ơn. Từ khi biết cô là bạn gái của Tử Phong tất cả sinh viên hầu như không dám đắc tội với cô, Tâm Di thở dài cô đeo cái mác bạn gái của Tử Phong thật không dễ sống mặc dù cô bảo mọi người không cần để ý đến cô nhưng xem ra lời nói của cô không có cân nặng so với uy danh của Tử Phong.

Cô còn nhớ lần trước cô vào thư viện nhìn thấy một quyển sách hay liền định thò tay lấy, cô còn chưa lấy ra khỏi ngăn đã bị một bàn tay khác cướp mất. Tâm Di bất động mất mấy giây mới sực tỉnh mà cười gượng mong người kia trả lại sách, người kia không chỉ trừng mắt dữ tợn nhìn cô làm cô không khỏi khiếp đảm. A, cô có làm cái gì đâu chỉ là xin lại quyển sách có cần bày ra bộ dạng hung dữ tới vậy không giống như cô vừa cướp mồi ngon của người này không bằng.

Chỉ là một quyển sách có cần nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống như vậy không, đây là ánh mắt của một cô gái chứa đầy sự ghen tị cô có thể nhận ra nó giống với ánh mắt của Y Ngân nhìn cô. Tâm Di không chấp liền định lấy quyển sách khác lại một lần nữa bị cô ta lấy, cái này người ta gọi là cố ý gây sự cô ta không chỉ nhìn cô với ánh mắt hâm he còn oan oan cái miệng nói với người bên cạnh rằng cô dựa hơi Tử Phong cướp sách của cô ta. Trời ạ! Tâm Di muốn chết sống với lời buộc tội kia, mọi người liền nhìn Tâm Di với cặp mắt quái lạ gọi là có chút không hài lòng. Tâm Di cố nói lí lẽ giải thích nhưng xem ra cô gái này chính là muốn hạ nhục cô trước mặt mọi người.

Tâm Di đành tâm không cam lòng không nguyên xin lỗi cô ta một tiếng mặc dù người gây sự không phải cô, chẳng qua cô không muốn gây âm ỉ tại thư viện nên thà nhận lỗi rồi rời thư viện sẽ tốt hơn. Cô dám cực nêu cô mà đi chọn quyển sách thứ ba thế nào cũng bị cô ta cướp thế thôi xem như cô gặp vận xui.

Điều cô không ngờ ngày hôm sau cô lập tức nghe tin cô gái kia có tên trên bảng kỉ luật vì cố ý gây sự trong thư viện còn bị cấm đến thư viện trong vòng một năm. Tâm Di không biết ai lại có lòng tốt đi giải thích hàm oan của cô còn làm cho cô gái kia bị kỉ luật, ngay sau đó cô liền biết tin lệnh kỉ luật do hội trưởng Du Tử Phong nói ra. Nghe đến cái tên này cô rung mình một cái quả thật không thể xem thường uy danh bạn trai cô.

Cũng từ đó mỗi khi cô vào thư viện liền được ưu tiên, Tâm Di lắc đầu quên đi chăm chú đọc sách. Cho dù cô có nói cũng nói không hết quyền hành của Tử Phong, thật ra anh có bao nhiêu quyền lực cô cũng không biết chỉ biết mỗi lời nói của anh đều có sức sát thương lớn. Ngay cả lời nói đùa cũng làm cho người ta tim đập chân run tìm đường thoái lui.

- Chúng ta lại gặp, tôi và em rất có duyên!_Hạo Minh không biết từ đâu đã xuất hiện bên cạnh Tâm Di nở một nụ cười ngồi xuống cạnh cô.

Cô không biết nên làm thế nào chỉ có thể cười đáp lễ, cô không thể nhận ra thân phận của người này có bao nhiêu uy lực chỉ biết mỗi lần đối mặt với người này Tử Phong đều trưng ra một bộ mặt hết sức lạnh lùng vốn không hề giống như lời anh nói hai người là bạn. Chính vì vậy mà khi tiếp xúc với Hạo Minh cô đều có ý thức cảnh giác.

- Chào anh trùng hợp thật!

Hạo Minh cũng không hề khách khí ngồi bên cạnh Tâm Di, nhìn bộ dạng Tâm Di hiện giờ đúng là thánh thiện dịu dàng nếu cô không phải bạn gái Tử Phong không chừng cậu ta cũng có hứng thú trêu đùa chẳng qua càng nhìn Tâm Di ý định tiếp cận Tâm Di làm gì cậu ta cũng không nhớ.

- Anh có thể cho tôi biết anh và anh Tử Phong là bạn thế nào không?

Trong phút chốc yên lặng Tâm Di liền nghĩ đến việc tra hỏi Hạo Minh để biết thêm về quan hệ của hai người có thật đơn giản là bạn như lời anh nói hay còn quan hệ nào khác. Hạo Minh nữa mặt bình tĩnh cũng không có chút giọng trầm thấp từ tốn trả lời. Chỉ là cậu ta không thể ngờ cô gái này có thể nhìn ra mối quan hệ không bình thường giữa cậu ta và Tử Phong, ý tứ trong câu nói của Tâm Di đã quá rõ ràng cô không tin vào mối quan hệ bạn bè đó.

- Chỉ là bạn bình thường vậy thôi. Nếu như em muốn biết rõ thì tốt nhất nên hỏi Tử Phong đừng hỏi tôi Tử Phong sẽ không được vui đâu.

- Nhưng tôi muốn anh nói cho tôi biết.

Lời nói Tâm Di kiên định, ánh mắt cũng không có chút dao động. Muốn cô đi hỏi Tử Phong là đầu óc cô bị hư hay đầu óc anh ta có vấn đề, Tử Phong đã cố ý che giấu anh có thể nói cho cô biết sao đúng là nằm mơ. Mặc khác cô lại nghĩ nếu Hạo Minh nói cho cô biết không chừng còn thiết thực hơn.

- Nếu em muốn biết tôi sẽ nói cho em biết, tôi và cậu ta là đối thủ trên thị trường địa ốc.

Thật ra Hạo Minh còn muốn nói nhiều hơn như thế nhưng xem ra tạm thời không nên dọa cô sợ trò chơi này cậu ta còn muốn chơi dài dài.

- Chỉ vậy thôi sao? _Tâm Di ngờ vực hỏi lại.

Cô thật không tin họ chỉ có quan hệ như vậy, nhìn sao đi nữa cô vẫn cảm thấy hai người họ chính là có thù riêng tư chứ không phải đối thủ công việc. Nhưng mà hai người này lại quá kín miệng y như rằng có keo dán chặt miệng vậy có hỏi cũng bằng thừa, cô tốt nhất không nên hao phí nước bọt vì chuyện này khi có cơ hội cô sẽ lại hỏi tiếp.

Hạo Minh gật đầu xác nhận hảo ý chân thật nở nụ cười nhạt, trong ánh mắt có ý tán thưởng sự thông minh của Tâm Di có thể nhìn ra lời cậu ta nói không hoàn toàn là sự thật, nhưng Tâm Di biết quá nhiều chỉ tăng thêm sự đề phòng với cậu ta như vậy thì trò này không vui chút nào.

Tâm Di cũng không muốn dài dòng cố nở một nụ cười hài lòng rồi xoay sang đọc sách.

Cả hai ngồi rất lâu cũng không nói với nhau câu nào mỗi người một suy nghĩ, trước cửa thư viện liền xuất hiện thân ảnh cao lớn của Tử Phong. Tia nhìn liền hướng đến Hạo Minh ngồi bên cạnh Tâm Di mà nhàn nhả đọc sách xem ra cậu ta đúng là có ý đồ chứ không phải trùng hợp, con người này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì một mực tiếp cận Tâm Di, anh cũng không thể nào ngăn cản Tâm Di xả giao nhưng liên hệ với con người này anh một chút yên tâm cũng không có. Anh cũng không thể nào trối Tâm Di mãi bên cạnh anh, cô có cuộc sống riêng của cô anh không thể ngăn cản quyền tự chủ của cô.

Tử Phong nhấc bước đến bên cạnh Tâm Di lộ ra khuôn mặt tươi cười cũng không có nửa điểm lo lắng.

- Tâm Di về thôi!

Tâm Di bây giờ mới ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tử Phong, cô vui mừng nở nụ cười liền đem quyển sách đi cất mới trở về cạnh anh.

- Chúng tôi về trước đây, tạm biệt anh! _Tâm Di vẫy tay tạm biệt Hạo Minh.

Hạo Minh chỉ gật đầu liền hướng Tử Phong nở một nụ cười đắc ý, Tử Phong cũng nở nụ cười lạnh bạc rồi nắm tay Tâm Di rời đi. Tử Phong không thể biết mục đích của Hạo Minh là gì chỉ có thể biết anh không muốn Tâm Di tiếp xúc với Hạo Minh, anh lại không thể nói cho cô biết Hạo Minh có ý đồ xấu như vậy sẽ gây hoảng sợ cho cô anh đành chọn cách im lặng ở bên cạnh cô hạn chế cô tiếp xúc với Hạo Minh.

Căn hộ chung cư bị nhấn chuông inh ỏi không chút khách khí.

Kỳ Quân cầu nhàu từ trong phòng đi ra khoác lên người chiếc áo sơ mi còn chưa cài xong cúc áo liền mở cửa chào khách cậu còn đang nghĩ vị khách nào lại nhấn chuông như là tra tấn người khác.

- Tới ngay! Tới ngay! Ai vậy?

Cửa vừa mở lập tức thấy một gương mặt tươi cười như hoa xuất hiện trước mặt, không ngại ngần đẩy cậu qua một bên ung dung bước vào nhà.

- Cậu đi học về không về nhà đến đây làm gì?_Kỳ Quân nhần nhần mặt nhìn Tử An bước vào nhà.

- Tôi đến thăm cậu._Tử An vẫn tươi cười trên tay còn có cả một gói thức ăn mua sẵn xem ra đúng là đến đây thăm hỏi.

Dáng vẻ thấp bé mà xinh đẹp ngồi lên sofa ra vẻ mời mọc Kỳ Quân ngồi xuống ăn đồ ăn do mình mua. Kỳ Quân nhìn tới nhìn lui vẫn cảm thấy Tử An khác lạ dường như có tâm sự lại không dám nói.

- Cậu là có chuyện gì không phải chỉ đơn giản đến đây thăm tôi chứ?_Kỳ Quân cố gắng vừa cài lại mấy cái cúc sơ mi liền ngồi xuống bên cạnh Tử An.

- Không có chuyện gì chỉ là thăm thôi._Tử An đáy mắt lay động nhưng nửa lời cũng không nói rằng mình có chuyện khó giải quyết.

Kỳ Quân cũng không quan tâm nhiều cô không nói cậu cũng không ép chỉ là trong lòng có chút khó chịu, tự nhiên trong đầu cậu suy nghĩ bất cứ chuyện gì của Tử An cậu cũng muốn quản lý cũng muốn chia sẻ nhưng cô không chịu chia sẻ cùng cậu thì cậu làm sao quản lý đây. Lại nghĩ đến mối quan hệ của cậu và Tử An còn chưa gọi là một đôi có lẽ vì vậy mà cô vẫn có chút khoảng cách cả hai chỉ quan tâm nhau với tư cách bạn bè nên việc ép buộc cô cho cậu biết sự việc đang giấu diếm là hoàn toàn không thể.

- Nhưng tôi có chuyện này muốn hỏi cậu?_Tử An sao một lúc do dự cũng chịu thổ lộ tâm sự.

- Chuyện gì?_Kỳ Quân lãnh đạm cũng không liếc mắt nhìn Tử An một cái tâm trạng có chút phức tạp.

- Tôi có một người bạn đang thích một người nhưng lại không thấy người kia có biểu hiện gì trong khi lại đang bị ép đính hôn với một người chỉ xem là anh trai vậy cậu bảo cô bạn đó phải làm sao?_Tử An lấy chuyện của mình tuôn ra một tràng tình huống của cô bạn dò hỏi Kỳ Quân.

Kỳ Quân liếc mắt nhìn Tử An có chút nghi hoặc câu chuyện cô kể có đúng là của bạn cô hay không nhưng nhanh chóng lạnh lùng cho qua không thêm để ý.

- Bao đồng!_cậu chính là mắng cô nhiều chuyện.

Tử An bị mắng liền trừng mắt tức giận nhìn Kỳ Quân, cô là đang thổ lộ tâm sự khó giải quyết cậu lại dám làm ngơ thật quá đáng, Tử An hai tay nắm chặt thật muốn cho Kỳ Quân một quyền nắm lặn ra đất. Nhưng cô tự nhủ bản thân vẫn là nết giận hờn cho rõ ý tứ của Kỳ Quân.

- Tôi là nói nghiêm túc cậu trả lời đi!

- Vậy người mà cô bạn đó thích có thích cô ta hay không?_Kỳ Quân vừa xử lý đồ ăn mà Tử An mang đến vừa nhàn nhạt hỏi vặn lại.

- Chính cô ta cũng không biết, cậu ta không nói chỉ biết cậu ta đã từng vì cô ta mà bị thương._Tử An nói rành mạch không sót nửa chữ căn bản chuyện này của cô nên cô rất rõ.

”Phụt

” Kỳ Quân vừa nghe xong liền sắc dữ dội, đồ ăn trong cổ họng chưa kịp nuốt mèm chút là bắn hết ra ngoài, đưa tay mò mẫm tìm nước uống một tay vỗ ngực không ngừng. Tử An vuốt vuốt lưng Kỳ Quân lo lắng hỏi thăm.

- Cậu có sao không? Ăn từ từ thôi.

Kỳ Quân nuốt vội nước vào mới mấp má đôi môi.

- Tôi không sao.

Thú thật cậu không có sao chẳng qua vừa nghe Tử An kể xong sao cậu lại có cảm giác cô là đang nói về chuyện hai người họ chỉ có khác về phần đính hôn kia mà thôi.

- Vậy cậu có thể cho tôi ý kiến về chuyện đó được không, cậu nghĩ xem người con trai kia có thích cô gái kia không? _Tử An vẫn không bỏ cuộc kiên quyết hỏi cho rõ.

- Tôi không biết._Kỳ Quân vẫn một mực thủy chung không thêm quan tâm câu chuyện mà Tử An nói.

- Sao cậu lại không biết, cậu thử đặt mình vào vị trí của người con trai đó thử xem nếu không thích cô ta chàng trai đó có vì cô gái kia mà liều mạng đến nỗi bị thương hay không?

Tử An cô đây thật tức quá mức không ép người kia nói ra lòng mình cô đây không cam tâm. Nghĩ đến ngày Kỳ Quân vì cô mà kể cả mạng cũng không cần vậy thì tại sao không chịu tỏ bất cứ thái độ gì, cô tại sao tức tối lại không thể nói ra chỉ muốn òa khóc một trận.

- Sao tôi phải đặt mình vào vị trí đó, vô vị!

Tính cách lạnh lùng vẫn là không thay đổi, Kỳ Quân cũng không có chút nào để ý rằng Tử An đang giận dữ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nhưng thật ra trong lòng Kỳ Quân đang cực kì hỗn loạn một đồng cảm xúc phức tạp giằng đạp lên nhau làm cậu khó lòng mà tỏ ra bình tĩnh được chỉ còn cách làm lơ.

- Tôi bảo cậu trả lời thì phải trả lời._Tử An tức giận đứng lên chống tay hai bên hông âm lượng tăng cao.

Kỳ Quân bị âm lượng của Tử An làm cho nhảy dựng lên nhìn chăm chăm Tử An như sinh vật lạ, nhìn Tử An kích động như vậy cậu thật không thể chọc nha. Kỳ Quân hít sâu một cái lại ngồi về vị trí cũ.

- Thật ra cứu một người chưa hẳn là thích mà chỉ là ra tay nghĩa hiệp cũng nên. Huống hồ hai người đó là bạn thấy chết không cứu liệu có được không.

- Vậy cậu cũng như vậy bị thương vì một cô gái cũng chỉ vì tình bạn thôi sao? _giọng nói Tử An chuyển sang run rẩy, tay nắm chặt sofa mong một câu

”không phải

”.

- Tất nhiên._Kỳ Quân lơ đãng thật chất cậu không để ý đến câu hỏi của Tử An đang ám chỉ sự việc của hai người chỉ đáp qua loa mà thôi cũng không biết hai chữ đơn giản kia lại như nhát dao đâm vào tim Tử An.

Câu nói của Kỳ Quân tuy nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm cho Tử An hoàn toàn sụp đổ, cô thật sự đã hết cách rồi xem ra Kỳ Quân chỉ xem cô là bạn chứ không như cô nghĩ, nếu Kỳ Quân không có suy nghĩ đó thì làm sao nói ra được. Sắc mặt Tử An chuyển sang sắc trắng thất thần cười nhạt một cái, liền xoay người về phía cửa ra về.

- Tôi về đây!

- Cậu...cậu đến đây chỉ hỏi tôi về câu chuyện quái quỷ đó thôi sao? _Kỳ Quân đứng phắt dậy kéo tay Tử An.

- Ừ! _Tử An nhẹ gạt đầu một cái gạt tay Kỳ Quân ra khỏi tay mình rồi bước nhanh ra cửa chỉ sợ ở đây thêm giây phút nào cô sẽ đau lòng đến chết.

Kỳ Quân đứng bất động, trợn mắt kinh ngạc cố nhớ lại bản thân vừa nói cái gì vừa làm gì sai mà sao tim đau thế này.

36. Chương 36: Đau Lòng

Tại sao em lại bước vào đời anh lại một bước đẩy anh ra khỏi cuộc sống của em điều đó hoàn toàn không thể, tình yêu của anh không cho phép em làm điều đó.

Một lời nói có thể khiến tim em tan nát, sự trống vắng có thể nào lấp trong thời gian ngắn, em thật sự không có can đảm để đối diện những ngày không có anh.

Cửa đóng sầm một cái, dáng Tử An khuất sau cánh cửa, Kỳ Quân ngồi bệt xuống sô pha mà có cảm giác trống rỗng hụt hẫng đến lạ kì. Vì sao cậu lại có cảm giác đó chỉ là Tử An buông tay để trở về nhà tại sao cậu có cảm giác như xa mãi mãi không có cơ hội để lại một lần ngồi nói chuyện với cô, để được cô quan tâm.

Kỳ Quân có cảm giác đau thắt cậu cũng không hiểu vì sao mình thích Tử An lại không thể nói ra, bình sinh cậu không nhút nhát nhưng khi đối diện với Tử An một chữ cũng không thể thốt ra, nhìn cô rời đi sao cậu lại thấy vị đắng chát trong cổ họng.

Kỳ Quân bật dậy mở cửa nhìn ra ngoài đã không còn thấy bóng dáng Tử An, nhìn xuống dưới chung cư đã thấy Tử An chạy ra khỏi chung cư. Kỳ Quân đột nhiên không biết mình đã làm sai chuyện gì mà thái độ Tử An lại thay đổi đến vậy.

Kỳ Quân thất thần đứng nhìn theo bóng dáng bé nhỏ dần khuất xa mà tựa như cả khung trời bình yên trong cậu cũng sụp đổ, rốt cuộc đây là cảm giác chết tiệt gì lại làm tim cậu đau buốt.

Kỳ Quân rất muốn đuổi theo để hỏi cho rõ thật ra chuyện Tử An định nói là gì nhưng sao thấy cô chạy đi mà chân cậu vẫn cứ bất động hay tại bản thân cậu đang đấu tranh tư tưởng để xem bản thân có thật chỉ xem cô là bạn hay không? Nhưng chẳng phải khi cậu bị thương vì Tử An trước khi ngắt cậu đã tự khẳng định trong lòng là vì yêu cô nên mới làm như vậy sao.

- Kỳ Quân ơi Kỳ Quân thật ra là mày đang làm gì?_Kỳ Quân nắm mạnh tay vào lan can.

Sao tim cậu cảm thấy đau đến như vậy, dáng vẻ thất thần của Tử An rời khỏi cậu trong nháy mắt lại như muối chà xát vào vết thương thật xót, thật đau. Tử An đã thật sự bước vào cuộc đời cậu, cô đã có một vị trí trong tim cậu đã không thể đẩy ra nữa vì sao tiếng yêu mới đến cửa miệng đã bay đi đâu mất.

Nhưng lúc này cậu đã nói cái gì chuyện cậu giúp Tử An chỉ vì tình bạn một lời thốt ra không chút do dự trong mơ hồ có phải đã làm cô hiểu lầm rồi không? Lời nói như vậy có thể nào lại làm cô tổn thương, sự đau đớn ngày ấy trong cậu vẫn còn không thể nào xóa đi được hình ảnh gương mặt nhỏ nhắn lệ tuôn rơi giọt ngắn giọt dài nhưng vì sao cậu không đáp trả tình cảm của cô.

————— Tử An vụt chạy ra khỏi chung cư nước mắt rơi lả chả lòng đau đến tê dại, cô thầm oán trách bản thân vì sao lại ngu ngốc tin rằng Kỳ Quân thích cô để bây giờ người chịu đau chỉ có cô. Tình yêu của cô mong manh quá đã dễ dàng bị gió thổi bay, cô phải đối mặt thế nào với nỗi đau này, cô cứ như vậy mà buông tay sao?

Nếu không để ý đến cô thì cậu không cần phải hi sinh vì cô để cô cảm thấy bản thân chịu ơn để bản thân lún sâu trong nỗi đau. Nỗi đau này cô tới bao giờ mới có thể quên, đến bao giờ khi nhìn thấy Kỳ Quân thì tim thôi đau nhói.

Một tiếng

”bạn

” để nói mối quan hệ của hai người tại sao lại như một vật sắc nhọn đâm vào tim Tử An đau buốt rỉ máu không thôi. Có phải cậu quá ác rồi không, xuất hiện bên cạnh cô để làm gì bây giờ lại chỉ một câu muốn đẩy cô ra khỏi cuộc sống của cậu. Bây giờ cho dù cô có nói ra cô thích cậu thì có nghĩa lí gì chỉ làm mối quan hệ thêm khoảng cách càng khó đối diện với nhau.

Cậu đã phủ nhận sạch trơn tình cảm lớn lao mà cô hi vọng bấy lâu, một lời nói có thể giết chết một con tim cậu đúng là một sát thủ giết người không cần vũ khí. Cô buông tay có thể nào sẽ không đau hay thật chất cô không thể buông, cô vĩnh viễn cũng không thể quên được cậu cho dù cả hai chưa từng ngo lời nhưng cô vẫn xem đó là tình yêu- một tình yêu của riêng cô cũng được.

- Kỳ Quân cậu một chút cũng không có tình cảm với tôi sao?_tiếng gió cùng tiếng xe cộ đã át mất tiếng nấc của Tử An.

Nhưng cho dù cô có lớn tiếng la hét Kỳ Quân có nghe được chẳng, cậu đã bỏ mặc cô đối phó với chuyện khó xử kia, mặc cô chịu đau một mình. Cậu đã quá vô tâm rồi, vô tâm đến mức vô tội.

Tử An cười nhạt một tiếng, đúng là cô không có lí do để buộc tội cậu. Cô đã từng nói với Trần Vỹ tình yêu không thể miễn cưỡng nếu Kỳ Quân thật sự không yêu cô thì cô cũng không thể ép buộc cậu. Nhưng từng

cử chỉ và sự quan tâm của cậu bấy lâu nay muốn cô không hay không biết lãng quên sao ?

Không thể nào!

Tử An cứ như vậy mà chạy trong nước mắt, phía trước là làn sương mờ đục cô cứ đi như vậy cũng không biết mình đi đến đâu chỉ cần cô đến nơi nào đó không có Kỳ Quân như vậy tim cô sẽ thôi rỉ máu. Nhưng cô lại không biết một điều tim cô đã ở lại cạnh Kỳ Quân từ lâu rồi cho dù cô có đi đến đâu đi chẳng nữa thì cũng không thể mang trái tim kia theo.

Cô kiên nhẫn đợi chờ câu nói yêu thương tại sao chỉ nhận về những đau đớn cùng cực, biết khi yêu là sẽ có đau khổ nhưng sao vị ngọt hạnh phúc mãi không đến chỉ thấy vị đắng chát.

Cô từng nghe Trần Vỹ nói Kỳ Quân không hề yêu cô, cô đã không tin nhưng bây giờ xem ra cô không tin cũng không được. Khi tự mình đối mặt mới biết được nó đau đớn đến đâu, tuyệt vọng đến đâu.

Kỳ Quân sau phút giây chần chờ liền tức tốc vào thay đồ lao ra khỏi cửa để tìm Tử An giải thích cho rõ.

Vừa ra đến cửa cậu liền chạm mặt với Tâm Di và Tử Phong, hai người nhìn Kỳ Quân với ánh mắt vô cùng lạ lùng.

- Nè em định đi đâu, không phải trong người không được khỏe sao? _Tâm Di đưa tay ngăn Kỳ Quân lại ánh mắt chứa tia lo lắng cùng khó hiểu.

- Em đi tìm Tử An. _Kỳ Quân trong lòng bỗng không yên nóng như lửa đốt vì sợ Tử An hiểu lầm mà thành ra như vậy sao.

Rốt cuộc một Kỳ Quân bình tĩnh đã biến đi đâu mất rồi chỉ còn lại một cái xác không có hồn mơ mơ màng màng.

- Có chuyện gì sao? Tại sao phải gấp như vậy? _Tâm Di vẫn không chịu buông tha.

Nhìn Kỳ Quân bộ dạng lo lắng mất bình tĩnh như vậy đúng là khó thấy trong khi đó lại vì Tử An có phải là có chuyện lớn xảy ra rồi không. Nghĩ đến chuyện đính hôn của Tử An và Thiên Ân có phải là bị Kỳ Quân biết được rồi không. Tâm Di liếc mắt nhìn Tử Phong.

Thần sắc Tử Phong cũng có chút quái dị, suy nghĩ của anh cũng không khác gì cô chẳng qua là anh không nghĩ kế hoạch của anh và Thiên Ân còn chưa thực hiện thì mọi chuyện đã trở nên phức tạp rồi.

- Không có chuyện gì anh chị không cần lo lắng em đi một chút sẽ về ngay. _Kỳ Quân gạt tay Tâm Di ra chạy nhanh đến bãi xe của chung cư.

Tâm Di và Tử Phong trong tâm có chút bất ổn nhìn theo bóng dáng của Kỳ Quân lại không biết chuyện gì đang xảy ra giữa Kỳ Quân và Tử An.

Tử An thần thờ đi đến trạm xe buýt bắt một chuyến xe rồi leo lên, cô cũng không biết là mình định đi đâu chỉ biết cứ ngồi như vậy có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn hàng mi ướt ánh mắt đỏ hoe hướng ra ngoài cửa sổ không rõ là đang nhìn gì.

Kỳ Quân chạy xe nhanh ra ngoài nhưng chẳng thấy Tử An đâu, cô có thể đi nhanh như vậy sao mới một lúc đã biến mất nhưng cậu là đang lo lắng cái gì chẳng qua sợ cô hiểu lầm cũng chỉ là suy đoán cậu cũng đâu biết được cô có để ý đến lời nói của cậu hay không.

Nhưng không thấy bóng dáng Tử An trong tâm trí Kỳ Quân không một giây bình lặng, một nỗi tuyệt vọng mơ hồ ập đến vô vấp lấy cậu. Ánh mắt thâm trầm quét khắp con đường nhưng thật sự không thể thấy bóng dáng đó, bóng dáng khiến cậu phải bảo vệ thà để cậu chịu đau đớn cũng không muốn thấy cô rơi lệ. Vì sao chỉ một tiếng yêu cậu không thể nói để bản thân có một khoảng trống thật lớn vô cùng lạnh lẽo, giá buốt.

Có lẽ khoảng trống đó chính là chờ Tử An lấp đầy nhưng chính cậu đã không nắm lấy tay cô liệu có thể đưa cô đến bên cậu hay không, cậu là đang chờ cái gì chờ đến bao giờ mới thốt ra lời yêu kia? Kỳ Quân đưa tay vuốt gương mặt để tìm nén sự phức tạp trong lòng.

Không nhìn thấy Tử An Kỳ Quân nghĩ rằng cô đã về không chừng cũng không hề để ý đến lời nói vừa này chắc cậu lo xa quá nên nghĩ ngợi lung tung rồi, nghĩ vậy Kỳ Quân quay đầu xe đi về, một chuyến xe buýt chạy ngang mang theo thân ảnh mà cậu đang tìm kiếm lướt qua rồi dần đi xa. Tử An tại sao lại không đợi thêm giây lát khi đó cô có thể thấy người mà cô thích đã đuổi theo cô, cô vừa ngồi vào chỗ bên kia đường đã xuất hiện bóng dáng Kỳ Quân vì sao cô lại không thấy.

Có những chuyến xe mà người ta sẽ bỏ lỡ, có những tình cảm không để ý đến lại để nó trôi tuột khỏi tầm tay, rõ ràng Kỳ Quân và Tử An đã ở rất gần những chỉ cần lướt qua nhau lại cách xa vạn dặm.

Chuyến xe ấy cũng đi rồi mang theo trái tim rỉ máu cùng cơn đau quặng thắt, một người ở lại với nỗi day dứt vì tiếng yêu chưa nói thành lời.

Tiểu Kỳ hôm nay vừa ra về liền nghe Thiên Ân bảo rằng có việc gấp ở tập đoàn nên bảo người đến đón cô đến tập đoàn cùng anh ăn trưa một bữa. Cô cũng không trách anh cô có thể hiểu được cảm giác của một người kinh doanh sẽ vô cùng bận rộn.

Cô cũng lên xe theo người được Thiên Ân cử đến đón cô trong lòng hưng phấn đến tập đoàn chính vì vậy mà bỏ cô bạn Tâm Di một mình đến thư viện. Cô bị Tâm Di phàn một câu

”trọng sắc khinh bạn

”. Nhưng cũng chẳng có gì quan trọng bên cạnh Tâm Di dù sao luôn có bóng dáng Tử Phong, cô có cái gì phải lo xem ra Tâm Di đúng là được Tử Phong bảo vệ như bảo vật trân quý.

Chiếc xe nhẹ lướt nhanh chóng đến tập đoàn, Tiểu Kỳ cũng nhanh chóng đến phòng làm việc của Thiên Ân rất tiếc trợ lý lại nói anh có việc bận phải ra ngoài xử lý một lát mới có thể trở về.

Tiểu Kỳ không còn cách nào khác cũng ngồi ngoan ngoãn trong phòng chờ anh, phòng làm việc của anh vô cùng sáng sủa, màu sắc tao nhã trang trí tinh tế làm nổi bật lên tính cách hòa nhã ấm áp của anh. Nhìn cả đồng hồ sơ cùng văn kiện trên bàn cô thầm nghĩ anh thật sự vất vả đến mức nào, gần đây thời gian anh và cô ở cạnh nhau cũng bị thu hẹp dần, cô cũng phải giải quyết công việc của cô anh cũng có công việc của mình.

Gương mặt Thiên Ân gần đây vô cùng xuống sắc hẳn rõ tia mệt mỏi nhưng khi nắm lấy tay cô anh lúc nào cũng nở nụ cười ấm áp với cô, lời nói dịu dàng luôn quan tâm chăm sóc cô nhưng tại sao cô luôn nhận thấy trong mắt anh một nỗi buồn sâu lắng mà anh không chịu chia sẻ với cô.

Tiểu Kỳ thở dài trong lòng buồn bực bước ra khỏi phòng làm việc, cô muốn đi dạo một vòng không chừng khi cô quay lại anh đã về.

Đi chưa được vài bước, Tiểu Kỳ liền nghe trong phòng photo giấy phát ra tiếng nói chuyện bàn tán xôn xao lại có nhắc đến Thiên Ân nên cô muốn nghe thử xem thật ra họ nhận xét như thế nào về Thiên Ân, chắc chỉ là những lời ca tụng về ngoài hào hoa lịch lãm của anh mà thôi.

- Cô gái vừa đến lúc này không phải bạn gái của chủ tịch sao thật xinh đẹp!

Tiểu Kỳ cô đây thật sự thích nghe người ta khen nịnh nên cô nở một nụ cười hài lòng định cất bước đi tiếp nào ngờ câu nói tiếp theo làm cô muốn chết sống tại chỗ từ chín tầng mây rơi xuống chín tầng địa ngục.

- Xinh đẹp thì sao chứ tôi nghe nói chỉ còn một tháng nữa chủ tịch sẽ đính hôn với tiểu thư nhà họ Du kia kìa, sớm muộn gì họ cũng chia tay thôi _người này vừa nói vừa tặc lưỡi tiếc nuối không thôi.

- Có thật không? Tại sao lại như vậy tôi thấy chủ tịch rất yêu thương bạn gái và lại họ không phải cũng rất môn đăng hộ đối sao. _nhân viên khác lại tỏ vẻ kinh ngạc vì tin vừa nghe được.

Họ không kinh ngạc mới là chuyện lạ Thiên Ân từ trước đến giờ chưa công khai quen bạn gái trước mặt ai, nay lại đường đường chính chính tuyên bố cho mọi người biết Tiểu Kỳ là bạn gái anh, trong phút chốc lại xoay chuyển tình thế đính hôn với người khác đối với ai thì đây cũng là một điều đáng quan tâm cùng tranh luận.

- Chuyện này tôi không rõ lắm chỉ là hôm trước tôi gặp mẹ chủ tịch trong siêu thị, tôi gặp gỡ chào hỏi liền được biết bà mua đồ tặng con dâu mà người đó lại không phải vị tiểu thư lúc này. Huống hồ hai nhà Lăng-Du đã thân thiết từ rất lâu có chuyện này cũng không có gì lạ.

Trời đất tối sầm, mọi thứ làm cho Tiểu Kỳ như ù tai cũng không còn nghe bọn họ nói cái gì, cô lững thững bước đi như người mất hồn cũng không biết là bản thân định đi đâu, định đi hỏi Thiên Ân cho rõ nhưng cô không thể, hiện tại cô không có can đảm đối mặt.

- Chào Ngạn tiểu thư _một nhân viên gặp Tiểu Kỳ liền tươi cười chào hỏi nhưng ngay sau đó liền cảm thấy sóng lưng lạnh buốt vì gương mặt vô cảm không mang một tia cảm xúc của Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ có thể nghe được cái gì trong lúc này, cô sắp sụp đổ rồi cô muốn trốn đi khỏi đây ngay lập tức nhưng bây giờ cô có thể đi đâu kia chứ, Tiểu Kỳ cứ bước rớt cuộc cô từ phòng làm việc của Thiên Ân đã bước ra khỏi Lăng Thị, Tiểu Kỳ cũng không biết mình đã bước vào thang máy như thế nào để ra đến đây. Tiểu Kỳ ngược nhìn căn phòng Thiên Ân ở tầng cao nhất cố kìm nén nước mắt, nhắm mắt xua tan đi cơn đau đang ập đến. Tầng anh làm việc quá cao ánh nắng gay gắt khiến cô chói mắt không nhìn thấy gì nữa cũng giống như hiện tại cô và anh có một khoảng cách vô hình, cô thật sự muốn biết lí do vì sao mọi sự lại trở nên như vậy nhưng cô cần có thời gian để tiếp nhận nó quá bất ngờ.

Tiểu Kỳ lao ra khỏi tập đoàn bắt một chiếc tắc xi về thẳng nhà Khả Chiêu, Tiểu Kỳ giương mắt nhìn dòng xe hai bên đường ồn ào tiếng kèn inh ỏi, dòng lệ khẽ rơi trên gương mặt nhỏ nhắn, bàn tay Tiểu Kỳ run run nắm chặt vào nhau để kìm chặt đau đớn trong lòng. Cô là làm sao lại đột nhiên bị tổn thương như vậy, anh chỉ xem cô như bao cô gái khác có thể nói lời yêu thương nhưng không thể lấy làm vợ sao? Anh tại sao lại không nói cho cô biết một chuyện lớn như vậy?

Cuối cùng Tiểu Kỳ cũng biết được nét mặt Thiên Ân có chút khác lạ là do đâu là vì anh đang lừa dối cô. Cảm giác bị lừa dối cô không chịu được tìm đau quặng thắt, cứ nghĩ đến nụ cười của Thiên Ân tại sao cô lại có cảm giác lạnh lẽo tột cùng nó không như cảm giác hàng ngày cô vẫn dành cho anh. Mỗi ngày chỉ cần nhớ đến nụ cười của anh cô cảm thấy vô cùng ấm áp và an toàn, được anh yêu chiều trong vòng tay là một sự hạnh phúc. Trái lại hiện giờ, mỗi lần nhớ đến từng ánh mắt từng cử chỉ yêu thương của anh dành cho cô thì tim cô đau nhói, nghẹt thở đến kì lạ.

Nhưng bây giờ thì hết rồi, mọi thứ đổ vỡ hết rồi, anh đã lừa dối cô tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy, cô đã làm sai cái gì tại sao phải chịu một vết thương thật sâu vào trái tim cô.

Xưa anh nói trọn đời trọn kiếp yêu cô tại sao bây giờ nói thay đổi là thay đổi cũng không cho cô một giây thích ứng, vị chua chất lan tràn khắp cổ họng không thể thốt nên lời. Tiểu Kỳ cố nuốt cả những tiếng nấc vào sâu tận trái tim đang dần dần vỡ ra theo từng nỗi nhớ của cô về anh.

- Đã đến nơi rồi thưa cô! _người lái xe lịch thiệp nhắc nhở Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ bây giờ mới thoát khỏi những suy nghĩ đau thất của bản thân, nhẹ quệt đi hàng lệ trên mặt mỉm cười gượng gạo trả tiền vội vã bước xuống xe.

- Cảm ơn anh, không cần thôi!

Tiểu Kỳ không nói không rằng đi vào nhà Khả Chiêu lao ngay lên phòng lục tìm chìa khóa xe của cô. Cô đi ra khỏi nhà ngay sau đó, mặc kệ tiếng gọi của người làm hiện tại Khả Chiêu cũng không có ở nhà nên việc cô đi đâu cũng sẽ không để Thiên Ân biết được.

Tiểu Kỳ lao xe ra khỏi biệt thự Khả Chiêu, chiếc xe phóng đi bạt mạng cô cũng không biết là mình đi đến đâu chỉ có điều hiện tại cô không có can đảm để đối mặt với anh. Cô không nghĩ rằng anh lại lừa dối cô, một tình yêu cô luôn nghĩ là bền vững liền bị anh làm cho sụp đổ.

Tiếng nấc của Tiểu Kỳ ngày càng lớn theo tốc độ của xe, cô là đang thương tâm vì cái gì, vì anh lừa dối cô hay vì bản thân không có can đảm đối diện với sự thật kia. Một người là người cô yêu, một người cô xem như em gái họ lại sắp đính hôn cô có nghe nhầm không. Từng lời nói cô nghe được đã chắc là sự thật đâu tại sao cô đau lòng đến vậy nhưng biểu hiện những ngày qua của Thiên Ân đã cho cô biết tất cả đó không phải giả.

Cô thật sự không còn dồn nén được nỗi đau cứ vậy mà nước mắt tuôn rơi như mưa, cô đã đau đớn quá trước mắt cô một tầng hơi nước bao phủ, Tiểu Kỳ lái xe vào một bên đường úp mặt vào vô lăng khóc nức nở. Nỗi đau này cô phải nói với ai đây ai có thể chia sẻ với cô lúc này.

Tâm Di! Trong đầu Tiểu Kỳ liên hiện lên gương mặt của Tâm Di có lẽ giờ này chỉ có Tâm Di giúp cô giải tỏa hết sự đau xót trong lòng. Tiểu Kỳ tìm kiếm trong túi xách chiếc điện thoại để gọi cho Tâm Di.

Ngay cả một cơ hội cuối cùng để cô chia sẻ cũng không còn điện thoại của cô hết pin rồi, có lẽ nỗi đau này cô phải tự mình gánh lấy.

Thiên Ân giải quyết xong công việc lập tức trở về, anh còn định cùng Tiểu Kỳ dùng bữa trưa nghỉ ngơi tâm trạng của anh vô cùng vui vẻ mọi ưu phiền cũng biến mất.

Ai ngờ vừa đến tập đoàn anh chẳng thấy bóng dáng Tiểu Kỳ đâu, trong lòng tức giận gọi người đón Tiểu Kỳ đến quát một trận kinh hoàng làm người kia không khỏi kinh hãi. Anh ta chưa từng thấy Thiên Ân tức giận đến mức này hằng ngày anh đều lộ ra nụ cười thân thiện nhưng hôm nay vì Tiểu Kỳ anh đã không kiềm chế được bản thân.

- Tôi bảo anh đến đón Tiểu Kỳ vậy cô ấy đâu?

Bảo anh làm sao không tức giận khi chưa bước vào phòng làm việc đã nghe trợ lý thông báo Tiểu Kỳ biến mất. Anh tức tốc gọi điện thoại nhưng đáp lại anh không phải tiếng của cô mà là tiếng của nhà mạng, anh không biết cô có chuyện gì lại bỏ đi không một lời nhắn lại cả điện thoại cũng không liên lạc được.

- Đúng là tôi đã đón cô ấy đến và bảo cô ấy ngồi trong phòng làm việc chờ chủ tịch quay lại nhưng khi tôi mang nước trở lại thì cô ấy đã biến mất.

Rốt cuộc là vì sao Tiểu Kỳ bỏ đi thì không một ai hay biết, tất cả mọi người đều không nhìn thấy nói khác đi vì quá bận rộn công việc họ cũng không quá để tâm, huống chi cô đã lớn như vậy đi đâu họ quản được hay sao.

- Đáng chết! Các người mấy chục người lại không nhìn thấy một cô gái. _Thiên Ân tức giận nắm tay mạnh xuống bàn làm việc làm người đứng cạnh cũng rung mình một cái.

Quả thật các vị chủ tịch đều theo chủ nghĩa tàn bạo, khi không có việc làm họ giận dữ thì thôi nếu có việc làm cho họ tức giận rồi thì hậu quả thật khó lường. Dù cho Thiên Ân hằng ngày thân thiện đến bao nhiêu đi chăng nữa hôm nay cũng trở nên lạnh lùng vô cảm đầy mắt hằn tia giận dữ.

Thiên Ân lấy điện thoại gọi cho Khả Chiếu để hỏi tin tức Tiểu Kỳ nhưng chính Khả Chiếu cũng không biết cậu ta khi về nhà đã nghe người làm nói rằng Tiểu Kỳ tự lái xe rời biệt thự hơn nửa còn trong tâm trạng cực kỳ tệ, chính bản thân Khả Chiếu cũng cảm thấy quái lạ. Khả Chiếu còn định hỏi Thiên Ân cho ra lẽ, để xem chuyện anh dính hôn có phải là bị cô phát hiện rồi không nên mới đau lòng như vậy nhưng không ngờ cậu ta chưa kịp hỏi tội anh lại bị anh hỏi trước.

Đột nhiên trong lòng Thiên Ân dâng lên một trận run rẩy sợ hãi không rõ nguồn gốc, anh là đang có cảm giác sắp mất Tiểu Kỳ, cô vì sao đột nhiên bỏ đi vì sao không liên lạc với bất cứ ai.

Hôm nay anh còn định nói cho cô biết chuyện dính hôn để cùng nhau giải quyết, anh không muốn giấu cô thế sao cô đột nhiên biến mất không để lại cho anh một chút tin tức muốn chơi trò trốn tìm với anh sao, anh không thích cảm giác tìm kiếm càng không thích cảm giác cô buông tay anh.

Đừng bắt anh một giây một phút phải tìm kiếm cô trong sợ hãi, không có cô anh sẽ không còn là anh. Không có cô tìm anh cũng sẽ vô vụn, sẽ chết dần theo thời gian. Ngày cô đến mang cho anh bao nhiêu niềm vui và kể từ khi đó anh cũng xác định rằng chỉ có cô mới có thể cùng anh sánh bước cả đời.

Thiên Ân lòng dạ rồi bởi như tờ vô không còn cách nào khác liên liên lạc với Tử Phong cùng nhau tìm kiếm tại sao anh lại có dự cảm không lành.

Tâm Di cùng Tử Phong bước vào căn hộ nhưng trong lòng vẫn không ngừng lo lắng cho Tử An và Kỳ Quân thật ra là đã xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy sự lo lắng của Tâm Di, Tử Phong thở dài cười

trấn an nhìn cô anh biết là cô lo lắng nhưng anh hiện tại cũng không có cách giải quyết.

- Anh Tử Phong, có khi nào Kỳ Quân đã biết chuyện Tử An sắp đính hôn với anh Thiên Ân hay không?
- Anh nghĩ là không có đâu.

Nhưng nếu thật sự đã biết thì cũng không còn cách nào khác sớm muộn gì cũng biết, biết càng sớm càng mau tìm cách giải quyết. Dù sao anh cũng muốn Kỳ Quân làm Thiên Ân thì sớm hay muộn Kỳ Quân cũng phải biết.

- Hai người đã tìm ra cách gì chưa, mỗi sáng em đều thấy Tiểu Kỳ cứ hỏi em rằng anh Thiên Ân xảy ra chuyện gì cảm giác của em rất là khó chịu. _ánh mắt trong veo chớp chớp nhìn anh khiến anh không khỏi mềm lòng nhưng anh thật sự không có cách giải quyết ngay được.
- Đã tìm ra nhưng cần phải cho Kỳ Quân biết.

Tử Phong ôm Tâm Di vào lòng nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nếu thật sự muốn giải quyết mọi chuyện thật ổn thỏa thì chỉ còn mỗi cách này thôi. Nhưng có chắc rằng Kỳ Quân đã đồng ý trong khi giữa Kỳ Quân và Tử An một chút tiến triển cũng không có, thậm chí mọi người còn không biết giữa Kỳ Quân và Tử An là loại quan hệ gì.

- Là cách gì? _Tâm Di ngược cặp mắt long lanh nhìn thẳng vào gương mặt tuấn mỹ đầy mắt xuất hiện tia vui mừng.
- Kỳ Quân sẽ thay thế Thiên Ân. _trong lời nói của Tử Phong thoáng xuất hiện sự bất đắc dĩ.

Đúng là quá bẽ tắc anh mới nghĩ đến cách này nhưng có thể thành công hoàn thành hay không mới là một chuyện. Tâm Di kinh ngạc nhìn Tử Phong tại sao lại có cách này nhưng cô nghĩ rằng rất khó thuyết phục Kỳ Quân. Kỳ Quân là một người tính tình ương ngạnh luôn có chủ kiến của bản thân nếu thật sự có chuyện xảy ra cậu sẽ tự bản thân đối mặt chứ không đời nào lại bằng lòng đứng sau cái bóng của người khác.

- Không...không được đâu! _Tâm Di vội xua tay phản bác ý kiến kia.
- Tại sao không? _Tử Phong nhún mày nhìn Tâm Di khó hiểu.

Chẳng phải cô luôn quan tâm chuyện này sao lí do gì vừa nghe đến phương án này lại phản đối. Tử Phong thoáng sa sầm mặt chờ đợi Tâm Di giải thích.

- Vì Kỳ Quân chỉ muốn bản thân nó là chính nó không dễ gì đồng ý chuyện này đâu.
- Chúng ta sẽ cùng thuyết phục. _đôi mày Tử Phong giãn ra mỉm cười nhìn Tâm Di.

Hóa ra điều cô lo là việc này, anh cũng đã từng lo nhưng anh tin vào phán đoán của mình. Anh tin rằng tình cảm của Kỳ Quân dành cho Tử An sẽ có thể thuyết phục được Kỳ Quân.

Tâm Di nhẹ gật đầu cô cũng không có ý không tin tưởng Tử Phong chẳng qua cô sợ Kỳ Quân nhất thời không chấp nhận được mà bị tổn thương mà thôi.

Điện thoại Tử Phong reo lên, anh buông Tâm Di áp tai vào điện thoại bên kia đầu dây liền vang lên giọng nói có chút gấp gáp cùng lo lắng.

- Tử Phong mày có ở cạnh Tâm Di không?
- Có nhưng có chuyện gì?
- Tiểu Kỳ đột nhiên biến mất cả điện thoại cũng không liên lạc được cô ấy có đến chỗ Tâm Di không?

Tử Phong nắm chặt điện thoại có chút bất động đôi mắt thâm trầm xoay mặt nhìn Tâm Di rồi mới nhẹ giọng đáp trả.

- Không có, nhưng cũng không cần quá lo lắng chắc Tiểu Kỳ đi đâu đó thôi mày cần gì gấp gáp như vậy.

Vừa nghe nhắc đến Tiểu Kỳ tâm trạng Tâm Di vừa mới được Tử Phong trấn an không hò mà hên hỗn loạn như tơ vò.

Thiên Ân không còn giữ bình tĩnh liền kể lại sự biến mất kì lạ của Tiểu Kỳ nếu không xảy ra chuyện gì tại sao cô không liên lạc với bất cứ ai thậm chí còn tự lái xe rời đi. Thiên Ân không quan tâm cô vì sao không liên lạc với anh mà chỉ sợ cô gặp phải cú sốc gì lái xe một mình rất nguy hiểm. Giọng nói Thiên Ân càng lúc càng dồn dập làm cho Tử Phong một người vốn tính lạnh như mặt nước hồ thu cũng dao động.

- Thôi được rồi cho FA đi tìm chắc không có vấn đề gì._Tử Phong nói một tiếng liền cúp máy.

Tử Phong lập tức liên lạc cho 3K cùng vài người đi tìm Tiểu Kỳ, chuyện này chưa xong việc kia lại đến sau dạo này lại bận rộn như vậy.

- Có phải Tiểu Kỳ đã biết chuyện Thiên Ân đính hôn rồi hay không?

Ngoài việc này ra Tâm Di không thể nghĩ ra lí do nào có thể khiến Tiểu Kỳ biến mất một cách không lí do như vậy, cô biết Tiểu Kỳ trừ phi gặp chuyện vô cùng đau lòng mới cách li bản thân với mọi người. Nhưng hiện giờ công việc, học tập cùng gia đình đều tốt thì hà tất gì phải đau lòng duy chỉ có tình yêu mà thôi. Nghĩ vậy Tâm Di liền bấm số máy quen thuộc của Tiểu Kỳ mong cô niệm tình cô bạn thân này mà bắt máy nhưng rất tiếc điện thoại Tiểu Kỳ một chút tín hiệu trả lời cũng không có.

- Rất có thể.

Tử Phong cũng không có lí do nào khác để phản bác ý kiến của Tâm Di nếu thật sự là như vậy thì mọi chuyện sẽ khó giải quyết, phải đợi Thiên Ân giải thích rõ cho Tiểu Kỳ hiểu thì mới họa may mọi chuyện không diễn biến theo hướng xấu. Cả Tử Phong và Tâm Di rơi vào trạng thái trầm mặc, tay Tâm Di nắm chặt điện thoại chờ đợi một cuộc gọi từ Tiểu Kỳ.

- Đừng lo anh cùng em đi tìm._Tử Phong nhẹ đặt một nụ hôn lên trán Tâm Di, anh nắm tay cô cùng rời khỏi căn hộ.

37. Chương 37: Xin Đừng Buông Tay

Tình yêu có lớn lao hay không còn phải xem vì đối phương bản thân có thể hi sinh được những gì.

Có thứ niềm đau gọi là hạnh phúc, có những nụ cười gọi là chua xót, có những giọt lệ gọi là hối hận.

Kỳ Quân thất thủ trở về, trong lòng không biết phải làm thế nào cảm giác hụt hẫng ngày càng dâng trào. Cậu có nên tiếp tục giấu kín tình cảm kia trong lòng hay chạy đến bên cạnh Tử An bày tỏ. Kỳ Quân bực dọc vò đầu bứt tóc rời khỏi bãi đậu xe chung cư. Vừa đi lên đã gặp Tâm Di cùng Tử Phong gấp rút rời khỏi chung cư.

- Anh chị đi đâu mà gấp vậy?

- Tiểu Kỳ đi đâu cũng không liên lạc với mọi người nên anh chị đi tìm một chút_Tâm Di liếc nhìn bộ dạng của Kỳ Quân có chút kì quặc nhưng vẫn nhẹ giọng đáp trả.

- Vậy sao? Vậy em cũng muốn đi tìm, thêm một người vẫn tốt hơn._Nói xong Kỳ Quân lập tức xoay người hướng về con xe của mình.

- Khoan đã lúc này em nói đi tìm Tử An rồi cuộc hai đứa xảy ra chuyện gì?_Tử Phong bắt lấy vai Kỳ Quân kéo lại.

Trong đáy mắt Tử Phong hiện lên sự nghiêm túc, ẩn chứa sự lo lắng. Lúc này khi Kỳ Quân bước ra khỏi căn hộ nét lo lắng vô cùng rõ trên mặt vì sao khi trở về cũng không thấy có biểu hiện gì gọi là khác lạ.

- Chuyện này...không có gì quan trọng đâu, chẳng qua em sợ Tử An về không an toàn định đưa Tử An về thôi nhưng cậu ấy về rồi nên em quay trở lại.

Kỳ Quân gạt tay Tử Phong ra khỏi tay mình, nhanh chóng xoay người rời đi né tránh ánh mắt như muốn nhìn thấu mọi thứ của Tử Phong. Bây giờ cậu mới phát hiện cặp đôi của chị hai mình có khả năng nhìn thấu tâm trạng người khác, hèn gì họ hợp nhau như vậy. Bất cứ ai đụng phải ánh mắt của Tâm Di hay Tử Phong đều phải tìm đường thoái lui nếu có chuyện muốn che giấu.

Tâm Di vẫn nhìn theo dáng Kỳ Quân khẽ thở dài một tiếng rồi cũng theo sau Tử Phong tiến vào bên trong xe của anh để cùng nhau đi tìm Tiểu Kỳ.

Ngồi trong xe mà Tâm Di không ngừng lo lắng rằng Tiểu Kỳ có gặp phải chuyện gì nguy hiểm hay không, nếu không có gì bất trắc vì sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô. Tuy đôi lúc tính tình Tiểu Kỳ có nông nổi nhưng có chuyện gì cũng chia sẻ với cô, trái lại tình trạng của Tiểu Kỳ hôm nay rất lạ có thể gọi là đã gặp một cú sốc nặng mới biến mất một cách âm thầm như vậy.

Tử Phong vẫn giữ dáng vẻ tĩnh lặng nhất, trong những trường hợp càng cấp bách anh càng phải trang bị cho bản thân một tinh thần sáng suốt nhất để giải quyết công việc. Nói như vậy cũng không có nghĩa là hiện tại anh không lo lắng, nhưng sự lo lắng của anh chưa bằng một phần một trăm của Thiên Ân. Chỉ mới nghe một cuộc gọi của Thiên Ân thôi anh cũng đủ biết Thiên Ân đang vô cùng sốt ruột, đã lâm vào trạng thái mất bình tĩnh hoàn toàn, tình trạng này cũng tương tự như lúc trước anh nghe Tâm Di gặp phải nguy hiểm.

Nhẹ đưa mắt sang nhìn Tâm Di, cô vẫn đang lo lắng hai bàn tay siết chặt điện thoại trong tay, ánh mắt trong veo mong chờ một tin tức của Tiểu Kỳ. Tử Phong nhẹ đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang lo lắng của Tâm Di mong rằng sự có mặt của anh sẽ giúp cô trấn tĩnh bản thân. Quả đúng như vậy sự ấm áp từ bàn tay anh truyền đến làm cô an tĩnh hơn, hít sâu một cái cổ nở một nụ cười đan lấy bàn tay anh có cảm giác an toàn kì lạ.

Tử Phong luôn như vậy dù cho anh có lạnh lùng đến mức nào thì đối với cô anh vẫn có một trái tim vô cùng ấm áp dành cho cô. Bỗng nhiên cô lại nhớ đến cảm giác hiện tại của Tiểu Kỳ có phải là rất cô đơn, không có Thiên Ân bên cạnh phải chăng sẽ mất đi cảm giác an toàn.

Thiên Ân cũng trong tâm trạng hoảng loạn lao xe đi như điên như dại tìm Tiểu Kỳ, điện thoại anh vẫn không ngừng bấm vào số máy quen thuộc của Tiểu Kỳ mong một giọng nói ngọt ngào từ cô nhưng không hề có. Cho dù bây giờ có nhận được giọng nói bực dọc hay trách cứ của cô anh cũng bằng lòng nhưng vì sao một chút tín hiệu cũng không có.

Mỗi một cuộc gọi không có tín hiệu trả lời lại dâng lên một hồi sợ hãi, trong tâm trí anh vẫn không ngừng gọi tên cô. Nơi đây cô không quen biết nhiều cũng không có nhiều bạn thì có thể đi đâu, cùng lắm nơi đây chỉ có những người quen quan hệ trên công việc, những người đó có thể tin được sao?

Thiên Ân vẫn tìm trong tuyệt vọng, trước giờ anh vẫn tưởng sẽ cùng cô nắm tay nhau thì có thể đi đến bến bờ hạnh phúc vì sao lúc này cô lại buông tay anh đi mà không nói một lời. Muốn anh xa cô cũng cần cho anh một lí do huống hồ anh đã nói sẽ nắm tay cô thì không có khả năng buông tay.

Ngoài trời nóng bức vậy mà Thiên Ân không ngừng toát mồ hôi lạnh, trước kia khi Tâm Di gặp chuyện anh từng thấy Tử Phong vẫn có thể giữ bình tĩnh vì sao anh không thể. Không phải vì tình yêu của anh dành cho Tiểu Kỳ nhiều hơn Tử Phong dành cho Tâm Di mà là vì anh vốn không có khả năng bình tĩnh như Tử Phong.

Vẫn là một con đường vì sao anh chạy mãi không thấy điểm đến, điểm đến của anh dành cho con đường này rất đơn giản nơi đó có Tiểu Kỳ.

Đường hôm nay vẫn như mọi ngày vì sao anh cảm thấy người, xe đông hơn dường như cố ý che khuất tầm mắt của anh để anh không thể nhìn thấy Tiểu Kỳ.

Điện thoại Thiên Ân bỗng rung lên, anh cố trấn tĩnh bản thân mong một tin tức từ Tiểu Kỳ.

- Thưa phó thủ lĩnh đã thấy Ngạn tiểu thư!

Người kia tường thuật lại nơi Tiểu Kỳ đậu xe cho Thiên Ân biết, liền lo lắng hỏi anh xem có cần họ giúp gì hay không nhưng Thiên Ân đã từ chối.

- Được rồi, các anh có thể về tôi sẽ tự đến đó.

Thiên Ân nắm chặt điện thoại thở nhẹ ra, đôi môi khẽ nở một nụ cười giảm bớt lo lắng. Cô không sao vẫn rất an toàn là anh quá lo lắng, Thiên Ân gọi điện để báo cho Tử Phong biết anh sẽ tự mình giải quyết

chuyện này.

Thiên Ân theo địa điểm được báo tin trong điện thoại mà đến, hóa ra nơi này là một công viên, Thiên Ân lái xe chậm rãi để tìm chiếc xe của Tiểu Kỳ. Hôm nay không phải ngày nghỉ nên công viên không quá đông, nhìn sơ là có thể thấy. Xe cô đang đậu một nơi an toàn, anh lái xe nhanh đến bên cạnh xe cô. Tiểu Kỳ trong xe vẫn không ngừng khóc mắt thấy chiếc xe phía sau từ kính chiếu hậu, cô hốt hoảng vặn khóa định lái xe đi nhưng còn chưa kịp khởi động liền bị chiếc xe màu bạc kia chặn trước mặt.

Tiểu Kỳ tức giận trừng mắt, cô quệt đi nước mắt mở cửa xe chạy đi trên vỉa hè bên ngoài bờ rào công viên. Thiên Ân kinh ngạc trong lòng sợ hãi cũng tức tốc xuống xe đuổi theo Tiểu Kỳ, cô vì sao phải tránh mặt anh như vậy lúc sáng không phải tình cảm vẫn tốt sao. Anh vẫn thắc mắc thật ra là cô gặp phải chuyện gì.

Cho dù Tiểu Kỳ có chạy nhanh đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ là sức của một cô gái yếu ớt làm sao có thể nhanh bằng một người sức trai dồi dào như Thiên Ân.

- Tiểu Kỳ đứng lại!_Thiên Ân vừa chạy vừa gọi tên Tiểu Kỳ, anh thật không ngờ cô gái này bướng bỉnh hơn anh nghĩ.

Tiểu Kỳ vẫn chẳng thèm để ý đến Thiên Ân vẫn cứ chạy nước mắt cũng theo từng bước chân mà rơi nhiều hơn. Cô là đang chạy trốn cái gì, cô đang sợ anh nói lời chia tay với cô sao, cô không muốn nghìn lần không muốn điều đó xảy ra.

- Nghe anh nói một chút có được không?_Thiên Ân đuổi kịp Tiểu Kỳ kéo lấy khuỷu tay cô tức giận quát một tiếng.

Cả không gian dường như ngưng đọng sau tiếng quát của Thiên Ân, anh cũng kinh ngạc với sự tức giận của bản thân. Vì cô mà sự kiềm chế cuối cùng của bản thân cũng không còn.

Tiểu Kỳ bị anh quát một tiếng thất kinh bất động tại chỗ, cô chưa từng thấy anh nổi giận đến mức này trước mặt cô anh luôn lộ ra nụ cười ấm áp chịu đựng cũng chưa một lần làm cô buồn lòng vì cái gì hôm nay anh tức giận đến mức này.

Tiểu Kỳ gạt tay Thiên Ân ra khỏi tay mình, giọng nói chứa đựng sự ghen ngào đau thất của con tim bị tổn thương.

- Có chuyện gì?

Thiên Ân xoay cả người Tiểu Kỳ đối mặt với anh, anh liền bị gương mặt đăm lệ của cô làm cho hoang mang cùng đau xót. Cô đã gặp phải chuyện gì lại khóc thành ra như vậy cũng không chịu nói cho anh biết lại tự mình chạy trốn.

- Em là có chuyện gì tại sao phải chạy trốn anh?_Thiên Ân nhìn thẳng vào mắt Tiểu Kỳ cơn giận cũng đã giảm đi phần nào.

- Buông...buông em ra!_Tiểu Kỳ vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của Thiên Ân, ánh mắt cố né tránh ánh mắt dịu dàng sâu lắng của anh.

Vì sao anh vẫn nhìn cô với ánh mắt đó, càng nhìn vào đó sự đau lòng của cô chỉ càng tăng cao mà thôi.

- Không buông, nói cho anh biết em đã gặp chuyện gì?

Lần này Thiên Ân kéo cả thân người của cô vào lòng anh ôm chặt để không cho cô chạy thoát, muốn trốn anh chỉ một lần là quá đủ đừng mong sẽ có lần thứ hai. Tiểu Kỳ tức giận vì sức lực yếu ớt không làm gì được anh liền òa khóc bàn tay bé nhỏ không ngừng đánh lên người anh.

- Anh là tên lừa gạt, anh là tên dối trá....huhu....

- Được, được anh là cái gì cũng được nói cho anh biết em đã gặp chuyện gì?_giọng nói anh thập phần yêu thương trong lòng đau xót khi nghe tiếng khóc của cô.

- Anh sắp đính hôn với Tử An vì sao còn quan tâm em? Anh là đến nói chia tay với em có phải không?_Tiểu Kỳ vẫn khóc nói trong ghen ngào dù không muốn đối diện nhưng cô vẫn mong những suy đoán của mình là sai

Cô tức giận gào lên trong tiếng khóc đẩy mạnh anh ra khỏi người mình, liếc nhìn anh trong nước mắt, lắc đầu trong đau khổ liền xoay người tiếp tục chạy về phía trước.

- Không...không có em nghe anh giải thích đi!

Vừa nghe Tiểu Kỳ nói xong cả thân người Thiên Ân đông cứng, đúng như anh nghĩ cô đúng là đã biết chuyện này hèn gì kích động đến vậy. Thiên Ân hít sâu một cái bị ánh mắt tức giận cùng phần uất của cô làm cho máu chảy không thông toàn thân dường như bất động trở mắt nhìn cô chạy về phía trước.

Kỳ Quân đang đi tìm Tiểu Kỳ, nhìn thấy xe của cô liền vui mừng bước xuống xe còn định gọi cho Tâm Di để báo cho cô biết về tin tức của Tiểu Kỳ, điện thoại còn chưa kết nối liền bị một câu gào thét trong nước mắt của Tiểu Kỳ làm cho thất kinh chấn động, điện thoại từ trên tay cũng trượt dài rơi bộp xuống mặt đường.

Bây giờ Kỳ Quân mới biết chuyện Tử An nói hoàn toàn là chuyện của cô vốn không phải chuyện của người khác, hèn gì cậu nói như vậy mới làm cô đau lòng đến mức bỏ đi ngay lập tức. Cậu đã bỏ mặt cô đối mặt với chuyện khó xử kia, cậu thật vô tâm và hèn nhát ngay cả cô gái mình thích sắp đính hôn với người khác mà cũng không biết.

Cậu không đau lòng vì tin đính hôn kia mà đau lòng vì cậu đã vô tình cứu một vết thương thật sâu vào trái tim Tử An. Tay Kỳ Quân nắm chặt hít một hơi thật sâu còn định leo lên xe đi tìm Tử An nhưng phía sau liền vang lên tiếng động dữ dội.

Vừa lấy lại được bình tĩnh Thiên Ân liền đuổi theo Tiểu Kỳ mong giải thích cho cô rõ mọi chuyện không như cô nghĩ.

- Tiểu Kỳ đừng chạy nữa nghe anh giải thích có được không?

- Em không muốn nghe!

Thiên Ân chỉ còn cách cô vài bước là có thể ôm cô trong vòng tay, cô xoay người cố bước thật nhanh để tránh khỏi vòng tay của anh.

Mọi chuyện vẫn là không thể ngờ đến anh vẫn có thể ôm cô trong vòng tay, vòng tay ấy vô cùng ấm áp và an toàn. Chỉ có điều vòng tay ấy làm sự tức giận trong cô hoàn toàn sụp đổ mà thay vào đó là sự hối hận cùng đau đớn. Tại cô không còn nghe thấy gì chỉ nghe tiếng còi xe inh ỏi, giọng Thiên Ân đầy lo lắng vang lên trong không trung rồi mất hút.

- Tiểu Kỳ cẩn thận!

” Kết

”

Tiếng phanh xe gấp gấp làm bất cứ ai cũng phải ngoái đầu nhìn chỉ thấy hai thân người ngã xuống, cả một khúc đường như ùn tắc giao thông.

Người con trai ôm chặt người con gái ngã xuống lòng đường, thay người con gái chịu sự va chạm với mũi xe rất đau đớn nhưng hạnh phúc.

Vòng tay Thiên Ân siết chặt lấy Tiểu Kỳ dùng toàn sức bảo vệ cô, vòng tay đã hoàn thành nghĩa vụ bảo vệ người con gái anh yêu. Tiểu Kỳ nằm trong lòng anh bị tiếng xe làm cho một trận kinh hãi nhưng cô không có thời gian để lo sợ hay hoảng hốt, liền cố bò dậy bàn tay run rẩy sờ lên người Thiên Ân dường như bất động.

Sự va chạm mạnh đã làm chất dịch lỏng đỏ tươi trào ra từ khóe miệng và cả từ trên thái dương chảy dài xuống một bên má của Thiên Ân.

- Máu...máu, anh...Thiên Ân anh đừng làm em sợ._Tiểu Kỳ hoảng sợ, ánh mắt hoang mang như dại đi đưa tay chạm vào gương mặt anh cố lau đi vết máu nhưng sao nó cứ trào ra mãi không thôi.

Cô vì tránh khỏi vòng tay của anh đã bước ra khỏi vỉa hè, một sự thật không thể chối cãi anh đã vì cứu cô mà bị thương.

Tiểu Kỳ hoảng loạn kêu gào trong tiếng khóc cổ lắc người anh để anh tỉnh lại. Thiên Ân từ từ chuyển động mi mắt, ánh mắt mơ hồ nhìn gương mặt đầm lệ của Tiểu Kỳ trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót. Khóe môi anh khẽ nhếch lên một nụ cười mờ nhạt.

- Em...không...sao thì tốt...rồi._Thiên Ân nói trong đứt quãng có thể thấy anh đã cố hết sức để bảo vệ Tiểu Kỳ, chỉ cần nhìn thấy cô bình yên anh bị tổn thương một chút cũng không có gì lớn lao.

Cô không thể biết rằng anh có bao nhiêu lo lắng khi cô biến mất, có bao nhiêu đau khổ khi thấy cô rơi lệ, có bao nhiêu hụt hẫng khi thấy cô rời khỏi vòng tay anh. Anh sẽ không thể mất cô vì vậy sẵn sàng làm tất cả để cô được an toàn.

- Anh đừng nói nữa chúng ta cùng đến bệnh viện!_cô cố hết sức để thoát khỏi vòng ôm của anh nhưng vòng ôm ấy quá chặt, vòng ôm có lực không phải vì anh còn sức mà vì tình yêu của anh dành cho cô quá lớn.

- Khoan...khoan đã, hứa...hứa với anh...đừng bao giờ buông tay anh._Thiên Ân cố siết thật chặt vòng ôm.

- Được em sẽ không buông, không buông nữa có đánh chết em cũng không buông. Anh sẽ không sao đâu chúng ta cùng đến bệnh viện._Tiểu Kỳ đau khổ nói trong nước mắt, hơi thở gấp gấp một chút bình tĩnh cũng không còn.

Cô hận bản thân vì sao lại béc đồng như vậy nếu cô ngoan ngoãn theo anh đi về đã không xảy ra chuyện này, anh đã không vì cô mà phải bị thương tổn đến mức này.

Thiên Ân nghe được câu nói của cô bàn tay liền rời lỏng buông xuống mặt đường ngắt đi. Tiểu Kỳ bị hành động buông tay của anh làm cho đau đớn ôm lấy thân người anh mà gọi anh.

- Anh không được ngắt anh còn phải giải thích cho em mọi chuyện, anh mau nhìn em đi đừng dọa em. Em sẽ không ương ngạnh nữa chuyện gì cũng nghe anh, anh đừng buông tay em...huhu....

Từ phía xa, Kỳ Quân bị câu nói của Tiểu Kỳ cùng tai nạn chớp nhoáng xảy ra làm cho toàn thân chấn động bây giờ mới hoàn hồn gọi xe cấp cứu đến, chạy lại bên cạnh Thiên Ân và Tiểu Kỳ đang nằm trên lòng đường.

- Chị Tiểu Kỳ!

- Kỳ...Kỳ Quân em mau...mau giúp...giúp chị đưa anh ấy đến bệnh viện!_Tiểu Kỳ ngược mắt nhìn thấy Kỳ Quân như thấy được phao cứu sinh.

- Được, xe cấp cứu sẽ đến ngay, chị đừng quá lo lắng anh Thiên Ân sẽ không sao đâu_Kỳ Quân nhìn vào vết máu loang lổ trên mặt đường cùng trên người Thiên Ân đẩy lòng hiện lên nỗi kinh sợ không rõ nguồn gốc nhưng vẫn cố giữ gương mặt điềm tĩnh trấn an Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ vì chuyện đính hôn kia mà đau đớn đến mức này, loại cố sự này không nằm trong suy nghĩ của cậu. Vậy Tử An cô sẽ ra sao? Kỳ Quân thật không dám nghĩ đến cô sẽ làm ra những loại hành động gì để từ chối hôn sự kia. Nghĩ như vậy Kỳ Quân chỉ muốn lập tức đi tìm Tử An nhưng tình hình hiện tại Tiểu Kỳ và Thiên Ân cần cậu hơn.

FA nhanh chóng xuất hiện, trong lòng ai cũng hoang mang không kém chỉ là họ rời khỏi theo lời Thiên Ân vì sao lập tức xảy ra chuyện động trời này. Tất cả đã nhanh chóng dùng xe đưa Thiên Ân đến bệnh viện.

Họ còn phải làm một việc là chặn ngay tất cả tin tức có thể phát tán khắp nơi. Thiên Ân là chủ tịch nếu để tin tức anh gặp chuyện lọt ra ngoài thì tập đoàn sẽ vướng vào nhiều bất trắc.

Tử Phong nghe FA trình báo đã tìm được Tiểu Kỳ liền quay xe đưa Tâm Di về nhà chờ đợi tin tức, Tâm Di có đòi đến chỗ Tiểu Kỳ nhưng anh nghĩ mọi chuyện vốn không cần thiết. Chuyện này có lẽ là chuyện riêng giữa Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ nên tốt nhất để Thiên Ân tự giải quyết.

Trong xe vẫn trong trạng thái im lặng ngay cả hít thở cũng không thông, sự lo lắng của Tâm Di dành cho Tiểu Kỳ vẫn không vơi đi được.

Điện thoại Tử Phong lại lần nữa vang lên phá tan sự im lặng nhưng cuộc điện thoại lại tiếp tục đem đến một trận kinh hãi.

- Có chuyện gì? _Tử Phong nhìn số điện thoại quen thuộc của người cận vệ mà trong tâm bất an.

- Thừa thủ lĩnh, phó thủ lĩnh xảy ra tai nạn trong tình trạng nguy kịch đang trên đường đến bệnh viện. _giọng người kia run run không khó để nhận thấy cậu ta cũng vô cùng lo lắng.

Đáng lẽ lúc Thiên Ân bảo cậu ta đi về cậu ta không nên về mà phải theo sát anh mới đúng, nếu có cậu ta ở bên cạnh Thiên Ân sẽ không bị thương.

Nhưng cậu ta cũng không biết một điều rằng cho dù có mặt cậu ta ở đó thì cũng không thay đổi được gì, Thiên Ân cũng sẽ vì người anh yêu mà bất chấp tất cả.

Ánh mắt Tử Phong ẩn hiện sự bối rối cùng hoang mang, mọi chuyện thế nào lại thành ra như vậy Thiên Ân bình thường vốn rất cẩn thận vì sao lại dễ xảy ra chuyện này. Mọi chuyện không phải đang rất tốt sao đã tìm thấy Tiểu Kỳ vì sao mọi chuyện vẫn xấu như vậy. Tử Phong bây giờ thật lòng phải cảm thán một câu anh đã thật sự rơi vào bế tắc, chuyện anh không thể ngờ nó lại xảy ra.

- Có chuyện gì vậy ạ? _Tâm Di đưa ánh mắt trong veo liếc nhìn nét mặt thoáng biến sắc của Tử Phong.

Anh chưa bao giờ có biểu hiện nào hoang mang đến mức bình tĩnh như vậy, trừ phi chuyện anh vừa nghe được vô cùng nghiêm trọng và có liên quan đến những người vô cùng thân thiết.

Tử Phong im lặng hồi lâu đáp một tiếng rồi cúp máy, anh lập tức quay đầu xe vừa nhỏ nhẹ nói chuyện với Tâm Di.

- Chúng ta đến bệnh viện Thiên Ân xảy ra chuyện rồi.

- Vậy còn Tiểu...Tiểu Kỳ? _ Tâm Di nghe đến hai từ bệnh viện cũng đủ biết mức độ nghiêm trọng đến đâu.

- Chắc không sao chúng ta đến đó rồi tính sau.

Xe Tử Phong lướt đi theo hướng đã định, mang trong lòng một tâm trạng phức tạp, Tử Phong đã định giải quyết mọi chuyện theo một hướng êm đẹp nhưng trái lại còn chưa làm được gì một sự cố lại xảy ra. Xem ra anh vẫn là người bình thường như bao người khác đôi lúc cũng tính toán sai lầm. Mọi chuyện vốn nằm trong tầm kiểm soát vì sao đến giờ phút này giống như anh đã hoàn toàn trở nên bất lực.

Thiên Ân nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, Tiểu Kỳ vẫn khóc không ngừng bàn tay nắm lấy tay Thiên Ân thật chặt cho đến khi bị y tá ngăn lại trước cửa phòng cấp cứu.

Tiểu Kỳ ngồi bệt trước cửa phòng cấp cứu, bàn tay run rẩy chống lên sàn. Chiếc váy bê bết vết máu của Thiên Ân, tay cô cũng bị trầy xước nhưng so với Thiên Ân nó chẳng là gì cả. Giọt lệ như những viên pha lê rơi xuống sàn vỡ tan tành. Cô chỉ là muốn tránh mặt anh vì sao mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy?

- Thiên Ân ngu ngốc tại sao phải làm như vậy? _Tiểu Kỳ nức nở vô thức mắng anh một tiếng.

- Chị Tiểu Kỳ đừng quá kích động anh ấy không sao đâu, để em dìu chị lại ghế ngồi. _Kỳ Quân thật tình không biết nên làm sao, nhìn Tiểu Kỳ khóc đến đau khổ như vậy chỉ còn cách nói lời an ủi.

Kỳ Quân cố đỡ Tiểu Kỳ từ trên sàn lên ghế ngồi, thân thể cô mềm yếu gần như sụp đổ.

Rất nhanh chóng từ bên ngoài, có bốn người chạy vào trong tình trạng lo lắng cùng bàng hoàng với sự việc vừa xảy ra.

Tiểu Kỳ vẫn ngồi đó ánh mắt đờ đẫn hướng vào phòng cấp cứu, nước mắt cứ như vậy mà lặng lẽ rơi.

Tâm Di nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tiểu Kỳ, cô thật sự không ngờ mọi chuyện diễn ra đến mức này cho đến bây giờ Tâm Di vẫn chưa hình dung được chuyện gì đã xảy ra. Nói khác đi Tâm Di chẳng khác nào người côi trên đời với sự việc trước mắt hoàn toàn mù tịt. Tâm Di không biết phải khuyên thế nào, chuyện xảy ra là do lỗi của ai cô cũng không được chứng kiến thì làm sao biết rõ nguồn cơn mà an ủi.

- Tiểu Kỳ đã xảy ra chuyện gì?

- Tâm Di!_Tiểu Kỳ ôm chầm lấy Tâm Di nước mắt một nhiều hơn.

Làm sao có thể diễn tả được sự hoảng loạn trong Tiểu Kỳ lúc này, cô thật sự giống như đang đứng bên bờ vực sâu nhìn Thiên Ân rơi xuống mà không thể níu tay anh lại. Anh buông tay cô rồi, rõ ràng anh hứa sẽ không buông tay cô vì sao bây giờ lại buông.

- Được rồi, đừng khóc nữa nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lúc trưa bà lại biến mất?_Tâm Di ôm lấy Tiểu Kỳ nhẹ nhàng an ủi.

- Lỗi...lỗi tại tôi anh Thiên Ân mới bị như vậy._Tiểu Kỳ ghen ngào tự trách bản thân.

- Được rồi đừng tự trách nữa, xem như tôi chưa hỏi gì khi nào bà bình tĩnh hẳn nói._Tâm Di vừa an ủi Tiểu Kỳ vừa liếc nhìn vào phòng cấp cứu.

Ánh mắt cô có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Kỳ Quân, cô định hỏi cậu vì sao lại ở đây nhưng tình hình bây giờ chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Cả ba người con trai còn lại vừa mới đi vào cũng rơi vào trạng thái trầm lặng, họ thật cũng không biết làm gì trong lúc này chỉ biết ngồi chờ cửa phòng cấp cứu mở.

- Kỳ Quân em vì sao lại ở đây?_Khả Chiêu mang nét mặt khó hiểu nhìn Kỳ Quân.

- Em chỉ là tình cờ tìm được chị Tiểu Kỳ.

Kỳ Quân ngồi một chỗ hai tay đan chặt, cậu thật không thể hình dung ra được chuyện xảy ra chớp nhoáng như một thước phim. Từ Phong cùng 3K từ đầu đến cuối vẫn duy trì trạng thái điềm tĩnh nhất.

Cửa phòng cấp cứu vụt mở, nhưng chỉ có một bác sĩ nữ đi ra tất cả đều đứng dậy trong lòng sốt ruột không thể nói thành lời. Tiểu Kỳ nghe tiếng động liền lập tức bật dậy chạy lại cạnh nữ bác sĩ kia.

- Bác sĩ anh ấy...anh ấy sao rồi?

- Xin lỗi bây giờ chúng tôi không thể nói trước được điều gì, hiện nay ca phẫu thuật đang được tiến hành nhưng do nạn nhân mất máu quá nhiều cần truyền máu gấp. Hiện tại ngân hàng máu của bệnh viện không đủ, cho hỏi người nhà bệnh nhân ai thuộc nhóm máu AB xin theo tôi làm xét nghiệm._vị bác sĩ gấp gáp đáp trả trong lòng cũng vô cùng lo lắng, khẽ lướt qua tất cả các khuôn mặt để chờ hồi đáp.

Nhóm máu AB là nhóm máu thuộc vào nhóm chiếm khá ít tỉ lệ cùng lắm trong một trăm người chỉ có khoảng tám đến chín người có nhóm máu này. Ngân hàng máu thường không lấy nhóm máu này tích trữ như những nhóm máu khác mà lập thành một ngân hàng máu sống. Nói khác đi là lập danh sách những người có nhóm máu này để khi cần thiết sẽ liên lạc, trong tình hình hiện tại của Thiên Ân thì hoàn toàn không đủ thời gian để chờ đợi. Mặc dù những nhóm máu khác vẫn có phần trăm có thể cho nhưng tình trạng của Thiên Ân không ổn định tốt nhất là truyền đúng nhóm máu mới đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Tất cả những người có mặt đều nghe rõ từng lời nói của nữ bác sĩ, khẽ liếc mắt nhìn nhau chờ mong một tia hi vọng. Chỉ có ba Thiên Ân là cùng nhóm máu với anh hiện tại ông chưa đến kịp, nhưng cho dù có đến kịp với tiền sử bệnh huyết áp thật chất ông không đủ điều kiện để cho máu.

Từng người một không hện mà cùng biến sắc, làm sao lại trùng hợp đến nỗi trong tất cả bọn họ không một ai có nhóm máu AB.

- Mọi người cố gắng nhanh lên nạn nhân không còn nhiều thời gian để đợi, ca phẫu thuật nếu không truyền máu gấp sẽ gặp bất trắc._nữ bác sĩ tiếp tục thúc giục làm lòng người càng thêm phức tạp.

Tiểu Kỳ gần như đứng không vững cô vì sao lại không mang nhóm máu AB, cô đã hại anh thành ra như vậy lại trở mặt nhìn anh gặp rủi ro mà không thể làm được gì. Đến giờ cô mới biết chỉ có anh hi sinh cho cô, cô chưa làm được điều gì cho anh cả. Cô tự trách bản thân vì sao lại vô dụng như vậy.

- Tôi thuộc nhóm máu AB.

38. Chương 38: Tình Thân

Có những sự việc cứ khiến ta mãi canh cánh trong lòng, nhưng một khi nói ra lại thêm khó xử.

Có những thứ đã cố quên nhưng một ngày đó vẫn vì bất đắc dĩ mà phải nhớ lại.

Tất cả mọi người vì câu nói của Kỳ Quân mà dồn hết sự chú ý lên người cậu, nhiều nét mặt cùng hiện hữu. Gương mặt Tiểu Kỳ từ thất vọng chuyển sang hi vọng cùng vui mừng. Khả Chiêu cùng 3K cũng từ ngạc nhiên chuyển sang phần chấn, ánh mắt như muốn nói rằng cảm ơn Kỳ Quân.

Trong khi đó Tâm Di từ tuyệt vọng chuyển sang vui mừng, ngay sau đó nụ cười cũng lập tức vụt tắt ánh mắt chứa tia sợ hãi. Làm sao Kỳ Quân có thể mang nhóm AB được ? Là cậu nhớ không chính xác hay là cô nghe không rõ?

Tử Phong không tỏ bất cứ thái độ gì kì thật thì trong lòng anh cũng vô cùng vui mừng. Rất nhanh ánh mắt sắc bén của anh gieo lên khuôn mặt dần nhợt nhạt đi của Tâm Di, anh nhíu mày liền bước đến bên cạnh cô. Có lẽ cô đã nhận thức được điều không khớp từ lời nói của Kỳ Quân.

Kỳ Quân khẽ liếc nhìn sắc mặt biến sắc của Tâm Di, trong lòng cũng có chút không nỡ nhưng cậu không thể trở mặt thấy chết không cứu. Mặc dù cậu biết một khi nói điều này ra sẽ khiến Tâm Di sinh lòng nghi ngờ nhưng cậu không còn cách nào khác.

Trước khi nói điều này Kỳ Quân đã vô cùng phân vân, nếu cậu không nói Thiên Ân sẽ gặp nguy hiểm nhưng nói ra sẽ là cú sốc đối với Tâm Di.

- Chị hai, đợi em làm xét nghiệm xong chúng ta sẽ nói chuyện.

Kỳ Quân thở dài một tiếng liền bước theo nữ bác sĩ, Kỳ Quân bước đi mà trong lòng hàng động cảm xúc phức tạp. Cậu không biết việc mình làm có ảnh hưởng gì đến sức khỏe Tâm Di không nhưng nếu một ngày chuyện này bị cô phát giác được kết quả cũng giống nhau cả thôi.

Huống hồ tính mạng Thiên Ân đang nguy cấp cậu không thể ích kỉ ngoảnh mặt làm ngơ. Cậu thật nhút nhát không biết một lát phải đối diện với Tâm Di thế nào? Cậu không biết phải nói với cô những gì để không khơi gợi lại sự hoảng loạn của cô.

Xác thực lần đầu cậu gặp Tâm Di là lúc cô trong cơn hoảng loạn, thần trí không được tỉnh táo. Sau khi tỉnh lại, cô cũng không còn nhớ gì nên chuyện đó đã được ông bà Dương che giấu cho đến tận bây giờ. Cậu cũng vì sợ cô khinh rẻ chỉ vì cậu là con nuôi nên chưa bao giờ nói cho cô biết chuyện này. Nhưng cho đến giờ cậu đã sai lầm khi nghĩ như vậy dựa theo những năm sống chung, cậu có thể chắc rằng cho dù biết sự thật này Tâm Di vẫn sẽ yêu thương chăm sóc cậu như một đứa em trai ruột. Tính cách Tâm Di ôn hòa biết thông cảm vốn không có sự ganh đua hay khinh bỉ tồn tại trong cô.

Vì tin tưởng Tâm Di sẽ không vì lí do này mà ghét bỏ cậu nên Kỳ Quân đã quyết định nói ra chuyện này. Đồng thời cậu làm điều này cũng vì Thiên Ân, nếu có cùng dòng máu vì sao thấy chết không cứu. Kỳ Quân luôn có một cảm giác thân quen khi nói chuyện với Thiên Ân.

Lần đầu gặp Thiên Ân, cậu còn có chút sững sờ không rõ nguồn gốc, cũng không biết vì sao liền có hảo cảm đặc biệt, nói ra nó cũng giống như tình anh em trong gia đình. Lúc thấy Thiên Ân bị thương tổn cũng có cảm giác xót xa thay nhưng cùng lắm chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Kỳ Quân lắc đầu xua đi suy nghĩ, dù sao cậu cũng đã nói ra có cái gì phải hỏi hận. Sự thật vẫn là sự thật hoàn toàn không có khả năng chối cãi, cậu vốn là đứa trẻ được ba mẹ đem về từ cô nhi viện.

Tâm Di nghe Kỳ Quân nói mà toàn thân vô lực bước chân chệch choạng ngã vào lòng Tử Phong. Anh luôn như vậy luôn đứng sau cô sẵn sàng bên cô bất cứ khi nào, nhìn cô kích động như vậy Tử Phong cũng đủ biết câu nói của Kỳ Quân có tác động rất lớn đến cô.

- Tâm Di em không sao chứ? _Tử Phong dìu cô ngồi lại vị trí cũ.

- Em...em không sao._Tâm Di thoáng hiện lên nét kinh hoàng, bàn tay vô thức nắm chặt tay Tử Phong không buông.

Tâm Di trở nên mù tịt sau câu nói của Kỳ Quân, cậu nói vậy là có ý gì ? Bảo cô chờ cậu nói chuyện ý bảo chuyện cậu muốn nói giống như điều cô đang nghĩ. Sao lại có chuyện quái dị đến vậy ? Chuyện cô không thể ngờ nó lại xảy ra sao ?

Đầu Tâm Di đau nhức như có luồng kí ức miên man nào đó hiện về, cô là đang ở đâu vì sao mọi thứ trong cô trở nên quá mơ hồ. Không thể nào lại có chuyện cô và Kỳ Quân không phải chị em ruột. Vì sao bấy lâu nay cô không biết, trông thái độ của cậu rõ ràng đã biết rất rõ chuyện này. Cô lớn hơn cậu vì sao không thể biết chuyện này trong khi cậu lại biết, chẳng lẽ thật sự như cô nghĩ kí ức của cô thật sự đã bị mất một đoạn. Phải làm sao để cô lấy lại đoạn kí ức kia, ắt hẳn nó vô cùng quan trọng nên mới có nhiều chuyện xảy ra mà cô không biết.

- Sắc mặt em thật sự không tốt lắm chúng ta về trước được không ?_Tử Phong nắm chặt lấy tay Tâm Di.

Anh không biết một câu nói của Kỳ Quân lại làm cho tâm trạng Tâm Di xấu đến vậy. Anh một mực bảo vệ cô tránh khỏi những đả kích nhưng xem ra lần này cũng là một đả kích không nhỏ.

- Không...không cần đâu.

Cô sao có thể bỏ về được chuyện Kỳ Quân muốn nói cô còn chưa nghe được sao có thể yên tâm ra về. Tâm Di nhìn sang Tiểu Kỳ đang mềm yếu chờ đợi tin tức của Thiên Ân liền cố khắc phục sự hoang mang trong lòng lấy lại bình tĩnh. Cô bây giờ phải làm chỗ dựa cho Tiểu Kỳ.

- Được, nếu có chỗ nào không khỏe lập tức nói với anh biết không ?_Tử Phong vẫn không thôi lo lắng.

Càng nắm chặt tay cô Tử Phong càng cảm nhận được sự run rẩy từ Tâm Di. Cô là đang suy nghĩ gì, lo sợ cái gì lại không nói cho anh biết. Cho đến bây giờ Tử Phong vẫn lo lắng một ngày nào đó Tâm Di hồi phục trí nhớ sẽ xảy ra tình trạng như thế nào. Những tình trạng xấu nhất Join đã nói cho anh biết nhưng anh thiết nghĩ bản thân anh thật chất không đủ bình tĩnh để đối diện.

- Em thật sự không sao._Tâm Di nhìn Tử Phong mỉm cười một cái.

Tâm Di ngay sau đó liền bước đến bên cạnh Tiểu Kỳ làm chỗ dựa tinh thần, Khả Chiêu và 3K vẫn duy trì thái độ bình tĩnh từ khi Kỳ Quân rời đi. Mọi thứ lại trở về im ắng sau những phút kinh động.

Vài phút sau lại có ba người đi vào, không ai khác chính là ba mẹ Tử Phong và ba Thiên Ân.

- Ba mẹ, chú Lăng!_Tử Phong khẽ gọi một tiếng liếc nhìn phía sau ba mẹ anh còn có ông Lăng.

- Bác trai, bác gái, bác Lăng!_Tâm Di cũng chào họ một tiếng mặc dù trong tâm tư có chút phức tạp.

Những người còn lại cũng hướng ba người gật đầu chào hỏi. Họ mỉm cười đáp trả cũng không có nói gì nhiều chỉ chờ mong tin tức của Thiên Ân.

Ngay sau khi Thiên Ân xảy ra chuyện tin tức này đã lập tức lan rộng. Cho dù FA đã cố gắng ngăn chặn nhưng chỉ là hạn chế không thể triệt để xóa bỏ, những người lớn đọc được tin này không chỉ bối rối còn lo lắng không thôi. Mẹ Thiên Ân đã không được biết chuyện này, họ không muốn bà nghe được tin này mà kích động, bệnh tình của bà không được ổn định nếu thêm một cú sốc e rằng không chịu nổi.

- Thiên Ân sao rồi?_ông Lăng không khỏi bàng hoàng khi nhìn vào phòng cấp cứu vẫn kín bưng không động tĩnh.

Ông Lăng đưa mắt nhìn Tử Phong chờ đợi câu trả lời. Ông đã mất một đứa con trai, không còn khả năng để chịu thêm nỗi đau mất con một lần thứ hai. Khi mất đi Thiên Ân không phải ông không đau lòng, chẳng qua tính chịu đựng của ông rất lớn. Một nguyên do khiến ông có thể quên đi niềm đau mất Thiên Ân là vì có Thiên Ân bên cạnh. Nếu bây giờ ngay cả anh cũng rời bỏ họ, hai thân già có thể nào chịu được nỗi đau người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Những bậc làm cha mẹ luôn mong muốn con cái mình được yên vui, được hưởng hạnh phúc. Lúc nào họ cũng muốn mình chứng kiến cảnh con mình thành công, họ thà để mình ra đi trước cũng không muốn trở mặt nhìn những đứa con lần lượt bỏ họ về một thế giới khác.

- Chú ngồi xuống đi ạ, Thiên Ân đang được cấp cứu vì gặp một số vấn đề cần truyền máu gấp nhưng nhanh chóng sẽ không sao._Tử Phong bước đến bên cạnh ông Lăng nhẹ giọng trấn an, anh nhìn về phía ba mẹ mình ý bảo thay anh khuyên răn ông Lăng đừng quá đau lòng.

- Vậy thì tốt, ta không muốn mất thêm một đứa con trai nào nữa._ông Lăng khẽ thở dài.

Ông bà Du ngẫm hiểu ý Tử Phong liền tiến đến bên cạnh ông an ủi:

- Thiên Ân sẽ không sao đâu thằng bé tốt tính như vậy sẽ qua khỏi thôi.

Ông Lăng cũng vì những lời nói này mà bớt căng thẳng hơn.

Tiểu Kỳ nghe tiếng ba Thiên Ân liền có cảm giác hoảng sợ cùng tội lỗi dày đặc. Cô đã làm tổn thương con trai ông, ông có thể tha thứ cho cô chẳng. Chỉ nghĩ thôi Tiểu Kỳ đã không dám nghĩ đến. Tiểu Kỳ khóc mắt đầm lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đau thương, cô run rẩy bước đến trước mặt ông Lăng mong một lời tha thứ. Tâm Di còn chưa hiểu Tiểu Kỳ định làm gì định kéo Tiểu Kỳ trở về vị trí cũ nhưng đã bị Tử Phong ngăn lại. Tử Phong biết lúc này Tiểu Kỳ sẽ cảm thấy bản thân có lỗi nếu không để cô nói ra lời xin lỗi sẽ vô cùng đau đớn.

Tiểu Kỳ quỳ xuống trước mặt ông Lăng trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người. Ông Lăng cũng bị cô làm cho bất ngờ, đôi mày già nua hơi nhíu lại nhìn chằm chằm gương mặt đầm lệ của Tiểu Kỳ còn cả những vết máu loang lổ trên váy áo. Ông thở dài một tiếng không biết phải đối với cô gái này thế nào.

- Bác trai con...con xin lỗi, nếu không phải tại con anh Thiên Ân đã không bị như vậy. Bác muốn trách con, muốn mắng hay muốn làm gì cũng được chỉ cần bác tha thứ cho con. Con là đứa ngu ngốc đã hại anh Thiên Ân thành ra như vậy..._Tiểu Kỳ từng lời nói mỗi lúc một lạc đi rồi nghẹn hẫng, cô cúi gằm mặt những giọt lệ đau xót lại rơi tí tách trên mặt sàn lạnh lẽo.

- Cháu cứ đứng dậy rồi hẳn nói, không cần phải như vậy._ông Lăng nhìn cô rơi lệ mà trong lòng trở nên phức tạp.

Ông đột nhiên không biết nên trách cô như thế nào, theo lời cô nói và những hình ảnh mờ nhạt mà ông thấy được do giới truyền thông đưa tin thì có lẽ lỗi chính là do cô. Nhưng ông cũng không hoàn toàn cho đây là lỗi của cô, Thiên Ân từ trước đến nay đều làm theo ý của bản thân những chuyện anh không muốn làm dù có ép anh cũng sẽ không làm. Còn những chuyện anh đã quyết dù có khuyên can cũng bằng thừa. Vì vậy ông Lăng nghĩ rằng việc cứu cô gái này là ý của anh thì ông cũng không thể trách cô được.

Việc đính hôn cũng làm ông cảm thấy áy náy với Tiểu Kỳ không ít, ông không nên ích kỷ ép buộc Thiên Ân. Ông dùng chữ hiểu để bắt anh chấp nhận hôn ước kia, anh sống chết không đồng ý cũng vì cô gái này. Nay anh lại quyết hi sinh cả tính mạng để bảo vệ cô như muốn nói với ông rằng Tiểu Kỳ là người duy nhất anh yêu và sẽ không chấp nhận bất cứ hôn sự nào. Xem ra ông phải suy nghĩ lại hôn sự này, xem như Tử An không có số làm con dâu của ông vậy. Về phần bà Lăng ông sẽ tìm cách khuyên giải.

- Bác trai..._Tiểu Kỳ vẫn không thể xóa bỏ tội lỗi của bản thân.

Ông không trách cô chỉ càng làm cô thêm đau khổ vì tội lỗi chồng chất, mặc dù cô không cố ý để sự tình diễn biến đến mức độ này nhưng đó vẫn là lỗi do cô.

- Ta rất giận con nhưng không trách con, Thiên Ân làm như vậy là nó đã chọn con chứ không làm theo sự sắp đặt của ta vì thế ta cũng chẳng có lí do gì để trách con cả._ông Lăng nhẹ giọng đáp trả, ánh mắt thâm trầm của một người già từng trải qua nhiều sóng gió hiểu được điều gì là sai điều gì là đúng.

Mọi người từ nãy đến giờ, căng mắt nhìn căng tai nghe cũng vì câu nói này của ông Lăng mà nhẹ nhõm. Khả Chiêu khẽ thở dài, nhìn cô em gái đau xót như vậy cậu ta cũng vô cùng bối rối, dì dượng đã giao Tiểu Kỳ cho cậu ta chăm sóc vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện này. Từ khi có Thiên Ân bên cạnh Tiểu Kỳ thì vị trí anh trai đã bị mài mòn từ bao giờ rồi, tất cả những thứ cậu ta quan tâm Tiểu Kỳ đã quá thừa thãi. Thiên Ân quan tâm Tiểu Kỳ từng chút một, Khả Chiêu cũng cảm thấy vui khi có một người yêu thương cô như vậy. Khả Chiêu cũng chưa bao giờ mất niềm tin vào tình yêu mà Thiên Ân dành cho Tiểu Kỳ chỉ là không ngờ...

Khả Chiêu thở dài một tiếng, bây giờ cậu ta có ở bên cạnh Tiểu Kỳ cả ngày cũng không bằng một phút của Thiên Ân vẫn là tình yêu có sức sát thương lớn hơn. Cậu ta cũng chẳng phải vì một chữ yêu mà đau khổ đến mức này ư.

Tiểu Kỳ đầy mắt hiện lên một tia biết ơn sâu kín, cô không biết phải cảm thán thế nào với người trước mặt cô. Cô nghe Thiên Ân bảo tính tình ông vô cùng cứng rắn vì sao hôm nay cô chỉ cảm thấy ở ông có một sự ôn nhu cùng tình thương con dạt dào. Đôi khi bề ngoài cứng rắn chỉ là để che lấp sự yếu đuối bên trong.

- Con...cảm ơn bác!

- Con bé ngốc! Cố gắng kiên cường lên Thiên Ân sẽ vì con mà vượt qua tất cả._ông Lăng nhẹ mỉm cười vừa để trấn an Tiểu Kỳ vừa để trấn an bản thân.

Kỳ Quân sau một thời gian làm xét nghiệm và truyền máu liền theo sau nữ bác sĩ đi đến chỗ mọi người. Sắc mặt cậu hơi nhợt nhạt vì truyền một lượng máu khá lớn trong nhất thời cơ thể hơi suy yếu. Đáng lẽ cậu phải nằm lại để truyền nước hồi phục sức khỏe nhưng cậu đã từ chối năn nỉ bác sĩ không cần cho cậu nằm lại.

- Kỳ Quân em sao rồi?_Tâm Di hốt hải chạy lại cạnh cậu đầy lo lắng.

Cô chẳng còn tâm trạng để mong chờ cuộc nói chuyện từ cậu, cũng chẳng còn tâm trạng quan tâm cô và cậu thật ra là quan hệ thế nào. Chỉ có thể biết hiện tại cô và cậu là chị em, vì vậy có gì xảy ra đi chẳng nữa tình cảm kia mãi mãi cũng không thay đổi được.

- Em không sao, mới cho máu xong nên hơi yếu một chút thôi._trên tay Kỳ Quân vẫn còn miếng băng gạc.

Ông Lăng ngược nhìn Kỳ Quân mà có chút chần động, ông đứng dậy định hỏi cậu là ai liền bị gương mặt cùng đôi mắt kia làm cho ngạc nhiên. Ông cứ ngỡ trên đời này chỉ còn mỗi Thiên Ân làm cho ông nhìn vào liền nhớ đến Thiên Ân nhưng không ngờ trên đời vẫn còn người thứ hai. Đôi mắt đó giống đôi mắt Thiên Ân vô cùng, nó khác với đôi mắt Thiên Ân, nhìn vào đôi mắt của Kỳ Quân ông như thấy cả một Thiên Ân bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt ông.

Có lẽ nào đứa con ông tìm kiếm bấy lâu lại ở gần đến mức này, ông thật sự không thể tin vào mắt mình, trong phút chốc ông lại không biết nói gì.

- Cháu đây là...

- Bác là...

Cả ông Lăng và Kỳ Quân cùng hướng về phía nhau đồng thanh hỏi về đối phương, có gì đó thân quen nhưng cũng có gì đó vô cùng lạ lẫm.

- À, đây là Kỳ Quân em trai cháu._Tâm Di mỉm cười nhìn ông Lăng giới thiệu Kỳ Quân.

- Còn đây là ba anh Thiên Ân._cô lại xoay mặt sang Kỳ Quân giới thiệu ông Lăng.

Ông Lăng thở hắt một cái vì phút ngộ nhận của mình, Kỳ Quân có một gia đình hoàn mỹ thì làm sao là con trai ông được. Có lẽ những năm qua vì quá nhớ con trai ông nhìn ai cũng thành Thiên Ân.

- Cháu chào bác!_Kỳ Quân cúi đầu chào, đôi mày hơi nhíu lại vì có chút đau đón truyền đến từ cánh tay.

- Thì ra là em trai Tâm Di, rất đẹp trai._ông Lăng mỉm cười hài lòng vỗ vai Kỳ Quân một cái.

Kỳ Quân mỉm cười gãi đầu ngượng ngùng. Chỉ có điều giọng nói của ông làm Kỳ Quân cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Mà tay con bị làm sao vậy?_ông Lăng nhìn vào tay Kỳ Quân mà có chút thắc mắc.

- Dạ, là do Kỳ Quân vừa giúp Thiên Ân truyền máu._Tử Phong đứng bên cạnh cũng trả lời hộ.

Tử Phong nhẹ mỉm cười một cái, nhưng ánh mắt sắc bén của anh có thể nhận ra thái độ khác lạ của ông dành cho Kỳ Quân. Lần đầu anh gặp Kỳ Quân cũng có thái độ ngạc nhiên này nhưng vì đó là con của ông Dương Thanh nên anh cũng chưa từng để tâm đến, cũng chưa một lần điều tra thân thế.

Ông Lăng nghe Tử Phong nói mà không khỏi xúc động cùng kinh ngạc. Người này đã cứu con trai ông một mạng lí nào lại không xúc động vì nghĩa cử đó. Kinh ngạc vì cậu không chỉ có gương mặt giống mà cả dòng máu đang chảy trên người cũng giống. Quả thật người này với gia đình ông có duyên chăng? Cho dù là vậy Kỳ Quân cũng đã có gia đình riêng của cậu làm sao có thể xảy chuyện giống như ông đã nghĩ. Trên đời này có rất nhiều sự trùng hợp, trùng hợp đôi ba chuyện cũng không có gì đáng lo nghĩ.

- Thật cảm ơn con đã cứu Thiên Ân một mạng, lần sau con có việc gì muốn giúp đỡ cứ nói với ta._ông Lăng liền lộ ra nụ cười ôn nhu hướng Kỳ Quân nói lời cảm ơn.

- Dạ không có gì chỉ là một chút khả năng có thể làm thôi ạ._Kỳ Quân cũng khiêm tốn đáp trả.

Kì thật, nếu cậu không có chung dòng máu kia cũng không có cách nào giúp Thiên Ân. Nhưng vì sao cậu lại chấp nhận nói ra để bí mật kia bị Tâm Di phát hiện điều này cậu thật sự không hiểu. Chỉ biết khi thấy Thiên Ân gặp chuyện thì trong lòng cậu nóng như lửa đốt, trong nháy mắt cứ ngỡ rằng sẽ mất đi một người thân yêu nhất. Chính vì vậy dù vẫn muốn che giấu Tâm Di bí mật kia nhưng cậu không có biện pháp ngăn cản bản thân cứu Thiên Ân. Dù sao nói ra cũng chưa chắc đã gây tổn hại gì quá lớn bất quá Tâm Di sẽ có chút kích động rồi thôi, trong khi cậu không cứu Thiên Ân biết đâu anh thật sự gặp bất trắc khi đó nổi dậy dứt sẽ bám theo cậu suốt đời. Nếu sau đó mọi người biết được liệu có tha thứ cho cậu, nghĩ còn không dám hướng chỉ là làm.

Tất cả mọi người lại trở về tư thế cũ ngồi chờ kết quả phẫu thuật của Thiên Ân. Chẳng ai trong số họ có thể làm gì ngoài việc chờ đợi, mạng sống của Thiên Ân cũng phó thác cho cuộc phẫu thuật kia. Chỉ cần là tia hi vọng dù cho nhỏ nhoi họ cũng không ngừng hi vọng.

- Tử An đã về nhà chưa ạ?_Tử Phong không biết đã xảy ra chuyện gì giữa Kỳ Quân cùng Tử An liền có chút lo lắng cho Tử An liền hướng bà Nhã Nhân hỏi thăm.

- Nó về lâu rồi, chỉ có điều không biết gặp phải chuyện gì mặt mày rầu rĩ nhốt mình trong phòng. Lúc ba mẹ đến đây đã định gọi nó cùng đến nhưng thấy nó ngủ nên thôi._bà Nhã Nhân thở dài một cái tưởng nhớ lại cảnh Tử An vừa trở về nhà.

Tử An khóc hết nước mắt trên xe buýt, về đến nhà chào ông bà Du một tiếng liền đóng kín phòng. Hối cái gì cũng không chịu nói, ăn cái gì cũng không chịu ăn liền ngủ thiếp đi. Nhưng cô vẫn là trẻ con cùng lắm ngủ một giấc lập tức quên ngay, không chừng sau khi thức dậy còn có thể cười toe toét.

Kỳ Quân ngồi cạnh đó nghe nhắc đến Tử An toàn thân cứng ngắt, Tử An chỉ vì một câu nói kia liền hành hạ bản thân không ăn không uống. Tội lỗi! Tội lỗi!

Kỳ Quân nuốt khan một cái, cậu không biết khi gặp lại cô không biết phải nói cái gì. Cô ắt hẳn còn chưa biết cậu đã nghe được tin đính hôn kia, tìm phương thức đối mặt thôi cũng khó khăn như vậy. Kỳ Quân lắc đầu thở dài lại tiếp hướng nhìn vào phòng cấp cứu.

Tiểu Kì đã thôi không khóc nữa, nếu giọt nước mắt của cô có thể giúp anh an toàn thì cô sẵn sàng khóc. Nhưng rất tiếc giọt nước mắt của cô lúc này là vô dụng, nó chỉ làm cho mọi người thêm bàng hoàng lo lắng. Thậm chí nếu Thiên Ân biết được cô sụp đổ như vậy cũng sẽ không vui, cô sẽ cùng anh kiên cường vượt qua thử thách này. Anh và cô có lời hứa, anh sẽ rất mau lại trở về bên cô yêu thương chăm sóc cô như ngày nào.

Cửa phòng cấp cứu lại lần nữa mở ra, tất cả các bác sĩ thực hiện ca phẫu thuật cũng không một chút ngần ngại toàn bộ tiến ra khỏi phòng.

Những người ngồi trông ngóng tin tức này giờ tâm tình cũng trở nên căng thẳng, hồi hộp lạ thường. Tất cả đều đứng dậy tiến lại gần vị bác sĩ được coi là phẫu thuật chính để hỏi thăm tin tức. Dĩ nhiên họ không mong mỗi tin tức vị bác sĩ tuôn ra từ miệng là một câu

” Thật xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức!

”. Chỉ nghĩ tới đây thôi mà cũng làm cho người ta tim đập chân run đứng ngồi không yên.

- Bác sĩ con trai tôi sao rồi?_ông Lăng có chút sốt sắng bắt lấy tay vị bác sĩ gấp rút hỏi.

- Anh ấy sao rồi ạ?_Tiểu Kì cũng nói gót ông Lăng hỏi dồn vị bác sĩ kia.

Tất cả mọi người còn lại cũng có chút náo động chờ mong câu trả lời của bác sĩ. Vị bác sĩ thở nhẹ, nhẹ nhàng tháo khẩu trang mới chậm rãi phun ra vài chữ làm người ta an lòng.

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm rất nhanh sẽ chuyển qua phòng hồi sức, gia đình không cần quá khẩn trương. _vị bác sĩ nhẹ mỉm cười một cái, ánh mắt cũng hiện lên nét vui mừng không kém gì người nhà của bệnh nhân.

Là một bác sĩ dĩ nhiên họ rất vui khi ca phẫu thuật thành công, bệnh nhân có thể tiếp tục cuộc sống vốn có của bản thân.

Trong lòng ai nghe bác sĩ nói như vậy đều reo hò một tiếng vui mừng, chỉ có điều họ vẫn nên nghe vị bác sĩ nói hết thì tốt hơn đừng quá vội vui mừng.

- Chỉ có điều nạn nhân vừa mới phẫu thuật lấy máu bầm cộng với việc mất máu quá nhiều có thể hôn mê vài ngày, sau khi tỉnh lại cũng cần phải theo dõi có để lại di chứng gì không.

Vị bác sĩ nói ra hết những lời muốn nói liền vỗ vai trấn an ông Lăng một cái rồi cùng các bác sĩ còn lại nhấc bước rời đi.

Đã nói những vị bác sĩ vẫn hay đùa bốn tinh thần người khác, câu trước trấn an ngay lập tức câu sau nhắc đến di chứng. Điều này cũng thật không có gì phải khó nghĩ, Thiên Ân phần đầu có va chạm với mặt đường ít nhiều cũng tổn thương, chỉ là trong lòng mỗi người thầm mong rằng sự tổn thương không nhiều. Tốt nhất là không để lại bất cứ di chứng gì, một người lịch lãm hào hoa như Thiên Ân phải chịu những dị thường sau tai nạn sẽ là một đả kích lớn đối với mọi người và kể cả bản thân anh.

Ai cũng một lòng tâm niệm rằng anh không sao phúc lớn mạng lớn. Dù sao cơ hội anh không sao vẫn lớn cứ nuôi hi vọng như vậy đi. Mọi người cứ nghĩ như vậy liền trở nên vui vẻ đi theo hai vị y tá đưa Thiên Ân đến phòng hồi sức. Họ chỉ nhìn nhau không nói lời nào cũng không biết nên làm cái gì trong lúc này.

Chỉ thấy Tiểu Kỳ khẩn trương nhanh chân ngồi bên cạnh giường bệnh, đưa tay nắm lấy tay anh gọi anh mau tỉnh lại. Chỉ vài tiếng trước sắc mặt anh vẫn tốt bây giờ lại trở nên nhợt nhạt như vậy nhìn đến mà đau lòng.

- Anh đã hứa với em thì phải mau tỉnh lại đây! _tiếng nói nhỏ thôi nhưng ai cũng có thể nhận thấy sự bi thương cùng hi vọng của Tiểu Kỳ.

Ông Lăng cũng chỉ thở dài nhìn Thiên Ân nằm im bất động trên giường chỉ có thể thầm gọi con trai mau tỉnh lại. Vì vừa mới thực hiện xong cuộc phẫu thuật nên không thể cho nhiều người ở lại. Tất cả vẫn là lần lượt rời đi nhường lại không gian yên tĩnh này cho Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ. Bảo Tiểu Kỳ đi về lúc này đúng là nằm mơ, chính vì vậy dù biết tinh thần Tiểu Kỳ không tốt nhưng cũng chẳng ai dám ngăn cản Tiểu Kỳ ở lại chăm sóc Thiên Ân.

Tâm Di khó nhọc khuyên can cũng chẳng ăn nhập, nhìn bộ dạng Tiểu Kỳ bây giờ chính là rời xa Thiên Ân một khắc lòng sẽ nóng như lửa đốt, tâm trạng cũng vô cùng xấu.

Tâm Di cùng Tử Phong rời bệnh viện về nhà trước, Tâm Di còn phải chờ Kỳ Quân về nhà giải thích cho cô rõ mọi chuyện. Cậu bảo là có chuyện muốn nói với cô, cô cũng sẽ bình tĩnh chờ nghe cậu nói cái gì, mặc dù trong tâm có những linh cảm dị thường nhưng cô vẫn muốn biết những sự việc Kỳ Quân muốn nói sẽ ảnh hưởng gì đến cô và cậu.

Hành lang bệnh viện chiều lộng gió, không khí như vậy cũng làm cho tâm tình người ta bớt căng thẳng hơn.

Kỳ Quân cùng ông Lăng đứng cạnh nhau có chút căng thẳng cũng có chút trầm tư suy nghĩ. Chẳng qua vừa rời phòng bệnh, Kỳ Quân liền xoa tay bảo Tâm Di về trước cậu có chuyện muốn nói với ông Lăng.

- Con là có chuyện gì muốn nói với ta ? _ông Lăng định đi về liền nghe Kỳ Quân đề nghị nói chuyện có chút ngạc nhiên. Ông cùng cậu vừa mới gặp thì có cái gì để nói ắt hẳn cậu đúng là có chuyện cần ông giúp đỡ.

- Con là muốn thỉnh cầu bác một chuyện.

Kỳ Quân hít sâu một cái liền đem ý định của bản thân nói ra. Sự việc xảy ra nhanh chóng trong nháy mắt cậu cũng chưa tìm ra cách giải quyết. Đột nhiên ông Lăng lại xuất hiện trước mặt cậu, xem ra cậu chỉ còn có thể cầu xin ông mà thôi.

- Là thỉnh cầu gì, nghiêm trọng vậy sao?

Sắc mặt ông Lăng hiện lên nét nghiêm túc lắng nghe Kỳ Quân, ông có thể nhìn thấy ở cậu sự căng thẳng, phân vân cùng khó nói. Nếu không phải sự việc gì quan trọng vì sao phải nghiêm túc đến vậy.

- Rất nghiêm trọng chính vì nó ảnh hưởng đến chuyện hôn ước của cậu, bác có thể hủy hôn ước kia không?_ánh mắt Kỳ Quân hướng ông cầu khẩn.

Ông Lăng kinh ngạc, không ngờ người con trai này lại biết đến hôn ước kia thậm chí còn muốn ông hủy hôn. Nhưng sự kinh ngạc đó lập tức bị giấu đi liền chuyển sang ánh cười trong đáy mắt già nua mà nghiêm nghị. Ông từng nghe Thiên Ân nói về sự hi sinh của một người con trai dành cho Tử An khi ông đề cập với Thiên Ân chuyện hôn ước cũng nghe nói đó là em trai Tâm Di. Ông chỉ khẽ cười cho qua xem đó là tuổi trẻ bồng bột đùa nghịch thương tích một chút cũng đâu có gì lớn lao. Nhưng xem ra người con trai đứng trước mặt ông hiện giờ vô cùng nghiêm túc cầu xin ông, nghĩ sao cũng không thể phủ nhận Kỳ Quân thật sự yêu thích Tử An.

- Con vì yêu thích Tử An nên cầu xin ta ?

Khóe môi Kỳ Quân giật giật, ông vì sao lại hỏi chuyện này. Cậu không ngờ ông lại đề cập đến tình cảm giữa cậu và Tử An. Nói đến Tử An bất giác tim Kỳ Quân đau nhói, cậu có yêu thích cô hay không chính cậu cũng chưa khẳng định được. Có lẽ vì vậy mà cho đến bây giờ cậu cũng không dám hé môi.

Đến giờ này quá nhiều chuyện xảy ra đã làm cậu hiểu ra cậu không thể mất cô. Đây cũng là động lực để cậu có can đảm cầu xin ông Lăng hủy bỏ cái hôn ước cản trở cậu và cô. Cậu càng không muốn nhìn Thiên Ân và Tiểu Kỳ đau khổ.

- Đúng là con yêu thích Tử An.

Kỳ Quân khó khăn suy nghĩ hồi lâu mới thừa nhận mình yêu thích Tử An, nếu cậu không yêu cô thì cũng không hi sinh vì cô, không vì nghe được tin cô đính hôn mà như sét đánh bên tai, như người mất hồn.

Ông Lăng hài lòng mỉm cười một cái, trong lòng tán thưởng sự thẳng thắn của Kỳ Quân. Tuy đây là lần đầu tiên ông tiếp xúc với Kỳ Quân nhưng có một động lực nào đó khiến ông tin tưởng Kỳ Quân. Nếu không thể để Thiên Ân chăm sóc Tử An thì phó thác cho một người đáng tin tưởng như Kỳ Quân cũng tốt, ông luôn xem Tử An như con gái vì vậy nếu có thể tốt cho cô ông cũng sẽ không gượng ép hôn ước kia. Còn về phần mẹ Thiên Ân ông sẽ tìm cách giải thích.

- Chuyện này nói khó không khó, nói dễ không dễ chỉ là hơi khó qua ải của bác gái mà thôi. Nhưng con yên tâm ta sẽ tìm cách giải quyết không để chuyện đáng tiếc xảy ra một lần nữa.

Nghe ông Lăng nói mà Kỳ Quân từ lo lắng liền chuyển sang vui mừng gương mặt điển trai hưng phấn hướng ông Lăng vui sướng nói lời cảm ơn.

- Có thật không ạ?

- Thằng bé này ta là người lớn chẳng lẽ lại gạt con._ông Lăng nhìn Kỳ Quân mỉm cười vỗ vai cậu một cái.

Nhìn vào đôi mắt Kỳ Quân ông cũng biết cậu có bao nhiêu vui sướng, nhìn cậu vui tâm tình ông đang buồn phiền vì Thiên Ân cũng trở nên tốt hơn. Ông lại nhớ đến Thiên Ân nếu cậu còn trên đời không phải cũng trẻ tuổi Kỳ Quân hay sao?

- Con cảm ơn bác, vậy con về trước đây ạ!_Kỳ Quân gật đầu cảm ơn rồi lập tức chạy đi còn chưa kịp để ông Lăng nói lời khách sáo.

- Đi từ từ thôi làm cái gì phải gấp như vậy?_ông Lăng cố nói với theo phía sau.

- Con đi tìm Tử An._Kỳ Quân cố xoay người nói vọng từ xa liền mất hút sau dãy hành lang. Giọng nói của cậu chứa vô vàn sự vui mừng khi nhắc đến tên người con gái ấy.

Nhìn dáng dấp cao ráo biến mất sau dãy hành lang, đôi mày ông Lăng nhú lại khoe một co giật lập tức nở nụ cười ý vị, khẽ thì thầm một tiếng cũng rời bệnh viện.

- Rất có khí chất!

Trong lòng ông thầm nghĩ tại sao lại có đứa trẻ thay đổi nhanh như vậy, mới vừa rồi nghiêm túc chững chạc ngay lập tức liền biến thành trẻ con. Nếu cậu là con trai ông thì thật tốt. Tử Phong từng đưa Tâm Di đến gặp ông mấy lần, cô cũng có tính cách như vậy, đôi lúc trẻ con đôi lúc suy nghĩ thấu đáo đúng là chị nào em nấy. Ông Lăng thoáng suy nghĩ mà cảm thấy buồn cười.

39. Chương 39: Nửa Thật Nửa Giả

Có sóng gió nào đến mà nói cho người ta biết trước đâu, nếu biết trước đã chẳng có ai đau khổ.

Có những chuyện một lời không thể nói hết, thật giả lẫn lộn khó phân biệt chỉ có những người trong cuộc mới rõ nguồn cơn.

Thành phố chìm vào màn đêm, những ánh đèn từ các cửa hiệu, các nơi vui chơi bật sáng nhiều màu sắc làm thành phố cũng trở nên lung linh huyền ảo thoát khỏi cuộc sống vốn bộn bề đua chen của ban ngày.

Tử Phong ngồi bên bàn làm việc, mắt không ngừng dán vào máy tính, bàn tay linh hoạt gõ lạch cạch trên bàn phím laptop.

Dáng vẻ anh vô cùng nghiêm túc, đôi mày đôi lúc nhú lại đôi lúc lại giãn ra. Tình hình hiện tại của tập đoàn vẫn rất tốt, chỉ có điều một số dự án gần đây không biết vì sao lại thường xuyên gặp vấn đề. Thậm chí cũng có những đối tác ở nước ngoài không biết vì sao liền dấn dấn đến Doãn Thị.

Xem ra Hạo Minh đã thực sự ra tay, cho đến lúc này anh không thể không quan tâm. Những gì Hạo Minh nói chắc chắn sẽ làm, cậu ta đã bảo sẽ hạ P&A thì sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào. Cứ coi như là đấu trí với nhau anh cũng không thể lấy tập đoàn ra đùa. Bởi lẽ Tử Phong chính xác là gánh vác trên vai hai tập đoàn, tập đoàn T&T của Diệp gia và tập đoàn P&A của Du gia đã được sáp nhập làm một.

Không hiểu vì sao ông Diệp lại làm như vậy, bất quá khi Thiên Tư cùng Thiên Trầm lớn lên rồi tiếp quản nhưng ông lại viện cớ làm ăn thua lỗ nên phá sản. Trong khi đó toàn bộ cổ phần liền chia làm hai cho hai đứa con gái sau đó lại sáp nhập vào P&A một cách thầm lặng ma không hay thần không biết, chỉ có Du gia cùng Diệp gia biết chuyện này. Tử Phong cũng là du học về mới biết được chuyện này.

Người ngoài nhìn vào liền cho rằng Diệp gia thất thế, làm ăn thua lỗ nên ông Diệp dùng một ngọn lửa liền đem cả nhà thiêu chết. Tin này đúng là làm chấn động giới địa ốc. Có một sự thật người ta vẫn không thể ngờ đến tập đoàn P&A nhìn bên ngoài chỉ có một chủ duy nhất là Du gia nhưng thật chất bên trong có tới bốn cổ đông lớn. Một cổ đông lớn nhất chính là Tử Phong, ba cổ đông còn lại là Thiên Tư, Thiên Trầm và Tử An.

Tử Phong khẽ thở dài ngay lập tức liền muốn đem toàn bộ sự thật nói ra khôi phục lại thân phận cho Tâm Di hoàn trả lại toàn bộ tài sản đáng thuộc về cô. Nhưng anh lại không muốn nhìn cô vật vờ trong đau đớn chỉ có thể đứng sau cô, bảo vệ cô tránh khỏi những đả kích không đáng có.

Tử Phong dừng tay trên bàn phím liền với lấy điện thoại nhấn vào số máy quen thuộc của Kim Khải Khang. Sau hồi chuông dài cũng có người bắt máy, bất quá anh ta bắt máy lâu hơn mọi ngày không biết là đang làm cái gì. Chờ đợi anh ta bắt máy mà Tử Phong liền có chút khó chịu.

- Chủ tịch đáng kính cậu lại muốn tôi làm việc gì sao?_giọng nói 3K vô cùng thản nhiên cũng không có gì gọi là tội lỗi vì bắt máy chậm.

- Anh là đang ở đâu lại ồn ào như vậy?

Tử Phong nhú mày thắc mắc anh ta là đang ở nơi nào đừng nói với anh là đang vui chơi khoái lạc đi. Sự khó chịu ngày càng tăng cao thiếu điều chưa nổi giận.

- Ở ngoài đường._3K vừa khoát vai Phương Tuyết cười cười đi dạo trên đường phố.

Đường phố lung linh như vậy thật đáng cho người ta hẹn hò nha, 3K mấy ngày hôm nay bận tới mặt tối mũi cũng không có thời gian cùng bạn gái đi chơi. Đêm nay rảnh rồi liền đưa Phương Tuyết đi chơi vì sao lại bị Tử Phong gọi làm phiền. Dù không muốn nghe nhưng nhìn vào màn hình phát sáng hai chữ

”thủ lĩnh

” dù không muốn nghe cũng phải nghe.

- Ở ngoài đường? Làm cái gì ở đó?_Tử Phong nghe tiếng ồn coi như anh ta không nói dối nhưng vẫn muốn biết hiện tại anh ta đang giở trò gì.

- A, chủ tịch cậu có thể đi chơi với bạn gái tôi cũng vậy._nói xong 3K đắc ý cười liền nắm tay Phương Tuyết hướng vào một quán cà phê lãng mạn dành cho các cặp tình nhân.

Phương Tuyết này giờ biết người gọi điện thoại là ai liền im thinh thút, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh điem điem đi cạnh 3K.

Tử Phong nghe anh ta nói liền dấy lên cảm xúc phức tạp, tại sao giọng điệu anh ta giống như là trách anh không cho anh ta một chút tự do nào vậy. Hừ, vậy thì càng không thể tha cho anh ta được.

- À ra vậy. Nhưng tôi không cần biết anh ở đâu chỉ cần sau hai tiếng nữa anh có tất cả mọi thông tin về Kỳ Quân là được.

- Chủ tịch, cậu có hiểu cảm giác của người lâu lâu hẹn hò một lần không nha, sao ép người quá đáng vậy?_3K oán than trách móc Tử Phong trong điện thoại.

Trách thì trách nhưng 3K hiểu rất rõ nếu không quan trọng thì Tử Phong đã không gấp rút bảo anh ta điều tra. Giọng thì oán trách nhưng trên môi vẫn là nụ cười, 3K đã cùng Phương Tuyết ngồi vào bàn ra hiệu gọi phục vụ.

- Vậy tôi tặng cho anh thêm một tiếng đồng hồ nếu như ba tiếng đồng hồ sau chưa có thông tin thì anh đừng mong đêm nay sẽ được ngủ._nói xong Tử Phong liền cúp máy.

Nếu còn dài dòng để anh ta mè nheo thoái thác trách nhiệm thì thật phiền phức. Tử Phong đưa tay day day hai bên thái dương, nếu thật sự thân phận Kỳ Quân còn là một điều bí ẩn thì anh càng phải làm rõ.

3K bị cúp máy còn chưa được phản bác liền nghếch mặt ra, lắc đầu khổ sở. Dù sao, Tử Phong đã tử tế lắm rồi cho anh ta thêm một tiếng để đi chơi phải biết tận dụng thời gian. Bất quá như lời Tử Phong nói anh ta thức cả đêm để điều tra thông tin về Kỳ Quân.

Ánh đèn điện tỏa ánh sáng trắng tại căn hộ của Tâm Di, từ khi từ bệnh viện về cô và Kỳ Quân cũng chưa hề nhắc đến chuyện đang nghi ngờ kia. Cứ như vậy, cô và Kỳ Quân vẫn vui vẻ xử lý xong bữa tối thịnh soạn do Tâm Di chuẩn bị để bồi bổ cho Kỳ Quân hồi sức vì cho máu.

Bây giờ đây hai người liền ngồi đối diện nhau nói chuyện nghiêm túc.

- Bây giờ em có thể giải thích cho chị biết được rồi chứ?_Tâm Di nhỏ giọng hỏi.

- Em sẽ nói nhưng chị phải hứa là sẽ bình tĩnh._Kỳ Quân đan chặt hai tay có chút bối rối khi nhìn thẳng vào ánh mắt Tâm Di.

- Chị có thể đợi đến bây giờ đã là rất bình tĩnh rồi.

Tâm Di vẫn không chút gì gọi là mất bình tĩnh liền tựa lưng vào ghế, mái tóc dài đen mượt xõa xuống hai bờ vai. Dáng ngồi mang sự điềm tĩnh cùng hiểu chuyện của một người con gái đã trưởng thành biết lo biết nghĩ.

Kỳ Quân nhìn dáng điệu của Tâm Di khẽ thở dài một cái, cậu đã hứa với ba mẹ sẽ không nói ra nhưng đến bây giờ cậu vốn không có khả năng che giấu.

- Thật ra em không phải con ruột của ba mẹ, em là được ba mẹ nhận nuôi từ cô nhi viện Lạc Dương._giọng Kỳ Quân mang chút nặng trĩu tâm sự.

Cậu vẫn không thể quên ngày được ông bà Dương nhận về, cậu đã rất vui khi có một gia đình hoàn mỹ. Ông bà Dương vô cùng yêu thương cậu, họ một lòng mong mỗi Tâm Di được vui để trở lại tình trạng bình thường nên mong cậu giúp cô chia sẻ những vui buồn. Vì họ nghĩ rằng đôi khi đồng trang lứa có khi sẽ làm tâm trạng cô tốt hơn. Cậu chỉ nghe ba mẹ nói rằng cô gặp tai nạn vì mất em trai nên quá đau buồn, tâm trí hoảng loạn kìm ức hoàn toàn mất đi ngoài ra chi tiết thế nào ông bà Dương không hề nói. Kỳ Quân cũng vì vậy mà cảm thấy đồng cảm với Tâm Di nên vô cùng quan tâm cô. Lại càng thương ông bà Dương vì mất đứa con trai nên vô cùng hiếu thuận với ông bà.

Kỳ Quân và Tâm Di cùng nhau lớn lên liền tình cảm khăng khít như chị em ruột, cô sau cơn hoảng loạn cái gì cũng không nhớ nên ông bà Dương nói gì cô đều tin. Họ nói họ là ba mẹ ruột của cô, Kỳ Quân là em trai cô. Chính vì vậy Tâm Di cũng chưa một lần hoài nghi cho dù cô đã lãng quên một đoạn ký ức đau thương. Kỳ Quân một mạch liền nói hết những gì mình nghe được cũng không hề biết có những chuyện vốn không phải là sự thật.

Tâm Di sau phút bình tĩnh cuối cùng đôi bàn tay liền nắm chặt tay vịn ghế. Cô không thể ngờ lại có chuyện đó xảy ra vì sao ba mẹ lại che giấu cô chuyện này. Cô và Kỳ Quân thật sự không phải chị em ruột, nhưng cô cũng không quá bận tâm chuyện này. Cô và Kỳ Quân đã có những tình cảm chị em vô cùng sâu đậm bấy giờ dù có chuyện gì cũng không thể thay đổi tình cảm chân thật kia.

Chỉ là đầu óc cô nghĩ đến phần kìm ức bị mất liền đau buốt không thôi. Cô đúng là đoán không sai bản thân cô đúng là đã mất đi ký ức. Cô thầm nghĩ tai nạn kia là gì vì sao vừa nghe đến cô liền sợ hãi không thôi, đầu óc mông lung những gì cô thường mơ thấy liền hiện về. Tâm Di sắc mặt liền trở nên kém đi, đầu đau như búa bổ, cô vì sao lại đau thế này.

- Đau...đau quá! _Tâm Di ôm đầu đau đớn.

- Chị hai...chị sao rồi? _Kỳ Quân bật dậy đỡ lấy Tâm Di trong tình trạng không ổn định.

Kỳ Quân thực hối hận khi nói ra chuyện này, cậu đúng là không nên nói ra để khơi gợi sự đau thương trong cô. Nhưng chính cậu cũng không biết cô vì lý do gì lại sợ hãi như vậy thì làm sao xoa dịu. Mặc dù không ít lần thấy Tâm Di trong tình trạng này nhưng Kỳ Quân vẫn có chút hoảng sợ.

Ánh mắt Kỳ Quân dâng đầy nỗi lo lắng, xem ra cậu đã thật xem nhẹ cái gọi là quá khứ đau thương của Tâm Di chỉ vừa mới nhắc lại còn chưa đi sâu vào vấn đề cô liền đau đớn như vậy.

Tâm Di lắc đầu chống cự cơn đau vô vấp đến sau đó ngất đi trong vòng tay Kỳ Quân. Thấy Tâm Di ngất Kỳ Quân liền bị dọa cho một trận hoảng sợ. Đáng chết! Cậu vì sao lại khiến cô ra nông nỗi này.

Kỳ Quân hoang mang vội bế Tâm Di vào phòng, trong nhất thời cậu liền không biết phải làm thế nào. Chỉ mới đặt Tâm Di xuống giường cậu liền nghe tiếng Tâm Di yếu ớt cất tiếng gọi:

- Anh Tử Phong!

Kỳ Quân chấn động, cô bị ngất vẫn nhớ đến Tử Phong là lẽ vì sao? Kỳ Quân tại sao lại không nhớ ra năm đó trong cơn hoảng loạn Tâm Di không chỉ gọi ba mẹ mà còn gọi tên một người con trai tên Tử Phong. Không phải trùng hợp đến nỗi người cô nhớ và anh Tử Phong của hiện tại là cùng một người chứ? Nếu như vậy không phải hai người họ đã quen biết từ lúc nhỏ rồi hay sao? Lúc đầu khi nghe đến cái tên Tử Phong cậu đã vô cùng hoài nghi nhưng tránh để Tâm Di nhớ lại chuyện cũ cậu đã bỏ quên đi chuyện kia.

Nếu Tử Phong quan trọng đối với cô như vậy vì sao không gọi anh đến. Có thể trong lúc này chỉ có Tử Phong mới trấn an được Tâm Di mà thôi. Kỳ Quân gấp rút lấy điện thoại gọi cho Tử Phong.

Tử Phong đang suy nghĩ mông lung về Kỳ Quân liền có tiếng điện thoại reo làm dập tắt suy nghĩ. Vẫn là hai chữ Kỳ Quân làm anh phải suy nghĩ nảy giờ nhấp nháy trên màn hình. Tử Phong áp tai lên nghe liền bị một câu nói của Kỳ Quân làm cho hoảng sợ.

- Anh nghe! Có chuyện gì vậy?

- Anh Tử Phong chị hai em xảy ra chuyện, bị ngất rồi không ngừng gọi anh.

Tâm Di vì đau đớn quá nên ngất còn không làm cho anh sợ hãi sao. Tử Phong cố trấn tĩnh bản thân.

- Được rồi anh đến ngay!

Tử Phong với lấy áo khoác liền rời khỏi biệt thự đến căn hộ của Tâm Di. Anh đã đoán trước chuyện của Kỳ Quân sẽ có ảnh hưởng không nhỏ đến cô, vì mãi lo chuyện của tập đoàn và Kỳ Quân nên anh đã quên mất chuyện của Tâm Di.

Sau tiếng chuông cửa, Kỳ Quân nhanh như tên bay liền rời phòng Tâm Di đi mở cửa. Tử Phong nhanh chân bước vào chỉ mong rằng Tâm Di không sao.

- Tâm Di sao rồi, sao lại xảy ra chuyện này?

- Chị ấy vừa ngất, chuyện này khá dài em sẽ nói với anh sau. Còn nữa chị hai không ngừng gọi tên anh._Kỳ Quân thở dài liền hướng phòng Tâm Di mở cửa cho Tử Phong bước vào.

Tử Phong nhấc từng bước tiến vào phòng liền thấy một thân ảnh đang run lên. Cô lại hoảng sợ, khi không có anh bên cạnh cô sẽ lại đau đớn như vậy.

Đáng giận! Anh vì sao lại quên nghĩ đến nỗi đau đớn của cô.

Tử Phong ngồi lại cạnh Tâm Di, ánh mắt thâm trầm chứa tia đau xót. Mỗi lần cô nhớ lại liền sợ hãi đến vậy, Tử Phong nuốt nỗi đau xót kia vào trong nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ mong truyền sự an toàn cho cô.

Kỳ Quân thấy không cần thiết phải ở lại liền đóng cửa phòng đi ra ngoài, cậu đột nhiên lại muốn gọi điện cho ba mẹ biết nhưng lại thôi. Họ mà biết sẽ lo lắng đến nhường nào tốt nhất không nên hé môi.

Trong phòng Tâm Di, cô vẫn còn trong hoảng sợ không ngừng gọi tên Tử Phong.

- Anh Tử Phong!_tiếng Tâm Di run rẩy vang lên trong căn phòng vốn im lặng.

Căn phòng chỉ có tiếng hít thở không thông của Tử Phong vì lo lắng cho cô cùng tiếng hơi thở khó nhọc trong hoảng loạn của Tâm Di.

- Anh đây, anh đang ở rất gần em không cần gọi nữa._Tử Phong ôm thân thể run rẩy của Tâm Di vào lòng, vùi gương mặt tuấn mĩ vào mái tóc đen xõa dài.

Tử Phong siết chặt vòng ôm như muốn đem cô gắn chặt bên người anh, để anh giúp cô chịu bớt thương tổn. Sự run rẩy kia làm lòng anh co thắt đau đớn vô vàng.

Anh thật không thể tưởng tượng được một năm đó cô làm sao mà vượt qua nỗi hoảng sợ cùng cực kia. Ai đã ở bên cạnh để xoa tan nỗi sợ hãi cho cô, tên anh luôn được cô gọi vì sao năm đó anh lại không có mặt. Tim anh co thắt đau nhói không thôi, cô đã phải một mình chịu đựng những nỗi đau tinh thần cực hạn khi không có anh bên cô.

Càng nghĩ Tử Phong càng tức giận bản thân đã không giữ lời hứa luôn ở bên cô. Nếu anh không đi học gần ấy năm xa cô thì đã không thất lạc cô. Đến khi tìm được lại không thể khôi phục thân phận cho cô. Một tiểu thư vốn ngây thơ hồn nhiên liền bị một trận sóng gió làm cho nửa tỉnh nửa mê.

Tâm Di cứ như vậy liền dần dần thả lỏng thiếp đi trong vòng tay Tử Phong. Tử Phong thở nhẹ khi thấy Tâm Di yên ổn ngủ, anh đặt cô xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho cô rồi rời khỏi phòng.

Anh còn có chuyện muốn nói với Kỳ Quân, dù sao anh cũng muốn biết vì chuyện gì Tâm Di lại trở nên như vậy.

Kỳ Quân nãy giờ vẫn ngồi yên trên sofa hai tay đan chặt vô cùng lo lắng, nghe tiếng bước chân của Tử Phong liền ngẩng đầu lên nhìn.

- Anh Tử Phong chị hai em sao rồi?

- Không sao, đã ngủ.

Tử Phong bước đến ngồi bên cạnh Kỳ Quân, giọng nói trầm khàn có chút bất lực.

- Em đã nói chuyện gì vì sao Tâm Di liền trở nên như vậy?

- Sao...sao anh biết chuyện đó liên quan đến em?_rõ ràng cậu chưa nói cái gì ra làm sao Tử Phong lại biết, đúng là không có chuyện gì qua nỗi mắt anh.

- Em quên tại bệnh viện đã nói câu gì rồi sao, chỉ cần nhìn thái độ của Tâm Di lúc đó anh có thể nhận ra rõ ràng câu nói của em có sức tác động rất lớn._Tử Phong nhàn nhạt đáp, ngã người ra ghế khẽ nhắm mắt để định thần.

Kỳ Quân giờ mới vỡ lẽ à một tiếng, xem ra cậu vẫn là kẻ lại một lần nữa cho Tử Phong nghe hết sự tình. Nếu không kể Tử Phong cũng sẽ không buông tha, thấy Tử Phong lo lắng cho Tâm Di như vậy cậu thật không biết nghi ngờ của mình có đúng hay không.

Tử Phong vừa nghe Kỳ Quân kể xong liền kinh ngạc, ngay cả Kỳ Quân cũng không phải con ruột của ông bà Dương. Thật khó tin rõ ràng năm đó anh nhớ họ đã có một đứa con kia mà lí do gì Kỳ Quân lại là con nuôi.

- Em nói chính em cũng không phải con ruột của chú Thanh cùng cô Ngọc Hoa sao? Vô lí!

Kỳ Quân có chút bàng hoàng về câu nói của Tử Phong, anh nói như vậy chẳng lẽ lại biết chuyện ông bà Dương vốn có một đứa con trai sao. Nếu như vậy chẳng khác nào anh đã quen biết họ từ trước.

- Anh nói như vậy là đã biết ba mẹ em từ trước, còn nữa anh và chị hai vốn có quan hệ thân thiết từ lúc nhỏ chứ không phải mới quen biết có đúng không?

Ánh mắt Tử Phong trầm xuống, có chút phức tạp, dù sao Kỳ Quân cũng không còn xa lạ hướng hồ anh vô cùng ủng hộ cậu và Tử An có lẽ cũng nên nói ra cho Kỳ Quân biết chuyện này. Nếu anh vẫn không thể thường xuyên ở bên cạnh cô thì cứ cho Kỳ Quân thay anh để tâm đến cô nhiều một chút.

- Phải, anh đã biết họ từ trước. Hơn nữa Tâm Di còn là hôn thê của anh và cô ấy cũng như em không phải con ruột của ba mẹ em.

Một câu nói của Tử Phong liền đưa Kỳ Quân từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác. Cậu còn cảm thấy khiếp đảm khi nghe đến thân phận của Tâm Di. Cô vì sao cũng không phải con ruột của ông bà Dương. Thì ra họ vẫn che giấu cậu về thân phận của Tâm Di. Cô một lúc liền trở thành hôn thê của Tử Phong, sự thật này đúng là làm Kỳ Quân choáng ngợp. Theo lời của Tử An từng nói với cậu về vị hôn thê của Tử Phong thì vô cùng cao quý. Là một tiểu thư của gia đình có tiếng, người thừa kế phân nửa cổ phần của một tập đoàn lớn. Tâm Di lại chính là cô gái đó, cậu đúng là phải mất một lúc mới hoàn hồn.

Kỳ Quân khó khăn hít thở mới mấp máy đôi môi.

- Điều...điều anh nói có thật không?

- Là thật!_Tử Phong vẫn dáng vẻ điềm tĩnh đáp.

Anh có thể nhận thấy sự khó tiếp nhận của Kỳ Quân, anh có thể hiểu trong một lúc liền biết nhiều sự thật như vậy thì quá bất ngờ.

- Vậy tại sao anh không trực tiếp khôi phục thân phận cho chị ấy?

- Anh còn phải điều tra một số việc chỉ e thân phận kia sẽ gây nguy hiểm cho Tâm Di.

Kỳ Quân gật đầu đã hiểu, thân phận của Tâm Di lại có nhiều phức tạp cùng nguy hiểm đến như vậy hèn gì ba mẹ cậu một câu cũng không tiết lộ thân phận. Cậu thật hơi khó hiểu vì sao Tử Phong lại nói cho cậu biết chuyện này.

- Anh vì sao lại muốn cho em biết chuyện này?

- Anh muốn em bảo vệ Tâm Di khi không có mặt anh._chất giọng Tử Phong có chút gì gọi là nhờ vả.

Đối với Tử Phong cho người theo bảo vệ Tâm Di không khó nhưng họ cũng không thể theo sát cô được chỉ có thể quan sát từ xa. Trong khi Kỳ Quân lại ở chung nhà, giữa họ có tình chị em lâu năm nếu có Kỳ Quân bảo vệ mới là giải pháp tốt nhất.

Kỳ Quân nghe Tử Phong nói liền hiểu, xem ra anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều để đưa ra quyết định này. Dù cho Tâm Di có là ai đối với Kỳ Quân thì Tâm Di vẫn mãi mãi là một người chị tốt. Nếu Tử Phong không lên tiếng can ngăn thì cậu cũng sẽ chăm sóc Tâm Di thật tốt.

- Anh an tâm mặc dù chúng em không phải chị em ruột nhưng tình cảm chị em kia mãi mãi không thay đổi được, em sẽ không để chị ấy gặp phải bất trắc gì._Kỳ Quân nhẹ mỉm cười một cái.

- Vậy thì tốt! Cảm ơn em!_Tử Phong nói xong liền hướng phòng Tâm Di đi tới.

Cửa phòng lại lần nữa mở ra, Tử Phong bước đến bên cạnh Tâm Di. Anh nhẹ cúi người kéo chăn lại cho cô, đặt lên trán cô một nụ hôn. Ánh mắt sâu lắng nhìn cô hồi lâu cũng không muốn rời.

- Anh ở lại hay về? Nếu anh có việc thì cứ về, em nghĩ chị hai không sao đâu, thỉnh thoảng chị ấy cũng bị như vậy nhưng sáng mai tỉnh dậy lập tức không sao._Kỳ Quân đứng trước cửa phòng hướng Tử Phong nói chuyện khe liếc Tâm Di đã ngủ.

- Được rồi anh có việc nên nhờ em chăm sóc Tâm Di vậy._Tử Phong nhẹ gật đầu đứng dậy theo Kỳ Quân rời phòng.

Trước khi đóng cửa phòng mắt anh vẫn hướng Tâm Di nói một câu trong tâm trí.

” Chờ anh! Sẽ rất nhanh em sẽ lại là chính em

”

Kỳ Quân tiễn Tử Phong ra khỏi cửa:

- Anh Tử Phong nhờ anh nói với Tử An một tin.

Tử Phong thoáng cười khi nghe Kỳ Quân nói, xem ra sự việc vẫn khá đơn giản không quá khó để giải quyết.

Màn đêm bao phủ phòng bệnh lại trở nên im lặng, ánh sáng nhàn nhạt từ bóng đèn điện tỏa ra.

Tiểu Kỳ dừng mắt trên khuôn mặt điển trai của Thiên Ân, cô cầm chiếc khăn tay nhỏ nhẹ lau mặt cho anh.

Anh vẫn nhắm nghiền mắt, thân thể cũng không chút động đậy, Tiểu Kỳ ngả đầu lên bờ ngực vững chãi cảm nhận nhịp tim anh. Tim anh vẫn đập rất ổn, rất mạnh. Bờ ngực kia vẫn rất ấm chứng tỏ anh chưa hề rời xa cô.

Tiểu Kỳ không biết rằng anh hiện đang nghĩ gì vì sao vẫn không tỉnh lại. Không phải anh vẫn giận cô nên không muốn dậy. Trái tim bé nhỏ của cô đã lấp đầy hình bóng anh, cho dù anh có rời đi cũng không thể nào xóa được.

Sự tổn thương cô gây cho anh có thể nào dùng mang anh rời khỏi cô, cứ một giây trôi qua sự chờ đợi anh tỉnh lại nơi cô càng lớn. Nước mắt Tiểu Kỳ lại lặng lẽ rơi trên bờ ngực vững chãi kia.

Tiểu Kỳ nghĩ đến hôn ước kia liền nở nụ cười nhìn Thiên Ân khe thì thầm một tiếng.

- Anh Thiên Ân bác trai đã đồng ý hủy hôn ước kia, em thật sự rất vui nhưng không biết phải nói với ai. Em muốn anh cùng em chia sẻ nhưng vì sao anh cứ mãi ngủ, anh là đang giận em sao?

Ban chiều ông Lăng lại đến thăm Thiên Ân liền đem chuyện hủy hôn nói cho cô biết. Tiểu Kỳ đã thật sự rất vui, nếu cô biết mọi chuyện có thể dễ dàng như vậy đã không khiến anh tổn thương. Cô cũng thật sự rất cảm ơn Kỳ Quân đã đề nghị với ông Lăng chuyện này.

Tiểu Kỳ mãi nghĩ liền úp mặt ngủ thiếp đi bên cạnh giường Thiên Ân. Đêm nay sẽ thật yên tĩnh, cô sẽ cùng anh yên ổn ngủ, qua ngày mai khi tỉnh dậy cô vẫn mong nhìn thấy nụ cười của anh, nghe được giọng nói dịu dàng ấm áp của anh.

Tử An một mình trong phòng ôm tức giận, cô thật muốn đánh người quá đi. Tử An ôm con gấu bông trong tay liền tưởng tượng con gấu kia chính là Dương Kỳ Quân điển trai.

- Kỳ Quân chết tiệt, đồ đáng chết, đồ vô tâm..._mỗi một lời mắng liền cho chú gấu dễ thương một nắm đấm.

Nói thật nếu những nắm đấm này mà vào gương mặt đẹp trai kia thì phải vào viện thẩm mỹ mới mong phục hồi được. Trái lại những nắm đấm hiện tại đối với chú gấu bông kia chẳng hề hấn gì. Nó còn cười mồm mím nhìn Tử An như trên trời.

- Aaaaa...tức chết được!

Không tức mới lạ, tình yêu của Tử An xinh đẹp liền bị một câu nói của Kỳ Quân đập đổ cô thật không cam tâm. Con gấu nhờ ơn của Tử An liền văng ra tới cửa phòng, ai ngờ nó không trúng cánh cửa liền trúng người anh cao quý.

Tử Phong gõ cửa không thấy Tử An trả lời, nghe tiếng cô hét liền mở cửa phòng trùng hợp ôm nguyên chú gấu bị Tử An hành hạ này giờ.

- Em định ám sát anh sao?_Tử Phong nhú mào liền ôm con gấu đặt lên giường cô.

- Không có, anh là có chuyện gì lại tìm em giờ này?_Tử An trả lời ỉu xìu liền tiếp tục ôm lấy gấu bông hành hạ.

Tử Phong thở dài, còn tưởng anh không biết vì sao cô nổi giận đến mức này sao. Rõ ràng rất muốn gặp Kỳ Quân trong khi ban chiều người ta đến tìm lại giận dữ không gặp, hại Kỳ Quân tự trách vô đầu bứt tóc thất thiếu ra về đành nhờ anh nói lại tin này cho cô biết.

- Vì sao ban chiều không chịu gặp Kỳ Quân._Tử Phong ngồi bên cạnh Tử An liền nheo mắt hỏi.

- Em đã bảo không khỏe nên không muốn gặp bất cứ ai thôi.

Tử Phong nghe Tử An nói liền nhếch mép cười, đúng là trẻ con sẽ có những suy nghĩ trẻ con. Nhưng đôi khi sống như Tử An lại tốt, giận thì xả giận, vui liền cười, buồn liền khóc.

- Kỳ Quân nhờ anh nói với em một tin.

- Là tin gì?_mới giận dữ nghe đến Kỳ Quân có tin nhắn gửi liền vui mừng ánh mắt chớp chớp nhìn chăm chăm Tử Phong.

- Chú Lăng đã đồng ý hủy hôn._sắc mặt Tử Phong không chút biến đổi hơi ngã người đưa hai tay chống lên mặt nệm chờ phản ứng của Tử An.

Anh dám đảm bảo cô còn không nhảy cẫng lên vì vui sướng sao. Nghĩ đến cô em gái vui tâm tình Tử Phong cũng vui lên, gì chứ lúc này vừa rời khỏi căn hộ của Tâm Di anh vừa nghe Kỳ Quân nói tin này cũng vui không kém.

- Hi hi, anh hai nói chơi hay nói giỡn nghe vui quá._Tử An nở nụ cười gượng liền trở lại nét mặt buồn so.

Phút chốc Tử Phong sa sầm mặt, biểu hiện nào của anh cho thấy anh nói giỡn. Tử Phong anh đây từ trước đến giờ nói ra một câu tất cả mọi người gạt đầu tin tưởng tuyệt đối. Hôm nay lại bị chính em gái không tin tưởng, làm anh thật thất bại nha.

- Anh không đùa, em tin không thì tùy. Anh về phòng đây ngủ sớm một chút đi đừng hành hạ bản thân._Tử Phong buồn bực rời phòng Tử An, làm người đưa tin liền không được tin tưởng.

Tử Phong anh đây cũng có lúc mất uy tín.

Tử Phong đi rồi Tử An mới ý thức được vừa rồi cô nghe được tin gì. Là hủy hôn, thật đúng là một tin tốt lành đáng ăn mừng.

- Aaaaa...gấu ơi! Hủy hôn! Hủy hôn!

Chú gấu khi này bị Tử An hành hạ bây giờ liền được ôm nâng niu như báu vật. Sau phút vui sướng Tử An mới nhớ lại lời Tử Phong, là Kỳ Quân nhờ Tử Phong nói hộ, vậy Kỳ Quân đã biết chuyện này. Thế còn chuyện cô nói kia không phải thổ lộ tình cảm cậu đã biết rồi sao, nghĩ lại Tử An thật là xấu hổ quá đi. Lần sau cô đối mặt với Kỳ Quân thế nào đây nha? Cái đó thì tính sau vậy dù sao bây giờ cô rất vui.

- Vui quá đi! Hủy hôn! Hủy hôn!

Dù ngoài trời giờ này tối om đối với Tử An nó cũng là màu hồng. Tiếng vui mừng của Tử An liền chấn động khắp biệt thự, dĩ nhiên nghe tiếng cười của Tử An tất cả mọi người đều trở nên vui mừng.

40. Chương 40: Bày Tổ

Lần đầu nói tiếng yêu có lẽ rất khó, để nói hết tình cảm dành cho một người vốn không dễ dàng.

Chờ đợi câu yêu cũng là một sự kiên nhẫn, để được người mình yêu đáp trả đã phải cố gắng rất nhiều.

Buổi sớm mai sương còn chưa tan, những cô cậu học trò đã tung tăng đến trường. Tử An trong chiếc áo dài trắng của học sinh cấp ba cũng ung dung đến trường.

Hôm nay, vì tâm trạng vui nên tài xế riêng Tử An cũng không cần liên hí hửng chờ Kỳ Quân đến đón. Trong khi Kỳ Quân lại nghĩ rằng cô vẫn còn giận nên không dám đến đón cô, chỉ nhắn một tin bảo cô tự đi. Tử An vì chuyện hủy hôn mang tâm trạng thoải mái đột nhiên nghe Kỳ Quân không đến đón lại thấy bức liên đi một mình. Hừ, dám bỏ mặt cô, cô đây không cần. Nhưng thật ra là tạm thời cô cũng không biết phải đối mặt với Kỳ Quân thế nào nên tránh được lúc nào hay lúc đó.

Ai mà ngờ cô vừa lên xe liền bắt gặp khuôn mặt đang cười, mắt Tử An mở to mém chút rớt ra ngoài. Dương Kỳ Quân điển trai nhìn cô cười vô tội. Cậu ta không phải bảo không đến đón liền kêu cô đi một mình, sao bây giờ xuất hiện trên xe. Tử An còn chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt nha. Tử An khó khăn hít thở, định quay mặt đi chỗ khác tìm chỗ ngồi. Kỳ Quân còn chưa kịp chào hỏi đã nhìn thấy Tử An sắp ngã liền đứng dậy kéo cả người Tử An vào lòng. Tử An chớp chớp cặp mắt long lanh nhìn Kỳ Quân.

Kỳ Quân khẽ cười thì thào vào tai Tử An:

- Hết chỗ rồi, cậu còn định ngồi chỗ khác sao?

Toàn thân Tử An cứng đờ, Kỳ Quân nói như vậy chính xác là bảo cô không cần tránh mặt cậu. Nhưng Tử An hiện giờ thật khó giữ bình tĩnh, cô cố gắng thoát khỏi vòng tay kia hết nhìn bên này lại nhìn bên kia đúng là đã hết chỗ.

- Ngồi đi hay cậu định đứng?_Kỳ Quân cúi mặt nhìn Tử An, giọng nói này gọi là ra lệnh còn kèm theo chút chọc tức.

Rõ ràng biết cô không còn sự lựa chọn liền ép buộc cô, bảo một nữ sinh mặt áo dài đứng thật có chút không tiện. Tử An liếc Kỳ Quân một cái liền ngồi vào bên trong. Kỳ Quân đắc ý nhún vai ngồi vào chỗ bên cạnh, cậu biết muốn đón cô đi học chắc chắn cô không đồng ý nên chọn phương pháp đi xe buýt nhưng chỉ là cầu may mà thôi. Nếu gặp được cô thì tốt còn không gặp thì trách cậu và Tử An không có duyên. Chẳng qua cậu có gián điệp là Tử Phong, anh rể tốt báo cho cậu biết chính xác giờ Tử An ra khỏi nhà. Ngoài sự mong đợi cậu đúng là gặp được cô, đúng là không tốn công cậu đi đến hai lượt xe.

Suốt quãng đường, Tử An nói cũng không thêm nói chỉ liếc mắt nhìn ra ngoài. Cô không phải là đang giận dỗi mà chỉ là không biết phải nói gì mà thôi. Kỳ Quân cũng im lặng lâu lâu lại quan sát Tử An khẽ nhếch môi cười. Cô cứ như vậy làm sao cậu có thể nói chuyện đây, bình thường toàn cô bắt chuyện hôm nay liền im lặng làm cậu hít thở không thông.

Cuối cùng cũng đến trường, những học sinh cùng trường với hai người cũng lũ lượt xuống xe. Tử An và Kỳ Quân cũng theo sau họ xuống xe, một cặp trời sinh vừa bước xuống xe không biết có bao nhiêu ánh nhìn. Tử An thử thả bước vào cổng trường, Kỳ Quân hai tay đút túi thản nhiên đi bên cạnh cũng không nói nửa lời.

Mọi lần Tử An đều đi theo Kỳ Quân cũng không có để ý hai người họ tập trung nhiều ánh nhìn như vậy. Hôm nay bước song song liền có cảm giác khác lạ. Tử An có chút khó chịu về mối quan hệ không rõ ràng này. Bạn không ra bạn, người yêu không ra người yêu rốt cuộc là cái loại quan hệ gì?

Tử An bực mình liền dừng chân trách móc Kỳ Quân:

- Sao cậu đi cạnh tôi mãi vậy?

- Chúng ta học cùng lớp đi cạnh có gì không đúng?_Kỳ Quân nhàn nhạt đáp đầy mắt lấp lánh ánh cười.

Cậu có thể nhận thấy cô vô cùng khó chịu chỉ trực chờ nổi giận.

- Nhưng hằng ngày cậu vốn luôn đi trước kia mà.

Phải rồi Tử An nói không sai, hằng ngày đều là cô chạy theo cậu. Mỗi bước chân của Kỳ Quân liền bằng hai bước chạy của Tử An. Có lẽ điều đó đã thành thói quen, Tử An vốn không hề để ý đến ánh nhìn của người khác. Những lần trước cô phải điều chỉnh tốc độ đi để có thể đi song song với Kỳ Quân, nhưng lần này là Kỳ Quân đi theo tốc độ của cô một bước cũng không rời y như vệ sĩ.

- Hôm nay không thích đi phía trước nữa. _Kỳ Quân không giận không hờn đáp gọn.

- Nhưng tôi không thoải mái. _Tử An tức giận trừng mắt nhìn Kỳ Quân.

- Vậy được tôi nhường cậu đi trước, tôi sẽ theo sau. _Kỳ Quân mỉm cười lùi về sau hai bước.

Tử An thật không biết nên làm sao, đi cạnh cậu cô còn hít thở không thông thì làm sao đi phía trước được. Như vậy chẳng phải mỗi bước đi của cô đều được cậu dõi theo rồi sao. Ý của Kỳ Quân chính là như vậy từ nay cậu sẽ luôn dõi theo cô chứ không để cô khổ sở dõi theo cậu nữa. Có lẽ lúc trước cậu đã quá lơ đãng bỏ qua tất cả những cử chỉ quan tâm của cô dành cho cậu. Mỗi lần cô đi theo sau cậu chắc chắn rất vất vả, trong khi cậu chỉ cần bớt một phần sức liền có thể đi cạnh cô.

- Dương Kỳ Quân thật ra cậu muốn cái gì đây? _thái độ của Kỳ Quân không chỉ không thể làm Tử An nguôi giận mà còn làm cho cơn giận kia bộc phát.

- Muốn đi cạnh cậu đơn giản vậy thôi! _Kỳ Quân thẳng thắn đáp.

- Tùy cậu tôi không quan tâm. _Tử An thờ ơ đáp, xoay người liền bước đi trước.

Nếu cậu đã không yêu cô thì tốt nhất nên đối xử với cô như lúc trước thờ ơ lạnh nhạt đôi khi cô sẽ dễ chịu hơn. Cô đã nói rõ tình cảm của mình rồi, cậu không phản ứng gì nghĩa là không yêu. Mà không yêu cũng không cần tỏ thái độ đó thương hại cô.

Tử An bước đi trước bỏ lại Kỳ Quân phía sau cười khổ sở, cậu thật đau đầu không biết phải đối với cô thế nào cho đúng. Biết cô yêu mình cậu liền đối xử dịu dàng vì sao lại phản tác dụng. Không lẽ cô muốn cậu vẫn như lúc trước thờ ơ lãnh đạm sao. Kỳ Quân lắc đầu khó hiểu rốt cuộc con gái khi yêu sẽ có suy nghĩ gì, thật là khó tiếp cận. Đáng lý cậu nên hỏi Tâm Di trước khi thay đổi thái độ với Tử An mới đúng.

Giờ học bắt đầu, hai người cũng không nói gì hôm nay hoàn toàn trái ngược. Tử An khuôn mặt lạnh tanh chăm chú nhìn lên bảng, trong khi Kỳ Quân lơ đãng không quan tâm. Thái độ này của hai người liền đem đến sự bàn tán trong lớp sau khi tiết học kết thúc.

Kỳ Quân bực dọc liếc mắt nhìn xung quanh cảnh cáo, những ánh mắt soi mói không hện mà lơ đãng liền nhìn đi chỗ khác, những cái miệng bép xép cũng thôi không bàn tán. Nhìn vào ánh mắt lãnh đạm kia còn không im sao? Kỳ Quân hít sâu liền dùng lực kéo Tử An đi ra ngoài.

- Đi theo tôi ra ngoài.

- A, cậu làm cái gì vậy, đau!

Mặc cho Tử An kêu gào Kỳ Quân cũng không quan tâm liền lôi xềnh xệch cô đến hoa viên của trường. Tất cả học sinh khối mười cũng được một trận xôn xao, cặp đôi thường ngày có xung đột thật đáng quan tâm.

- Cậu kéo tôi ra đây làm gì?

Tử An nhìn đến hoa viên của trường ngỡ vực không biết Kỳ Quân định giở trò gì. Hoa viên của trường rất rộng lớn, trồng đủ mọi loại hoa đầy màu sắc. Cũng có nhiều cây cảnh tỏa bóng mát. Dưới các bóng cây đều có người ngồi đọc sách, tán gẫu. Đặc biệt đây chính là nơi có rất nhiều mối tình học đường. Tử An nhìn quanh thấy không ít cặp đôi, cô rung mình một cái.

- Xin lỗi! _Kỳ Quân lôi Tử An đến chỗ cần đến liền buông tay ra hiện lên nét mặt hối lỗi.

- Xin lỗi cái gì? Nếu không có gì quan trọng tôi muốn về lớp. _Tử An mặt nhăn nhó xoa xoa cổ tay đỏ ửng.

- Xin lỗi vì đã làm cậu đau. _Kỳ Quân nắm lấy tay Tử An xoa xoa.

Khuôn mặt điển trai cúi xuống nhìn lên cổ tay đỏ ửng kia hiện lên nét đau lòng khó nói nên lời, trong câu nói ấy còn hàm ý xin lỗi về nỗi đau lòng của cô đã phải chịu. Tử An bị hành động kia làm cho ngượng ngùng cổ rụt tay lại nhưng không được.

- Không...không cần xin lỗi, tôi không sao.

Kỳ Quân nhìn thấy nét mặt của Tử An liền mỉm cười nắm lấy luôn bàn tay còn lại của cô.

- Cậu có biết người con trai trong câu chuyện cậu kể hôm trước vì sao lại vì cô gái kia mà bị thương không?

Tử An giật mình kinh ngạc, vì sao cậu lại nhắc đến chuyện kia. Không lẽ cậu định nói rõ với cô rằng cậu không hề có tình cảm với cô, nói cho cô biết một chút hi vọng cô cũng không có. Chỉ nghĩ đến đó tim Tử An liền co thắt lại.

- Không...không phải cậu đã nói là do tình bạn sao? _Tử An cố giữ bình tĩnh lảng tránh đi ánh mắt của Kỳ Quân đang chăm chú nhìn cô.

Cô thật muốn bỏ chạy để không nghe chính miệng cậu thừa nhận cậu không yêu cô. Cô cố làm mặt lạnh lảng tránh cũng vì sợ cậu nói ra điều này nhưng xem ra cô vẫn phải đối mặt. Mặc dù biết sẽ đau nhưng cô vẫn sẽ cố nén để cậu thấy rằng cô không yếu đuối.

- Đó là suy nghĩ của tôi về người con trai đó còn đối với riêng tôi thì khác, tôi chỉ vì người con gái tôi yêu mới làm điều đó cậu đã hiểu chưa?

Kỳ Quân mỉm cười dịu dàng một tay nắm lấy tay cô, một tay liền kéo cô vào lòng, nhẹ đưa tay vuốt tóc cô. Tử An bất động sau câu nói kia, cô từ dạ ngực liền bị kéo lên thiên đường. Kỳ Quân không phải nói từ chối cô mà đang tỏ tình với cô, trong nhất thời cổ họng Tử An trở nên khô khan một lời cũng không thể thoát ra. Cứ như vậy mà nằm gọn trong vòng tay của Kỳ Quân. Kỳ Quân tựa cằm lên bờ vai nhỏ nhắn liền thì thầm bên tai Tử An:

- Con khỉ nghịch ngợm cậu có đồng ý làm bạn gái tôi không?

Hơi thở Kỳ Quân rất gần lan tỏa khắp khuôn mặt Tử An, máu cô thật sự đã chảy không thông. Câu này thì không còn nghi ngờ gì nữa xác thực Kỳ Quân đang tỏ tình. Trái tim của Tử An đang nhảy múa loạn xạ trong lồng ngực, cô cũng không biết cô đang vui hay là vì quá bất ngờ mà tim đập mãnh liệt. Bên tai cô cũng nghe tiếng tim đập nha, nhưng mà quả tim đó không phải của cô mà là của Kỳ Quân.

Không chỉ có người được tỏ tình mới bất ngờ hồi hộp mà cả người nói ra câu tỏ tình cũng run sợ không kém. Kỳ Quân đang lo sợ một câu nói từ Tử An không phải đồng ý mà là từ chối. Dù đã chắc rằng cô thích cậu nhưng vì sao nói ra lời yêu liền khó khăn vô cùng. Cô đang tức giận có khi nào từ chối cậu hay không.

- Cậu...cậu có phải bị thương lần trước đã tổn thương tới não rồi không?

Dù rất muốn nói tiếng đồng ý nhưng Tử An vẫn hoài nghi mình có nghe lầm hay không. Hay chính Kỳ Quân đầu óc có vấn đề hoặc cậu ta đang đùa cho vui cô không thể mắc mưu được.

Tử An đặt tay trước ngực Kỳ Quân liền đẩy nhẹ cậu ra, cặp mắt to long lanh nhìn chằm chằm cậu. Kỳ Quân nghe Tử An nói một câu liền cứng người những câu lảng mạn định tuôn ra liền bay mất. Cậu nắm chặt hai vai cô nhìn cô nháu mày một cái, nhìn vào gương mặt ngô nghê kia không nhận được liền quay sang một bên bật cười.

- Cậu cười cái gì? _Tử An bực mình đang tỏ tình lại cười rõ ràng cô đoán không sai cậu ta đang đem tình yêu của cô ra làm trò đùa thật quá đáng.

- Tử An! Có ai như cậu không, người ta tỏ tình cậu liền cho não người ta có vấn đề vậy còn ai dám tỏ tình. _Kỳ Quân khẽ nhếch đôi môi mỏng ánh mắt sắc bén không rời gương mặt Tử An.

Chuyện này không thể trách cô là do thái độ cậu không thành thật nên cô mới nghĩ như vậy.

- Tôi muốn suy nghĩ. _Tử An cặp mắt mạnh mẽ nói một câu.

Kỳ Quân nụ cười trên môi có chút đông cứng, cô suy nghĩ cái gì chứ. Yêu thì đồng ý, không yêu lập tức từ chối có gì còn cần suy nghĩ. Nếu như vậy chẳng bằng từ chối luôn đi để cậu khỏi đau tim.

- Tôi chỉ muốn cậu nói đồng ý hoặc không đồng ý chứ không có suy nghĩ.

Tử An bị một câu kia làm cho tức run người, đây gọi là tỏ tình gì chứ. Nhưng Tử An nghĩ lại Kỳ Quân nói không sai, cô yêu cậu thì lí do gì phải suy nghĩ. Chẳng qua cô chưa kịp tiếp nhận mà thôi, trong một lúc Kỳ Quân liền thay đổi thái độ như vậy cô khó có thể hình dung cậu là nói thật hay nói đùa.

- Tôi...tôi...

- Cậu làm sao?_giọng Kỳ Quân căng thẳng, ánh mắt còn có chút dọa dẫm.

- Tôi...tôi...đồng ý._Tử An cúi gầm mặt suy sụp, cô thật là thất bại bị dọa một cái liền đồng ý.

Kỳ Quân lắc đầu khổ sở nhìn bộ dạng của Tử An không khỏi bật cười, cô chỉ là nhận lời tỏ tình có cần khổ sở như vậy không.

- Được rồi cậu là làm bạn gái tôi chứ không phải tử hình cần gì bày ra bộ dạng đó cho tôi nhìn._Kỳ Quân lại kéo Tử An vào lòng nở nụ cười hài lòng.

Tử An mỉm cười một cái liền đưa tay ôm chặt Kỳ Quân, gương mặt dụi vào ngực cậu tham lam hưởng sự ấm áp. Cô thật sự rất vui phải chi thời khắc này đến sớm một chút cô đã không phải buồn phiền. Vòng tay của Kỳ Quân thật rất ấm, cô đang ước thời gian có thể dừng lại lâu một chút.

Ánh nắng xuyên thấu qua những tán cây tỏa lên nền gạch những hoa nắng xinh tươi, những bông hoa ấy bung nở ấm áp ngọt ngào như tình yêu của lứa tuổi học đường thơ ngây. Cả hoa viên cũng trở nên xinh tươi lạ thường vì những đóa hoa nở rộ, có nhiều tiếng cười khúc khích của tất cả học sinh đang dạo theo hai người này giờ cũng làm một góc hoa viên sinh động hơn.

Trên hành lang, Trần Vỹ thờ ơ liếc nhìn có chút đau thất, khẽ nhắm mắt thở hắt một cái liền xoay người rời đi. Nếu Tử An cảm thấy vui khi ở bên cạnh Kỳ Quân thì hẳn sẽ buông tay. Chính bản thân hẳn đã tự mình đánh mất niềm tin nơi Tử An, hẳn không còn cách nào khác để níu cô lại. Chính vì thấy Kỳ Quân không để ý đến cô nên hẳn mới quyết tâm giành lấy, cho đến bây giờ Kỳ Quân đã chịu thừa nhận tình cảm thì hẳn cũng không muốn tiếp tục xen vào. Khẽ nhếch môi cười nhạt, tai nạn kia hẳn gây ra không gây đau đớn cho người khác lại đem đau đớn cho chính hẳn.

Tiếng chuông vào học thúc giục học sinh vào lớp, tiếng chuông kia cũng đánh thức hai trái tim đang chìm đắm trong hạnh phúc. Kỳ Quân buông Tử An ra liền nắm lấy tay cô đi vào lớp, hai thân ảnh một cao một thấp nắm tay nhau thật chặt đứng đưa đi trên hành lang thẳng đến lớp học. Mặc kệ có bao nhiêu ánh nhìn đôi tay kia cũng không hề buông.

Tâm Di mang theo tâm trạng phức tạp rời trường, trong đầu không ngừng nghĩ đến chuyện của Kỳ Quân. Hôm nay cô đã chẳng thể học vô một chữ nào, Tâm Di khẽ thở dài một tiếng sao lại có chuyện khó tin như vậy. Kỳ Quân xác thực không phải em ruột của cô. Càng nghĩ cô càng bàng hoàng còn tưởng là mình nằm mơ.

Chính xác là cô có nằm mơ, mà cô lại mơ thấy Tử Phong ở bên cạnh cô. Nói ra không phải vì cô quá nhớ anh nên ngay cả trong mơ cũng thấy. Nhưng cô đã không biết sự thật không phải mơ, anh đã đến bên cạnh cô có lẽ sự đau đớn đã làm cô lầm lẫn rằng đó là mơ.

Sáng ra, cô liền hỏi Kỳ Quân đã có chuyện gì xảy ra vì sao cô đang nói chuyện liền ngủ một giấc tới sáng. Cậu chỉ cười cười, bảo rằng cô vì quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi. Có ma mới tin lời cậu, cô còn nhớ lúc đó cậu vừa nhắc đến một tai nạn gì đó cô liền mất đi ý thức. Cô thật tức bản thân vì sao lại ngủ lúc đó bây giờ cái gì cũng không nhớ chỉ nhớ mỗi chuyện cô và Kỳ Quân vốn không có quan hệ huyết thống.

Tâm Di ngồi trong xe Tử Phong mà mơ mơ màng màng làm Tử Phong vô cùng lo lắng. Anh biết cô đang nghĩ mông lung về chuyện giữa cô và Kỳ Quân, vì để tránh cô nhớ lại nên anh giả vờ như không hay không biết. Nhưng càng nhìn thấy tâm trạng cô bất an như vậy anh cũng không biết phải làm thế nào.

- Em là có chuyện gì có thể nói với anh đừng tự ôm lấy một mình.

Tử Phong không chịu được gương mặt rầu rĩ của Tâm Di liền giương môi hỏi. Bảo anh chứng kiến người anh yêu có tâm sự mà không chịu chia sẻ với anh thật khó chịu.

Tâm Di nghe anh hỏi trong nhất thời còn chưa kịp hiểu ra, cô đúng là đang có tâm sự nhưng hình như chuyện này hơi riêng tư thì phải có nên nói với anh không đây.

- Không...không có gì._tạm thời cô nghĩ không cần cho anh biết.

Cô lại nghĩ đến chuyện phải tìm cách nhớ lại đoạn kí ức kia, nhưng làm sao để nhớ đây thật khó nghĩ. Người ta thường nói bị mất kí ức do nguyên nhân gì khi gặp lại hoàn cảnh đó thì sẽ nhớ. Trong khi cô còn không biết nguyên do gì mình bị mất kí ức thì làm sao có cách nhớ lại. Cái này gọi là không biết bệnh gì thì làm sao kê đơn.

Nghĩ sao cô cũng nghĩ không ra cô năm đó đã gặp chuyện gì đến nỗi đánh mất kí ức như vậy, làm cô suốt năm suốt tháng gặp ác mộng. Nhưng đến khi thức dậy cái gì cũng không rõ ràng, cái gì cũng mơ hồ khó biết đó là thật hay chỉ là mơ.

- Em không tin anh nên không muốn nói?_Tử Phong vẫn hướng mắt về phía trước lái xe cũng không thèm liếc Tâm Di một cái.

Giọng Tử Phong mang vẻ trầm ổn có chút trách cứ cùng hờn giận. Anh biết chắc cô vẫn có cảm giác không an toàn nên vẫn muốn giữ tâm sự trong lòng một mình ôm hết buồn phiền. Thật ra anh vốn không cần hỏi cô cũng đã rõ, chẳng qua anh muốn cô biết anh luôn ở bên cạnh cô cho dù có nguy hiểm hay khó khăn gì đều có thể nói với anh. Là tình cảm của anh chưa đủ lớn hay cô vốn không có lòng tin ở anh liền xem anh như người ngoài.

- Không phải vậy đâu, em luôn tin anh chỉ là..._cô rõ ràng nghe anh hờn giận cô vội vàng phân bua lại thở dài một cái. Có trời làm chứng cô luôn tin tưởng anh, một chút mất lòng tin cũng không có. Chẳng qua cô cảm thấy không nói ra sẽ tốt hơn, dù sao Kỳ Quân cứ như vậy làm em trai cô nói ra cũng đâu thay đổi được gì thậm chí cũng không tốt cho Kỳ Quân.

Cô còn đang nghĩ nếu nói ra cô và Kỳ Quân không có chung huyết thống anh có thể đồng ý cho hai người sống chung sao. Cô chưa từng thấy anh ghen bao giờ, nếu anh biết chuyện này thì sẽ ra sao.

- Là chuyện của Kỳ Quân sao?_Tử Phong giữ vững tay lái, cong môi mỉm cười nhàn nhạt tiếp lời cô.

Anh hơi liếc mắt nhìn Tâm Di liền thấy một bộ mặt sững sốt vì kinh ngạc của Tâm Di. Cô nhìn anh trân trối như thể anh vừa làm điều gì đó vô cùng xấu xa.

- Làm gì phải nhìn anh như vậy?_Tử Phong nhếch môi cười đưa tay xoa đầu cô.

Anh còn hỏi cô như vậy, anh vì sao có thể biết chuyện kia còn thản nhiên đáp. Không phải ngày hôm qua cô cùng Kỳ Quân nói chuyện anh ở bên ngoài nghe lén đấy chứ? Tâm Di xua đi suy nghĩ không tốt về anh, anh là ai muốn đến thì đến muốn đi cũng không ai dám cản. Anh muốn đến nhà cô liền đến làm gì phải lén lút, thật khó nghĩ anh vì sao lại biết nha ? Đừng nói nhà cô có gắn máy theo dõi đi, cô chỉ nghĩ thôi cũng rung mình một cái anh cũng không biến thái đến nỗi theo dõi cô từng động thái một.

Tử Phong nhìn cô nhăn mặt nhíu mày , cắn cắn môi đỏ chắm chú suy nghĩ mà chỉ biết lắc đầu cười khổ. Xem ra tâm trạng cô rất tốt không có vấn đề gì cả, chuyện Kỳ Quân không phải em ruột cô cũng không có gì là ảnh hưởng đến cô. Còn về chuyện làm cô sợ hãi kia chắc cũng đã quên rồi.

- Anh vì sao biết chuyện này?_thay vì suy nghĩ lung tung chẳng bằng hỏi anh đi.

- Em vừa nói cho anh biết._Tử Phong nhún vai cười cười.

- Khi nào chứ, rõ ràng anh gạt em._Tâm Di bĩu môi không tin lời anh.

Tử Phong cố nhịn cười vì bộ dạng của Tâm Di, chẳng lẽ bảo anh nói là anh đi điều tra thân thế của Kỳ Quân. Ngay sau khi đưa Tâm Di về nhà, anh lập tức ra lệnh cho toàn bộ thành viên FA điều tra về quá khứ của Kỳ Quân. Tử Phong có chút bất ngờ khi chính Kỳ Quân cũng không phải con ruột ông Dương Thanh.

Nhưng kì lạ một điều Tử Phong chỉ có thể biết được Kỳ Quân được nhận nuôi từ một cô nhi viện. Toàn bộ thông tin đến đó liền bị cắt đứt không chút manh mối. Ngay cả những tấm hình trước sáu tuổi của Kỳ

Quân cũng hoàn toàn không có. Tử Phong cảm thấy vô cùng kì lạ, mọi sự giống như có người cố tình không cho người khác biết về thông tin của Kỳ Quân. Có lẽ anh phải quay trở lại cô nhi viện kia một lần để điều tra cho rõ.

- Nhìn vào mắt em anh có thể nhìn thấy rất nhiều bí mật._Tử Phong thản nhiên đáp nheo nheo mắt nhìn Tâm Di.

Tâm Di nghe anh nói như vậy liền cup mắt xuống, chẳng lẽ tâm sự của cô đã viết rõ trong mắt như vậy sao? Cô biết anh tinh ý nhưng cũng không cần ép cô nói ra tâm sự này. Nhưng Tử Phong nói không sai chuyện cô đang nghĩ, cô thật bần khoản không biết vì sao gia đình Kỳ Quân lại rời bỏ cậu từ lúc nhỏ.

- Em không tin, anh vì sao lại biết?

- Vì câu nói của Kỳ Quân và thái độ của em trong bệnh viện.

Tâm Di hết cách liền kể lại cho Tử Phong nghe câu chuyện giữa cô và Kỳ Quân. Tử Phong giả vờ nghe tỏ vẻ bất ngờ một chút mặc dù đã biết. Bây giờ mới phát hiện anh giả tạo thật nhưng vì để Tâm Di thoải mái thế nào cũng được.

Tâm Di sau một hồi kể chuyện liền chớp mắt nhìn biểu hiện của Tử Phong. Vì sao anh không có gì khác thường?

- Anh không có suy nghĩ gì sao?

- Em bảo anh phải suy nghĩ cái gì?

- Vậy anh không ngại khi em ở chung một người con trai không có chung huyết thống chứ?

- Có ngại nhưng anh có lòng tin._Tử Phong thoáng nhíu mày vì câu hỏi của Tâm Di.

Bây giờ anh chợt hiểu vì sao cô lại luôn canh cánh chuyện này trong lòng, là vì sợ anh không vui. Lúc trước khi anh biết cô là hôn thê cũng đã từng nghĩ không nên cho cô ở chung với Kỳ Quân. Nhưng lúc đó anh quả thật không có lí do gì để ngăn cấm cô. Nếu bây giờ anh lấy lí do này để cô về ở nhà anh cũng không có gì quá đáng. Trái lại bây giờ có Kỳ Quân ở cạnh Tâm Di anh lại vô cùng an tâm nên dù cho họ không có quan hệ huyết thống anh cũng không chấp.

- Anh tin cái gì?

- Tình cảm em dành cho anh và tình yêu của chúng ta._Tử Phong nhẹ giọng đáp mỉm cười nhìn Tâm Di.

Tâm Di nghe Tử Phong nói liền đỏ mặt, anh nói không hề sai trong tình yêu là phải có sự tin tưởng lẫn nhau. Cho dù cô có ở bên ai thì người trong tim cô vẫn là anh. Huống hồ cô và Kỳ Quân đã có tình chị em thiêng liêng kia thì không bao giờ thay đổi được, cô đúng là nghĩ quá nhiều rồi. Bàn tay Tử Phong đan lấy tay Tâm Di như một sự chắc chắn cho câu nói kia.

- A, hôm nay bác sĩ có nói anh Thiên Ân sẽ tỉnh đúng không ạ?_Tâm Di cô đây lảng sang chuyện khác.

- Phải nhưng vẫn phải xem di chứng sau chấn thương.

- Bây giờ chúng ta đến bệnh viện để xem tình hình anh ấy thế nào đi!

- Được chúng ta sẽ đến đó.

Cả hai người đều thở dài, họ đang cầu mong đừng có bất cứ di chứng gì. Mọi sự vẫn là trông chờ vào sự may mắn của Thiên Ân.

Mới sáng sớm, Tiểu Kỳ đã thức dậy để chuẩn bị bữa sáng, cô không biết là Thiên Ân sẽ tỉnh lại lúc nào nên đành chuẩn bị sẵn. Chỉ cần anh tỉnh dậy liền có cái lót dạ để hồi sức. Tiểu Kỳ khê thở dài, tiếng truyền nước vẫn vang vọng trong phòng. Thấy anh lâu như vậy vẫn chưa tỉnh Tiểu Kỳ liền lo lắng rời phòng đến tìm bác sĩ để hỏi rõ tình hình của Thiên Ân.

Tiểu Kỳ vừa rời phòng không lâu, Thiên Ân lập tức động dậy khê động mi mắt. Anh chớp chớp mắt để thích nghi ánh sáng. Toàn thân ê ẩm rã rời, đầu đau nhức. Thiên Ân cố gượng dậy tựa lưng vào thành giường,

anh đưa tay sờ lên chỗ đau trên đầu liền nhăn nhó không thôi. Anh đẹp trai thế này sao lại bị băng trắng trên đầu, Thiên Ân nhìn quanh căn phòng cũng không thấy ai, chỉ thấy mỗi suất ăn sáng trên bàn.

Thiên Ân cố nhớ lại đã có chuyện gì xảy ra sao anh lại nằm đây? Anh chỉ nhớ bản thân lo lắng đi tìm Tiểu Kỳ, cô nhìn thấy anh liền bỏ chạy sau đó... Đáng chết! Chiếc xe kia làm anh ra nông nỗi này, vậy còn Tiểu Kỳ đâu. Ngày hôm đó, anh đã cứu được cô vậy hiện giờ cô ở đâu? Có an toàn không?

Thiên Ân cử động thân người thêm một chút còn định bước xuống giường thì cửa phòng bật mở một thân ảnh mỏng manh trong nắng sớm bước vào.

Tiểu Kỳ nhìn thấy Thiên Ân đã tỉnh liền chạy đến đỡ lấy thân người anh, giọng nói gấp gáp dấp dấp hấp tấp.

- Anh...anh Thiên Ân! Anh tỉnh rồi!

Thiên Ân nhú mày nhìn Tiểu Kỳ hốt hơ hốt hải từ ngoài chạy vào, anh liền lập tức muốn ôm cô vào lòng.

- Cô là ai vậy? _Thiên Ân nhăn nhó nhìn chằm chằm Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ còn đang vui mừng liền bị câu hỏi của anh làm cho cứng người. Đừng nói với cô anh bị mất trí đi. Ngay cả cô anh cũng không nhớ là ai sao?

Tiểu Kỳ chạy đến bên cạnh Thiên Ân, nắm chặt lấy tay anh ánh mắt mơ hồ sợ hãi như rơi vào tuyệt vọng.

- Em...em là Tiểu Kỳ, là...là bạn gái của anh. Anh thật sự không nhớ em sao?

Tiểu Kỳ vô cùng sợ hãi anh đừng dọa cô, vừa nãy cô mới nghe bác sĩ nói tình trạng Thiên Ân rất tốt không vấn đề gì kia mà. Vì sao cô vừa quay trở lại liền phát hiện anh mất trí. Đây là di chứng sau tổn thương mà cô gây ra cho anh sao?

- Tiểu Kỳ? Cô thật sự là bạn gái của tôi sao? _gương mặt anh thể hiện rõ rằng anh không quen cô.

Tiểu Kỳ nghẹn giọng, anh thật sự đã quên cô một chút cũng không nhớ. Cái danh bạn gái cũng không cho anh một chút gì gọi là sâu đậm sao? Người ta vẫn thường nói cái gì khắc cốt ghi tâm phải nhớ chứ? Cô không thể tin anh chỉ ngủ qua một ngày một đêm liền quên cô không còn một mảnh. - Anh thật sự không nhớ em, một chút cũng không sao? _cô cần phải khơi gợi lại trí nhớ cho anh.

Anh không thể bỏ cô qua một bên liền bắt đầu cuộc sống mới không có quá khứ, không có sự tồn tại của cô.

- Tôi...thật sự không nhớ cô lại là bạn gái của tôi nha. _Thiên Ân chung thủy nhìn Tiểu Kỳ.

- Không thể như vậy được, em...em đi gọi bác sĩ. _Tiểu Kỳ gấp gáp đến độ bước chân cũng không vững, khoe mắt ướt cổ kim nén tia đau xót.

Thiên Ân nắm lấy tay Tiểu Kỳ kéo cô ngã về phía anh, đẩy mắt thoáng nét cười.

- Tôi thật sự không nhớ cô là bạn gái tôi, hình như là vợ tương lai thì phải có đúng không? _Thiên Ân ho khan một tiếng liền trưng ra bộ mặt tươi cười.

Tiểu Kỳ nhìn vào khuôn mặt tươi cười kia liền phát hỏa, anh có biết cô lo lắng bao nhiêu không lại còn đùa giỡn.

- Anh lại gạt em, đồ đáng ghét, anh có biết em lo lắng bao nhiêu không hả? _Tiểu Kỳ bực tức nước mắt tuôn trào đánh liên tiếp lên người Thiên Ân.

Thiên Ân nhăn mặt than đau liền ôm chặt cô không cho cô giãy dụa, anh khẽ cười. Chẳng qua để trừng phạt cô tội làm anh lo lắng nên dọa cô một chút. Ai ngờ cô lo lắng đến độ sắp sụp đổ đến nơi, thế mới biết anh trong lòng cô vô cùng quan trọng.

- Anh biết, anh biết chỉ là đùa thôi anh làm sao quên em được cho dù có bước qua thế giới bên kia anh cũng luôn ghi nhớ cái tên Tiểu Kỳ.

- Nói bậy, em không cho anh nói điều xui xẻo.

- Được, không nói thì không nói. Đừng khóc nữa anh không sao._Thiên Ân lau nước mắt cho Tiểu Kỳ mỉm cười dịu dàng nhìn cô.

Tiểu Kỳ ôm chặt lấy Thiên Ân, dụi đầu vào lòng anh, Thiên Ân nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Như một định luật cô và anh là của nhau sẽ lại được bên nhau. Cô đã đứng anh lại về bên cô yêu thương, chăm sóc cô như ngày nào.

Kỳ Quân cùng Tử An sau khi tan học liền nắm tay nhau thông dong đi thăm Thiên Ân. Đơn giản vì trường hai người học rất gần bệnh viện, không đi xe liền dắt nhau đi bộ. Thế mà Tử An lại thích được nắm tay nhảy nhót bên cạnh Kỳ Quân mặc dù trên thân là áo dài trắng tinh khôi.

- Cậu có thể cẩn thận một chút không? Đúng là nghịch ngợm.

- Tôi thích như vậy cậu quản được sao?_tâm trạng cô đang vui không cho cô nhảy nhót thật là cực hình.

Kỳ Quân không có cách khác miễn sao Tử An vui là được, cậu cũng không muốn rời bàn tay nhỏ bé này. Biết sao được khi ở bên cạnh Tử An cậu luôn cảm thấy rất hạnh phúc. Tình yêu quả là thứ diệu kì nhưng cũng rất chớp nhoáng nếu không kịp thời nắm bắt liền biến mất như sương khói tan vào không trung.

Kỳ Quân cùng Tử An bước vào cổng bệnh viện, hai người cứ thẳng hướng phòng Thiên Ân đi tới. Từ ngoài cổng cũng xuất hiện chiếc xe của Tử Phong. Tâm Di liếc nhìn liền thấy hai thân ảnh nắm chặt tay không buông neho neho mắt ngờ vực bản thân có phải là nhìn lầm rồi không.

- Anh Tử Phong đó không phải là Kỳ Quân và Tử An sao?

- Phải là hai đứa nó._Tử Phong khẽ cười cũng không tỏ thái độ bất ngờ về hình ảnh vừa nhìn thấy.

- Anh không thấy lạ sao? Hai đứa rất thân mật.

- Có gì mà lạ, chắc là đã thành công._Tử Phong nhếch môi cười.

Anh còn nhớ sáng sớm Kỳ Quân liền gọi cho anh để biết tin về Tử An, còn hỏi anh làm thế nào để chiếm được tình cảm con gái. Anh nghĩ cậu chắc chắn là đang tìm cách tỏ tình xem ra bây giờ chính là kết quả mỹ mãn.

- Thành công chuyện gì?

- Tâm Di! Đồi lúc em vẫn rất ngốc, là tỏ tình thành công hiểu chưa ?_Tử Phong đưa tay xoa đầu cô liền xoay chuyển tay lái vào bãi đỗ xe.

Tâm Di bây giờ mới hiểu liền nở nụ cười. Cô cùng Tử Phong cũng nắm tay nhau còn xách theo mớ đồ linh khỉnh vừa mua bên ngoài để vào thăm Thiên Ân.

Nghe tiếng mở cửa Tử An liền nhanh đi ra mở cửa thay Tiểu Kỳ. Thì ra Kỳ Quân và Tử An đã vào trước Tử Phong và Tâm Di. Tử Phong và Tâm Di nở nụ cười bí hiểm nhìn khuôn mặt nở đầy hoa của Tử An.

- Anh hai, chị dâu hai người đến rồi sao?

- Phải cũng may anh chị đến sớm nên mới bắt gặp một cặp tình tứ đang nắm tay nhau nhảy nhót._Tâm Di khẽ liếc mắt nhìn Kỳ Quân chằm chọc.

Kỳ Quân cùng Tử An bị một câu này làm cho mặt đỏ tai hồng, điều này không thể trách hai người họ vì sao phát hiện phải trách vì sao cô cậu này quá công khai. Thiên Ân và Tiểu Kỳ cũng nhìn Tử An và Kỳ Quân cười ẩn ý. Thảo nào khi họ nhìn thấy cô cậu này bước vào phòng liền thấy cái gì đó khang khác hóa ra là vì đã công khai yêu đương. Khi Thiên Ân tỉnh lại không lâu liền được Tiểu Kỳ báo cho biết tin tức hủy hôn kia, bây giờ nhìn thấy Kỳ Quân và Tử An thành một đôi cũng vui mừng không kém.

- Nhìn em như vậy làm gì?_Kỳ Quân liếc Thiên Ân đang cười mình.

- Không có gì, anh chỉ định nói em tài thật anh mới ngủ một giấc liền mất hôn thê.

- A, em không phải hôn thê của anh đâu._Tử An liếc Thiên Ân một cái.

- Chắc...chắc thật đáng tiếc!

Câu nói Thiên Ân còn chưa dứt liền nhận được ánh mắt sắc lẹm từ Tiểu Kỳ trong khi Kỳ Quân thì bật cười.

- Anh còn dám nói, _Tiểu Kỳ trừng mắt cảnh cáo.

- Anh còn chưa nói hết mất hôn thê nhưng được vợ rất lời đúng không Kỳ Quân? _Thiên Ân hướng Kỳ Quân nháy mắt mấy cái.

Khi tỉnh lại anh nghe Tiểu Kỳ nhắc đến việc Kỳ Quân cho máu anh. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy Kỳ Quân có một sự thân thiết lạ kì, bây giờ còn chảy chung dòng máu thật đúng là đặc biệt.

Kỳ Quân khoanh tay trước ngực gật gù cười vô tội.

Tử Phong thì khẽ cười xoa đầu Tử An đang ngượng ngùng liền theo sau Tâm Di đi đến bên cạnh Thiên Ân.

- Anh tỉnh lại khi nào? Có cảm thấy chỗ nào không ổn không? _Tâm Di đưa hết mớ đồ cho Tiểu Kỳ liền nhìn bộ dạng Thiên Ân hiện tại hỏi thăm. Hỏi thì hỏi cho có vậy thôi chứ cô nhìn bộ dạng anh liền biết anh không sao. Có ai sức khỏe không tốt liền giờn hốt như vậy không.

- Cũng không lâu lắm, sức khỏe cũng khá ổn chỉ là đầu còn đau chắc còn phải nằm dài dài. _Thiên Ân cười cười liếc nhìn Tiểu Kỳ.

Ý Thiên Ân chính là bảo Tiểu Kỳ chăm sóc anh, tính ra anh bị như vậy suốt ngày liền được ở bên cạnh cô. Tiểu Kỳ bị nhìn mất tự nhiên liền quay mặt đi chỗ khác.

Tử Phong lắc đầu cười anh còn lạ gì những câu nói này của Thiên Ân. Tử Phong đi đến bên cạnh Thiên Ân vỗ vai anh một cái.

- Vậy chúc mừng mày nằm lại đây dài dài. _Tử Phong nháy mắt mấy cái.

Nghे xong câu này tất cả mọi người đều bật cười ngoại trừ Tiểu Kỳ. Cô trừng mắt tức giận nhìn Thiên Ân dám lấy cô ra làm trò cười. Thiên Ân được bắt thang đắc ý cười lớn hơn.

- Haha...Tiểu Kỳ em phải nhớ chăm sóc anh đó.

- Anh...còn dám đem em ra đùa, đừng mơ em sẽ chăm sóc anh.

- Mọi người có nghe không, vợ tương lai định bỏ mặc tôi kìa. _Thiên Ân giả tạo gương mặt đau khổ.

- Tiểu Kỳ bà cũng thật là...khi anh Thiên Ân bất tỉnh không phải đã rất lo lắng sao bây giờ trở mặt? _Tâm Di liếc Tiểu Kỳ cười trêu chọc.

- Bà cũng im đi cho tôi! _Tiểu Kỳ nổi giận khuôn mặt đỏ bừng.

Cả gian phòng lập tức tràn ngập tiếng cười, tiếng nói. Có lẽ sóng gió đã qua đi để lại khoảng trời xanh ngắt. Nơi đó có tình yêu, tình anh em và tình bè bạn trong sáng.

Có biết chẳng đâu đó vẫn còn những giông bão bất thường sẽ lại một lần nữa đổ ập đến. Khi không chuẩn bị tinh thần có chống đỡ được chăng hay buông xuôi để mặc cho cơn bão kia vùi dập?

41. Chương 41: Sự Trở Về

Có những thứ đã là dĩ vãng con người ta chỉ muốn quên đi để bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Có những người không muốn gặp lại để khơi gợi nỗi đau nhưng số phận đã định không thể không đối mặt.

Tử Phong vẫn như mọi ngày hôm nay lại đến tập đoàn làm việc. Đã cách mấy ngày anh cho người điều tra về thân thế của Kỳ Quân nhưng vẫn không thấy tin tức gì đặc biệt. Ngoài thông tin đã biết ra, một chút thông tin trước khi Kỳ Quân được ông bà Dương nhận về nuôi cũng không có.

Như vậy có thể nói là có người cố che giấu hay xác thực thân phận Kỳ Quân không có gì đặc biệt.

Tử Phong anh đây tuyệt đối không tin, một con người lí nào lại không có nguồn gốc. Cho dù là đứa trẻ mồ côi cũng sẽ có một chút thông tin về gia đình vì sao Kỳ Quân lại không.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tử Phong cũng không buồn ngẩng đầu lạnh lùng đáp gọn:

- Vào đi!

Tiếng bước chân 3K vang lên từng bước liền tiến đến bàn làm việc của Tử Phong. Trên bàn Tử Phong liền xuất hiện tờ báo cùng một tập tư liệu. Tử Phong nhú mày cầm tờ báo lên xem, hôm nay anh ra khỏi nhà từ sớm để đón Tâm Di nên không đọc báo.

- Chủ tịch đây là tin tức về ông Hạo Ứng và cả tin tức về Kỳ Quân mà cậu nhờ tôi điều tra._3K nhàn nhạt đáp có chút căng thẳng.

- Ông ta lại về nước, xem ra tôi cũng muốn một lần được thỉnh giáo tiền bối._Tử Phong nhếch môi cười.

Ba Hạo Minh là một con người bí ẩn khó tiếp cận, những chiến tích oanh liệt trên thương trường cũng không ít. Ông ta gây thù chuốc oán cũng vô số kể, hầu hết những ai nghịch với ông ta đều không được sống tốt. Những đối thủ trụ vững được với ông ta cho đến bây giờ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, đối thủ mạnh nhất vẫn là P&A. Mà người lãnh đạo P&A hiện tại là hậu bối làm sao ông ta có thể cam tâm, ông ta vốn có dã tâm lớn muốn thôn tính tất cả quyền lực cùng cổ phần của các tập đoàn danh tiếng.

- Tôi cảm thấy ông ta về lần này không phải vì chuyện kinh doanh._3K gõ gõ ngón tay lên bàn hơi suy nghĩ.

- Tôi cũng nghĩ vậy, ông ta về chắc chắn để giải quyết chuyện có thể sẽ uy hiếp đến tiền đồ cùng danh vọng hiện giờ._Tử Phong ngả người khểnh nhăm mắt hướng mặt lên trần nhà.

- Vậy có cần để ý đến động thái của ông ta hay không?

- Có nhưng cũng không cần quá khẩn trương._Tử Phong mặt không đổi sắc thần thái lãnh đạm.

- Vì sao? Không phải cậu bảo ông ta rất thủ đoạn hay sao?

- Vì ông ta mới về chắc chắn sẽ có nhiều dư luận tạm thời sẽ không hành động ngay đâu, không chừng sẽ chơi trò doanh nhân thành đạt một thời gian._Tử Phong một chút nghi ngại cũng không có.

3K nhú mày một cái cổ nuốt trôi hết ý Tử Phong vừa nói, sắc mặt lập tức trở về bình thường hơi trầm tư suy nghĩ.

- À đúng rồi mấy ngày tới cậu đi công tác có cần tôi đi theo không?

- Không cần, anh ở lại để tâm đến Tâm Di một chút sẵn tiện tìm hiểu về cô nhi viện Lạc Dương.

Tử Phong khẽ thở dài, anh thật sự không an tâm khi để Tâm Di ở lại một mình. Nhưng vì công việc anh vẫn phải rời đi, đây là một hợp đồng hợp tác không nhỏ. Tại sao anh lại cảm thấy trong tâm bất an, anh không mong trong thời gian tới không có anh bên cạnh Tâm Di lại xảy ra chuyện. Anh không ở bên cạnh khó tránh khỏi Hạo Minh tiếp cận Tâm Di nhưng trong tình hình hiện tại có lẽ cậu ta sẽ chẳng làm gì tổn hại đến cô.

- Cậu vì sao lại muốn điều tra thân thế của Kỳ Quân.

3K thắc mắc đã lâu không hiểu vì sao Tử Phong lại muốn điều tra thân thế của Kỳ Quân. Nếu Kỳ Quân đã là em trai Tâm Di có gì phải điều tra trừ phi mối quan hệ kia có vấn đề.

- Bởi vì tôi hoài nghi thân thế của Kỳ Quân không tầm thường.

3K không những không được giải đáp thắc mắc còn tăng thêm tính tò mò. Xưa nay, Tử Phong bảo làm gì anh ta sẽ làm cái đó bây giờ cũng vậy chỉ có điều gan anh ta lớn hơn thấy khó hiểu liền hỏi. Anh ta biết Kỳ Quân không phải em ruột Tâm Di bất quá cũng là một đứa trẻ bình thường có gì phải điều tra. Nhìn dáng điệu Tử Phong rõ ràng bảo anh ta tự mình điều tra lấy, không điều tra được thì cũng không cần phải hỏi nhiều làm gì.

3K gật đầu đã hiểu, nhiệm vụ quan trọng sắp tới của anh ta chính là thay Tử Phong giải quyết một số công việc ở đây đồng thời làm vệ sĩ ngầm bảo vệ Tâm Di. Nghĩ lại nhiệm vụ này không hề nhẹ. Cơ mà Tử Phong không cần anh ta đi theo thì anh ta không cần phải xa Phương Tuyết, như vậy rất tốt rất hợp ý anh ta. Tốt nhất đừng để Tử Phong phát hiện ý định mang tính lừa dối của anh ta nếu không dù có mười 3K Tử Phong cũng lôi theo để trừng phạt.

- Được rồi tôi sẽ tỉ mỉ điều tra, sẽ tận lực bảo vệ Tâm Di._3K cười bất lực.

- Tốt! Đừng để tôi biết anh lừa dối.

Tử Phong liếc mắt nhìn 3K cảnh cáo, đừng tưởng anh không biết ý nghĩ của anh ta. Chẳng qua Tử Phong biết rõ năng lực của 3K cho dù có lừa dối anh ta cũng sẽ hoàn thành công việc một cách tốt nhất. Chính điều này đã khiến 3K trở thành một trợ lý đắc lực. Một câu của Tử Phong khiến tóc tai 3K dựng đứng, anh ta quả thật xem thường Tử Phong.

- Chủ tịch, tôi nào dám.

Tử Phong lãnh đạm không quan tâm liền tiếp tục hướng mắt vào máy tính và bản hợp đồng sắp tới phải kí kết. 3K biết thân biết phận chào một tiếng liền đi ra ngoài.

Tại sân bay, một cặp nam thanh nữ tú đang đứng chờ một chuyến bay hạ cánh. Không lâu sau từ bên trong liền đi ra một người đàn ông trung niên, ông ta đeo kính đen diện trên người bộ âu phục đen toát lên vẻ nghiêm nghị cùng lãnh khốc. Theo sau ông ta là hai người cận vệ đen toàn tập.

- Ba mới về, khỏe chứ ạ?_Hạnh Nghi mỉm cười bước đến trước mặt ông Hạo Ứng.

- Ừm vẫn khỏe._ông ta khẽ nhếch môi lãnh đạm đáp trả.

Từ trước đến giờ cho dù là con ông ta cũng không tỏ vẻ yêu thương hướng hồ đối với ông ta Hạnh Nghi chỉ là một con cờ. Đối với ông ta chỉ có tiền tài cùng danh vọng. Trong tâm ông ta một chút tình cảm cũng không có, nếu theo cách đánh giá của Hạo Minh thì ông ta là người không tim, không nước mắt.

- Ba về bao lâu?_mặt Hạo Minh không đổi sắc trên mặt cũng là tảng băng dày không kém.

- Khi xong việc ta sẽ đi! Các con cũng nên làm những chuyện mà ta đã giao cho đi!

Ông Hạo Ứng nhẹ giọng đáp liền bước vào bên trong xe ô tô đã chờ sẵn, hai người cận vệ cũng bước theo sau nhanh chóng giục tài xế chạy đi. Hạo Minh cùng Hạnh Nghi nhìn nhau cũng không biết phải nói cái gì. Nhìn điệu bộ của ông ta hai người không thể đoán được rằng ông ta đang nghĩ gì. Sự im lặng chính là sự đáng sợ nhất. Mỗi lần ông ta ra mặt giải quyết công việc liền đem đến cho họ một hồi khiếp sợ.

Hạnh Nghi cùng Hạo Minh cũng tiến vào bên trong xe của Hạo Minh. Hai người khẽ thở dài họ mãi chán chừ chưa làm theo những gì ông ta dặn dò cũng không biết rằng lần này ông ta về lại muốn giở trò gì.

- Anh Hạo Minh, anh nghĩ ba định làm gì?_Hạnh Nghi có chút bối rối cũng không biết vì sao thần thái Hạo Minh không có gì biến đổi.

- Anh không quan tâm miễn sao ông ta đừng xen vào việc của anh là được._Hạo Minh đáy mắt có chút hoang mang nhưng vẫn điềm tĩnh đáp.

- Em nghĩ kế hoạch kia em phải tiến hành rồi.

- Em định làm gì?

- Vào nhà họ Du như lời ba nói.

Hạo Minh liếc mắt kinh ngạc nhìn Hạnh Nghi, cô tìm cách nào để vào được nhà họ Du nếu lúc trước không có Tâm Di thì ý định của cô chính là tiếp cận Tử Phong. Nhưng trong thời gian ngắn kế hoạch kia liền sụp đổ, Tử Phong đã có Tâm Di cơ hội Hạnh Nghi tiếp cận hoàn toàn không có. Hạo Minh cũng đã cố tách Tâm Di ra nhưng xem ra cho dù có cách mấy cũng không tách được họ, thật chất Hạnh Nghi không có khả năng chen chân vào tim Tử Phong.

- Em làm cách gì để bước vào đó?_Hạo Minh chăm chú nhìn đường giữ vững tay lái, giọng nói có chút tò mò cùng lo lắng.

- Nếu không thể lấy thân phận hiện tại để tiếp cận Tử Phong thì cứ trở về với thân phận khác._Hạnh Nghi khẽ cười một cái đáy mắt chứa tia cảm xúc phức tạp nhìn sang Hạo Minh.

Khóe môi Hạo Minh giật giật muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Hạnh Nghi muốn làm thế nào cũng được chỉ cần không tổn hại đến bản thân cô thì cứ việc.

Chiếc xe nhanh chóng đến trước biệt thự nhà họ Doãn, Hạnh Nghi cùng Hạo Minh nhanh chóng xuống xe để vào trong cùng với ông Hạo Ứng.

Tại nhà họ Dương, ông Dương Thanh đang chăm chú đọc báo liền giật thót người. Bàn tay ông run run cầm tờ báo cố đẩy gọng kính trên sống mũi để nhìn cho rõ. Đáy lòng ông liền dâng lên sự lo âu không rõ nguồn gốc. Người đàn ông đó sau nhiều năm biến mất liền trở về, ông ta trở về làm gì? Mặc dù biết thế lực ông ta không nhỏ muốn đi đâu có khó gì nhưng ông Dương Thanh vẫn có chút ngờ vực. Bình thường ông ta chỉ hoạt động ở nước ngoài, bây giờ lại trở về chắc chắn có điều không lành.

Năm đó trước khi ông Diệp qua đời khi trút hơi thở cuối cùng còn căn dặn ông đừng để người đàn ông này biết được thân phận của Thiên Tư. Nhưng chi tiết này ông đã không nói cho Tử Phong biết, ông nghĩ rằng chuyện đã qua cứ để nó qua dù sao mọi thứ về nhà họ Diệp đã chìm vào dĩ vãng thì cứ để nó ngủ mãi ở đó. Nhưng dù không muốn nó xảy ra thì cũng đã đến lúc phải chấp nhận đối mặt, ông chỉ mong rằng người đàn ông kia không biết đến sự tồn tại của Thiên Tư.

- Ông vì sao sắc mặt kém như vậy?__ bà Ngọc Hoa nhẹ nhàng đưa cốc nước đến trước mặt ông Dương Thanh

- Người đàn ông đó đã trở về.__ ông Dương Thanh khẽ thở dài một tiếng.

Cả bà Ngọc Hoa hiện giờ cũng có chút lo sợ, họ rất muốn tách khỏi cái nơi này để người đàn ông kia đừng biết đến sự tồn tại của Thiên Tư nhưng quá khó. Họ có thể để cô sống yên vui đến hiện giờ đã là một may mắn lớn. Họ không tiền không thế có thể làm gì đây, họ nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng không có chứng cứ thì lấy gì buộc tội.

- Vậy ông tính như thế nào?

- Tạm thời cứ như vậy, đã nhiều năm ông ta không về nước lần này ông ta trở về âu cũng là chuyện bình thường không cần quá căng thẳng.

- Nhưng...con bé ở rất gần đó, ông không sợ...__ bà Ngọc Hoa đan chặt hai bàn tay, trên khuôn mặt hiện rõ sự lo lắng.

- Đã có Tử Phong tôi nghĩ con bé sẽ không sao.__ ông Dương Thanh nhẹ vỗ vào bàn tay bà Ngọc Hoa để trấn an.

Dẫu biết một ngày nào đó sẽ có nguy hiểm cho Tâm Di nhưng họ không thể cho cô biết nguy hiểm đó. Sự im lặng đã làm cô sống một cuộc sống vô ưu vô lo cho đến bây giờ, nếu mọi sự vẫn tốt như bây giờ thì họ không có gì để lo. Trái lại bây giờ sự nguy hiểm của cô càng đến gần có chắc Tử Phong bên cạnh đã bảo vệ được cô?

Những thời khắc yên bình đối với Tâm Di rất dài, đối với cô thì đời bao giờ chẳng đẹp vì bên cạnh cô luôn có Tử Phong. Thế mà hôm nay cô lại thấy trời u ám lạ kì, đơn giản vì cô đang cùng 3K tiễn Tử Phong đi công tác. Anh đi đến hai tuần, đối với Tâm Di thời gian này thật lâu. Nhưng trước mặt Tử Phong cô vẫn cười rất tươi, cô không muốn anh lo lắng cho cô. Anh suốt ngày bên cạnh cô cũng không tốt, anh có công việc của anh cô có thể hiểu.

- Anh nhớ chăm sóc sức khỏe đó, đừng mãi làm việc mà quên ăn quên ngủ.__ Tâm Di nắm tay Tử Phong đi đến nhà chờ.

- Anh chỉ đi có hai tuần rất nhanh sẽ về, không cần phải nghiêm trọng như vậy.__ Tử Phong khẽ cười.

Miệng thì nói như vậy nhưng anh cảm thấy hai tuần quá lâu, anh thật muốn mang cô theo. Anh có một dự cảm lạ thường, tại sao anh cảm thấy đi lần này giống như sẽ lại để mất cô lần nữa.

- Em chỉ nói như vậy thôi, khi đến nơi nhớ gọi cho em đó.

- Được rồi anh không quên nhiệm vụ đó đâu.

- Thừa chủ tịch đã đến giờ lên máy bay._người cận vệ đi theo Tử Phong lên tiếng nói.
- Được, tôi biết rồi!_Tử Phong xoay sang người cận vệ gật đầu một cái.
- Em ở lại nhớ chăm sóc bản thân thật tốt!_Tử Phong đặt lên trán Tâm Di một nụ hôn tạm biệt.
- Em tự lo được._Tâm Di nở nụ cười.

Tử Phong thở hắt một cái cười nhẹ liền vẫy tay tạm biệt Tâm Di xoay người đi vào trong. Tâm Di nhìn theo bóng dáng anh mà có chút quen thuộc, hình như cô cũng đã tiễn ai một lần như thế này thì phải. Hình ảnh thoáng hiện qua làm Tâm Di choáng váng sắp ngã.

3K thấy vậy liền đỡ lấy vai cô, nhìn đến sắc mặt Tâm Di kém đi anh liền có chút hoảng sợ.

- Tâm Di em sao vậy?
- Em không sao chắc là ở đây người đông quá nên em hoa mắt chóng mặt một chút.

3K thở phào nhẹ nhõm, khẽ lắc đầu. Anh ta thầm nghĩ, cô gái này rất cuộc là làm sao mà mỗi khi ở gần sau khi rời xa liền khiến người ta không thể nào an tâm. Hèn gì Tử Phong một bước cũng không muốn rời, luôn muốn che chở bảo vệ cô. Cũng may là Tử Phong đã lên máy bay nếu thấy tình cảnh như vừa rồi còn yên tâm ra đi sao, không chừng Tử Phong không kịp lòng được liền hủy bỏ chuyến bay kia.

- Được rồi, để anh đưa em về. Nếu thấy em trong tình cảnh này Tử Phong sẽ không an tâm để đi đâu.
- Em không sao, anh nhớ đừng nói với anh ấy._Tâm Di cố đứng thẳng người nở một nụ cười.
- Vậy em nhớ cẩn thận đừng để sinh bệnh, nếu Tử Phong về thấy em mất sợi tóc nào cái mạng nhỏ của anh cũng giao cho cậu ta luôn._3K cười khổ sở.

Tâm Di khẽ cười liếc mắt nhìn vào bên trong đã không còn thấy bóng dáng Tử Phong nữa. Tâm Di cùng 3K rời sân bay về nhà, trong mấy ngày tới cô phải tranh thủ đi khám bệnh và tìm cách nhớ lại đoạn hồi ức kia.

- Anh vì sao không đi với anh ấy?_Trong xe,Tâm Di không ngừng thắc mắc vì sao 3K không đi cùng Tử Phong.

3K bị hỏi đột ngột liền cứng người không biết đáp trả thế nào, tay lái cũng có chút cứng lại. Chẳng lẽ lại nói anh ta nhận lệnh Tử Phong ở lại bảo vệ cô, điều tra thân thế Kỳ Quân. Dĩ nhiên không thể nói như vậy, anh ta cũng không ngu ngốc đến mức độ đó.

- À, bên này cũng có rất nhiều công việc anh được chủ tịch ủy quyền ở lại giải quyết.

Tâm Di gật đầu đã hiểu liếc mắt nhìn đường, hình ảnh cô tiễn Tử Phong đi lại hiện về. Anh chỉ trong chốc lát liền khuất xa cô, cô nhớ rất rõ từ nhỏ đến giờ chưa tiễn bất cứ ai đi xa vì sao lại có cảm giác cô đã từng tiễn một người quan trọng ra đi. Cô nghĩ mãi cũng không ra vì sao lại có những hình ảnh mờ nhạt kia hiện về khi Tử Phong vừa quay lưng. Đau đầu! Tâm Di thiếp đi trên xe trong thời gian chờ đợi 3K lái xe đưa cô về nhà.

Sân bay đông nghẹt người, nơi đây vì sao không có một ai Tâm Di quen biết. Cô chỉ thấy họ ôm hôn đưa tiễn nhau. Một cô bé khóc sụt sùi tiễn một cậu bé ra đi.

- Anh Tử Phong anh không đi có được không?_cô bé tròn xoe mắt nhìn cậu bé, bàn tay bé tí nắm chặt tay cậu bé không buông.
- Bé Tư ngoan, anh chỉ đi học vài năm sau đó sẽ trở về với em._cậu bé nhẹ xoa đầu cô bé âu yếm nở một nụ cười.
- Được em sẽ chờ đến ngày anh trở về._cô bé mỉm cười yếu ớt nhìn cậu bé
- Thiên thần nhỏ rất ngoan! Anh sẽ lại về với em. Anh có cái này tặng em nhớ giữ thật kĩ đó.

Cậu bé lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền có hình ngôi sao bạc, có thể tách ra làm hai bên trong rỗng chứa hình cô bé và cậu bé. Cậu bé nhẹ nhàng đeo lên cổ cô bé như một lời hẹn ước.

- Cảm ơn anh nó rất đẹp em sẽ giữ thật kĩ._cô bé cười híp mắt nắm chặt sợi dây chuyền.

Cô bé ôm chặt cậu bé như không muốn rời, đôi trẻ tiễn biệt mà khiến lòng người đau xót.

- Tâm Di!

Tâm Di choàng tỉnh khi nghe tiếng 3K gọi, cô lại mơ một giấc mơ kì lạ. Sợi dây chuyền đó cô đã mơ thấy liên tục mấy tháng qua. Nó chỉ thoáng qua rồi vụt mất, hôm nay cô liền mơ thấy cận kề nó xuất phát từ cậu bé đó. Sợi dây chuyền kia có quan hệ gì với cô? Cậu đôi bé nhỏ kia có can hệ gì đến cô vì sao cô luôn mơ thấy họ? Cậu đôi kia cô đã mơ thấy khi cô bị giam lỏng vô cớ, rốt cuộc cô bé đó có phải là bản thân cô không? Cậu bé đó là ai? Đầu óc Tâm Di rối tung đã sắp không hình dung được chuyện gì xảy ra quanh cô.

- Tới nhà rồi ạ?_Tâm Di mơ hồ hỏi 3K.

- Tới rồi , em vào đi!

- Cảm ơn anh đã đưa em về!

- Không có gì đây là nhiệm vụ của anh._3K ra mở cửa xe cho Tâm Di.

Cô vẫy tay chào 3K liền khuất sau chung cư, 3K lên xe liền gọi điện thoại cho một cận vệ vẫn hay được Tử Phong giao cho nhiệm vụ bảo vệ Tâm Di. 3K liền lái xe đến tập đoàn để giải quyết công việc, công việc anh ta phải làm quả đêm không xuể nếu Tử Phong không đi công tác có phải anh ta đã đỡ mệt rồi hay không.

Sau mười mấy tiếng ngồi máy bay, cuối cùng Tử Phong cũng đến nơi. Anh được đối tác chuẩn bị sẵn phòng tiếp đãi chu đáo. Sau khi nghỉ ngơi đằng hoàng việc đầu tiên của anh chính là gọi cho Tâm Di cùng gia đình.

Những lần trước anh đi công tác có khi cả tháng cũng không cần lo lắng gì, vì sao bây giờ có nhiều nỗi lo như vậy.

Tử Phong nhanh chóng gọi vào số của Tâm Di nhưng vì sao không thấy ai bắt máy. Cô đang làm gì hay đã xảy ra chuyện gì? Tử Phong kiên trì giữ máy mong giọng nói dịu dàng từ cô, sự kiên nhẫn cùng lo lắng của anh đã sắp đạt đến cực hạn.

Tử Phong nhìn vào màn hình điện thoại tắt ngấm tối đen, đã kết thúc cuộc gọi cũng không có ai bắt máy. Tử Phong cố dập tắt sợ hãi liền nhấn nút gọi lại lần nữa. Lần này rất nhanh liền có người bắt máy.

- Anh Tử Phong, anh đến rồi sao?_giọng nói trong trẻo có chút gấp gáp vang lên trong điện thoại.

Tâm Di ôm điện thoại chờ Tử Phong gọi đến không biết vì sao liền ngủ quên. Vì thế cô đã bỏ lỡ mất một cuộc gọi của anh. - Anh đến rồi, em vì sao bây giờ mới bắt máy?

Tử Phong thở phào nhẹ nhõm khi nghe tiếng Tâm Di, cô thật biết cách làm cho người ta lo lắng.

- Chết! Lúc này em ngủ quên nên không kịp bắt máy, làm anh lo lắng sao?_Tâm Di khẽ cười khi nghe giọng Tử Phong đầy lo lắng.

- Ủ, nếu không có gì thì tốt, anh gọi để nói em biết anh đã đến nơi thôi.

- Hi hi lần sau em sẽ không để anh lo nữa, em biết tự chăm sóc mà. Anh cũng chú ý sức khỏe đó.

- Được anh biết rồi, chắc cũng trễ rồi em ngủ sớm đi._Tử Phong nở nụ cười an tâm

- Tạm biệt anh!_Tâm Di nói xong liền cúp máy buồn bã ngã xuống giường.

Cô mới xa anh có một ngày liền nhớ đến như vậy, hai tuần quả là một thời gian không ngắn chút nào.

Tử Phong ngay sau khi tắt điện thoại liền tất bật lao vào làm việc quả thật anh mong công việc kết thúc càng sớm càng tốt. Hai tuần này không dài nhưng đối với anh lại vô cùng dài.

Sáng sớm, 3K đã đến trước chung cư để chờ Tâm Di đến trường, khi không có Tử Phong nhiệm vụ này chính là của anh ta.

- Anh Key lần sau không cần đến đón em, trường rất gần em có thể tự đi một mình.

Tâm Di biết rõ Tử Phong rất quan tâm cô nhưng cô không muốn vì cô mà làm ảnh hưởng đến công việc và thời gian của người khác.

- Không sao em coi như đi taxi cũng được, coi anh như tài xế như vậy thì được rồi._3K nói đùa cười vô tội.

Bảo anh ta không đến đón cô thì làm sao có thể giao phó với Tử Phong. Mỗi lần nhắc đến Tâm Di thì Tử Phong căn dặn đủ điều, anh ta thật không biết Tử Phong vì cái gì liên lo lắng đến như vậy. Hay do chuyện Tâm Di bị bắt lần trước nên sinh ra ảo giác. Tử Phong thì không thể lo lắng vu vơ, anh lo cái gì chắc chắn phải có căn cứ rõ ràng.

Tâm Di mỉm cười nghe lời 3K bước vào trong xe để anh ta đưa đến trường. Lần nào cô cũng được Tử Phong đưa đi có lẽ đã thành thói quen, lâu lâu cô liền liếc nhìn bên cạnh. Nhưng hiện tại cô không thể nhìn thấy Tử Phong, anh đang ở cách xa cô cả nửa địa cầu. Tâm Di thất vọng liền quay mặt nhìn bên ngoài.

3K khẽ cười một cái, anh ta liếc một cái cũng biết Tâm Di vô cùng nhớ Tử Phong chỉ là không nói ra mà thôi. Cũng giống như anh ta hiện tại cũng rất nhớ bạn gái mặc dù hằng ngày đều gặp.

- Em nhớ chủ tịch đến vậy sao?_3K giữ vững tay lái nhếch môi cười, mắt vẫn nhìn đường cũng không để ý thái độ Tâm Di.

- Có...có một chút._Tâm Di giật mình ấp úng liền không dám nhìn 3K.

Cô thật là dối lòng, không phải một chút mà là vô cùng nhớ. Nhưng cô làm sao thốt ra được những lời này. Cho dù có nói cô cũng chỉ có thể nói cho anh nghe mà thôi.

3K nghe Tâm Di nói cũng biết cô đang nói dối chỉ là anh ta không muốn chấp mà thôi. Cô gái nhỏ này xem ra vô cùng yêu Tử Phong cũng không uống Tử Phong đặt tâm tư nhiều như vậy.

Đến cổng trường, Tâm Di liền bảo 3K dừng xe để cô tự đi vào. Tâm Di bước vào khỏi cổng trường liền có tiếng hô hoán dữ dội, cô không rõ chuyện gì đang xảy ra đã bị một vòng tay kéo ngã vào lòng. Ngay sau đó, một chiếc xe đồ chơi vượt qua với tốc độ kinh người chạy vào bãi đỗ xe. Hạo Minh ôm lấy Tâm Di ánh mắt tức giận hướng theo chiếc xe vừa khuất. Tâm Di bị dọa cho sợ hãi, sao trong trường lại có người chạy xe với tốc độ kinh người vậy chứ? Cô nhận thức được điều gì liền xoay mặt nhìn cái người đã cứu cô lúc này.

Tâm Di kinh ngạc nhanh chóng thoát khỏi vòng tay kia, khuôn mặt điển trai có chút giá lạnh.

- Em không sao chứ? Lần sau cẩn thận một chút!_Hạo Minh nhìn chằm chằm Tâm Di như muốn đem thân ảnh cô nhốt vào trong nhãn thần kia.

- Không sao, cảm ơn anh!_Tâm Di nhẹ cúi đầu nói lời cảm ơn.

Cô đã rơi vào vòng tay Hạo Minh hai lần rồi thì phải, một lần ở thư viện và lần thứ hai là lần này. Tâm Di chỉnh sửa lại váy áo rồi cùng Hạo Minh bước đi.

- Hôm nay sao Tử Phong không đưa em đi?_Hạo Minh nhẹ giọng hỏi ánh mắt không rời gương mặt cô.

- Anh Tử Phong đi công tác rồi ạ!

- À, ra vậy.

Hạo Minh cười một cái, quả thật giả tạo đã biết vẫn hỏi. Vừa biết Tử Phong đi công tác cậu ta còn định sáng nay thuận tiện đưa cô đến trường. Thật không ngờ còn chậm hơn so với 3K. Cậu ta thật không thể xem thường tên trợ lý này, nếu anh ta mà đi học chắc chắn cũng sẽ theo sát Tâm Di một bước không rời. Những người dưới quyền của Tử Phong không có một ai tầm thường. 3K chính là một trợ lý cao cấp, một cận vệ cực kì trung thành.

Đi đến dãy lớp học Tâm Di vẫy tay tạm biệt Hạo Minh đi về lớp. Cô mãi nhớ không ra cái xe đồ chơi kia của ai, chiếc xe đó trông rất quen. Rõ ràng có tính ám sát người nên mới chạy với tốc độ này, cho dù không muốn giết cô cũng muốn làm cô bị thương. Không có Tử Phong bên cạnh cô quả thật gặp vô số nguy hiểm.

Tâm Di bước vào chỗ ngồi liền thấy Tiểu Kỳ lo lắng hỏi:

- Mặt mày bà sao vậy? Trông cứ xanh xao thế nào ấy?

- Tôi không có sao._Tâm Di thở dài một cái.

Cô không sao mới lạ vừa này bị chiếc xe kia dọa cho một trận thất hồn lạc vía. Chỉ nghĩ tới thôi cô liền không dám bước ra đường.

- Hay là bà nhớ anh Tử Phong quá nên mới như vậy?_Tiểu Kỳ nở nụ cười trêu chọc.

- Không có đâu bà đừng nói lung tung.

- Không có thật sao? Tôi thấy tôi nói trúng đến chín mươi phần trăm rồi đấy chứ.

- Cũng chỉ là một phần thôi.

Tâm Di thở dài liền kể hết chuyện xảy ra cho Tiểu Kỳ nghe. Tiểu Kỳ lo lắng nhìn Tâm Di xem cô có bị thương tích chỗ nào không. Tâm Di lắc đầu bảo không sao, chỉ là cô bị dọa tinh thần kém một chút thôi. Sáng sớm đã gặp chuyện xui xẻo.

- Bà nói cái gì xui xẻo bị xe tông trúng? Thế có bị làm sao không?_Tiểu Kỳ căng mắt nhìn xem Tâm Di có tổn hại gì không.

Cô thật không biết ai lại có lá gan lớn như vậy nhắm đến Tâm Di. Người này đúng là xem thường Tử Phong nên mới dám làm như vậy.

- Đúng vậy nhưng vẫn còn may tôi được người ta cứu._Tâm Di giờ mới hoàn hồn. - Thế bà có nhận ra chiếc xe kia của ai không? Mà ai đã cứu bà?

- Tôi không nhớ biển số xe vả lại lúc đó tôi hoảng quá có nhớ cái gì đâu chứ. Người cứu tôi là anh Hạo Minh.

Tiểu Kỳ trợn mắt kinh ngạc khi nghe Tâm Di nói, cô thật có chút bàng hoàng cùng lo lắng.

- Bà biết tên họ Doãn đó sao?

Tâm Di nhún mày khó hiểu không biết vì sao trong lời nói của Tiểu Kỳ không có chút hảo cảm nào đối với Hạo Minh.

- Cái gì mà tên họ Doãn? Bà cũng biết anh ta sao?

- Tôi không biết rõ anh ta chỉ nghe anh Thiên Ân kể sơ qua thôi._Tiểu Kỳ nheo nheo mắt nhớ lại lời Thiên Ân đã nói.

- Nói thế nào?_Tâm Di nổi hứng tò mò.

Tâm Di đã muốn tìm hiểu về con người này rất lâu rồi, cô vẫn chưa rõ mối quan hệ giữa Tử Phong và Hạo Minh là thế nào? Là bạn hay thù?

Tiểu Kỳ đột nhiên không biết phải nói như thế nào, Thiên Ân từng nói Hạo Minh là đối thủ của Tử Phong. Nhưng họ còn có mối tình tuổi thơ tay ba với hôn thê của Tử Phong. Nhưng tay ba cũng không phải bởi lẽ chỉ có Hạo Minh yêu Thiên Tư còn Thiên Tư và Tử Phong mới là một cặp. Thật sự giữa Tử Phong và Hạo Minh có bao nhiêu ân oán chính Thiên Ân cũng không rõ. Tiểu Kỳ khẽ thở dài đột nhiên cảm thấy giống như lịch sử đang lặp lại.

Tâm Di nghe Tiểu Kỳ nói về mối quan hệ kia liền trợn mắt kinh ngạc, hóa ra là vì có liên quan đến hôn thê của Tử Phong nên anh chưa bao giờ nói cho cô biết về mối quan hệ này. Cô lại cảm thấy mối quan hệ này cũng có gì phải giấu cô, phải chăng Tử Phong còn yêu vị hôn thê kia? Tâm Di lắc đầu xua đi ý nghĩ kia, cô gái kia đã không còn có lấy cái gì để ghen.

- Vì vậy bà nên nhớ không nên tiếp xúc quá gần gũi với Hạo Minh._Tiểu Kỳ lấy tài liệu ra tham khảo liền cảnh cáo Tâm Di.

- Bà lo cái gì chứ, tôi và anh ta cũng chỉ là bạn bình thường thôi._Tâm Di nở nụ cười xua đi ý nghĩ không tốt trong đầu Tiểu Kỳ.

- Tôi không cần biết bà với anh ta là quan hệ thế nào chỉ cần tránh xa anh ta ra thì được rồi._Tiểu Kỳ thờ ơ không quan tâm nhưng chất giọng đầy quan tâm cùng lo lắng.

- Tôi biết cân nhắc mà, vả lại tôi thấy anh ta cũng rất thân thiện mà._Tâm Di lắc đầu không biết là Tiểu Kỳ đang lo lắng chuyện gì.

Tiểu Kỳ hết cách liền ngậm miệng lại, yếu điểm của Tâm Di chính là quá tin người xem ai cũng là người tốt. Trên đời này đúng là người tốt rất nhiều nhưng người xấu cũng không ít. Trong mỗi con người đều tồn tại hai mặt tùy hoàn cảnh mà con người ta sẽ bộc lộ những tính cách riêng. Hạo Minh chính là con người hai mặt, trước mặt những người như Tâm Di dĩ nhiên sẽ lộ ra bộ mặt thiện lương để đánh lừa người khác.

- Sao hôm nay tôi không thấy Hạnh Nghi đi học nhỉ?_Tâm Di quan sát quanh lớp liền giương môi hỏi.

- Tôi cũng không biết mà tôi cũng cảm thấy bà cũng nên tránh xa Hạnh Nghi một chút._Tiểu Kỳ đứng là vô cùng đa nghi.

- Bà làm gì lại có thành kiến như vậy, tôi thấy Hạnh Nghi rất xinh đẹp lại học giỏi ai mà có một cô bạn gái như vậy chắc chắn rất hạnh phúc._Tâm Di chống cằm mơ mộng.

Cô thật là có chút ghen tị với nét đẹp kia nhưng lại vô cùng thích làm bạn với Hạnh Nghi. Hạnh Nghi có nụ cười thân thiện lại không kiêu ngạo như bao tiểu thư quyền quý khác.

- Tôi không phải thành kiến mà là dựa vào thị giác để phán đoán._Tiểu Kỳ có chút bức bối khi nói chuyện với Tâm Di.

Xưa nay Tiểu Kỳ cô vô cùng sáng suốt trong cách nhìn người, nhìn sao đi nữa cô cũng cảm thấy Hạnh Nghi có vấn đề. Vậy mà mỗi lần cô đưa ra lời cảnh báo Tâm Di đều xem như gió thoảng qua tai, cho lời cô nói là thành kiến.

- Bà lúc nào mà chẳng vậy, lúc bà ở bệnh viện chăm sóc anh Thiên Ân là Hạnh Nghi cùng tôi tán gẫu cho đỡ buồn.

Tâm Di hồi tưởng lại mấy ngày không có Tiểu Kỳ đi học liền có Hạnh Nghi cùng cô nói chuyện. Kỳ lạ là hôm nay cô còn định cùng Hạnh Nghi và Tiểu Kỳ trò chuyện để xóa bỏ thành kiến của Tiểu Kỳ đối với Hạnh Nghi lại không thấy Hạnh Nghi đâu. Tâm Di có chút tò mò không biết Hạnh Nghi có gia thế ra sao mà có chút bí ẩn. Hình như Hạnh Nghi chưa bao giờ cho cô biết tí gì về gia đình mình, cô cũng không quan tâm lắm đôi khi đó là bí mật mà Hạnh Nghi muốn che giấu thì cô cũng không dám hỏi.

- Được, được bà cứ tin tưởng cô bạn đó đi!_Tiểu Kỳ lắc đầu ngao ngán.

Cả hai cũng bắt đầu buổi học mới, những ngày qua đã có vô số chuyện xảy ra cũng không biết sẽ còn những chuyện gì đổ ập đến.

Ở một góc sân vắng lặng của khuôn viên trường đại học không người lui tới đang có hai bóng người đứng đó nói chuyện. Họ không muốn ai biết được sự chạm mặt giữa hai người họ.

- Tôi đã nói thế nào, cô không được phép chạm vào Tâm Di tại sao cô vẫn không nghe?_Hạo Minh xoay lưng về phía Y Ngân nhẹ nhàng chấp vắn.

Hạo Minh giọng điệu chậm chậm nhưng đầy đe dọa, nếu sáng nay cậu ta không xuất hiện kịp thời còn không biết Tâm Di đã xảy ra chuyện gì. Nhìn Tâm Di hốt hoảng đến nỗi sắp ngất đột nhiên Hạo Minh vô cùng tức giận, cô gái mỏng manh kia luôn khiến con người ta muốn dang tay ra bảo vệ. Nếu không phải Tử Phong có lẽ lúc trước cậu ta đã không tổn thương đến Tâm Di.

- Buồn cười! Tôi đã làm gì đâu chỉ là sơ ý tôi cũng đâu muốn như vậy._Y Ngân nhếch miệng cười nhạt.

Chẳng qua lúc sáng, Y Ngân không thấy Tử Phong bên cạnh Tâm Di liền có chút hả hê muốn dọa Tâm Di một chút. Thật không ngờ dù không có Tử Phong bên cạnh Tâm Di vẫn được một người khác bảo vệ. Chỉ có điều người cứu Tâm Di lại là Hạo Minh khiến người ta thật khó tin.

- Sợ ý? Cô đừng tưởng tôi không biết trong lòng cô nghĩ cái gì?_Hạo Minh xoay người lại với Y Ngân cười khinh bỉ.

- Xem ra lần trước tôi đã nói không sai, anh thích cô ta rồi._Y Ngân khoanh tay trước ngực, nụ cười đắc ý hiện hữu trên đôi môi có màu son đỏ chói.

- Tôi không cần biết cô vì cái gì làm tổn hại đến Tâm Di nếu để chính tôi ra tay cô sẽ không yên ổn đâu. Còn nữa có lẽ bây giờ Tử Phong đã biết tin này rồi đấy cô nên chuẩn bị tinh thần đi._Hạo Minh đắc ý cười rồi xoay người rời đi.

Thật ra cảnh cáo Y Ngân cũng chỉ là lời nói mà thôi bởi vì Hạo Minh biết Tử Phong sẽ không bỏ qua chuyện này. Chính vì vậy việc Y Ngân có hậu quả thế nào vốn không cần đến sự nhúng tay của cậu ta.

Y Ngân bị một câu nói kia làm cho mặt tái nhợt, cô ta không chỉ bị một người cảnh cáo mà là bị đến hai người con trai đầy quyền lực đe dọa. Tuy cô có khả năng chống chế hành động của mình nhưng cô chắc chắn Tử Phong sẽ không bỏ qua chuyện này. Chỉ là không hiểu vì sao những lần trước Tử Phong không đá động đến, là anh không nỡ ra tay với cô ta hay vì anh không biết những chuyện mà cô ta làm lúc trước.

Y Ngân lại không biết rằng phía sau cô luôn có một tình yêu che chở nếu không phải tình yêu đó cô có đứng ở đây như bây giờ hay không? Nếu không phải người con trai kia đã nhiều lần che chở thì Y Ngân có được bình yên như bây giờ không? Quá nhiều thứ Y Ngân không biết đến, có thể mãi mãi cũng sẽ không biết. Vì sao cô không ngoảnh lại để nhìn mà chỉ biết tiến về hướng đi vốn không dành cho cô. Cô làm một trái tim bị tổn thương sâu nặng vậy hiện giờ cô cũng chẳng vui khi rời xa người đó.

42. Chương 42: Kế Hoạch

Một ngày trôi qua mang theo bao dự định, có những dự định muốn thực hiện được phải đánh đổi rất nhiều thứ.

Đã làm sẽ chấp nhận trả giá cho dù cái giá đó rất đắt, nhưng cho dù thế nào sự ham muốn đã đánh bại tất cả.

3K vào đến tập đoàn còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe tiếng reo của điện thoại.

- Key nghe đây!

- Anh Key lúc này Tâm Di bị chiếc xe của Y Ngân dọa cho sợ hãi._người cận vệ theo sau bảo vệ Tâm Di nhanh chóng thông báo.

- Cái...cái gì, vậy có sao không?_3K vừa nghe đến tin này tim cũng muốn rớt ra ngoài luôn.

- Không sao, lúc đó tôi đến không kịp cũng may được Doãn Hạo Minh cứu.

- Doãn Hạo Minh?_3K đang nghĩ chính là con người kia đang nghĩ gì lại làm như vậy.

Lần trước cậu ta bắt Tâm Di để nhử Tử Phong vào bẫy, lần này lại định giở trò gì lại đi tiếp cận Tâm Di trong lúc Tử Phong không có mặt.

- Phải là cậu ta, vậy có cần thông báo cho chủ tịch biết không?_câu hỏi của cậu trai trẻ lúc này thật hợp tình hợp lý.

3K mất mấy giây suy nghĩ, chuyện này quả thật hơi nghiêm trọng nhưng cũng chưa đến nỗi nào. Tạm thời chuyện này anh ta có thể xử lý được cùng lắm tăng thêm người theo bảo vệ Tâm Di. Tin này nếu lọt vào tai Tử Phong, anh nhất định sẽ lập tức hủy bỏ chuyến công tác mà trở về như vậy không tốt một chút nào. Mặc dù biết khi Tử Phong về biết được sẽ trách tội nhưng cũng đành che giấu một lần, không phải cái gì báo cáo cũng đều tốt. Để tránh tổn thất cho tập đoàn 3K sẽ phải cố che giấu chuyện này.

- Không cần đâu, dù sao Tâm Di cũng không sao. Lần sau cậu nhớ theo sát cô ấy hơn là được. Những chuyện còn lại tôi sẽ lo.

- Đã rồi!

3K căng thẳng ngã người ra ghế, nhiệm vụ này quả thật nuốt không trôi. Quả thật Tử Phong lo lắng không sai, chỉ cần không có Tử Phong bên cạnh thì Tâm Di lập tức gặp nguy hiểm.

Đã là ngày thứ ba kể từ khi Tử Phong đi công tác, Tâm Di hôm nay lại không cần đi học. Vì vậy 3K cũng được cô ra lệnh không cần đến đón, Tâm Di một mình bắt taxi đến bệnh viện.

Tâm Di càng ngày càng mơ nhiều hơn, toàn những giấc mơ kì quặc vây quanh cô, bám víu lấy từng giấc ngủ. Cô thật ra là bị bệnh gì? Tâm Di trong lòng lo lắng một mình đi vào bệnh viện. Cô lại không biết tin cô vào bệnh viện liền nhanh chóng được báo cho 3K.

Tâm Di vì muốn chuyện này được giữ bí mật tránh để Tử Phong biết nên căn dặn bác sĩ tuyệt đối không tiết lộ cho ai biết trừ cô ra.

Trong căn phòng kín đáo, Tâm Di nắm chặt tay chờ đợi kết quả kiểm tra. Cô bình thường rất sợ đến bệnh viện nhưng hôm nay bất đắc dĩ phải đến.

Vị bác sĩ kiểm tra mọi phương diện, ngay cả chụp x-quang não cũng đã chụp nhưng mọi thứ chứng minh rằng cô hoàn toàn bình thường không có bệnh lạ hay triệu chứng bất thường nào. Tâm Di vừa vui vừa lo khi nhìn vào hồ sơ kết quả được trả về.

Nếu cô không có bệnh vậy như lời Kỳ Quân nói cô xác thực đã từng mất trí. Tâm Di suy nghĩ cách để bản thân nhớ lại.

- Bác sĩ tôi thật sự không có bệnh gì sao?_Tâm Di có chút bàng hoàng hỏi nam bác sĩ chuyên khoa về thần kinh.

- Xác thực là cô đây không có bất cứ bệnh gì._Người bác sĩ bình tĩnh đáp, tia nhìn có chút phức tạp.

Anh không biết cô gái này vì sao khi đến yêu cầu anh chẩn đoán một mực bảo bản thân có bệnh. Trong khi kết quả anh chẩn đoán chuẩn xác một trăm phần trăm rằng cô không có bệnh. Nhưng không hẳn là không có bệnh vì đó là chứng mất trí, anh lại được nhờ vả nên không thể nói.

- Vậy vì sao tôi luôn mơ thấy những giấc mơ kì lạ mà nó còn lặp đi lặp lại đã hơn hơn một năm rồi.

- Việc nằm mơ thì cũng không có gì lạ nhưng nếu giấc mơ lặp đi lặp lại thì có lẽ đó là do tâm lí của cô không ổn định hay có cảm giác không an toàn nên sinh ra ảo giác.

Tâm Di mở to mắt kinh ngạc, những giấc mơ kia là ảo giác của cô sao? Tại sao bản thân cô lại sợ hãi, lo lắng vì lí do gì? Nhưng những giấc mơ kia không rõ ràng, cô chỉ thấy mờ nhạt hành động của những người trong giấc mơ. Cô không thấy mặt họ cũng không nghe họ nói gì thì làm sao biết đó có phải là ảo giác hay sự thật?

- Ảo giác thôi sao? Vậy đó không phải kí ức của tôi sao?_Tâm Di có chút khó hiểu.

Cô từ trước đến nay có một gia đình hoàn mĩ vô ưu vô lo có gì phải sợ hãi mà tâm lí không ổn định lại còn sinh ra ảo giác. Không phải vì cách đây hai ngày cô bị chiếc xe kia dọa nên đi kiểm tra liền dẫn đến kết quả không chính xác chứ.

- Tôi nghĩ do cô nghĩ quá nhiều rồi nên thả lỏng đầu óc một chút. Cô không cần quá lo lắng, cô hoàn toàn không có bệnh nên không cần suy nghĩ lung tung như vậy cô sẽ không mơ thấy nữa._Vị bác sĩ vì câu nói của cô làm cho chột dạ, anh ta quả thật có nói dối một phần.

- Vậy được rồi cảm ơn bác sĩ._Tâm Di dù không muốn tin cũng phải tin.

Tâm Di đứng dậy chào vị bác sĩ liền rời khỏi phòng khám ra về. Trong đầu vẫn còn rất nhiều nghi vấn, là do cô quá lo lắng sao?

Tâm Di vừa rời khỏi phòng khám, vị bác sĩ lập tức gọi cho một người để báo cáo tình hình.

- Thưa thầy, em đã làm như lời thầy nói. Nhưng có vẻ Dương tiểu thư sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.

- Được rồi, việc còn lại cứ để ta lo._Join nhẹ giọng đáp trả.

Ngay khi biết Tâm Di đến tìm bác sĩ để khám, Join đã cử một học trò tâm đắc nhất để chẩn đoán cho cô. Ông hiện tại vẫn đang tìm cách để cô nhớ lại mà không gây sốc cho bản thân, bây giờ vẫn chưa phải lúc ông không thể để cô nhớ lại trong tình trạng thiếu ổn định. Tử Phong đã căn dặn ông rất kỹ không được tiết lộ chuyện cô mất ký ức nhưng có lẽ chính cô gái này đã phát hiện rồi. Ông không thể ngăn cô nhớ lại chỉ còn cách tìm phương thức nào đó để cô nhớ lại nhưng gây sốc ít nhất. Ông không còn cách nào khác là tạm thời che giấu cô.

Join ngay lập tức cũng thông báo cho Tử Phong biết, nếu không phải không có anh ở đây Tâm Di cũng đã không tự mình đi tìm hiểu ký ức kia. Cô chắc chắn sợ anh biết nên nhân lúc anh đi vắng mới đi một mình đến đây trong âm thầm lặng lẽ.

- Chủ tịch Du, cậu khỏe chứ?_Join đầy mắt có chút căng thẳng, ông hiện không biết Tử Phong đã đi công tác.
- Khỏe nhưng ông gọi cho tôi có chuyện gì?_Tử Phong vẫn còn đang bù đầu bù cổ với đồng dự án.
- Cậu hiện đang ở đâu lại để cô bạn gái của cậu đi khám bệnh một mình?
- Tâm Di có bệnh sao? Tại sao tôi không nghe cô ấy nói? Hiện tôi đang đi công tác không có ở bên cạnh cô ấy._Tử Phong tay nắm chặt điện thoại trong lòng vô cùng lo lắng.
- Cô ấy muốn nhớ lại ký ức kia, có lẽ không còn ngăn được nữa.
- Ý ông là Tâm Di muốn nhớ lại mới đến tìm ông để trợ giúp?
- Nếu cô ấy tìm tôi thì dễ hơn rồi đằng này lại tìm một người khác cũng may đó là học trò của tôi._Join thở dài một cái.

Join không biết phải đánh giá cô gái này thế nào, cô rất thông minh vì không muốn Tử Phong biết liền đi tìm người khác để chẩn đoán bệnh. Theo tính khí của cô hiện tại sẽ không dễ dàng bỏ cuộc chỉ vì mấy lời nói kia.

- Được, ông có giấu thêm một thời gian, còn hơn một tuần nữa tôi sẽ về khi đó sẽ tính sau.
- Được rồi tôi sẽ cố hết sức. Ánh mắt của Tử Phong sâu lắng liền đi ra ban công đứng, những gì anh cố gắng giúp cô có lẽ cũng chỉ đến đây thôi. Nếu cô đã muốn nhớ lại anh vốn không còn cách nào ngăn cản. Anh chỉ lo cái quá khứ đáng chết kia sẽ giằng vò tinh thần cùng thể xác của cô. Nhưng anh tin cô là một cô gái kiên cường có thể vượt qua tất cả, anh cũng sẽ không để cô phải chịu thêm tổn thương nào nữa có lẽ anh phải phá vỡ lời hứa kia giúp cô lấy lại hồi ức, khôi phục lại thân phận cho cô.

Tử Phong nghĩ đến đây liền bực dọc, 3K vì sao không nói với anh chuyện này. Vì sợ anh bỏ lỡ công việc nên không thêm báo cho anh biết. Anh ta đúng là càng ngày càng không xem lời anh nói ra gì.

Tại thư phòng nhà họ Doãn, ông Hạo Ứng ngồi bên bàn làm việc thần thái lãnh đạm có chút suy tư. Hạnh Nghi cũng ngồi một bên để nghe ông nói.

- Con đã chuẩn bị để bước vào nhà họ Du chưa?
- Hạnh Nghi hít sâu một cái, hai bàn tay mảnh khảnh nắm chặt. Lần nào ngồi đối diện với ba nuôi cô đều cảm thấy có thứ áp lực đè nặng.
- Con đã chuẩn bị rồi ạ, ngày mai con sẽ đến đó.
- Con sẽ về với tư cách chị của con._ông Hạo Ứng nhẹ giọng nói nhưng ý định thì chắc như đinh đóng cột không còn gì để bàn cãi.
- Tại sao không thể về với thân phận của riêng con, đúng với tư cách một nhị tiểu thư?

Hạnh Nghi có chút không đồng tình, cô ghét luôn mãi đứng sau chị của cô. Vì sao cùng chung hình hài nhưng chị của cô luôn gặp những điều tốt còn cô thì không? Chỉ vì từ nhỏ cô không thông minh, nhanh nhẹn và tính ý liền bị xếp sau Thiên Tư. Ngay cả cái hôn ước đặt ra từ đầu vốn không có chỉ định ai là hôn thê, nhưng rốt cuộc Tử Phong vẫn chọn Thiên Tư.

Từ nhỏ Thiên Trầm đã học theo rất nhiều đức tính của Thiên Tư, có lần cô còn cố tình giả dạng thành Thiên Tư trước mặt Tử Phong. Nhưng cô thật không ngờ tình cảm giữa họ thân thiết đến độ chỉ cần liếc mắt Tử Phong đã nhận ra đó không phải Thiên Tư. Anh còn xoa đầu cô cười bảo rằng kĩ năng giả dạng của cô quá kém. Tử Phong bảo rằng ở Thiên Tư có một khí chất riêng mà cho dù cô có giống Thiên Tư như hai giọt nước cũng không thể nào làm anh nhầm lẫn được.

Từ đó về sau Thiên Trầm quyết định không bao giờ làm cái bóng của Thiên Tư nữa, được cứu khỏi biển lửa cô đã quyết định thực hiện một cuộc phẫu thuật thay đổi toàn bộ khuôn mặt. Cô sẽ sống với chính gương mặt của riêng cô, với chính tính cách của cô.

Bây giờ ông Hạo Ứng lại ép cô giả dạng Thiên Tư chẳng khác nào làm bùng cháy sự ganh ghét của cô đối với Thiên Tư. Vì sao cho dù là sống hay chết Thiên Tư vẫn là cái tên được nhắc đến mà không phải là Thiên Trầm.

- Con nghĩ với thân phận nhị tiểu thư thì có thể chiếm được lòng tin của Tử Phong sao?_Ông Hạo Ứng tức giận quát Hạnh Nghi một tiếng.

Xưa nay, ông ta nói cái gì cô đều phải nghe không có quyền cãi lại. Cái ông ta muốn là gia sản của cả hai nhà Du-Diệp.

- Chiếm được lòng tin của nhà họ Du không nhất thiết phải là thân phận của chị con.

Hạnh Nghi tức giận vì sao chỉ có Thiên Tư được đề cao, cái tên của cô liền xem như cỏ rác.

- Ta bảo cái gì thì làm cái đó không được cãi. Nếu con muốn trả thù cho gia đình và lấy lại gia sản tốt nhất là làm theo ý của ta.

- Được con sẽ làm, xin phép ba con ra ngoài.

Hạnh Nghi thất vọng đáp một tiếng liền rời thư phòng, cô từ trước đến nay luôn không thể trái lời ông. Vì để trả thù cô chịu thiệt một chút cũng chẳng sao, hơn nữa một khi chuyện này hoàn thành Hạo Minh cũng sẽ không chịu sự khống chế của ba nuôi cô nữa. Việc cô làm nhất cử lưỡng tiện có gì không tốt.

Tiếng gõ cửa phòng Hạnh Nghi lại vang lên, Hạnh Nghi nhẹ lau đi vài giọt lệ khế rơi vì uất ức rồi nhanh chân ra mở cửa. Cô biết trong lúc này cũng chỉ có Hạo Minh mới có thể tìm cô.

- Lúc này ba đã nói gì vì với em?_Hạo Minh nhàn nhã đi đến ghé ngồi, ánh mắt có chút lo lắng.

Khi thấy Hạnh Nghi vừa rời thư phòng, Hạo Minh cũng nhanh chóng đi đến phòng Hạnh Nghi để hỏi tình hình. Cậu ta biết những chuyện ông Hạo Ứng nói ra thì chẳng có chuyện gì tốt lành.

- Cũng chỉ là việc em vào nhà họ Du thôi._Hạnh Nghi mỉm cười một cái. Hạo Minh nhíu mày một cái, chuyện này cậu ta đã nghe Hạnh Nghi nói lâu rồi nhưng có lẽ đã đến lúc phải thực hiện.

- Với thân phận của em?

- Không phải là của chị em._Hạnh Nghi ngồi xuống có chút buồn rầu.

Cô không phải không biết chuyện này vô cùng khó khăn, nhà họ Du không phải tầm thường. Cho dù hai gia đình có thân thiết đến đâu chẳng nữa nhưng một cô gái xa lạ trở về liền nhận thân phận cao quý chắc chắn họ sẽ điều tra cẩn thận. Huống hồ Tử Phong là con người thế nào cô rất rõ, anh sẽ không dễ dàng tin tưởng một cô gái xa lạ là hôn thê của mình. Anh đã từng nói cô và Thiên Tư có sự khác biệt rất lớn, anh sẽ rất dễ phát hiện cô không phải Thiên Tư.

- Ngu ngốc! Em có biết chuyện đó rất nguy hiểm không? Tử Phong cũng không phải ngốc em nghĩ cậu ta sẽ dễ yên chuyện này sao?_Hạo Minh trừng mắt tức giận nắm chặt hai vai Hạnh Nghi.

- Anh yên tâm thân phận của em đã được ba che giấu rất cẩn trọng, không xảy ra chuyện gì đâu. Hơn nữa bọn họ đã hại gia đình em tan nát như vậy chắc chắn chốt dạ sẽ không dám làm gì em đâu.

Cô biết Hạo Minh lo cho cô nhưng mọi chuyện cô đã có cách giải quyết. Hơn nữa chỉ cần lấy lại gia sản và tìm được chứng cứ chứng minh ba mẹ và chị của cô vì họ mà chết cô nhất định không tha cho họ.

- Em quá ngây thơ rồi, thật ra..._Hạo Minh bực dọc nhìn đáng điệu của Hạnh Nghi.

Cậu ta không muốn cô tổn thương hay gặp bất trắc gì nhưng chính cậu ta lo chính bản thân còn chưa xong lấy gì bảo vệ cô.

- Hạo Minh! Ba có chuyện muốn nói với con._Ông Hạo Ứng không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước cửa phòng.

Hạo Minh liếc mắt nhìn cái người trước cửa, ông ta như âm hồn không tan bám riết lấy cậu ta không buông.

- Được rồi con ra ngay!_Hạo Minh lãnh đạm đáp.

Ông Hạo Ứng xoay người về phòng nhếch môi cười nham hiểm, muốn phá vỡ kế hoạch của ông ta không dễ như vậy đâu.

- Anh ra ngoài đây, nhớ kĩ phải thật cẩn thận biết không?_Hạo Minh đứng dậy đi về phía cửa.

- Em biết rồi.

Hạnh Nghi mệt mỏi nằm vật ra giường, cho đến bao giờ cuộc sống của cô thôi lo âu. Cô chợt nghĩ đến Tâm Di, cô trở về với thân phận hôn thê của Tử Phong vậy Tâm Di sẽ như thế nào? Nhưng họ Du tàn nhẫn như vậy cô không muốn Tâm Di vào đó, cứ xem như cô làm một việc tốt tách Tâm Di khỏi Tử Phong. Hạnh Nghi không biết mình như vậy có quá tàn nhẫn không nhưng vì gia đình cô sẽ làm mọi cách, có trách thì trách Tâm Di đã yêu nhầm người.

"Chị hai, ngày mai em sẽ sống với thân phận của chị. Nếu chị nghĩ đến em hãy để em đóng tốt vai diễn này"

Siêu thị đông đúc, một ngày chủ nhật được nghỉ ngơi thoải mái người người ồ ạt đi mua sắm.

Kỳ Quân cùng Tử An cũng vào siêu thị mua đồ, không biết là mua cái gì mà hiện trên xe đẩy không thấy đồ chỉ thấy Tử An ngồi trên đó vừa cầm bịch bánh vừa cười vừa nói. Kỳ Quân liền trở thành tài xế có công không lương.

- Nè cậu ăn không?_Tử An cô đây sung sướng ngồi trên xe đẩy nói chuyện không ngớt.

- Không._Kỳ Quân lãnh đạm, cậu đang cố nhớ lại những gì mà Tâm Di căn dặn.

Chẳng qua hôm nay Tâm Di bảo bận việc không đi siêu thị được nên nhờ Kỳ Quân đi hộ. Tử An không biết từ khi nào đã xuất hiện trước cửa căn hộ cười toe toét, thế là cùng đi siêu thị. Xem như họ cùng nhau hẹn hò vào ngày chủ nhật vậy.

- Ghé gian hàng bánh đi!_Tử An tay cầm bịch bánh một tay chỉ về gian hàng.

- Làm gì?_Kỳ Quân nhíu mày một cái.

- Không phải ở nhà cậu đã hết bánh cùng mấy thực phẩm đóng gói sao? Ở đây có đủ hết mà._Tử An nhảy xuống khỏi xe đẩy liền thoăn thoắt chọn đồ bỏ vào xe.

Kỳ Quân khẽ cười một cái đẩy xe đi phía sau Tử An. Kỳ quân thầm nghĩ đôi khi Tử An cũng không phải cái gì cũng không biết, nhìn dáng vẻ chọn đồ của cô hiện giờ thật đúng có khí chất nội trợ. Kỳ Quân cười ngốc nghếch lắc đầu xua đi ý nghĩ kia, đôi mắt thâm trầm nhìn theo sau bóng dáng Tử An bước ở phía trước.

Tử An chọn xong mấy thứ liền xoay người bỏ vào trong xe, cô liếc nhìn Kỳ Quân một cái liền thấy ánh mắt Kỳ Quân có chút thất thần không biết là đang nhìn gì. Ánh mắt Tử An rời khỏi Kỳ Quân liền nhìn về phía trước, Tử An trừng mắt tức giận, phía trước cô không phải là một cô gái nóng bỏng chân dài đang mua đồ hay sao? Đi với cô lại dám nhìn cô gái khác.

Kỳ Quân háo sắc!

- Dương Kỳ Quân cậu là đang nhìn cái gì?_Tử An đứng chắn tầm mắt Kỳ Quân.

- Tôi có nhìn gì đâu._Kỳ Quân nhăn mặt khó hiểu vì sao sắc mặt Tử An trở nên khó coi như vậy.

- Còn nói không nhìn, cậu đúng là háo sắc dám nhìn trộm cô gái kia._Tử An chu mỏ tức giận.

Kỳ Quân theo lời Tử An nói mà liếc mắt về phía trước, đúng là có một cô gái đáng chuẩn phết. Kỳ Quân nhìn xung quanh quả thật cô gái đó thu hút rất nhiều ánh nhìn. Nhưng có trời làm chứng từ nãy đến giờ trong mắt cậu không hề có hình ảnh cô gái kia, chỉ khi Tử An nói cậu mới để ý đến mà thôi. Vì sợ Tử An phát hiện ánh mắt của cậu nhìn cô nên sau khi thấy cô xoay người cậu liền lơ đãng mang tầm nhìn dời đi chỗ khác, có lẽ trùng hợp ánh nhìn kia theo hướng của cô gái đó. Một mặt khác, cái khiến cậu nhìn chăm chú là phát hiện Trần Vỹ đang đi cùng một cô gái, hẳn nhìn cậu cười cười nên cậu cũng chỉ nhếch môi cười xã giao.

Rất tiếc Tử An hiểu lầm tức giận trong lòng liền cho cậu là tên háo sắc, đứng núi này trông núi nọ.

Kỳ Quân liếc nhìn bộ dạng Tử An liền cười run người, bộ dáng ghen của Tử An không khiến Kỳ Quân khó chịu mà còn làm cậu thấy vô cùng thoải mái.

- Tôi...tôi bảo không nhìn là không nhìn mà._Kỳ Quân cậu đây cảm thấy buồn cười.

- Cậu nói dối.

- Tôi không nói dối nhưng có điều cậu ghen rất đáng yêu!_Kỳ Quân nhếch môi cười liền nhàn nhả bước đi.

Tử An bị một câu nói kia làm cho đứng hình, bộ dạng cô như vậy là ghen sao? Tử An gãi gãi đầu suy nghĩ nhưng vẫn không quên nổi tức giận kia liền đi theo Kỳ Quân hỏi cho rõ.

- Cậu nói thật đi có phải cậu thích những cô gái chân dài như vậy không?

- Cô gái như vậy ai lại không thích._Kỳ Quân là nói theo quan điểm của một người con trai.

- Vậy cậu thừa nhận mình đã nhìn cô gái kia đến nỗi thất thần._Tử An bị câu nói kia chọc tức đến run người.

- Không có mà, khổ quá!_Kỳ Quân thở dài một cái, thì ra con gái ghen sẽ dai dẳng như vậy.

Kỳ Quân không thể nào nói rằng bản thân nhìn cô đến nỗi thất thần, như vậy rất mất mặt.

- Cậu rõ ràng thích cô gái như vậy._Tử An thất vọng bước nhanh về phía trước.

- Tôi đâu có nói là tôi thích, mà cho dù có cũng chẳng có gì lạ. Nói không có cảm giác với cô gái quyến rũ như vậy chẳng khác nào thừa nhận mình không phải con trai._Kỳ Quân nhún vai bất lực.

Một điều hiển nhiên, con trai thời nay ai cũng phải có cảm giác ít nhiều với một cô gái quyến rũ như vậy.

- Trước mặt tôi cậu không thể kìm nén được cái cảm giác vớ vẩn đó hay sao?_Tử An đã sắp nổi điên mà Kỳ Quân còn thản nhiên nói ra suy nghĩ của bản thân.

Kỳ Quân cười khỏ, chính vì ở trước mặt cô nên không thể kìm nén được.

- Rõ khổ! Giữa thích và yêu là khác biệt, thích chỉ là thoáng qua trong nhất thời còn yêu là xác định đó là cả đời không thay đổi. Tôi đối với cậu là yêu không phải thích.

Có cần đợi cậu nói rõ ràng như vậy không, Kỳ Quân đi theo Tử An nhìn cô tức giận đến vậy trông vừa buồn cười vừa có chút vui mừng. Chỉ một chuyện nhỏ như con thỏ cô cũng có thể ghen được sao.

Tử An bị câu nói của Kỳ Quân làm cho ngu muội có chút hạnh phúc, có chút mơ hồ. Cậu là đang tỏ tình lần hai, mỗi lần nói câu yêu một người không phải dễ cậu vì sợ cô giận liền nói lời yêu lần hai. Tử An mỉm cười liếc Kỳ Quân một cái, không hờn không giận bước đi. Kỳ Quân vì biểu hiện kia mà đầu óc căng cứng này giờ cũng giãn ra tiếp tục đi theo sau Tử An.

- Tha cho cậu đó, sẽ không có lần thứ hai đâu.

- Đã rồi!_Khuyên được Tử An quả thật không phải chuyện đơn giản.

Hai người lại tiếp tục cười đùa mua đồ quên luôn chuyện kia.

Tử An dự định sẽ mua một ít quà rồi cùng Kỳ Quân đến thăm bà Lăng, mấy ngày hôm nay Thiên Ân xuất viện liền không ở nhà mà lao vào làm việc không có thời gian rảnh ở bên bà nên căn dặn Tử An nếu rảnh qua trò chuyện cùng bà.

Kỳ Quân cùng Tử An đi hết một vòng siêu thị, đồ mua cũng không ít. Nhìn chung cũng chỉ có thực phẩm để nấu ăn, nước uống, hoa quả cùng một số thứ cần thiết khác. Kỳ Quân cùng Tử An đến gian hàng quần áo chọn ra một chiếc khăn quàng cổ để làm quà tặng bà Lăng.

- Chiếc khăn này rất nhã nhặn chắc chắn cô Linh Nguyệt sẽ rất thích._Tử An nhìn vào chiếc khăn găm ít hoa văn màu nâu nhạt toát lên vẻ quý phái.

- Mẹ anh Thiên Ân là một người như thế nào?_Kỳ Quân trên tay cả mấy túi đồ đủ loại.

- Cô ấy rất hiền, chỉ có điều đầu óc không tinh táo cho lắm. Trong mắt chỉ có mỗi Thiên Ân mà thôi.

- Chính là hôn phu của cậu sao?_Kỳ Quân nhìn Tử An cười cười.

- Hôn phu cái gì chứ vợ vẫn._Tử An thờ ơ không quan tâm.

- Nếu không phải cậu ta biến mất tôi và cậu cũng đâu có đứng chỗ này._Kỳ Quân vừa đi cạnh Tử An vừa nói.

Nghĩ đi nghĩ lại Kỳ Quân không biết nên vui hay nên buồn vì sự mất tích của Thiên Ân. Ngay sau khi Thiên Ân xuất viện anh đã kể cho cậu nghe về Thiên Ân cùng hôn ước kia. Cậu đột nhiên có một cảm xúc kì lạ, hơn nữa cảm thấy giống như bản thân cần phải làm gì đó cho bà Linh Nguyệt thôi nhớ con.

- Cứ cho là như vậy nhưng tôi không đành lòng nhìn cô Linh Nguyệt đau lòng. Tên Thiên Ân chết tiệt kia vì sao có tầm quan trọng với cô Linh Nguyệt như vậy, còn sống hay đã chết cũng không biết.

Kỳ Quân đang đi bên cạnh Tử An vừa nghe Tử An nói xong liền hắt hơi một cái, khò sở sở mũi.

- Bất quá chúng ta thường xuyên lui tới làm cho cô ấy vui._Kỳ Quân khó hiểu bản thân vì sao có hảo cảm đặc biệt với bà Linh Nguyệt.

Cậu có đến nhà bà mấy lần, lần đầu tiên liền bị bà xem là Thiên Ân. Cậu có chút bất ngờ nhưng vì biết bệnh tình của bà đôi lúc trở nặng nên chấp nhận để bà vui. Mấy lần sau cậu đến bà liền tỉnh táo biết cậu là Kỳ Quân nhưng lại vô cùng quý mến cậu.

- Cậu nói cũng phải.

Cả hai vờn quanh siêu thị được thêm vài thứ liền nhanh chóng về nhà. Chỉ có đi siêu thị thôi mà cả người rã rời, đây không thể tính là hện hò mà chỉ có thể tính là đi vì công việc.

43. Chương 43: Tiến Hành

Là thật lòng hay giả dối do tâm con người phán xét, người ta thường nói nên làm theo lí trí đừng làm theo con tim. Thế nhưng có những chuyện do lí trí quyết định lại dẫn đến sai lầm to lớn.

Trời nắng đã lên khá cao, Tâm Di tận dụng thời gian rảnh để đi tìm việc làm thêm. Dù sao cô cũng phải nhân lúc không có Tử Phong ở đây để tìm việc làm. Sắp đến thời hạn trả tiền thuê căn hộ, dù ba mẹ cô vẫn thường xuyên gửi tiền cho chị em cô tiêu xài nhưng cô vẫn muốn tự lập một lần.

Trên tay Tâm Di cầm tờ báo có đăng tin tuyển người của một số nhà hàng, cô đã đi xin cả buổi sáng nhưng không có công việc nào phù hợp. Có công việc được thì tiền lương quá thấp, có nơi tiền lương cao công việc lại không phù hợp lại trùng với thời gian học của cô.

Tâm Di thở một nhọc, cô vừa nhìn vào tờ báo vừa nhìn lên từng bảng hiệu. Tâm Di vui mừng khi tìm ra địa chỉ cần tìm. Tâm Di há hốc mồm, đây không phải là nhà hàng bình thường mà là một nhà hàng hạng sang. Nơi đây gần nơi làm việc của các công ty lớn, là chỗ để các doanh nhân đến dùng bữa hoặc đãi tiệc.

Tâm Di nhìn lên tấm biển treo tuyển người vuốt mồ hôi liền bước vào trong, bây giờ cô đúng là phải khen nhà hàng này vô cùng tráng lệ. Mọi thứ đều được trang trí bằng loại đất tiền, cách bày trí cũng khá thông thoáng và tao nhã. Tâm Di thầm tán thưởng chủ nhà hàng này cũng là một nhà nghệ thuật.

Tâm Di đi đến quầy có một nữ tiếp tân xinh đẹp để hỏi thăm.

- Chị cho em hỏi nơi đây có tuyển người đúng không ạ?

- Đúng rồi, em đến xin việc sao? _nữ tiếp tân có chút phân vân.

Cô gái nhìn vào dáng vẻ của Tâm Di có sự tao nhã liền có thiện cảm. Lúc Tâm Di mới bước vào cô ta còn tưởng là khách hay một người mẫu ảnh nào đó. Điều không ngờ câu đầu tiên của Tâm Di hỏi cô ta lại là xin việc.

- Dạ đúng rồi, em thấy trên báo có đăng nên đi theo địa chỉ trên báo đến đây.

- Nhưng là làm phục vụ đó em có làm được không?

Nữ tiếp tân vẫn có gì đó không đồng tình, cái dáng mỏng manh của Tâm Di làm cho cô ta không tin cho lắm.

- Em chỉ là sinh viên xin việc làm thêm thôi ạ, việc gì em cũng làm được. _Tâm Di cười tươi.

Cô gái gật đầu đã hiểu liền ra khỏi quầy tiếp tân xoay người hướng đến phòng nhân sự.

- Vậy được em đi theo chị.

Cánh cửa phòng mở ra, Tâm Di được cô gái đưa đến trước bàn làm việc của người quản lí. Cô gái cười với Tâm Di một cái liền xoay người rời khỏi phòng.

- Dạ em chào chị, em nghe ở đây tuyển người nên đến xin việc ạ.

- Được rồi, em ngồi đi. _người quản lí ra hiệu cho Tâm Di ngồi.

- Chị có thể cho em biết công việc và thời gian làm việc được không ạ?

Tâm Di vẫn thái độ tao nhã lễ phép, cô thoát nhìn người này cũng khá nghiêm nghị. Độ tuổi chừng chắc không chừng là cỡ Phương Tuyết. Cô nghe nói vị quản lí nào cũng khó tính, không biết người trước mặt cô có khó hay không.

- Công việc là làm phục vụ bàn, hàng ngày có rất nhiều doanh nhân đến đây dùng bữa vì vậy việc tuyển chọn nhân viên cũng phải kĩ càng một chút. Thời gian làm theo ca, lương thỏa thuận.

Tâm Di mặt có chút căng thẳng, cô chưa từng có kinh nghiệm trong việc này không biết chị ta có đồng ý cho một người thiếu kinh nghiệm như cô vào làm không đây.

- Chị cần một người có sức khỏe tốt, ngoại hình khá có học vấn một chút. Bởi vì đôi khi sẽ có khách nước ngoài nên biết ngoại ngữ càng tốt. _người quản lí tiếp tục nói.

Người quản lí nhìn Tâm Di đánh giá, không biết chị ta đang nghĩ gì đôi mày hơi nhíu lại.

- Vậy em có được không ạ? Em hứa sẽ làm thật tốt! _Tâm Di nhìn thái độ của chị ta liền có chút bất an.

- Nhìn em không có gì là không được nhưng chị nhìn em trông rất quen.

Một câu của người quản lí làm cho Tâm Di trợn mắt kinh ngạc, cô nuốt khan một cái thầm cầu khẩn chị ta đừng nhận ra cô chính là bạn gái Tử Phong. Biết được thân phận này của cô chị ta còn cho cô làm sao. Cô cũng hơi lo sợ nhờ có ai đó nhận ra cô như vậy sẽ rất không tốt cho Tử Phong, nhưng cô muốn có cuộc sống của riêng cô. Ở bên cạnh Tử Phong quả thật áp lực rất lớn.

- Em chỉ là sinh viên tầm thường, em và chị chưa gặp bao giờ làm sao quen được ạ. _Tâm Di giương môi cười chống chế.

- Cũng phải, vậy được rồi chị nhận em nhưng em làm ca nào? _chị quản lí cười một cái cũng thôi suy nghĩ.

- Em làm ca tối được không ạ vì phải học cả ngày.

- Vậy thì tối nay sẽ bắt đầu làm.

- Em cảm ơn chị!

Tâm Di trong lòng vui mừng, cô cúi đầu chào chị quản lí liền nhanh chân đi về. Rốt cuộc cô có nên nói cho Tử Phong biết chuyện này không? Tâm Di đang lo không biết sắp tới cô có làm được công việc vừa nhận hay không? Nhưng cô đã quyết định sẽ phải vượt qua thử thách này, cô chưa từng nếm trải mùi vị vất vả không biết khi đi làm sẽ ra sao đây?

Tiếng chuông cửa nhà họ Lăng vang lên, cô giúp việc nhanh chân ra mở cửa.

- Cô Tử An cô đến tìm cậu Thiên Ân sao? Cậu ấy vừa ra ngoài với cô Tiểu Kỳ rồi._cô giúp việc nở nụ cười khi nhìn thấy Tử An cùng Kỳ Quân đứng trước cổng.

- Dạ không sao con cùng Kỳ Quân đến thăm cô Linh Nguyệt.

- Cô cậu vào đi, bà chủ đang trong phòng may vá gì đấy ạ.

Kỳ Quân cùng Tử An đi vào bên trong, ngôi nhà vô cùng rộng rãi. Nhưng hình như vẫn thiếu cái gì đó gọi là ấm áp. Ông Lăng vẫn còn bận bịu công việc của nhi nhánh ở nước ngoài, vì vậy ông cũng không thường xuyên ở nhà. Căn nhà chỉ còn lại bà Linh Nguyệt cùng vài người giúp việc, cũng nhờ Tử An từ nhỏ lúc rảnh rỗi liền lui tới nên mới giúp bà Linh Nguyệt bớt cô đơn hơn.

Cửa phòng nhẹ mở, bên trong là một người phụ nữ xinh đẹp, đôn hậu. Bà Linh Nguyệt đang ngồi bên giàn máy may, những lúc rảnh rỗi bà vẫn thích làm cái này cái kia. Nhưng hiện giờ bà chỉ quan tâm đến mỗi đứa con tên Thiên Ân, nên bà làm bất cứ thứ gì cũng đều vì đứa con mất tích kia.

Nỗi lòng của một người mẹ bị mất một đứa con đúng là không dễ chịu. Bà thà sống trong tưởng tượng rằng đứa con của bà vẫn còn chứ không chịu thừa nhận nó đã không còn trên đời. Những ngày tháng không có Thiên Ân đã rất nhiều năm rồi cũng không thể làm bà nguôi ngoai đi nỗi nhớ con.

- Bà chủ có cô Tử An và cậu Kỳ Quân đến thăm ạ!_cô giúp việc cung kính nói với bà Linh Nguyệt, sau đó mỉm cười với Tử An và Kỳ Quân liền rời phòng đi làm việc.

Bà Linh Nguyệt theo quán tính liền xoay người lại phía cửa, trên môi bà lập tức hiện hữu một nụ cười ấm áp. - Thiên Ân, Tử An các con đến rồi sao? Vào đây, vào đây! Ta có may một cái áo mau lại mặc thử xem có vừa không.

Bà Linh Nguyệt mừng rỡ đi kéo tay Kỳ Quân lôi vào trong. Còn Kỳ Quân và Tử An trợn mắt nhìn nhau, bệnh của bà lại tái phát không nhận ra cậu là Kỳ Quân nữa rồi. Tử An nhún vai đi theo sau, cô không biết hiện tại bệnh của bà Linh Nguyệt thế nào rồi cho nên không thể nói ra tránh làm bà kích động.

- Đây là áo mẹ đặc biệt may cho con mau mặc thử xem.

Bà Linh Nguyệt kéo Kỳ Quân ngồi xuống liền nhanh nhẹn đi lấy cái áo sơ mi đã may xong từ khi nào. Trong khi Kỳ Quân và Tử An mặt mày xám xịt nhìn nhau, họ không biết nên từ chối hay đồng ý. Từ chối nếu may mắn thì bà không sao, nếu xui xẻo bà kích động lại khổ. Đồng ý thì chỉ làm sự lầm tưởng của bà ngày một nặng thêm.

- Cô à, đây là Kỳ Quân không phải Thiên Ân._Tử An thở dài, kéo tay bà Linh Nguyệt giải thích.

- Kỳ Quân? Kỳ Quân nào? Đây là Thiên Ân con đừng nói bậy._Bà Linh Nguyệt ra mặt nghiêm trách móc Tử An.

Khóe môi Kỳ Quân giật giật, bà đúng là không nhận ra cậu là ai. Đành vậy cậu đóng tốt vai diễn Thiên Ân thay Thiên Ân một ngày. Tử An nuốt khan một cái thôi không ngăn nữa, bà Linh Nguyệt căn bản không còn tỉnh táo có giải thích cũng vô dụng.

- Được con đùa với cô thôi!_Tử An cười khổ sở thật hết cách.

- À đúng rồi con và Tử An có mua cho cô một cái khăn quàng cổ._Kỳ Quân đưa ra túi đồ trước mặt bà Linh Nguyệt nở một nụ cười.

- Có thật không? Con trai mẹ thật có hiếu nha!_bà Linh Nguyệt vui mừng cầm lấy túi đồ, đưa tay vỗ mặt Kỳ Quân mấy cái.

Kỳ Quân và Tử An khóc ròng trong lòng, họ làm sao mà đành lòng phủ nhận Kỳ Quân không phải là Thiên An đây.

Tử An nhanh nhẹn thay bà Linh Nguyệt lấy chiếc khăn từ trong túi ra, nhẹ nhàng quàng lên cổ bà, tán thưởng một cái.

- Cái khăn này rất hợp với cô.

- Có thật không?_bà Linh Nguyệt nheo nheo mắt hết đưa trẻ ngờ vực hỏi lại.

Bà liền đi đến trước gương soi tới soi lui, một lát sau có vẻ hài lòng liền hướng về phía Kỳ Quân xin ý kiến.

- Có đẹp không con trai?

- Dạ, rất đẹp rất hợp._Kỳ Quân bị một câu của bà Linh Nguyệt làm cho da đầu tê buốt.

Kỳ Quân thầm cầu khẩn trong lòng, Thiên An có biết được cũng đừng trách cậu đã cướp đi vị trí của cậu ta. Kỳ Quân là bất đắc dĩ mới trở thành con trai của bà Linh Nguyệt.

- Mẹ rất thích. Quà của con trai và con dâu chọn lúc nào cũng tốt._Bà Linh Nguyệt cười cười mân mê chiếc khăn trên tay.

Kỳ Quân ho khan một cái, từ bao giờ cậu liền thành con trai của bà lại còn có vợ danh không chính ngôn không thuận. Hình như cái gì của Thiên An cũng bị Kỳ Quân cậu đây lấy hết thì phải. Tử An bị một câu này làm cho mặt đỏ như quả cà chua chín.

- Cô thích là được rồi ạ._Kỳ Quân liếc Tử An khoe môi hơi nhếch lên.

- Sao lại gọi là cô là mẹ chứ._Bà Linh Nguyệt nhú mày không biết đứa con trai bị làm sao lại cứ gọi bà là cô.

- Dạ, mẹ thích là được._Kỳ Quân rủ vai chỉnh sửa lời nói.

Bà Linh Nguyệt lại tươi tỉnh nhớ đến cái áo bà vẫn chưa cho Kỳ Quân thử.

- Cởi áo ra thử cái này xem._cái áo được đưa đến trước mặt Kỳ Quân.

Kỳ Quân cùng Tử An trợn mắt kinh ngạc, cởi áo ngay tại chỗ sao. Trong lòng Kỳ Quân dâng lên loại cảm xúc kì lạ, không biết cậu nên cười hay nên khóc.

- Được rồi để con đi vào trong thay._Kỳ Quân cầm lấy áo nhẹ giọng nói nụ cười có chút cứng lại.

- Cái đứa bé này thay ở đây đi có cái gì phải ngại, thay ở đây ta có thể nhìn xem có chỗ nào không hợp hay không. Hay để mẹ mặc cho con, từ đó đến giờ mẹ vẫn thường thay áo cho con kia mà.

Bà Linh Nguyệt nói mà không để ý đến sắc mặt Kỳ Quân ngày càng trở nên khó coi vô cùng. Thừa nhận bà quan tâm đến con trai nhưng đó là lúc nhỏ, bây giờ đã trưởng thành phải khác chứ. Tử An run run bờ vai cười Kỳ Quân đang khó xử. Kỳ Quân trừng mắt tức giận nhìn Tử An đang cười.

- Mẹ à đó là khi con còn nhỏ bây giờ con đã lớn không thể như trước được._Kỳ Quân cố chống chế.

- Ấy có cái gì không được, mẹ là mẹ của con ngại cái gì chứ.

Không có cách phản bác, Kỳ Quân khóc không ra nước mắt. Cậu phải làm thế nào để thoát khỏi cảnh này đây.

- Vậy để con đi ra ngoài, cô và Thiên An cứ tự nhiên đi ạ._Tử An cụp mắt định đi ra ngoài, bắt cô chứng kiến một người con trai thay áo không tốt chút nào.

- Con cũng không cần đi ra, ở lại để xem size của chồng tương lai để sau này còn biết mà lựa đồ._bà Linh Nguyệt đúng là sống theo giới trẻ thời nay không cần ngại ngần những chuyện vặt vãnh.

Tử An và Kỳ Quân không hẹn mà toàn thân đồng thời hóa đá, chuyện này đúng là ngoài sức tưởng tượng của hai người họ.

- Dạ? Con...con nghĩ không cần đâu để lần sau đi ạ._Tử An còn nhanh hơn sóc vèo một cái liền ra khỏi phòng, tốt bụng đóng kín phòng lại.

Kỳ Quân hít sâu một cái, cậu chưa gặp tình trạng này bao giờ.

- Để con vào trong tự thay được rồi ạ._Kỳ Quân là cổ van xin.

- Không cần._bà Linh Nguyệt vừa nói vừa đưa tay cởi cúc áo sơ mi của Kỳ Quân.

Kỳ Quân hốt hoảng nắm chặt cổ áo mặt nhăn nhó vô cùng khó coi.

- Cái này để con tự làm._Kỳ Quân quay lưng về phía bà Linh Nguyệt khó khăn cởi cúc áo.

Chiếc áo sơ mi dần dần được cởi ra, tấm lưng rộng lớn của một thiếu niên dần lộ ra. Bà Linh Nguyệt chăm chú nhìn vào phần bả vai phía sau của Kỳ Quân. Bà thoáng nhú mày rồi dần giãn ra gương mặt cười.

- A, con trai vết bớt đỏ của con vẫn còn sao? Vì sao lần trước mẹ lấy size con bảo nó đã biến mất từ khi con lớn rồi kia mà.

Kỳ Quân thoáng nhú mày không hiểu bà Linh Nguyệt đang nói chuyện gì. Chính xác là ở bả vai phía sau của cậu có vết bớt đỏ từ nhỏ vốn không có biến mất. Kỳ Quân thoáng nghĩ không phải trùng hợp đến độ Thiên An cũng có vết bớt đỏ như vậy chứ.

- Nó vẫn còn chưa hề mất ạ._Kỳ Quân theo quán tính trả lời.

Bà Linh Nguyệt gật gù đồng ý, bà vẫn nghĩ mình bị nhầm. Nhưng bà không nhớ rằng lần trước bà lấy size may áo là lấy từ Thiên Ân. Lần đó vì không thấy vết bớt đỏ trên bả vai bà đã vô cùng kích động. Bà một mực phủ định Thiên Ân không phải con bà, không phải Thiên An. Thiên Ân từ đó về sau mỗi lần bà lấy size may đồ liền giả tạo một vết bớt để tránh làm bà kích động.

Bà Linh Nguyệt dịu dàng mặc chiếc áo sơ mi vào cho Kỳ Quân. Kiểu dáng áo sơ mi rất đẹp chỉ tiếc size này không vừa với Kỳ Quân. Vạt áo hơi dài và thân áo cũng rộng quá so với Kỳ Quân.

- Con trai sao con gầy đi vậy?

- Có lẽ con học nhiều quá ạ!_Kỳ Quân gương mặt cười.

Cậu nghĩ cái áo này rõ ràng được may theo size của Thiên Ân lại bắt cậu thử dĩ nhiên không vừa rồi.

- Không được rồi! Mau cởi ra mẹ phải sửa lại.

Bà Linh Nguyệt sốt sắng cởi áo sơ mi trên người Kỳ Quân ra, Kỳ Quân thả dài một cái. Cậu nhanh chóng khoác áo của mình vào chỉnh chu lại áo cho chỉnh tề.

- Con nghĩ không cần sửa lại đâu ạ, cái áo đó chắc vừa với anh Thiên Ân. - Thiên Ân? Ừm có thể Thiên Ân sẽ vừa._bà Linh Nguyệt gật gù liền cầm cái áo đi đến giàn máy may. Bây giờ trong đầu bà mới nhớ đến người con đầu lòng mang tên Thiên Ân.

Cửa phòng nhẹ mở có ba bóng người bước vào, Thiên Ân nở nụ cười nhìn Kỳ Quân liền chuyển hướng về bà Linh Nguyệt.

- Mẹ lại may vá nữa sao?_Thiên Ân đi đến ôm vai bà Linh Nguyệt.

- Con về rồi sao? Mẹ định may một cái áo cho Thiên An không hiểu sao nó lại rộng hay con thử xem có vừa không.

Thiên Ân liếc nhìn cái áo, nó được may từ thước vải lần trước anh cùng bà đi mua. Bà còn lấy size của anh, dĩ nhiên cái áo đó là size của anh. Hôm nay bà lại nhận nhầm Kỳ Quân là Thiên An nên size không vừa là phải.

- Được con sẽ thử nhưng để sau đi ạ, hôm nay có đến hai cô con dâu đến chơi._nói xong Thiên Ân hướng Kỳ Quân nháy mắt mấy cái.

Cả hai người con gái liếc mắt nhìn Thiên Ân oán trách. Kỳ Quân chỉ cười không nói, xác thực cậu cũng không biết phải nói gì từ nãy đến giờ bị bà Linh Nguyệt xoay tới xoay lui để xem kích cỡ áo đã không còn sức bàn cãi.

Bà Linh Nguyệt bây giờ mới để ý đến sự xuất hiện của Tiểu Kỳ cùng Tử An. Vậy là tất cả mọi người lại vây quanh bà, mỗi người nói một chuyện cho bà vui. Thiên Ân nhẹ thả lỏng bản thân, anh thật sự không có cách tìm lại Thiên An cho bà nên chỉ cần bất cứ ai có thể làm bà vui anh sẵn sàng để người đó ở cạnh bà.

Mỗi ngày thấy bà bất chợt mê bất chợt tỉnh Thiên Ân thật sự rất đau lòng. Anh vẫn không thôi trách bản thân, nếu năm đó anh không ham chơi thì Thiên An đã không bị người ta bắt đi cũng không rõ sống chết ra sao. Thiên Ân cười nhạo bản thân một tiếng, anh có quyền lực để làm gì mà ngay cả đứa em trai cũng không tìm lại được.

Hạnh Nghi bước xuống xe trên tay xách một vali kéo đi trên làn đường. Đưa đôi mắt xinh đẹp bị che khuất bởi kính đen liếc nhìn quang cảnh xung quanh liền giương môi cười nhạt.

Ánh nắng hắt những tia sáng gắt gao lên thân ảnh tao nhã của Hạnh Nghi tạo cái bóng đen trên làn đường.

Hình ảnh một thiên sứ cũng lập tức hóa thành ác quỷ, nhìn hình ảnh bề ngoài của một con người thật xinh đẹp tao nhã nhưng bên trong tâm hồn chứa những gì thì không một ai biết được.

Hít một ngụm khí, Hạnh Nghi có chút căng thẳng đưa tay nhấn chuông cửa nhà họ Du. Sự xa hoa của ngôi biệt thự này cô không phải lần đầu tiếp xúc nhưng vẫn không kìm lòng được dâng lên hàng loạt cảm xúc phức tạp. Thân thuộc cũng có mà chán ghét cũng không ít. Từ nay cô sẽ sống ở đây với thân phận không phải của cô.

Cô không thể tưởng tượng được những con người cô luôn xem trọng, luôn tôn kính lại đối xử với gia đình cô như vậy. Không ai có thể ngờ sự xa hoa của biệt thự đã che lấp đi tội ác cùng lỗi lầm mà họ đã gây ra. Họ khiến cô đau một cô sẽ trả lại họ gấp mười.

Từ bên trong biệt thự đi ra một chị giúp việc, thấy Hạnh Nghi người này nheo nheo mắt đánh giá rồi mới nhẹ nhàng hỏi:

- Xin hỏi cô tìm ai?

- Cho tôi hỏi anh Tử Phong có nhà không ạ?_Hạnh Nghi nhẹ cười một cái.

Chị giúp việc có chút ngạc nhiên, từ trước đến giờ cũng chỉ có ba người con gái đến tìm Tử Phong. Cô gái này chính là cô gái thứ ba nhưng rốt cuộc có quan hệ gì với Tử Phong. Chị giúp việc thăm nghĩ hiện tại bạn gái của Tử Phong không phải là Tâm Di sao, nếu cô gái này là đối tác cũng không cần phải đến tận nhà.

- Cậu Tử Phong đi công tác rồi ạ, chỉ có ông bà chủ ở nhà họ đang ở phòng khách cô có gì có thể nói với họ._chờ Hạnh Nghi bước khỏi cổng vào trong biệt thự, chị giúp việc liền khép cổng lại.

- Vậy cũng được cảm ơn chị.

Hạnh Nghi bước theo chị giúp việc đi đến phòng khách, cô liếc mắt nhìn vào trong liền thấy hai người mà cô cho là vô cùng quen thuộc. Nhưng đối với cô hiện tại họ lại vô cùng xa lạ như người dưng nước lã, thù oán chất chồng.

- Ai vậy con?_Bà Nhã Nhân nhẹ hỏi chị giúp việc.

- Dạ thưa bà có cô gái này muốn tìm cậu Tử Phong._chị giúp việc thưa một tiếng liền cúi đầu đi vào trong.

- Được ta biết rồi._bà Nhã Nhân khoát tay ra hiệu cho chị giúp việc đi vào trong.

Hai người già theo lời nói của chị giúp việc mà hướng về phía cửa, đáy mắt họ hiện lên tia khó hiểu cùng ngạc nhiên về thân ảnh xinh đẹp trước mặt họ.

Trong trí nhớ của họ chưa từng thấy qua cô gái này, hơn nữa cô gái này còn có quen biết với Tử Phong. Là quen biết sơ hay cái loại quan hệ phức tạp nào khác? Từ trước đến giờ nếu chỉ kết giao sơ qua Tử Phong chưa bao giờ đưa cô gái đó về nhà.

Người mặt dày nhất tìm đến không cần sự cho phép của Tử Phong chính là Tạ Y Ngân. Nhưng từ sau khi có sự xuất hiện của Tâm Di cô ta tuyệt đối bị cấm. Cô gái hiện tại đứng trước mặt họ chắc chắn cũng có thân phận không tầm thường mới có thể ngang nhiên xin gặp Tử Phong tại nhà riêng.

Hạnh Nghi nhìn họ mỉm cười một cái liền tháo kính đen ra, từng động tác đều toát lên nét quyền quý của một tiểu thư. - Cháu chào hai bác, hai bác vẫn khỏe chứ ạ? _giọng nói trong trẻo có chút thân thiết.

- Cô là..._ông Tử Nhạc mấp máy môi.

- Con là Thiên Tư.

Từng chữ được tuôn ra từ khuôn miệng xinh xắn vô cùng nhẹ nhàng. Trái lại tin tức này không hề nhẹ nhàng đối với ông bà Du. Hai người họ kinh ngạc lập tức đứng dậy, một cô gái xa lạ từ đâu đến nhận là đại tiểu thư nhà họ Diệp đã bị hoang phế cách đây mười năm.

Họ không phải không muốn nhận mà sự thật này là quá khó tin. Trước khi chắc chắn họ không thể tổ bất cứ thái độ gì với cô gái trước mặt. Mặc dù họ một lòng mong muốn Thiên Tư trở về nhưng có chắc cô gái trước mặt là người họ muốn tìm.

- Con...con nói có thật không? _ông Du có chút căng thẳng.

- Con biết rất khó để tin nhưng hai bác hãy nghe con nói._Hạnh Nghi nhẹ nhàng bước đến trước mặt hai người.

- Con ngồi đi có gì cứ từ từ nói._bà Nhã Nhân cũng mỉm cười đẩy Hạnh Nghi ngồi xuống.

Bà Nhã Nhân liếc mắt đánh giá lại lần nữa cô gái trước mặt, bà có cảm giác gì đó quái dị cùng xa cách. Thậm chí nó còn xa cách hơn lần đầu bà gặp Tâm Di, có phải vì sự trở về quá bất ngờ khiến bà khó chấp nhận.

Hướng hồ cô gái này về với một thân phận không hề tầm thường. Nếu đã nói là Thiên Tư thì chính là hôn thê của Tử Phong. Họ đúng là phải cân nhắc mối quan hệ này. Thiên Tư trở về sẽ có nhiều rắc rối trong tình cảm đối với Tử Phong. Vì tình nghĩa hai gia đình và vì Thiên Tư cùng Tử Phong đã gắn bó từ nhỏ họ không thể làm ngơ.

- Vì sao đã bao năm đến bây giờ con mới trở về? _ông Tử Nhạc nhấp một ngụm trà để lấy lại bình tĩnh.

Ông rất vui khi thấy cô trở về nhưng khó tránh khỏi việc nghi ngờ. Gia đình họ Diệp là một gia đình quyền thế đột nhiên sụp đổ vì một lí do không rõ ràng. Bây giờ lại có người trở về thừa nhận mình là con gái của gia đình đó thật ra có ý định gì? Vả lại Thiên Tư trở về chính là muốn nhắc đến hôn ước với Tử Phong. Thân phận này khiến bao nhiêu cô gái mơ tưởng, khó có thể tránh khỏi những người sinh lòng tham giả mạo thân phận để một bước lên mây.

- Thật ra con được ba mẹ nuôi cứu nhưng vì không có kí ức nên không thể trở về._vẫn dửng dưng về điềm tĩnh Hạnh Nghi một chút chột dạ cũng không có.

- Không phải ta muốn nghi ngờ nhưng con có bằng chứng gì để chứng minh thân phận của con không? _ông Du gương mặt nghiêm nghị.

Hạnh Nghi mỉm cười một cái đưa tay lấy từ trong túi xách ra một sợi dây chuyền bạc, mặt dây chuyền là hình một mặt trăng khuyết trên đó có khắc chữ

”Tư

”.

- Đây là sợi dây chuyền mà ba mẹ con lúc trước đã đặt làm cho hai chị em con mỗi người một cái để tránh nhầm lẫn lúc nhỏ.

Sợi dây chuyền bạc sáng lấp lánh được đặt lên trên mặt bàn bằng thủy tinh trong suốt. Sự tinh xảo cùng cao quý của sợi dây chuyền khiến bất cứ ai nhìn vào một lần đều không thể quên. Ông bà Du không chỉ thấy sợi dây chuyền này một lần mà còn thấy rất nhiều lần, chính vì vậy càng không thể không nhận ra.

Bà Nhã Nhân nhẹ nâng sợi dây chuyền bạc trên tay lên, quả thật đây là sợi dây chuyền đã được đặt làm năm một cặp song sinh ra đời. Hai người họ đã cùng chứng kiến nó được ông bà Diệp cẩn thận đeo vào cổ hai cô con gái song sinh. Sợi dây chuyền có mặt khắc chữ

”Tư

” chính là Thiên Tư, sợi dây có mặt khắc chữ

” Trầm

” chính là Thiên Trầm.

Bà Nhã Nhân gạt đầu tin tưởng liền đưa sang cho ông Tử Nhạc xem xét. Ông Tử Nhạc cũng không tỏ thái độ gì chỉ gạt đầu xác nhận. Ông cần bằng chứng để xác nhận cũng đã có còn có cái gì đáng nghi ngờ nữa đâu. Cô gái trước mặt hiện tại chính xác là Diệp Thiên Tư- hôn thê của Tử Phong.

Việc họ đang lo sắp tới là Tử Phong sẽ đổi mặt với Thiên Tư thế nào khi bên cạnh anh đã có Tâm Di. Hai cô gái sẽ có cảm nhận như thế nào khi biết người mình yêu còn có một cô gái khác bên cạnh?

- Thế những năm qua con đã ở đâu? Cuộc sống ra sao?_bà Nhã Nhân bây giờ thật lòng tin tưởng liền bước đến ngồi cạnh Hạnh Nghi nắm bàn tay cô lo lắng hỏi thăm.

- Con sống bên Mỹ ạ, ba mẹ nuôi rất tốt. Chẳng là ba con gặp bất trắc nên qua đời, mẹ vì quá đau buồn nên sinh bệnh...cũng ra đi cách đây không lâu, mẹ con trước khi ra đi mới trao lại cho con tín vật này. Nó đã làm con nhớ lại tất cả...nên mới trở về tìm Tử Phong._Hạnh Nghi kể lại giọng nói có chút nghẹn ngào cùng thương tiếc, hốc mắt liền rơm rớm những giọt lệ tinh khiết.

Bộ dáng của một cô gái mỏng manh, cô còn có cả một quá khứ đau xót như vậy làm ai cũng phải mủi lòng tin tưởng. Ông bà Du không phải tượng đá làm sao không động lòng đây. Họ chỉ thầm thở dài, vẫn là số phận thích đùa giỡn với con người. Vì sao không cho Thiên Tư về sớm một chút, bây giờ cô mới trở về có phải là hơi muộn rồi không?

- Được rồi con đừng khóc, từ bây giờ sẽ có nhà họ Du che chở cho con, còn có cả Tử Phong nữa. Từ nay con cứ xem nơi đây là nhà của mình đi._bà Nhã Nhân ôm Hạnh Nghi vào lòng vuốt tóc trấn an cô.

- Con cảm ơn hai bác đã tin tưởng con._Hạnh Nghi nhẹ lau đi nước mắt nói lời cảm ơn.

- Con bé ngốc này hai gia đình đã có giao tình từ trước còn khách sáo làm gì, huống hồ nếu không có gì thay đổi con sẽ là con dâu của chúng ta rồi._bà Nhã Nhân cười một cái.

Nhưng bà thật đau lòng không biết phải nói như thế nào với Tâm Di. Đây là vấn đề tình cảm của lứa trẻ bà thật chất không nên xen vào. Chẳng lẽ lại đi nói với Tâm Di rằng Thiên Tư đã trở về, xin cô chủ động rút lui. Nếu bây giờ bảo bà nói với Thiên Tư rằng Tử Phong đã yêu người khác liệu Thiên Tư có chịu nổi đả kích này không.

Trước tiên vẫn là chờ Tử Phong về rồi hẵng tính, tình yêu là của Tử Phong cho dù anh chọn ai họ cũng không có quyền phản đối. Nhưng tình nghĩa hai gia đình quá sâu nặng nếu không thực hiện hôn ước kia sẽ bị người đời xem thường rằng vì thấy gia đình họ Diệp sa sút nên mới hủy hôn. Tin này có thể gây mất lòng tin cho nhiều người, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến sự hợp tác của P&A cùng các đối tác sau này.

Hạnh Nghi nghe bà Nhã Nhân nói mà trong lòng thầm khinh bỉ. Con trai họ đã yêu cô gái khác tại sao họ không nói ra còn giả vờ nhân nghĩa đạo đức làm điểm tựa cho cô. Trong thâm tâm Hạnh Nghi cười lạnh một tiếng, nếu như người trở về thật sự là chị cô thì sẽ đau khổ đến nhường nào khi biết hôn phu của mình đã yêu người khác.

Hạnh Nghi khinh bỉ nhà họ Du. Họ chính là mặt người dạ thú, rõ ràng giao kết với gia đình cô chỉ vì trục lợi. Vậy mà họ không có một chút chột dạ còn ra vẻ tốt lành trước mặt cô, nếu cô không biết được sự thật có phải đã bị bộ mặt thiện lương của họ lừa gạt rồi không.

Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng trước mặt ông bà Du cô gái mưu toan này lại nở nụ cười hết sức dịu dàng. Nụ cười ngọt ngào dễ dàng làm sụp đổ hàng rào phòng bị.

- Con biết rồi ạ!

- Thật đáng tiếc Tử Phong đã đi công tác nếu nó biết con về chắc chắn sẽ rất vui. _ông Tử Nhạc ung dung mỉm cười một cái.

Thế nhưng ông biết rằng một khi Tử Phong biết chắc chắn không thể nào vui nổi trong tình cảnh này.

- Con cũng rất muốn gặp anh ấy.

Hạnh Nghi nhếch môi cười không rõ ý tứ. Cô chính là muốn chờ xem biểu hiện của Tử Phong sẽ thế nào khi thấy hôn thê của mình đã trở về. Cô muốn tận mắt chứng kiến nhà họ Du sẽ giải quyết chuyện này như thế nào. Cô muốn họ biết rằng có một ngày họ sẽ mất tất cả cũng giống như cô đã từng chịu đựng.

- Để bác đưa con lên phòng nghỉ ngơi. _bà Nhã Nhân nắm lấy tay Hạnh Nghi kéo lên lầu.

- À khoan đã, hai bác có thể giữ bí mật này cho đến khi anh Tử Phong trở về được không ạ, con muốn cho anh ấy một bất ngờ.

Bất ngờ chính là muốn thấy Tử Phong từ thiên đường rớt xuống địa ngục. Đứng giữa hai người con gái để xem anh sẽ xử lý như thế nào?

Ông bà Du mỉm cười gật đầu đã hiểu, nhưng thật ra họ cũng có ý định chưa muốn nói cho anh biết. Chuyện này không đơn giản, không phải một sớm một chiều có thể giải quyết. Cho dù họ tin tưởng cô nhưng vẫn phải điều tra thân thế hiện tại của cô, mặc dù có xâm phạm đời tư nhưng là bắt buộc dĩ.

44. Chương 44: Tình Sử

Tình yêu nói đến là đến không vị nể bất cứ ai, đã nói đến tình cảm thì không thể cường cầu hay cố vứt bỏ là được.

Sự tranh đoạt thì luôn không bao giờ có kết quả tốt được.

Tử Phong vừa dùng xong bữa cơm với đối tác lập tức trở về khách sạn. Nói là dùng cơm nhưng thật chất cũng là vì công việc, những người đàn ông xa lạ dùng cơm thì có thể nói cái gì với nhau ngoài công việc ra.

Trong lòng Tử Phong có chút bức bối khó chịu cũng không rõ vì sao. Tử Phong mở cửa phòng, nói lỏng cà vạt, vứt đại cái áo khoác trên ghế liền đi ra ban công đứng.

Từ lúc biết Tâm Di muốn tìm hiểu về kí ức của mình anh cảm thấy không an tâm một chút nào. Đầu óc đôi lúc suy nghĩ mông lung về cô, có khi còn không tỉnh táo để giải quyết công việc. Anh lập tức muốn trở về bên cạnh cô nhưng không thể, ba anh mặc dù không nói gì về tình cảm của anh. Nhưng anh biết nếu ông biết được anh vì Tâm Di mà bỏ chuyện công tác sẽ không có hảo cảm với cô, như vậy không tốt một chút nào.

Dù đã suy nghĩ rất nhiều giữa phương pháp che giấu hoặc khơi gợi lại kí ức cho Tâm Di. Nhưng cho đến bây giờ Tử Phong vẫn quyết định giúp cô lấy lại kí ức. Biết rõ cô sẽ chịu đau đớn nhưng sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Sự hành hạ của quá khứ khiến anh không thể nào nguôi đi sự tức giận dành cho kẻ đã tạo ra nghịch cảnh này. Đừng để anh tìm được bằng chứng nếu không anh sẽ bắt bọn chúng chịu đau gấp trăm nghìn lần mà Tâm Di đã chịu.

Đôi mắt thâm sâu nhìn vào màn đêm lạnh lẽo, ánh đèn của thành phố đủ màu sắc khiến người ta không khỏi cảm thán sự hoa lệ của New York. Tâm trạng Tử Phong lại không còn chỗ trống để thưởng thức cái đẹp đó. Trong lòng anh ngổn ngang hình ảnh của Tâm Di.

Tử Phong thở nhẹ để suy nghĩ nặng nề trôi đi, gương mặt lạnh tanh bám vào một số điện thoại.

- Nhà họ Dương nghe đây cho hỏi ai vậy? _giọng ông Dương Thanh vang lên trong điện thoại.

- Là cháu, Tử Phong! _giọng nói của Tử Phong hơi trầm xuống vì có chút suy nghĩ.

- Có chuyện gì xảy ra với Tâm Di sao?_ông Dương Thanh có chút gấp gáp trong lòng.

Mỗi lần Tử Phong gọi đều có chuyện không lành xảy ra với Tâm Di, ông cũng có chút dự cảm không lành.

- Không có ạ, cháu muốn khôi phục lại thân phận cho cô ấy._giọng anh dứt khoát vang lên.

Anh biết làm như vậy là không giữ lời hứa, nhưng dù sao cô cũng đã biết mình mất kí ức sớm muộn gì cũng không thể giấu. Thà để anh một lần nói ra lập tức khôi phục thân phận cho cô như vậy có chút tàn nhẫn nhưng cô có quyền biết về gia đình mình.

- Sao...sao lại như vậy? Nghìn lần không được tôi xin cậu Tử Phong tuyệt đối đừng nói.

Người đàn ông kia đã trở lại, ông không muốn thân phận Tâm Di bị nói ra trong hoàn cảnh này.

- Cô ấy đã biết mình mất kí ức cháu cũng không muốn che giấu nữa.

Ông Dương Thanh có chút ngồi không vững, mấy ngày trước Tâm Di có gọi về nói cho ông biết cô đã biết Kỳ Quân không phải em ruột của cô. Tin này đã làm ông có chút không yên, nhưng cô hoàn toàn không đề cập đến chuyện khác ông cũng không có hỏi vì sao cô biết. Nhẫn tướng mọi chuyện đã qua không ngờ cái ông sợ nhất vẫn xảy ra.

- Cậu có thể chờ một thời gian nữa để xem tình hình không?_ông Dương Thanh mong có thể thay đổi được ý định của Tử Phong.

Chỉ cần chờ người đàn ông kia rời đi thì anh có thể toàn quyền quyết định. Đến khi đó ông cũng sẽ không ngăn anh khôi phục thân phận cho cô.

- Vì sao? Chú còn điều gì che giấu cháu có đúng không?_âm vực của Tử Phong trở nên băng lãnh.

Nghe chất giọng run run của ông Dương Thanh, Tử Phong biết rằng ông không chỉ sợ hãi việc nhớ lại của Tâm Di có ảnh hưởng đến sức khỏe của cô mà còn một lí do quan trọng khác.

Ông Dương Thanh nghe đến câu hỏi của Tử Phong liền chột dạ, đầu lưỡi cũng có chút cứng lại không nói nên lời.

- Vì tôi không muốn thấy Tâm Di khổ sở nhớ lại.

- Nếu như vậy thì chú không cần lo cháu sẽ luôn ở bên cạnh cô ấy._Tử Phong thở nhẹ một cái.

- Thật sự phải làm như vậy sao?

- Cháu muốn biết một lí do khác để cháu không làm như vậy.

Anh chính là muốn ép ông Dương Thanh nói ra điều mà ông che giấu. Nếu không có lí do chính đáng anh sẽ kiên quyết làm theo ý mình.

Sự sắc bén trong lời nói của Tử Phong đã cho thấy rằng nếu ông không nói ra thì mong muốn của ông cũng đừng mong thực hiện được. Nếu ông muốn bảo vệ Tâm Di thì chỉ còn cách nói ra những việc mà ông biết được.

- Thật ra...còn một chuyện tôi vẫn chưa nói cho cậu biết.

Sắc mặt Tử Phong thoáng biến đổi khi nghe ông Dương Thanh nói. Ông thật sự có chuyện che giấu anh. Mặc dù vậy anh vẫn muốn nghe chuyện ông nói sẽ có ảnh hưởng gì đến việc thay đổi ý định của anh.

- Chuyện gì chú cứ nói, cháu cũng muốn biết điều chú nói ra có thể thay đổi ý định cháu hay không.

- Cậu chắc hẳn biết được tin ông Hạo Ứng đã về nước đúng không?

- Chuyện đó quan trọng như vậy sao?_Tử Phong nhíu mày chờ mong đáp án.

- Năm đó tôi đã một lần thấy Diệp lão gia và người đàn ông đó xảy ra mâu thuẫn.

Ông Dương Thanh hít một hơi thật sâu liền kể lại chuyện mâu thuẫn năm đó cho Tử Phong nghe.

Ngày đó, trong nhà hầu như không đông người. Thiên Trầm cùng bà Diệp đã ra ngoài mua sắm. Thiên Tư thì ngồi trong phòng đọc sách, tuy mới tám tuổi nhưng Thiên Tư vô cùng hứng thú với những quyển sách kinh doanh. Một phần do ba cô dạy bảo mong cô kế nghiệp sau này, vì nhà không có con trai nên ông luôn đặt niềm tin vào hai cô con gái. Hai bé gái hai tính cách khác biệt. Thiên Tư thích đọc sách kinh tế hay lĩnh vực kinh doanh một phần còn vì sự ảnh hưởng từ Tử Phong.

Ông Diệp hợp tác cùng ông Doãn cũng không biết vì lý do gì xảy ra mâu thuẫn. Ngày hôm đó vì tránh để người nhà biết chuyện ông Diệp đã bảo vợ dẫn hai đứa con đi mua sắm nhưng không hề nói rõ lý do. Khi thấy chiếc xe rời khỏi nhà ông mới yên tâm, nhưng ông không để ý rằng vì Thiên Tư than đau đầu nên không đi. Chiếc xe của ông Doãn dừng trước biệt thự nhà họ Diệp. Hai người họ bảo có việc nên ở trong thư phòng làm việc không cho bất cứ ai làm phiền. Thiên Tư đọc sách có chút không hiểu định sang thư phòng hỏi ba. Cô gái nhỏ rời phòng, đến trước thư phòng cô liền bị ông Dương Thanh che miệng lại đứng nép vào một bên.

Vì vậy có thể nghe rất rõ họ nói gì bên trong. Thiên Tư còn định giẫy dụa thì bắt gặp ánh mắt van xin cùng cái lắc đầu xin cô im lặng.

- Tôi muốn ông đưa bằng chứng đó ra._giọng điệu đe dọa của ông Doãn khiến cả người ông Dương Thanh cùng Thiên Tư lạnh sống lưng.

- Tôi không có bằng chứng gì cả lấy gì để đưa cho ông._ông Diệp nhấp ngụm trà điềm tĩnh đáp.

- Ông định lừa tôi sao? Nếu ông không có nó thì không thể dễ dàng gạt tôi ra khỏi tập đoàn.

- Nếu ông đã biết như vậy tại sao còn đến đây, tôi đã nể mặt ông là một cổ đông lớn của tập đoàn và chúng ta từng là bạn nên mới không giao chứng cứ kia cho công an ông còn có đòi hỏi gì sao?

- Diệp Thiên Tuấn ông còn nói được từ

” bạn

” này sao? Ông đã cướp đi người phụ nữ tôi yêu còn xưng là bạn._ông Doãn tức giận đập bàn.

Tiếng đập bàn làm cho hai con người đứng bên ngoài giật mình, Thiên Tư dấy mắt sợ hãi tiếng quát giận dữ của người đàn ông kia.

- Ông yêu cô ấy? Buồn cười, ông chẳng phải yêu cô ấy vì gia sản hay sao? Huống hồ bây giờ chúng ta đều đã có gia đình không cần nhắc đến chuyện cũ._ông Diệp cười lạnh một tiếng.

Đó chẳng phải lỗi của ông ta hay sao? Người đàn ông họ Doãn này đã từng lợi dụng tình cảm của bà Diệp để đạt được mục đích của bản thân. Không làm thì cần gì sợ người ta biết nhưng rốt cuộc mục đích ông ta chưa hoàn thành liền bị bà Diệp phát hiện. Ông Diệp nhìn thấy sự việc này chỉ có thể an ủi bà nhưng rốt cuộc giữa họ lại nảy sinh tình cảm cũng không thể đổ lỗi cho ông Diệp.

Ông Doãn tức giận nắm lấy cổ áo của ông Diệp, nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa:

- Ông đã sắp đặt tất cả có phải không? Nếu không làm sao cô ấy biết được? Tôi nói lần cuối ông có đưa ra hay không, nếu không đừng trách tôi vô tình.

- Tôi không hề sắp đặt bất cứ thứ gì đó là ông tự làm tự chịu. Còn nữa ông dám đụng đến gia đình tôi, tôi cũng sẽ không vị nể đâu._ông Diệp gạt mạnh tay ông Doãn ra khỏi cổ áo mình liền chỉnh chu tư thế, động tác tao nhã mà nghiêm nghị.

- Được, vậy cứ chờ xem là ông thua hay tôi bại._ông Doãn đứng phắt dậy tức giận mở cửa đi ra ngoài.

Ông Diệp ngồi lại trên ghế, đưa tay xoa xoa thái dương. Không ngờ sự thù hận trong lòng ông Doãn vẫn còn sâu đậm đến vậy. Ông khẽ thở dài một cái, chẳng lẽ tình yêu của ông đã sai sao? Ông tự phủ nhận không sai là ông Doãn sai trước không có khả năng trách ông được. Huống hồ hiện nay mỗi người đều đã có gia đình vốn không cần nhớ lại chuyện xưa làm gì.

Lúc ông Doãn đi ra thì ông Dương Thanh đã nhanh chóng bế Thiên Tư ẩn vào một góc để không cho ông ta nhìn thấy. Đôi khi nghe tiếng xe rời biệt thự ông Dương Thanh mới thả Thiên Tư ra. Nhưng ông Dương

Thanh không hề biết chuyện ông Doãn đã phát hiện ra Thiên Tư. Cô run sợ có chút đứng không vững, nhưng cố bước hướng về phía thư phòng của ông Diệp.

- Tiểu thư! Cô về phòng đi đừng làm phiền lão gia trong lúc này._ông Dương Thanh lo sợ nhìn Thiên Tư.
- Chú không cần lo con chỉ muốn hỏi ba vài vấn đề thôi ạ._Thiên Tư gạt tay ông Dương Thanh ra khỏi tay cô, mỉm cười một cái liền xoay người hướng thư phòng đi tới.

Ông Dương Thanh lắc đầu bất lực liền xoay người đi làm việc cũng không biết Thiên Tư đã nói với ông Diệp những gì.

Tất cả những chuyện đó đã để lại cho ông Dương Thanh những ấn tượng vô cùng sâu sắc, cho đến bây giờ ông vẫn không thể quên.

Tử Phong nhủ mày cố suy nghĩ chuyện mà ông Dương Thanh kể. Trong nhất thời anh vẫn có chút gì đó mơ hồ. Anh vẫn chưa hình dung được chuyện xảy ra năm đó, ba mẹ anh cũng chưa hề nhắc đến mối quan hệ phức tạp của những người lớn. Nếu thật sự chỉ vì chuyện tình cảm lại gây ra hậu quả như vậy thật không đáng.

- Cảm ơn chú đã nói với cháu chuyện này nhưng nếu đúng như lời chú nói thì không có khả năng ông ta sẽ rời đi nhanh chóng như vậy đâu.
- Cậu vẫn kiên quyết khôi phục trí nhớ cho Tâm Di sao?_ông Dương Thanh đã nói cạn lời rồi nhưng vẫn không lay chuyển được ý định của Tử Phong.
- Một người không có kí ức sẽ không thể ý thức được nguy hiểm đang kề cận, vì muốn tốt cho cô ấy cháu không thể không làm vậy. Tại sao chú không nghĩ Tâm Di biết được chuyện năm đó?

Tử Phong có chút căng thẳng nếu thật sự Tâm Di biết được những bí mật trong chuyện này thì người đàn ông đó không có khả năng tha cho cô. Nếu không biết được chuyện gì vì sao năm đó họ chỉ hạ thủ cô mà không hạ thủ Thiên Trầm. Tử Phong vẫn đang tìm Thiên Trầm nhưng vẫn không có tin tức. Ông Dương Thanh từng nói khi ông cứu Thiên Tư thì Thiên Trầm mất tích vì sao không có tin tức nào về cô giống như bốc hơi khỏi thế giới này.

- Tùy cậu vậy._ông Dương Thanh không còn cách khác.
- Vậy được con sẽ không để cô ấy chịu đau đớn đâu.

Tử Phong suy nghĩ miên man, anh làm như vậy có quá tàn nhẫn với Tâm Di không? Có thể nó quá đau lòng nên Tâm Di mới chọn cách quên đi không nhớ lại. Hôm nay anh lại có ý định cho cô nhớ lại, dù sao anh cũng phải thử.

Tâm Di mệt mỏi rời khỏi nhà hàng nơi cô làm việc, cô làm được hai đêm rồi. Cái công việc này quả thật không đơn giản. Cô còn nhớ ngày đầu đi làm có chút không quen, chân cô hoạt động liên tục thật mỏi sắp rã ra luôn. Tuy vậy công việc khá ổn cô cũng không cảm thấy có gì không tốt, những người ở đó cũng đa số là sinh viên nên cô thích ứng cũng khá nhanh.

Nói tóm lại Tâm Di muốn bản thân bận bịu suốt ngày để không nghĩ đến Tử Phong. Khẽ thở dài một cái, nói là không nghĩ nhưng đầu Tâm Di lúc nào cũng có hình bóng anh muốn không nghĩ tới cũng không được.

Kỳ Quân chở Tâm Di về đến nhà, cô mệt mỏi cũng không có nói nhiều chỉ lặng lẽ đi tắm rửa thay đồ cho thoải mái.

Tâm Di vừa lao khô tóc đi ra khỏi phòng tắm thì laptop bật sáng khung chat báo tin nhắn. Là Tử Phong gọi cho cô qua webcam, giờ này ở bên đó là ban ngày anh không cần làm việc sao. Tâm Di vội vàng mở webcam liền nhìn thấy hình ảnh tuần lãng quen thuộc, đôi môi mỏng nhếch lên cười với cô.

- Anh không cần làm việc sao?_Tâm Di nhảy phóc lên giường mặc kệ đầu tóc còn chưa chải.
- Có nhưng vừa tan họp._Tử Phong nhủ mày nhìn bộ dạng của Tâm Di.

Nhìn cô cười tươi như vậy chắc không sao rồi, vừa nghe 3K nói cô một mực đi làm thêm anh không thấy hài lòng một chút nào. Nhân lúc vừa bàn xong việc lập tức gọi cho cô để biết được tình hình hiện tại của cô. Người con gái này không thể ở yên một chỗ sao. Lúc trước thì một mực tìm nhà, bây giờ lại làm thêm thật ra cô còn có ý tưởng gì nữa.

- Vậy anh phải tranh thủ nghỉ ngơi đi không cần quá để ý đến em._Tâm Di là không muốn Tử Phong biết chuyện cô đi làm thêm.

Nhưng Tâm Di lầm to rồi có chuyện gì mà Tử Phong không biết. Anh chính là đang chờ cô nói ra để tránh làm cô mất mặt vì che giấu anh thôi. Cô đã từng hứa có chuyện gì cũng sẽ nói cho anh biết vì sao bây giờ vẫn lấp lửng như cũ, xem anh như không khí còn bảo anh đừng để ý đến cô.

- Em có chuyện giấu anh._Tử Phong nheo mắt nhìn Tâm Di lời nói cứng rắn.

- Không...không có._Tâm Di luống cuống khi Tử Phong nói.

- Có thật không? Anh thì biết rất rõ em đang giấu chuyện gì._Tử Phong khẽ cười.

Tâm Di thở dài một cái, cô quên mất anh cái gì liên quan tới cô anh đều biết, vậy chuyện cô đi làm cũng nằm trong những chuyện anh biết.

- Đã biết thì không cần hỏi em. Anh không có ý định cấm em đấy chứ?

- Không có nhưng em phải nói lí do.

- Em cảm thấy ở nhà rảnh rỗi nên muốn vận động một chút, tiếp xúc bên ngoài một chút, rất thuận tiện cho việc giao tiếp.

Tâm Di quả thật có lí do chính đáng, cô cũng biết anh lo cho cô gặp chuyện không may. Cô lại lo anh bận quá nhiều việc nên không muốn tăng thêm lo lắng cho anh.

- Vậy đến tập đoàn anh làm việc là được.

Đến tập đoàn làm việc rất tốt, anh muốn cô tiếp xúc với thứ tư liệu đó để giúp cô khơi gợi lại một số kí ức về những dự án trước kia cô từng có ý tưởng. Nơi đó lại có 3K anh sẽ không cần lo lắng nữa. Sau này cô vẫn phải thừa kế một phần gia nghiệp vì vậy điều này rất cần thiết.

- Em phải học ban ngày không có khả năng.

Hơn nữa kiến thức cô học chưa được bao nhiêu làm sao đảm nhận công việc ở tập đoàn. Một sinh viên chưa ra trường vào đó làm việc khó tránh bị gièm pha.

- Được rồi không ép em nữa, anh không muốn khi về sẽ thấy em ốm đi._Tử Phong lắc đầu chịu thua.

Đối với anh cô vui là được, anh không muốn ép buộc cô. Khi anh trở về sẽ tìm cách khuyên cô sau.

- Em vẫn rất bình thường._Tâm Di cười híp mắt.

- Được em ngủ sớm đi anh phải làm việc tiếp rồi.

- Tạm biệt!

Tâm Di chống cằm nhìn màn hình laptop tối đen. Anh lại biến mất nữa rồi, Tâm Di gập máy tính chải lại tóc liền mang sách ra đọc. Đã thật khuya nhưng Tâm Di có chút không muốn ngủ hay nói khác đi cô không dám ngủ. Thời gian ngủ của cô dài bao lâu cô sẽ sống trong ác mộng bấy lâu. Từ ngày Tử Phong đi cô càng mất ngủ nhiều hơn, cô thật ra làm sao mới thôi mơ thấy.

Mấy ngày nay cô bận học lại đi làm thêm cũng không có qua nhà Tử Phong để thăm ba mẹ Tử Phong. Tâm Di đang nghĩ ngày mai tranh thủ thời gian đến thăm họ mới được.

Tử An nằm trên giường trần trọc suy nghĩ. Cô vẫn có chút không tin được người con gái ở trong nhà mình lại chính là Thiên Tư. Vừa mới về nhà cô đã thấy có điều gì lạ trong nhà hóa ra là vì sự xuất hiện của Thiên Tư. Cô mém chút thì đứng không vững, đứng không vững vì sự trở về đột ngột. Tử An không biết vì

sao bản thân khó tiếp nhận cô gái này, hình ảnh Thiên Tư trong Tử An vô cùng sâu sắc không giống như cô gái hiện tại.

Nếu là lúc trước có lẽ cô sẽ rất vui khi Thiên Tư trở về nhưng hôm nay lại khác. Trong lòng Tử An bây giờ hình ảnh chị dâu đã bị Tâm Di chiếm hoàn toàn vốn không còn chỗ đứng cho Thiên Tư. Tử An cảm thấy vô cùng khó đối diện với Thiên Tư. Tử An không biết một khi Tâm Di biết chuyện hôn thê của Tử Phong trở về sẽ có biểu hiện gì. Tử Phong sẽ cư xử thế nào trong tình cảnh này? Tử An muốn nói cho Tử Phong biết chuyện này nhưng lại bị mẹ cô ngăn lại, đành chịu anh đang có chuyện công tác không thể phân tâm. Cô sẽ cố gắng che giấu hết mức không để Tâm Di cùng Thiên Tư biết đến sự tồn tại của đối phương.

Tiếng gõ cửa vang lên làm Tử An thoát khỏi một đồng suy nghĩ lung tung.

- Chị vào được không Tử An? _giọng nói của Hạnh Nghi vang lên bên ngoài cửa phòng.

- Chị vào đi!

Hạnh Nghi tươi cười bước vào phòng. Tử An thoáng cười nhưng nụ cười hơi không được tự nhiên cũng không biết tại sao.

- Em chưa ngủ sao? Chị hơi lạ chỗ, ngủ không được nên muốn tìm em nói chuyện.

Thật ra chỉ là ngại biện cô chỉ muốn chiếm lòng tin của Tử An mà thôi.

- Lạ chỗ? Chị lạ chỗ cũng phải, chị đi đã lâu kia mà đúng là khác trước rất nhiều. _Tử An cười cười không nói gì.

Tử An thoáng ngạc nhiên, Thiên Tư đang ở trong phòng cạnh phòng cô. Căn phòng đó Thiên Tư đã từng ở, nhưng nói cách khác là bắt buộc phải ở. Vào năm Thiên Tư cùng Thiên Trầm tám tuổi đã từng sống ở nhà cô nửa năm vì lí do cho Tử Phong lựa chọn, và vì năm đó anh phải đi du học. Thật chất Tử Phong đã có lựa chọn nhưng vì ông Diệp cảm thấy không công bằng nên vẫn muốn thử một lần để xem anh có thay đổi ý định hay không. Tử Phong muốn Thiên Tư ở cạnh phòng anh nên trang trí căn phòng theo ý như sở thích của cô, rất tiếc đã bị Thiên Trầm đoạt.

Nói đoạt không phải đoạt mà là vì Thiên Tư tự nguyện nhường phòng. Thiên Tư vô cùng thương yêu em gái chỉ cần cái gì Thiên Trầm thích cô đều nhường, kể cả người Thiên Tư thích nếu Thiên Trầm thích Thiên Tư sẽ không tranh giành. Năm đó, cũng chính vì cô ở gần Thiên Tư nên dần rồi cho dù hai người họ có giống nhau như hai giọt nước Tử An vẫn có thể nhận ra. Chị em song sinh không phải không có cách nhận biết, quan trọng là khả năng cảm nhận cá tính nơi họ thì có thể phân biệt được.

Trong nửa năm đó Tử An có thể biết được ai mới xứng làm hôn thê Tử Phong, xứng đáng làm chị dâu của cô.

Tử An không thể phủ nhận cô gái trước mặt rất xinh đẹp nhưng ánh mắt giống Thiên Trầm hơn là Thiên Tư. Cô không phải tài giỏi nhưng cảm giác vô cùng chính xác. Có một lần cô còn nhớ rất rõ, bản thân đùa giỡn trong sân không cẩn thận bị vấp té. Lúc đó Thiên Tư cùng Thiên Trầm cùng xuất hiện nhưng Thiên Tư đẩy về lo lắng đến đỡ cô dậy. Còn Thiên Trầm chỉ đứng đưng không để vào mắt chỉ đi đến bên cạnh bảo cô lần sau cẩn thận một chút.

Chỉ khi thấy Tử Phong cùng ba mẹ cô xuất hiện thì Thiên Trầm mới tỏ vẻ quan tâm lo lắng đến cô. Cô không thích ánh mắt giả tạo đó vì vậy đã từng nói với Tử Phong rằng bản thân thích Thiên Tư không thích Thiên Trầm. Tử Phong không nói nửa lời chỉ khẽ cười cho rằng cô trẻ con. Cô là trẻ con cô không phủ nhận nhưng con mắt trẻ con luôn nhìn người chân thật nhất sự giả tạo trong Thiên Trầm cô nhìn vô cùng rõ.

Hôm nay lại để cô nhìn thấy ánh mắt đó, cô gái này không cho cô cảm giác chân thật như Thiên Tư bảo cô trong nhất thời chấp nhận sẽ không thể nào. Cứ cho là cô chấp nhận nhưng một người đã bao năm không gặp có chắc đã là thân phận thật. Sống trong giới doanh nghiệp Tử An cũng rèn luyện cho bản thân kĩ năng nhìn người.

Tử An còn từng chứng kiến một chuyện khiến cô càng không thể nhìn Thiên Trầm với ánh mắt thiện cảm. Vì thế khi nhìn thấy ánh mắt của cô gái trước mặt khó tránh cô nhớ đến chuyện xưa.

Ngày đó, Tử An đang ngồi trong một góc vườn hoa nghịch bướm. Cô thấy Thiên Tư cùng Thiên Trầm. Là Thiên Trầm bị vấp té nên nhìn Thiên Tư với ánh mắt hằn học khó chịu. Thiên Tư lo lắng đến đỡ Thiên Trầm dậy nhưng đã bị Thiên Trầm hất tay xô ngã.

- Thiên Trầm em có sao không?

- Đừng giả nhân giả nghĩa, có phải tôi cướp phòng của chị nên chị không cam tâm suốt ngày quần lấy anh Tử Phong?

- Em đang nói cái gì vậy, em thích cái gì chị đều không tranh giành.

- Chị còn nói không tranh giành, lần đó nếu chị đã giúp tôi làm ý tưởng thì đừng nói cho ba biết là chị làm.

Thiên Trầm trừng mắt tức giận nhìn Thiên Tư, liền phúi tay đứng dậy cũng không thèm nhìn Thiên Tư lấy một cái. Thiên Tư kinh ngạc ngồi đơ trên bãi cỏ, cô đã làm cái gì cho Thiên Trầm nổi giận đến mức này.

Thiên Trầm tức giận nhớ lại ngày ông Diệp xem xét hai ý tưởng còn khen ngợi cô trước mặt Thiên Tư. Nhưng không ngờ sau khi Thiên Tư rời đi lập tức trách mắng cô còn nói rằng nếu còn có lần sau thì ông sẽ không tha thứ. Ông còn hỏi cô có thích Tử Phong hay không, vì vậy để công bằng ông đã cho hai người ở gần Tử Phong. Thế mà suốt ngày chỉ thấy Tử Phong quan tâm Thiên Tư không ngó ngang đến cô.

Ai cũng đánh giá Thiên Tư trầm tĩnh mỗi lời lẽ nói ra đều nhẹ nhàng khiến người nghe vô cùng thoải mái. Sự thông minh của Thiên Tư được thể hiện qua nhiều lần cô ngồi cạnh ba mình để góp ý vào một số dự án kinh tế mà ông định làm. Ông Diệp vô cùng hài lòng về cô, cả gia đình họ Du cũng thích Thiên Tư.

Thiên Trầm tính tình cứng rắn, hơi kiêu căng. Cô không giỏi như Thiên Tư trong việc góp lời vào các dự án. Vả lại cô cũng nghĩ rằng bản thân còn nhỏ không cần quá vội. Thiên Trầm thích ý lại vào Thiên Tư, có những lúc ông Diệp muốn thử sự hiểu biết của hai cô con gái liền đưa cho hai người một đề tài nào đó. Thiên Trầm đôi khi làm không ra liền nhờ chị mình làm hộ. Thiên Tư chỉ cười sẵn sàng làm cho cô em gái của mình. Ông Diệp đánh giá rất cao những ý tưởng của hai cô con gái. Tuy nhiên đã có một lần ông vào phòng Thiên Tư muốn xem cô đã ngủ chưa. Vì để kén nghiệp nên từ nhỏ ông đã cho hai cô con gái học rất nhiều thứ, ông vẫn thường thấy Thiên Tư học rất khuya. Ông ôn nhu đi đến bên cạnh cô con gái bé nhỏ đang ngủ gục trên bàn học. Ông còn định bế cô về giường ngủ nhưng có một thứ làm ông trở nên không vui. Trên bàn có đến hai ý tưởng của cùng một dự án mà ông đã giao cho hai đứa con. Còn có một ý tưởng đang làm dở dang chưa hoàn thành. Ông xem xét thật kĩ hai bản ý tưởng nhưng ý tưởng còn dở dang kia lại có vẻ hay hơn.

Ông Diệp vờ như chưa từng thấy để nguyên chỗ cũ, nhẹ nhàng bế Thiên Tư lên giường ngủ. Không ngờ cô giật mình thức giấc chớp mắt nhìn ông.

- Con gái thức giấc sao?_ông Diệp nhẹ nhàng hỏi.

- Ba à, sao giờ này ba còn ở đây? A, còn ý tưởng kia con vẫn chưa làm xong._Thiên Tư bật dậy còn định làm tiếp ý tưởng.

- Con còn nhỏ phải ăn ngủ nhiều một chút, ý tưởng kia cứ từ từ làm không gấp chỉ là một bài tập nhỏ dành cho con và Thiên Trầm thôi.

- Vậy mai con làm tiếp, anh Tử Phong vẫn thường bảo con ăn nhiều ngủ nhiều một chút để mau lớn._Thiên Tư giọng buồn ngủ nhưng vừa nói đến Tử Phong lập tức mỉm cười.

- Con thích Tử Phong vậy sao?

- Anh ấy rất tốt.

- Vậy hôn ước kia ba sẽ để cho con có được không ?

- Không cần đâu ba, ba cứ để cho Thiên Trầm. Thiên Trầm cũng rất thích anh Tử Phong._Thiên Tư mỉm cười một cái nhưng nét mặt trầm xuống có chút buồn rầu.

- Con không buồn khi thấy Tử Phong không ở bên cạnh con sao?

- Có chứ ạ nhưng Thiên Trầm vui con sẽ vui.

Ông Diệp thở nhẹ một cái không biết nên nói gì với sự ngây thơ pha lẫn sự hiểu chuyện của Thiên Tư. Quả thật tính tình cô từ lúc nhỏ đã như vậy luôn nhường nhịn em mình. Bất cứ thứ gì Thiên Trầm muốn mà Thiên Tư có thì sẽ không ngần ngại cho.

- Thôi khuya rồi con ngủ đi chuyện này để tụi con lớn khi đó sẽ do các con quyết định._ông Diệp đắp chăn lại cho Thiên Tư hôn lên trán cô một cái chúc ngủ ngon.

Ông Diệp có chút khó xử đặt hôn ước cho ai đều không công bằng cho nên ông sẽ để quyền lựa chọn thuộc về Tử Phong. Tính tình Thiên Tư quá hiền lành đôi khi thể hiện sự yếu đuối ông thật sự vô cùng lo lắng. Nếu mang theo suy nghĩ thiên vị ông vẫn mong Tử Phong chọn Thiên Tư không phải Thiên Trầm. Vì Thiên Trầm bản tính cứng rắn còn có chút ương ngạnh có lẽ sẽ có thể tự vượt qua những sóng gió. Nhưng Thiên Tư thì cần một người bên cạnh để bảo vệ, sự thông minh của cô có thể sẽ làm hại đến cô.

Bản ý tưởng của hai cô con gái được đưa đến trước mặt ông. Như một thầy giáo kiểm tra bài tập, ông Diệp rất nghiêm túc xem xét và đánh giá cao một bản ý tưởng. Nhưng ông không hề vui vì bản ý tưởng đó là bản ý tưởng do Thiên Tư làm dở dang, trái lại bây giờ chủ nhân của bản ý tưởng kia lại là Thiên Trầm. Lúc đầu ông còn tưởng vì không tìm được cảm hứng nên Thiên Tư mượn của Thiên Trầm để xem. Thật không ngờ Thiên Tư lại thay Thiên Trầm thiết kế ý tưởng. Thiên Trầm vui mừng khi thấy ông khen ngợi, Thiên Tư cũng vui khen ngợi em gái. Nhưng điều đó lại làm ông Diệp có chút đau lòng nhưng không nói và ông đã quyết định đặt hôn ước kia cho Thiên Tư.

- Chị...chị không có nói._Thiên Tư nhớ lại chuyện ngày đó.

Thiên Tư ủy khuất kêu oan, cô thật sự không có nói. Chuyện đó cô biết nó nghiêm trọng nên không hé môi làm sao ba cô biết được.

- Chỉ không nói thì làm sao ba biết được, còn nữa chị cố ý không cho anh Tử Phong đến cạnh tôi đúng không?

- Chị không có.

- Không có thì lần sau đừng cùng anh ấy đùa giỡn trước mặt tôi, tôi không muốn thấy chị có nghe rõ không?

Thiên Trầm nói xong liền xoay người đi vào nhà, Thiên Tư vẫn ngồi đó chết lặng. Cô đã cố tránh Tử Phong rất nhiều lần rồi nhưng không được, cô cũng không ngờ Thiên Trầm vẫn không vui. Thiên Tư rơi nước mắt lảo đảo đứng dậy đi về phòng cô cũng không hề biết đến sự tồn tại của Tử An. Từ ngày hôm đó Tử An thấy Thiên Tư buồn bã không nói chuyện. Cứ hễ thấy Tử Phong cô liền tránh mặt. Ngay cả lúc đi học đi chung xe Thiên Tư cũng viện cớ không ngồi cạnh Tử Phong nhường chỗ cho Thiên Trầm. Dưới ánh mắt sắc bén của Tử Phong anh có thể nhận ra điều khác lạ của Thiên Tư. Thiên Tư phủ nhận mọi sự quan tâm của Tử Phong.

Tử An thở dài hồi tưởng lại chuyện cũ, có chút không vui. Nhìn vào cô gái trước mặt cô chỉ có thể nhìn ra hình ảnh Thiên Trầm. Nếu không phải vì Thiên Trầm thì Thiên Tư và Tử Phong cũng đã không từng dẫn vật nhau. Nếu không nhờ Tử An có lẽ hiểu lầm kia vẫn chưa giải tỏa và người Tử Phong chọn không chừng là Thiên Trầm.

- Đã lâu rồi không gặp em cũng rất xinh đẹp._Hạnh Nghi cười cười đánh giá Tử An.

- Chị quá khen rồi, mà chị còn nhớ chuyện năm đó anh Tử Phong ghen như thế nào không?_Tử An đắc ý hỏi tiếp chuyện cũ.

Tử An còn nhớ một lần Tử Phong nổi giận sau khi đi học về. Cả nhà không rõ vì chuyện gì chỉ biết anh nhìn thấy Thiên Tư nói chuyện cùng với Hạo Minh nên nổi giận. Anh cho rằng cô vì Hạo Minh nên phủ nhận mọi sự quan tâm của anh. Anh đã cùng Hạo Minh xảy ra xung đột cũng vì Thiên Tư. Tử An ngồi trên xe đã thấy hết sự tức giận của Tử Phong. Anh vừa thấy Thiên Tư đứng nói chuyện với Hạo Minh liền xuống xe kéo cô về phía mình.

Hằng ngày cô tránh mặt anh viện đủ lí do anh cũng chỉ ậm ừ cho qua không chấp hôm nay anh nhất định phải hỏi cho rõ.

- Em vì cậu ta nên tránh mặt anh.

- Không phải._Thiên Tư chưa từng thấy Tử Phong nổi giận đến mức này.

Hành động hằng ngày dịu dàng của Tử Phong đối với Thiên Tư lập tức hóa thành lửa giận bá đạo tuyên bố cô là hôn thê của anh không cho phép bất cứ ai chạm vào. Đáng lẽ anh muốn dịu dàng với cô nhưng cô đã lờ đi sự có mặt của anh, Tử Phong bắt buộc phải nói ra.

- Tôi nói cho cậu biết Thiên Tư là hôn thê của tôi, cậu có thể chọn bất cứ cô gái nào cô ấy thì không._Tử Phong một mực không cho Hạo Minh đến gần Thiên Tư.

Là một cậu bé mười hai tuổi, Tử Phong không cần biết vì lí do gì từ nhỏ đến giờ Thiên Tư chỉ dành sự quan tâm cho anh, anh không cho phép cô quan tâm người con trai khác.

Thiên Tư đang trợn mắt kinh ngạc nhìn hành động và từng lời nói của anh. Anh xem cô là hôn thê vậy còn Thiên Trầm thì sao. Cô không muốn Thiên Trầm buồn vì thế cô không thể nào chấp nhận được sự quan tâm của Tử Phong. Thiên Trầm thì trừng mắt phẫn hận nhìn Thiên Tư, hai người con trai vì sao chỉ có một sự lựa chọn.

- Tôi thích, cậu làm gì được tôi?._Hạo Minh thích Thiên Tư dĩ nhiên không bỏ qua.

- Thích? Được vậy tôi sẽ để bé Tư chọn._Tử Phong cố gắng bình tĩnh nhưng tay vẫn nắm chặt cổ tay Thiên Tư. Mặc dù nói như vậy nhưng anh không muốn chính miệng Thiên Tư thừa nhận thích Hạo Minh.

Nếu cô không thích anh, anh sẽ để cô tự lựa chọn có lẽ cái danh hôn thê kia làm cô khó chịu.

- Em thích anh hay Tử Phong?._Hạo Minh nhìn Tử Phong nhếch môi cười, lại nhìn Thiên Tư cười dịu dàng. Hạo Minh như chắc rằng những cử chỉ dịu dàng của cậu ta sẽ khiến Thiên Tư thích hơn là thái độ của Tử Phong.

- Em không chọn ai hết._Thiên Tư cụp mắt giật mạnh tay ra khỏi hai người đi về phía xe.

Thiên Tư không muốn chọn, cho dù có chọn cô sẽ chọn Tử Phong. Nhưng nhìn vào mắt Thiên Trầm cô thà câm lặng không chọn.

Cả hai nhìn theo bóng dáng Thiên Tư với nhiều suy nghĩ, cái dáng bé nhỏ quá yếu đuối không có ai cam tâm buông tay cả.

Nhưng không ngờ lời tuyên bố kia không làm Thiên Tư lại gần anh còn khiến cô tránh mặt anh. Tử Phong buồn bã ít cười ít nói còn định đi du học sớm hơn dự định. Vì thấy Tử Phong như vậy Tử An đem hết chuyện mình nghe thấy nói lại. Tử An muốn cho Tử Phong biết vì sao Thiên Tư tránh mặt anh. Tử Phong lại trở về trạng thái vui mừng, sự hiểu lầm giữa hai người cũng giải tỏa.

Vì vậy từ đó mọi người coi đó như sự lựa chọn của anh, Thiên Trầm cũng không còn cách chối cãi đành buông tay nhưng sự oán hận không hề vơi. Thiên Trầm càng lúc càng không để Tử An vào mắt. Tử An cũng không thích Thiên Trầm từ đó. Hơn ai hết Tử An biết rõ vì sao Tử Phong và Hạo Minh luôn đối đầu cũng chỉ vì người con gái mang tên Thiên Tư.

- Nhớ...nhớ chứ._Hạnh Nghi thoáng sa sầm mặt khi nghe Tử An nhắc lại chuyện cũ.

Cô nhớ nhưng Tử Phong không phải ghen vì cô mà vì Thiên Tư. Hạnh Nghi có chút tức giận. Nếu không phải Tử An nói gì đó trước mặt Tử Phong không phải hiểu lầm giữa họ càng lớn rồi sao. Nhưng bây giờ cô cũng không còn hơi sức để nhớ lại chuyện cũ.

Tử An nhíu mày nhìn sắc mặt của Hạnh Nghi đáng lí ra cô phải vui mới đúng. Cũng vì cái ghen đó mà Tử Phong nói ra sự lựa chọn của mình. Cô thật không thể tin cô gái trước mặt chính là Thiên Tư, cô nhất định sẽ tìm ra vấn đề của cô gái này.

- Em thật cảm thấy buồn cười bộ dạng tức giận của anh Tử Phong rất đẹp trai đúng không chị?_Tử An cố cười.

- Đúng vậy lần đầu chị mới thấy sự phẫn nộ đó.

- Anh hai em rất dễ tâm đến chị mới có thể tức giận đến như vậy.
- Có lẽ vậy._Hạnh Nghi càng nghe Tử An nói càng cảm thấy không vui.

Đã bao năm trong căn nhà này cũng chỉ để ý đến Thiên Tư không có Thiên Trầm. Hai người nói chuyện phím được vài câu, Hạnh Nghi liền tìm cách trở về phòng nếu không chỉ sợ sự tức giận sẽ để Tử An phát hiện.

Tử An nhìn bộ dạng Hạnh Nghi rời đi liền dâng lên cảm xúc kì lạ, hoài nghi càng tăng cao. Cho dù có kì vật thì sao cô không tin vẫn là không tin.

45. Chương 45: Chịu Nhục

Vì người dễ bản thân chịu thiệt một chút cũng chẳng sao, thế nhưng có những chuyện không phải nhịn nhục thì người khác sẽ bỏ qua.

Em vẫn là không tự bảo vệ được mình khi không có anh bên cạnh, cho đến bao giờ em mới tự lo được cho bản thân?

Nhà hàng nơi Tâm Di làm việc khá bận rộn, hôm nay có khách quý đến đãi tiệc tại nhà hàng nên tất cả nhân viên phải chuẩn bị thật chu toàn.

Tâm Di mới vào làm được mấy hôm nên cũng còn khá ngỡ ngàng. Cô không biết là có khách quý đến cỡ nào mà cả chị quản lí cũng khá căng thẳng. Cô cũng không bận tâm quá nhiều chỉ cần làm tròn bổn phận của mình là được.

- Tâm Di một lát em ra ngoài đó chuẩn bị bàn tiệc một chút._tiếng chị quản lí vang lên.
 - Vâng em biết rồi!_Tâm Di cười một cái liền đi ra ngoài trong bộ đồng phục của nhân viên nhà hàng.
- Mỗi nhân viên trong nhà hàng đều có công việc riêng của mình, Tâm Di hăng say làm việc cùng với một người khác có nhiều kinh nghiệm hơn cô.
- Chị có biết hôm nay là ai đãi tiệc hay không?_Tâm Di vừa sắp xếp chén bát cho đẹp mắt trên bàn tiệc vừa tò mò hỏi một nhân viên.
 - Chị nghe nói là một công ty người mẫu tổ chức ăn mừng._cô gái kia cũng không quan tâm lắm nhàn nhạt đáp.
 - Vậy mấy lần trước họ đã từng đãi tiệc ở đây chưa?
 - Chị cũng không biết, chị cũng mới vào làm không lâu.

Tâm Di có gì đó bất an nhưng không nói được là lo lắng vì điều gì, nghe đến hai tiếng

” người mẫu

” liền có cảm giác sợ sệt. Cô không sợ người mẫu mà sợ một người cô quen biết làm người mẫu.

Sau khi bàn tiệc được chuẩn bị sẵn sàng, chị quản lí ra kiểm duyệt một lần được chị ta gật đầu đồng ý thì Tâm Di mới dám đi vào.

Cuối cùng thời gian đãi tiệc cũng đến, những vị khách đặc biệt bước vào, tất cả bọn họ đều là nam thanh nữ tú ngoại hình chuẩn vô cùng. Mọi người đều vào vị trí, duy chỉ có ba chỗ trống còn thiếu người, mọi người có vẻ không hài lòng về thái độ của người đến trễ. Tiếng xì xầm bàn tán quanh bàn tiệc càng lớn, có người không hài lòng bĩu môi khinh thường nhưng chỉ là sau lưng. Nhưng hầu như họ chỉ trách móc một người.

- Cô ta làm cái gì giờ này còn chưa tới?
- Cô ta ý bản thân có chút sắc đẹp cùng quyền lực liền vênh váo, chẳng xem chúng ta ra gì.
- Chúng ta cũng có công vì sao lần nào giám đốc cũng chỉ xem cô ta là nhất.
- Lần trước không phải vì cô ta mà công ty có tổn thất không nhỏ sao?

- Thôi đi đừng để cô ta nghe được chúng ta sẽ không yên đâu.

Rất nhiều tiếng chỉ trích nhưng họ tuyệt đối không thể để cô gái kia nghe được nếu không họ đừng hòng được nhân nhả đứng trong giới người mẫu.

- Nè hôm nay có con trai tổng giám đốc đến nữa có chị em nào muốn lấy điểm hay không?

- Nghe nói cậu ta rất đẹp trai nhưng ăn chơi cũng có tiếng.

- Cậu ta chỉ có mười mấy tuổi đầu trong khi chúng ta đã hai mươi mấy tuổi còn muốn xơi hay sao?

- Bất quá chỉ có thể ngắm không thể xơi.

Nói xong cả bàn tiệc liền cười để giết thời gian chờ người đến. Không biết qua bao nhiêu thời gian người ta mới thấy có ba bóng người bước vào. Một người con gái có nét đẹp quyến rũ trong bộ váy đỏ thắm, một người phụ nữ trung niên và một thiếu niên tuấn lãng.

Những người ngồi bàn tán này giờ cũng nhón nháo lên tiếng chào hỏi. Có người nịnh nọt còn kéo ghế cho ba người.

Ngay khi ba người vào vị trí, những nhân viên lập tức mang thức ăn lên. Tâm Di cùng một nhân viên tốp sau mang rượu vang lên. Tâm Di thái độ tươi cười của một người phục vụ.

Có một phục vụ nữ vô tình lắc lư khay đựng rượu làm đổ lên đôi giày của Y Ngân. Nhưng người phục vụ đã nhanh trí lách người sang một bên, bởi vì theo kinh nghiệm cô gái này biết chắc tội với Y Ngân sẽ không có kết quả tốt. Chỉ tiết vì cô gái kia lách người sang một bên theo quán tính Tâm Di đi phía sau liền tiến vào chỗ cô gái đó.

Y Ngân bị rượu đổ lên làm bẩn giày nhìn xuống đôi giày liền tức giận ngẩng đầu nhìn. Nhưng người trước mặt Y Ngân hiện giờ không phải cô gái kia mà là Tâm Di. Sự tức giận trong Y Ngân càng lớn, quyết tâm hành hạ Tâm Di.

- Chúc quý khách ngon miệng!_Tâm Di cùng những người phục vụ đặt hết ly rượu lên bàn liền đồng loạt chúc.

Tâm Di không hề để ý đến có một ánh mắt nhìn cô đầy mưu toan. Tâm Di tươi cười liền xoay người rời đi. Còn chưa được hai bước lập tức bị một tiếng nói quen thuộc gọi lại.

- Khoan đã! Cô kia đứng lại!_Y Ngân gương mặt điềm tĩnh nhưng chất giọng đầy đe dọa.

Tất cả những người phục vụ không rõ là gọi ai đồng loạt xoay người. Tất cả bọn họ đều có chút ngạc nhiên duy chỉ có một cô gái có chút lo sợ. Tâm Di thì vô cùng thoải mái, cô cũng không cảm thấy thái độ mình phục vụ có gì không tốt nên không cần lo lắng.

- Là cô đó._Y Ngân hất mặt về phía Tâm Di.

Những người phục vụ khác thấy không phải gọi mình liền lập tức đi vào trong. Cả cô gái gây tội kia cũng nhanh chóng biến đi mặc dù biết Tâm Di sẽ bị oan chịu thay nhưng cô gái này không muốn mất việc.

Tâm Di chỉ vào mình có điều không hiểu, cô còn định hỏi quý khách cần gì nhưng khi nhìn vào gương mặt kia thì cô chắc rằng mình sẽ gặp tai vạ. Tâm Di hít sâu một cái, nụ cười có chút không tự nhiên.

- Quý khách cần gì ạ?_Tâm Di vừa nói vừa tiến lại gần Y Ngân.

- Chắc...chắc... Đây không phải Dương tiểu thư sao? Có ngại khi uống với tôi ly rượu hay không?_Y Ngân nở nụ cười đẹp nhất.

Nụ cười đó làm biết bao chàng trai say đắm nhưng đối với Tâm Di nụ cười kia làm Tâm Di lạnh sống lưng. Cô không biết Y Ngân nhận quen biết cô có ý định gì nhưng dự cảm không lành trong Tâm Di ngày càng dâng cao.

- Xin lỗi chị em không biết uống rượu._Tâm Di cúi đầu xin lỗi mong cho Y Ngân tha cho cô.

- Cầm đi nhấp một ngụm cũng được nếu không tôi coi như cô không nể mặt làm mất đi sự chuyên nghiệp của phục vụ nhà hàng._Y Ngân đứng dậy cầm theo ly vang đỏ trên tay đưa đến trước mặt Tâm Di.

- Thật sự em không biết uống.

- Cầm đi!_Y Ngân gần từng chữ.

Nói là mời mọc nhưng thập phần trong lời nói của Y Ngân là cảnh cáo lẫn đe dọa. Tâm Di nghe nói đến có thể ảnh hưởng đến uy tín của nhà hàng lập tức mặc kệ mình có biết uống hay không liền đưa tay nhận ly rượu.

Rất tiếc ly rượu chưa đến tay Tâm Di đã rơi xuống sàn gạch bóng loáng vỡ tan tành. Vang đỏ văng tứ tung trên sàn làm bắn hết đôi giày và váy của Y Ngân.

Sau tiếng vỡ của ly rượu không gian nhà hàng như ngưng đọng, cả bàn tiệc cũng trợn tròn mắt nhìn Tâm Di. Nhân viên phục vụ thì ai cũng thầm mong rằng Tâm Di không sao nhưng có được chẳng khi người Tâm Di đắc tội lại là Y Ngân cô người mẫu nổi tiếng đánh đá chua ngoa.

Tâm Di như bất động trước hành động và nụ cười nửa miệng của Y Ngân. Tâm Di chắc rằng ly rượu kia cô còn chưa chạm đến, Tâm Di còn định thanh minh xin lỗi nhưng đã không kịp. Mọi người đều cho rằng lỗi do cô.

- Cô không muốn uống có thể từ chối không cần cố ý làm đổ ly rượu._Y Ngân thay đổi thái độ trách mắng Tâm Di trước mặt mọi người.

- Em xin lỗi nhưng...em thật sự không cố ý, đó không...không phải lỗi của em._Tâm Di kinh hãi.

Tâm Di không thể tin được là Y Ngân tự buông ly rượu ra vì sao đổ lỗi cho cô. Nhưng trong tình hình hiện tại Tâm Di có nói cái gì thì cũng không ai tin.

- Quản lí đâu?_Y Ngân đáng người kiêu ngạo.

- Xin hỏi cô có chuyện gì ạ?_chị quản lí hốt hãi chạy ra có chút hoảng sợ. - Các người dạy phục vụ như thế nào mà cô ta lại hất rượu vào khách như vậy?_Y Ngân liếc Tâm Di đầy thù ghét.

- Tâm Di mau xin lỗi cô Tạ đi!_chị quản lí hướng Tâm Di nghiêm mặt.

- Thật sự không phải lỗi của em.

- Cô nói không phải lỗi của cô chẳng lẽ là lỗi của tôi? Đừng tưởng có người chống lưng thì tôi sẽ sợ cô._Y Ngân cố ý nhấn mạnh về sau để đe dọa Tâm Di.

Ý tứ Y Ngân rất rõ ràng cho dù có Tử Phong ở đây cũng như vậy thôi. Nhưng câu nói này lại đã kích lòng tự trọng của Tâm Di, cô không dựa vào ai cả tự cô có thể đứng vững không cần bất cứ ai hậu thuẫn.

- Thật sự em không cố ý.

- Tôi không cần biết cô làm như vậy là không nể mặt tôi, hơn nữa lại làm bẩn giày và váy tôi nữa cô tính thế nào đây?_Y Ngân muốn chính là hạ nhục Tâm Di không làm cô mất mặt chỗ đông người nhất định không bỏ qua.

- Xin cô Tạ bớt giận chúng tôi thay mặt Tâm Di xin lỗi cô.

- Tôi không cần chị xin lỗi, nếu tôi không thấy thành ý của cô ta thì nhà hàng này không cần kinh doanh nữa.

Chị quản lí cùng Tâm Di kinh hãi chỉ một việc nhỏ như vậy mà Y Ngân muốn tuyệt đường sống của người khác.

- Em thành thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của em._Tâm Di bất đắc dĩ nhận lỗi

- Chỉ một lời xin lỗi thì có thể xong sao?

Tâm Di có chút khó thở, lỗi thật sự không phải do cô nhưng vì sao Y Ngân một mực đổ lỗi cho cô. Nếu bởi thường tiền chưa chắc cô đã đủ tiền cho bộ váy cùng đôi giày hàng hiệu của Y Ngân.

- Vậy chỉ muốn như thế nào?

- Đơn giản cô lau sạch giày cho tôi, lau sạch chỗ này không để lại bất cứ mảnh thủy tinh nào.__Y Ngân đắc ý được một bước tiến một thước.

Tâm Di trợn mắt kinh hãi Y Ngân chính xác là muốn hạ nhục cô. Công việc vệ sinh vốn do nhân viên vệ sinh làm, nhân viên phục vụ thì chỉ phục vụ không hề động đến những việc như vậy. Xem ra hôm nay Tâm Di không làm theo ý của Y Ngân thì đừng mong có thể rời khỏi đây.

- Sao? Không muốn làm? Vậy được để tôi nói rằng nhà hàng không chuyên nghiệp thái độ phục vụ không tốt để xem còn kinh doanh được hay không?__nhìn thái độ không phục của Tâm Di làm cho Y Ngân càng đắc ý muốn cô có oan không thể kêu.

Tâm Di muốn kháng cự nhưng có chút bất lực. Thật ra cô có thể từ chối không làm lập tức thôi việc nhưng cô không thể để nhà hàng vì cô mà đánh mất danh tiếng bấy lâu. Hơn nữa nơi đây có rất nhiều nhân viên có hoàn cảnh khó khăn cần việc để làm, cô không thể ích kỉ chỉ vì bản thân liên hại tất cả bọn họ mất việc.

- Được, em sẽ làm.__Tâm Di hít sâu một cái đi lấy mọi thứ sẵn sàng cho việc lau dọn.

- Tâm Di!__chị quản lí lo lắng.

- Chị không cần lo em làm được.

Tâm Di thật tỉ mỉ ngồi xuống lau sạch giày cho Y Ngân trước mặt mọi người. Người thiếu niên tuấn lãng này giờ mọi chuyện vờ như không quan tâm nhưng mọi việc đều đổ vào mắt. Hắn có chút khó chịu khi nhìn thấy chuyện chướng mắt.

Tâm Di lau sạch giày cho Y Ngân liên tục bị cô ta bắt lỗi, nếu lau quá nhẹ sẽ bảo không sạch, lau quá mạnh sẽ dẫn đến trầy xước. Nhưng thật ra mọi người biết rất rõ đôi giày này chỉ mang một lần lập tức vứt cũng không quá quan trọng.

Một thời gian Y Ngân mới chịu buông tha Tâm Di. Tâm Di lại chuyển sang lau dọn phần rượu và thủy tinh trên sàn. Tâm Di còn chưa kịp quét những mảnh thủy tinh liền bị lời nói của Y Ngân làm cho đứng hình.

- Dùng tay nhặt những mảnh thủy tinh, tôi sợ cô quét không cẩn thận lại sót sẽ làm bị thương người khác. Tự tay nhặt sẽ kĩ càng hơn có đúng không?__Y Ngân cười mỉa.

- Vâng! Em biết rồi.

Tâm Di khó khăn lại tiếp tục ngồi tỉ mỉ nhặt từng mảnh thủy tinh, vì có rất nhiều mảnh thủy tinh nhỏ nên cô chắc chắn phải nhặt rất lâu. Rất không may tay Tâm Di nhiều lần bị thủy tinh đâm phải rướm máu nhưng cô vẫn cố cắn răng chịu đau, cô có thể sẽ từ bỏ công việc này nhưng không thể ảnh hưởng đến người khác. Cho dù cô muốn nghỉ việc cũng phải kết thúc công việc này. Vết đâm mỗi lúc một nhiều, một sâu Tâm Di rất muốn rơi nước mắt nhưng cô không thể yếu đuối, tuy vậy khóe mắt cô vẫn cay cay. Tâm Di nhớ TP nhưng cô không có can đảm gọi tên anh.

” Tử Phong! Không có anh em vẫn là trở nên yếu đuối!

”

Một giọt nước mắt khô rơi trên mặt sàn, nhưng Tâm Di đã nhanh chóng lau đi. Y Ngân đắc ý ngồi nhìn, nhìn thấy Tâm Di như vậy cô ta thật vui mừng.

” Muốn đấu với tôi , đợi cô có quyền lực đi Tâm Di!

”

Người thiếu niên bực dọc rời khỏi bàn đi đến cạnh Tâm Di kéo Tâm Di đứng dậy.

- Tay cô như vậy còn muốn làm sao? Đi vào trong đi!

Tâm Di bị kéo đứng dậy bất ngờ có chút không tự nhiên nhích ra xa người thiếu niên.

- Xin lỗi! Tôi không thể liên lụy nhà hàng được.

- Cô không cần lo tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.

- Trần Vỹ về chỗ đi đứng làm loạn._bà giám đốc trừng mắt nhìn đứa con trai của mình.

Tâm Di kinh ngạc nhìn người thiếu niên trước mặt. Trần Vỹ? Không lẽ cậu ta chính là người đã từng gây tổn thương cho Kỳ Quân? Tâm Di có chút không tin vào mắt, người con trai này cũng có lúc tốt như vậy sao? Vậy vì cái gì lúc trước hấn lại ra tay nặng với Kỳ Quân như vậy, gây thương tích cho người khác mà vẫn có thể yên ổn như vậy đúng là thân thể không tầm thường. - Mẹ à, con cảm thấy cô người mẫu này của mẹ có phải là quá đáng rồi không?_Trần Vỹ tức giận liếc mắt nhìn Y Ngân.

- Cậu vì hạng phục vụ rẻ tiền này chỉ trích tôi sao?_Y Ngân liếc Trần Vỹ rồi lại khinh thường nhìn Tâm Di.

- Đây là chỗ đông người đừng bắt tôi nói ra._Trần Vỹ khinh thường nhìn Y Ngân.

Hạng người trợ trên hấn đã thấy nhiều nhưng có người thích hạ nhục người khác như Y Ngân lần đầu hấn ta mới thấy. Bất quá người ta cũng vì mưu sinh nên mới làm chuyện này sao cô ta lại không có trái tim thích hành hạ người khác.

Y Ngân vì câu nói của Trần Vỹ mà mặt mày tái nhợt, Trần Vỹ nổi tiếng ngang tàn, hấn nói cái gì nhất định làm cho dù cô là người mẫu mang nhiều lợi ích cho công ty của nhà hấn thì sao. Hấn một khi không vừa mắt lập tức khiến người đó biến mất. Hấn từ nhỏ đã được nuông chiều, là một quý tử lời hấn nói ra vô cùng có giá trị.

- Cô đi vào sát trùng vết thương đi, nhà hàng không phải có người vệ sinh riêng hay sao bảo họ ra dọn._Trần Vỹ hướng Tâm Di nói chuyện.

- Nhưng..._Tâm Di vẫn không thể tin Y Ngân dễ dàng tha cho cô như vậy đâu.

- Tôi bảo không sao là không sao._Trần Vỹ nhíu mày có chút khó chịu.

Tâm Di gật đầu cảm ơn một cái liền đi vào trong, Y Ngân bực tức không nói nên lời, cô ta vẫn còn chưa hành hạ Tâm Di đủ kia mà. Trần Vỹ đi về chỗ cũ ghé sát tay Y Ngân thì thầm.

- Cô đừng tưởng không ai nhìn thấy việc cô làm.

Toàn thân Y Ngân cứng lại vì câu nói của Trần Vỹ. Cô đã diễn rất tốt vẫn để Trần Vỹ phát hiện nếu để mọi người biết cô có lòng hành hạ Tâm Di mà cố ý hắt hủi vào váy của chính mình thì không tốt một chút nào. Bàn tiệc vẫn được tiếp tục nhưng khá căng thẳng.

Tâm Di đi vào trong liền tìm băng sơ cứu, bàn tay cô dày đặc vết thương e rằng trong mấy ngày tới cô không thể đứng tới bất cứ thứ gì. Cô đúng là không hợp với công việc này. Trong mấy ngày tới nếu Tử Phong về đột xuất cô phải nói với anh thế nào đây? Tâm Di thở dài có chút không vui, cô đúng là không thể dựa vào Tử Phong mãi được đôi lúc vẫn phải tự dựa vào bản thân để biết mùi đời.

- Tâm Di! Em có sao không?_cô gái phục vụ làm đổ rượu lúc này đến hỏi han.

Trong lòng cô gái này cũng có chút áy náy vì đã gây lỗi lại phải tay bỏ đi để mọi trách nhiệm cho Tâm Di chịu.

- Em không sao, chỉ là những vết thương nhỏ không đáng nói._Tâm Di cười cười tuy nhiên vết thương khá xót khi sát trùng.

- Chị xin lỗi hại em bị như vậy?

Tâm Di tròn mắt nhìn cô gái kia, có chút không hiểu cô gái kia đang ám chỉ điều gì.

- Chị xin lỗi cái gì, đâu có liên quan đến chị.

- Nếu không phải tại chị lỡ làm bẩn giày của cô Y Ngân thì cô ta đã không trút giận lên em.

Chỉ nghĩ đến sự phẫn nộ của Y Ngân lúc này, cô gái này gan lớn đến đâu cũng không dám đối mặt. Vậy mà Tâm Di có thể bình tĩnh làm theo những gì Y Ngân nói.

- Thật ra nếu không tại chị thì em vẫn không tránh khỏi đâu._Tâm Di lắc đầu không quan tâm liền chăm sóc vết thương.

Tâm Di biết rất rõ khi chạm mặt nhau thì đã định sẵn cô không thoát khỏi. Nếu như cô không quan tâm đến mấy chục người phải khổ sở làm việc trong nhà hàng thì thật chất cô có thể không làm. Nghĩ đến thì Tâm Di có chút buồn bực vì Y Ngân cố ý muốn cô hạ mình, nhưng cô không có lựa chọn. Dù sao Y Ngân cũng là người nổi tiếng mỗi lời nói của cô ta đều có giá trị hơn lời nói của cô.

- Để chị giúp em._cô gái kia mặc dù không hiểu ý Tâm Di định nói là gì nhưng vẫn khó tránh khỏi tội lỗi.

- Cảm ơn chị.

Tâm Di đột nhiên nhớ đến lời Tử Phong, khi anh về thấy cô bị thương thể nào cũng cấm cô đi làm cho mà xem. Cô còn định đi thăm ông bà Du bây giờ bị như vậy làm sao đi, đành chịu để khi vết thương lành hẳn đến thăm họ.

- Tâm Di một lát vào phòng chị có chuyện muốn nói._chị quản lí không biết từ đâu xuất hiện sau lưng Tâm Di khuôn mặt có chút không vui.

- Em biết rồi, em vào ngay.

Tâm Di được băng bó bàn tay xong liền xoay người vào phòng chị quản lí. Cô gái kia có chút lo lắng.

- Tâm Di có thể đừng nói chị ra trong chuyện này có được không?

- Chị an tâm em không nói đâu._Tâm Di mỉm cười một cái.

Cô không biết sẽ có chuyện gì, chỉ biết đã làm lỗi một là trừ lương hai là thôi việc. Tâm Di cũng đã chuẩn bị tinh thần xem như đây là bài học kinh nghiệm dành cho cô. Tâm Di bước vào phòng chị quản lí với gương mặt bình tĩnh nhất.

- Chị gọi em có chuyện gì ạ?

- Em ngồi đi chị có chuyện muốn thông báo cho em biết._trên gương mặt người quản lí có chút bất đắc dĩ.

- Chị muốn nói đến chuyện lúc này có đúng không ạ?

- Cô Tạ muốn em nghỉ việc nếu không..._chị quản lí có chút khó xử.

- Em biết rồi em sẽ thôi việc, sẽ không để nhà hàng mang tiếng đâu.

Đúng như Tâm Di nghĩ cô hôm nay không thể thoát nạn, có ai như cô không đi làm chưa được mấy ngày liền bị thôi việc. Chị quản lí gật đầu hài lòng liền đưa tiền lương cho Tâm Di. Tâm Di thất thiếu rời phòng đi đến phòng thay đồ, cô có chút mệt mỏi liền hướng bồn rửa mặt đi tới. Tâm Di hắt nước vào mặt để rửa trôi hết sự uể oải trên gương mặt. Một bàn tay của cô vẫn còn đau, Tâm Di đêm nay có lẽ lại mất ngủ.

- Chúng ta thật có duyên đi đâu cũng gặp._Y Ngân lại xuất hiện trong gương gióng nói lạnh lạnh sau lưng Tâm Di.

- Phải thật có duyên._Tâm Di xoay người trên mặt có tia bất đắc dĩ. Đây không gọi là duyên mà là xui xẻo mới gặp phải, cô đã bị cho thôi việc còn chỗ nào không làm cho Y Ngân hài lòng.

- Tôi tưởng cô chỉ biết quyến rũ những anh chàng nhà giàu mà ở không hưởng phước chứ, không ngờ cũng biết kiếm tiền cơ đấy._Y Ngân bước đến trước gương trang điểm gióng nói thập phần hạ nhục.

Từ trước đến nay, Y Ngân chưa bao giờ cho rằng Tâm Di yêu Tử Phong là thật lòng mà chỉ vì mã ngoài đẹp trai của anh cùng khối tài sản kếch xù. Vì vậy cô ta luôn không hài lòng với Tâm Di. Nay lại để cô ta thấy nhiều lần Hạo Minh che chở cho Tâm Di cô ta lại cho rằng không có Tử Phong ở bên cạnh Tâm Di giờ trò bắt cá hai tay nên càng chướng mắt.

- Chị đừng nói như vậy em không phải hạng người đó._Tâm Di càng nghe Y Ngân nói càng khó chịu trong lòng.

- Không phải hạng người đó? Tâm Di à cô lừa được ai không lừa được tôi đâu. Nếu không phải vì sao Tử Phong vắng mặt không bao lâu cô liền dựa vào sự che chở của người con trai khác._Y Ngân xoay người về phía Tâm Di gương mặt khinh thường.

Tâm Di càng lúc càng không chịu nổi những lời vu khống kia, cô đã dựa vào sự che chở của người con trai khác khi nào chứ? Nếu cô có lừa dối Tử Phong thì cho trời đánh chết cô đi.

- Em không có chị đừng vu khống.

- Còn nói không có nếu ngày đó không nhờ Hạo Minh cô đã nằm trong bệnh viện rồi._Y Ngân chợt nhớ đến ngày đó nếu không phải Hạo Minh nhiều chuyện thì Tâm Di đã không lạnh lùng mà đứng đây.

Kể cả lần bắt cóc trước kia nếu Hạo Minh chịu để cô ta ra tay thì Tâm Di đâu còn mạng để tranh giành Tử Phong với cô ta.

- Chị...chị là người lái xe ngày hôm đó._Tâm Di trợn mắt kinh ngạc có chút không tin.

Y Ngân làm sao có thể ác đến nỗi muốn sát hại cô, thậm chí muốn cô bị tổn thương vì tai nạn kia. Y Ngân bây giờ có chút không tự nhiên trong một phút tức giận nói ra động cơ gây tội của mình. Nhưng bản tính Y Ngân chính là cứng miệng nếu đã lỡ nói ra thì không cần che giấu.

- Cô cũng thông minh đó, ngày đó chính là tôi cố ý chứ không phải vô ý. Tôi hận hôm đó sao không độc ác một chút lấy mạng cô._Y Ngân nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa, gương mặt trở nên hung ác tiến sát Tâm Di.

Tâm Di kinh hãi liền lùi lại phía sau vài bước không may té ngã bàn tay vô thức chống đỡ trên nền đá lạnh lẽo. Vết thương bị chạm lại lần nữa rướm máu. Toàn thân run rẩy khi nhìn vào gương mặt đáng sợ của Y Ngân, những ngón tay mảnh khảnh không ngừng run rẩy cố tìm kiếm điểm tựa để bám víu. Cô có cảm giác Y Ngân dường như sắp phát điên muốn giết cô ngay tức khắc.

- Sao? Rất sợ có đúng không? Hôm nay chỉ là cảnh cáo lần sau đừng cho tôi cơ hội tôi sẽ còn nặng tay hơn hôm nay._Y Ngân nhếch môi cười, một nụ cười thật sự đáng sợ.

Y Ngân liếc mắt đe dọa Tâm Di liền rời khỏi phòng rửa mặt, Tâm Di ngồi lại đó vẫn còn sợ hãi. Sự ghen tuông của Y Ngân vì sao lại đáng sợ như vậy, thật ra còn những chuyện gì mà cô ta không dám làm. Tâm Di thôi nghĩ chột vật đứng dậy lại nhìn đến vết thương đang rướm máu nhưng cô không thấy đau chỉ thấy bản thân quá bất lực.

Tâm Di đi theo cửa sau rời nhà hàng, cô không muốn lại chạm mặt Y Ngân điều đó khiến Tâm Di vô thức sợ hãi. Nhớ đến những lời nói lúc nãy của Y Ngân cô như gặp ác mộng. Tâm Di gọi điện cho Kỳ Quân đến đón. Khoảng mười phút sau thì Kỳ Quân đến, trời cũng về khuya Kỳ Quân cũng có chút không yên tâm nên chạy nhanh một chút đến đón Tâm Di. Kỳ Quân thấy lạ ở chỗ mỗi lần cậu đến đón đều là cửa trước vì sao hôm nay cô lại ra bằng cửa sau.

- Sao hôm nay chị lại ra bằng cửa sau?_Kỳ Quân vô thức hỏi.

- Không có gì vì phía trước vẫn còn một bàn tiệc nên chị không muốn ở cửa trước thôi.

- Khoan đã tay chị bị làm sao vậy?

- Chỉ là bị thương trong lúc làm việc em đừng quan tâm, đi về thôi khuya rồi._Tâm Di nhanh nhẹ chớp lấy nón bảo hiểm liền leo lên xe không để Kỳ Quân hỏi nhiều.

Kỳ Quân thôi không hỏi nhưng có chút đau lòng, trước khi Tử Phong đi còn căn dặn cậu rất kĩ phải chăm sóc cô cẩn thận. Thế nào hôm nay cô lại bị thương, Tử Phong về biết ăn nói thế nào đây? Kỳ Quân có chút buồn rầu, cậu muốn khuyên Tâm Di nghỉ việc nhưng cô không nghe thì đành chịu.

- Chị hai chị có thể không đi làm được không?

- Được._Tâm Di cười cười cố nói to để át đi tiếng gió vì tốc độ nhanh của xe trên đường.

Kỳ Quân bị một câu của Tâm Di làm cho sợ hãi, cô là thay đổi khi nào mới hôm trước cậu khuyên nghỉ chẳng phải cô nhất quyết không chịu hay sao.

Tâm Di lại vô cùng thanh thản, cô bị thôi việc rồi có cái gì không được. Nghỉ tới hôm nay là một ngày xui xẻo, ông bà Du có gọi cô cùng Kỳ Quân dùng cơm nhưng cô vì công việc này nên hẹn lại hôm khác vậy mà lại xảy ra chuyện này.

- Chị đổi tính hay sao?

- Chị bị đuổi việc rồi có muốn làm cũng đâu có được.

Kỳ Quân nuốt khan một cái cổ nhin cười. Hóa ra là cô bị đuổi việc nhưng cậu cũng không quan tâm lí do bất quá do cô vụng về làm bể chén đĩa nên bị đuổi cũng phải. - Mà hôm nay hai bác có nói gì đến chị hay không?

Kỳ Quân vừa nghe cô nói có chút chột dạ, hôm nay cũng may là cô bận việc nên không đi nếu không lại xảy ra chuyện lớn.

- Không...không có, họ chỉ bảo khi nào chị rảnh thì sang chơi._Kỳ Quân cố không chế sự mất bình tĩnh.

Rốt cuộc cũng đến căn hộ, Tâm Di mệt mỏi vệ sinh cá nhân xong liền leo lên giường ngủ. Kỳ Quân nhìn Tâm Di ngủ cũng vào phòng mình, lại nhớ đến chuyện ở nhà họ Du.

Kỳ Quân đến nhà Tử An dùng bữa cơm, đáng ra có mời cả Tâm Di nhưng cô bận việc không thể đến chỉ có một mình Kỳ Quân đến đó.

Bữa cơm thật ra không có gì đặc biệt, đặc biệt ở chỗ có sự xuất hiện của một cô gái lạ với một tư cách làm cho Kỳ Quân giật mình kinh hãi.

Bàn cơm được chuẩn bị tất cả mọi người vào vị trí, từ trên lầu một cô gái xinh đẹp như búp bê bước xuống. Kỳ Quân có chút bất ngờ đưa mắt nhìn Tử An chờ giải thích, nhưng Tử An không nói vì chính cô cũng không biết phải nói thế nào.

Hạnh Nghi ngồi vào bàn, ông bà Du có chút không tự nhiên nhưng vẫn cố tươi cười.

- Đây chắc là bạn trai của Tử An rồi đúng không?_Hạnh Nghi tươi cười đưa tay ra chào.

- Chào chị em là Kỳ Quân, còn chị là..._Kỳ Quân cười cười đưa tay chào lại.

Trong tiềm thức của Kỳ Quân nghĩ rằng cô gái trước mặt chắc là chị họ của Tử An chẳng?

- Chào em chị là Thiên Tư, hôn thê của anh Tử Phong.

Một câu này làm cho bốn người còn lại cứng người, Kỳ Quân càng kinh hãi hơn. Ở đâu ra một hôn thê thứ hai trong khi Tâm Di mới chính là hôn thê Tử Phong. Nói Tử Phong nói dối đánh chết Kỳ Quân cũng không tin, bảo cậu tin cô gái trước mặt dĩ nhiên không thể. Trong tình hình hiện tại Kỳ Quân đúng là tiến thoái lưỡng nan. Làm sao cậu có thể nói ra khi chưa có bằng chứng rằng cô gái trước mặt giả mạo. Huống hồ Kỳ Quân vẫn chưa tính là người trong nhà nói ra chắc gì đã có ai tin.

Tử Phong đã bảo cậu giữ bí mật dĩ nhiên cậu phải đợi hỏi Tử Phong trước để xem anh định làm gì mới hành động sau. Tính ra cho đến hiện tại cũng chỉ có bốn người biết được thân phận Tâm Di, lại không có chứng cứ gì chứng minh thân phận. Kỳ Quân dù khó chịu nhưng vẫn phải câm lặng.

Ông bà Du còn định giới thiệu Hạnh Nghi là cháu từ Mỹ mới về để đỡ rắc rối nhưng bây giờ thì xong rồi. Kỳ Quân biết chuyện đồng nghĩa với Tâm Di sẽ biết như vậy chuyện sẽ thêm phức tạp. Trái với ý nghĩ của ông bà Du Kỳ Quân cực kì bình tĩnh.

- Vậy sao? Em nghe hôn thê anh Tử Phong thất lạc đã lâu bây giờ chị trở về thật tốt._lời nói Kỳ Quân rất nhẹ nhàng.

Thế mà câu nói đó lại khiến cho ông bà Du cùng Tử An hiểu rằng Kỳ Quân đang trách móc họ che giấu hôn thê Tử Phong. Nhìn vào ánh mắt Kỳ Quân họ nghĩ rằng cậu đang tức giận

” Các người đưa hôn thê Tử Phong về như vậy chị tôi phải làm sao?

”

- Thôi chuyện này để sau hãy nói chúng ta dùng cơm đi._ông Tử Nhạc ho khan một cái phá tan sự căng thẳng.

Kỳ Quân cũng không nói gì thêm, cậu cũng không thể trách họ vì chính họ cũng không biết thân phận của Tâm Di. Chẳng bằng cậu cho qua đi hỏi ý kiến của Tử Phong còn thiết thực hơn.

Hạnh Nghi thì chẳng có gì lo lắng cô chỉ biết một điều bất cứ ai xung quanh Tử Phong cô đều muốn chiếm lòng tin ở họ. Chỉ cần có nhiều người hậu thuẫn cô sẽ không cần sợ. Còn một người cô vẫn chưa gặp đó là Thiên Ân, chỉ cần cô chiếm được lòng tin của Thiên Ân nữa thì mọi thứ không cần lo. Lúc nhỏ Thiên Ân cũng rất mến Thiên Tư nếu biết Thiên Tư trở về anh còn không vui mừng sao. Hạnh Nghi cũng không thể tin rằng Tử Phong không chấp nhận Thiên Tư, anh yêu chị cô như vậy không thể vì một cô xa lạ mới quen chưa được bao lâu như Tâm Di mà quên chị cô được.

Kỳ Quân nằm vật trên giường có chút mệt mỏi, nếu đợi Tử Phong từ chuyến công tác trở về e rằng không kịp. Cô gái kia cậu không rõ lai lịch cũng không biết vì sao giả dạng hôn thê Tử Phong. Cậu rất muốn vạch trần rất tiếc nếu đúng như lời Tử Phong nói thì tình hình hiện tại càng nguy hiểm cho Tâm Di. Có khi nào biết được thân phận của cô liền giết người diệt khẩu hay không? Kỳ Quân rùng mình một cái thôi nghĩ bấm vào số máy Tử Phong mà gọi.

- Anh nghe, có chuyện gì vậy Kỳ Quân? _Tử Phong đang làm việc nhìn vào đồng hồ liền nhíu mày.

Ở Việt Nam hiện tại đã rất khuya Kỳ Quân có chuyện gì gọi cho anh gấp như vậy.

- Anh xác định chị hai em là hôn thê của anh sao? _Kỳ Quân vẫn chưa chắc chắn được những lời Tử Phong đã nói có khi nào anh ngộ nhận hay không.

- Xác định. Vì sao em hỏi như vậy? _Tử Phong có chút căng thẳng.

- Em vừa đến nhà anh, có...có một cô gái nói cô ta chính là hôn thê của anh, anh tính như thế nào? _Kỳ Quân càng nghĩ càng khó chịu trong lòng.

- Có chuyện đó sao? Vì sao anh không nghe bất cứ ai trong nhà nói với anh?

Tử Phong đầy mắt có chút phức tạp, ai lại to gan giả mạo hôn thê anh. Dám đem anh làm tên gốc có phải chán sống rồi không? Cả ba mẹ cùng Tử An vì sao che giấu anh cho là họ không biết cũng phải nói với anh một tiếng.

- Họ có ý định che giấu sợ làm anh phân tâm ảnh hưởng đến công việc nhưng em nhịn không được. _với tư cách một người em Kỳ Quân muốn đòi lại công bằng cho Tâm Di.

Nếu đứng ở cương vị của Tâm Di cậu cũng chắc rằng cô cũng muốn lấy lại công bằng cho bản thân. Nếu ở vị trí của Tử Phong anh càng không thể để một cô gái xa lạ giả mạo hôn thê anh.

- Được rồi xong công việc hôm nay anh lập tức trở về.

Chuyện đã đến nước này anh dù chưa hoàn thành chuyến công tác cũng phải trở về. Cô gái kia chắc chắn có người đứng sau mới dám to gan như vậy.

- Vậy được, anh mấy giờ về thì nói để em cùng chị Tâm Di ra đón?.

- Không cần phiền phức anh về sẽ lập tức đến tìm Tâm Di.

Anh không chỉ phải đến tìm cô mà lập tức phải khôi phục thân phận cho cô. Cô chưa nhớ lại cũng không sao, anh sẽ ở bên cạnh để giúp cô nhớ lại.

Tử Phong nói chuyện với Kỳ Quân xong lập tức làm việc, cho dù có mất một số hợp đồng anh cũng phải trở về không có khả năng nán lại.

46. Chương 46: Phát Hiện

Đã là sự thật thì không thể che giấu, một người biết thì những người còn lại cũng có ngày sẽ biết.

Tội lỗi dày đặc không có khả năng tha thứ, sự chịu đựng luôn có giới hạn đến một mức nào đó lửa giận sẽ thật sự dâng trào.

Màn hình laptop Tử Phong bật sáng, bên trong chính là gương mặt của 3K. Mặt 3K có chút căng thẳng, Tử Phong bảo anh ta phải bảo vệ Tâm Di vậy mà hết lần này đến lần khác để Tâm Di bị thương. Trọng

trách này 3K thật sự sắp gánh không nổi. Vừa rồi mới nhìn đến đoạn phim mà người cận vệ quay được 3K đã giật mình đến mạch máu cũng bị đông cứng. Nếu còn không nói cho Tử Phong biết chỉ e khi anh về sẽ lột da anh ta ra.

- Chủ tịch tôi thật xin lỗi!

- Anh lại gây chuyện sao? _Tử Phong nhíu mày khó hiểu.

- Cứ cho là vậy. Cậu xem video và đoạn ghi âm tôi gửi cho cậu rồi cho tôi ý kiến._3K bộ dạng vô cùng nghiêm túc không có khả năng đùa cợt.

Màn hình máy tính của Tử Phong lập tức nhận được một đoạn phim cùng một đoạn ghi âm, càng xem mày anh càng nhíu chặt sự giận dữ càng tăng. Anh đúng là đánh giá thấp Tạ Y Ngân rồi, biết Tâm Di là bạn gái anh vẫn có thể ra tay. Anh bây giờ thật sự không biết khen cô ta gan dạ hay mắng cô ta ngu ngốc.

” Y Ngân cô dám đụng đến người của tôi, cô chán sống rồi có đúng không?

”

Anh là một nam nhi đáng lí không muốn so đo nhưng đã quá sức chịu đựng của anh rồi. Nếu không phải nhiều lần anh tha cho cô ta thì cô ta có thể lộng hành như bây giờ sao. Cô ta chính là không biết trời cao đất dày, muốn anh cho một bài học thì mới dừng tay.

- Chủ tịch cậu định như thế nào? _3K nhìn vào sắc mặt của Tử Phong cũng đủ biết anh vô cùng tức giận.

Một khi Tử Phong nổi giận thì người kia không có đường sống, Y Ngân đã nhiều lần được Tử Phong tha cho dĩ nhiên sẽ tội gấp bội, hình phạt cũng theo đó mà nhân lên. Lần này cả sự nghiệp của Y Ngân sẽ không còn cách cứu vãn

- Không nhân nhượng._lời nói trầm thấp thoát ra khỏi đôi môi mỏng.

Nếu tha thứ nhiều lần không có tác dụng thức tỉnh thì cứ trừng phạt để cô ta thấy hậu quả trước mắt.

Tử Phong có chút suy tư nhìn bộ dạng của Tâm Di, trong lòng dâng trào sự đau xót. Mỗi một vết thương trên tay cô cũng như những mũi kim đâm vào tim anh. Nhìn Tâm Di vì người khác mà hi sinh sự tôn nghiêm của bản thân anh cảm thấy bản thân thật bất lực. Cô cần rằng chịu đau cũng không khóc, một cô gái chịu nhiều nỗi đau như vậy anh lại để mặt cô một mình. Đôi mày nhíu lại, nhãn thần sâu lắng, Tử Phong có cảm giác bản thân đã quá vô tình chăng? Anh muốn tự cô đứng vững trên chính đôi chân cùng ý chí của bản thân. Cô là người có thể sẽ thừa kế một gia sản lớn của gia đình, anh muốn cô kiên cường để tiếp quản và khôi phục cơ nghiệp nhà họ Diệp.

”Thiên Tư! Xin lỗi, là anh sai anh vẫn luôn tin rằng em có thể tự bản thân đứng vững

”

Thiên Tư!

Thiên Tư!

Trong lòng Tử Phong không ngừng gọi tên người con gái anh đã một thời lãng quên, anh cứ tưởng quên cái tên kia đi cô sẽ không phải chịu đau khổ. Nhưng có lẽ anh sai rồi cho dù cô ở bên cạnh anh với một thân phận mới đi chăng nữa cô vẫn phải chịu sự thống khổ của quá khứ. Cô hiện tại phải chịu đủ mùi vị của đời nhưng anh quá cứng rắn muốn cô tự bước đi trên con đường đầy chông gai cùng nguy hiểm. Có lẽ đã đến lúc anh thực hiện trách nhiệm chính đáng của một vị hôn phu, dùng vòng tay và tình yêu của anh che chở cô cho đến hết cuộc đời.

- Ý cậu là thả tay._3K cũng không nhẫn tâm nhìn một cô gái sự nghiệp sụp đổ.

Tâm Di của anh liền bị cô gái độc ác kia hại cho thê thảm như vậy, anh tha cho cô ta thì anh không phải Du Tử Phong. Bây giờ cho dù có mười Khả Chiêu đứng trước mặt cầu xin cũng không thay đổi được quyết định của anh.

- Không cần biết cô ta là ai lập tức cho cái tên Tạ Y Ngân biến mất khỏi làng giải trí cho tôi._giọng Tử Phong băng lãnh.

Chỉ cần có những lời nói của cô ta thì cũng như đã có bằng chứng xác nhận rằng cô ta có động cơ mưu hại người như vậy còn đứng vững được hay sao?

Anh muốn xem nếu không có tiền tài cùng quyền lực trong tay thì cô ta có thể làm cái gì.

Không gian nơi Tử Phong làm việc vô cùng sáng sủa và cũng ấm áp. Nhưng vì một câu nói này của Tử Phong mà trở nên âm u giá lạnh.

Tuyệt đường sống!

Tử Phong chính xác là trở nên vô tình tuyệt đường sống của Y Ngân.

Nghe được một câu này của Tử Phong mà 3K tóc tai dựng đứng, đang ở Sài Gòn nóng bức vì sao anh ta cảm thấy như có gió lạnh thổi qua khiến cả người rét run. Nghe đến đây thôi cũng đủ biết Tử Phong có bao nhiêu lửa giận, anh chỉ hận nỗi không làm cho cô gái kia biến mất khỏi thế gian này.

- Đã rồi! _3K hít sâu một cái cổ trắn tỉnh bản thân.

3K nuốt khan một cái. Lần này thì anh ta đúng là gây họa lớn rồi, nếu không nhờ người thiếu niên kia ra tay ngăn cản không biết Y Ngân còn làm ra những chuyện gì. Nhưng chính Tử Phong đã nói nếu không có gì nguy hiểm tính mạng cho Tâm Di thì không cần ra mặt. Họ chỉ làm theo lời anh mặc khác cũng không muốn làm Tâm Di hoảng sợ. Nếu để một người lạ mặt giúp đỡ thì thà cứ để cô tự xử lí, tùy duyên cô liền có quý nhân giúp đỡ.

Tử Phong đã ra lệnh thì Y Ngân thật sự không còn đường thoát. Nói thẳng ra từ nay trở về sau Y Ngân không còn khả năng ngóc đầu dậy. Một tội lỗi phạm phải nhiều lần thì không có khả năng tha thứ.

Y Ngân nóng lòng hành hạ Tâm Di lại quên mất bên cạnh Tâm Di luôn có người của Tử Phong. Cô ta không biết rằng từng lời nói hành động đều không qua được mắt Tử Phong.

Sai lầm lớn nhất của Y Ngân là yêu người không nên yêu và đụng đến người không nên đụng. Y Ngân quá tự phụ rằng bản thân có ít danh tiếng cùng quyền lực nên không để ai vào mắt. Nếu cô không ngu ngốc đi làm những chuyện không nên làm thì cuộc sống đã vô cùng bình yên.

- Còn nữa anh điều tra một lần nữa cái tên Doãn Hạnh Nghi cho tôi._Tử Phong không có khả năng để yên cho cô gái này.

- Không phải đã từng điều tra không có kết quả sao? _3K có chút khó hiểu.

Những lần trước Tử Phong đã điều tra không phải thân thể cô gái này hoàn toàn bình thường sao, anh cũng đã cho qua chuyện này rồi tại sao bây giờ một lần nữa khơi lại. - Cô gái đó thật sự có vấn đề._Tử Phong cảm thấy cô gái này có một thân thể cực bí ẩn.

- Được, khi cậu trở về sẽ có kết quả.

Sau câu nói màn hình vi tính 3K tối đen, 3K lại nhớ đến một sự thật cách đây không lâu anh ta cùng Thiên Ân phát hiện được. Chính sự thật này làm trách nhiệm bảo vệ Tâm Di càng thêm nặng nề.

Hạnh Nghi đã có ý định thì nhất định phải thực hiện, ngay hôm sau lập tức đến nhà Thiên Ân. Cô đã gặp Thiên Ân nhiều lần đi cùng Tiểu Kỳ nên cũng không còn lạ. Ngay từ nhỏ Thiên Ân đã vô cùng hòa nhã, yêu thương xem hai chị em cô như em gái của mình nên sẽ không có khả năng không chấp nhận cô.

Hạnh Nghi được tài xế nhà họ Du bước đến trước cổng nhà họ Lăng.

- Cho hỏi cô tìm ai? _giọng cô giúp việc vang lên.

- Tôi muốn gặp bác Lăng cùng anh Thiên Ân.

- Thật may hai người họ đang trong phòng khách mời cô theo tôi.

Hạnh Nghi theo chân người giúp việc tiến vào phòng khách, Thiên Ân cùng ông Lăng đang bàn một số chuyện. Nghe cô giúp việc đến thông báo có người cần gặp họ cũng gác công chuyện lại một bên.

Cả hai người ngạc nhiên về cô gái lạ mặt đột nhiên xuất hiện, thật ra cũng chỉ có ông Lăng ngạc nhiên. Thiên Ân đang thắc mắc cô gái này đến nhà anh để làm gì. Anh gặp cô gái này rất nhiều lần rồi cũng chưa một lần tiếp xúc nói chuyện. Hiện tại cô gái này lại đến tận nhà tìm gặp là có chuyện gì nghiêm trọng sao?

- Cháu chào bác, em chào anh!_Hạnh Nghi nở một nụ cười.

- Em ngồi đi, em đến tận nhà tôi là có chuyện gì?_Thiên Ân đang lo lắng chẳng lẽ là Tiểu Kỳ hoặc Tâm Di xảy ra chuyện.

- Em là Thiên Tư, em vừa lấy lại kí ức nên trở về tìm Tử Phong._Hạnh Nghi nhàn nhã ngồi đối diện hai người nói chuyện.

Thiên Ân cùng ông Lăng có chút không tin, cô gái trước mặt thế nào lại là Thiên Tư được.

- Cháu biết hai người sẽ không tin nhưng cháu đã đến nhà anh Tử Phong rồi. Còn đây là kỉ vật._Hạnh Nghi nhìn thái độ của họ cũng không có gì là lo lắng về thân phận của mình, cô đưa tay chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ.

Nghe đến nhà họ Du đã biết đến chuyện này thì đầu óc ông Lăng càng cứng nãy giờ mới thả lỏng. Còn Thiên Ân thái độ điềm tĩnh, anh nhếch môi cười một cái không rõ ý tứ. Bởi vì anh muốn biết cô gái này giả dạng Thiên Tư nhằm mục đích gì. Anh đang nhớ đến một bí mật lớn mà anh biết được cách đây không lâu.

Cô nhi viện Lạc Dương.

Thiên Ân cùng 3K vì điều tra thân thế Kỳ Quân nên đã cùng nhau đến cô nhi viện Lạc Dương. Nơi đây là nơi mà ông bà Dương nhận Kỳ Quân về nuôi sau nỗi đau mất đi đứa con trai. Trong quá trình đưa Thiên Tư lẫn trốn, con trai duy nhất của ông bà Dương bị một cơn bạo bệnh nên đã qua đời. Vì để bà Ngọc Hoa đỡ nhớ thương con đồng thời muốn để Thiên Tư có người bầu bạn nên ông Dương Thanh đến đây để nhận nuôi một đứa trẻ.

Cô nhi viện hiện tại rất đông trẻ mồ côi, người trông nom cũng đa số là người mới. Thiên Ân và 3K có chút khó khăn trong việc điều tra tư liệu cá nhân của một đứa trẻ hơn mười năm về trước. Nghe nói người trông nom cách đây mười năm cũng đã - Em biết chuyện Tâm Di và Tử Phong chứ?_Thiên Ân không quan tâm cô gái trước mặt là ai chỉ cần cô ta tránh xa Tâm Di ra là được.

- Em biết chứ._Hạnh Nghi đáp gọn.

Hạnh Nghi có phần không hiểu Thiên Ân muốn ám chỉ điều gì.

- Em vẫn muốn chen chân giữa họ?_Thiên Ân có lòng tốt nhắc nhở.

Anh không muốn tuyệt đường sống người khác, Thiên Ân muốn cô gái trước mặt biết khó mà lui. Anh không muốn vì một mục đích xấu xa nào đó hại cô mất tất cả. Nếu để Tử Phong biết chuyện cô gái này chắc chắn không được yên. Một minh chứng rất sáng trước mắt là Tạ Y Ngân, trong vòng chưa đầy hai mươi bốn tiếng cả nhân hàng thời trang của gia đình sụp đổ, danh tiếng bản thân gãy đổ cũng thành hư không.

Điều này chứng tỏ nếu Tử Phong buông tha thì nên tìm cách rút lui nếu không thì đường sống không còn.

Ai đụng đến người của Tử Phong đều không có đường sống, anh có thể tạo điều kiện cho họ đi lên cũng có thể kéo họ xuống một cách không thương tiếc. Thiên Ân nhìn Hạnh Nghi có chút thương tiếc, nếu cô biết đường lui từ bây giờ thì có lẽ không sao. Nếu cô nhất quyết đi đến cùng anh cũng sẽ làm bạn diễn đợi đến khi Tử Phong về sẽ tính.

- Em là hôn thê của anh ấy sao gọi là chen chân? Em chỉ về đúng với vị trí của mình thôi._Hạnh Nghi từ tốn nói.

Điều cô nói cũng không có gì sai nhưng vấn đề ở chỗ thân phận của cô không phải thuộc về vị trí đó. Cô đang xem nhẹ những người quanh cô, không phải ai cũng có thể để cô qua mặt một cách dễ dàng.

- Vậy thì tôi không có ý kiến, tôi chỉ nhắc em lần cuối hãy suy nghĩ trước khi làm.

- Anh vì một cô gái mới quen biết không lâu muốn đẩy em ra khỏi Tử Phong?

Hạnh Nghi có chút không tin người con trai trước mặt chẳng phải lúc trước rất mến Thiên Tư sao. Tại sao hôm nay giống như biến đổi thành một con người khác hoàn toàn xa lạ.

- Không có, anh chỉ sợ Tử Phong khó xử thôi. _Thiên Ân chống chế.

- Anh yên tâm Tử Phong yêu em như vậy chắc chắn sẽ có sự lựa chọn. _Hạnh Nghi nói chắc như mọi việc nằm trong sự dự đoán.

- Phải, chắc chắn nó sẽ có sự lựa chọn. _Thiên Ân cười cười không có ý kiến.

Thiên Ân không biết cô gái này là ai có thân phận thế nào lại rành từng tấc một mối quan hệ của Tử Phong. Anh không quan tâm cô gái này là ai, hiện tại anh chỉ có thể giữ chân cô gái này chờ Tử Phong trở về định đoạt.

Tâm Di rời khỏi nhà từ sớm để đến trường, sau khi tan học cô lại đến tìm một bác sĩ tâm lý. Mấy ngày trước cô đã được vị nam bác sĩ lần trước giới thiệu bác sĩ tâm lý để tìm hiểu bệnh tình.

Trong một căn phòng sáng sủa, vị bác sĩ nữ khá trẻ đang ngồi cầm cúi ghi chép. Nghe tiếng gõ cửa liền nở nụ cười mời khách vào.

- Chào bác sĩ em đến theo lời giới thiệu. _Tâm Di khép cửa đi đến trước mặt Hà Lam.

- Em là Tâm Di? _Hà Lam cười một cái.

Hà Lam cũng là học trò của Join được ông triệu tập từ Anh trở về để điều trị cho Tâm Di. Hà Lam là một bác sĩ tâm lý giỏi rất am hiểu những trường hợp mất kí ức như thế này.

- Dạ phải, bác sĩ là người sẽ chẩn đoán bệnh của em sắp tới có phải không?

- Phải, gọi chị là Hà Lam thì được rồi.

- Chị có cần làm xét nghiệm gì không ạ? _Tâm Di tròn xoe mắt hỏi.

- Không cần, em cứ ngã người ra ghế thả lỏng người thì được rồi. _Hà Lam tươi cười đẩy Tâm Di vào một ghế tựa.

Tâm Di nguyện ý làm theo, cô không biết Hà Lam định làm gì nhưng cứ làm theo biết đâu được cô có thể lấy lại kí ức.

Sau khi Tâm Di ngã người Hà Lam lấy trong túi ra một sợi dây chuyền vàng rất đẹp.

- Đạo gần đây em cảm thấy thế nào, có còn gặp ác mộng không?

- Vẫn còn mà còn mơ nhiều hơn. _Tâm Di hướng mắt lên trần nhà, tâm trạng khá thoải mái.

- Em thường mơ thấy những gì? _Hà Lam đi đến sau lưng Tâm Di.

- Em mơ thấy lửa, máu và sợi dây chuyền bạc.

- Nó có giống sợi dây này không? _Hà Lam thả sợi dây chuyền có mặt hình tròn xuống trước mặt Tâm Di.

- Không giống. _Tâm Di lắc đầu phủ nhận.

- Vậy em cứ nhìn thẳng vào mặt dây chuyền đừng chớp mắt rồi nhớ lại xem sợi dây chuyền em nhìn thấy có hình dạng như thế nào? Tâm Di chăm chú nhìn theo lời Hà Lam, cô có chút mỏi mắt.

- Em nhớ không rõ lắm hình như là hình ngôi sao.

- Chị sẽ lắc sợi dây chuyền em cứ thả lỏng rồi làm theo lời chị từ từ nhắm mắt lại, nếu nghe chị gọi phải lập tức mở mắt biết không? _lời nói Hà Lam nhẹ nhàng nhưng có chút căng thẳng.

Nếu để Tâm Di ngủ quá lâu có khi gây hôn mê bất tỉnh, khi đảm nhận việc này Hà Lam đã cân nhắc rất kĩ mới sử dụng phương pháp thôi miên này để giảm bớt đau đớn cho Tâm Di. Join và Tử Phong căn dặn cô rất kĩ nếu có sơ suất gì cô thật sự gánh không nổi.

- Được rồi chúng ta bắt đầu._sợi dây chuyền trên tay Hà Lam đung đưa.

Tâm Di càng nhìn càng mờ mắt, hàng mi dần dần khép lại rồi chìm vào giấc ngủ. Trước mắt Tâm Di hiện ra một căn nhà thật to thật đẹp, cô có cảm giác thân quen.

- Tâm Di nói cho chị biết em thấy gì?_Hà Lam rủ rỉ bên tai Tâm Di.

- Em thấy một biệt thự rất to._Tâm Di thì thào đôi mắt nhắm nghiền.

- Em bước vào căn biệt thự đó đi xem có cái gì trong đó.

Tâm Di đúng là bước vào được thật, cánh cổng chỉ cần cô đẩy nhẹ một cái đã mở ra. Tâm Di bước vào nhà nhưng không thấy ai, cô nhìn quanh căn nhà thật trống trải ngoài những đồ vật vô tri vô giác thì không thấy ai nữa. Tâm Di có cảm giác sợ hãi nơi này.

Tâm Di cứ đi mãi lại thấy một căn phòng, cô đưa tay chạm nắm cửa mở cửa phòng. Căn phòng toàn sách và tư liệu, căn phòng đó cũng im ắng lạ thường.

- Em thấy một căn phòng, bên trong phòng có một người đàn ông trung niên và một bé gái.

- Em có thể đi gần xem họ nói những gì?

Tâm Di cứ như vậy mà tiến lại gần hai người trong giấc mơ nhưng rất tiếc cô không nghe được gì cả. Trước mắt Tâm Di đột nhiên không còn không gian lúc này, mọi thứ đã biến mất mà thay vào đó một biển lửa.

- Lửa! Lửa rất lớn, không thể thoát..._Tâm Di hoảng sợ kêu gào.

- Tâm Di mau tỉnh lại, nghe chị mở mắt ra!_Hà Lam kinh hoàng đánh thức Tâm Di.

Xem ra Tâm Di đã thật sự gặp một chuyện thật đáng sợ trong quá khứ. Cô chỉ cần thiếp đi thì những ám ảnh ngày đó lại hiện về.

Tâm Di trán đầm mồ hôi khó khăn mở mắt, bàn tay Tâm Di run rẩy. Cô không dám nhớ lại. Mọi thứ diễn ra quá nhanh cô chưa kịp nhớ lại đã biến mất.

- Em thấy thế nào rồi?_Hà Lam đỡ Tâm Di ngồi dậy đầy mắt cô hoang mang nhìn Tâm Di.

- Em không sao, em vẫn thường gặp ác mộng như vậy nên quen rồi._Tâm Di thở nhẹ.

- Vậy em có thể cho chị biết người em gặp trong giấc mơ là ai không?_Hà Lam cố hỏi lại lần nữa.

- Đứa bé gái có thể là em nhưng người đàn ông kia thì em không biết.

- Vậy được rồi, lần sau chúng ta tiếp tục. Chắc em mệt rồi chúng ta nghỉ ở đây._Hà Lam quay lại bàn làm việc.

- Khi nào thì em có thể nhớ lại tất cả?_Tâm Di nắm chặt tay vẫn còn chút sợ hãi.

- Còn tùy nhưng chị muốn nói rằng hiện tại em muốn dừng lại vẫn chưa muộn._Hà Lam ghi chép tình trạng vào hồ sơ bệnh án.

- Vậy hệ quả trầm trọng nhất là gì?_Tâm Di có chút lay động muốn từ bỏ.

- Ý thức hiện tại của em có thể cũng không còn._Hà Lam nghiêm túc nhìn Tâm Di.

Tâm Di cùng Hà Lam nói vài điều về sức khỏe của Tâm Di. Sau đó, Tâm Di chào Hà Lam ra về. Tâm Di bắt đầu có cảm giác sợ hãi, cô bây giờ đột nhiên muốn rút lui không muốn nhớ tiếp nữa. Nếu cô đã quên đi tại sao phải nhớ lại có phải bản thân cô đã quá cố chấp rồi không? Những lời Hà Lam nói chính là một sự cảnh báo.

Bàn tay Tâm Di có chút đau rát, nhìn vào bàn tay đầy thương tích Tâm Di thở dài. Ác mộng của Tâm Di chính là cái tên Tạ Y Ngân.

Tâm Di nhìn trời đã không còn sớm không khí có chút nóng bức, hình như cô đã ở trong phòng khám rất lâu.

Điện thoại Tâm Di reo lên cuốn đi tất cả suy nghĩ của Tâm Di. Nhìn vào màn hình điện thoại Tâm Di xuất chút đánh rơi điện thoại.

- Em nghe!_giọng Tâm Di có chút không tự nhiên.

- Em hiện giờ ở đâu anh lập tức đến đón._Tử Phong nghe giọng cô liền nhủ mày.

Tử Phong đã về sớm hơn dự định, tin anh về cũng chỉ có vài người biết. Vừa xuống máy bay anh đã lập tức gọi điện cho Tâm Di. Anh biết cô vừa rời phòng khám nhưng muốn tận tai nghe giọng nói của cô, tận mắt thấy sự bình an của cô.

- Anh Tử Phong! Anh về rồi sao?_Tâm Di vui mừng bàn tay nắm chặt điện thoại.

Tại sao cô không nghe anh nói sẽ trở về? Bây giờ lại xuất hiện ở đây, Tâm Di có chút khó hiểu.

- Anh vừa về, em ở đâu anh đến đón?

- Em đang ở...mà thôi anh không cần đến đón em tự về được._Tâm Di nhủ mày nhìn bàn tay của mình.

Cô không muốn anh thấy cô trong bộ dạng hiện tại, anh chắc chắn rất mệt mỏi nên không cần phiền đến anh.

- Em lại có chuyện che giấu anh, anh biết em ở đâu chờ anh ở đó biết không._giọng Tử Phong dịu dàng có chút thất vọng.

Cô tử tế đến mức không muốn nói đến tội trạng của Y Ngân nhưng Tử Phong thì không thể làm như không có chuyện gì.

Ngay sau đó điện thoại cũng tắt, Tâm Di nhìn vào điện thoại liền thất vọng. Anh giận cô nữa rồi sao? Nếu không vì sao tắt ngang điện thoại không kịp cho cô nói gì. Tâm Di thở dài xoay người định rời đi thì sau lưng xuất hiện tiếng nói quen thuộc.

- Tâm Di!

47. Chương 47: Trốn Tránh

Nếu để anh khó xử vậy để tự một mình em đau trả lại cho anh hạnh phúc, hãy xem như anh và em có duyên không phận.

Nếu có chuyện gì anh cũng sẽ cùng em đối mặt vì sao không cho anh cơ hội, anh đã từng nói cho hết cuộc đời này người anh yêu cũng chỉ có em.

Tại một quán cà phê cách phòng khám không xa.

Không gian quán vô cùng thoải mái, hai bên quán có đài phun nước làm cho người ta có cảm giác rất mát mẻ. Trong tình cảnh oi bức của khói bụi đường cùng xe cộ thì nơi này quả là thoáng đãng vô cùng lí tưởng để thưởng thức cà phê cùng nhau nói chuyện hàn huyên.

Hai cô gái xinh đẹp ngồi đối diện nhau, một dáng người trông cứng rắn tự tin, một dáng người có sự mỏng manh mềm yếu.

Tâm Di điềm tĩnh khuấy ly nước đưa lên môi uống một ngụm, Hạnh Nghi cũng tương tự nhưng trông bộ dạng có chút quá tự tin nên thành ra kiêu ngạo.

- Bạn muốn nói chuyện gì với tôi?_Tâm Di không có hoài nghi cười một cái.

Chẳng qua vừa định đi đến một chỗ chờ Tử Phong đến đón, Tâm Di nghe phía sau có tiếng người gọi nên xoay người quan sát liền thấy Hạnh Nghi nở nụ cười. Hạnh Nghi nói rằng có chuyện muốn nói với cô nên hai người tìm một nơi để ngồi, vì gặp bạn nên Tâm Di đã quên mất lời Tử Phong rằng chờ anh đến đón.

- Cũng không có gì chỉ là tình cờ đi ngang đây thấy bạn nên muốn nói chuyện một chút._Hạnh Nghi cười thái độ hòa nhã.

Trong thâm tâm Hạnh Nghi có chút không nỡ nhưng mục đích của cô lại quan trọng hơn. Nghe Thiên Ân nhắc đến Tâm Di cô mới nhớ còn một việc phải làm là tách Tâm Di khỏi Tử Phong nếu kế hoạch có Tâm Di căn bản có khó khăn.

- Thật không có gì sao? Tôi thấy bạn hình như có tâm sự thì phải._Tâm Di hút một ngụm nước từ trong cốc.

Tâm Di cười đưa cặp mắt trong veo nhìn Hạnh Nghi ngờ vực tra hỏi. Nhìn bộ dạng Hạnh Nghi rõ ràng có chuyện quan trọng muốn nói nhưng không chịu hé môi.

- Tôi tò mò muốn biết nếu Tử Phong có người con gái khác bạn sẽ tính như thế nào?_Hạnh Nghi nhếch môi cười.

Tâm Di nghe câu hỏi mà nụ cười trên môi cứng lại có chút không tự nhiên. Cô đang thắc mắc tại sao Hạnh Nghi quan tâm đến chuyện này. Tử Phong mới rời khỏi cô chưa đầy hai tuần đã có người con gái khác sao?

Không có khả năng.

Tâm Di lại cười lấy lại bình tĩnh, cô tự nghĩ chỉ vì Hạnh Nghi thấy Tử Phong quá hoàn hảo nên muốn thử lòng cô. Có thể Hạnh Nghi muốn xem thái độ của cô đối với việc khi anh không chung thủy sẽ xử lý như thế nào thôi.

- Anh ấy không có khả năng có người con gái khác._cô vô cùng tin tưởng anh.

- Nếu cô gái đó là cô gái anh ấy yêu trước khi yêu bạn thì sao?_Hạnh Nghi tiếp tục đặt vấn đề.

Tâm Di đến lúc này thì thật sự mất bình tĩnh, người con gái anh yêu trước khi anh yêu cô không phải là hôn thê của anh sao. Cô khi chấp nhận yêu anh cũng không có nghĩ đến vấn đề này bởi vì ai cũng nói với cô rằng cô gái kia đã chết. Một người đã chết làm sao có thể trở về nên Tâm Di chưa hề lo nghĩ đến điều Hạnh Nghi vừa nói.

- Vẫn không có khả năng vì cô gái kia đã chết._Tâm Di phản xạ trả lời theo suy nghĩ.

- Ai nói với bạn cô ấy đã chết, cô ấy vẫn còn sống và đã trở về._Hạnh Nghi ánh mắt sắc bén quét qua gương mặt sắp tái nhợt của Tâm Di.

Lời nói Hạnh Nghi rất nhẹ nhàng nhưng lại như một tảng đá đè ép trái tim Tâm Di.

Bàn tay Tâm Di run rẩy cầm chặt ly nước, cô đưa lên môi nhấp một ngụm để trấn tĩnh bản thân. Đôi môi Tâm Di hình như cũng trở nên run rẩy theo, đáy mắt có chút đau xót cùng tuyệt vọng.

Tâm Di cười chua xót trong lòng, cô đang nghĩ nếu thật sự cô gái kia còn sống và đã trở về cô sẽ xử lý như thế nào? Cô tiếp tục giành lấy Tử Phong hay chạy trốn tự động rút lui khỏi cuộc tình này. Một cuộc tình từ đầu cô vốn không nên bước chân vào.

- Bạn đang đùa với tôi có phải không?_Tâm Di gương mặt cười gượng mong một lời nói đùa từ Hạnh Nghi.

- Tôi không đùa._Hạnh Nghi dứt khoát dẹp bỏ hi vọng cuối cùng của Tâm Di.

Lúc này Tâm Di đã cảm thấy rất thoải mái vì sao bây giờ trở nên ngọt ngào khó thở vô cùng. Cô là đang nghe chuyện gì, tại sao mới nghe qua mà cảm thấy như bị hắt một gáo nước lạnh vào mặt.

- Vì...vì sao bạn biết chuyện này?_Tâm Di cố nghĩ cũng không ra.

Hạnh Nghi đâu có quen biết nhà họ Du làm sao biết được chuyện lớn như vậy trong khi chính cô lại không biết.

- Rất đơn giản cô gái đó đang ngồi trước mặt bạn._Hạnh Nghi vô tình ghim một cây kim thật sâu vào tim Tâm Di.

Tâm Di đôi mắt mờ dần không chớp lấy nửa cái, cô muốn phủ nhận lời nói của Hạnh Nghi, muốn cười lớn một cái bảo rằng Hạnh Nghi đang giỡn rất vui. Thế mà cả thân người cô run rẩy, cô không đủ kiên cường để coi như chưa nghe bất cứ cái gì.

- Bạn có thể dừng đùa nữa được không?_ Tâm Di cố chống chế.

- Tôi rất nghiêm túc, tôi chính là hôn thê của anh Tử Phong._ Hạnh Nghi không có khả năng dừng lại chuyện đang làm.

Hạnh Nghi rất muốn nói một câu

” tôi đang đùa thôi!

” nhưng không thể. Cái thù hận kia đã ăn sâu vào cô mười năm qua nên bằng mọi thủ đoạn cô phải chắc chắn bước được vào nhà họ Du. Nếu có Tâm Di bên cạnh Tử Phong thì anh sẽ không dễ dàng chấp nhận cô như vậy.

Nếu Tâm Di có đau khổ thì phải trách cô đã vô tình vướng vào thù hận giữa cô và nhà họ Du.

- Tôi không thể tin, nếu như vậy vì sao bây giờ bạn mới trở về?_ Tâm Di trong nhất thời không tin, trong giọng nói có chút ghen ngào.

Nếu là hôn thê của Tử Phong vì sao Hạnh Nghi không trở về sớm hơn bây giờ lại nói ra để chứng minh điều gì? Là muốn tuyên bố sẽ giành lại Tử Phong từ tay cô hay muốn cô tự động rút lui?

- Bạn không tin tôi cũng không có cách khác, hơn nữa nhà họ Du và họ Lăng đã thừa nhận tôi. Vì tôi bị mất kí ức nên không thể trở về. Bây giờ tôi nhớ lại mới nhận ra bản thân không thể quên Tử Phong._ Hạnh Nghi nhàn nhã khuấy khuấy ly nước.

Tâm Di đã không còn biết được gì nữa, sự thật này quá khó chấp nhận. Người cô luôn xem là bạn lại đột nhiên xuất hiện với một thân phận khác muốn cướp đi người cô yêu. Muốn Tâm Di trong nhất thời chấp nhận thật không có khả năng.

- Vậy bạn nói với tôi là có ý gì?_ Tâm Di run rẩy môi hỏi lại.

- Tôi muốn bạn rời xa anh ấy! Bạn cũng biết nếu có bạn anh ấy sẽ rất khó xử._ Hạnh Nghi cương quyết tách Tâm Di khỏi Tử Phong.

Cả đất trời như tối sầm trước mắt Tâm Di.

Rời xa Tử Phong?

Tâm Di lòng đau thắt khi nghe đến hai từ

” rời xa

”. Rời xa anh cô có bao nhiêu thống khổ, rời xa anh cô còn đau hơn cả cái chết. Không còn anh bên cạnh tim cô còn là của cô hay không? Hay trái tim đó cũng chết theo tình yêu của cô và anh.

Điện thoại Tâm Di lại reo trong túi xách, Tâm Di cúi đầu xin lỗi Hạnh Nghi nghe điện thoại. Bàn tay Tâm Di run rẩy cầm điện thoại, đáy mắt có chút hoảng loạn. Trong tình cảnh hiện tại cô không có can đảm nghe điện thoại, cô sợ.

Tử Phong!

Cái tên trên điện thoại đang nhấp nháy chính là anh, cô không đủ dũng khí nghe giọng nói của anh. Tâm Di chỉ sợ rằng nghe được một âm điệu nào đó của anh cô sẽ lập tức bật khóc. Từng cử chỉ quan tâm yêu thương của anh cô vẫn còn nhớ rất kĩ.

Nụ hôn ngày mưa đó đã kéo cô đến với anh.

Vòng ôm từ phía sau của anh vô cùng vững chãi.

Vòng tay ấm áp của anh ngày cô bị bắt cóc.

Nụ hôn tạm biệt mỗi lần anh rời đi.

Ánh mắt lo lắng của anh mỗi lần cô biến mất không lí do.

Giọng nói ấm áp chúc cô ngủ ngon mỗi đêm.

Nụ cười yêu thương mỗi lần anh trêu chọc cô.

Hình ảnh cuối cùng anh rời sân bay vẫn còn quanh quẩn trong tâm trí cô.

Rất nhiều! Rất nhiều tình cảm anh dành cho cô. Nó đã khắc sâu vào tận tim không có khả năng phai nhạt. Vì sao bây giờ cô cảm thấy những cái đó chỉ giống như một giấc mơ dài mà ông trời thương tình cho cô ở bên cạnh anh. Đến bây giờ có lẽ cô đến lúc phải trả sự yêu thương của anh cho một người đáng lí ngay từ đầu được nhận. Dù tim cô rất đau nhưng xem ra cô phải làm như vậy. Cô không muốn làm anh khó xử trong việc lựa chọn hôn thê và cô. Nếu để anh lựa chọn trong đau khổ thì hãy để cô ra đi, nếu sự xuất hiện của cô làm anh khó xử như vậy thì hãy để cô rời khỏi anh. Người cô yêu cần một người chăm sóc nhưng lại không phải cô. Tâm Di nuốt lệ vào tim, cô sẽ chọn cách rời xa anh. Ánh mắt đau xót ứ đọng lệ của Tâm Di nhìn chăm chăm vào tên và ảnh của Tử Phong trên màn hình điện thoại, trong tấm ảnh đó có cả cô. Tấm ảnh đó chính là nụ hôn của anh ngày mưa đã dành cho cô đã bị 3K chụp lại đưa cho cô.

Tâm Di nhắm mắt hai hàng lệ chảy dài trên gương mặt thanh thuần, Tâm Di nghẹn ngào cùng thống khổ đưa tay tắt nguồn điện thoại. Tạm thời cứ như vậy, cô biết cô trốn không khỏi anh sớm muộn cũng phải đối mặt tuy nhiên hiện tại cô không muốn gặp anh. Chỉ sợ sau khi gặp ngay cả can đảm rời khỏi anh cô cũng không có thì làm sao bốp chét tình yêu của cô dành cho anh.

” Xin lỗi anh Tử Phong, em rất yêu anh nhưng em không muốn anh khó xử.

”

- Nếu tôi không rời khỏi thì sẽ thế nào?_Tâm Di hỏi lại, đưa tay quệt đi hàng lệ.

- Không có sao, tôi chỉ có thể nói rằng không muốn chính miệng Tử Phong nói ra điều này tránh làm bạn càng thêm đau lòng mà thôi. Bạn thử so sánh giữa một người anh ấy yêu, tìm kiếm và chờ đợi năm năm với một cô gái chỉ mới yêu chưa đến một năm thì anh ấy sẽ chọn ai? Không chừng anh ấy chỉ xem bạn là người thay thế, bạn hà tất cố chấp như vậy.

Sự so sánh của Hạnh Nghi không phải bất hợp lí, mặc dù có khó khăn trong lựa chọn nhưng thế có lợi hoàn toàn thuộc về Hạnh Nghi.

Thế thân?

Chẳng lẽ những gì anh làm cho cô bấy lâu đều là dành cho hôn thê của anh?

Tâm Di nhận thua.

Cô đứng là người đến sau, cô không đủ khả năng hi vọng tình yêu của Tử Phong dành cho cô nhiều hơn hôn thê của anh. Kể cả danh phận lẫn địa vị của Hạnh Nghi đều hơn hẳn cô. Nhà họ Du thay vì chấp nhận cô thì chắc chắn sẽ chấp nhận hôn thê của Tử Phong.

- Không cần nói nữa, tôi muốn có thời gian suy nghĩ._Tâm Di từ chối nghe tiếp.

Càng nghe Tâm Di chỉ càng đau đớn, cô vẫn nuôi hi vọng nhưng càng nghe Hạnh Nghi nói cô thật sự rơi vào tuyệt vọng.

- Bạn cứ suy nghĩ, tôi cũng không ép chỉ là muốn tốt cho bạn mà thôi. Kỳ Quân chẳng phải cũng đang yêu Tử An sao? Nếu bạn làm chuyện thêm phức tạp hai người họ sẽ có kết quả sao?_Hạnh Nghi khẽ động khước môi ra chiều lời mình nói là có ý tốt.

So với Y Ngân thì Hạnh Nghi khôn khéo hơn rất nhiều không cần đe dọa hay hành hạ. Chỉ cần dùng tình bạn bè và tình yêu của Tâm Di ra lập tức có thể lung lay cô. Hạnh Nghi làm bạn Tâm Di ngay từ đầu hoàn toàn có mục đích, mặc dù cũng có chút tình cảm là thật. Nhưng tình bạn đó không đủ lớn để cản trở cô thực hiện mục đích của mình. Tâm Di yêu Tử Phong như vậy chỉ cần biết anh đau khổ hay khó xử chắc chắn sẽ tự mình rời đi cũng không cần đến Hạnh Nghi ép buộc.

- Được, nếu Tử Phong xử như vậy tôi sẽ tự động rời đi, bạn cũng phải hứa với tôi chăm sóc anh ấy thật tốt. _Tâm Di nén nỗi đau chôn chặt tận đáy lòng trao quyền chăm sóc người mình yêu cho người con gái khác.

Tâm Di ghen ngào, cô vì anh, vì Kỳ Quân và Tử An sẽ tự một mình ôm lấy nỗi đau này.

- Dĩ nhiên, tôi rất yêu Tử Phong sẽ không có khả năng làm anh ấy đau khổ. _Hạnh Nghi tử tế gật đầu.

Hạnh Nghi cười lạnh trong lòng, cô không muốn thấy Tử Phong hạnh phúc thì đúng hơn. Nỗi đau phải xa người mình yêu, bị chính người mình yêu rời đi còn thống khổ gấp vạn lần. Cô chính là muốn thấy bộ dạng thống khổ của Tử Phong cùng sự rối loạn của nhà họ Du.

Tử Phong lái xe đến trước phòng khám nhưng không thấy Tâm Di, anh nhìn quanh cũng không thấy. Anh có chút rối loạn trong lòng, anh đã đến rất gần vì sao vẫn không nhìn thấy cô. Ánh mắt thâm sâu quét khắp con đường cũng không thấy Tâm Di.

Tử Phong bước xuống xe gọi điện thoại cho Tâm Di, ánh mắt lo lắng nhìn quanh. Nhưng anh không nghe được giọng của cô, chỉ có một hồi chuông dài không người bắt máy. Điện thoại tắt ngang, Tử Phong nhàu mày có gì đó không bình thường. Tâm Di chưa bao giờ tắt ngang điện thoại của anh. Tử Phong kiên nhẫn gọi lại lần hai nhưng lại là tiếng nhà mạng.

Điện thoại tắt nguồn.

Tử Phong nắm chặt điện thoại, trong lòng dâng trào sợ hãi. Anh đã về sớm hơn dự định nhưng vẫn chậm sao? Đừng nói với anh cô gặp nguy hiểm đi!

Tâm Di!

Tử Phong gọi điện cho người cận vệ mong anh ta biết được Tâm Di đang ở đâu.

- Tâm Di ở đâu? _Tử Phong hạ giọng cố giữ bình tĩnh.

- Cô ấy đang ở trong quán cà phê đối diện phòng khám với Hạnh Nghi. Tôi có việc bận nên trở về xử lý có cho người theo dõi hai người họ vẫn chưa rời khỏi đó. _người cận vệ điềm tĩnh đáp.

Hạnh Nghi?

Cái tên này khiến Tử Phong có cảm giác bất an. Tử Phong

”ừ

” một tiếng tắt máy hướng quán cà phê đi tới. Anh không đủ nhẫn nại chờ cô rời khỏi quán. Tử Phong vừa bước vào quán làm cho không gian dường như ngưng đọng. Có rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía anh, đáng người cao ráo trong quần tây đen cùng áo sơ mi đen lịch lãm toát lên sự băng lãnh. Ánh mắt Tử Phong dò xét xung quanh tìm Tâm Di.

Dĩ nhiên sự xuất hiện của Tử Phong cả hai cô gái đều thấy. Hạnh Nghi chính là cố ý chờ Tử Phong đến. Cô muốn diễn một màn kịch cho Tâm Di xem mà Tử Phong cũng không kịp trở tay.

- Tử Phong đến rồi có cần hay không tôi nhường không gian cho hai người nói chuyện? _Hạnh Nghi tươi cười đề nghị, ánh mắt tự tin không có nửa điểm sợ sệt.

- Không cần, tôi không muốn anh ấy thấy tôi. Anh ấy đến cứ nói tôi đã đi. _Nói xong Tâm Di liền đứng dậy cầm lấy túi xách rời khỏi đó đi đến lối thoát hiểm phía sau.

Bước chân cô có chút loạn choạng, cô lại nhìn thấy anh. Tuy chỉ nhìn từ xa nhưng nó làm Tâm Di lưu luyến không muốn rời, tìm cô đau thắt. Cô muốn lưu giữ lại hình ảnh của anh. Tâm Di mỉm cười đau xót, anh vẫn đẹp trai vẫn rất phong độ, anh tiêu tụy thì phải? Lệ rơi theo bước chân, Tâm Di cố bước thật nhanh để Tử Phong không nhìn thấy cô.

Vì Tâm Di cùng Hạnh Nghi ngồi ở chỗ khuất nên phải một lúc Tử Phong mới nhìn thấy bàn của hai người. Tuy nhiên anh chỉ nhìn thấy Hạnh Nghi không thấy Tâm Di. Bởi lẽ ngay sau khi Tâm Di khuất sau

cánh cửa anh mới nhìn thấy bàn của hai người. Quán rộng người đông anh chỉ sợ mình nhìn không kĩ nên cố quan sát xung quanh nhưng vẫn không thấy Tâm Di. Tử Phong bước nhanh đến bàn của Hạnh Nghi.

Hạnh Nghi mỉm cười đứng dậy nhanh như chớp sà vào lòng gắt gao ôm lấy Tử Phong. Tử Phong còn chưa kịp hỏi tin tức của Tâm Di đã bị một màn này của Hạnh Nghi làm cho cứng người, hít thở không thông. Đôi mày anh nhíu lại khó chịu, cô ta là đang giả trò gì trước mặt bao nhiêu người ôm lấy anh. Hơn nữa anh lại là bạn trai của Tâm Di cô ta không biết tự trọng hay sao?

Cả quán cả phê cũng mất to mắt nhỏ nhìn hai con người trong tư thế hết sức mờ ám. Có người cười, có người thích thú dán mắt xem rồi bàn tán.

Nhưng có ai biết sau cánh cửa thoát hiểm có một cô gái chưa rời đi, tim đau đến nghẹt thở. Tâm Di không thể tin vào mắt, ai có thể nói cho cô biết rằng nhìn người mình yêu cùng cô gái khác trong tình trạng như vậy có bao nhiêu đau khổ. Tâm Di che kín miệng cố nén tiếng khóc bật ra. Tâm Di không còn đủ kiên cường để đứng đây chứng kiến cảnh này nữa. Cô thật sự không còn đường lựa chọn, cô không ngoan cố đến nỗi đi giành giật hôn phu của người khác, cô không muốn làm người thứ ba.

” Tử Phong! Anh thật sự không lựa chọn em.

”

Tâm Di vọt theo cửa sau chạy khỏi quán cả phê trong hàng nước mắt tuôn rơi, cô cứ chạy như vậy nhưng không biết là đang vì cái gì mà chạy đi. Vì cô muốn rời xa Tử Phong hay vì muốn chạy trốn? Sự thể như vậy cô không có can đảm đối diện. Tâm Di chạy một rồi lại đi, cô thất thần đi trên vỉa hè, bước chân siêu vẹo như người say làn tóc có chút rối loạn.

” Bụp!

”

Tâm Di bị một người vô tình đụng ngã, cô vô thức ngồi bẹp xuống đưa tay chống đỡ. Tay cô lại đau, nó rướm máu nữa rồi, vết thương cũ của cô chưa khỏi.

- Xin lỗi cô có sao không? _người phụ nữ lo lắng nhìn Tâm Di đang ngồi bẹp tâm trạng có vẻ rất xấu.

- Không...không sao._Tâm Di cố cười dù trên mi giọt lệ còn đọng.

Tâm Di khoát tay cho người phụ nữ rời đi cứ mặc cô, người phụ nữ thấy cô như vậy cúi đầu xin lỗi liền rời đi.

Tâm Di một mình ngồi nơi đó, đưa bàn tay lên nhìn, cô có vết thương thể xác nhưng rồi sẽ khỏi. Vậy vết thương lòng này đến khi nào sẽ khỏi? Cô vẫn phải chấp nhận sự thật Tử Phong đang rời xa cô, anh dùng vòng tay từng che chở cô để che chở một cô gái khác rồi.

Tâm Di muốn đứng dậy nhưng không có khả năng, cô không có sức. Chân cô cũng rướm máu là cô ngã đã sơ ý để chân cạ vào gạch lát bằng xi măng không trơn nhẵn. Tâm Di có chút chật vật trong bộ dạng này từ lúc nào cô trở nên xui xẻo như vậy liên tiếp bị thương. Tâm Di cố chịu đau tìm trong túi xách khăn giấy, cô cố đứng dậy ngồi vào mép bồn cây cảnh gần đó. Tâm Di rơi nước mắt nhưng bàn tay không lau nước mắt lại run rẩy lau đi vết máu trên chân của mình, cô cứ như vậy để nước mắt tuôn rơi.

Cô nhớ Tử Phong đã từng giúp cô băng bó chân lúc cô bị sai khớp, bây giờ cô phải tự xử lý vết thương này có chút chua xót.

Xe cộ đông đúc người qua kẻ lại không ngớt, không gian ngưng đọng để một cô gái yếu đuối ôm đau khổ ngồi bên vỉa hè.

Gió thổi!

Bụi cuốn!

Lá rơi!

Tất cả bay đi cũng không cuốn hết sự đau khổ của Tâm Di.

- Xử lí vết thương như vậy không tốt đâu.

Tâm Di kinh ngạc ngược nhìn người trước mặt, đôi mắt trong veo còn nước mắt khê động mi mắt lại lập tức cụp mắt nhìn vết thương.

Trong khi tại quán cà phê mọi việc lại không hề như Tâm Di nghĩ. Ngay khi Hạnh Nghi sà vào lòng Tử Phong anh đã lãnh đạm đẩy ra không chút lưu tình. Anh có chút bực dọc đáy mắt sâu lắng liền nhìn quanh tìm kiếm Tâm Di.

- Cô nên tự trọng một chút! Tâm Di đâu?_Tử Phong lãnh đạm chấp vắn.

- Tâm Di không có ở đây. Em quên chưa nói cho anh biết, em là Thiên Tư. Em đã trở về anh không vui sao?_Hạnh Nghi mỉm cười còn định ôm lấy tay Tử Phong.

Tử Phong nhếch môi cười lạnh gạt tay Hạnh Nghi ra khỏi tay anh. Âm điệu thoát ra càng băng lãnh không chút cảm tình.

- Cô diễn kịch còn rất kém.

- Em nói thật, hai bác đã thừa nhận em.

- Cô qua mặt được họ không qua mặt được tôi đâu.

- Anh không thể phủ nhận em là hôn thê của anh. Anh nhìn đi đây là minh chứng._Hạnh Nghi đưa sợi dây chuyền đựng đưa trước mặt Tử Phong.

- Cô nên rút lại lời mình nói. Cho dù có kỉ vật đối với tôi cô vẫn không phải cô ấy. Tôi hỏi lần cuối Tâm Di ở đâu?_Tử Phong bắt lấy cổ tay Hạnh Nghi gần từng chữ.

Hạnh Nghi kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Tử Phong có chút hoảng sợ. Không giống như cô nghĩ khi nghe đến tên Thiên Tư anh phải tỏ thái độ ngạc nhiên cùng vui mừng hoặc khó xử chút. Vì sao ngay cả một biểu hiện như cô nghĩ cũng không có. Thậm chí lời cô nói anh xem như gió thoảng qua tai, trong mắt anh chỉ có mỗi Tâm Di. Cô thật không ngờ Tâm Di trong lòng Tử Phong quan trọng như vậy.

- Cô...cô ấy vừa đi._Hạnh Nghi đau đớn nhăn mặt.

Tử Phong hừ lạnh một tiếng hất mạnh tay Hạnh Nghi ra, làm cô lão đảo ngã xuống ghế. Tử Phong liếc mắt xoay người rồi đi.

Hạnh Nghi không nhận ra cái sai của mình vẫn cố chấp đứng dậy ôm lấy Tử Phong từ phía sau. Nước mắt như dự trữ sẵn lập tức tuôn ra.

- Anh Tử Phong! Em thật sự là Thiên Tư, anh không tin em sao? Anh đừng đi em rất vất vả mới có thể trở về bên cạnh anh.

Tử Phong đứng tại chỗ bị Hạnh Nghi gắt gao ôm lấy cổ gằng kìm nén tức giận trong lòng. Anh muốn cho cô một cơ hội nhưng cô cố chấp như vậy anh không thể tha thứ được. Tử Phong dùng lực gỡ bỏ hai cánh tay mảnh khảnh đang ôm lấy anh. Anh xoay người đẩy Hạnh Nghi ra xa.

- Tôi muốn cô rút lại tất cả lời nói lúc nãy, tôi không muốn nghe bất cứ lời nào nữa.

- Vì sao em phải rút lại, em đang nói sự thật. Cả hai bác cùng anh Thiên Ân đều thừa nhận em vì sao anh không thừa nhận? Anh vì cô gái mới quen chưa đầy một năm muốn hủy bỏ hôn ước cùng tình cảm của chúng ta bao năm sao?_Hạnh Nghi nắm chặt tay kiên quyết kháng cự.

Kết quả này không như cô mong đợi, thật ra cô làm sao để Tử Phong tin tưởng. Cô được Hạo Minh thông báo rằng Tử Phong đã trở về sớm hơn dự định nên mới gấp rút gặp Tâm Di. Cô chính là muốn trước mặt Tâm Di diễn một màn kịch nhưng Tử Phong hầu như không một chút cảm xúc.

Khóe môi Tử Phong co giật, anh đang nghĩ cô gái này thật sự rất to gan một mực khẳng định bản thân là hôn thê của anh để làm cái gì. Nếu như anh không thừa nhận thì cô ta sẽ như thế nào mà thừa nhận thì sẽ ra sao? Tóm lại cô gái này trong mắt anh không có phần trăm ảnh hưởng. Nhưng là cô gái này rành hôn ước của anh cùng Thiên Tư như vậy còn có kỉ vật thì có thể là ai? Tuy nhiên anh không có thời gian

nghĩ đến anh phải gấp rút rời khỏi chỗ này đi tìm Tâm Di. Hình ảnh trong đầu anh hiện tại chỉ có Tâm Di, anh đang lo lắng cô đã gặp chuyện gì lại không liên lạc với anh.

- Tôi có thể trả lời cô. Thứ nhất cô không phải hôn thê của tôi. Thứ hai tôi chưa hề hủy bỏ hôn ước. Thứ ba người tôi yêu đúng là Thiên Tư nhưng không phải cô._Tử Phong hạ thấp giọng nhưng trong giọng nói rõ ràng có chất giọng cảnh cáo.

Hạnh Nghi kinh hãi lùi lại vài bước, anh đang nói Thiên Tư nhưng lại khẳng định không phải cô. Thật ra anh đã đoán biết được những gì?

- Em nghĩ anh vì có cô gái khác nên muốn ruồng bỏ một hôn thê mất hết tất cả như em._Hạnh Nghi không bỏ qua.

- Tôi lặp lại tôi và cô không có quan hệ gì cả cho nên không có sự ruồng bỏ. Cho đến bây giờ tôi chỉ có một hôn thê và suốt đời cũng chỉ yêu một mình cô ấy._Tử Phong nói xong lại nhấc bước rời đi.

Hạnh Nghi ngờ vực, anh bảo chỉ yêu một người vậy Tâm Di anh xem là gì? Thế thân?

- Anh muốn tìm Tâm Di sao? Cô ấy chắc chắn không muốn gặp anh đâu._Hạnh Nghi tức giận khiêu khích, đắc ý cười lạnh.

Mày Tử Phong nhú lại bước chân khựng lại. Tâm Di của anh quả nhiên bị cô gái này giở trò. Cô chắc chắn chịu uất ức rời đi.

- Cô đã nói gì với Tâm Di hả?_Tử Phong gần giọng trầm mắt tức giận càng ngày càng tiến sát Hạnh Nghi.

- Em...em chỉ nói em là hôn thê của anh, em biết anh chỉ xem cô ấy là thế thân của em thôi đúng không? Đó là sự thật._Hạnh Nghi lùi lại ngồi hằn xuống ghế ánh mắt sợ sệt nhìn Tử Phong nhưng vẫn cố giữ môi cười.

Anh lúc này thật sự đáng sợ không giống như cô đã nghĩ. Mỗi ngày cô vẫn thấy anh cùng Tâm Di bước đi không phải dáng vẻ này. Khi đi cạnh Tâm Di anh rất ôn hòa không như bây giờ ánh mắt sắc lạnh giống như muốn bóp chết cô ngay tại chỗ.

- Cô rất giỏi, nhưng có một điều tôi muốn nói cho cô biết Tâm Di có bất cứ tổn hại nào cô sẽ chịu lại gấp trăm lần thống khổ._Tử Phong cầm ly nước của Hạnh Nghi lên thả nhẹ xuống sàn.

Anh giẫm đạp lên những mảnh thủy tinh trong mắt đe dọa Hạnh Nghi. Nếu cô không muốn sống tốt anh sẽ để cô toại nguyện. Những mảnh thủy tinh bị anh giẫm đạp tan nát chính là một minh chứng cô sẽ có kết quả tương tự.

Những bàn bên cạnh thấy hành động của Tử Phong cũng trở nên rét run căm lạnh không hé nửa câu bàn luận.

Sau lưng Tử Phong lập tức xuất hiện một người cận vệ, anh ta nói nhỏ vài điều vào tai anh. Tử Phong xoay lưng về phía Hạnh Nghi nhàn nhã hạ giọng ra lệnh.

- Lập tức đưa vị tiểu thư này đến phòng điều tra của FA giao cho 3K.

Người cận vệ thoáng ngạc nhiên, cô gái trước mặt là phạm phải lỗi lớn lao gì lại đưa đến phòng điều tra của FA? Nhưng hiện tại anh ta không dám hỏi chỉ có thể làm theo.

- Đã rõ!_người cận vệ gật đầu một cái.

- Tiểu thư mời!_người cận vệ lịch thiệp đưa tay ra hiệu mời Hạnh Nghi.

- Anh muốn làm gì?_Hạnh Nghi nhìn chằm chằm bóng lưng Tử Phong.

- Cô muốn biết vì sao tôi không thừa nhận cô thì hãy đợi đến khi tôi tìm được Tâm Di chúng ta lại trao đổi sự việc này._Tử Phong lạnh nhạt bước đi.

Hạnh Nghi có chút hoảng không muốn bước đi, cô nhớ Hạo Minh ngồi gần đây vì sao không thấy? Hạo Minh đã đi đâu?

” Hạo Minh anh bỏ mặt em vì Tâm Di sao?

”

Hạnh Nghi có chút chua xót bước đi theo lời người cận vệ.

Tử Phong không chần chừ bước nhanh ra khỏi đó, dáng vẻ vô cùng lo lắng. Điện thoại của anh không ngừng gọi cho Tâm Di nhưng máy cô vẫn tắt không có tín hiệu trả lời. Tử Phong lái xe đi tìm Tâm Di nhưng cô hiện tại không biết đang ở đâu?

” Tâm Di em đang ở đâu? Có thể mở điện thoại được không?

”

Anh đúng là lo lắng không sai, anh có cảm giác cô thật sự đang rời xa anh. Chỉ mới lúc này anh còn nghe giọng nói của cô bây giờ lại không biết cô ở nơi nào. Tử Phong lo lắng đến độ gương mặt hiện rõ sự mệt mỏi cùng tuyệt vọng. Tâm Di bị cô gái kia gây cho hiểu lầm rằng hôn thê của anh đã trở về nên chắc chắn vô cùng tuyệt vọng cùng đau khổ. Cô lại một mình chịu nỗi đau này không nói cho anh biết. Cô trốn tránh anh sao, như vậy không có ích gì cả chỉ làm mọi chuyện thêm rối. Hôm nay anh còn muốn đưa cô về nhà công bố thân phận cho mọi người biết nhưng anh thế nào lại chậm hơn cô gái đa mưu kia.

Anh đã bao lần nói với Tâm Di không cho cô rời khỏi anh khi không có sự cho phép của anh vì sao cô vẫn như vậy. Cô là đang ở đâu lại như không còn ở xung quanh đây.

Anh mới trở về cô lại biến mất, cô không biết anh có bao nhiêu nhớ nhưng muốn dùng vòng tay của anh để yêu thương bảo vệ cô. Cô cứ như vậy mà biến mất không cần quan tâm đến cảm nghĩ của anh, sự lo lắng của anh cũng không có tác dụng. Anh muốn chính là nhìn thấy cô nhưng ngay cả tin tức của cô anh cũng không có thì phải làm thế nào để đến bên cạnh cô đây.

Anh không cho phép bản thân sợ hãi, anh lại nhớ đến ngày cô bị Hạo Minh bắt đi anh như điên cuồng tìm kiếm. Bây giờ lại một lần nữa anh tìm kiếm trong vô vọng. Tử Phong nhìn hai bên làn đường không có bất cứ ai cả.

Tâm Di!

Tử Phong khó khăn hít thở, anh đập mạnh tay vào vô-lăng một cái, bắt lực có, đau đớn có. Nếu thật sự Tâm Di đã xảy ra chuyện thì anh sẽ không tha cho Hạnh Nghi.

Anh tắt xe vào một bên, bước ra khỏi xe để nhìn quanh vỉa hè, anh cố chạy một đoạn thật dài nhưng không có bóng ai cả. Lúc này người cận vệ nói thấy cô ngồi trên vỉa hè này vì sao không thấy? Anh đang nghĩ cô có thể đã lên taxi về nhà hoặc đến chỗ Tiểu Kỳ, cô không có khả năng đến nơi khác.

- Tâm Di! Em có ở đây không? Ra gặp anh đi! Tâm Di em nghe thấy anh gọi không?__ anh có kêu gào cô cũng không nghe thấy.

Một chút!

Một chút thôi!

Có thể nào cho anh biết tin của Tâm Di không?

Tâm Di em đang ở đâu? Tử Phong kêu gào cũng vô ích, anh chỉ có thể chịu sự dẫn dắt vì anh đã đến muộn hơn một người.

Bởi vì Tử Phong đã không thấy khi anh vừa bước xuống xe thì có một cô gái bước vào một chiếc xe cách đó không xa, chiếc xe nhanh chóng rời đi. Cũng như Tâm Di bước khỏi tầm kiểm soát của anh.

48. Chương 48: Phần Nợ

Lời nói cũng chưa chắc nói hết sự tức giận trong lòng chỉ có hành động mới biết sự tức giận đã đạt cực hạn.

Yêu đến điên cuồng, yêu đến mạng đổi mạng thà hành động ngu ngốc cũng không muốn mất người mình yêu.

Tâm Di ngồi tại vỉa hè đột nhiên có một chàng trai xuất hiện trước mặt cô. Tâm Di có chút hụt hẫng vì người cô đang nghĩ đến đã không xuất hiện. Cô cười chua xót trong lòng làm sao Tử Phong có thể xuất hiện trước mặt cô được.

- Anh đưa em đến bệnh viện._Hạo Minh cười nhẹ ngồi xổm xuống trước mặt Tâm Di.

- Không cần đâu. Em về nhà băng bó thì được rồi._Tâm Di từ chối.

- Vậy anh đưa em về, vết thương của em có thể nhiễm trùng ở đây bụi đường rất nhiều. Tay bị thương rồi._Hạo Minh nắm lấy bàn tay bị thương của Tâm Di dịu dàng xem xét.

Hạo Minh đau xót nhìn vào vết thương cùng ánh mắt đỏ hoe của Tâm Di một tia đau lòng thoáng qua. Chính cậu ta nói cho Hạnh Nghi biết Tử Phong đã về để cô thực hiện kế hoạch này. Từng biểu hiện cùng hành động đau khổ của Tâm Di cậu ta đều nhìn thấy. Ngay sau khi Tâm Di rời đi cậu ta cũng tức tốc đuổi theo, đáng lẽ cậu ta nên ở lại quan sát Hạnh Nghi sẽ xử lý như thế nào nhưng cậu ta đã không làm cũng không quan tâm Hạnh Nghi ra sao. Không biết vì sao Hạo Minh vô cùng lo lắng cho Tâm Di lập tức đuổi theo cô đến đây. Hiện tại nhìn thấy cô trong bộ dạng này cậu ta cũng không thể làm gì khác ngoài việc nhẹ giọng an ủi.

- Được._Tâm Di có chút không tự nhiên rút tay lại, sau một lúc suy nghĩ mới gật đầu đồng ý.

Tâm Di không hề biết rằng có một chàng trai đang điên cuồng tìm cô. Nếu cô chậm một chút, nếu cô không bước vào xe của Hạo Minh sẽ có thể nhìn thấy Tử Phong. Anh đang tuyệt vọng gọi tên cô nhưng có lẽ vì trốn tránh sự đau khổ cô đã không nghe thấy lòng anh đang co thắt đau đớn. Ánh mắt Tử Phong đã mờ mịt không còn tìm thấy phương hướng.

Chiếc xe lăn bánh nhanh trên làn đường, Tâm Di buồn bã lướt mắt nhìn bên ngoài thông qua cửa kính xe. Cô không biết vì sao lại đồng ý lên xe Hạo Minh, đột nhiên cô cảm thấy bản thân dường như có quen biết với Hạo Minh từ rất lâu. Cảm giác này cũng giống như lần đầu cô gặp Tử Phong. Nghĩ đến Tử Phong cảm giác đau đớn lại ồ ạt tìm đến Tâm Di. Không biết giờ này anh có nhớ đến cô không hay anh đang vui vẻ bên hôn thê của anh?

- Em muốn đến nơi nào bệnh viện hay căn hộ?_Hạo Minh nhẹ giọng hỏi.

- Đến nơi nào anh Tử Phong không thể tìm thấy._Tâm Di lơ đãng đáp.

Cô buồn cười trong lòng cho câu trả lời của mình, cái thế giới nhỏ bé này có chỗ nào anh không tìm thấy. Chỉ e cô cho dù lên thiên đường hay xuống địa ngục đều bị anh kéo trở về. Cô trốn anh được một giờ, hai giờ hay một ngày? Tất cả hoàn toàn không đúng không chừng mười hay mười lăm phút sau Tử Phong lập tức tìm được cô. Cô thoáng giật mình với suy nghĩ của bản thân, anh sẽ tìm cô sao?

- Thật sự sao?_Hạo Minh không nhìn Tâm Di chỉ chăm chú nhìn đường.

Hạo Minh khẽ cười nếu cô muốn như vậy cậu ta có thể đáp ứng thậm chí còn đáp ứng rất tốt.

- Em đùa thôi, về nhà._Tâm Di gượng cười xoay mặt nhìn Hạo Minh.

- Nhưng anh không đùa nếu em muốn anh có thể khiến Tử Phong không tìm thấy em._Hạo Minh hạ giọng chắc nịch mỉm cười nhìn Tâm Di.

Chỉ cần cô đồng ý dù một chút dấu tích Tử Phong cũng không tìm thấy. Hạo Minh sẽ cho Tử Phong biết quyền lực của cậu ta cũng không thua kém anh. Cậu ta sẽ để anh biết cảm giác người mình yêu biến mất có bao nhiêu cay đắng cùng đau khổ.

Tâm Di kinh ngạc nhìn Hạo Minh, cô đang nghĩ cậu ta suy nghĩ như thế nào lại đề nghị như vậy? Nhưng hiện giờ ngoài việc trốn tránh cô không biết phải làm gì. Đối với Tử Phong cô không có can đảm đối mặt, giành giật Tử Phong từ tay Hạnh Nghi cô càng không có khả năng. Những hình ảnh đau lòng kia vẫn còn trong mắt cô, Tử Phong có thể dễ dàng bỏ mặt hôn thê của mình để chọn cô sao?

Không có khả năng.

Lại là một câu hỏi cùng câu trả lời tuyệt vọng, với ý nghĩ như vậy cô làm sao có thể bình thản đối mặt với anh đây.

- Em chỉ muốn đến một nơi nào đó yên tĩnh khoảng ba ngày để suy nghĩ thôi. Anh không muốn biết vì sao em trốn Tử Phong sao?__Tâm Di nheo mắt nhìn Hạo Minh.

- Không muốn biết và cũng không quan tâm. Anh có thể tìm một nơi rất yên tĩnh không có ai biết đến.__Hạo Minh thờ ơ.

Không phải Hạo Minh không muốn biết mà là biết quá rõ nên không muốn nghe lại. Nhìn Tâm Di đau khổ như vậy cậu ta có chút an tâm về Hạnh Nghi. Có lẽ kế hoạch của Hạnh Nghi đã thành công, nhưng trái lại cậu ta cảm thấy mình đau lòng khi nhìn Tâm Di trong bộ dạng này.

Tâm Di thở dài không nói nữa, mặc cho Hạo Minh muốn đưa cô đến đâu thì đến. Dù sao cô cũng muốn tìm nơi yên tĩnh để suy nghĩ, ba ngày sau cô sẽ trở về nói rõ cho Tử Phong biết ý định của cô. Tâm Di nhắm mắt ngủ thiếp đi trên xe Hạo Minh.

Tử Phong điên cuồng tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của Tâm Di. Thật sự chỉ cần Tâm Di rời khỏi tầm kiểm soát của anh thì lí trí của anh như không còn minh mẫn.

Bình thường khắp ngõ ngách đối với anh rất nhỏ bé vì sao hôm nay trở nên rộng lớn như vậy? Phải rồi thế giới nhỏ bé của anh có Tâm Di hôm nay không còn cô bên cạnh nên nó rộng lớn làm anh không đến được bên cạnh cô. Tâm Di giờ đây ra sao? Tử Phong không muốn tưởng tượng đến những nguy hiểm đáng sợ có thể mang cô rời khỏi anh.

Tâm Di của anh rất mềm yếu cô không thể chịu nổi đả kích lớn như vậy. Là anh chậm trễ, là anh quá tin tưởng vào khả năng của bản thân, mọi thứ trong Tử Phong đang sụp đổ từng chút, từng chút một. Tử Phong tìm kiếm một mối, anh ngồi bên trong xe gục đầu lên vô-lăng.

Không thấy!

Tâm Di!

Anh không thể tìm thấy cô. Rốt cuộc cô đang ở đâu? Từng lời nói yêu thương trong trẻo vẫn vang vọng trong tâm trí anh. Sự đau đớn của cô khi nhớ về quá khứ vẫn tồn tại trong anh. Sự ngưng ngừng của những yêu thương anh trao. Sự quan tâm chăm sóc từng giấc ngủ của cô dành cho anh. Thân thể mềm yếu cần anh che chở nay đâu rồi? Người con gái tiền anh rời sân bay làm anh lo lắng không thôi.

Xa rồi sao? Không thể nào như vậy. Tử Phong điên cuồng tìm kiếm, điên cuồng thổn thức gọi tên cô. Nhưng anh gọi hoàn toàn vô nghĩa cô không nghe thấy.

- Kỳ Quân!

Tử Phong gục đầu suy nghĩ liên gọi tên Kỳ Quân. Trong tình trạng hiện tại có thể cô đã về nhà hoặc liên lạc cho Kỳ Quân biết cô đang ở đâu. Tử Phong gấp rút gọi điện thoại cho Kỳ Quân.

- Anh Tử Phong có chuyện gì vậy?__giọng Kỳ Quân vang lên trong điện thoại.

- Tâm Di đã về nhà chưa?

- Vẫn chưa, có chuyện gì sao?

Nghe đến Kỳ Quân không biết tin tức Tâm Di đã là một đòn sấm đánh vào tim Tử Phong.

Tâm Di không về nhà.

Tử Phong không biết phải nén sợ hãi như thế nào vì nó đã dâng đến cực hạn rồi. Tâm trạng Tâm Di hiện giờ rất xấu cô có thể ở đâu? Cô đi với ai?

- Tâm Di không liên lạc với anh.__Tử Phong nhẹ giọng đáp.

- Chắc chị ấy không sao đâu anh đừng quá lo lắng. Để em tìm cách liên lạc rồi nói với anh sau.__Kỳ Quân hoảng sợ nhưng cố giữ bình tĩnh.

Tử Phong không nói tiếp

”ừ

” một tiếng tắt điện thoại. Tử Phong không biết bắt đầu từ đâu để tìm Tâm Di. Đột nhiên Tử Phong nhớ đến việc phải xử lí Hạnh Nghi, có thể cô gái này sẽ biết Tâm Di ở nơi nào. Cho dù không thể biết Tâm Di ở đâu anh cũng muốn biết thân phận của Hạnh Nghi là ai lại có thể tự tiện giả mạo Thiên Tư một cách trắng trợn như vậy.

Căn phòng gọn gàng ngăn nắp hằng ngày lại trở nên hỗn độn, đồ đạc bị ném tứ tung. Bình hoa vỡ nát, những cánh hoa xinh tươi cũng bị vùi dập. Nước dùng để cắm hoa trong bình cũng đổ lênh láng trên sàn.

- Đi đi! Các người đi hết đi!_Y Ngân tức giận vút đồ đạc lung tung.

Người làm không bất cứ ai dám đến gần, bình thường tính tình Y Ngân đã khó chịu hôm nay bị một đả kích lớn càng đáng sợ hơn. Trong một đêm mất tất cả, Y Ngân không thể cam tâm. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, Tử Phong đã nhẫn tâm lấy đi tất cả của cô. Anh không thể nào vô tình với cô như vậy, Y Ngân vẫn tin mình có phần trăm ảnh hưởng trong mắt Tử Phong.

” Tâm Di chắc chắn là cô bảo anh Tử Phong làm như vậy có đúng không? Tôi sẽ không để cô yên ổn đâu.
”

- Tiểu thư có người muốn gặp cô._người làm cố giữ bình tĩnh.

- Tôi không muốn gặp ai hết bảo bọn họ đi đi! Tất cả biến hết cho tôi!_Y Ngân hét lên trong cơn giận dữ.

Người làm lập tức đi ra còn chưa kịp đóng cửa phòng đã bị một bàn tay khác chặn lại. Khả Chiêu ra hiệu im lặng nhẹ khoát tay cho người làm rời đi. Khả Chiêu bước vào phòng Y Ngân có chút kinh ngạc. Cô gái xinh đẹp quyến rũ hằng ngày không còn, quần áo có chút không chỉnh tề, đầu tóc rối loạn. Phòng ốc bị Y Ngân làm cho rối tung cả lên. Khả Chiêu có chút khó thở nhắm chặt mắt đau xót không muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Ngay khi biết Tử Phong hạ lệnh trừng phạt Y Ngân, Khả Chiêu đã biết sẽ có kết quả này. Cậu ta cũng đã không cầu xin nữa, người con gái này phạm lỗi không biết sửa. Chính Khả Chiêu cũng khó chấp nhận thì làm sao Tử Phong chấp nhận được. Thật sự tình yêu trong Y Ngân chính là một con dao hai lưỡi, hiện tại nó không đem đến cái lợi như cô mong đợi mà dẫn đến một hậu quả khó lường.

Khả Chiêu khép cửa, bước chân nhẹ nhàng đi đến trước mặt Y Ngân.

- Tôi bảo các người đi đi, các người không nghe sao?_Y Ngân vơ lấy cái gối mà vút.

Khả Chiêu không nói chỉ nhẹ lắc đầu đỡ lấy món quà gập mặt từ Y Ngân. Khả Chiêu khẽ cười, hôm nay Y Ngân không trang điểm. Bộ dạng này không khiến cho cậu ta chán ghét, Y Ngân của năm năm trước chính là như vậy. Cô đơn giản đến đơn thuần, một cô gái trong sáng vì sao hiện tại lại trở nên như vậy. Nghĩ lại Khả Chiêu cảm thấy vô cùng đau lòng.

- Các người..._Y Ngân trừng mắt tức giận ngược mặt lên nhìn người đang đứng trước mặt mình.

Cặp mắt to tròn đen ẩn chứa giọt lệ. Y Ngân đã khóc. Hôm nay gương mặt Y Ngân nhợt nhạt nhưng thần sắc thể hiện rõ trên mặt, vô cùng tự nhiên không chút giả tạo. Khả Chiêu không biết nên khen hay chê, khóc hay cười khi nhìn Y Ngân trong bộ dạng này. Nếu đối với người khác đây là hình ảnh của một Y Ngân tệ hại nhất, sa sút nhất. Nhưng đối với Khả Chiêu thì đây là hình ảnh đẹp nhất mà sau năm năm mới để Khả Chiêu thấy lại.

- Anh đến đây làm gì? Anh đi ra ngoài đi!_Y Ngân ngơ ngàng vội đứng dậy đẩy Khả Chiêu đi ra ngoài.

- Y Ngân nghe anh nói._Khả Chiêu bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Y Ngân.

- Anh nói cái gì? Anh đến thương hại em có phải không? Anh rất vui khi thấy em như vậy có phải không?_Y Ngân nước mắt tuôn trào, cổ giãy giụa thoát khỏi Khả Chiêu.

- Không phải. Anh biết em rất đau khổ, anh cũng chẳng vui nhưng xin em đừng hành hạ bản thân có được không?_Khả Chiêu đau xót giữ vai Y Ngân bắt Y Ngân nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

- Em còn cách nào khác để vơi đau khổ sao, hết rồi em mất tất cả rồi. Anh nói đi em còn cái gì không?_Y Ngân tuyệt vọng nói trong nghẹn ngào.

- Còn. Em còn có anh._Khả Chiêu ôm Y Ngân vào lòng trấn an.

Y Ngân còn có Khả Chiêu một chàng trai luôn quan tâm chăm sóc, Khả Chiêu muốn quên nhưng cậu ta làm không được. Chỉ cần nhìn thấy Y Ngân đau khổ thì chính bản thân Khả Chiêu cũng chịu nỗi đau tương tự. Người mình yêu chịu nỗi đau như thế không thể nào bản thân lại nhàn nhã được.

Toàn thân Y Ngân tê cứng, ánh mắt cũng dại đi. Cô đau quá! Người cô ruồng bỏ lại là người duy nhất bên cạnh cô. Có thể nào khi hoạn nạn người ta mới biết đâu là tình yêu thật sự. Y Ngân không còn khả năng kháng cự, cô mặc cho Khả Chiêu ôm như vậy. Người con trai đã từng che chở cô cho đến bây giờ hơi ấm đó vẫn không thay đổi. Khả Chiêu vẫn dịu dàng chu đáo như ngày nào. Y Ngân còn muốn gì trong cái thế giới rộng lớn này? Người phụ nữ cần nhất là một vòng tay có thể che chở, Y Ngân đã có rồi thế nhưng cô đã bỏ qua để theo đuổi một vòng tay khác.

- Không thể nào, anh đi đi!_Sau một lúc lâu nước mắt Y Ngân ngừng rơi.

Y Ngân đẩy Khả Chiêu ra khỏi người cô, cô nhận thấy bản thân không xứng đáng. Cô có lợi dụng bất cứ ai cũng được nhưng người con trai trước mặt tuyệt đối không thể. Khả Chiêu là một chàng trai tốt, cậu ta xứng đáng tìm được một người con gái khác tốt đẹp hơn.

- Tại sao ngay cả bây giờ em cũng không cho anh che chở em?_Khả Chiêu không buông tay.

Bảo Khả Chiêu buông tay người con gái cậu ta yêu trong tình trạng hoảng loạn nhất là hoàn toàn không thể. Nếu như là lúc trước thì cậu ta nghĩ rằng Y Ngân không cần che chở nhưng hiện tại thì cô có thể tự mình đứng vững sao?

- Chúng ta kết thúc rồi._Y Ngân xoay mặt hướng khác lau đi giọt lệ.

- Có thể bắt đầu lại.

- Anh không cần thương hại em.

Khả Chiêu có chút bất lực nhưng thật sự cậu ta không thể què cô biết phải làm sao đây?

- Anh chưa bao giờ hết yêu em.

Y Ngân chấn động khi nghe câu này của Khả Chiêu. Cảm xúc của Y Ngân vô cùng phức tạp cô không biết nên vui hay buồn. Khả Chiêu vẫn còn yêu cô sao? Người con trai này chung tình đến ngu ngốc nhưng cô không thể phủ nhận người cô yêu đầu tiên vẫn là cậu ta. Có thể nào vì tiền tài danh vọng cùng ham muốn nhất thời lãng quên một người yêu cô thật lòng. Ngày hai người chia tay Khả Chiêu có bao nhiêu đau lòng cô biết rất rõ. Nhìn Khả Chiêu rời đi trong tầm mắt, ngày đó Y Ngân đã khụy xuống trong nước mắt.

Lúc đó cô muốn là danh vọng nhưng lúc đó Khả Chiêu không có bất cứ thứ gì, cậu ta chỉ là một cậu ấm bình thường không hơn không kém. Trong khi lúc đó hình tượng Tử Phong hoàn toàn trái ngược, cô có quyền lựa chọn cho mình một người tốt hơn.

Y Ngân xoay người đối mặt với Khả Chiêu có chút kinh ngạc, nhìn vào ánh mắt Khả Chiêu thật không thể nhìn ra tình yêu kia đã phai nhạt mà nó còn sâu đậm hơn trước.

Lại một vòng tay, Khả Chiêu nhẹ nhàng ôm Y Ngân vào lòng. Ánh mắt thâm trầm có tia đau lòng.

- Chúng ta có thể bắt đầu lại._Khả Chiêu nhẹ giọng nói.

Lời nói nhẹ nhàng như xoa dịu trái tim đang đau khổ, Y Ngân không biết có bao nhiêu hồi hận cùng thống khổ khi nghe câu nói này. Cô không thể tiếp nhận người con trai này một lần nữa, chỉ có thể thốt ra một câu quen thuộc đã xé nát trái tim Khả Chiêu không biết bao nhiêu lần.

- Xin lỗi! Chúng ta không thể như trước được._Y Ngân nhẹ đẩy Khả Chiêu ra khỏi người mình.

Sự thật Y Ngân đã làm tổn thương Khả Chiêu quá nhiều, một lời một câu không thể nói hết sự đau đớn cùng tổn thương đó. Nếu có cơ hội quay lại quá khứ Y Ngân sẽ suy nghĩ thật kỹ trước khi đánh rơi một tình yêu ở phía sau.

- Một cơ hội cũng không sao?_Khả Chiêu tuyệt vọng.

- Sẽ không.

- Anh hiểu rồi._Khả Chiêu gạt đầu liền xoay mặt hướng cửa phòng rồi khỏi đó.

Người con gái đó thật sự không yêu cậu ta, có ép cũng vô dụng. Cậu ta chỉ có thể cầu chúc cô hạnh phúc với sự lựa chọn của chính bản thân mình. Nếu nói tình yêu trong Khả Chiêu đã chết cũng không sai mà nói nó bất tử cũng không quá. Bởi vì Khả Chiêu không muốn yêu người con gái khác nhưng tình yêu dành cho Y Ngân cho đến bây giờ vẫn không thay đổi.

Điện thoại Khả Chiêu reo, cậu ta nhìn lại căn phòng Y Ngân lần cuối nghe điện thoại xong lập tức rời đi.

Y Ngân vô lực ngã bẹp xuống sàn ngay sau khi cửa phòng đóng lại. Bàn tay có chất lỏng đỏ tươi trào ra, mảnh vỡ bình hoa đâm vào tay cô. Sự thật đau đớn chính là cô đã mất tất cả còn cái gì để níu kéo và tiếc nuối nữa đây. Nhưng bản tính con người là không thay đổi, cô mất thì người cô hận cũng phải mất hoặc người đó sẽ không còn tồn tại. Giữa thiên thần và ác quỷ, Y Ngân chọn cách nghe lời ác quỷ.

Phòng điều tra của FA, tất cả thành viên chủ chốt đều tập hợp đầy đủ. Không gian căn phòng nồng đậm mùi chết chóc, thật sự không khí này khiến người ta có chút ngạt thở.

Tử Phong ngồi xoay lưng về phía cửa, ánh mắt tức giận hướng nhìn xa xăm. Tâm Di hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt anh rồi. Anh không thể nhìn thấy cô, không thể nghe hơi thở của cô quanh anh. Cô gái ngoan cố kia một mực không nói, một mực khẳng định bản thân chính là Thiên Tư. Nhưng hiện giờ anh không thể ra tay hay làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến cô gái này rất có thể cô gái này biết Tâm Di ở đâu.

- Nói! Tâm Di hiện đang ở đâu? Cô giả dạng Thiên Tư là mục đích gì?_giọng Tử Phong mang hàn ý.

Trong căn phòng hiện tại có năm người, Hạnh Nghi đứng giữa căn phòng này có chút hoảng sợ. Những người xung quanh cô đều là nam nhi tuấn tú nhưng ánh mắt họ nhìn cô chỉ có sát khí không có thiện ý.

- Em thật sự không biết. Em thật sự là Thiên Tư._Hạnh Nghi chối cãi hoài nghi của Tử Phong.

- Cô xác định bản thân không biết? Xác định bản thân không nói dối?_Tử Phong hạ giọng.

Anh đã rất cố kiên nhẫn đứng đây hỏi cô gái này nhưng cô gái này không hề tỏ ra sợ sệt. Anh đúng là không có khả năng tổn hại cô. Bắt anh ức hiếp một cô gái dĩ nhiên anh không làm được. Nhưng nếu vì Tâm Di anh có thể lấy mạng cô gái này.

- Em là hôn thê của anh vì sao anh một mực nghi ngờ sự mất tích của Tâm Di có liên quan đến em?

- Một cơ hội cuối.

Âm sắc phát ra không có nhân nhượng, cô thật sự muốn đau khổ anh sẽ khiến cô đau khổ. Nhưng hiện tại anh chính là không thể ra tay. Động cơ cô gái này vào nhà họ Du không rõ ràng anh cần phải điều tra rõ.

- Em không biết.

Hạnh Nghi nắm chặt tay run rẩy, có ai đó nói cho cô biết hiện tại cô phải làm gì không? Chính cô cũng đang muốn biết Hạo Minh đưa Tâm Di đi đâu? Nhưng cô lại không thể nói ra mối quan hệ giữa cô và Hạo Minh được.

Ngoan cố!

Tử Phong liếc mắt, nhãn thần u ám. Anh không điều tra ra người đứng sau Hạnh Nghi là ai thì tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

- Rất tốt! Cô không nói ra thì không cần phải rời khỏi đây._Tử Phong hạ lệnh.

3K, Thiên Ân và Khả Chiêu có chút không hiểu về quyết định của Tử Phong. Bình thường anh điều tra không được sẽ thả người hoặc có đủ bằng chứng sẽ giao cho cảnh sát xử lý. Hôm nay anh hạ lệnh giam cô gái này để làm gì?

- Cậu định giam cầm cô ta sao?_3K sờ cầm nhìn Hạnh Nghi đang biến sắc.

- Một mạng đổi một mạng.

Lời nói sắt đá như một ngọn lửa giận thật sự bùng cháy. Anh sẵn sàng làm tất cả để đổi lại Tâm Di.

Khả Chiêu cùng Thiên Ân nhìn mặt nhau, Tử Phong thật sự vì Tâm Di mà muốn lấy mạng Hạnh Nghi nếu Tâm Di gặp bất trắc sao? Anh chưa bao giờ đưa ra quyết định này, như vậy không phải phạm pháp rồi sao?

- Tử Phong thật sự không được đâu._Thiên Ân có chút kinh hoàng.

Họ thành lập FA điều tra về cái chết của ông bà Diệp và vụ bắt cóc Thiên Ân cho đến nay cũng chưa tổn hại mạng người. Cùng lắm làm bị thương vài tên trốn chạy, chưa bao giờ Tử Phong mất lí trí như vậy. Nhưng anh đã quyết định họ không có khả năng phản đối nhưng vẫn muốn nói cho anh hiểu. Họ có thể hiểu vì sao anh hành xử như vậy vì người gặp chuyện là hôn thê của anh.

- Có gì không được?_Tử Phong không quan tâm.

Sự phẫn nộ của Tử Phong không phải thể hiện bằng biểu hiện bên ngoài, trút giận vào những thứ không liên quan mà thể hiện ở cách làm việc của anh.

- Mà muốn vì chuyện nhỏ nhặt này mà phạm pháp sao?_Khả Chiêu cũng đứng ngồi không yên khi nghe lời nói của Tử Phong.

Hạnh Nghi đã thật sự run rẩy khi nghe quyết định của Tử Phong. Cô không có khả năng thoát khỏi tay anh. Hạo Minh đã từng mắng cô ngu ngốc nhưng cô không nghe. Hậu quả hiện tại chính là tự cô gánh chịu.

- Chỉ là hạ sách khi Tâm Di gặp chuyện._Tử Phong cười nhạt có chút bất đắc dĩ.

Anh tin rằng phía sau Hạnh Nghi có người đứng phía sau điều khiển, anh cũng chỉ dùng mạng Hạnh Nghi để đổi lấy Tâm Di trở về thôi. Họ chắc chắn lại muốn trao đổi điều kiện nào đó với anh.

- Tôi nghĩ cậu suy nghĩ quá nhiều rồi Tâm Di chắc chắn không sao._3K vỗ vai Tử Phong một cái.

Thà tin là Tâm Di không sao còn hơn ở đây hoài nghi rằng cô gặp chuyện. Một sự thật mà không ai muốn nghe là Tâm Di lại một lần nữa bị bắt đi.

Tử Phong không nói, gương mặt lạnh băng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

- Giam cô gái này đến khi tìm được Tâm Di hẵn tính._Tử Phong lãnh đạm rời phòng.

- Anh Tử Phong vì sao không tin em?_Hạnh Nghi run rẩy nắm lấy tay Tử Phong.

Cô muốn nói ra thân phận thật nhưng không thể, nhà họ Du đã sát hại gia đình cô. Nếu để họ biết thân phận cô há chẳng phải cô tự tìm cái chết hay sao? Tử Phong lại không tin lời cô nói, sự dè dặt của ông Hạo Ung. Quá nhiều mối lo Hạnh Nghi đã sắp ngạt thở. Nhưng con đường này chính cô đã chọn cô không có khả năng chạy trốn.

- Không cần thiết phải trả lời._Tử Phong dứt khoát gạt tay Hạnh Nghi.

Nếu để anh điều tra được tường tận thân phận cô thì anh càng không thể tha. Rất tiếc cô gái này quá tài giỏi che giấu lí lịch cực kì kín đáo. Còn nói phía sau không có ai sai khiến tuyệt đối anh không tin.

- Anh Thiên Ân, anh tin tưởng em có phải không?_Hạnh Nghi gương mặt chờ tia hi vọng từ Thiên Ân.

- Xin lỗi, tôi đã nói trước với em đây là con đường em tự chọn._Thiên Ân cup mắt lãnh đạm theo sau Tử Phong.

Tất cả đã rời đi, căn phòng trở nên âm u vắng lặng. Hạnh Nghi tuyệt vọng ngã xuống sàn. Gương mặt thất thần, gương mặt đỏ dần nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng sầm sau khi bóng lưng 3K khuất khỏi cánh cửa.

Cô thất bại rồi.

Mọi kế hoạch đã tiến triển rất tốt vì sao đến lúc này lại thành ra như vậy. Căn phòng đã bị khóa kín tất cả mọi lối có thể thoát ra, mọi phương tiện liên lạc cũng bị cắt đứt cô không có khả năng liên lạc với Hạo Minh.

Nhắc đến Hạo Minh tim Hạnh Nghi lại co thắt đau đớn. Cô tận mắt thấy khi Tâm Di rời đi, Hạo Minh cũng gấp gáp đuổi theo. Bóng Hạo Minh khuất đi thì cô cũng không dám nghĩ rằng anh thật sự bỏ mặt cô. Trái lại ngoài sức tưởng tượng của cô kể từ khi Tử Phong cho người đưa cô về Hạo Minh cũng không lộ diện.

Cô lại thua nữa rồi.

Cô thua Tâm Di rồi, cho dù Tâm Di đau khổ rời đi thì người thua vẫn là cô. Tâm Di đau khổ còn có Hạo Minh bên cạnh, còn cô một chút lòng thương xót của Tử Phong cũng không có.

Ông Hạo Ứng đột nhiên không nhận được tin tức của Hạnh Nghi thì vô cùng tức giận. Ông ta cho rằng cô đã quên lời ông nói không xem sự cảnh cáo của ông ta ra gì. Nếu Hạnh Nghi thật sự trở về với thân phận của chính cô thì không có khả năng làm nhà họ Du tin tưởng.

Ông Hạo Ứng nắm chặt sợi dây chuyền của Thiên Trầm trong tay như muốn nó nát vụn. Ông ta thề nhất định khiến nhà họ Diệp cùng họ Du tàn sát lẫn nhau. Họ đã liên kết làm năm đó ông ta khốn cùng như thế nào thì ông ta sẽ cho chính con cháu bọn họ phải gánh chịu. Hạnh Nghi là một con cờ ông ta nuôi dưỡng từ rất lâu, đáng lẽ năm đó ông ta muốn bắt đồng thời hai người nhưng Thiên Tư bị ngã va chạm mạnh hơi thở yếu ớt rõ ràng không còn khả năng sống sót nên ông ta đã bỏ lại.

Ông ta mang theo Thiên Trầm và hai sợi dây chuyền, bỏ lại sau lưng một đồng đồ nát cùng một ngọn lửa vô tình cướp đi sinh mạng của ba con người mà theo ông ta là họ không đáng sống.

Một người đàn ông cướp đi người phụ nữ ông ta yêu và một người phụ nữ ông ta yêu, hai người họ đều đáng chết. Còn đứa bé kia có chết phải trách là nó đã vô tình thấy mặt ông ta, nếu không giết nó người chết sẽ là ông ta.

Ông ta đã ẩn thân kể từ đó, lần này trở về quyết làm cho nhà họ Diệp cùng họ Du rối loạn mới hả dạ. Vấn đề là đứa con ngỗ ngược Hạo Minh luôn làm trái lời ông ta, nếu không phải vì mẹ thì Hạo Minh tuyệt đối không nghe lời ông ta.

- Thưa chủ tịch, cậu chủ đưa một cô gái rời thành phố rồi. __người cận vệ thông báo tin vừa nhận được.

- Là cô gái nào? __ông Hạo Minh đập bàn tức giận.

Đang trong tình trạng hiện tại Hạo Minh còn có tâm trạng đưa con gái đi chơi sao? Ông ta giao nhiệm vụ cho Hạo Minh theo dõi tin tức của Hạnh Nghi vì sao bây giờ lại biến mất không tin tức. Hạo Minh đứng là không xem lời nói của ông ta ra gì.

- Chính là bạn gái của Tử Phong.

- Mau tìm nó trở về!

- Đã rồi!

Năm đó vì hận nhà họ Diệp ông ta đã không cho Hạo Minh dính dáng đến Thiên Tư. Bây giờ vẫn tranh giành bạn gái với Tử Phong, ông ta không biết trong đầu Hạo Minh đang tính toán cái gì.

49. Chương 49: Bất Lực

Muốn ôm em trong tay nhưng khó quá, muốn thấy em cười nhưng anh không tìm thấy em.

Muốn có anh để xoa tan giá lạnh nhưng anh xa em rồi, muốn anh nắm lấy tay em nhưng anh đã có một bàn tay khác.

Con đường ngoằn ngoèo, uốn khúc quanh co đi đến một biệt thự cạnh biển. Biệt thự ẩn sâu dưới chân núi hoàn toàn tách biệt với bên ngoài. Ở đây không có sóng điện thoại. Dĩ nhiên các sóng điện từ có liên quan đến các thiết bị cài đặt theo dõi cũng không có tác dụng đối với nơi này. Chính vì vậy muốn dùng các thiết bị điện tử để điều tra tin tức cũng không có hiệu quả.

Gió biển thổi dữ dội, sóng biển vỗ liên hồi, chung quanh đây cách hai mươi cây số hoàn toàn không có người sinh sống, thêm vài chục cây mới thấy một căn nhà. Nơi này cách thành phố cả mấy trăm cây số trong nhất thời không thể tìm đến được.

Nơi này chỉ có thể hình dung là hoang vu, heo hút. Nếu muốn con người ta không sinh buồn chán thật khó. Trái lại hiện tại tâm trạng Tâm Di lại rất thích hợp với nơi này.

Suốt cả quãng đường cô ngủ quên, Hạo Minh cũng không có đánh thức cô. Nên con đường dẫn đến đây cô hoàn toàn không biết, chỉ biết đến nơi Hạo Minh mới tươi cười gọi cô dậy. Ban đầu cô cảm thấy có chút ngạc nhiên lẫn lo lắng vì nơi đây quả thật rất hoang vu.

Tâm Di tò mò đi theo sau Hạo Minh tiến vào biệt thự, cô nhìn trước nhìn sau lại nhìn trái nhìn phải không nhận được liên hồi.

- Anh Hạo Minh, ở đây sao không thấy ngôi nhà nào nữa vậy?

- Cách đây hai mươi cây số mới có một căn.__Hạo Minh tiến vào phòng khách nhẹ giọng nói.

Tâm Di kinh ngạc, dừng nói với cô rằng nơi đây cũng chỉ có Hạo Minh và cô đi.

- Nơi đây còn những ai?__Tâm Di nhìn quanh.

- Còn một người hầu và một cận vệ, tổng cộng hiện tại có bốn người.__Hạo Minh ngồi xuống sofa liền tiện tay vút chìa khóa xe lên bàn.

Sau câu nói của Hạo Minh thì hai người vừa nói lập tức xuất hiện. Hai người họ cười gật đầu chào hai người. Tâm Di cũng chào lại nhưng cô không có cảm giác thoải mái cho lắm.

- Đưa tiểu thư đây về phòng nghỉ ngơi.__Hạo Minh ra hiệu cho cô hầu gái.

- Tiểu thư mời đi theo tôi.__cô hầu gái ra hiệu mời liền đi trước dẫn đường.

Tâm Di đi theo sau có chút không tự nhiên, cô ngoái lại nhìn Hạo Minh chỉ thấy cậu ta cười cười khoát tay ra hiệu cho cô đi không cần để ý đến cậu ta. Biệt thự này của cậu ta căn bản cậu ta có thể làm bất cứ chuyện gì cũng không phiền đến cô lo lắng.

Người cận vệ đợi khi Tâm Di khuất bóng mới tiến đến cạnh Hạo Minh chờ lệnh. Mỗi lần Hạo Minh đến đây đều không ở lại lâu hôm nay lại mang theo một cô gái rõ ràng có việc cần xử lý.

- Nhớ xem chừng cô ấy thật cẩn thận nhưng không cho cô ấy hoảng sợ.__Hạo Minh lơ đãng nhẹ khép mắt dưỡng thần.

Hạo Minh muốn bắt Tâm Di nhưng không muốn cô hoảng sợ. Nếu cô hoảng sợ sẽ tìm cách rời khỏi đây sớm hơn dự định. Cậu ta phải cam đoan rằng trong mấy ngày tới Hạnh Nghi không gặp chuyện nếu Hạnh Nghi gặp chuyện thì cậu ta sẽ dùng Tâm Di làm điều kiện để trao đổi với Tử Phong. Tâm Di cũng là hạ sách để trao đổi lại Hạnh Nghi.

Căn biệt thự họ Du, trong thư phòng ông Tử Nhạc có chút trầm tư suy nghĩ. Ngay khi Hạnh Nghi đến ông Tử Nhạc cũng cho người điều tra nhưng vẫn là số không. Mọi tin tức đều chính xác giống như lời Hạnh Nghi đã nói. Dù cảm thấy thông tin nhận được không đáng tin cậy nhưng ông vẫn phải tin. Cô gái này nói bí ẩn không bí ẩn, nói đơn giản cũng không đơn giản.

Ông Tử Nhạc đột nhiên nhớ đến những chuyện ngày xưa, trong lòng lại có chút tiếc nuối cùng buồn phiền.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, ông nhanh tay cất tập tư liệu về Hạnh Nghi vào ngăn bàn.

- Vào đi!

- Ba, con có chuyện muốn nói.__cửa phòng bật mở Tử Phong bước vào.

- Con ngồi đi, đã gặp Thiên Tư chưa?__ông Tử Nhạc nhìn Tử Phong có gì đó không bình thường.

- Đã gặp nhưng cô gái đó không phải Thiên Tư.__Tử Phong thần sắc có chút mệt mỏi.

Đã qua một ngày rồi mà tin tức về Tâm Di cũng không có tiến triển. Tử Phong trở về nhà cũng chưa nói cho mọi người biết chuyện Tâm Di mất tích. Anh đã tìm khắp nơi, tìm đến từng phương tiện đi lại cũng không có dấu vết của cô. Về Hạnh Nghi anh tuyệt đối không bỏ qua.

- Con chắc chứ?_ông Tử Nhạc đầy mắt nghi ngờ.

Tử Phong bỏ chuyện công tác trở về trước dự định ông đã cảm thấy không bình thường. Khi bà Nhã Nhân nhắc đến cô gái mang tên Thiên Tư trước mặt anh, thần sắc anh thay đổi nhưng không phải vui mừng mà là thờ ơ, ánh mắt chứa tia oán giận. Anh không nói mọi người cứ cho rằng anh nhất thời không thể chấp nhận nên cũng không ai dám nhắc đến nữa.

- Chắc, bởi vì Thiên Tư đã trở về bên cạnh con từ rất lâu rồi._Tử Phong thở dài một cái.

Cô đã trở về bên cạnh anh từ rất lâu nhưng anh lại một lần nữa chậm chạp để cô rời đi. Nếu cô gặp bất trắc gì, anh sẽ cảm thấy bản thân là người gây lỗi lớn nhất. Mãi mãi anh cũng không thể tha thứ cho chính mình.

- Đã về khi nào? Là ai?_ông Tử Nhạc cho đến bây giờ còn chưa hiểu hết lời anh nói.

- Là Tâm Di._Tử Phong khó nhọc nhắc đến tên cô.

Cái tên anh đã gọi không biết bao nhiêu lần vẫn không thể tìm thấy cô. Nhắc đến tên cô sự đau xót lại dâng trào. Nhắc đến tên cô như có bàn tay bóp nghẹn trái tim anh. Người con gái ấy là đang lảng tránh anh hay thật sự đã xảy ra chuyện?

- Con có nhầm lẫn nào hay không?_ông Tử Nhạc không thể giấu được sự ngạc nhiên.

- Không có. Con đã điều tra rất kỹ chỉ tiếc cô ấy đã mất hết kí ức. Người nuôi dưỡng cô ấy chính là quản gia Dương Thanh ngày đó. Ba nghĩ xem có thể nhầm lẫn hay không?

Ông Tử Nhạc nghe được mà có chút ngời không vững, người con gái kia thế nào lại là Thiên Tư. Tử Phong khẳng khái tìm được Thiên Tư mới chịu buông tay. Ông cũng không thể ngờ chưa bao lâu anh lập tức chấp nhận Tâm Di. Ông đã từng đề cập đến chuyện này với anh nhưng anh bảo sẽ thật lòng yêu Tâm Di nên ông không cần lo. Rốt cuộc cho đến bây giờ ông đã hiểu vì sao anh yêu Tâm Di mà không phải cô gái khác.

- Vì sao lại che giấu chuyện này?_ông Tử Nhạc chuyển sang nét mặt nghiêm nghị có chút không vui.

- Vì con muốn bảo vệ Tâm Di. Cho đến bây giờ thì không thể giấu nữa._Tử Phong đang nghĩ sự che giấu của anh đúng là một sai lầm

Che giấu nữa cũng không có ích, cũng vì anh nghĩ che giấu sẽ làm cô vui vẻ mà sống tốt nhưng rốt cuộc cô vẫn phải chịu uất ức ra đi. Càng nghĩ sự tức giận trong anh không ngừng trào dâng, nếu Tâm Di gặp chuyện thì Hạnh Nghi cũng không cần phải sống tiếp.

- Vậy con phải lập tức mang Tâm Di trở về đây cho ba._ông Tử Nhạc tức giận ra lệnh.

Ông thật sự không ngờ lần này Tử Phong lại hành động ngu ngốc che đậy thân phận Tâm Di. Nếu ngay từ đầu anh nói ra có phải đã chẳng xảy ra chuyện mạo danh này. Nhưng trong lòng ông cũng vui mừng không kém khi tìm được Thiên Tư.

- Nhưng...Tâm Di mất tích rồi._Tử Phong căng thẳng khi thấy sự tức giận của ông Tử Nhạc.

Anh biết ông hiện tại cũng vô cùng yêu quý Tâm Di, nay lại biết thân phận của cô dĩ nhiên sẽ lập tức đón cô về. Nhưng hiện tại anh biết Tâm Di ở đâu để đón về đây.

Ông Tử Nhạc nhú mày nhăn trán. Ông vui mừng vì tìm được đứa con gái của người bạn thân, là hôn thê của con trai ông. Nhưng vui mừng chưa bao lâu lại nghe tin động trời này ông không biết nên trách Tử Phong như thế nào.

- Con...có thật là Tử Phong hay không? Sao lại sơ suất như vậy?

- Con xin lỗi! Nhất định còn sẽ tìm được Tâm Di trở về._Tử Phong hít sâu hứa với ông Tử Nhạc.

- Nếu để Tâm Di mất sợi tóc nào con liệu mà ăn nói với mẹ con, cả ta cũng sẽ không tha cho sự thất trách của con.

- Nhất định Tâm Di sẽ không sao.

- Được rồi đừng chậm trễ._ông Tử Nhạc bóp trán, khoát tay cho Tử Phong ra ngoài.

Tử Phong hiểu ý cúi đầu đi ra ngoài, còn chưa khỏi cửa lại nghe ông Tử Nhạc hỏi:

- Khoan đã, còn cô gái kia con tính như thế nào?

- Tạm thời con giữ lại đến khi tìm thấy Tâm Di sẽ tính tiếp.

Sự việc quả thật không đơn giản chỉ là giữ lại mà chính là

” mạng đổi mạng

” như anh đã nói. Những gì Tử Phong đã quyết định thì sẽ không thay đổi.

Tử Phong trở về phòng, tinh thần anh đã xuống mức tệ nhất. Tử Phong đứng trước gương hất nước vào mặt không ngừng. Chỉ bây giờ, chỉ khi một mình đứng trước gương đối diện với chính anh, anh mới nhận ra anh đang bất lực đến mức nào. Sự lãnh đạm bên ngoài cũng là để che giấu sự sợ hãi trong anh. Có lẽ chỉ có cô mới có thể xua đi nỗi sợ hãi đó.

Cho đến khi nào cô thôi đau khổ, anh thôi lo lắng? Cho đến khi nào anh mới cùng cô có thể hạnh phúc? Khoảng thời gian hạnh phúc vừa qua thật ngắn ngủi. Anh đi khắp con đường cũng không tìm được cô. Nhưng đâu đâu trong mắt anh mỗi nơi đều có bước chân của Tâm Di. Ngay cả căn phòng của anh mỗi góc đều có hình ảnh của Tâm Di.

”Anh nhớ em, Tâm Di!

”

Đôi môi Tử Phong mím chặt cố chống đỡ sự đau đớn trong lòng có thể đánh anh gục ngã. Vì sao có chút mặn mặn nơi khóe môi?

Điện thoại anh lại reo lên, tiếng reo xé tan sự im lặng. Tiếng reo cắt đứt suy nghĩ cùng nỗi sợ hãi sâu kín trong anh. Anh chỉ ấn nút nghe không nói chuyện.

- Thủ lĩnh, Hạo Minh cũng không còn trong thành phố._người cận vệ gấp gấp thông báo tin tức.

Tử Phong khép chặt mắt, tay nắm chặt điện thoại. Điều anh không muốn xảy ra lại xảy ra nữa rồi. Người con trai đó một mực không buông tha Tâm Di. Anh đang suy nghĩ liệu Hạo Minh có thể làm hại Tâm Di hay không? Nếu Hạo Minh biết Tâm Di chính là Thiên Tư thì cậu ta sẽ cư xử như thế nào?

- Được rồi.

Tử Phong tắt máy, thật không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng hỗn tạp trong anh. Anh có lo lắng nhưng cũng có an tâm. Cũng không rõ vì sao, nhưng anh tuyệt đối không để Tâm Di ở bên cạnh Hạo Minh.

Tử Phong có chút hít thở không thông khi nghĩ đến Tâm Di đang ở bên cạnh Hạo Minh. Lần trước khi không có anh ở đây Hạo Minh đã cứu Tâm Di là thật lòng hay giả tạo anh cũng không nắm rõ.

Thiên Ân ngồi nhìn vào màn hình vi tính mà vẫn vô dụng không điều tra được gì, cho đến bây giờ anh và Tử Phong thật sự tin rằng Tâm Di đã bị bắt. Tử Phong giữ lại Hạnh Nghi có lẽ là một quyết định hoàn toàn đúng đắn.

Tiểu Kỳ cũng sốt ruột không kém, vừa nghe Tâm Di mất tích cô cũng gọi điện cho Tâm Di, hỏi thăm người quen nhưng không có kết quả. Tiểu Kỳ không biết nên tìm Tâm Di ở đâu.

Tiểu Kỳ đứng trong phòng của Thiên Ân liếc mắt qua cửa sổ nhìn xuống dưới. Thành phố đã lên đèn, Tiểu Kỳ khẽ thở dài Tâm Di lại biến mất. Cô đã cảnh báo từ đầu

Hạnh Nghi không đáng tin nhưng sống chết Tâm Di vẫn tin tưởng, cô cũng đâu có cách nào khác để ngăn cản Tâm Di giao du với Hạnh Nghi.

Một vòng tay thật ấm ôm Tiểu Kỳ từ phía sau, hơi thở của Thiên Ân rất gần Tiểu Kỳ mỉm cười một cái.

- Đang lo lắng cho Tâm Di sao?_Thiên Ân nhẹ giọng hỏi.

- Đúng vậy, không biết bây giờ Tâm Di ra sao nữa thật sự em rất lo lắng. Nếu giống như lần trước..._Tiểu Kỳ không dám nghĩ đến.

- Chắc chắn Tâm Di không sao đừng quá lo lắng._Thiên Ân siết chặt vòng tay.

- Mong là như vậy._Tiểu Kỳ không phản bác.

Thiên Ân nhắm mắt cũng không dám nghĩ tới, Tâm Di gặp chuyện thì chính là Tử Phong gặp chuyện. Thiên Ân chưa bao giờ thấy Tử Phong tức giận đến mức này cùng lúc trừng phạt hai cô gái. Thiên Ân chợt nghĩ nếu thật sự Hạo Minh đã bắt Tâm Di đi thì có tổn hại gì đến Tâm Di hay không?

- À, em có chuyện này muốn nói với anh._Tiểu Kỳ xoay mặt đối diện với Thiên Ân nắm lấy tay anh.

- Là chuyện gì?_Thiên Ân nhíu mày một cái.

- Em vừa thu mua thành công nhãn hàng thời trang nhà họ Tạ. Nhãn hàng đó thật sự có chất lượng em không muốn nó rơi vào tay người khác._Tiểu Kỳ mỉm cười.

Nhà họ Tạ nợ nần chồng chất nên bị ngân hàng thu mua nhưng Tiểu Kỳ lại chọn mua lại.

Trong khi đó, sắc mặt Thiên Ân có chút không tốt, anh không phản đối cô thu mua nhãn hàng thời trang đó nhưng đụng đến Y Ngân anh thật sự rất không an tâm.

- Em có thể chuyển nhượng lại cho người khác hay không?

Đối với Tiểu Kỳ chuyện này thật sự không tốt chút nào. Khả Chiêu biết được chuyện này cũng sẽ không vui.

- Không thể nào, em rất vất vả mới giành được không có khả năng nhượng lại cho người khác._Tiểu Kỳ bĩu môi rồi Thiên Ân đi đến ghế xoay nơi bàn làm việc của anh.

Thiên Ân hít sâu một cái lại đi theo sau Tiểu Kỳ, xoay cả người cô lại đối diện với anh nhẹ giọng khuyên.

- Anh biết nhưng đụng đến Y Ngân thật sự không tốt.

Thiên Ân không sợ quyền lực của Y Ngân mà là sợ sự điên cuồng của cô ta. Một người bị ép đến đường cùng chuyện gì cũng có thể làm, thậm chí là tổn hại đến tính mạng người khác. Nếu Y Ngân biết được sự sụp đổ của gia đình cô ta có liên quan đến Tiểu Kỳ sẽ dễ dàng buông tha cho cô sao?

- Y Ngân? Chị ta có còn cái gì đâu mà em phải sợ, hơn nữa nếu em sợ ngay từ đầu em đã không làm._Tiểu Kỳ kiên quyết không buông tha.

Tiểu Kỳ làm chuyện này còn là trả thù cho Tâm Di. Tâm Di hiền lành không có quyền lực cái gì cũng phải nhịn nhục, cứ để mặc Y Ngân được một bước tiến một thước. Tiểu Kỳ lại có quyền lực hơn hà cớ gì để yên cho Y Ngân, thấy cô ta lâm vào tình trạng này cô thấy thật hả dạ.

- Cô gái của tôi ời! Em có phải cố chấp quá rồi không? Em đã từng nghĩ đến cảm giác của Khả Chiêu hay chưa?_Thiên Ân bất lực, ánh mắt cầu xin đem Tiểu Kỳ khóa người cô trên ghế xoay bởi vòng tay anh.

- Em không cố chấp, em làm việc công không muốn biết nhiều. Về phần anh Khả Chiêu anh ấy sẽ không trách em làm như vậy đâu, em cũng muốn anh ấy từ bỏ Y Ngân._Tiểu Kỳ quàng tay qua cổ Thiên Ân cười một cái.

Thiên Ân đứng thẳng người xoa đầu Tiểu Kỳ một cái, nụ cười có chút bất đắc dĩ. Thiên Ân lại theo dõi màn hình vi tính chờ đợi tin tức của Tâm Di.

Chưa bao lâu Thiên Ân lập tức nhận được một cuộc điện thoại.

- Thiên Ân nghe đây!_Thiên Ân lơ đãng không quan tâm lắm.

- Đã có kết quả xét nghiệm ADN, sáng mai cậu đến nhận nhé.

Kỳ Quân sốt ruột cả ngày gọi điện thoại cho Tâm Di cũng không có tín hiệu trả lời. Ngay cả với cậu cô cũng không thèm liên lạc. Kỳ Quân hiện tại cũng không biết Tâm Di ở nơi nào, cậu có gọi về nhà họ Dương nhưng cô không có về đó. Ông bà Dương vì tin này mà cũng như ngồi trên đồng lửa.

Nhà họ Du cũng không ai có thể ngủ, chắc chắn một điều họ sẽ thức suốt đêm để chờ tin tức của Tâm Di.

Kỳ Quân cũng ở nhà Tử Phong một bước không rời, cậu muốn chỉ cần Tử Phong có tin tức của Tâm Di thì cậu cũng lập tức biết.

- Con đừng quá lo lắng Tâm Di sẽ không sao đâu._bà Nhã Nhân nhìn mặt Kỳ Quân nhẹ giọng an ủi.

Bà Nhã Nhân có chút hối hận khi vội vàng tin tưởng Hạnh Nghi để xảy ra có sự như bây giờ. Cô gái kia thế nào lại gạt bà. Bà biết được Tâm Di là Thiên Tư không biết có bao nhiêu vui mừng lại tiếp tục nghe tin cô biến mất. Sự đời thật khó đoán.

- Con biết là chị ấy sẽ không sao, chị ấy đã vượt qua tai nạn lớn như vậy lẽ nào một chút trở ngại này lại không vượt qua._Kỳ Quân có ý cười khen ngợi.

- Con đã nói rồi cô gái đó không đáng tin. Nhưng cũng không ngờ rằng chị Tâm Di lại đúng là chị dâu của con._Tử An có chút hứng thú khi nhắc đến Tâm Di.

- Mẹ cũng không ngờ.

- Đúng rồi tại sao cậu nghe chị Tâm Di chính là chị Thiên Tư cũng không có chút phản ứng nào vậy?_Tử An quay sang Kỳ Quân thắc mắc.

- Phản ứng cái gì?_Kỳ Quân nhếch môi cười.

- Thì ngạc nhiên hay không tin chẳng hạn._Tử An liếc liếc Kỳ Quân có chút kì quái.

- Đã biết có gì phải ngạc nhiên.

Tử An có chút không tin, tia nhìn về Kỳ Quân có chút phức tạp. Người con trai trước mắt cô là người như thế nào ngay cả chị của mình là con của người khác cũng không quan tâm.

Vô tâm!

- Ý cậu là gì?_Tử An hỏi lại.

- Chuyện này tôi đã biết, rất dài tôi sẽ kể cho cậu nghe sau._Kỳ Quân từ chối trả lời.

- Đã biết vì sao không nói cho tôi biết?_Tử An kéo kéo áo Kỳ Quân.

- Anh Tử Phong không cho phép nói tôi cũng không thể làm trái._Kỳ Quân thở dài một cái.

Giữ bí mật lớn như vậy trong lòng Kỳ Quân cũng thật khó chịu nhưng không có cách khác. Đến bây giờ không cần che giấu nữa thì cảm giác thật nhẹ nhõm. Tuy vậy bây giờ an nguy của Tâm Di bị đe dọa, muốn nhẹ người cũng phải chờ biết tin tức của Tâm Di.

Tử An im lặng không hỏi nữa, nghĩ sao cô vẫn cảm thấy quyết định của Tử Phong có chút mất lí trí.

Tử Phong cùng ông Tử Nhạc từ trên phòng bước xuống, dáng vẻ Tử Phong thất thần, tâm trạng của anh thật sự không tốt.

- Anh Tử Phong đã có tin gì của chị Tâm Di chưa?_Kỳ Quân gấp gáp.

- Vẫn chưa, có thể đã không còn trong thành phố.

Sau câu nói của Tử Phong không gian lập tức trầm xuống, ai cũng bất lực. Tử Phong không thể hiện rõ sự đau đớn cùng bất lực nhưng ai cũng biết rõ người lo lắng nhất vẫn là anh. Anh đã bỏ chuyện công tác mong trở về nhìn thấy sự an toàn của Tâm Di nhưng vẫn không kịp.

- Anh hai đừng quá lo lắng, anh phải sáng suốt một chút không được gục ngã chị dâu đang cần anh._Tử An mỉm cười chạy đến ôm tay Tử Phong cổ vũ.

Tử Phong không nói mỉm cười xoa đầu Tử An. Anh cũng rất muốn như lời Tử An nói nhưng biết làm sao đây? Anh đúng là sắp sụp đổ đến nơi rồi.

Tử Phong cũng vào chỗ ngồi cạnh Kỳ Quân. Sự căng thẳng cũng không thể nào giúp anh tìm lại Tâm Di. Đúng như lời Tử An nói anh càng phải giữ vững lý trí trong lúc này.

- Có điều mẹ vẫn không nghĩ ra cô gái kia là ai lại có thể có kỉ vật của nhà họ Diệp?_bà Nhã Nhân lại suy nghĩ không thông.

- Con nghĩ có khi nào là chị Thiên Trầm hay không?_Tử An nhún mày suy nghĩ.

Mọi người đột nhiên trầm mặc không nói tiếp. Chưa ai từng nghĩ đến cô gái mang tên Thiên Trầm có thể đột nhiên xuất hiện. Nhưng đã xuất hiện vì sao không dùng thân phận thật lại giả dạng Thiên Tư có ý gì? Hơn nữa nếu là Thiên Trầm thì hình hài phải giống Tâm Di.

Không có khả năng là Thiên Trầm.

- Không thể nào._bà Nhã Nhân phủ nhận.

- Tại sao không thể? Nhưng cũng không hẳn như con nói, đó chỉ là cảm giác của riêng con dành cho cô gái đó._Tử An ngồi lại cạnh bà Nhã Nhân.

Tử Phong tiếp tục im lặng, anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến Thiên Trầm. Nếu Hạnh Nghi thật sự là Thiên Trầm thì mục đích của cô bước vào nhà họ Du tại sao còn che giấu thân phận. Ngoại hình lại quá khác Tâm Di có thể nào lại có khác biệt lớn đến như vậy. Ông Tử Nhạc cũng im lặng không nói, ông đúng là phải suy nghĩ điều này một chút.

Tâm Di sau khi tắm rửa nghỉ ngơi, cô đi dọc bãi biển nhìn ra bờ biển phía xa. Biển đêm đen kịt cô không thể thấy gì. Cô chỉ có thể nghe sóng biển vỗ mạnh, tiếng sóng biển có chút ai oán như lòng cô hiện tại. Mấy ngày yên tĩnh có đủ giúp cô lấy lại tinh thần. Cô nhớ Tử Phong quá, cô nhớ đến từng hơi thở của anh. Gió biển thổi làm Tâm Di lạnh giá co ro ôm lấy hai vai. Nếu có Tử Phong ở đây cô sẽ không phải chịu lạnh như thế này. Bởi vì nụ cười của anh chính là ngọn lửa sưởi ấm trái tim cô.

Tâm Di đi được một lát lại quên không điện thoại cho Kỳ Quân biết, chắc cậu rất lo lắng. Tâm Di lấy điện thoại mở nguồn muốn gọi cho Kỳ Quân nhưng không có tín hiệu. Tâm Di nhấn mặt đưa điện thoại lên xuống hươ hươ khắp nơi cũng không có sóng.

Xui xẻo!

Tâm Di rửa mặt một tiếng, ngay cả cách liên lạc cuối cùng cô cũng không liên lạc được. Tâm Di cứ như vậy vậy điện thoại mong một chút tín hiệu nhưng không có. Cô thật bức lập tức muốn vứt điện thoại xuống biển.

Một cái áo khoác được khoác lên người Tâm Di khiến cô giật mình ngẩng mặt nhìn, xuýt chút thì điện thoại đúng là rơi xuống nền cát.

- Em vào nhà đi ngoài này rất lạnh!_Hạo Minh cười một cái.

Mái tóc cậu ta có chút rối loạn vì gió thổi, dáng vẻ này đúng là có nét đẹp khiến người khác có chút bị mê hoặc. Trời tối, Tâm Di không thể nhìn thấy rõ nét mặt của Hạo Minh nhưng cô có nhìn cũng vô dụng vì ở đâu cô cũng thấy gương mặt của Tử Phong.

- Em muốn ngắm biển thêm một chút, à nơi này không có sóng điện thoại sao?_Tâm Di nhìn nhìn điện thoại lơ đãng hỏi.

Hạo Minh nhún mày sau đó giãn ra đầy mắt mang theo ý cười, lúc này khi đi ra cậu ta đã thấy cô đưa điện thoại lên xuống không ngừng cũng biết cô muốn gọi điện thoại. Nhưng ở nơi này nếu gọi điện thoại được thì cậu ta đã không đưa cô đến.

- Không có. Rất thuận tiện để không bị làm phiền._Hạo Minh thuận miệng trả lời.
- Em muốn gọi điện thoại cho Kỳ Quân._Tâm Di phiền lòng.
- Kỳ Quân biết, Tử Phong cũng sẽ biết._Hạo Minh nhắc nhở.

Tâm Di giật mình một cái, đúng là như vậy. Kỳ Quân sẽ nói cho Tử Phong biết. Cô không thể trốn vẫn là không thể trốn. Tâm Di im lặng không nói, thất vọng xoay người đi vào trong biệt thự.

Hạo Minh đi theo sau có chút buồn cười khi nhìn vào gương mặt thất vọng của Tâm Di. Cậu ta chưa bao giờ có cảm giác đặc biệt như bây giờ, cảm giác dành cho Tâm Di hoàn toàn khác với cảm giác dành cho Hạnh Nghi. Hạo Minh nhớ đến Thiên Tư.

Hạo Minh từng thấy Thiên Tư thất vọng giống như bộ dạng vừa rồi của Tâm Di, mỗi lần Thiên Trầm bám lấy Tử Phong cô gái nhỏ đó lại bày ra bộ dạng này. Lúc đó không biết cậu ta có bao nhiêu buồn bã cùng đau lòng. Hôm nay đột nhiên cảm giác đó lại trở về, phải chăng Tử Phong cũng giống như cậu ta yêu Tâm Di vì cô và Thiên Tư đặc biệt giống nhau.

50. Chương 50: Uy Hiếp

Đợi! Anh đợi thật lâu cũng không thấy bóng dáng em trở lại. Tim anh đè nén nỗi đau mất em, nỗi đau càng ngày càng lớn. Anh làm sao mới có thể mang em trở về?

Chờ! Em chờ đến khi anh đến nhưng mãi vẫn không thấy, cô gái ấy tốt hơn em đúng không?

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng vốn âm u băng lãnh, làm cho căn phòng mang chút sức sống. Tiếng gió nhảy múa làm lá cây va chạm xào xạc bên khung cửa sổ.

Ánh mắt Tử Phong sâu lắng chứa đựng sự mệt mỏi. Sắc mặt anh mang chút nhợt nhạt, dáng người tuấn lãng nhẹ tựa người lên ghế. Đôi môi mím chặt cố kìm nén sự quặng thất đau đớn cùng lo lắng cho Tâm Di.

Cả đêm không ngủ.

Chính xác là anh không chớp mắt được, mỗi khi nhắm mắt gương mặt Tâm Di lập tức hiện lên. Anh làm sao tìm được cô đây? Cô hiện giờ có an toàn hay không?

Tử Phong hít sâu một cái, anh không thể gục ngã cũng không được yếu đuối. Anh nhất định phải tìm được cô trong thời gian ngắn nhất. Tử Phong đem khung ảnh của cô và anh đặt trên bàn, nhìn vào đó anh mỉm cười một cái.

” Tâm Di anh sẽ lại đưa em về lại bên anh.

”

Nhìn vào tư liệu chính mình điều ta được anh đột nhiên tức giận muốn đem cô gái kia bóp chết không thương tiếc.

Tử Phong chuẩn bị một chút, lập tức rời khỏi phòng. Nếu không tìm được Tâm Di anh cũng không thể tự tìm tuyệt vọng. Cô đang chờ anh đến anh không thể bất lực như vậy.

Tâm Di thức dậy tinh thần mệt mỏi, thần sắc cũng tái nhợt. Nhìn vào gương xuýt chút Tâm Di không nhận ra chính mình, thế nào mới một đêm cô lại trở nên xuống sắc như vậy.

Tâm Di thở dài một cái rồi rửa mặt, chải chuốt lại mái tóc thay lại bộ đồ mới cảm thấy tinh thần tốt lên một chút, sắc mặt cũng hồng hào lên.

Cả một đêm, Tâm Di cầm điện thoại mong một chút tín hiệu để có thể gọi điện báo cho Kỳ Quân biết nhưng không có. Tâm Di muốn ngủ nhưng không được, cô vẫn nhớ Tử Phong. Nhớ đến từng lời nói, từng nụ cười của anh. Tâm Di nhìn vào điện thoại thấy được hình ảnh của anh tim cô càng đau đớn. Người cô yêu có thể nào đang bên cạnh người con gái khác?

Tâm Di cứ như vậy nhớ nhưng Tử Phong nước mắt lại lặng lẽ rơi cho đến gần sáng cô mới có thể chớp mắt. Cứ tưởng trốn Tử Phong cô có thể bình tĩnh lại nhưng càng xa anh tâm trí cô càng rối loạn.

Cô rất muốn biết giờ này anh như thế nào? Cô không thể vứt bỏ tình yêu kia được, cô đã lún quá sâu rồi không thể rút chân ra được.

Tâm Di mở toang cửa sổ để cho gió biển ùa vào, gió mang theo hơi nước có sự lạnh lẽo, bàn tay Tâm Di run rẩy nắm chặt bậc cửa sổ. Cô không dám đối diện sự thật, mặc dù biết cô không thể mãi ở nơi này trốn Tử Phong nhưng cô thật sự không có can đảm.

- Cô Tâm Di đã có điểm tâm sáng._tiếng người hầu vang lên bên ngoài cửa phòng.

- Được tôi xuống ngay.

Tâm Di mỉm cười một cái thôi suy nghĩ, nếu cô quyết định rời xa anh thì phải cố gắng trấn tĩnh bản thân. Trên thực tế, mọi thứ đang đi trái với ý định của cô.

Tâm Di nhanh chân rời khỏi phòng theo sau người hầu xuống dùng điểm tâm sáng. Căn biệt thự quá rộng trong đây chỉ có bốn người nên Tâm Di có cảm giác lạnh lẽo. Nhưng Tâm Di nhìn tới nhìn lui hình như chỉ thấy cô và cô hầu gái còn Hạo Minh và người cận vệ kia thì không thấy.

Cô hầu gái đi trước kéo ghế cho Tâm Di, cô gạt đầu cảm ơn liền ngồi vào bàn nhưng lại hiếu kì:

-Anh Hạo Minh đâu?

Nhìn vào gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt có chút buồn ảm đạm, đôi môi cười ngây ngô của Tâm Di cô hầu gái nhất thời không biết nên nói như thế nào. Cô hầu gái biết rõ là Tâm Di vốn bị giam cầm nhưng chính bản thân cô lại không biết. Cô hầu gái từ trước đến giờ làm việc cho Hạo Minh đã lâu, cô cũng là người chăm sóc mẹ của Hạo Minh. Vì sợ Hạo Minh xảy ra chuyện nên bà đã xin cho Hạo Minh mang cô sang Việt Nam để chăm sóc cho cậu ta. Ở đây không phải thiếu người hầu nhưng để tìm được một người trung thành làm việc thì vô cùng khó.

Hạo Minh vì để mẹ yên tâm nên mới đồng ý mang cô gái này theo, thật ra ở đây cậu ta cũng không tìm được cô gái nào có khả năng đảm đương những việc hệ trọng. Ngoài Hạnh Nghi ra thì cô gái này là cậu ta tin tưởng nhất.

- Cô cứ dùng điểm tâm đi, cậu chủ vì có việc trong thành phố phải xử lí nên từ đêm hôm qua đã về thành phố._cô hầu gái mỉm cười chuẩn bị điểm tâm trước mặt Tâm Di.

- Về thành phố rồi? Tại sao anh ấy không cho em biết?_Tâm Di có chút hoảng giương đôi mắt trong veo nhìn cô hầu gái.

Nơi đây không gần thành phố cũng không có người quen nên Tâm Di lo lắng. Đột nhiên cô cảm thấy có gì đó khác thường xảy ra xung quanh cô mà bản thân cô không nhận thức được.

- Đêm qua vì thấy cô ngủ nên cậu chủ không dám đánh thức, khi nào cô muốn về lại thành phố thì cứ nói sẽ có người đưa về._cô hầu gái giải thích.

- Được rồi, tạm thời em cũng chưa muốn về._Tâm Di hơi thả lỏng dùng điểm tâm.

Nhưng có ai nói cho cô biết rằng lòng cô đang nên ngay cả vị ngon của điểm tâm cũng không cảm nhận được.

- Chị ngồi xuống đây ăn với em đi._Tâm Di cười ra hiệu cho cô hầu gái.

- Không cần đâu, cô cứ tự nhiên tôi còn có việc.

Cô người hầu cúi đầu liền rời khỏi đó. Tâm Di thở dài một cái, cô nhớ đến Tiểu Kỳ chắc cũng đang rất lo lắng cho cô. Càng nghĩ Tâm Di càng muốn về sớm, dù sao cô cũng kim nén đau đớn không được. Càng kim nén chỉ thấy nó càng dâng trào đau buốt tim gan.

Tâm Di vừa ăn vừa suy nghĩ, cô còn chưa thông báo cho ba mẹ biết. Cô tại sao lại ngu ngốc vì chuyện tình cảm của bản thân lại làm cho ba mẹ lo lắng được. Tâm Di mỗi lúc suy nghĩ thì ý thức trở về lại càng lớn.

Tâm Di còn chưa kết thúc bữa ăn đã vội đứng dậy đổi ý muốn đi về. Nhưng cô ý thức được thì quá chậm rồi, đầu óc Tâm Di choáng váng một màu đen dần bao phủ. Ngay sau đó cơn buồn ngủ đánh úp, Tâm Di đã rơi vào hôn mê.

Người cận vệ đưa Tâm Di lên phòng sau đó giao lại cho cô hầu gái chăm sóc. Cô hầu gái gật đầu ra hiệu cho người cận vệ ra ngoài, nhìn gương mặt say ngủ của Tâm Di cô hầu gái thở dài một cái. Hạo Minh trước khi đi đã căn dặn cô hầu gái rất kỹ không để Tâm Di có cơ hội đi ra ngoài để tránh việc Tâm Di nghĩ ngợi lung tung lại đòi về.

Cách tốt nhất vẫn là để Tâm Di ngủ một giấc dài, như vậy cô sẽ không suy nghĩ vẩn vơ mà đòi về. Cô hầu gái đắp chăn cẩn thận cho Tâm Di rồi đi ra ngoài. Cửa phòng cũng bị khóa chặt sau khi bóng cô hầu gái khuất phía sau cánh cửa.

Cửa sổ không khóa, những tia nắng cùng cơn gió hòa quyện cùng nhau ở bên ngoài. Thiên nhiên vẫn đẹp vẫn cùng phối hợp tô điểm cho mặt biển thêm đẹp thêm lung linh. Sóng biển vỗ mạnh để chào đón ngày mới. Nhưng sóng biển không thể đánh thức Tâm Di, gió cũng không mang Tâm Di về bên cạnh Tử Phong được.

Không gian phòng điều tra FA có chút ngưng đọng, hiện tại ngay cả một cây kim rơi xuống sàn e rằng cũng có thể nghe thấy.

Hiện tại trong phòng cũng chỉ có ba người, những người khác đều dẫn người đi tìm Tâm Di. Theo lệnh của Tử Phong bất cứ ngõ ngách nào cũng không được bỏ sót.

Tử Phong không tức giận nhưng ánh mắt thâm trầm cùng giá lạnh vẫn quét lên người Hạng Nghi đang ngồi một bên. Hạng Nghi không tỏ ra sợ hãi nhưng từng động tác đều cho thấy cô đang chột dạ, sắc mặt tái nhợt có chút bất lực.

Thiên Ân khẽ thở dài một cái, có hỏi trăm nghìn lần cô gái này vẫn cứng nhắc cố chấp không chịu nói mục đích của mình khi vào nhà họ Du.

- Cô vẫn muốn che đậy thân phận của mình sao? _Tử Phong không khách khí hướng Hạng Nghi chờ đáp án.

- Em không có, em muốn gặp hai bác em muốn nói chuyện với họ. _Hạng Nghi nắm chặt tay cơ hồ móng tay đã ghim sâu vào da thịt.

- Vậy để tôi nói cho cô biết. Cô có gặp họ cũng vô dụng thôi. _Tử Phong từng bước tiến tới trước mặt Hạng Nghi nhẹ giọng nói đôi môi khẽ nhếch.

- Anh...anh biết cái gì? _Hạng Nghi biến sắc thân thể cứng ngắc sợ hãi dâng trào.

Nhìn vào gương mặt mang hàn ý cùng thân thể toát lên vẻ băng lãnh càng ngày càng tiến sát mình, Hạng Nghi toàn thân run rẩy trong nhất thời đầu lưỡi cứng đờ muốn phản bác cũng không thể đưa lời muốn nói ra khỏi miệng.

- Doãn tiểu thư con nuôi ông Doãn Hạo Ứng có đúng hay không? _Tử Phong dừng ở một khoảng cách giọng nói không lớn.

Nhưng chất giọng hiện tại của anh chính là bức bách người khác, đôi môi lập tức mím chặt, nhãn thần sâu lắng hiện lên sự vô tình. Tử Phong xoay người về chỗ cũ cũng không nói thêm lời nào. Sắc mặt Hạng Nghi cũng vì một câu nói này của anh mà trở nên trắng bệch. Sự thật vẫn bị anh nhìn thấy, sự che giấu của ông Hạo Ứng cũng không có tác dụng.

Thông tin này chính Tử Phong đã tự điều tra được, anh đã thức suốt một đêm để xác nhận rằng cô gái này có quan hệ gì với Hạo Minh. Rốt cuộc đã để anh phát hiện được Hạng Nghi đúng là có quan hệ với nhà họ Doãn. Như vậy thì không cần nghi ngờ Tâm Di chắc chắn bị bọn họ đưa đi, nếu bọn họ đưa đi chắc chắn muốn trao đổi điều kiện với anh.

- Nói đi! Các người có điều kiện gì để đổi Tâm Di trở về? _Thiên Ân nhíu mày có chút dăm chiêu suy nghĩ.

Nghĩ thôi cũng đủ biết ông Hạo Ứng đã dày công như thế nào để sắp đặt những chuyện này. Ngoài mục đích vì tập đoàn ra thì không còn mục đích nào khác. Nhưng để Hạnh Nghi đi vào nhà họ Du với danh phận Thiên Tư quả thật cũng là một sắp xếp phi thường. Nếu Tử Phong không phát hiện ra chuyện này tin chắc rất dễ dàng nhiều tài liệu mật của tập đoàn sẽ lọt ra ngoài.

- Em thật sự không hiểu các anh đang nói gì._Hạnh Nghi chống lại sợ hãi cố biện bạch.

Hạnh Nghi thăm nghĩ hiện tại cô không thể rời nơi này, nếu rời khỏi đây công sức bao năm của cô sẽ đổ sông đổ biển. Bằng mọi giá cô cũng phải trụ lại nơi này.

Tử Phong vì một câu này mà quay đầu trừng mắt tức giận nhìn Hạnh Nghi, một tay cầm hết đồng giấy điều tra về Hạnh Nghi trên bàn vứt trước mặt Hạnh Nghi. Sắp giấy đầy tư liệu bay tứ tung, giọng nói băng lãnh quát lớn một tiếng:

- Không cần tiếp tục giả vờ, các người đã đem Tâm Di đi đâu hả?

Đáng giận!

Anh thật sự căm giận muốn lập tức khiến cô gái này biến khỏi tầm mắt mình.

Hạnh Nghi nhìn sự tức giận của Tử Phong mà không tìm được đáy mắt kinh ngạc cùng khiếp sợ. So với sự bình tĩnh ngày trước thì hôm nay anh như trở thành một con người khác. Hạnh Nghi hít sâu một cái nhìn những tờ giấy bay đến cạnh mình mà run rẩy nhấc lên xem. Từng thông tin một đều không sai lệch, Hạnh Nghi gương mặt xanh mét toàn thân chấn động. Nhất thời đôi môi run rẩy cũng không biết nên nói gì.

- Cô đừng tưởng một mực không nói thì sẽ được yên. Nếu trong hôm nay Tâm Di không trở về bằng mọi cách tôi sẽ kéo tập đoàn nhà họ Doãn các người một bước cũng không ngóc đầu trở lại được._lời nói trầm thấp lại tiếp tục vang vọng khắp căn phòng.

Căn phòng trở nên ngột ngạt vô cùng, Tử Phong từng lời đều dứt khoát nhưng trong tim lại đau đớn vô cùng khi nhắc đến Tâm Di đang trong tay Hạo Minh. Sự đau đớn này anh không thể biểu lộ ra bên ngoài chỉ có thể che giấu.

” Cạch

”_cánh cửa phòng bật mở, 3K mang trầm mặc bước vào phòng.

- Có tin của Tâm Di._3K hít sâu một cái đi nhanh báo tin cho Tử Phong.

- Ở đâu?_Tử Phong giật mình bắt lấy hai vai của 3K.

- Hạo Minh nói cậu mở điện lên sẽ biết._3K cũng sắp không bình tĩnh.

Hạo Minh cứ nhiên gọi điện thoại đến phòng làm việc của Tử Phong, 3K vì tin này mà chạy bán sống bán chết báo tin.

Tử Phong nhắm chặt mắt, bàn tay nắm chặt có chút run rẩy. Anh không muốn nghĩ đến những gì sắp tới mình nghe được sẽ là tin Tâm Di có bất trắc. Cố giữ bình tĩnh Tử Phong lấy điện thoại mở nguồn, bình thường khi vào phòng điều tra nếu mang điện thoại cá nhân đều phải tắt điện thoại.

Điện thoại Tử Phong mở , anh đi đến bên cửa sổ vén tấm rèm ra. Tấm rèm vốn ngăn ánh sáng vào căn phòng làm nó trở nên âm u băng lãnh. Cũng vì tấm rèm vén ra mà làm cho người trong phòng có chút chói mắt. Tử Phong xoay lưng về phía mọi người chờ điện thoại ánh nắng chiếu xuống bóng anh đổ dài trên mặt sàn có nét uy vũ, không lâu liền có người gọi đến.

- Cậu lại muốn cái gì? Đã đưa Tâm Di đi đâu hả?_Tử Phong không kiên nhẫn nắm chặt điện thoại.

- Cậu có gì phải gấp gáp như vậy? Tâm Di hiện tại rất an toàn._Hạo Minh nhẹ giọng cười một cái tỏ thái độ đắc ý.

Nhưng thật ra trong tâm trạng hiện tại của Hạo Minh không khác gì Tử Phong. Vì lo sợ Hạnh Nghi xảy ra chuyện ngay trong đêm cậu ta lập tức trở về thành phố, Hạo Minh giao Tâm Di cho cô hầu gái chăm sóc. Hạo Minh tìm cách liên lạc với Hạnh Nghi nhưng không được, ông Hạo Ứng tức giận vì mất liên lạc với Hạnh Nghi nên muốn Hạo Minh lập tức dùng Tâm Di trao đổi điều kiện.

Hạo Minh vốn muốn đưa Tâm Di trở về nhưng Hạnh Nghi hiện tại không có tin tức nên cậu ta đành tiếp tục bảo người hầu gái giữ chân Tâm Di ở lại nơi đó càng lâu càng tốt. Vừa không tổn hại đến cô vừa có thể đưa ra điều kiện với Tử Phong.

- Muốn gì cứ nói thẳng không cần vòng vo._Tử Phong dứt khoát không muốn nghe giọng điệu kiêu ngạo bên kia đầu dây.

- Cậu chắc hẳn đang giữ Hạnh Nghi?_Hạo Minh cũng có chút gấp gáp khi nhắc đến Hạnh Nghi.

Mặc dù hiện tại ông Hạo Ứng muốn Hạo Minh dùng Tâm Di để tra đổi cổ phần nhà họ Diệp nhưng cậu ta lại không muốn. Điều Hạo Minh muốn bây giờ là thấy Hạnh Nghi an toàn trở về. Đột nhiên biết Hạnh Nghi xảy ra chuyện tâm trạng Hạo Minh cũng trở nên rối bời. Cậu ta đã quên mất một cô gái cũng đang cần cậu ta ở bên cạnh. Ngày cậu ta đuổi theo Tâm Di đã không trở lại không biết trong mắt Hạnh Nghi đã có bao nhiêu tuyệt vọng cùng đau lòng. Hạo Minh không biết lúc cậu ta rời đi cũng có một trái tim đang rỉ máu bất đắc dĩ phải kiên cường chống đỡ.

Nghe nhắc đến Hạnh Nghi, Tử Phong liếc mắt nhìn Hạnh Nghi đang ngồi bất động gương mặt tái nhợt, anh đột nhiên muốn nổi giận lại không thể làm gì khác.

- Đúng vậy.

- Chúng ta trao đổi._Hạo Minh đưa ra điều kiện.

- Trao đổi thế nào?_Tử Phong trầm giọng

Tử Phong đang nghĩ Hạo Minh không chỉ đơn giản muốn trao đổi Hạnh Nghi cùng Tâm Di mà còn trao đổi một thứ khác. Nếu thật sự có bất cứ thứ gì đáng giá đánh đổi Tâm Di anh cũng bằng lòng.

- Cổ phần nhà họ Diệp và Hạnh Nghi._Hạo Minh không thừa sức nói nhiều.

Ánh mắt Tử Phong hiện nét lạnh giá, quả nhiên anh đoán không sai. Nhưng anh kinh ngạc chính là vì sao Hạo Minh biết được trong tay anh có cổ phần nhà họ Diệp. Trong khi mọi chuyện cũng là khi anh du học trở về mới biết.

Một điều Tử Phong cũng không biết rằng lúc ông Diệp nhờ người sang tên cổ phần cho hai đứa con gái cả hai cô con gái đều biết, nhưng người biết rõ nhất nguyên do cũng chỉ có Thiên Tư.

- Cổ phần nhà họ Diệp không phải của tôi nên tôi không có quyền chuyển nhượng hay làm bất cứ điều gì._Tử Phong hạ giọng.

- Cậu muốn lừa gạt thì cũng nên lựa chọn lí do nào khá một chút. Một người đàn tâm chiếm đoạt tài sản của hôn thê mình lại nói số cổ phần đó không phải của mình có ai tin hay không?

Tử Phong nhíu mày cố nuốt trôi những lời Hạo Minh vừa nói, hóa ra cậu ta vì nghĩ anh đã chiếm cổ phần nhà họ Diệp. Chắc chắn vụ hỏa hoạn đó cậu ta cũng sẽ nghĩ do chính gia đình anh nhúng tay vào nên mới chất chứa hận thù với anh như vậy. Nhưng những lần anh điều tra bị mất manh mối lại dính vào người của cậu ta thì tính như thế nào? Đừng nói với anh cậu ta cũng không biết chuyện này!

- Số cổ phần đó vẫn mang tên Thiên Tư cùng Thiên Trầm._Tử Phong không thể để số tài sản duy nhất của nhà họ Diệp biến mất.

Một câu này làm cho Hạo Minh khó tin, vì sao cổ phần vẫn còn tên của hai người đó? Chẳng lẽ cậu ta đã hiểu lầm chuyện gì sao?

Hạnh Nghi ngồi một bên nghe Tử Phong nói mà toàn thân bất động cực lực run rẩy. Chẳng lẽ cô đã hiểu sai nhà họ Du, họ vốn không hề chiếm đoạt cổ phần của gia đình cô. Vậy mọi chuyện là như thế nào?

- Cậu nói dối._Hạo Minh phản bác.

- Tôi không nói dối là do cậu hiểu sai, nếu không ngại tôi vẫn có thể để chính mắt cậu kiểm chứng._Tử Phong không kiên nhẫn nhấn mạnh thực tình Hạo Minh.

- Chuyện này..._Hạo Minh nắm chặt điện thoại không muốn tin.

Đã có ai chiếm cổ phần người khác mà không tìm thủ đoạn sang tên mình chưa? Tử Phong cứ nhiên giữ lại tên của Thiên Tư cùng Thiên Trầm dĩ nhiên không có khả năng đụng đến số cổ phần đó. Vậy những điều cậu ta biết được hoàn toàn trái sự thật sao?

- Cậu không tin tôi cũng không có cách khác. Nếu cậu không thả Tâm Di cậu sẽ hối hận cả đời._Tử Phong tức giận con người ngu ngốc kia.

Anh bây giờ đã biết Hạo Minh đối với Thiên Tư thật sự có tình cảm nên muốn tìm cách trả thù thay cô. Nhưng những điều cậu ta nghe được đều không phải sự thật thì lấy gì để trả thù. Hiện tại Tử Phong không cần biết nhiều chỉ cần biết Tâm Di không sao thì anh đã an tâm phần nào.

- Có gì tôi phải hối hận, người hối hận phải là cậu mới đúng. Nếu cậu không giao số cổ phần cùng Hạnh Nghi ra tôi sẽ không khách khí để Tâm Di mãi mãi không thể trở về bên cạnh cậu._Hạo Minh cười lạnh tỏ rõ sự âm hiểm mà cậu ta có thể làm.

Mãi mãi không thể trở về.

Mãi mãi không thể trở về.

Tử Phong có chút mất bình tĩnh khi nghe đến cụm từ này, cổ họng anh có chút khô khốc. Tâm Di thế nào lại không thể trở về bên cạnh anh, chỉ nghĩ thôi đã khiến anh như nghìn lưỡi dao đâm xuyên da thịt đau đớn cùng cực. Anh tuyệt đối không thể mang mạng sống Tâm Di ra đùa giỡn.

- Được, tôi đồng ý. Trao đổi nơi nào?

- Ngày mai khắc biết._Hạo Minh không nói thêm từ nào nữa.

- Khoan đã tôi muốn biết Tâm Di có thật sự an toàn hay không?_Tử Phong cố nén sự lo lắng đã không thể nào với đi.

- Không cần thiết.

Hạo Minh không cho Tử Phong bất cứ ân huệ nào để có thể nhìn thấy Tâm Di. Cậu ta đã đưa Tâm Di đi chính là muốn Tử Phong không nhìn thấy cô. Dĩ nhiên hiện tại cậu ta không có khả năng để anh thấy cô. Nếu Hạnh Nghi không gặp chuyện cậu ta tuyệt đối không giao Tâm Di ra, đột nhiên cậu ta muốn giữ Tâm Di bên cạnh. Những lần nhìn thấy Tâm Di cùng Tử Phong đi bên cạnh nhau không biết đã bao lần cậu ta dâng lên cảm giác khó chịu. Chỉ cần tách được Tử Phong cùng Tâm Di thì cậu ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Chỉ cần nhìn thấy Tử Phong sụp đổ thì cái gì cậu ta làm cũng thỏa đáng.

Màn hình điện thoại tối đen, nổi thất vọng trong Tử Phong thật lớn.

Tâm Di!

Cho đến bây giờ anh vẫn không tìm được Tâm Di, có phải anh vô dụng quá rồi không? Ngay cả người con gái anh yêu hiện tại an nguy thế nào anh cũng không nắm được.

” Choang

”

Cửa kính vỡ, mảnh kính vỡ rơi xuống. Chỉ thấy Tử Phong đứng đó gương mặt không có huyết sắc, một tay nắm chặt điện thoại, một tay máu nhỏ giọt thì nhau rơi trên sàn.

- Tử Phong!_Thiên Ân vì tiếng vỡ kính mà hốt hoảng.

3K cùng Hạnh Nghi cũng bị dọa cho toàn thân chấn động, cơ hồ qua cả nửa ngày mới có thể định thần lại. 3K thở dài một cái, lần nào Tử Phong tự trách cũng lấy cửa kính ra hành hạ, rốt cuộc vẫn là bản thân bị thương.

- Tay mày bị thương rồi._Thiên Ân đi đến bên cạnh Tử Phong gương mặt lo lắng hỏi, tia nhìn rơi trên bàn tay đang nắm chặt, máu theo kẽ tay nhỏ giọt.

- Tao không sao._Tử Phong nhìn chằm chằm cửa kính vỡ ánh mắt trở nên sắc lạnh.

” Hạo Minh! Tôi nhất định sẽ đưa Tâm Di an toàn trở về cứ chờ xem

”

- Cậu ta nói như thế nào? _Thiên Ân buông xuống sự lo lắng, dây thần kinh căng cứng này giờ cũng giãn ra.
- Ngày mai trao đổi. _Tử Phong xoay người đầy mắt nhiều tia phức tạp, ánh mắt sâu thẳm cũng không biết là anh đang nghĩ gì.

Thiên Ân nhú mày định thắc mắc vì sao Tử Phong đồng ý điều kiện trao đổi kia nhưng lại thôi dẹp bỏ.

Quên đi! Dù sao mọi chuyện cũng nằm trong sự quyết định của Hạo Minh. Nếu không nghe theo cậu ta hiển nhiên Tâm Di có nguy hiểm.

Tử Phong nhìn bàn tay đang rướm máu, trong lòng anh lại có chút chua xót. Anh nhớ đến bàn tay Tâm Di cũng rướm máu, anh còn chưa kịp nhìn đến vết thương của cô thì cô đã biến mất. Vết thương này sẽ nhắc nhở anh đừng bao giờ ngu ngốc rời xa cô. Cả hai lần anh rời xa cô liền rời xa rất lâu, anh không thể chịu nổi cảm giác đau đớn này.

Tử Phong nhắc bước muốn rời khỏi phòng liền bị giọng nói nhỏ nhẹ có chút run rẩy gọi.

- Anh...Tử Phong!
- Sự thật đã quá rõ cô còn cái gì để nói? _Tử Phong liếc mắt đánh giá Hạnh Nghi.
- Em...em muốn biết cổ phần nhà họ Diệp có phải giống như lời anh nói? _Hạnh Nghi đứng dậy đầy mắt nghi ngờ nhìn Tử Phong.

Tử Phong nhú mày có chút khó hiểu cô gái này thật sự là ai lại quan tâm đến vấn đề này như vậy.

- Cô biết vấn đề này để làm gì?
- Em... _Hạnh Nghi nghẹn giọng không biết nên nói như thế nào.

Cô muốn nói ra thân phận nhưng cô muốn xác minh sự thật rồi mới nói. Dù sao Tử Phong cũng đã đồng ý điều kiện trao đổi cổ phần, như vậy cô cũng không cần hao tổn trí lực ở lại nơi này,

- Chỉ cần Tâm Di bình an thì thứ gì tôi cũng có thể đánh đổi. _Tử Phong nói xong liếc cũng không liếc Hạnh Nghi một cái liền rời đi.

Hạnh Nghi nghe xong cũng đứng không vững, Tử Phong yêu Tâm Di đến như vậy, thứ gì cũng có thể đánh đổi. Ngay cả tài sản của hôn thê mình cũng có thể đánh đổi cứu cô gái khác.

Đáng hận!

Hạnh Nghi vốn định gỡ bỏ sự tức giận trong lòng nhưng một câu này càng làm cho cô tức giận hơn. Tử Phong cứ nhiên đem cổ phần nhà họ Diệp đi đánh đổi sự an toàn của Tâm Di, anh cũng hào phóng quá đi. Mặc dù biết người nhận số cổ phần đó là bản thân cô Diệp Thiên Trầm. Nhưng nếu người nhận không phải là cô thì sao? Số cổ phần kia hiển nhiên rơi vào tay người khác vì sự an toàn của một cô gái khác. Càng nghĩ Hạnh Nghi càng tức giận Tử Phong quả nhiên quên Thiên Tư không còn một mảnh.

Hạnh Nghi ngồi lại trên ghế bàn tay nắm chặt phần hận càng tăng.

Thiên Ân cùng 3K cũng theo sau Tử Phong rời khỏi căn phòng vốn dè nén hơi thở người khác.

- 3K tôi nghĩ anh nên cho người sửa lại cửa kính. Lần sau nhớ thay cửa kính dày một chút. _Thiên Ân thân nhiên nói nhếch môi cười.
- Đã rồi!

3K cố nén cười, anh ta sao lại không nghe ra sự châm chọc của Thiên Ân dành cho Tử Phong. Không biết từ khi nào anh ta lại đảm đương việc đi gọi người sửa cửa kính. Không biết cái cửa kính đó thay mấy lần rồi nhưng nó vốn không chịu nổi một cú đâm của Tử Phong.

Tử Phong trong lòng không thoải mái nhưng nghe hai người này lảm nhảm khoe môi co giật cũng không biết nên khóc hay nên cười. Khóc anh không có khả năng, cười càng không nổi. Anh cũng nhận thức rằng

cửa kính kia thật sự đã vỡ rất nhiều lần, hầu hết đều vì manh mối tìm Thiên Tư bị mất gây ra. Lần này cũng tương tự nên khó trách hai con người kia buông lời bông đùa.

Dĩ nhiên họ chỉ nói cho vui để giảm áp lực bấy lâu, trong tình trạng hiện tại cũng không có ai rảnh rỗi đi nghĩ đến chuyện thay kính hay đếm đã bao nhiêu lần nó vỡ. Điều họ cần làm hiện giờ chính là tìm cách đưa Tâm Di trở về.

51. Chương 51: Giải Cứu

Muốn nhìn em, muốn ôm em cũng thật thuận tiện em lại trở về bên cạnh anh. Không quên anh vì sao trốn tránh?

Cuối cùng em cũng đợi được anh đến, vẫn như vậy chỉ có anh mới khiến em cảm thấy bình yên.

Căn phòng tràn ngập ánh sáng của đèn huỳnh quang, tuy nhiên bên trong đó lại là một người đàn ông có mặt đen tối.

- Chủ tịch cô gái đó có thân phận rất đáng nghi._người cận vệ đứng trước mặt ông Hạo Ứng cẩn thận nói.

- Cậu nghi ngờ là con bé đó sao?_ông Hạo Ứng nhíu mày ánh nhìn sâu xa.

Nếu cô gái đó thật sự là cô bé năm xưa còn sống như vậy ông ta chẳng phải đang bị đe dọa sao. Bằng mọi giá ông ta không thể để mầm mống này phá hỏng mọi thứ. Phương châm của ông ta chính là thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Nếu năm đó ông ta cẩn thận một chút chờ cho đến khi cái nhà kho kia thành đồng tro tàn rồi hẳn rồi nơi đó. Ông ta cũng đã bỏ qua người quản gia thân cận kia.

- Tôi không chắc nhưng bước đầu có thể xác định cô gái đó không có quan hệ máu mủ với người quản gia đó._người cận vệ nói ra những gì mình nắm được.

- Vậy cứ thủ tiêu luôn đi._ông Hạo Ứng đáp một tiếng.

Những lời kia vừa tuôn khỏi miệng không khỏi làm cho người ta rét run, chuyện ông Hạo Ứng nói được ông ta xem là chuyện hiển nhiên không có gì là khó giải quyết cả. Mạng người được xem như cỏ rác bởi vì thể lực chính trị bị ông ta che mắt cũng không phải ít. Nếu ông ta không có bản lĩnh thì chuyện cũ hơn mười năm trước e rằng cũng không có khả năng che giấu.

Thế lực nhà họ Du lớn như vậy cũng không điều tra ra manh mối cũng đủ biết ông ta cao tay như thế nào. Tuy nói vậy nhà họ Du vẫn là thế lực ông ta cần đề phòng nhất, ông ta muốn khiến ông Tử Nhạc cũng sụp đổ như ông Thiên Tuấn. Nhưng rất tiếc ông Tử Nhạc đã rút lui nhường vị trí cao ngất kia cho đứa con trai, điều đó khiến ông ta muốn trả thù cũng không biết phải đòi ai.

Hiện tại, cái tên Du Tử Phong lại làm ông ta không thể không chú ý. Đã mấy lần Tử Phong xuất chút thì tìm được manh mối nhưng vẫn là ông ta nhanh tay hơn mới có thể che giấu đến tận bây giờ. Ông Hạo Ứng thoáng chút suy nghĩ nếu Tử Phong biết cô gái kia chính là con gái đầu lòng của nhà họ Diệp vì sao không nói ra. Nếu cô gái kia chính là con bé năm đó vì sao không tố cáo ông ta? Hay là vì ông ta lo quá xa, cần bản cô bé đó không nhận ra ông ta.

Ông Hạo Ứng ngồi ngạo nghễ, ngón tay không ngừng gõ lên bàn, môi cong lên một nụ cười gian xảo. Rốt cuộc ông ta đã tìm ra con người cần tìm, tìm ra người có thể đe dọa đến sự sống còn của ông ta. Cứ cho là chưa chắc nhưng chỉ cần nghi ngờ lập tức giết.

- Chủ tịch bây giờ tính như thế nào?_người cận vệ liếc mắt nhìn có nhiều nghi vấn chính là không biết người đàn ông trước mặt suy nghĩ cái gì.

- Lập tức đi bắt con bé đó về đây._giọng nói trầm khàn mang tính hung ác lại vang lên.

- Nhưng cô gái đó cậu chủ đang bảo vệ e rằng không dễ._người cận vệ lo lắng.

Hơn ai hết người cận vệ này biết rất rõ hai cha con nhà họ Doãn không thuận nhau. Nếu Hạo Minh muốn bảo vệ ai đó muốn đoạt người từ trong tay cậu ta cũng không phải là chuyện dễ.

- Không cần để ý đến nó._ông Hạo Ứng trừng mắt cảnh cáo.

Cho đến bây giờ giữa Hạo Minh và ông ta cũng không có tình cảm gì gọi là phụ tử tình thâm. Nếu Hạo Minh dám chống lại, ông ta cũng sẵn sàng không nương tay.

- Vậy còn con trai của hai người kia thì sao?

- Cứ cho im lặng đến suốt đời thì được rồi. Bất cứ ai liên quan đến đều không bỏ sót.

Người cận vệ không hỏi nữa, kết quả anh ta cũng đoán ra phần nào. Một nhà bốn mạng sắp phải sang thế giới bên kia rồi.

- Được, tôi làm ngay. Còn chuyện chúng ta uy hiếp nhà họ Lăng năm đó hình như đang được điều tra lại._người cận vệ gật đầu lại thoáng suy nghĩ đến chuyện khác.

Ông Hạo Ứng thoáng sa sầm mặt khi nhớ đến chuyện cũ nhưng cũng có thể thấy một tia âm ngoan đi qua đôi mắt độc đoán chuyên quyền kia. Qua vài phút, ông ta mới phun thêm vài chữ nói lên suy nghĩ của mình.

- Hủy được cái gì cứ hủy.

- Được._người cận vệ không suy nghĩ gật đầu một cái.

Ông Hạo Ứng khoát tay cho người kia đi ra ngoài, chính ông ta cũng có chút mệt mỏi khi nghĩ đến việc này.

Người cận vệ nhắc bước đi ra ngoài, căn phòng chỉ còn lại người đàn ông đó với sự đặc ý cùng với thâm ý tàn độc diệt cỏ tận gốc. Những ai có thể uy hiếp đến địa vị của ông ta đều không có tư cách sống trên đời.

Gió thổi từng cơn từ biển vào đất liền, tiếng gió vi vu hòa cùng sóng biển như ru con người ta chìm vào một giấc ngủ thật sâu. Sóng biển mạnh bạo đập vào những tảng đá ven biển cũng có những con sóng êm đềm vỗ về bãi cát.

Trời nhá nhem tối, thân thể Tâm Di mệt mỏi ngủ trên giường. Vừa mở mắt cô đã thấy bên ngoài cửa sổ là một màn đêm bao phủ không khỏi giật mình. Rõ ràng vừa sáng cô mới ăn đêm tâm liền ngủ từ lúc mặt trời chưa mọc đến khi mặt trời đã lặn rất lâu.

Kì quái!

Tâm Di muốn gượng dậy nhưng cả người mệt mỏi rã rời, sức lực yếu ớt đôi mắt thì cứ mông lung hư hư ảo ảo. Nâng tay bóp trán, Tâm Di cảm thấy thân thể bản thân mềm nhũn chỉ muốn ngủ một giấc thật dài. Tuy nhiên lí trí lại mách bảo cho cô biết cô không thể tiếp tục ngủ.

- Có người không?_Tâm Di yếu ớt cất tiếng.

Tâm Di cố gượng dậy tung chăn ra khỏi người muốn rời phòng lại không có sức. Nghe tiếng gọi từ bên ngoài phòng lập tức truyền đến bước chân gấp gáp.

” Cạch

”_cửa mở cô hầu gái bước vào có chút hối hả.

- Cô cần gì để tôi chuẩn bị.

- Em bị làm sao lại ngất đến tận bây giờ?_Tâm Di gương mặt tái nhợt.

Cô hầu gái sắc mặt trầm xuống trong giây lát liền lấy lại bình tĩnh:

- Thưa cô, do thể trạng cô suy nhược nên dẫn đến ngất. Cô cứ ở đây vài ngày tịnh dưỡng sẽ lập tức khỏi.

- Hiện tại em muốn về nhà._Tâm Di vô lực ngồi dậy

Cô hầu gái nhanh chân đến đỡ Tâm Di nhưng là để cô ngồi yên ở trên giường.

- Trời bây giờ đã tối hướng hồ thể trạng cô đây không tốt không nên đi xa._cô hầu gái nhẹ giọng khuyên.

Cô hầu gái thầm nghĩ nếu để Tâm Di rời đi trong lúc này còn không dọa cho cô ta sợ hay sao. Tâm Di yên ổn ở đây thì không sao nếu cô đi không biết sẽ có bất trắc gì sẽ xảy ra.

- Vậy ngày mai có thể về hay không em cảm thấy về nhà vẫn tốt hơn.

- Chuyện này đợi cậu chủ về hẳn bàn đi cô trước cứ nghỉ ngơi đi.

Tâm Di nheo mắt hoài nghi nhưng lại không rõ mình đang nghi ngờ cái gì. Tại sao cô cảm thấy chính mình đang bị che giấu chuyện gì đó rất quan trọng.

- Như vậy cũng được._Tâm Di cười gượng chấp nhận nghe theo.

Cô gái kia trên môi cười không tự nhiên đỡ Tâm Di nằm xuống, hướng Tâm Di đắp chăn ổn thỏa nhìn thấy Tâm Di nhắm mắt ngủ mới đi ra ngoài.

- Khoan đã! Em có chút đói chị có thể chuẩn bị một phần ăn không?_Tâm Di mở mắt cất giọng nhờ vả.

- Cô đợi một lát._cô hầu gái cong môi cười.

Chờ nghe tiếng bước chân dần đi xa, Tâm Di cố nhắc người rời giường đi tới cửa phòng. Mặc dù thân thể rệu rã nhưng Tâm Di vẫn cố hít sâu một cái bàn tay mềm yếu nắm chặt nắm xoay muốn mở cửa.

Cửa khóa trái.

Mặc dù không muốn tin mình bị nhốt tại đây, nhưng hiện Tâm Di khó có thể bình tâm được. Nếu không nhốt cô vì sao cửa phòng không phải do bản thân cô khóa mà do người khác khóa. Nghĩ đến đây mà cảm giác sợ hãi dần dập tắt tìm đến Tâm Di.

- Nhớ canh giữ cho cẩn thận.

Có tiếng bước chân lại gần, tiếng nói rất nhỏ nhưng Tâm Di có thể nghe thấy. Cô hoàn toàn suy sụp.

Cô bây giờ có chút giải thích được vì sao nơi đây hoàn toàn tách biệt với bên ngoài. Bước vào biệt thự này giống như bước vào một thế giới khác. Biệt thự xa hoa không kém ở thành phố nhưng nó thật sự không hợp cho Tâm Di bước vào. Cô bước vào lập tức không có lối ra. Tâm Di có chút buồn bực vì một chút buồn phiền trong lòng mà tin tưởng Hạo Minh. Cậu ta cư nhiên nhốt cô ở đây, rốt cuộc mục đích của Hạo Minh là gì? Cô hiện tại có chút oán hận người con trai kia nhưng oán hận có ích gì nó không thể mang cô rời khỏi đây.

Tâm Di có thể chắc rằng trong điểm tâm sáng cô dùng có thuốc gây mê. Cô có thể tin thể trạng mình suy yếu sao? Trước khi cô mất đi ý thức lập tức trước mắt xuất hiện người cận vệ kia. Dù trong mơ màng cô vẫn có thể biết bọn họ đã sắp đặt sẵn.

Tâm Di dùng hết sức vặn nắm xoay cửa nhưng không có khả năng mở. Cô muốn kêu gào chống cự nhưng làm như vậy e rằng càng tệ hại hơn. Tâm Di sợ hãi khi nghe tiếng bước chân ngày một gần tiến đến trước cửa phòng. Cô nhanh chân lùi lại bước nhanh trở lại giường chỉnh chu như tư thế ban nãy.

"Cạch

"

Tiếng cửa phòng bật mở làm tim Tâm Di xuyết chút nhảy ra ngoài, toàn thân dâng lên một hồi run rẩy. Tuy vậy cô vẫn cố che đậy áp chế nỗi sợ hãi kia xuống tận đáy lòng. Tâm Di lơ đãng đôi mắt như buồn ngủ cực hạn nhìn cô hầu gái.

- Thức ăn đã chuẩn bị cô cứ từ từ dùng._cô hầu gái đặt thức ăn lên bàn.

Tâm Di không nói nhẹ khoát tay tạo một cảm giác vô cùng mệt mỏi muốn nghỉ ngơi. Cô gái kia biết ý liền nhanh chân đi ra ngoài.

Tâm Di ngồi dậy đôi bàn tay nắm chặt chắn để chống chế nỗi sợ hãi, đôi môi run rẩy. Cô thật sự rất sợ, Tâm Di ngồi bó gối ở một góc giường nhìn chằm chằm thức ăn cùng sữa đã được chuẩn bị trên bàn mà cắn cắn môi. Cô thật không biết thức ăn kia có bỏ thuốc nữa hay không? Tâm Di nén nỗi sợ bước đến bên cửa sổ, cửa sổ đúng là không khóa thể nhưng song cửa sổ bằng sắt. Cô dùng cạn kiệt sức lực hiện tại e rằng cũng chỉ có thể làm xước vết sơn trên đó.

Tâm Di lê đôi mắt ra bên ngoài, trời tối đen tầm nhìn của cô đều bị che lấp. Tâm Di thở dài một cái có chút bất lực, cô nhìn dáo dác khắp căn phòng cũng không có chỗ nào để trốn.

Sức lực yếu ớt Tâm Di cố chống đỡ trở lại bên giường, ngồi tựa vào thành giường Tâm Di thở mệt nhọc. Tâm Di có chút đâm chiêu, cô thật sự không rõ Hạo Minh giữ cô lại làm gì. Bất quá hiện tại tính mạng của cô không có ảnh hưởng, cô không quên Hạo Minh chính là đối thủ của Tử Phong.

Tâm Di có chút sợ hãi có phải cô mất tích sẽ gây tổn hại cho Tử Phong hay không?

Ba chiếc xe đen kịt đỗ trước ngôi biệt thự rộng lớn ven biển, những thân ảnh vận trên người âu phục đen khiến người ta không khỏi cảm thán họ chính là xã hội đen hẳn không sai lệch.

Những thân ảnh cao lớn bước xuống xe nhìn bao quát không gian xung quanh có chút đắc ý. Hoang vu như thế này muốn đưa một cô gái đi đối với họ cũng dễ như trở bàn tay. Họ thầm nghĩ một cô gái yếu đuối như vậy muốn thoát cũng khó. Mà họ cũng đâu có đụng đến cô gái này làm chi. Nhiệm vụ của họ chỉ là vật cản làm lá chắn.

Những người này dần tiến vào biệt thự để nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ được giao. Những gì thủ lĩnh giao cho họ chưa bao giờ dám trái ý. Thủ lĩnh sai đi đông họ không dám đi tây mà sai đi chết họ cũng không dám sống. Cơ mà nói ngoài miệng thì là như vậy nhưng cam đoan rằng thủ lĩnh họ không độc ác đến như vậy.

Muốn vào biệt thự của Doãn Hạo Minh cũng không phải dễ. Cậu ta không có ở đây không có nghĩa họ muốn làm cái gì liền làm cái đó. Rất nhanh chóng xuất hiện trước mặt họ cũng một đám cận vệ thực lực tương đương không sai biệt mấy đen toàn tập.

- Các người không được phép bước vào._một người đứng ra chắn trước mặt họ.

- Chúng tôi theo lời chủ tịch đến đón Dương tiểu thư về.

Đối đáp thẳng thắn, không khí bỗng chốc trầm lắng có chút lạnh khốc. Ngầm ý rõ ràng có cản cũng sẽ xông vào. Nhưng mà lời nói này cũng lịch sự quá đi là

”đón

” không phải

”cướp

”. Nhưng mà nhiệm vụ đón lại không phải của họ.

- Muốn cướp người của cậu chủ phải bước qua xác chúng tôi trước.

- Các người không nghe rõ sao, chúng tôi đến đón không phải cướp._giằng co kéo dài thời gian thôi.

Đã bảo là xã hội đen cứ đụng là đánh cò kè mặc cả làm quái gì. Vấn đề ở chỗ họ không phải xã hội đen đồng bộ trí thức khoác lên người gương mặt lạnh khốc học hỏi từ thủ lĩnh nhà ta đấy.

- Được, vậy thì đừng trách. Lên!_một khẩu hiệu tuyên chiến.

Tiếng ồn ào từ những quyền cước tung ra cũng chẳng có gì âm ỉ, tiếng gió cùng tiếng sóng biển đã át đi tất cả, thiên nhiên giả câm giả điếc không thèm để ý đến bọn người ngu xuẩn kia làm gì. Họ đánh là quyền của họ mà gió thổi mặc gió, sóng vỗ mặc sóng chẳng cần im lặng để ý đến họ làm gì.

Bên ngoài đánh nhau ta đây hưởng lợi, phải nói là điều hổ li sơn mới đúng. Ba thân ảnh vận trang phục đen nhưng nhìn kĩ thì không khỏi cảm thán đó chính là ba mỹ nam. Ba thân ảnh nhanh như chớp len lỏi qua đám hỗn loạn đang đánh nhau phía trước mà đi vào biệt thự. Thân thủ nhanh nhẹn chưa gì đã chế ngự xong mấy tên cận vệ trước cửa. Một cước mãnh liệt cửa kính vỡ cánh cửa cũng sứt ra khỏi nơi nó vốn ở. Bạo lực như vậy nói đi giết người trăm phần trăm người ta gật đầu tin tưởng.

Ba thân ảnh đi vào bên trong biệt thự như hướng đã định mà đi.

- Các người..._cô hầu gái kinh hoàng thốt lên một tiếng
- Tâm Di đâu? _âm thanh lãnh đạm ánh mắt sắc lạnh.
- Không...không biết..._còn chưa dứt câu liền một quyền sau gáy bất tỉnh nhân sự.

Người hạ thủ có chút đắc ý cười nhưng liền bị ánh mắt sắc lạnh kia liếc một cái rét run mà ngậm miệng lại.

Trong biệt thự không còn tĩnh lặng có tiếng động, bên ngoài biệt thự đánh nhau một sống một còn nhưng họ làm cái gì hầu như bên trong phòng cũng lặng như tờ. Tâm Di đang mò mẫm tìm cách trốn, làm sao mà ra khỏi đây được cô thật cảm hận bản thân không học chút ít võ để phòng thân. Tâm Di nhấc cái ghế muốn đập vỡ cửa kính lại sợ gây tiếng động. Cô biết rõ bên ngoài cửa phòng có người canh gác.

Muốn mở cửa đi ra ngoài lại sợ kinh động bọn người kia. Tâm Di đúng là bế tắc không thôi. Muốn tìm đường thoát thôi cũng gian nan cực khổ như vậy sao? Ông trời ơi khiến cô ngu ngốc đến đây làm gì bây giờ cô cũng trở nên lú lẫn ngay cả một kế thoát thân cũng không thể nghĩ ra. Hơn nữa cả ngày cô chưa có cái gì vào bụng sức lực thật sự không có. Cô bây giờ thật nhớ ba mẹ, nhớ Kỳ Quân, nhớ Tiểu Kỳ.

Còn một người luôn ở trong tâm trí cô cũng là người vừa nhớ đã thấy đau. Nhưng giờ này cô cầu mong thấy anh ở chỗ này thật là ảo tưởng quá đi. Tâm Di không ngừng thở dài đi quanh căn phòng, đi tới đâu cũng gõ gõ đập đập. Ở đây có mật thất nào đi ra không ngoài không? Đi ra được thật tạ ơn trời phật.

Nhưng bây giờ đã là lúc nào cô còn nghĩ đến chuyện đó, có ngu ngốc cô cũng biết là không có chuyện đó xảy ra.

Tâm Di một bộ dạng lúng ta lúng túng đi cũng không xong mà ở cũng không được. Sức lực suy yếu mưu kế cũng không.

”Bụp

”

Một tiếng động vang lên rất nhỏ nhưng không qua khỏi tai Tâm Di. Cô đang đứng sát cánh cửa để nghe ngóng tình hình làm sao mà không nghe được đây khi tiếng động kia sát cánh cửa phòng.

Một cơn gió lạnh thổi vào, làm Tâm Di rùng mình một cái nhanh như sóc chạy như bay lên giường trùm chăn kín mít.

Đi đến cánh cửa của người con gái bị nhốt kia thân ảnh cao ngất lãnh khốc càng thêm kích động, một quyền lập tức cận vệ trước cửa cũng một trận hôn mê. Đảm bảo đến sáng hôm sau chưa chắc có khả năng tỉnh lại, quyền này xem chút đoạt mạng nhưng vì người con gái kia chẳng thềm chấp nên mới cho tên kia cơ hội sống.

Dĩ nhiên, muốn mở cửa phải có chìa khóa mà nói thật cho dù có thân ảnh cao ngất lãnh khốc kia cũng không dùng. Đập cửa là cách nhanh nhất chỉ cần thấy được người con gái kia thì cánh cửa này chỉ là gỗ vụn không đáng quan tâm.

” Rầm

”

Đây là biểu thị cho tiếng phá cửa đầy bá đạo, có ai biết rằng vì tiếng đập cửa này mà làm tim Tâm Di xuyết chút rút ra ngoài. Tâm Di trong chăn run rẩy không thôi, cô oán hận tên đập cửa, hấn mà đến cạnh cô thì cô nhất định cho hấn một quyền đẹp mặt ra. Nói thì nói như vậy nhưng bộ dạng run rẩy kia thì có thể làm được gì, ý chí sắt đá kiên cường thì sao không có sức là vô dụng.

Cánh cửa mở rồi nhưng mà nhìn quanh căn phòng hầu như không có ai, gió biển đột ngột thổi vào có chút rét buốt. Ba thân ảnh ngó nghiêng quan sát.

Kì lạ!

Ba thân ảnh đẹp trai kia không khỏi cảm thán, trời lạnh như vậy mà cửa sổ mở toang trống hoảnh. Người trong phòng này không cảm thấy lạnh sao?

Nhưng rất nhanh ba đôi mắt nhìn chăm chăm trên giường có thứ động đậy trong chăn, nhìn bộ dạng rõ ràng đang sợ hãi run rẩy. Nhìn vào cảnh này khiến tim ai đó đau nhói không thôi nhưng cũng tức giận không kém.

Cô vì sao không tin anh lại đi tin những lời của cô gái ngu ngốc không biết sống chết kia. Lại nghe lời dụ dỗ của Hạo Minh đi theo cậu ta làm cái gì? Tình yêu của anh không đủ làm cô tin tưởng sao?

Tiếng bước chân gấp gáp ngày một đến gần, nó đánh gãy suy nghĩ của Tâm Di cũng cắt đứt ý niệm muốn Tử Phong xuất hiện bên cạnh Tâm Di. Cô nghĩ đến anh có phải muộn rồi không? Tử Phong của cô bây giờ anh đang ở đâu cô thật sự rất sợ.

Tâm Di thầm kêu tên Tử Phong, nếu có anh ở đây cô không màng chuyện khác mà nhào vào lòng anh khóc một trận thật lớn cho vơi đi nỗi sợ hãi kia.

Bước chân gấp gáp mang theo lo lắng, tức giận, yêu thương tất cả dồn nén lại. Còn muốn chạy, chạy nữa đi! Anh không tin anh không tìm thấy cô.

Chỉ dùng một phần sức cái chăn kia đã rời khỏi người Tâm Di bay xuống mặt sàn. Một cô gái yếu ớt nằm run rẩy nhắm chặt mắt không dám mở ra.

Cô thật sự sợ hãi!

- Mở mắt ra._giọng nói băng lãnh nói thẳng ra là dọa người đi.

Tâm Di không để ý đến giọng nói kia, nước mắt cô từ từ rơi lãch đầu nguầy nguầy nằm co ro trên giường.

- Các người không được qua đây!_Tâm Di thốt lời cảnh cáo.

Một lực đạo to lớn kéo Tâm Di dậy không biết là tức giận hay yêu thương. Vòng tay to lớn đem người con gái kia thu vào lòng để che chở, ôm chặt không buông.

- Anh Tử Phong cứu em! Tên xấu xa buông ra, buông ra!_miệng vừa kêu cứu vừa mắng mà không thèm mở mắt, tay không ngừng đánh.

Còn chưa kịp mở miệng nói lời yêu thương lại nghe cô kêu cứu. Nhưng người cô gọi là anh. Trong phút chốc cả căn phòng cũng trầm xuống lắng đọng, toàn thân Tử Phong cứng đờ nhưng hiện lên ý cười cùng vui sướng trong đáy mắt. Cô vẫn nhớ đến anh không phải sao? Chàng trai ôm Tâm Di vào lòng là người cô yêu, người cô mong đợi không phải Du Tử Phong thì là ai nhưng cô hoảng sợ nào có nhận ra. Mắng cứ mắng, mắng cho chết tên xấu xa nhưng người cô mắng lại là anh thật dễ khóc dễ cười.

Hai thân ảnh đẹp trai phía sau hai vai run lên bần bật, đến cứu còn bị mắng là tên xấu xa phải nói Tử Phong thật tội nghiệp. 3K thật không nhịn được cười một cái.

- Ha ha, Kỳ Quân cậu thấy không chủ tịch là tên xấu xa.

Kỳ Quân cũng có chút không nhịn được cũng muốn cười nhưng vẫn cố nhịn, về nhà có khi bị nội thương. Kỳ thật cậu cũng giật mình với sự phản ứng của Tâm Di bị Tử Phong dọa cho sợ hãi mà vẫn kiên cường chống trả như vậy.

Tử Phong nhíu mày cố giữ Tâm Di lại, cô kích động như vậy làm gì chứ. Trông chỗ nào anh giống tên xấu xa. Nghe 3K cười anh tức giận liếc mắt một cái.

- Tên xấu xa?_Tử Phong tự vấn, thanh âm có chút không hài lòng nhưng môi lại khẽ nhếch.

- Tử Phong! Anh ở đâu mau đánh chết tên xấu xa này đi._Tâm Di run rẩy hét lớn một tiếng không ngừng giãy dụa.

Tử Phong giữ chặt tay Tâm Di thở dài một tiếng, anh chưa từng thấy cô đối xử với người xấu như thế này. Mà anh không thấy cũng phải có bao giờ khi có anh bên cạnh mà cô gặp người xấu đâu. Nhưng cô biết chống cự cũng không có gì là không tốt.

- Được rồi đừng đánh nữa, là anh không cần sợ. Mở mắt ra đi! Mở mắt ra xem tên xấu xa em mắng là ai đây nè!_Tử Phong nhẹ giọng nói.

Tử Phong có chút hối hận vừa nãy vì tức giận cô bỏ đi nên muốn dọa cô. Ai ngờ cô sợ hãi đến mức này.

Tâm Di vì câu nói này mà sự kiên cường cuối cùng cũng không còn nữa. Tâm Di cũng quên luôn rằng cô đang trốn tránh anh, quên luôn sự đau nhói của những ngày qua. Giọng nói này không phải của anh thì còn là của ai nữa.

Tâm Di đôi mắt ngấn lệ ngừng giãy dụa ngược nhìn khuôn mặt đẹp trai quen thuộc đã in sâu trong tâm khảm. Tâm Di có chút mơ hồ có phải rằng cô đang mơ hay không? Tử Phong có thể xuất hiện ở chỗ này sao?

- Tử...Tử Phong là anh thật có đúng không?_Tâm Di đưa bàn tay mảnh khảnh yếu ớt sờ lên mặt Tử Phong.

- Là anh, không phải sợ._ánh mắt Tử Phong sâu lắng nhìn Tâm Di.

Trái tim anh thật sự rất đau, gương mặt dịu dàng tươi cười hằng ngày đã không còn. Mà trước mặt anh hiện tại là một gương mặt tái nhợt không chút sinh khí thập phần sợ hãi.

- Anh Tử Phong em rất sợ. Em muốn về nhà._Tâm Di òa khóc gất gao ôm lấy Tử Phong.

- Được rồi chúng ta lập tức về._vòng tay anh cũng ôm lấy Tâm Di vỗ về trấn an.

Cuối cùng anh lại được ở cạnh cô, được nhìn thấy cô, được ôm cô trong tay. Sự lo lắng cùng đau khổ những ngày qua cũng theo đó mà vơi đi.

Tâm Di không nói nữa cô thật quá mệt rồi, tầm mắt Tâm Di cũng theo suy nghĩ mà ngủ dưỡng sức. Cô không còn nghe thấy gì nữa, nhưng cô sẽ an ổn ngủ vì đã có Tử Phong bên cạnh cô sẽ không phải lo lắng nữa.

- Tâm Di! Tâm Di em sao rồi?_Tử Phong hoảng hốt nhìn Tâm Di nhắm nghiền mắt trong vòng tay anh.

- Chị hai, chị hai!_Kỳ Quân cũng kinh sợ chạy đến.

- Thủ lĩnh lập tức rời khỏi đây hình như phía xa có người đến._một người cận vệ từ bên ngoài chạy vào thông báo.

Nói thật ra họ đột nhập gia cư bất hợp pháp không đi mà ở đây để cảnh sát đến cũng thật không ổn đâu. Huống hồ thủ lĩnh họ là ai là một chủ tịch danh tiếng.

Tử Phong huấn luyện được FA cũng không tầm thường, không cần chịu sự uy hiếp của Hạo Minh lập tức điều tra được nơi giam giữ Tâm Di. Điều tra rồi muốn Tử Phong đợi càng không có cửa, đáng lẽ đến đòi người từ tay Hạo Minh tuy nhiên cậu ta lại không ở đây nên sẵn tay giải quyết không cần dong dài mất thời gian. Muốn cướp Tâm Di khỏi tay anh nhất định cậu ta phải trả giá.

- Được rồi đi thôi nhưng sẽ chia ra hai con đường phòng trừ bắt trắc._3K gật đầu nhìn Tử Phong cho ý kiến.

Tử Phong không nói gật đầu một cái liền bế Tâm Di đi ra ngoài. Chuyện quan trọng chính là đưa Tâm Di rời khỏi đây.

52. Chương 52: Hiện Thực Hay Mơ Tưởng

Có những vui mừng quá mức hóa thành mơ mộng, có những ngọt ngào quá mức hóa thành hoang tưởng.

Nhưng con người ta vẫn thích hạnh phúc, vẫn thích ngọt ngào vì thế sẽ sẵn sàng chìm đắm trong giấc mơ cũng không muốn thức tỉnh.

Tử Phong cùng Kỳ Quân đưa Tâm Di đi theo một con đường khác, một con đường nhỏ xuyên qua đường lớn. Bên ngoài đường lớn đã có Thiên Ân và Khả Chiêu tiếp ứng nên rất nhanh tất cả đã an toàn mà rời khỏi đó theo đường lớn.

Còn phần còn lại do 3K cùng những cận vệ khác đảm nhận, nhiệm vụ của họ chính là đánh lạc hướng bọn người đang đến kia để ngăn cản bước tiến của họ đuổi theo Tử Phong.

Mặc dù mọi chuyện hơi khó khăn một chút nhưng chỉ cần họ không tìm thấy Tâm Di thì không có khả năng bắt bẻ họ được. Và lại lúc bọn người kia đến họ cũng đã rời khỏi biệt thự một khoảng khá xa cũng không thể ghép tội đột nhập gia cư bất hợp pháp được. Mọi thứ được tiến hành một cách nhanh nhất, càng tiết kiệm được thời gian càng tốt. Nói tóm lại họ không có thời gian đùa giỡn với bọn người này thì đúng hơn.

Tử Phong và Kỳ Quân nhanh chóng đến trước biệt thự nhà họ Du. Trong ngôi biệt thự bỗng nhộn nhạo hẳn lên, hiện tại đúng là chỉ có sự an toàn của Tâm Di là trên hết.

Tử Phong bế Tâm Di vào phòng nhanh chóng gọi bác sĩ đến. Từ ông Tử Nhạc đến bà Nhã Nhân, Tử An đều vừa mừng vừa lo. Mừng vì Tâm Di đã được cứu, lo vì không biết Tâm Di lại có mệnh hệ gì.

Tử Phong vẫn không một bước rời đi, anh cứ ngồi mãi như vậy bên cạnh Tâm Di ngay cả lúc bác sĩ đến khám cũng không rời giường. Anh cứ như vậy đầy mắt lo lắng dâng trào, gương mặt si ngốc nhìn người con gái đang hôn mê.

- Tâm Di thế nào?_Tử Phong nhìn bác sĩ nhẹ giọng hỏi nhưng ánh mắt không rời Tâm Di.

Tay anh vẫn nắm chặt tay cô không buông, anh sợ rằng một khi buông tay cô lại chạy mất vậy.

- Cô ấy không sao do tác dụng của thuốc gây mê đồng thời có lẽ do không ăn không uống nên hôn mê thôi. Sáng mai có lẽ không sao rồi._vị bác sĩ mỉm cười đáp.

Nhìn vào thái độ của Tử Phong cũng đủ biết người con gái kia có tầm quan trọng đến mức nào. Là bác sĩ riêng cho nhà họ Du nhiều năm cũng chưa từng thấy ai có khả năng khiến sắc mặt Tử Phong sợ đến sắc diện nhợt nhạt như vậy.

- Được rồi._Tử Phong nhẹ gật đầu một cái.

Vị bác sĩ biết ý liền đi ra ngoài, dĩ nhiên khi rời khỏi phòng ông lại bị người ngoài phòng tra hỏi đủ điều.

Thiên Ân về nhà, sau khi tắm rửa xong anh mới tìm đến giường muốn nghỉ ngơi một lát. Cả ngày Thiên Ân cùng Tử Phong vừa tìm tin tức Tâm Di vừa xử lý cả đồng công việc, nếu nói không mệt mỏi chính là nói dối. Trái lại hai người họ vẫn tự động nói với nhau rằng không mệt mỏi, không gục ngã để có thể tiếp tục những chuyện họ vẫn chưa hoàn thành.

Nay Tâm Di đã tìm được rồi nhưng vẫn tồn tại một nguy hiểm không lường trước được. Nếu không phải họ chuẩn bị tiếp ứng chia ra hai con đường thì khó mà thoát thân được.

Thiên Ân nằm trên giường thở hắt ra một cái, dù mệt mỏi cả thân thể, từng tác da cơ bắp cũng sắp rệu rã nhưng anh vẫn muốn tiếp tục mài mò điều tra. Thiên Ân có chút bức dọc về năng lực bản thân. Không biết đã qua khoảng thời gian bao lâu để suy nghĩ Thiên Ân đột nhiên bật dậy như lò xo.

- Chết rồi, kết quả xét nghiệm.

Cái quan trọng như vậy sao anh lại quên đi, kết quả quyết định thân phận một con người.

Thiên Ân chạy đến mở ngăn kéo được khóa cẩn thận, cái kết quả kia được anh cất thật cẩn thận. Tuy nhiên anh chưa một lần mở ra xem. Thiên Ân có chút run rẩy cầm tờ giấy xét nghiệm mặc dù đã biết kết quả nhưng anh lại không biết nên xử lý nó như thế nào. Tình hình hiện tại quá rối loạn thật sự không thích hợp để công bố việc này.

Có trời mới biết Thiên Ân có bao nhiêu vui mừng khi rời bệnh viện, anh cầm tờ xét nghiệm trong tay mà vừa mừng vừa lo. Anh còn tưởng mình đang mơ tưởng nhưng anh lại không muốn tỉnh nếu đó thật sự là mơ. Vì anh không có can đảm đọc kết quả xét nghiệm mà muốn chính bác sĩ nói cho anh biết. Cứ hồi tưởng lại chuyện kia anh thật khó tránh cảm giác kích động không rõ nguồn gốc kia.

Đó là thật không phải mơ Dương Kỳ Quân chính là Lăng Thiên An em trai anh.

Khi gặp Kỳ Quân anh chỉ muốn nói ra chuyện này nhưng anh cũng biết hiện tại không phải đợi thời cơ vậy.

Vì được báo tin rằng, bệnh viện đã có kết quả xét nghiệm ADN nên Thiên Ân như lời nói mới sáng đã nhanh chóng đến bệnh viện nhận kết quả xét nghiệm. Không biết anh đã khẩn trương đến mức nào mà vào cửa như một người thiếu kiểm soát.

Cánh cửa phòng xét nghiệm bị Thiên Ân mở ra còn chưa kịp đóng lại đã thấy anh nhào đến bác sĩ như cướp giật.

- Kết quả như thế nào?

Vị bác sĩ nhìn thái độ của Thiên Ân mà giật mình dở khóc dở cười. Hàng ngày vị chủ tịch này dù vui tính nhưng cũng không kích động đến như vậy. Điều đó cũng đủ chứng minh kết quả xét nghiệm kia đối với anh có bao nhiêu quan trọng.

- Chủ tịch Lăng cậu không cần gấp gáp như vậy, ngồi xuống trước đi._vị bác sĩ ra hiệu cho anh ngồi rồi cũng đến bàn làm việc của mình lấy kết quả đưa cho anh.

Thiên Ân giờ phút này lại có chút run rẩy không dám cầm bản kết quả xét nghiệm. Bản kết quả xét nghiệm này được lấy từ mẫu tóc của Kỳ Quân và tóc của chính anh. Anh thật cực khổ mới có thể lấy được tóc của Kỳ Quân. Nếu Kỳ Quân không phải Thiên Ân thì sao? Mà nếu phải anh phải làm sao lập tức công bố hay phải đợi một thời cơ thích hợp.

- Cậu có thể mở ra xem rồi._vị bác sĩ nhẹ nhàng nói cười một cái.

Nhìn sắc mặt của Thiên Ân cũng đủ biết anh mang tâm trạng vô cùng phức tạp. Có ai khi thực hiện những cuộc xét nghiệm ADN để nhận lại người thân mà không lo lắng đâu. Nếu người kia thật đúng là người thân của chính mình thất lạc bao nhiêu năm thì có biết bao vui mừng. Nếu không phải thì có biết bao nhiêu thất vọng.

- Anh trực tiếp nói thì được rồi._Thiên Ân có chút không tự nhiên.

Anh cầm bản kết quả trong tay lại không muốn mở ra xem, động tác nhẹ nhàng để kết quả lại trên bàn mà chờ đợi chính miệng vị bác sĩ kia nói ra. Nói ra cũng không phải làm người ta cười chết đi, đường hoàng là một chàng trai quyết đoán một bộ dạng tuấn mỹ lại lo lắng không dám đối diện sự thật.

Vị bác sĩ không khỏi lắc đầu cười khổ nhìn Thiên Ân chậm rãi đọc kết quả cho người đối diện nghe.

- Chính xác hai người không phải anh em chiếm tỉ lệ sắp đạt ngưỡng không phần trăm._mấp máy môi vị bác sĩ liếc nhìn thần sắc của Thiên Ân.

Nhìn thần sắc không ngừng biến hóa trên mặt Thiên Ân cũng đủ biết. Anh vừa nghe đến bốn chữ

”không phải anh em

” không biết có bao nhiêu thất vọng. Vị bác sĩ này cũng biết trêu người quá đi nói thẳng ra có phải tốt hay không. Mặt Thiên Ân cũng đen dần rồi lại chợt sáng biến hóa thần kì. Tuy nhiên anh vẫn một bộ dạng si ngốc muốn xác minh sự thật.

- Ý anh có phải chúng tôi là anh em không?

- Không sai lệch._vị bác sĩ có lòng tốt gật đầu xác nhận.

Chàng trai này cũng lạ quá đi cứ mở kết quả ra xem thì được rồi không cần phiền phức như vậy. Chỉ có thể cảm thán rằng Thiên Ân quá vui mừng nên thành ngốc như vậy.

Thiên Ân cứ như vậy mà tin cũng chưa dám mở kết quả ra xem từ lúc rời bệnh viện. Rồi bị Tử Phong kéo đi hỏi cung Hạnh Nghi, rồi đi cứu Tâm Di cho đến giờ kết quả kia bị chôn vùi trong ngăn kéo chưa được mở ra. Thiên Ân trầm mặc không biết nên làm sao? Quả thật mọi chuyện đang rối công bố tin này ra chỉ sợ làm mọi người sững sốt, Thiên Ân muốn đợi đầy đủ người thì công bố sẽ tốt hơn. Bây giờ đã tìm được Tâm Di chắc cũng đã đến lúc phải công bố. Mặc dù biết tin tức này đối với Kỳ Quân chắc sẽ rất khó chấp nhận.

Ngôi biệt thự to lớn hiện ra trước mắt, bên ngoài ánh sáng mặt trời rất nhu hòa như ôm ấp bao trọn căn biệt thự. Ngược lại trong căn phòng lại lạnh lẽo mang một màu sắc ảm đạm khiến người ta hít thở không

thông, một bé gái chừng chín tuổi bước vào phòng. Cái dáng bé nhỏ có chút yếu ớt nhưng xinh đẹp giống như búp bê thủy tinh dễ vỡ. Nhấn tường cứ đưa tay chạm nhẹ vào thân ảnh nhỏ bé kia lập tức tan thành mây khói.

Cô bé ấy cứ hướng cặp mắt long lanh nhìn dáng một người đàn ông đang đứng bên cửa sổ. Cái dáng có chút cô tịch như chất chứa hàng nghìn nỗi sầu não khó giải bài. Thế lực lớn thì sao sự an toàn của gia đình ông cũng không đảm bảo được, ông có chút bất lực.

- Ba đang suy nghĩ gì vậy?_ cô bé tiến đến bên cạnh bàn tay bé nhỏ kéo kéo vạt áo người đàn ông ấy.

Thì ra họ là hai cha con, một bé gái xinh xắn giương mắt nhìn chăm chăm ba mình. Người đàn ông giật mình khi giọng nói lạnh lốt trong trẻo quen thuộc. Ông có thể sơ ý đến nỗi ngay cả đứa bé bước vào phòng từ lúc nào cũng không hay. Người đàn ông chưa đến bốn mươi gương mặt hoàn mỹ bé gái xinh xắn kế thừa nét đẹp từ người đàn ông này. Ông ngồi xổm xuống trước mặt cô bé đôi mắt ẩn ẩn nét buồn nhưng vẫn cười dịu dàng, nụ cười nói lên sự yêu thương tội hạnh dành cho cô bé.

- Không có gì con tại sao vẫn ở nhà không phải là đi sắm cùng mẹ rồi sao?

- Con cảm thấy hơi không khỏe nên đã trở về.

- Vậy sao không nghỉ trong phòng?

- Con nghe có tiếng nói chuyện nên sang đây xem._ cô bé gãi đầu cười cười.

Ánh mắt ấy, ánh mắt của một đứa trẻ ngây thơ trông chờ biết một sự thật nào đó có sự tò mò cùng hiếu kì. Đôi mắt ấy trong sáng không vương bụi trần khiến người ta cảm thấy chột dạ khi nhìn sâu vào ánh mắt đó.

- Con có nghe được gì không?

- Vậy ba có thể nói cho con biết bằng chứng đó là gì không?

Không sai cái mà cô bé kia nói là những gì ông Thiên Tuấn cùng ông Hạo Ứng đã nói chuyện năm đó.

Ông Thiên Tuấn run rẩy tay ôm Thiên Tư vào lòng, nghìn lần ông không muốn gia đình biết nhưng có phải quá trở trêu chuyện này lại để Thiên Tư phát hiện. Ông không biết phải nói với Thiên Tư như thế nào, cô còn quá nhỏ để thấu hiểu tất cả. Những ân oán cá nhân cùng tình thù của đời trước ông không muốn đứa con gái bé bỏng của mình vướng vào.

- Con xem như chưa từng nghe thấy gì được không?_ ông Thiên Tuấn vuốt mái tóc con gái cười dịu dàng nhưng thập phần khổ sở.

- Con sẽ là một trong những người kế thừa tập đoàn con muốn biết những chuyện liên quan đến tập đoàn._ lời nói kiên quyết.

Ông Thiên Tuấn thở dài bế Thiên Tư ngồi lên ghế, cô con gái này của ông bề ngoài dịu dàng dễ bảo tuy nhiên đôi lúc lại quật cường đến kì lạ. Trong con người Thiên Tư tồn tại một sự dẻo dai tiềm ẩn đôi lúc nó sẽ trở dậy trong tình cảnh đặc biệt nào đó.

- Con còn nhỏ không hiểu hết đâu đợi đến khi con lớn tự khắc sẽ hiểu.

- Ba cũng nói đến lớn con sẽ biết và hiểu chuyện này vậy thì sớm hay muộn cũng phải biết. Ba hãy cho con biết đi có thể con không hiểu nhưng con muốn biết. Bởi vì con muốn chia sẻ với ba, ba u sầu như vậy không tốt cho sức khỏe._ Thiên Tư chớp mắt.

Ông Thiên Tuấn kinh ngạc nhìn con gái của mình, dù biết con gái đủ thông minh đủ sắc xảo nhưng cũng không nghĩ rằng cô sớm thấu hiểu thế thái nhân tình. Ông lại cười xoa đầu Thiên Tư.

- Bằng chứng đó chứng minh ông Hạo Ứng chiếm đoạt tài sản của mẹ con như thế nào, vì xem trọng tình bạn và làm theo yêu cầu của mẹ con nên việc này ba không muốn truy cứu nữa.

- Nếu đã không truy cứu vì sao ba không hủy bằng chứng đó?

- Ba chỉ đề phòng bất trắc không muốn hủy. Người đàn ông đó bản tính đa nghi vô cùng sẽ không tin đâu.

Ông Hạo Ứng chính là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quan tử, ông ta tuyệt đối không tin bất cứ ai. Cho dù người ta có nói thật ông ta cũng không tin đâu, ông ta muốn ép người ta đến đường cùng mới buông tha. Nhưng con đường cùng chỉ có thể là cái chết mà thôi.

- Để con đoán mẹ không biết ba giữ lại bằng chứng đó có đúng không?_Thiên Tư dậm chiêu suy nghĩ lại nhoeo miệng cười.

- Con gái ba rất thông minh._ông Thiên Tuấn lại xoa đầu con gái.

- Nếu đã không muốn tố cáo ông ta vậy ba cứ đứng trước mặt ông ta hủy bằng chứng thì được rồi.

- Ông ta hận ba còn vì chuyện riêng tư khác không chỉ vì nguyên do đó nếu không thấy ba khuyh gia bại sản ông ta sẽ không buông tha đâu._ông Thiên Tuấn lắc đầu thở dài.

Nếu có cách nào đó đánh đổi sự bình yên cho gia đình ông sẽ bằng lòng đánh đổi dù có mất hết gia sản, nhưng có lẽ người đàn ông kia muốn thấy nhất chính là những người thân xung quanh ông lần lượt biến mất. Ông run sợ không dám nghĩ đến, ông bị như thế nào cũng không sao nhưng vợ ông cùng hai đứa con gái là cả mạng sống của ông. Một trong số họ có mệnh hệ nào ông sống được chăng?

Không ngờ tình yêu của ông lại khơi gợi lòng thù hận của ông Hạo Ứng đến như vậy. Ông ta có tính háo thắng những gì ông ta không có được sẽ khiến cho tất cả những thứ đó cũng đi vào cõi hư vô. Cái đó gọi là vì tình yêu mà chiến đấu sao, nhắc đến lại cảm thấy buồn cười. Ông ta luôn bảo vì ông cướp đi tình yêu của ông ta nên mới khiến ông ta trở thành con người như hiện tại.

Nếu không có sự xuất hiện của ông Thiên Tuấn thì người phụ nữ bên cạnh ông Thiên Tuấn hiện tại chính là của ông ta. Ông ta cũng không vì những phút sai lầm mà làm người phụ nữ khác mang cốt nhục của mình. Cho đến bây giờ ông ta cũng chưa một lần yêu thương đứa con kia. Tất cả lỗi lầm kia ông ta sẽ trả lại hoàn toàn trên người ông Diệp Thiên Tuấn.

- Chúng ta đến nơi khác sống rồi xa nơi này thì tốt rồi._Thiên Tư vương tay bé nhỏ nắm lấy ngón tay của ba mình.

Bụng dạ thiện lương không chấp nhặt, không thích xa hoa có những suy nghĩ giản đơn. Hầu như cô bé này có đủ tố chất của một cô gái hoàn hảo.

- Thế lực ông ta không phải nhỏ chúng ta không thể lần trốn được.

- Chúng ta tuyên bố phá sản thì được rồi như vậy ông ta không còn có gây khó dễ._ánh mắt chột sáng trong đôi mắt trẻ thơ.

- Không được sự nghiệp do ông bà gây dựng không thể nói làm phá sản thì làm hướng hồ tập đoàn đang hoạt động rất tốt. Con còn nhỏ không hiểu hết đâu, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Ông Thiên Tuấn thoáng nghiêm nghị, sắc mặt sa sầm. Ông không có ý trách con gái nhưng có lẽ ý kiến kia quá ư không hợp lí.

- Chỉ giả thôi mà con nghĩ số cổ phần chúng ta tuyên bố phá sản có thể vẫn được tiếp tục hoạt động bình thường nhưng là trong một tập đoàn khác đến khi mọi sự việc được giải tỏa lại tách số cổ phần kia ra như vậy cũng không có tổn thất._đôi mắt linh động chớp chớp ý cười ẩn hiện.

Ông Thiên Tuấn kinh ngạc nhìn con gái lại có thể đưa ra ý kiến như vậy, nhưng vấn đề là tìm tập đoàn nào đáng tin cậy nhất để sáp nhập số cổ phần kia.

- Được rồi để ba suy nghĩ lại, con gái về phòng nghỉ ngơi đi._ông xoa đầu Thiên Tư lại nắm tay con gái trở về phòng.

Tiếng nói cười của hai cha con lú lú vui nhộn khắp hành lang, rồi tiếng cười tiếng nói ấy xa dần, xa dần...

Mất hút!

Tâm Di khẽ nhú mi mắt nặng trĩu, cô lại mơ thấy một giấc mơ hình như đó là phần tiếp theo của những giấc mơ trước thì phải.

Thân thể Tâm Di cũng mệt mỏi, cứ muốn ngủ như vậy mãi không muốn động. Cô chỉ có thể ý thức rằng mình nằm trong một vòng tay ấm áp, như thế cô sẽ không cần quan tâm nhiều cũng không cần sợ hãi nữa.

Cho dù có như thế nào thì chàng trai tuấn mĩ hơn người kia vẫn ở bên cạnh cô, quan tâm cô, che chở cô. Nhưng cơ sao sâu thẳm trong tâm cô vẫn tồn tại một loại sợ hãi mơ hồ. Cái sợ hãi đó dường như do chính bản thân cô tạo ra, cô là một sinh linh bé nhỏ nằm trong vỏ trứng được che chở rất kĩ càng. Có lẽ cũng đã đến lúc cô phá vỡ lớp vỏ bên ngoài đến với cuộc sống vốn thuộc về cô để cảm nhận mùi đời. Nhưng cảm giác bước khỏi vỏ trứng kia cực kì đáng sợ, nhẵn tưởng chỉ cần rời vỏ trứng đó cô sẽ không có khả năng yên bình như trước.

Mây thanh mi tú khẽ động, những ngón tay yếu ớt giật giật. Chỉ là những cử động nhỏ thôi nhưng khiến người nằm cạnh không khỏi vui mừng. Gương mặt anh tuấn đẹp tựa điêu khắc, sâu thẳm trong nhãn thần kia là một niềm vui không thể tả. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô chờ đợi hồi đáp.

Từ đêm qua sau khi cứu Tâm Di về cô đã hoàn toàn bất tỉnh cả đêm không động đậy, lâu lâu cũng chỉ giật mình có lẽ bị sợ hãi kia quấy rầy. Tử Phong vẫn như vậy ấm áp dịu dàng ở bên cạnh cô như một thần hộ mệnh, cho đến trọn đời này cũng chỉ có cô mới khiến anh lo lắng đến như vậy, dịu dàng đến như vậy. Anh cam nguyện dùng tình yêu cả đời của mình để bên cạnh cô, yêu thương săn sóc cô.

Đôi môi mỏng khẽ cười đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt, làn tóc đen rơi trên mặt nệm cũng tô điểm nét dịu dàng của người con gái ấy. Cô là người duy nhất anh yêu cũng là người duy nhất khiến anh thể hiện nhiều nét mặt. Nếu cô ở bên cạnh anh thì anh sẽ vẫn như vậy dùng mọi tình cảm để khiến cô hạnh phúc, người khác nghĩ anh thế nào làm gì anh cũng sẽ không quan tâm. Nếu cô rời xa anh điều đó sẽ khiến anh trở thành một người tàn nhẫn, anh sẽ để cho tất cả những người chia cách anh và cô từng người một nếm được vị khổ.

” Tâm Di em bảo anh phải làm sao đây? Phải làm sao mới bảo vệ được em?

”

Anh không bắt lực không nhu nhược nhưng anh không muốn người anh yêu chứng kiến những chuyện đau lòng máu chảy người vong. Trong giới thượng lưu chính là như vậy ai có thể lực sẽ sống tốt, được mọi quyền hành tuy nhiên cũng phải trả một giá cực đắt. Đáng lí ra người Tâm Di không nên bước vào thế giới này hãy ở nơi nào đó chỉ tồn tại nụ cười không có máu và nước mắt, không có thù hận và đau khổ, không có đổ kị cùng tranh giành.

Nhưng không một ai có thể cãi lại định mệnh, số phận đã sắp đặt cô đến bên cạnh đồng nghĩa rằng anh phải dùng cả đời để bảo vệ cô, để những gì xấu xa đen tối không chạm được đến cô.

Đối với anh cô chính là một thiên thần anh không cho bất cứ ai làm tổn thương hay vấy bẩn sự hồn nhiên thuần khiết kia. Bất cứ ai phạm phải một trong những điều đó đều gánh một hậu quả nặng nề.

- Tâm Di nếu em vẫn không tỉnh lại anh nhất định khiến Hạnh Nghi cùng Hạo Minh trả giá thật đắt.

Ánh mắt Tử Phong sắc lạnh tỏa ra sự tàn nhẫn vô cùng khi nhắc đến hai con người kia. Nếu không phải hai người họ bày ra trò này anh có thể xa Tâm Di sao, nếu không phải hai người họ thì Tâm Di lại run rẩy sợ hãi như vậy sao, nếu không phải hai người họ sức khỏe của Tâm Di đột ngột suy yếu như vậy sao? Mỗi một thứ đau khổ anh và cô phải chịu sẽ trả lại họ gấp bội.

Ánh nắng sớm tràn ngập ánh sáng bao phủ cả một vùng trời bên ngoài, ánh sáng đánh thức tất cả sinh linh bé bỏng. Tia nắng nhàn nhạt theo cửa sổ vào phòng, ánh sáng yếu ớt tỏa nhiệt ấm áp lên gương mặt say ngủ.

Tử Phong nheo mắt định kéo rèm cửa cho kín không để ánh nắng chiếu vào. Nhưng anh lại thấy thân thể kia khẽ động, ánh mắt tàn nhẫn lại trở về dịu dàng nhẹ nhàng cong môi cười.

Tâm Di mở mắt chỉ thấy một gương mặt điển trai quen thuộc, anh đang nhìn cô cười. Cô có thể chạm vào gương mặt kia sao? Có thể lại thấy nụ cười kia sao? Thật ra cô không muốn tỉnh nhưng cô cảm nhận nếu cô không thức dậy Tử Phong sẽ thực hiện một điều gì đó thật đáng sợ.

- Em tỉnh rồi!_Tử Phong khẽ cười ôm lấy thân thể Tâm Di ngồi dậy.

Tâm Di khẽ cười gật đầu nhưng sau đó lập tức trên gương mặt xuất hiện sự ảm đạm cùng đau khổ. Cô lầm rôi chàng trai này không phải của cô, anh đã là của người khác rồi tại sao cô lại quên kia chứ? Tại sao cô có thể tham lam hưởng lấy sự ấm áp của anh.

Tâm Di cố ngồi dậy lại nhẹ nhàng nhích người ra khỏi vòng tay Tử Phong. Tử Phong giật mình có chút khó tiếp nhận, cô đẩy anh ra khỏi cô.

Vì sao?

Tâm can anh đột nhiên đau thắt, cả thân người cứng lại hơi thở cũng nghẹn tại một chỗ. Nhưng rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh kéo cô lần nữa vào lòng anh ôm thật chặt. Anh không muốn cô rời xa anh dù chỉ một chút cũng không. Cô trừng phạt anh như thế chưa đủ sao. Mỗi thời khắc không có cô bên cạnh anh đã biến thành một cơn người như thế nào cô biết chăng?

- Anh không cho phép em rời xa anh._Tử Phong dịu dàng nhỏ giọng bên tai Tâm Di.

Tâm Di trợn mắt nhìn đôi mắt cà phê chất chứa kiên định kia có chút giật mình. Anh vẫn muốn có cô bên cạnh sao?

- Hôn...hôn thê của anh._Tâm Di yếu ớt cất tiếng muốn đẩy anh ra nhưng không có sức.

Tử Phong nhú mày rồi lại giãn ra anh đã hiểu vì sao cô muốn trốn tránh anh, cho đến bây giờ vẫn muốn rời xa anh chỉ vì cô gái kia. Cô gái kia cùng anh hoàn toàn không có can hệ.

- Suốt đời anh cũng chỉ có một hôn thê, một người duy nhất anh yêu và người đó là em._vòng tay siết chặt hơn như để Tâm Di cảm nhận được tình cảm của anh.

- Không...không phải ý em là hôn thê của anh đã trở về em không thể bên cạnh anh nữa._Tâm Di đau khổ từ chối nhận tình yêu của Tử Phong.

Thân thể Tâm Di run rẩy cô ở cạnh anh thật sự tốt sao? Nhưng nghĩ tới chuyện cũ lòng cô lại đau quá không sao nguôi được.

- Đợi khi em hồi phục anh sẽ cho em biết ai là hôn thê của anh, ai là người anh yêu, ai là người anh chọn. Còn bây giờ em tiếp tục nghỉ ngơi đi và đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi anh._Tử Phong dịu dàng đặt Tâm Di nằm xuống một nụ hôn yêu thương rơi trên trán cô. Giọng nói của anh còn mang theo ý cảnh cáo cùng áp đặt.

Mặc dù biết anh áp đặt nhưng Tâm Di vẫn có cảm giác ấm áp len lỏi đến nơi tim bị tổn thương.

Tâm Di có chút không tự nhiên khi nhận nụ hôn của anh, mặc dù đã quen nhưng sao hiện tại cô thấy giống như trong mơ vậy. Cô sợ sau khi bản thân thức dậy không còn anh bên cạnh cô nữa, sợ rằng những lời nói kia của anh rồi cũng sẽ theo gió bay đi. Có thể đây là một trong những giấc mộng đẹp nhất mà cô từng mơ chăng?

Tử Phong!

Tên anh vĩnh viễn trong cô không bao giờ phai nhạt, người duy nhất cô yêu, người này mang đến cho cô sự ấm áp dịu dàng mà bất cứ chàng trai nào đều không có được.

Chàng trai này vĩnh viễn chiếm cứ tim cô, cho dù có bao nhiêu thay đổi tâm của cô vẫn chỉ hướng về anh. Chỉ có anh khiến cô đặt mọi niềm tin vào đó không nghi ngờ không câu nệ. Đối với cô anh chưa bao giờ lạnh nhạt, trong mắt cô anh luôn là một chàng trai dịu dàng bao dung sẵn sàng cô đến từng chi tiết. Cô nên cảm ơn ai đã mang anh đến bên cô đây, cảm ơn định mệnh hay cảm ơn sự may mắn của cô?

Trên đời có bao nhiêu cô gái vì sao cô được anh chọn, cũng chỉ có anh để cô bằng lòng hi sinh tất cả để đổi lấy sự hạnh phúc cho anh.

Coi như là đặc ân anh dành cho cô vậy, cô sẽ tiếp tục bên cạnh anh cho đến khi anh nói tiếng không cần cô nữa.

Tử Phong kéo chân lại cho Tâm Di an ổn nghỉ ngơi, anh nhìn cô thật lâu khẽ thở dài. Cô xoay mặt đi nơi khác không nhìn anh, anh đáng ghét đến mức này sao ngay cả nhìn cũng không thèm. Anh lại không thể

trách cô, cô chưa rõ sự tình anh phải đợi. Trong nhất thời bắt cô chấp nhận có lẽ không dễ, chỉ cần vài ngày nữa anh có thể để cô bên cạnh anh mãi mãi không rời.

Phải là mãi mãi không rời.

53. Chương 53: Sợi Tơ Tình Cảm

Muốn quên nhưng quên không được, muốn yêu lại không được đáp lại. Em đã thuộc về người khác có nín kéo cũng vô vọng.

Yêu anh nhưng nhìn anh hướng về người con gái khác tìm có biết bao nhiêu đau đớn, biết làm sao khi tìm anh không có em.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian mà căn phòng này vẫn lạnh như tờ, chàng trai không chút kiêng nể trừng mắt tức giận nhìn những người cận vệ đang cúi đầu hối lỗi.

- Các người nói phải giải quyết chuyện này như thế nào đây? _ánh mắt sắc bén chỉ cần nhìn xoáy vào cũng đủ làm cho người ta rùng mình một cái.

- Cậu chủ chúng tôi biết lỗi rồi nhưng thật ra người của Tử Phong không phải hạng vừa.

Những người cận vệ cứ đứng chờ cơn thịnh nộ, ngay cả liếc cũng không dám liếc nhìn Hạo Minh. Bọn họ cũng đâu phải tiên làm sao biết trước mà chuẩn bị nhiều người để đón tiếp Tử Phong. Hướng hồ kế hoạch trao đổi người đã được định họ vốn nghĩ sẽ không có bất cứ sai sót nào. Họ cũng không ngờ Tử Phong đánh nhanh rút gọn ngay cả cơ hội để bọn họ trở tay cũng không có.

- Các người biết lỗi thì được rồi sao? Nếu Hạnh Nghi có chuyện gì tôi sẽ lấy mạng các người thay thế như vậy có được hay không? _Hạo Minh tuy tức giận nhưng giọng điệu chậm rãi, tuy vậy đáng về tận mắt là sự bức bách cũng khiến người ta hít thở khó khăn.

- Chúng tôi nhất định đưa cô Hạnh Nghi an toàn trở về._người cận vệ không chần chừ đưa ra lời hứa.

- Đưa trở về? Bằng chính sức các người mà muốn cướp người từ tay Tử Phong? _Hạo Minh nhếch môi cười nhạt.

Không phải cậu ta đề cao Tử Phong nhưng cậu ta biết thế nào là tự lượng sức mình. Nhìn xem bọn cận vệ trước mặt cậu ta đã bị đánh te tua đến mức nào, người nào người nấy mắt môi bầm dập, có người cho đến giờ chưa chắc đã đi nổi. Hạo Minh thầm nghĩ rõ ràng bọn người này được Tử Phong nương tay, nếu không hiện tại bọn họ có thể đứng nơi đây mà hàm hồ thề thốt sao. Nói ra không khỏi khiến người ta chê cười chết đi, một đám cận vệ tình anh trong vòng một đêm liền bị đánh cho người không ra người ma không ra ma. Với thực lực như vậy còn muốn đi độ sức với người ta, sao không nói đi tìm đường chết không chừng còn dễ nghe hơn.

- Chúng tôi sẽ cố hết sức._vẫn mạnh miệng thật khiến người ta tức chết.

- Đừng nói nhảm nữa! Nếu không có cách thì rút hết ra ngoài cho tôi._Hạo Minh trừng mắt tức giận, quát lớn một tiếng.

- Được chúng tôi ra ngoài đây. Nhưng còn một chuyện tôi không biết có nên nói hay không? _người cận vệ khúm núm liếc nhìn khuôn mặt đang tức giận kia.

- Nói đi!

- Ngài chủ tịch cũng muốn bắt vị tiểu thư đó thậm chí còn có ý định không chừa đường sống cậu nghĩ như thế nào? Chúng ta có nên xen vào hay không?

- Không chừa đường sống? Ông ta lại có suy nghĩ đó giết Tâm Di thì có ích gì chứ? Vậy còn lí lịch của Tâm Di anh đã điều tra rõ hay chưa? _Hạo Minh thoáng nhíu mày suy nghĩ.

- Đã điều tra nhưng cũng không có bước tiến gì mới, theo tin tôi nắm được duy nhất chính là cả Tâm Di và Kỳ Quân đều không phải con ruột của ông bà Dương. Hơn nữa nếu tôi đoán không sai thì chủ tịch không chỉ muốn mạng của Tâm Di mà là cả nhà bọn họ.

Hạo Minh kinh ngạc, gia đình này có thâm thù đại hận với ông ta sao? Vì sao ông ta muốn mạng của cả nhà họ? Trước khi Hạnh Nghi trở về cậu ta không để có bất trắc gì xảy ra nếu không sẽ không tốt cho Hạnh Nghi.

- Nhất định không thể để chuyện đó xảy được. _Hạo Minh ngã người ra ghế kiên định hạ lệnh.

Không biết vì nguyên nhân gì cậu ta cũng không muốn Tâm Di gặp chuyện. Huống chi người cậu ta hướng đến là Tử Phong, cậu ta thiết nghĩ rằng không cần tổn hại nhiều mạng người như vậy. Lúc trước ở nước ngoài thế lực của họ lớn muốn làm gì cũng được, nhưng hiện tại nơi đây thế lực của bọn họ vốn không bằng Tử Phong muốn qua mặt Tử Phong cũng không phải dễ.

Nói một cách nghiêm túc những người bọn họ nhắm đến đều nằm trong vòng bảo vệ của FA mà người đứng đầu chính là Du Tử Phong.

- Chuyện đó e rằng không dễ từ trước đến giờ chúng ta không được phép xen vào những chuyện này.

- Bây giờ tôi cho phép.

- Được chúng tôi sẽ không để nó xảy ra.

Nói xong người tất cả cận vệ đều đi ra ngoài, Hạo Minh một mình ngồi trầm ngâm không rõ là đang suy nghĩ chuyện gì. Ánh mắt Hạo Minh trở nên ưu thương tột độ.

Hạo Minh khẽ cười nhạo bản thân, cậu ta thế nào lại phát sinh tình cảm làm cho tính quyết đoán của cậu ta cũng giảm sút đi rất nhiều. Người con gái đó từ khi nào cũng chiếm một vị trí không nhỏ trong tim cậu ta. Từ lần đầu gặp cậu ta đã bị đôi mắt trong sáng cùng giọng nói dịu dàng kia làm cho ngây ngẩn, cậu ta buộc bản thân xua đi nhưng không được. Đến những lần nhìn thấy Y Ngân tổn thương cô, không hiểu sao lòng mình đau xót, nặng trĩu. Cậu ta cũng muốn như Tử Phong đường đường chính chính bảo vệ cô.

Thật ra cậu ta cũng đã nhận được tin ông Hạo Ứng có ý đồ xấu nên mới cố ý để cô ở lại đó. Nói gì thì nói đó cũng là nhà riêng của cậu ta, dù sao ông Hạo Ứng là ba của cậu ta chắc chắn không dám làm quá, như vậy sẽ không thể tổn hại đến cô.

Nhưng người tính không bằng trời tính, cậu ta có cố nín kéo Tâm Di hay cắt đứt tầm kiểm soát của Tử Phong dành cho Tâm Di cũng không thể khiến Tử Phong nhượng bộ hay sợ hãi. Điều đó cũng không khiến Tâm Di và Tử Phong rời xa được, bởi lẽ tim Tâm Di đã thuộc về Tử Phong từ lâu rồi. Chỉ có điều cậu ta không tự chủ được mà cứ nghĩ đến Tâm Di, càng ngày càng lún sâu vào khiến bản thân không có đường lui.

Một trái tim từ nhỏ đã không được hưởng tình thương từ một gia đình ấm cúng. Bên cậu ta chỉ có tình mẹ và một người con gái nhẹ nhàng đến bên đời cậu ta. Không biết những ngày tháng đó nếu không có Hạnh Nghi thì cậu ta sẽ như thế nào? Có thể sẽ trở nên một loài quỷ dữ thừa kế từ ông Hạo Ứng. Cậu ta đang rất muốn biết vị trí Hạnh Nghi là nơi đâu trong tim cậu ta.

Người con tức giận, người cha cũng phát hỏa không kém vì kế hoạch thất bại. Ông Hạo Ứng trừng mắt nhìn đám cận vệ đứng trước mặt mình.

- Một lũ vô dụng, các người làm việc như vậy sao?

- Thật xin lỗi chủ tịch chúng tôi đến chậm hơn Tử Phong một bước.

Không phải chỉ là một bước mà là hàng nghìn bước mới đúng. Khi bọn họ đến nơi chỉ thấy một đồng hoang tàn, cả đám người của Hạo Minh nằm ngổn ngang như một đám quân sĩ tử trận. Chỉ nhìn thôi họ cũng tự nhủ bản thân rằng không được động vào Tử Phong nếu không sẽ có kết cục tương tự. Bên trong biệt thự của Hạo Minh cũng không còn ai tỉnh táo, từ cửa chính cho đến căn phòng nốt Tâm Di đều có người nằm. Tính ra bọn người này cũng có sở thích kì lạ quá đi, có giường lớn chần ầm không ngủ lại ngủ trên mặt sàn lạnh lẽo.

Bọn họ đến lay cô hầu gái dậy tra hỏi mới biết người đã bị đưa đi rồi họ lấy cái gì đưa về cho chủ tịch đây. Nghĩ là phải đuổi theo nhưng tốc độ đi xe của họ đúng là kém xa Tử Phong. Nhưng cho là đứng trước mặt Tử Phong đi chẳng nữa họ lấy tư cách gì để bắt bạn gái của anh, không khéo lại mang họa vào thân.

- Vậy còn chuyện kia các người đã thực hiện chưa?
- Chúng tôi đang tìm cơ hội, hình như cậu chủ cũng muốn xen vào chuyện này.

Ông Hạo Ung sắc mặt sa sầm, ông ta đúng là không thể hiểu hết suy nghĩ của Hạo Minh. Từ khi nào Hạo Minh bắt đầu xen vào mấy chuyện này của ông ta? Nếu để Hạo Minh nhúng tay vào càng nhiều thì bí mật kia càng nhanh bại lộ.

- Tiến hành càng nhanh càng tốt. Tốt nhất không để Hạo Minh xen vào.
- Đã rồi.

Tất cả cận vệ đi ra cũng để lại đó một mảnh im lặng bao trùm căn phòng. Đôi mắt thâm u không rõ lại nghĩ ra chuyện gì thoáng đi qua một tia gian ác.

Căn phòng bao phủ một bầu không khí căng thẳng khiến người ta có cảm giác run sợ. Hạnh Nghi ngây ngốc ngồi đó chờ Tử Phong đến, cô nhớ là sẽ có cuộc trao đổi giữa cô và Tâm Di vì sao cho đến giờ vẫn không thấy anh đã động.

Tiếng cửa phòng bật mở, tiếng bước chân dứt khoát mạnh mẽ cắt đứt suy nghĩ của Hạnh Nghi. Chỉ thấy Tử Phong trong âu phục đen lịch lãm, khí chất cao ngạo trong ánh mắt mang hàn quang lạnh lẽo.

Tử Phong đi vào một mình tương đương trong căn phòng này chỉ có Hạnh Nghi cùng Tử Phong nói chuyện.

- Anh Tử Phong! Anh vẫn muốn giữ em ở nơi này sao?_Hạnh Nghi gương mặt hỏi dù biết rằng đó là điều hiển nhiên, nếu không cứu được Tâm Di thì một cơ hội cô cũng không có khả năng rời khỏi nơi này.

Người con trai trước mặt cô hiện tại cực kì lãnh đạm, đôi môi cứ như vậy hờ hững cũng chưa từng lộ ra nụ cười dịu dàng nào khi đứng trước mặt cô. Lúc nhỏ cô có bắt gặp nụ cười anh dành cho cô nhưng chỉ là nụ cười anh trai dành cho em gái, nụ cười đó hoàn toàn khác xa so với nụ cười anh dành cho Thiên Tư hay Tâm Di của hiện tại.

Trong tâm Tử Phong có bao nhiêu lãnh đạm, bao nhiêu yêu thương người ta đều không biết rõ. Nhưng Hạnh Nghi cô đây biết rằng số yêu thương kia anh đã dành hoàn toàn cho người con gái mang tên Tâm Di kia rồi.

Tử Phong nhàn nhã ngồi vào ghế, cử chỉ cũng không lộ ra nửa điểm gấp gáp hay bức dọc. Dĩ nhiên rồi, Tâm Di đã trở về bên cạnh anh thì anh cũng sẽ không quá hà khắc với cô gái này, chỉ cần cô gái này lập tức biến mất khỏi tầm mắt của anh và Tâm Di mọi chuyện xem như giải quyết.

- Tôi không có hơi sức giữ Doãn tiểu thư đây ở lại, huống hồ Tâm Di đã về cũng không có nguy hiểm. Tôi chỉ có thể nói các người đừng mong sẽ uy hiếp được tôi và cũng đừng bao giờ nghĩ đến số tài sản nhà họ Diệp vì người thừa kế nó đã trở về.

- Anh...anh đã đưa Tâm Di trở về._Hạnh Nghi run rẩy nhìn chằm chằm về mặt điềm tĩnh của Tử Phong.

- Đúng vậy. Tử Phong này không có khả năng để người khác dễ dàng uy hiếp như vậy._đôi môi Tử Phong khẽ nhếch cười như không cười.

Người con trai này lúc nào cũng vậy luôn tỏa ra hàn băng lạnh lẽo, hiện tại trên gương mặt một chút cảm xúc cũng không có. Không thể nhìn ra anh đang vui, đang buồn hay là đang tính toán điều gì.

- Tài sản nhà họ Diệp đã có người thừa kế? Anh tưởng nói như vậy em sẽ tin sao?_Hạnh Nghi khôi phục bình tĩnh nhếch môi cười nhạt.

- Đáng lí tôi phải ngay từ đầu công bố tin này ra mới đúng để các người không cần tơ tưởng._thái độ anh thờ ơ.

- Ý anh là gì?

- Cô không nhất thiết phải biết nhiều làm gì, cô chỉ cần nhớ rằng hôn thê của tôi chính là Tâm Di. Các người muốn mạo danh cũng cần điều tra kĩ một chút.

- Tâm...Tâm Di chính là Thiên Tư?_Hạnh Nghi run rẩy không thôi móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

- Màn kịch cũng đến lúc hạ rồi. Cô có thể đi và nói với Hạo Minh rằng mãi mãi cùng đừng nghĩ đến sẽ kéo Tâm Di rời khỏi tôi.

Lời vừa dứt Tử Phong cũng không chần chừ nhẹ nhàng rời đi như một cơn gió. Dáng người cao ráo khuất khỏi cánh cửa cũng là lúc đầu óc Hạnh Nghi choáng váng cùng mộng lung.

Tâm Di là Thiên Tư!

Tâm Di là chị hai của cô!

Chị hai cô còn sống sao?

Mọi thứ cứ dồn dập đến khiến Hạnh Nghi như mất phương hướng. Hạnh Nghi không thể nghĩ rằng chị hai của mình còn sống, không chỉ như vậy còn trở về bên cạnh Tử Phong một cách an toàn. Cảm giác chua xót bỗng nhiên dâng trào trong lòng Hạnh Nghi.

Người cô nghĩ vốn đã không còn tồn tại trên đời rồi cuộc lại ở cạnh cô, cô lại từng muốn người con gái ấy biến mất. Số phận chẳng lẽ định rằng chị em song sinh thì không thể tách rời sao? Cho dù hiện tại cô đã mang một gương mặt khác đi chẳng nữa cũng không thể cắt đứt mối quan hệ kia là vì lẽ gì?

Hiện tại cô nên làm sao mới có thể có kết quả trọn vẹn, cô nên tiếp tục đòi lại thứ mình đã mất hay biến mất xem như một Diệp Thiên Trầm chưa từng tồn tại.

Nếu nhà họ Du đã nhẫn tâm không để nhà họ Diệp sống vì sao khi biết thân phận của Tâm Di cũng không hề thương tổn hay đẩy ra xa mà còn nhất quyết bảo vệ. Điểm nghi vấn này cô nên giải thích như thế nào đây? Cô nên tách Tâm Di ra khỏi Tử Phong vì mối hận thù kia hay tiếp tục để Tâm Di ở lại bên cạnh Tử Phong?

Hạnh Nghi vừa đi vừa suy nghĩ cũng không biết đã đến trước biệt thự nhà họ Doãn khi nào? Cô cũng không biết rằng mình rời khỏi căn phòng đó khi nào? Hạnh Nghi chỉ biết hiện tại cô rất mệt mỏi, cô cần nghỉ ngơi.

Cánh cổng nhà họ Doãn bật mở dáng người cao ráo, gương mặt góc cạnh hiện ra trước mặt Hạnh Nghi. Ánh mắt Hạo Minh vừa kinh ngạc vừa lo lắng nhìn người con gái trước mắt mình. Gương mặt xanh xao không chút sinh khí dường như trải qua một đả kích rất lớn.

- Hạnh Nghi, em sao rồi? Em về bằng cách nào?_Hạo Minh lo lắng cùng kinh hoàng.

- Anh Hạo Minh, chị hai...chị hai trở về rồi!_sau câu nói Hạnh Nghi ngắt lịm đi trong vòng tay Hạo Minh.

Hạo Minh ôm lấy thân thể yếu ớt của Hạnh Nghi mà động tác cứng đờ khi nghe câu nói kia. Người con gái kia đã trở về sao? Khi nào chứ vì sao cậu ta không biết? Đầu óc Hạo Minh cũng trở nên bể tắc, suy nghĩ cũng trở nên rối loạn.

Thiên Tư!

Thiên Tư em đã trở về rồi sao?

Đã bao lâu Hạo Minh không muốn nhớ đến cái tên này, cô đã trở về rồi sao? Vậy Tử Phong...

Hạo Minh giật mình dừng nói với cậu ta người con gái đó là Tâm Di đi! Dù có suy nghĩ nhiều cũng vô ích sự thật chỉ cần điều tra sẽ rõ.

Hạo Minh hối hả ôm Hạnh Nghi vào phòng, nhìn vào gương mặt mệt mỏi kia mà lòng Hạo Minh cũng nặng trĩu. Một loạt cảm xúc hỗn độn vây quanh, Hạo Minh cứ như vậy ngồi bên cạnh Hạnh Nghi. Xem ra cậu ta ngàn lần sai xém chút lại làm tổn thương người con gái đó.

Ánh mắt Hạo Minh âm trầm trở nên chua xót không thôi, hiện tại Tâm Di ngay cả một chút hảo cảm đối với cậu ta cũng mất rồi, cậu ta làm sao đến bên cạnh cô đây. Vậy còn người con gái nằm đây thì sao, cậu ta đối với Hạnh Nghi là cái loại cảm giác gì? Hạo Minh một mực phủ nhận tình cảm bản thân dành cho cô, cậu ta nghĩ rằng đối với Hạnh Nghi chỉ có thể tồn tại tình cảm anh em mà thôi. Nhưng có phải đó là sự thật?

Bầu trời quang đãng, một màu xanh thăm thẳm dịu nhẹ hiện hữu trên cả một vùng trời rộng lớn.

Cách đã bao nhiêu ngày kể từ ngày Tâm Di được Tử Phong cứu về, tâm trạng Tâm Di phải gọi rằng vô cùng phức tạp. Tâm Di thất thần suy nghĩ mông lung, luôn cảm thấy sợ hãi không thôi. Cô vẫn như vậy vẫn bình thản đi học nhưng không vui cũng không buồn như một người trầm cảm. Tử Phong nói gì cô sẽ nghe thế đó một bộ dạng không quan tâm sự đời.

Tâm Di vẫn đến gặp Hà Lam để điều trị bệnh tình, càng về sau kí ức kia càng rõ ràng hơn. Cô kiên trì không bỏ cuộc mặc dù mỗi lần nhớ lại một ít cô liền hôn mê cả nửa ngày. Sau khi tỉnh dậy đầu lại đau buốt không thôi. Có một điều cô cảm thấy lạ rằng Hạnh Nghi chưa bao giờ xuất hiện trước mặt cô kể từ ngày đó.

Cũng như thường ngày, sáng nay Tử Phong đưa cô đến trường nhưng cô một bộ dạng u buồn không chút sinh khí. Tử Phong khẽ thở dài thật ra cô là làm sao lại không vui vẻ như lúc trước. Ngồi trong xe mà ánh mắt Tâm Di mơ hồ, chỉ nhìn trân trân một điểm mà cũng không biết đang nhìn thứ gì nơi đó.

- Tâm Di có cần đến bệnh viện hay không? Anh trông sắc mặt em rất kém._ gương mặt đẹp trai kia hiện hữu nét lo lắng cùng bất đắc dĩ.

- Em không sao, anh vẫn chưa nói cho em biết Hạnh Nghi vì sao ra đi?_Tâm Di liếc nhìn Tử Phong như bắt được cơ hội.

- Anh nói rồi cô ấy không phải hôn thê của anh phải ra đi có gì lạ._ Tử Phong từ chối nói sự thật.

Hiện tại anh cũng muốn để cô biết thân phận của cô lắm chứ nhưng thần sắc cô như vậy có thể chịu nổi đả kích này sao? Anh nhiều lần đến hỏi Hà Lam nhưng cô một mực không tán thành tình trạng của Tâm Di hiện tại khôi phục kí ức. Anh biết làm sao hơn chỉ chờ tinh thần cô ổn định lại sẽ tính sau.

- Chỉ có như vậy thôi sao?_Tâm Di chớp mắt không tin.

Đôi mắt đen linh động lại như có sức sống, Tử Phong nhìn chằm chằm Tâm Di thái độ cô như vậy là gì?

- Chỉ như vậy._Tử Phong nhàn nhạt đáp nhưng đôi môi khẽ cười.

- Anh xác định Hạnh Nghi thật sự không phải hôn thê của anh sao?

- Xác định. Em đã hỏi câu này cả trăm lần rồi không chán sao?_Tử Phong thở dài bất đắc dĩ.

Cô ngày nào cũng vậy chỉ có mấy câu này quanh đi quẩn lại hỏi anh không dứt. Đôi lúc anh còn tưởng đầu óc Tâm Di được lập trình sẵn mấy câu này, chỉ cần anh nói vấn đề nào đó có liên quan đến lập tức tuôn ra.

- Vậy Hạnh Nghi hiện giờ đang ở đâu?_Tâm Di không buông tha cho anh.

- Đã ra nước ngoài rồi.

Thật ra anh cũng không dám chắc chỉ thấy Hạnh Nghi sau ngày đó đã ra nước ngoài. Nhưng Hạnh Nghi có trở lại hay không thì anh không biết, chỉ là anh thấy dường như thái độ Hạnh Nghi có khác lạ. Thậm chí cả Hạo Minh cũng thay đổi thái độ, nhưng anh nghĩ có lẽ Hạo Minh cũng đã biết được thân phận của Tâm Di rồi nên thái độ mới khác.

Nghĩ đến đây tự dưng Tử Phong có chút sợ hãi, Hạo Minh trước kia có tình cảm với Thiên Tư không phải anh không biết. Cho đến bây giờ Thiên Tư đã thật sự trở về anh không thể làm lơ. Hạo Minh nếu biết Tâm Di chính là Thiên Tư chắc chắn không buông tha cô.

Tâm Di không hỏi nữa vì có hỏi nghìn lần anh cũng tra lời như thế thôi có gì khác nhau đâu. Tâm Di ôm một bộ dạng âm ức liếc Tử Phong, anh nhìn cô mà có chút buồn cười đáy mắt hiện tia vui mừng có lẽ tình trạng của cô đã khá hơn rồi.

Về phần Hạo Minh vẫn gặp lại nhưng Tâm Di giữ một khoảng cách nhất định, nhưng rõ ràng con người này rất lạ một mực bám riết lấy cô. Tâm Di có tận mắt hỏi vì sao cậu ta lừa gạt cô như vậy. Hạo Minh dịu dàng cười có chút chua xót nói rằng cậu ta có cảm tình đặc biệt với cô nên mới hành xử như vậy. Tâm Di không biết mất bao lâu mới khôi phục bình tĩnh mà không bị câu nói kia làm cho choáng váng mà ngất xỉu.

Hạo Minh một mực muốn cô tha thứ cho cậu ta, Tâm Di chỉ có thể thở dài cô không có thâm thù đại hận gì với cậu ta nên không cần thiết phải nuôi hận.

Tâm Di tự nghĩ cô và Hạo Minh đã tiếp xúc nhiều đâu mà thương hay có cảm tình. Càng nghĩ Tâm Di càng cảm thấy con người Hạo Minh có chút kì quái nhưng không nói được rằng kì quái ở chỗ nào. Chuyện Hạo Minh có tình cảm với cô làm cô hoảng sợ nhưng cô lại không dám nói cho Tử Phong biết.

Sân trường rộng lớn kia, chen chúc trong đám đông sinh viên ra vào thường xuyên hiện tại đang có hai con người một cao, một thấp nắm tay nhau đi trên sân trường. Nếu ngày nào cũng là một ngày bình yên như vậy thì thật tốt.

Tâm Di cảm thấy ấm áp cùng hạnh phúc khi bàn tay nằm trọn trong bàn tay của anh. Cho dù cô còn một bụng nghi vấn nhưng vẫn cho qua, ít ra hiện tại cô không mất Tử Phong.

Tâm Di cước bộ trên sân trường đang chờ Tử Phong đến đón, hôm nay anh bảo cô nhất định không được đi lung tung phải chờ anh đến đón. Cô có chút buồn bã nhưng không rõ nguồn gốc.

Tử Phong nói sẽ đưa ba mẹ cô đến đây để gặp mặt gia đình anh, khi đó cô sẽ biết được vì sao cô chính là người duy nhất anh yêu. Phải rồi cô nhất định phải biết, cô có hỏi anh Hạnh Nghi đã đi đâu chỉ nghe anh nói cô ấy đã ra nước ngoài.

Cô gắng hỏi mãi mà anh vẫn giữ bộ dạng im lặng đó, cô không tin một cô gái đến nói với cô mình chính là hôn thê của Tử Phong sau đó lại rời đi không có tung tích gì. Có ai khi đã tìm thấy hôn phu mà mình yêu thương rồi lại chịu rời đi chưa?

Tâm Di nghĩ mãi cũng không thông nhưng cũng hết cách rồi. Tử Phong là như vậy anh không muốn nói cô có ép cũng vô dụng. Chỉ có điều không chỉ một mình Tử Phong im lặng mà tất cả những người xung quanh anh đều im lặng không thèm đếm xỉa đến câu hỏi của cô.

Tức! Nhưng cô làm được gì khi vừa mở miệng hỏi bất cứ ai khuôn mặt bọn họ lập tức biến sắc giống như chuyện kinh thiên động địa nào đó xảy ra không bằng. Chỉ là cho cô biết tin tức về Hạnh Nghi cũng khó khăn như vậy sao.

Không biết đi bao lâu sau lưng Tâm Di lại có người gọi, Tâm Di giật thót người quay lại. Đó là khuôn mặt một người con gái xinh xắn cực kì quen thuộc, khuôn mặt mà cô tìm hiểu mấy ngày qua cũng không có tin tức.

- Tâm Di có thể nói chuyện không?

- Hạnh Nghi? Bạn không phải ra nước ngoài rồi sao?_Tâm Di kinh ngạc nhất thời bàn tay nắm chặt túi xách trở nên run rẩy không rõ nguyên do.

Có thể sự đả kích trước kia trong Tâm Di vẫn còn, hình ảnh Hạnh Nghi ôm lấy Tử Phong vẫn còn khiến Tâm Di cảm thấy đau nhói, cô hiện thời không dám đối diện. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm xúc và suy nghĩ của cô hoàn toàn trái ngược nhau. Một mặt cô muốn biết Hạnh Nghi thế nào? Một mặt lại muốn chạy trốn là lẽ vì sao?

- Tôi không có ra nước ngoài, tôi vẫn còn nhiều chuyện chưa làm xong._Hạnh Nghi mỉm cười đi đến bên cạnh Tâm Di.

Trọng nụ cười đó là một nụ cười chân thành hơn bao giờ hết, trong ánh mắt cũng chứa sự dịu dàng vô ngần. Tâm Di có chút ngây ngốc không rõ về hành động cùng cử chỉ của Hạnh Nghi dành cho cô. Với một ánh mắt tinh tường Tâm Di có thể nhận ra nụ cười này không giống như những nụ cười lần trước, nụ cười đó mang theo tư vị gì đó cực kì thân thiết.

- Vậy sao? Chuyện...chuyện bạn và anh Tử Phong là như thế nào?_Tâm Di thắc mắc đã lâu phải thừa cơ hỏi mới được.

Hạnh Nghi trầm ngâm ánh mắt thoáng kinh ngạc cùng suy tư. Hạnh Nghi trầm nghĩ Tâm Di đáng lẽ phải biết cô không phải hôn thê của Tử Phong rồi chứ, vì sao hôm nay gặp lại vẫn hỏi câu này.

- Tôi và anh ấy không có quan hệ gì.

Nói xong hai người hướng đến một băng đá dưới một tán cây khá vắng vẻ ngồi nói chuyện.

- Có thật không?_ Tâm Di tâm một lúc càng rối loạn.

- Thật._ Hạnh Nghi thoáng dăm chiêu.

Hạnh Nghi chợt nhớ lại ngày Tử Phong đến và nói rằng cô có thể đi. Cô nhất quyết không cam chịu muốn giành lại số tài sản của nhà họ Diệp. Cô đã bỏ công ra nhiều như vậy nhưng ngay cả cơ hội trao đổi cũng không thành, chuyện như thế há chẳng phải số tài sản kia một lần nữa rơi vào tay nhà họ Du hay sao.

Nhưng hiện tại Tâm Di chính là chị cô, cô biết nên làm thế nào đây? Cô dĩ nhiên không vì một lời nói của Tử Phong mà tin Tâm Di là chị cô, cô đã đến tìm ông bà Dương họ quả thật là quản gia nhà cô ngày đó.

Hạnh Nghi muốn vào chào hỏi họ nhưng bộ dạng hiện tại của cô không tiện cho lắm. Ý định của cô hiện tại chính là khôi phục kí ức cho Tâm Di. Nhưng Hạnh Nghi lại không ngừng phân vân cùng bàng hoàng, Hạo Minh sau khi biết Tâm Di chính là Thiên Tư hoàn toàn thay đổi thái độ. Cô thật sợ Hạo Minh sẽ mãi rời xa cô, cô biết Hạo Minh yêu Thiên Tư nhưng không có cách ngăn cản, hằng ngày nhìn Hạo Minh một bộ dạng sầu não vì nhớ đến Thiên Tư tâm can Hạnh Nghi dâng lên từng hồi đau đớn. Gần mười năm qua một chút tình cảm Hạo Minh cũng không dành cho cô sao?

Vì sao người chiếm được tình cảm lúc nào cũng là chị cô mà không phải cô? Hạnh Nghi thầm nghĩ lại nổi lên lòng ghen tị, cô không muốn Hạo Minh lần nữa yêu Tâm Di.

Tâm Di nhìn Hạnh Nghi trả lời liền trợn mắt kinh ngạc, cô gái này rốt cuộc có thân phận như thế nào? Đột nhiên đến buộc cô rời xa Tử Phong, hiện tại lại phủ nhận quan hệ. Tâm Di có chút mù mờ không rõ sự tình.

- Vậy bạn là ai ? Có quen biết với hôn thê anh Tử Phong sao?

- Không chỉ quen còn rất quen._ Hạnh Nghi nở nụ cười ẩn ý.

- Vậy cô ấy...cô ấy hiện giờ ở nơi nào?_ Tâm Di lại lần nữa run rẩy không biết từ đâu mà tâm trí cô hàng loạt hình ảnh đáng sợ hiện về.

- Ở tại đây. Tâm Di chị chính là Thiên Tư chị không biết hay sao? Tôi chính là em gái của chị Thiên Trầm._ ánh mắt Hạnh Nghi đột nhiên chuyển sang bức bách có tia áp bức nặng nề.

Hạnh Nghi biết Tử Phong không muốn Tâm Di nhớ lại nhưng cô lại muốn làm trái ý anh. Cô muốn Tâm Di phải nhớ lại.

Tâm Di ngay cả ngồi cũng không vững mắt mày tái nhợt, cả thân hình yếu ớt run lên từng đợt. Hàng loạt hình ảnh lu mờ thoát ẩn thoát hiện khiến đầu Tâm Di choáng váng đau như búa bổ. Cô là đang nghe chuyện gì, có phải chỉ là mơ thôi không?

54. Chương 54: Sốc Nặng

Có những sự việc đi quá giới hạn chịu đựng khiến con người ta lạc mất phương hướng.

Có một sự thật khó chấp nhận nhưng vẫn không thể phủ nhận nó, trái lại càng cố chấp nhận càng làm bản thân tổn thương.

Tử Phong vừa rời tập đoàn lập tức nhận được tin nhắn từ Hạo Minh, anh nhíu mày khó hiểu. Cậu ta là đang làm trò gì giờ này còn nhắn tin cho anh, bỗng dưng một cỗ lo lắng dâng lên trong lòng Tử Phong. Anh mở tin nhắn ra xem chỉ thấy địa chỉ và một câu đầy dọa người

” Tâm Di đang trong tay tôi

”.

Bàn tay Tử Phong nắm chặt điện thoại, gương mặt anh lập tức biến sắc. Vội nhắn điện thoại gọi cho Tâm Di nhưng không có tín hiệu, cậu ta là đang nói thật sao? Tâm Di lại gặp phải chuyện gì. Đáng chết! Cậu

ta là đang không muốn sống có phải không? Hung hăng đánh lên tay lái một cái, ánh mắt Tử Phong tràn đầy tức giận.

Không suy nghĩ nhiều Tử Phong nhấn ga lao xe đi theo địa chỉ. Tâm trạng Tử Phong thật sự không tốt, anh không còn giữ được bình tĩnh nữa. Tại sao liên tiếp những lần anh muốn công bố sự thật lập tức xảy ra chuyện. Vì quá lo lắng mà Tử Phong quên mất phải gọi cho người cận vệ.

Địa chỉ anh đến đơn giản chỉ là một quán cà phê sang trọng nhưng cũng không quá cầu kì. Tóm lại nơi đây là một nơi thuận tiện cho những lúc bàn chuyện quan trọng, nơi đây mỗi chỗ đều có vách ngăn.

Tử Phong bước đến nơi chỉ thấy Hạo Minh một bộ dạng nhàn nhã ngồi pha trà. Cậu ta cũng thư thả quá đi, Tử Phong kìm nén tức giận cùng lo lắng trong lòng, gương mặt âm trầm quan sát Hạo Minh.

- Đến rồi sao, ngồi đi!_Hạo Minh cười cười ánh mắt không có lo lắng.

- Cậu cũng rất nhàn nhã, hiện tại cũng có tâm trạng uống trà?_Tử Phong tao nhã ngồi xuống, đôi môi khẽ nhếch cười lạnh.

- Tôi cảm thấy tâm trạng rất tốt, tâm trạng cậu không tốt sao? Có muốn một chút trà để lấy lại tinh thần không?

Nói thử xem biết người con gái của mình trong tay người khác tâm trạng có thể tốt sao? Cậu ta là đang thách thức lòng kiên nhẫn của anh sao?

- Cảm ơn tôi không có hứng thú. Vậy cậu nói xem tâm trạng của tôi có tốt hay không?_Tử Phong không có biểu hiện bất an.

- Nhìn sắc mặt cậu đúng là cực kì tốt, xem ra Tâm Di đối với cậu cũng không có phần trăm ảnh hưởng nào._Hạo Minh liếc mắt cười xem thường.

Tử Phong nhíu mày, đáy mắt thoáng thấy nét bất an. Nói anh không lo lắng sao? Anh không chỉ lo lắng hận không thể cho người con trai trước mặt một bài học. Cậu ta rốt cuộc là có mục đích gì cứ một mực lấy Tâm Di ra uy hiếp anh?

- Nói đi Tâm Di ở đâu đừng đi quá giới hạn của tôi._Tử Phong lạnh nhạt đôi mắt hằn tia giận dữ.

- Xem kìa tôi nhìn sắc mặt cậu đúng là trái hoàn toàn với lúc này. Chà, như vậy phải trả Tâm Di lại cho cậu rồi._Hạo Minh tỏ vẻ thông cảm giả tạo.

Hừ! Ngươi quân tử!

Trong lòng Tử Phong hừ lạnh khinh bỉ, cậu ta là đang tỏ thái độ gì nói anh bắt lực sao? Tử Phong nắm chặt tay cổ nuốt ngọn lửa đang sôi trào xuống, nếu không phải vì sự an toàn của Tâm Di hiện tại anh cũng không dư hơi ngồi nói nhảm với cậu ta.

- Không cần cậu trả tôi có thể tự giành lấy hướng hồ Tâm Di vốn là của tôi, cậu muốn giữ cô ấy nhưng cũng không giữ được lòng cô ấy. Tôi nói như vậy có đúng hay không?

Đôi môi anh nở nụ cười lạnh bạc thái độ trêu tức. Anh còn không biết cậu ta biết Thiên Tư đã trở về sao? Anh căn bản không lo sợ cậu ta tổn hại Tâm Di chỉ là muốn đem cô ra làm đau anh mà thôi.

Mặt Hạo Minh từ tươi cười chuyển sang sắc mặt trắng xanh, đôi mắt hằn tia ghen tị. Tử Phong là đang làm gì ra oai với cậu ta sao? Tức giận, phải cậu ta cực kì tức giận hận không thể đưa Tâm Di trở về bên người cậu ta. Tử Phong nói cũng không có sai lệch, cậu ta giữ Tâm Di cũng không giữ được tâm của cô. Tình yêu của cô mãi mãi cũng chỉ dành cho một mình Tử Phong mà thôi.

Không biết qua bao lâu, Hạo Minh điều chỉnh thần sắc thở dài một cách bất đắc dĩ.

- Nhưng biết làm sao đây khi tôi biết Tâm Di chính là Thiên Tư lại không muốn trả.

- Cậu muốn như thế nào?_Tử Phong mặt đỏ bừng vô cùng phẫn hận.

- Muốn Tâm Di nhớ lại._Hạo Minh nhún vai thản nhiên.

- Cậu không được làm vậy._Tử Phong hoảng hốt, lòng nóng như lửa đốt.

- Cậu ngăn không kịp rồi, thật ra tôi chỉ nói đùa với cậu thôi, Tâm Di cũng không có ở chỗ của tôi. Cô ấy chắc đang ở cùng với Hạnh Nghi.

Cậu ta cũng chỉ là làm chậm thời gian để Tử Phong đến bên cạnh Tâm Di mà thôi, Tâm Di hiện tại đang ở bên cạnh Hạnh Nghi thì đúng hơn. Cậu ta muốn Tâm Di nhớ lại khi đó chắc hẳn cô sẽ có cảm tình với cậu ta, cậu ta chưa bao giờ từ bỏ hi vọng đối với cô gái này.

- Cậu..._Tử Phong đứng dậy không tìm được tức giận nắm lấy cổ áo Hạo Minh..

Ánh mắt anh hiện giờ chính là muốn giết người, muốn giết người con trai trước mặt. Tử Phong nhìn chằm chằm gương mặt giả vờ vô tội kia mà muốn nghiền nát gương mặt này.

- Sao? Tức giận? Tôi chính là muốn giành lại Thiên Tư từ tay cậu._Hạo Minh nhếch môi cười đắc ý.

” Bốp

”

Một cú đấm giáng lên gương mặt Hạo Minh, anh đúng là sắp không chịu nổi cái tính đắc ý kia. Nếu Tâm Di đã không ở trong tay cậu ta anh cũng không cần phải nhân nhượng nữa.

- Tôi cấm cậu đến gần cô ấy. Ngu ngốc, cậu có biết nó sẽ tổn hại đến Tâm Di như thế nào không?_Tử Phong trừng mắt cảnh cáo, đôi mắt tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Hạo Minh nhất thời lão đảo nhưng vẫn không quên nở nụ cười nửa miệng. Cậu ta cũng không có tức giận, đưa tay sờ lên mặt có chút đau, ung dung chỉnh lại cổ áo. Nhắm chùng Hạnh Nghi cũng đã nói xong chuyện cần nói, Hạo Minh cũng không có ý tiếp tục giữ Tử Phong ở lại. Nhưng thật ra cậu ta nhận ra lời nói của Tử Phong như đang nhắc cậu ta rằng Tâm Di nhớ lại cũng không phải chuyện tốt.

- Không hổ danh là Tử Phong, hiếm khi thấy cậu tức giận như vậy, buổi gặp mặt hôm nay rất đáng.

Tử Phong muốn nói cái gì đó, điện thoại chợt reo. Anh đưa tay ấn nút nghe sắc mặt liền biến sắc, lại là cô gái kia. Anh đúng là chưa có ra tay nặng nên cô ta không biết sợ có phải không. Anh thế nào lại quên gọi điện thoại cho cận vệ.

Tử Phong cất điện thoại, liếc mắt nhìn Hạo Minh một cái liền sai chân rời đi:

- Nếu Tâm Di có mệnh hệ nào nhất định cậu sẽ hối hận về sau.

- Tôi nghĩ không cần phải hối hận, hiện tại có lẽ Tâm Di đã nhớ lại rồi._Hạo Minh nói theo phía sau.

Bước chân Tử Phong có chút khựng lại rồi sai bước nhanh hơn, anh không thể lường trước trong tình cảnh hiện tại cô nhớ lại sẽ có biểu hiện gì. Anh không sợ cô nhớ lại chỉ sợ cô kích động thần trí rối loạn. Tim Tử Phong đột nhiên co thắt đau đớn, cô chịu nổi đả kích này sao?

Cửa xe thô bạo bị đóng mạnh một cái, xe lập tức như tên bay lao vút đi trong tích tắc. Nếu hiện tại có phép biến hóa không chừng sẽ tốt hơn.

Hạo Minh nhìn bóng Tử Phong khuất dần liền ngã người ra ghé gương mặt đầy bi thương, cậu ta lại nhớ đến lời nói của Tử Phong cô gái đó không thuộc về cậu ta. Mặc dù vậy cậu ta cũng sẽ không buông tay.

Tử Phong lao xe đi về phía trường học theo lời người cận vệ, Hạnh Nghi định làm cái gì lại tiếp cận Tâm Di? Anh một bụng tức giận, khuôn mặt đầy sát khí chỉ muốn đem một nam một nữ kia kết thúc sinh mạng.

Vừa tiến vào sân trường, Tử Phong đi nhanh đến nơi có Tâm Di trong lòng anh hiện giờ chính là những cơn sóng cuộn trào dữ dội.

Dưới tán cây mát mẻ, gió nhẹ thổi làm rối tung đi làn tóc của hai cô gái ngồi cạnh nhau. Tâm Di một bộ dạng bản thân không muốn tin sự thật kia.

- Hạnh Nghi bạn đừng bịa chuyện có được không?_Tâm Di run rẩy hỏi dồn mặc dù đầu óc cô đã sớm trống rỗng hàng loạt hình ảnh như cuộn phim quay chậm hiện về.

- Em không bịa chuyện, em là nói thật chị đã mất kí ức nhất định phải nhớ lại.__Hạnh Nghi một bộ dạng áp đặt.

Tâm Di hiện tại vừa nghe Hạnh Nghi nói xong mà đầu óc mụ mị trở nên choáng váng không thôi, cô không tin ngàn lần không muốn tin.

- Nói dối, nói dối tôi không tin!__Tâm Di lắc đầu nguầy nguậy không muốn tin.

- Chị phải tin, chúng ta là chị em sinh đôi. Chị phải nhớ lại để trả thù cho ba mẹ.__Hạnh Nghi được nước càng nói càng khích.

- Không phải, không phải. Trả thù cái gì tôi không muốn nghe.__Tâm Di cố bịt tai lại không muốn nghe những chuyện mà cô cho là hoang đường kia.

- Chị phải tin, em chính là em gái của chị sẽ không lừa gạt chị.__Hạnh Nghi kích động kéo tay Tâm Di xuống một mực bắt ép Tâm Di nhớ lại.

Cô không muốn Tâm Di mất đi đoạn kí ức kia, dựa vào cái gì mối hận thù kia chỉ có một mình cô gánh chịu mà Tâm Di lại an nhàn hạnh phúc.

- Đừng...đừng nói nữa, tôi xin cô đừng nói nữa.__Tâm Di hoảng sợ đôi mắt ngập nước, cả thân người run rẩy không thôi.

- Chị nhất định phải nhớ, chúng ta có chung kẻ thù chính là nhà họ Du.__Hạnh Nghi không chỉ dừng nói mà càng nói càng như mũi tên đâm vào tim Tâm Di.

Tâm Di một mực không tin, đầu cô bắt đầu đau nhức vô cùng. Trời đất trong cô đang đảo lộn, cô phải làm sao đây?

Tử Phong!

Anh là đang ở đâu? Hãy nói với cô đây không phải sự thật đi!

- Không phải, không phải cô đừng nói nữa.__Tâm Di cố chống cự không muốn nghe.

Những giọt nước mắt bắt đầu thay nhau rơi xuống, Tâm Di một bộ dạng khổ sở sắc mặt trắng bệch sợ hãi cực hạn.

Hạnh Nghi cứ như vậy nói rồi lại nói, cô muốn Tâm Di không được ngủ quên trong hạnh phúc, cô nhất định phải đổi mặt.

Tử Phong đi từ xa nhìn thấy hai người con gái ngồi cạnh nhau, tâm trạng anh hiện tại cực kì phức tạp. Anh tại sao có một dự cảm không lành, Tử Phong đi một mạch đến bên hai người con gái đồng thời nhìn thấy một bộ dạng nhếch nhếch của Tâm Di. Đáy mắt Tử Phong hiện tia đau đớn lại chuyển sang tức giận gieo lên người Hạnh Nghi. Cô ta là đang làm gì không ngừng kích động Tâm Di.

- Tránh ra! Cô là đang chán sống có phải không?__ Tử Phong tức giận nắm lấy cổ tay Hạnh Nghi kéo cô đứng dậy lập tức đẩy ra.

Hạnh Nghi kinh sợ có chút lão đảo liên ngả nhào xuống đất, ánh mắt của Tử Phong chính là muốn giết cô.

Tử Phong không thèm để ý đến Hạnh Nghi lại nhẹ nhàng kéo Tâm Di vào lòng, từng trận đau xót như thủy triều không ngừng dâng lên.

- Tâm Di, đừng sợ có anh ở đây.__Tử Phong vùi mặt vào tóc cô ôm thật chặt.

- Tử Phong, em rất sợ đau em đau quá, huhu...__Tâm Di vô lực mà ngã vào người Tử Phong.

- Đừng khóc, có anh ở đây nhất định không có việc gì.

- Chị không được đến gần anh ta, chị có nghe rõ hay không?__Hạnh Nghi ở một bên trừng mắt tức giận thét lớn.

Chị?

Tử Phong vì một câu này của Hạnh Nghi mà động tác ôm Tâm Di càng thêm chặt. Ánh mắt sắc bén liếc nhìn Hạnh Nghi nhiều nghi hoặc.

- Cô vừa nói cái gì?_Tử Phong hạ giọng nhưng tức giận không vơi đi.

- Anh không có nghe lầm tôi chính là em của Thiên Tư, tôi chính là một Diệp Thiên Trầm đang sống sờ sờ trở về đòi nợ các người.

- Cô...._Tử Phong kinh ngạc nhất thời khó chấp nhận.

Cô gái kia thật đúng là Thiên Trầm sao? Chẳng trách lại rõ hôn ước giữa anh và Thiên Tư như vậy.

- Anh không muốn chị tôi nhớ lại là có mục đích xấu, muốn giữ số tài sản đó có phải không tôi không để anh thực hiện được đâu._Hạnh Nghi một bộ dạng kiên định hận thù chồng chất.

Trong đôi mắt đen trong trẻo hằng ngày đã thay bằng một mảng hận thù dày đặc, ánh mắt đầy oán giận hận không thể làm con người trước mặt đau đớn đến chết.

- Cô là đang ăn nói hàm hồ cái gì, tôi không hề có ý định đó._Tử Phong một mặt sa sầm tức giận cô gái trước mặt trắng đen không phân lại đổ tội cho người khác.

Anh chưa hề nghĩ đến ý định kia, cô ta lấy bằng chứng ở đâu lại ăn nói lung tung như vậy. Đừng nói cô ta cũng mất trí đi! Nếu mất trí cô cũng không thể nhớ rõ thân phận của mình được, nhưng thật ra vì lý do gì mà cô trở nên hồ đồ như vậy.

- Tôi không nói sai, anh là sợ chị tôi biết sẽ hận anh có phải không?_Hạnh Nghi nghiêng răng nghiêng lợi ghép tội cho Tử Phong.

Tử Phong càng nghe càng lòng bùng nổ, cô gái này quả nhiên bị người ta đầu độc rồi nên càng nói càng sai sự thật. Anh còn định nói thêm lại thấy người con gái trong lòng kịch liệt đau đớn

- Đau, đau quá! Đừng...đừng nói nữa!_Tâm Di gần như điên loạn run rẩy không ngừng trong vòng tay Tử Phong.

- Tôi không thừa sức giải thích cho cô biết._Tử Phong thờ ơ liền bế Tâm Di ôm đi.

Anh hiện tại đúng là không có thời gian dỗi co hay tranh cãi với cô gái này. Anh còn không đi Tâm Di của anh phải chịu đau đớn.

- Anh đứng lại cho tôi, tôi còn chưa nói xong, tôi sẽ không để anh đạt mục đích đâu._Hạnh Nghi giậm chân lớn tiếng cảnh cáo.

Tử Phong dù đã đi nhưng vẫn không bỏ sót lời nói của Hạnh Nghi. Tử Phong vốn định cho cô gái này một bài học nhưng hiện tại e rằng không thể ra tay được rồi. Cái anh không hiểu chính là cô vì sao lại hiểu lầm nhà họ Du sâu nặng như vậy.

Tâm Di bị đau đớn vây quanh, đôi mắt đỏ đẫm đã sớm không còn ý thức chỉ là thân thể mềm nhũn luôn miệng nói mớ, vừa phủ nhận sự thật vừa kịch liệt run rẩy.

Tử Phong dùng tốc độ nhanh nhất đưa Tâm Di đến bệnh viện, điều anh không muốn xảy ra nhất rốt cuộc cũng xảy ra rồi. Anh cố ngăn chặn nhưng nó vẫn chuyển biến theo hướng xấu, hiện tại anh phải làm gì đây? Nhìn Tâm Di hoàn toàn mất đi ý thức toàn thân anh cũng đau đớn kịch liệt.

Giường bệnh trắng muốt, Tâm Di được Tử Phong nhẹ nhàng đặt xuống. Mái tóc đen dài rối loạn trải trên mặt nệm, mồ hôi cũng từ trán Tâm Di chảy dài ướt cả một phần tóc.

Tuy vậy Tâm Di cũng không có an ổn ngủ mà càng ngày càng hoảng sợ.

- Không phải...không phải sự thật, đừng nói...đừng nói nữa!_bàn tay nắm chặt ra giường.

- Tâm Di đừng làm anh sợ, em có thể đừng nhìn anh một cách vô hồn như vậy được không?_Tử Phong lại lần nữa ngồi bên cạnh ôm lấy cô.

Những ngón tay anh run rẩy lau đi nước mắt cho cô, nhưng mỗi giọt nước mắt của cô khiến anh nghệt thở, tim co thắt không thôi. Anh muốn thấy là một ánh mắt biết cười không phải như hiện tại đôi mắt mông lung ngay cả hình ảnh của anh cũng không có.

Join và Hà Lam biết tin lập tức đến, họ vô cùng hoảng sợ bệnh tình của Tâm Di họ không có cách khống chế. Bây giờ lại tiến triển xấu như vậy đã vượt qua dự liệu của bọn họ.

- Tử Phong để tôi xem bệnh cho cô ấy một chút._Join nhẹ giọng nói.

Tử Phong ngược mắt nhìn Join và Hà Lam, ánh mắt anh cũng trở nên buồn bã đau đớn cũng không còn tia lãnh đạm hay lạnh lùng như thường ngày. Ánh mắt kia xem chút làm cho Join cùng Hà Lam nghĩ rằng anh và Tâm Di cùng một căn bệnh. Một người họ còn trị không xong, thêm một người không phải sẽ chết rất khó coi sao?

Tử Phong nhìn Tâm Di một chút mới luyến tiếc đứng dậy, ánh mắt vẫn như vậy thất thần cùng đau xót.

Dáng người anh bình thường cao ngạo bao nhiêu hôm nay lại sa sút đi bấy nhiêu. Gương mặt ảm đạm, ưu thương kia khiến người ta khó chấp nhận đó là gương mặt của một Du Tử Phong.

Join sau một lúc xem xét bệnh tình nhẹ thở ra nhưng có chút bất lực, lắc đầu thừa nhận bệnh tình tiến đến giai đoạn cao nhất. Ông vội lấy từ tay Hà Lam thuốc an thần trước tiên muốn Tâm Di an ổn nghỉ ngơi, hiện tại mỗi một giây cô không ngủ sẽ là trăm ngàn đau đớn.

- Như thế nào?_Tử Phong run rẩy nắm lấy tay áo Join, đôi mắt mong chờ kia khiến Join cảm thấy mình thật có lỗi.

- Tình trạng quả thật rất xấu, đành chờ sau khi thuốc gây mê này hết tác dụng mới có thể phán đoán chính xác._Join vỗ vai Tử Phong một cái lại liếc nhìn Tâm Di lắc đầu bất lực rời đi.

- Được rồi._Tử Phong có chút mệt mỏi lại đi đến bên cạnh Tâm Di.

Hà Lam ở một bên hơi căng thẳng một chút, thoáng tia đau lòng khi thấy Tâm Di như vậy, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh gạt đầu chào Tử Phong liền sải bước theo Join.

Tử Phong nhẹ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Tâm Di lại sầu lo nặng trĩu. Anh rốt cuộc là đang làm cái gì muốn tốt cho cô hiện tại lại làm cô ra nông nổi này. Nếu thật sự cô không trở về như trước kia thì sao? Anh thật không tưởng tượng được mình có thể chịu bao nhiêu đau đớn khi nhìn cô như vậy. Anh một mực muốn bảo vệ cô, càng bảo vệ tình trạng càng tệ hại đi.

Nhìn cô nằm im như vậy lòng anh xót xa vô cùng, cô có thể đừng dọa anh như vậy nữa được không? Anh thật sự chịu đựng không nổi đâu, ai cũng nói anh cứng rắn nhưng có ai biết rằng một khi Tâm Di xảy ra chuyện anh cũng sẽ trở nên mềm yếu không.

Lệ rơi!

Tim đau!

Là lệ của Tâm Di hai hàng chảy dài, đôi môi Tử Phong run rẩy ánh mắt cũng khổ sở cùng cực nhẹ cúi người hôn lên những giọt nước mắt kia. Cô rơi lệ, nước mắt anh cũng chảy ngược vào tim vì anh không cho phép bản thân khóc. Anh cảm thấy vị đắng chát cùng đau đớn lan tràn khắp tâm can, anh thế nào cũng không thể để cô hạnh phúc được.

Lại nâng mắt lưu luyến không rời gương mặt Tâm Di, anh lại nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Anh thật có chút bất lực nhìn cô chịu đau một mình mà không làm gì được.

” Ngủ đi! Em vẫn có anh bên cạnh sẽ không ai có thể tổn hại đến em

”

Tử Phong lại thoáng nghĩ đến những lời nói của Hạnh Nghi. Cô gái đó thật sự là Thiên Trầm sao? Nếu là như vậy từ đầu không thừa nhận chính thân phận của mình lại sử dụng thân phận của Thiên Tư làm gì? Nhấn trán nhúu mày Tử Phong thật sự nghĩ không ra Hạnh Nghi vì sao sống sót lại mang một mối thâm

thù đại hận với nhà họ Du như vậy. Anh có chút hoảng hốt nếu Tâm Di tin tưởng những lời Hạnh Nghi nói như vậy cô có thể hiểu lầm mà hận anh hay không?

Ngàn lần anh không thể để chuyện đó xảy ra, gia đình anh cũng không hề như lời Hạnh Nghi nói. Anh thật muốn cho Hạnh Nghi một kết cục xác đáng chỉ tiếc hiện tại thân phận của cô gái này chưa rõ ràng, nếu Hạnh Nghi đúng là Thiên Trầm xem ra phải tìm cơ hội nói cho rõ ràng.

Tử Phong càng nghĩ càng có chút kì quái, ông Hạo Ứng không phải hận ông Thiên Tuấn đến tận xương tủy hay sao nay lại đi giúp con gái kẻ thù. Đôi mắt màu cà phê kia đột nhiên hiện lên một chút tinh quang, coi như anh có một phần đáp án.

Tâm Di được tiêm thuốc gây mê nên an ổn ngủ, tuy vậy vẫn nhúu mày không thôi. Cô hiện tại dù cho có mất ý thức cũng đau đớn vô cùng.

Tử Phong không biết ngồi bao lâu mới nhớ đến cuộc gặp gỡ quan trọng ngày hôm nay tại nhà anh. Đáng lí ngày hôm nay sẽ nói rõ mọi chuyện nhưng xem ra không thể như dự định. Anh biết cũng có một ngày anh vẫn phải đối mặt với sự thật đau đớn này.

” Tâm Di anh nhất định không để em có chuyện gì.

”

Tử Phong thở nhẹ một cái liền đi ra ngoài điện thoại cho Thiên Ân. Anh nghe Thiên Ân nói hôm nay cũng có chuyện muốn công bố, có thể sẽ để Thiên Ân công bố trước rồi

Cả nhà họ Du tập trung đông đủ, mà không phải hiện tại có cả nhà họ Lăng cùng ông bà Dương nữa. Nhìn thôi cũng đủ biết đây là cuộc họp mặt quan trọng, thần sắc trên mặt rất khác nhau. Có người căng thẳng, có người hưng phấn nhưng chung quy họ vẫn là một bộ dạng nghiêm túc.

Tử An lóc cóc ở bên cạnh Kỳ Quân miệng mỉm cười không ngớt, cô đang nghĩ hôm nay có thể chính thức đón chị dâu tương lai của cô trở về. Kỳ Quân không nói nhưng gương mặt cũng thể hiện hết sức vui mừng thay cho Tâm Di.

Những người lớn sau một hồi nói chuyện lại tảo nhả ngồi chờ, hầu hết họ đều là vui mừng. Ông bà Lăng cũng ngồi một bên, bà Linh Nguyệt hôm nay tâm trạng có vẻ tốt hơn cũng không có làm loạn. Từ ngày có Kỳ Quân cùng Tử An thường xuyên thường đến thăm bà thì tình trạng sức khỏe cũng cải thiện hơn.

Ông bà Dương có chút không tự nhiên, bởi vì trước kia họ là người làm trong nhà họ Diệp nhưng tuyệt nhiên cũng không có ngồi ngang hàng với họ Lăng cùng họ Du như hiện tại.

- Thật xin lỗi cựu chủ tịch Du bây giờ chúng tôi mới đến gặp mặt mọi người._ông Dương cảm thấy bản thân có chút tội lỗi.

- Không cần khách sáo như vậy chúng ta cũng sắp thành người một nhà rồi._ông Tử Nhạc khéo môi nâng lên cười vui vẻ.

Còn nhớ khi vừa thấy ông Dương Thanh cùng bà Ngọc Hoa được người của Tử Phong đưa đến, ông bà Du không biết có bao kích động cùng vui mừng. Cái người mà họ tưởng mất tích bao năm qua lại lập tức trở về. Họ không chỉ cảm thấy may mắn mà cảm thấy ông trời đúng là vẫn còn nhân từ. Ông bà Dương còn được xem là ân nhân nữa là đằng khác làm sao họ dám thất lễ được.

- Chúng tôi cũng thật muốn đến nhưng nghĩ đến tiểu thư bị đe dọa tính mạng nên lại không dám lộ diện._bà Ngọc Hoa cũng nhin được sự áy náy.

- Hai người cũng vì tốt cho Thiên Tư không cần phải tự trách._bà Nhã Nhân khéo mắt có chút đỏ vì cảm động cùng mừng rỡ.

Những người lớn mỗi người một câu tự trách lại mỗi người một câu an ủi. Tử An ngồi một bên thở dài thườn thượt, người lớn cũng khách sáo quá đi. Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng Tử An biết bọn họ cũng là quá vui mừng khi biết được một chuyện lớn như vậy thôi.

- Anh Thiên Ân anh Tử Phong cùng chị hai em có phải xảy ra chuyện gì hay không? Vì sao đến bây giờ còn chưa về?_Kỳ Quân nhin không được gương mặt hỏi.

Bỗng nhiên Kỳ Quân có cảm giác không an, mặc dù cậu và Tâm Di không phải chị em ruột nhưng linh tính cho cậu biết Tâm Di gặp chuyện. Thiên Ân nhủ mảy có chút suy nghĩ, từ này đến giờ anh vẫn đang nghĩ đến kết quả xét nghiệm kia càng nghĩ càng kích động muốn lập tức nhận Kỳ Quân. Anh lại quên mất còn chưa thấy Tử Phong cùng Tâm Di trở về.

- Xui xẻo, tôi nghĩ là họ kẹt xe thôi._Tử An bấu môi chê bai sự đa nghi của Kỳ Quân.

- Cậu thì biết cái gì, ruột để ngoài da._Kỳ Quân liếc mắt nhìn Tử An.

- Cậu..._Tử An hừ lạnh xoay mặt đi chỗ khác không thèm chấp.

Kỳ Quân lắc đầu thở dài, cô gái này đến khi nào mới trưởng thành? Thiên Ân cũng bộ dạng trầm mặc chỉ khẽ cười. Ánh mắt anh không tự chủ được vui sướng khi nhìn về Kỳ Quân nhưng cũng không quá lộ liễu dù sao tin hai người là anh em cũng chưa công bố. Để người ta phát hiện hiểu lầm anh có tình ý với Kỳ Quân không phải sẽ chết tươi với hai cô gái ngồi cạnh hay sao. Nghĩ thôi Thiên Ân cũng rùng mình một cái chuyển tầm mắt đi chỗ khác.

- Kỳ Quân nghi chưa chắc sai đâu._Tiểu Kì ở một bên sắc mặt khẽ biến.

Hôm nay Tiểu Kì bận kí kết hợp đồng không có đến trường cũng không nắm được tình hình của Tâm Di cũng có chút không yên lòng. Lại gọi điện thoại nhưng không có người nhắc máy.

- Để anh gọi cho Tử Phong._Thiên Ân đang cười vì vui mừng cũng trở nên căng thẳng.

Điện thoại còn chưa lấy ra đã nghe chuông reo, nhìn màn hình nhấp nháy tên Tử Phong bỗng dừng lại thấy nhẹ nhõm. Thiên Ân nở nụ cười hưng phấn nhắc máy còn nhấp nháy với mấy người ngồi cạnh.

- Thế nào Tử Phong? Sao bây giờ còn chưa về?_Thiên Ân không có xuất hiện sự lo lắng nên giọng nói cực lưu loát.

- Hiện tại không thể nói rõ được, mảy có chuyện gì thì có thể công bố trước. Tâm Di bị kích động, diễn biến bệnh đến mức xấu nhất rồi e rằng hiện tại không thể trở về._Tử Phong giọng nói trầm khàn, mắt lại liếc nhìn Tâm Di đang nằm trên giường bệnh.

- Sao...sao lại như vậy, không phải lúc sáng vẫn tốt sao?_Thiên Ân kích động có chút sốt sắng.

Sắc mặt Thiên Ân cũng trở nên xám ngoét làm mọi người ngồi cạnh cũng bị dọa cho sợ hãi, đang lúc quan trọng lại có chuyện gì xảy ra đây.

- Tạm thời cứ như vậy tao phải chăm sóc Tâm Di rồi có gì nói sau._Tử Phong tắt điện thoại liền quay lại bên cạnh Tâm Di.

Điện thoại trên tay Thiên Ân đã tắt rồi mà anh còn ngây ngẩn chưa hiểu lắm sự việc. Anh phải làm sao mà nói ra sự thật của Kỳ Quân đây? Thiên Ân lướt mắt nhìn một lượt khắp phòng đột nhiên cả người cứng đờ không biết nên nói thế nào.

- Tâm Di bị sốc nặng phải vào viện rồi!

55. Chương 55: Hóa Ngốc

Nghàn lần xin đừng nói hai tiếng rời xa như vậy sẽ khiến đôi tim đau khổ vô bờ.

Chỉ là bên cạnh nhau thôi nhưng vẫn rất yên bình, dù em không biết không hiểu cũng chẳng sao.

Buổi sáng tinh sương không vướng chút bụi trần nào, Tử Phong một thân âu phục đen lãnh đạm ngồi bên giường bệnh của Tâm Di. Hiện tại anh không thể làm gì ngoài việc nhìn người con gái mình yêu thương say giấc nồng, thà như vậy tim anh sẽ không đau. Mỗi nhủ mảy trong giấc ngủ của Tâm Di khiến tim anh nhức nhối lạ thường.

Là yêu

Là thương

Chỉ khi yêu thương sâu đậm mới vì đối phương tổn thương mà lòng đau như cắt.

Tâm Di đột ngột cử động, đôi mắt vô hồn không chút sức sống thoát ần thoát hiện đâu đó đau đớn cùng tuyệt vọng.

- Tâm Di! Em tỉnh rồi._Tử Phong cười yếu ớt ôm lấy Tâm Di.

Tâm Di không biết rằng chỉ một cử động của cô cũng khiến tim Tử Phong đập loạn nhiều xúc cảm phức tạp.

Tâm Di hoảng sợ ngồi dậy thân hình run rẩy, đầu óc cô chính là một mớ kinh hoàng.

- Ba..., mẹ không thể chết đừng bỏ con một mình, con rất sợ!_Tâm Di đôi môi tái nhợt ánh mắt tràn ngập ánh nhìn sợ hãi.

- Tâm Di, có anh ở đây đừng sợ._ánh mắt Tử Phong từ vui mừng chuyển sang hoảng hốt.

Tâm Di của anh thật sự không có tỉnh lại, cô thật sự muốn vứt bỏ tất cả chìm trong đau đớn này sao? Anh biết làm sao đây?

- Ba...mẹ đừng đi đừng bỏ lại con!_Tâm Di rơi nước mắt nức nở khóc.

Giờ phút này cô không có ý thức được bất cứ thứ gì ngoài mảnh kí ức đầy nỗi đau cùng mất mát kia. Trong một ngày ba mẹ đều không còn, em gái biến mất. Cô phải sống sao đây? Một đứa bé chín tuổi có thể làm gì để cứu ba mẹ trong biển lửa đây. Một đứa trẻ đáng thương có thể làm gì để ngăn không cho người kia bắt em cô đi đây?

Nức nở

Thẩn thốt

Đau đớn

Sợ hãi

Một đứa trẻ yếu ớt có thể chịu nổi sự dả kích này sao?

Cô van xin người đàn ông đó, cô xin ông ta đừng giết ba mẹ cô, cô van xin ông ta đừng bắt em cô đi. Vì sao người đàn ông đó lại lãnh đạm, vô tâm đến vậy? Ông ta là không có tính người sao? Cô làm tất cả cũng chỉ có thể nhìn nụ cười như ác ma của ông ta, nhìn ông ta một thân lãnh đạm mang người em gái cô đi trong hôn mê, bỏ lại cô cùng ba mẹ trong biển lửa.

Cô chỉ có thể nở nụ cười tựa thiên thần bị ác ma đánh bại, đôi cánh thiên thần cũng không còn lấy gì mà cứu mạng những người thân yêu của cô đây? Cô nghe Tử Phong gọi cô chính là một thiên thần nhỏ, cô tin mình có khả năng đem lại may mắn cho người khác. Nhưng vì sao chính gia đình cô lâm nạn lại không thể đem may mắn kia cứu sinh mạng họ. Một màn nhìn những người thân yêu rời xa tầm mắt có biết bao đau đớn cùng phần uất. Đầu tiên chính là người cô quấn quýt yêu thương gương mặt tuấn mĩ mang tên Tử Phong, nhìn anh ra đi cô có biết bao lo sợ sẽ không gặp lại anh. Tiếp theo một nhà ba người thân yêu còn lại cũng rời cô mà đi.

Cô tự hỏi ông trời Diệt Thiên Tư gây nên tội lỗi gì, vì sao lần lượt người cô yêu thương đều rời cô mà đi không quay trở lại. Họ có biết cô một mình rất cô đơn và lạc lõng giữa biển người mênh mông.

Tử Phong quàng thắt tâm can ôm Tâm Di vào lòng, nghe tiếng cô nức nở anh cũng như ngừng hô hấp. Anh chỉ có thể dùng vòng tay của mình ôm lấy cô, anh không thể giảm bớt đau đớn cho cô thì hãy để anh là người duy nhất bên cạnh che chở cho cô lúc này.

- Tâm Di! Em có thể đừng để ý đến quá khứ kia không?_Tử Phong nhẹ giọng cầu xin âm thanh trầm thấp ần ần đau thương.

Chỉ cần cô vút bỏ quá khứ kia thì có thể bình yên cùng anh bước tiếp, cô vẫn là cô vẫn là người anh yêu không có gì thay đổi. Nhưng hà cớ gì ông trời nhất quyết để cô lâm vào tình cảnh này để khiến cô một nụ cười trên môi cũng không có, một gương mặt u uất tang thương vì mất đi người thân.

- Tử Phong! Em không phải thiên thần em không cứu được ba mẹ...huhu._Tâm Di nước mắt lã chả không sao kiềm chế được.

- Không phải lỗi của em, là anh...là anh không giữ lời hứa ở lại cạnh em._Tử Phong ghen ngào, từng lời nói của cô vì sao lại làm lòng anh tê dại đến vậy.

- Ba...mẹ có thể không mang con theo._Tâm Di một chốc vô hồn âm thanh lắng đọng không tỉnh táo.

- Đừng...Tâm Di mau tỉnh lại, đừng rời xa anh. Em như vậy có biết anh đau lắm không?

Cứ như vậy khắp phòng bệnh một không khí ảm đạm đến lạnh lẽo cùng đau thương. Một cô gái run rẩy không ngừng nói những lời làm lòng người tái tê nằm trong vòng tay chàng trai. Một chàng trai một thân tuần láng thanh âm chua xót cổ trăn trăn người mình yêu.

Một thoáng nhìn qua khiến người ta có cảm giác vô cùng não lòng, mùi yêu thương hòa lẫn đau thương là vui hay buồn đây?

Họ yêu nhau không sai, họ bên nhau không sai thế nhưng xung quanh họ chỉ có nước mắt không có nụ cười khi nhìn vào họ nên vui sao? Mười phần người ta gọi đó là bi đi.

Để bên nhau cũng thật khó nhưng bên nhau mà không có nụ cười cũng là một loại cực hình. Để nhìn thấy một nụ cười của người mình yêu họ phải trả giá rất nhiều thế nhưng vẫn còn nhiều chướng ngại.

Là oán hận của đời trước vì sao bắt họ gánh chịu? Tê tái như vậy, đau thương như vậy cuộc đời thật là khắc nghiệt.

Không ai có lỗi cả, cũng chỉ vì tình yêu mà họ ra nông nổi như vậy sao?

Bên ngoài căn phòng có hai bóng người nhìn một màn này cũng cảm xúc hỗn độn không thể tìm được đường thoát ra. Họ hành động theo ý nghĩ cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ mang lại kết quả như vậy. Họ không nghĩ rằng vì đánh thức kí ức mà khiến người con gái đó đau đớn đến như vậy.

Quả nhiên trên đời này cũng chỉ có Tử Phong trong tâm tư cô gái này, dù tâm tư hoảng loạn vẫn nhớ đến anh. Cũng chỉ có anh mới đủ sức che chở cho cô gái ấy đang đứng trong bể khổ.

Hai bóng dáng ấy không lâu liền rời đi trong sự ảm đạm cùng đau xót nhưng không rõ rằng họ có còn tiếp tục khơi gợi lại kí ức kia không?

Tất cả mọi người từ nhà họ Du đến họ Lăng, họ Dương đều cảm thấy vô cùng thương cảm cho hai người trong phòng bệnh kia. Họ không có cách nào khiến cho Tâm Di vui đi đau bớt, họ cũng không thể đến gần cô bởi vì họ biết ngoài Tử Phong ra cũng không còn ai có thể che chở cho cô, đem đến cho cô sự an toàn.

Tử Phong một mực ở bên cạnh cô, một ánh mắt lạnh đậm thương tâm thật sự khiến người ta không tìm được mà rơi nước mắt. Tuy nhiên không ai dám bước vào phòng dù là nửa bước.

Thiên Ân khẽ thở dài đây thật ra là chuyện gì, anh vừa mới có tin vui một tin buồn lại đến khiến anh cũng không dám hé môi chuyện mình sắp nói. Ông trời cũng khéo đùa đi nhưng anh cũng không có cách khiến hai người trên giường bệnh kia bớt đau khổ. Một đôi tưởng như từ khi vừa sinh ra đã dành cho nhau thế nhưng khó có thể có được bình yên, coi đó như là trắc trở trong tình yêu dành cho họ nhưng nó cũng quá khắc nghiệt rồi.

Không biết qua bao lâu phòng bệnh lại một mảnh thanh tĩnh, Tâm Di mê man khóc suốt rồi một cũng lại thiếp đi trong vòng tay Tử Phong. Những giọt lệ tinh khiết vẫn còn đọng lại nơi khóe mắt kia. Một nỗi đau đọng lại nơi trái tim kia.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính lên hai con người đang ôm nhau trên chiếc giường ngủ say.

Ánh sáng lan tỏa khắp nơi, một chân trời đỏ ửng hé mở ở phía đông. Vầng dương đỏ tươi như mỉm cười ban phát ánh sáng.

Người con trai có gương mặt hoàn mỹ thoảng nhíu mày có chút không hài lòng với sự quấy rối này. Chỉ là người con gái kia vẫn như một con mèo nhỏ nép trong lòng người con trai kia mà say ngủ.

Một bức tranh của một đôi tình nhân hạnh phúc bảo ai dám cả gan phá rối đây. Khó nhận biết rằng đó chỉ là bề ngoài mà thôi, bên trong đó vẫn là bi thương cùng hoảng loạn.

Tử Phong mở mắt trời đã sáng rồi, anh nhíu mày nhìn người con gái đang trong vòng tay mình mà thở dài một cái. Gương mặt Tâm Di có chút biến chuyển, nhưng tinh thần vẫn không chuyển biến hơn bao nhiêu. Cô vẫn thường giật mình nửa đêm, vẫn thường chìm trong sợ hãi.

Ba ngày nay Tâm Di vẫn đau đớn như vậy không có khởi sắc, Tử Phong chỉ có thể cắn chặt răng nén đau đồng ý cho Hà Lam dùng thuốc giúp cô an ổn ngủ. Nếu cô vẫn không thoát khỏi tình trạng này, anh lại nảy sinh một loại tâm niệm tà ác.

Tử Phong mệt mỏi xoa trán muốn trấn tĩnh bản thân nhưng càng nghĩ anh càng không an tĩnh được. Anh liếc nhìn người con gái vẫn nằm trên giường lại hiện tia đau lòng nhưng cũng không có cách làm vơi đi nỗi đau kia.

Tử Phong một thân dày đặc nỗi lo đi vào phòng tắm, có lẽ anh đúng là tinh thần không được ổn. Đúng là anh thường trực ở bên cạnh Tâm Di nhưng cũng không có phút giây bình yên.

So với tiếng tiếng nước réo rắc trong phòng tắm, bên ngoài có chút yên tĩnh hơn. Trên giường có một thân người đang khẽ động dậy thân. Chớp chớp mi mắt tiếp nhận ánh sáng Tâm Di đưa tay dụi dụi mắt như bản năng vốn có của một đứa trẻ. Tâm Di nghiêng người nhìn quanh căn phòng tao nhã nhưng lạnh lẽo một lượt. Cô liền ngồi dậy khởi động cổ vài cái đầy mệt mỏi, đưa tay gãi gãi đầu. Tâm Di có chút bực tỉnh, căn phòng này không phải của cô nhưng cô nhận ra đây là phòng của Tử Phong.

Tâm Di đi xuống giường, một bước lại một bước rất nhẹ nhàng lại chau mày than vãn một tiếng.

- Ai da sao toàn thân lại mệt mỏi như vậy?

Người ở trong phòng tắm căn bản đã tắm rửa xong, đang chuẩn bị đi ra ngoài. Đầu tóc Tử Phong ướt sũng, một thân màu trắng áo thun quần lửng, trên cổ còn choàng thêm chiếc khăn lông trắng chuẩn bị lau khô tóc. Dù chỉ là đồ ở nhà cực kì đơn giản nhưng vẫn đẹp trai như thường nhưng ánh mắt buồn lo cùng lãnh đạm. Phải hôm nay anh quyết định không đi làm, một việc chuyên tâm ở bên cạnh Tâm Di.

” Cạch”

Tử Phong mở cửa đi ra mới đi được vài bước liền mở mắt nhìn người con gái trước mặt. Anh là đang nằm mơ có phải không? Tâm Di đột nhiên tỉnh lại tự mình đi xuống giường không khỏi làm Tử Phong vui mừng như điên, càng bước càng nhanh.

Trong khi Tử Phong tràn ngập tia vui mừng thì Tâm Di như bị sét đánh trúng đứng ngay tại không nhúc nhích. Tâm Di mở mắt trừng trừng nhìn người đang đi tới trước mặt mình một cách ngây ngốc. Tâm Di nhìn mặt nhíu mày nghiêng nghiêng đầu nhìn Tử Phong một lúc một gần mình. Người con trai này là ai trông thật đẹp trai mà cũng thật quen mắt.

- Tâm Di! Em..._Tử Phong kích động còn định ôm Tâm Di vào lòng.

- Anh Tử Phong!_Tâm Di né tránh vòng tay của Tử Phong lại đi lướt qua anh gọi tên anh.

Buồn bực!

Khuôn mặt tươi cười của Tử Phong bị đông cứng, tay cũng cứng đờ trên không trung. Cô là đang làm cái gì anh ở trước mắt còn đi đâu tìm anh? Hơn nữa ánh mắt kia không giống thường ngày giống như một cô gái ngốc.

Ngốc?

Tử Phong giật mình một cái, lại nhớ đến lời Hà Lam. Nếu Tâm Di tỉnh lại sẽ xảy ra hai trường hợp, thứ nhất có thể kháng cự quá khứ mà trở lại bình thường bằng không có thể trở thành một đứa trẻ sống trong quá khứ. Hoặc đã trường hợp tệ nhất chính là cứ như vậy hoảng loạn mãi.

Tử Phong nhủ mảy Tâm Di lúc này không phải là đứa trẻ đi nên mới dùng ánh mắt ngây thơ kia nhìn anh như vậy không một tia gợn sóng.

Tâm Di đi một vòng lại không ngừng gọi tên anh:

- Anh Tử Phong anh là đang ở đâu? Em nhất định tìm được anh đừng mong sẽ trốn được em.__giọng nói trong trẻo kia lại một lần nữa vang lên.

Tử Phong nuốt khan một cái không muốn tin cô mất kí ức của hiện tại. Chuyện này cũng hài quá rồi, cô lúc trước là mất kí ức lúc nhỏ hiện tại lại mất kí ức lúc trưởng thành sao?

Anh nhớ có một lần cũng trốn cô rời khỏi phòng để cô tìm kiếm không phải cô lại quay về ngày đó chứ?

- Tâm Di!_Tử Phong bắt đắc dĩ gọi một tiếng.

Tâm Di ngây ngốc đi tới đi lui một hồi ngay cả phòng tắm cũng nhìn qua nhưng không có thấy Tử Phong. Tử Phong của cô đi đâu rồi, Tâm Di gãi gãi đầu khó hiểu.

Tâm Di nghe Tử Phong gọi lại giật mình đi đến trước mặt anh nhìn từ trên xuống dưới. Lại ngó quanh khó hiểu người này là ai nha? Lại còn Tâm Di là ai vậy?

- Anh là ai vậy? Anh có thấy anh Tử Phong hay không?_Tâm Di nheo nheo mắt nhìn Tử Phong.

Nhưng cô không khỏi nghi hoặc người thật sự rất quen lại ở trong phòng Tử Phong làm cái gì? Ăn trộm sao? Tâm Di một thoáng giật mình hơi lùi mấy bước.

- Anh...anh không phải trộm chứ?

Tử Phong thật là hít thở không thông cô đúng là quên mất hiện tại rồi. Nhưng anh không có cách giảm bớt đau đớn cho cô, cô như vậy cũng không phải xấu.

- Anh chính là Tử Phong đừng tìm nữa.__Tử Phong một thoáng khó nhọc đáp trả.

- Anh đừng nói dối, anh Tử Phong chắc là đang giận tôi cái gì nên trốn mất rồi.__Tâm Di mặt mày ủ dột cúi gằm mặt đầy thất vọng.

- Thiên Tư!_Tử Phong muốn thử một lần nếu cô không nhớ hiện tại vậy thử gọi tên của quá khứ đi.

- A, anh cũng biết tôi sao? Tại sao tôi chưa từng gặp qua anh vậy?_Thiên Tư ngây ngốc nở nụ cười tươi rói.

- Anh chính là Tử Phong của em!_Tử Phong bắt đắc dĩ thở dài kéo Tâm Di tựa vào ngực anh.

Thiên Tư kích động lùi lại mấy bước, có chút oán giận nhìn chằm chằm Tử Phong. Anh ta không phải Tử Phong của cô, người này sao lại thích gạt người như vậy?

- Anh tại sao lại thích gạt người như vậy?

- Anh không có gạt em, anh chính là Du Tử Phong đi không đổi tên ngồi không đổi họ.

Tử Phong đi từng bước tiến đến trước mặt Thiên Tư, anh tiến một bước cô lại lùi một bước. Đến khi không lùi được nữa Thiên Tư vô lực ngã xuống giường ngồi cứng ngắc một chỗ.

Thiên Tư bị đôi mắt của Tử Phong áp đảo, đôi mắt kia thật lạnh sẽ dọa chết cô đó. Nhưng có điều đôi mắt này đúng là của Tử Phong, tại sao hình dạng của anh lại khác trước như vậy?

- Anh Tử Phong! Anh thật là Tử Phong sao?_Thiên Tư nhìn Tử Phong chằm chằm muốn xác định sự thật.

- Phải, em có chỗ nào không hài lòng về anh lại không muốn nhận anh?_Tử Phong cong môi cười đem tay của mình khóa người cô lại.

Mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau Thiên Tư nhất thời không biết nên tin hay không? Cô có thể đánh giá rằng người này rất đẹp trai nếu so với Tử Phong của cô chắc là không hơn không kém. Chẳng qua người này thân ảnh cao lớn, Tử Phong của cô cũng chưa cao lớn như vậy đâu.

- A, không...không phải em muốn biết anh vì sao trở thành hình dạng này? Anh du học về lại có hình dạng như vậy sao? Sao lại lớn nhanh như vậy?_Thiên Tư mờ mịt không rõ mình đang nhìn thấy ai?

Tử Phong nheo mắt nhìn Thiên Tư một chút lại trở về trạng thái vô lo, cô là đang ở độ tuổi nào đánh giá anh đây? Lại bảo anh lớn nhanh anh đâu phải thần tiên có phép thuật. Hình như kí ức cô có chút đảo lộn cùng đứt đoạn thì phải nhớ cái gì liền nói cái đó.

- Đúng vậy, như thế nào không đẹp như lúc trước sao?_đôi mắt Tử Phong hiện ý cười bao phủ một tầng dịu dàng.

- Không phải so với trước không hơn không kém. Nhưng em nhớ chỉ mới có một năm anh làm sao thay đổi nhanh như vậy nha?_Tâm Di đưa tay chọc chọc khuôn mặt anh đánh giá.

- Nói cho anh biết em bao nhiêu tuổi?_Tử Phong chuyển tư thế ngồi bên cạnh vuốt tóc Thiên Tư.

- Chín tuổi._Tâm Di không khách khí giơ lên chín ngón tay.

Tử Phong giật mình xem chút phun một ngụm máu tươi. Ngón tay đang vuốt tóc cũng cứng ngắc không dám động. Cô chỉ mới ba ngày hoảng loạn liền trở nên như vậy sao?

- Được rồi chín tuổi thì chín tuổi, bây giờ em chỉ cần nhớ anh là Tử Phong của em thì được rồi._Tử Phong bắt đầu dĩ thử dài kéo cô vào lòng.

Cô bao nhiêu tuổi cũng được chỉ cần không đau đớn là được. Anh sẽ kiên nhẫn chờ ngày cô hồi tỉnh.

- Anh Tử Phong, anh đi thật lâu thật xấu xa._Thiên Tư bĩu môi trách móc.

- Được xấu xa thì xấu xa, anh chẳng phải cũng về bên em rồi sao._Tử Phong cười dịu dàng.

Tâm Di không nói thích thú ở bên người anh cọ cọ. Đúng vậy đã lâu như vậy cô chưa nhìn thấy anh. Mới nhìn qua cô cũng không biết đó là anh.

Có tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài, Tử Phong nhíu mày khó chịu ai mới sáng sớm đã làm phiền anh như vậy.

- Vào đi!_thanh âm không rõ hờn giận.

Tâm Di nhanh như sóc rời khỏi Tử Phong. Bốn bóng dáng trước mặt làm cho cô kinh sợ chạy về phía Tử Phong nhờ giúp đỡ.

Bốn người ngoài cửa liền bị một màn trước mắt làm cho ngây ngẩn không rõ sự tình. Tuy vậy họ vẫn hiện lên vui mừng.

- Tâm Di bà tỉnh rồi sao?_Tiểu Kỳ tao nhã đi đến trước mặt Thiên Tư khuyến mãi thêm một nụ cười.

- Cô là ai vậy, anh Tử Phong bọn họ là người xấu có phải không?_Thiên Tư nép bên người anh sợ sệt.

Tiểu Kỳ đứng chết trân tại chỗ còn Thiên Ân, Tử An cùng Kỳ Quân trợn mắt há mồm. Tâm Di là bị làm sao lại trở nên sợ bọn họ như vậy?

- Đúng vậy họ chính là người xấu._Tử Phong nhếch môi cười xấu xa.

Ai dám quấy rầy anh và Thiên Tư đều là người xấu. Anh cũng chỉ là dọa họ một chút thôi.

- Như vậy anh phải mau đuổi họ đi ra ngoài đi!_Thiên Tư kéo kéo tay anh.

- Muốn đuổi thật sao?_Tử Phong giả vờ nhân đạo.

- Phải đuổi đi!_Thiên Tư gật đầu chắc nịch.

Bốn người kia xem chút chết ngất, họ từ khi nào liền trở thành người xấu. Trong mắt cô gái này hình như chỉ có mỗi Tử Phong là tốt thì phải. Nhưng cô lầm to rồi đôi mắt anh lúc này chính là một mảnh xấu xa.

- Có nghe rõ hay chưa, Thiên Tư muốn đuổi các người ra ngoài.__Tử Phong đắc ý cười.

Thiên Tư?

Bốn người kia ” à” một tiếng, hóa ra cô sống trong quá khứ nên không nhận ra bọn họ. Như vậy thì thôi đi còn gán ghép cho bọn họ các mác người xấu làm gì.

- Mà ý định chiếm dụng Thiên Tư một mình sao?__Thiên Ân lắc đầu đầy mắt hiện ra châm chọc.

Người con trai này cũng có tính sở hữu cao quá đi chỉ muốn cô nhớ đến một mình anh thôi sao. Lợi dụng cô không nhớ hiện tại lại tự đề cao uy tín đối với cô.

Xấu xa!

- Như vậy thì đã sao?__Tử Phong không hề giận ôm lấy Thiên Tư.

- Thật là ích kỉ.__Tử An bĩu môi khinh thường.

- Em mới biết sao?__Tử Phong nhếch môi cười thừa nhận.

Thiên Tư ngồi một hồi lâu cũng chưa thấy bọn họ đi liền lên tiếng xua đuổi:

- Tại sao bọn họ vẫn chưa đi?

- Họ đúng là người xấu nhưng xấu với người khác, tốt với chúng ta nên không cần đuổi.__Tử Phong bắt đắc dĩ sửa lại lời nói.

- Là như vậy sao?__Thiên Tư chỉ biết chớp chớp mắt chờ nghe theo lời Tử Phong.

Tử Phong gạt đầu một cái lại xoa đầu Thiên Tư, cô biến thành đứa trẻ cũng không hẳn đã xấu. Ít ra cô không ngừng nghe lời anh như vậy rất ngoan.

Tất cả mọi người trong phòng mặt đen một mảng nhìn nhau, đây là tình hình gì vậy? Một cô gái thông minh liền trở nên ngơ ngơ ngẩn ngẩn chỉ biết nghe lời Tử Phong thôi sao.

Tử Phong nhìn mọi người chỉ mỉm cười bắt đắc dĩ lại xoa đầu Thiên Tư, anh đúng là có chút phiền lòng nhưng không có cách khác. Anh cũng không thể nào ép cô nhớ lại.

- Chị dâu chị đừng nghe anh hai nói bậy, tụi em hoàn toàn là người tốt nha.__Tử An bắt mắt mặt dày ngồi cạnh Thiên Tư.

Thiên Tư nhìn chằm chằm Tử An hồi lâu cũng không có rời mắt lại tiến lại gần Tử Phong hơn. Ai là chị dâu vậy? Thiên Tư cảm thấy một đồng kì quái xuất hiện quanh mình.

Tử An nhìn hành động của Thiên Tư mà không biết làm sao cho phải, muốn lại gần nói chuyện lại sợ cô kinh hãi nhưng lại không nỡ nhìn cô như vậy.

- Đây là ai vậy anh Tử Phong?__Thiên Tư buồn bực hỏi lại.

- Là Tử An.

Thiên Tư mở to mắt mà chiêm ngưỡng dung nhan người trước mặt, chuyện gì đang xảy ra quanh cô vậy? Tử An sao lại lớn như vậy nha?

- Chị hai ngay cả em cũng không nhớ sao?__Kỳ Quân cũng thật bất mãn đi sống chung mười năm mới mấy ngày liền quên sạch sao.

Thiên Tư một mặt đen nhìn Kỳ Quân người này càng kì quái cô nào có em trai đâu, quái lạ thật. Cô tự hỏi đây là thời đại nào mà nhận người lung tung như vậy?

- Bà đứng dậy cho tôi, nhìn cho kĩ đây tôi chính là Tiểu Kỳ bạn thân của bà có nhớ không?__Tiểu Kỳ không kiên nhẫn kéo Thiên Tư xuống giường bắt Thiên Tư nhìn chằm chằm mình.

Một người bạn thân lâu năm như vậy lại không nhận ra quả thật phũ phàng, Tiểu Kỳ dĩ nhiên không cam nguyện chịu trận.

Tử Phong giật mình muốn kéo Thiên Tư lại nhưng bị Thiên Ân chặn lại. Hai người bọn họ là đang làm cái gì muốn hành hạ Thiên Tư đau đến chết sao nhất quyết bắt cô nhớ lại.

- Tôi có người bạn tên Tiểu Kỳ sao?_Thiên Tư có chút run rẩy nhưng vẫn là không nhớ bất cứ thứ gì.

- Bà là Tâm Di là bạn của tôi có nhớ chưa, chúng ta đã mười chín tuổi rồi._Tiểu Kỳ không kiên nhẫn kéo Thiên Tư nhìn vào tấm gương lớn trong phòng mà so sánh.

Tiểu Kỳ buồn bực nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Thiên Tư.

- Hả?_Thiên Tư kinh ngạc nhìn vào tấm gương toàn thân run rẩy.

Đây là chuyện gì xảy ra vậy? Cô chỉ mới chín tuổi kia mà vì sao tăng thêm mười tuổi như vậy? Nhưng nhìn bộ dạng của hai người trong gương đúng là người trưởng thành. Đây là hình ảnh của cô trong gương sao?

- Hả cái gì mà hả, bà chính là người trưởng thành rồi nhớ cho kĩ đó._Tiểu Kỳ một mặt kiên định.

- Trong gương là ai vậy?_Thiên Tư vẫn không tin trong gương chính là bản thân cô.

- Là Dương Tâm Di có biết chưa?_Tiểu Kỳ lại kéo Thiên Tư đến gần tấm gương.

- Vậy Tâm Di là ai?_Thiên Tư vẫn có chút không hiểu những người này làm sao một mực gọi tên Tâm Di. Xong rồi!

Một chút kí ức về Tâm Di cũng không còn, muốn cô nhớ lại toàn bộ cũng phải mất một thời gian dài. Tiểu Kỳ âm thầm thở dài vẫn là bất đắc dĩ trả lời một câu cô cho là vô bổ.

- Thì chính là bà đó.

- Nói sai rồi tôi mới không phải Tâm Di, tôi là Thiên Tư._cô nhớ rất rõ không sai đâu.

Tiểu Kỳ vỗ trán một cái chào thua, cô đúng là không có khả năng biến một đứa trẻ chín tuổi thành mười chín tuổi được.

- Không có ích gì đâu, cứ để Thiên Tư từ từ thích ứng._Tử Phong đôi mày nhíu lại giọng điệu lạnh tanh không hài lòng, lại đi đến kéo Thiên Tư đến bên cạnh anh.

- Thiên Tư không nhớ anh Thiên Ân sao?_Thiên Ân nở nụ cười sáng lạn nheo mắt nhìn Thiên Tư.

- Anh...là Thiên Ân?_Thiên Tư tiếp tục nghi hoặc lại liếc nhìn Tử Phong chỉ thấy anh gật đầu.

Cho dù cô không nhận ra Thiên Ân nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười bởi vì Thiên Ân cũng là cái tên quen thuộc nằm trong kí ức tuổi thơ của cô.

- Đúng vậy anh chính là Thiên Ân, có đẹp trai hơn Tử Phong hay không?_Thiên Ân được nước đẩy thuyền xoa đầu Thiên Tư y như lúc nhỏ.

Thiên Tư một bộ dạng si ngốc hết liếc Tử Phong lại liếc Thiên Ân, ánh mắt trong veo lại lóe sáng có chút minh mẫn.

- Dĩ nhiên anh Tử Phong đẹp hơn.

Nên nhớ rằng Thiên Tư chỉ nhớ mỗi một mình Tử Phong vì vậy trong tâm trí Thiên Tư chỉ có Tử Phong là đẹp trai hơn người. Thiên Tư chính là nghĩ rằng muốn so với Tử Phong thì nên luyện thêm vài năm đi.

Thiên Ân một mặt xám xịt nhần tưởng cô nể tình xưa khen anh một câu chứ, ít ra anh cũng biết được trọng lượng Tử Phong trong Thiên Tư lớn hơn tất cả. Tiểu Kỳ cùng Tử An mím môi cười trộm, hạ Tử Phong không được lại tự hạ mình không phải thê thảm lắm sao.

Tử Phong trưng ra một bộ mặt đương nhiên, anh cũng không nghĩ là mình thua kém Thiên Ân đâu. Khụ...khụ anh không phải tự tin mà là vì anh tin trong mắt Thiên Tư chỉ có anh.

Một phòng mấy người nói đi nói lại kể đủ chuyện cho cô nghe rồi cuộc cũng giờ tay đầu hàng, có kể một nghìn lần cô không nhớ chính là không nhớ. Bọn người này cũng thật kì quái, chẳng lẽ cô từng có tên là Tâm Di sao?

Một đại si gốc Diệp Thiên Tư tái sinh!

56. Chương 56: Nguy Cơ

Một đợt sóng đi qua, sóng sau lại đến. Sóng sau lại mạnh hơn sóng trước có chăng đó là quy luật?

Đứng yên chờ cơ hội chỉ bằng tự ra tay, một ngày không được lại tiếp tục thêm một ngày sớm muộn rồi cũng có khả năng thành công.

Nắng nhẹ chiếm cứ một vùng trời xanh trong, gió hiu hiu thổi. Từng đợt lá xào xạc rơi, từng chiếc lá nương theo gió mà im lặng gieo mình xuống đất.

Mặt hồ xanh trong lẫn lẫn gợn sóng, bên trong hồ có những chú cá xinh đẹp ngoe nguẩy đuôi như muốn chào hỏi cái người ngây ngốc nhìn nó này giờ mà không lên tiếng.

Đôi mắt to tròn, xinh đẹp nhưng trong suốt một mảnh hồn nhiên nhẹ nở nụ cười. Tóc dài đen nhánh tùy tiện xõa dài đến thắt lưng.

Nhìn vào một dáng người thanh thuần không chút che dấu sự dịu dàng, đó là một cô gái khiến người ta cảm lòng không được tán thưởng khí chất tao nhã. Nhưng có ai biết trí óc kia chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Thiên Tư cả ngày chạy tới chạy lui trong biệt thự không biết mệt, cô chính là hiểu kì với tất cả mọi người nơi này. Cô phải làm quen với tất cả bọn họ, lần lượt từng người một đều đến trước mặt cô giới thiệu khiến cho cô một mảnh rối loạn, toàn thân run rẩy.

Từng người một gợi nhắc cho cô cái này cái kia nhưng là cô không thể nhớ được. Đầu óc cô giống như một trang giấy trắng vậy. Nhưng thật ra trong mấy ngày nay cô cũng trưởng thành hơn trước.

Thiên Tư gặp ông bà Du liền vui mừng cô có thể nhận ra họ cũng thật quá tốt đi nhưng vì thấy họ nhưng không thấy ba mẹ mình mà cô một thân bất an. Ba mẹ cô thật ra đã đi đâu cả em gái của cô cũng không thấy.

Thiên Tư ngây thơ hỏi chỉ thấy sắc mặt mọi người đại biến lại nở nụ cười gượng gạo bảo rằng ba mẹ cô có công việc phải đi xa. Cô chưa nghe ba cô nói cái gì nha làm sao đột nhiên đi xa mà không nói cho cô biết, trong khi mang em cô theo vì sao bỏ cô ở lại không quan tâm. Bất quá hiện tại cô cũng không có một mình vẫn còn có Tử Phong bên cạnh.

Thiên Tư còn thấy cả quần gia nhà cô nữa, cô bảo bọn họ đưa cô về nhà họ lại không chịu đây là lí lẽ gì? Cô về nhà mình mà cũng không được sao? Cảm thán một tiếng Thiên Tư cô thật nhớ nhà.

Một vòng tay ấm áp ôm Thiên Tư từ phía sau, hơi thở ấm nóng quen thuộc phả vào cổ cô làm cô giật mình một cái liền xoay người cười mừng rỡ ôm lấy người kia.

- Anh về rồi, em chờ thật lâu._Thiên Tư cười rạng rỡ.

- Vậy em ở đây ngại ngần cái gì?_Tử Phong dứ dứ chóp mũi Thiên Tư

Thấy tình trạng cô tạm ổn nên anh đi làm lại, thật ra trong khi làm việc anh cũng không được tập trung cho lắm. Tử Phong vẫn mong là có thể ở bên cạnh Thiên Tư nhiều hơn một chút, nhưng bộ dạng cô hiện tại thật chất không thích hợp đi ra ngoài nên không thể mang cô theo.

- Em đang muốn đi gặp ba mẹ anh đưa em đi đi!_Thiên Tư hì hì cười.

Sắc mặt Tử Phong thoáng cái trầm xuống, cô vẫn còn nghĩ ba mẹ mình còn sống anh nhất thời đau lòng. Bây giờ làm thế nào với cô đây, Tử Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh xoa đầu cô dịu dàng cười

- Một thời gian nữa đi, hiện tại họ không ở đây mà anh cũng không có thời gian đi ra nước ngoài._lại nói dối nhưng không có biện pháp.

Sắc mặt Thiên Tư lại trở về thiếu não, cô không thể ép được Tử Phong thôi cũng bỏ qua đi. Tử Phong khẽ thở dài lại ôm cô từ trên thành hồ bước xuống dưới.

- Đi, anh đưa em đi chơi như vậy sẽ không buồn nữa. Nói đi em muốn đi đâu?_Tử Phong nắm lấy tay cô nhẹ giọng an ủi.

- Có thật không? Em muốn đi sở thú, đi công viên, đi ăn kem dâu, ừm...còn mà thôi sẽ suy nghĩ sau._Thiên Tư một tràng kể hết gương mặt hưng phấn.

Tử Phong bật cười gật đầu đồng ý, cô muốn đi đâu anh đều có thể đưa cô đi chỉ cần cô đừng bảo anh đưa cô đi gặp ba mẹ mình là được rồi.

Thiên Tư hưng phấn nắm lấy tay Tử Phong thuận ý để anh đưa đi chơi. Chiếc xe nhanh chóng rời hà họ Du đi ra ngoài, bên trong lại một mảnh thở phào nhẹ nhõm phút chốc khi ô xi dư đã giúp họ dễ dàng hít thở.

Nói gì thì nói Thiên Tư lúc nhỏ quả thật hiếu động quá đi cái gì cũng hỏi, cái gì cũng muốn biết chả trách cô thông minh như vậy. Bất quá hiện tại mỗi lần cô đòi về nhà mình đều dọa mọi người sợ hãi sắc mặt xanh mét. Cũng chỉ có Tử Phong một câu liền dỗ được cô.

Cả biệt thự lại một mảng lo âu cho số phận của Thiên Tư nhưng cũng bó tay ngậm ngùi chờ đợi cô hồi tỉnh.

- Thật là một con bé mạng khổ._bà Nhã Nhân thở nhẹ một cái than vãn.

- Đúng vậy nhưng con bé vẫn còn cậu Tử Phong cũng không tính quá bất hạnh._ông Dương Thanh có chút an tâm khi nhắc về Tử Phong.

- Nếu ông Hạo Ứng vẫn tìm cách không tha cho con bé phải làm thế nào?_bà Ngọc Hoa nơm nớp lo sợ.

Nếu hiện tại Thiên Tư là một Thiên Tư trưởng thành tỉnh táo thì tốt rồi, không chừng cô có thể tìm cách để đỡ tổn hại bản thân. Hiện tại cô cái gì cũng như một đứa ngốc không tự nhận ra được nguy hiểm như vậy càng khó qua ải này.

- Không cần quá lo con bé chính là phúc lớn mạng lớn, nếu có chuyện không may thì hơn mười năm trước đã gặp rủi rồi._ông Du uống ngụm trà nhất quán tin rằng Thiên Tư hoàn toàn an toàn.

Phút chốc cả phòng khách một mảnh trầm mặc không nói tiếp lời nào nữa, họ cảm thấy lời nói ra chỉ thêm vô ích. Hiện tại họ vốn biết hung thủ gây ra cảnh tan nhà nát cửa của nhà họ Diệp là ai nhưng không có bằng chứng gần tới cũng thật đau đầu. Nếu tin tức nói rằng Thiên Tư nhớ ra mọi chuyện lan ra ngoài không chừng sẽ khiến ông ta động tay động chân, không chừng như vậy họ sẽ dễ dàng bắt thóp hơn.

- Vậy còn nhị tiểu thư phải tính như thế nào?_ông Dương Thanh thoáng tia lo lắng.

Ngay sau khi nghe Tử Phong nói về thân thể của Hạnh Nghi thì tất cả mọi người muốn tự tát vào mặt mình, họ muốn chứng thực là mình đang mơ hay đang tỉnh. Một cô gái xa lạ một điểm giống Thiên Tư cũng không có thì sao có thể là Thiên Trâm được đây. Tuy vậy họ biết được một chuyện Hạnh Nghi đã từng phẫu thuật gương mặt không giống bình thường âu cũng không lấy làm lạ.

- Tìm cơ hội tốt gặp con bé nói chuyện nhất định phải nói rõ ràng mọi chuyện._Ông Du thoáng qua lạnh nhạt kiên định nói.

Chả trách khi Hạnh Nghi bước vào nhà ông không có cảm giác chán ghét mà chính là ngỡ vực. Ngờ vực cô không phải người lạ mà chính là người quen, nhưng lại không ngờ đến cô gái đó lại là Thiên Trâm.

Cả mấy người già suy nghĩ chuyện của mấy đứa trẻ mà đầu ong ong, mái tóc đã điểm bạc nếu cứ lo lắng như vậy không chừng mai một liên một đầu bạc trắng.

Nắng có chút chói chang, mây nhẹ trôi lơ lửng trên bầu trời thời tiết tốt như vậy thật thích hợp đi chơi.

Tiểu Kỳ cùng Thiên Ân lái xe đến công viên theo như điểm hẹn mà Tử Phong đã nói, chẳng qua anh muốn có nhiều người đi chung một chút để Thiên Tư kịp thời thích ứng. Thiên Tư hiện tại giống như không muốn tin bất cứ ai, chỉ cần có người lạ đến gần cô liền cảnh giác giống như bản năng sẵn có.

Công viên đông người vô cùng, chỉ thấy Tử Phong cùng Thiên Tư bước vào một người không hào hứng lắm nhưng vẫn cười dịu dàng nhìn người bên cạnh. Chỉ cần Thiên Tư vui Tử Phong không câu nệ quá nhiều.

Thiên Tư cũng không có để ý đến Tử Phong hài lòng hay không, Thiên Tư chỉ cần biết rằng mình hài lòng cái gì liền kéo anh đến nơi đó.

Đi vào bên trong liền thấy được Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ, cả Kỳ Quân và Tử An cũng có mặt. Tất cả một mặt tươi cười nhìn Thiên Tư. Thiên Tư cũng đã quen với bọn họ nên cũng không có xa cách như lần đầu nhưng là đeo bám lấy Tử Phong mà thôi. Tiểu Kỳ lâu lâu nhìn bộ dạng cười ngây ngô của Thiên Tư đôi lúc kéo cô đến bên mình nói chuyện nhiều một chút để khơi gợi kí ức.

Tử An cũng chạy nháo nhào khắp nơi, hình như Tử An không khác Thiên Tư cho mấy giống như một đứa trẻ vậy. Nhưng đây là đi chơi giữa bọn họ cũng không có gì gọi là lễ nghi chừng mực nên muốn đi thế nào cứ đi, muốn giỡn thế nào liền giỡn. Hiện tại sáu người như những người bình thường không có tranh quyền đoạt lợi, không có nguy hiểm đe dọa, không có mang danh tiếng quyền cao chức trọng. Một cuộc sống như vậy bọn họ hằng mong ước cũng không có được nhưng hiện tại cũng là một khoảnh khắc vứt bỏ tất cả.

Thiên Tư cùng Tử An dường như rất hợp ý, dĩ nhiên rồi tính cách trẻ con như nhau. Hai người rủ nhau chơi hết trò này đến trò khác thật không biết mệt. Bốn người còn lại mặt đen dần cũng không phản bác lời nào.

Chơi rất mệt nhưng bọn họ đứng là cảm thấy rất vui, chỉ là bên cạnh họ hiện tại đang có một con nhóc leo nhéo đòi đi ăn kem.

Được rồi ai lại không giơ tay đầu hàng trước một cô nhóc lém lỉnh như Thiên Tư, cho dù mấy người còn lại không đồng ý chỉ cần Tử Phong đồng ý là không thành vấn đề. Vì vậy Thiên Tư vô cùng biết cách đỡ hao sức tốn hơi đó là trực tiếp xin Tử Phong liền xong chuyện.

Vì vậy sáu người lại lần nữa tìm một quán kem dù sao ai không thích ăn kem cũng có thể uống nước ăn thứ khác dù sao chơi mệt này giờ rồi.

- Tâm Di bà ăn cái gì?_Tiểu Kỳ quen miệng lại hỏi một câu.

- Đã bảo tôi không phải Tâm Di là Thiên Tư đừng có gọi nhầm._Thiên Tư hạ giọng liếc mắt Tiểu Kỳ một cái.

Mặc dù mọi người nói rất nhiều rằng cô đã từng là Tâm Di nhưng cô cũng không có ấn tượng cho lắm nên cũng không thích gọi bằng Tâm Di. Chỉ là mỗi lần nhắc đến Tâm Di đầu cô trở nên hỗn độn một mảnh rối loạn.

- Được rồi vậy xin hỏi cô Thiên Tư cô ăn cái gì đây?_Tiểu Kỳ trừng mắt nhìn Thiên Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đã là một đứa trẻ vẫn thừa sức bắt bẻ cô, Thiên Tư là đang giả vờ ngốc hay ngốc thật?

- Kem dâu đi!_Thiên Tư cười hì hì đáp một mảnh tinh nghịch ẩn hiện sâu trong đáy mắt.

Tử Phong dịu dàng cười lại xoa đầu cô nồng đậm yêu thương. Cô muốn làm cái gì anh liền làm cho cô, muốn được những gì anh lập tức cho cô ý tứ trong mắt Tử Phong chính là như vậy.

Cả một bàn lại đầy ắp tiếng nói cười mỗi người một câu, không gian quán kem này lại tồn tại một góc vừa ấm áp xinh đẹp lạ thường. Rất đơn giản nơi đó tập trung đến những sáu người nam thanh nữ tú, chỉ nhìn vào thôi người ta cho rằng đó chỉ là tranh không phải thực. Trong lòng mỗi người đều âm thầm tán thưởng đây là kiệt tác của tạo hóa, lại tạo ra những con người xinh đẹp như vậy.

Thiên Tư đột nhiên cảm thấy nóng muốn đi rửa mặt, Tiểu Kỳ cùng cô đi. Hai người liền hướng nhà vệ sinh nữ đi tới cũng không biết có mấy bóng người hướng theo phía sau.

Chính là vì hôm nay đi chơi nên Tử Phong cùng Thiên Ân không có bố trí cận vệ, hơn nữa bên cạnh bọn họ cũng có võ nên không cần lo nhiều lắm gì.

Tiểu Kỳ cũng muốn rửa mặt lại cho khô thoáng, cô còn chưa rửa xong đã thấy Thiên Tư đi ra khỏi phòng vệ sinh trước bảo là chờ cô ở ngoài. Tiểu Kỳ cũng muốn nhanh chóng rửa xong, nhìn bộ dạng Thiên Tư tâm Tiểu Kỳ liền dầy đặc lo lắng.

Thiên Tư đi ra ngoài vừa vặn đụng phải một nhóm người đi tới, chỉ là mấy cô gái xinh đẹp Thiên Tư không có gì lo lắng chỉ hơi hoảng sợ một chút vì bị đụng ngã ngồi bẹp xuống. Đầu vô tình va một cú không nặng không nhẹ vào tường khiến cô choáng váng đầu ong ong.

- Đi không nhìn đường sao?_cô gái mặt mày trét phấn tô son dày đặc lớn tiếng quát mặt mày hung hăng vô cùng.

- Xin lỗi...xin lỗi các chị em không cố ý._Thiên Tư sợ hãi run rẩy khi vừa nghe tiếng quát nhưng trong ánh mắt rõ ràng không có sợ hãi khiến người ta cảm thấy thật lạ lùng.

Cô có làm cái gì đâu, rõ ràng đã đứng an ổn một chỗ chờ Tiểu Kỳ đi ra thôi. Tự nhiên ở đâu mấy cô gái này xông đến đụng cô ngã lại đổ lỗi cho cô.

- Chúng tôi còn trẻ hơn cô đó cái gì mà chị. Nhìn cái gì mà nhìn, đừng dùng ánh mắt đó dọa chúng tôi._một cô gái khác trừng mắt tức giận.

- Xin...xin lỗi em..._Thiên Tư run rẩy ngồi một chỗ mắt ngó chờ Tiểu Kỳ đi ra giúp cô, nếu không chỉ sợ cô không tìm được tức giận.

- Chị hai con nhỏ này rõ ràng là đồ ngốc cần gì chấp nhất._một cô gái có vẻ nhã nhặn hơn liếc mắt khinh thường Thiên Tư nòng đậm ý tứ châm chọc.

Họ chính là một đám bạn của Y Ngân chính vì thấy Thiên Tư ở bên cạnh Tử Phong nên muốn thử xem Thiên Tư thuộc loại cao quý như thế nào lại được Tử Phong để mắt đến. Trong khi đó Y Ngân xinh đẹp quyến rũ lại bị anh bỏ qua không thèm ngó. Hiện tại nhìn thấy Thiên Tư một bộ dạng ngốc nghếch như vậy liền âm thầm khinh thường. Thậm chí họ còn cho rằng mắt Tử Phong có vấn đề nên mới chọn cô gái ngu ngốc này.

Đột nhiên Thiên Tư thu hồi sợ hãi đứng dậy trừng mắt tức giận âm thanh trong trẻo hét lớn một tiếng.

- Tôi không có ngốc. Tôi là đại tiểu thư nhà họ Diệp._bình sinh Thiên Tư cô đây thông minh ai dám nói cô ngốc chính là kẻ thù của cô.

Nhưng có một người nói cô ngốc một chút cô cũng không có tức giận mà còn vui mừng cười. Tuy vậy không có nghĩa bất cứ ai cũng được phép mắng cô ngốc.

Năm cô gái một thoáng sững người có chút sợ hãi như có lửa giận đang thiêu đốt trong mắt Thiên Tư, trong phút chốc Thiên Tư như lớn lên thêm mấy tuổi. Nhưng rất nhanh chóng các cô gái lấy lại bình tĩnh.

- Xem xem bộ dạng như vậy còn nói không ngốc. Còn tự xưng là đại tiểu thư sao?_cô gái dẫn đầu cười mỉa.

Một đám phía sau cười rộ lên hòa theo, Thiên Tư mặt mày biến sắc tức giận vô cùng nhưng không làm được gì. Tiếng cười rất tốt đánh động Tiểu Kỳ bên trong một thân cao ngạo bước ra neho mắt nhìn từng người một đang cười nhạo Thiên Tư thoáng hiện tia chết chóc.

- Ai dám nói cô gái này ngốc về nhà lập tức thu đồ đạc rời khỏi thành phố này đi, nếu không các người sẽ chết rất khó coi._Tiểu Kỳ một mặt lạnh lùng giọng nói tràn ngập hàn ý.

Quyền lực Tiểu Kỳ không phải nhỏ đến Y Ngân cô còn đánh bại mấy đứa nhai nhép này dám đứng trước mặt cô xỉ nhục bạn cô quả là không muốn sống.

- Chúng tôi có quyền tự do ngôn luận, thấy sự thật thì nói sự thật thì có gì sai._cô gái nhăn nhăn dụ dằng kia cũng tóa ra tia điều ngoa vô cùng sắc bén nói.

- Các người mỗi một người ở đây chế nhạo bạn tôi ngay hôm nay không còn nhà để ở tôi muốn xem các cô tự do ngôn luận như thế nào._Tiểu Kỳ quét mắt một cái âm vực ổn định nhếch môi cười.

Những cô gái trước mặt liền mặt xanh mét, họ chưa có điều tra về Tiểu Kỳ cũng không biết cô là ai, có bao nhiêu quyền lực đáng để họ sợ.

- Cô...cô là ai lại khẩu khí lớn như vậy?_cô gái dẫn đầu thoáng giật mình.

- Các cô không cần biết chỉ cần biết cô gái này là hôn thê của chủ tịch Du trẻ tuổi, mỗi sợi tóc cùng tồn thương cô gái này chịu các cô sẽ trả gấp trăm._Tiểu Kỳ đưa Thiên Tư ra phía sau thoáng giật mình, sóng lưng lạnh buốt khi thấy ánh mắt tức giận của Thiên Tư.

Bất quá trong mắt Tiểu Kỳ hiện tại Thiên Tư chỉ là một đứa trẻ nhưng lại tỏa ra tia nhìn chết chóc kiểu này cũng không hổ danh đại tiểu thư nhà họ Diệp.

- Cô là đang nói Tử Phong sao? Cậu ta là bạn của chúng tôi cùng Y Ngân nhất định đối chúng tôi không bạc._một cô gái đặc ý nói.

- Nói dối anh Tử Phong làm gì có những người bạn như các chị._Thiên Tư không cam chịu tiến lên phía trước mắt tức giận.

- Chúng tôi không có nói dối._một cô gái đồng dạng khẳng định.

Tiểu Kỳ lại lần nữa kéo Thiên Tư ra sau mình ra hiệu cho cô đứng yên.

- Vậy sao? Vậy Tử Phong tổn hại các cô nghe ra hơi khó xử rồi quá mất tình bạn bè vậy để tôi trực tiếp ra tay thì được rồi._Tiểu Kỳ lạnh lùng lên tiếng.

- Cô là cái thá gì muốn hạ chúng tôi liền hạ._cô gái dẫn đầu trừng mắt tức giận cũng không có sợ hãi vì mấy lời nói của Tiểu Kỳ.

- Vậy các cô có biết sản nghiệp của gia đình Y Ngân rơi vào tay ai hay không?_Tiểu Kỳ thu hồi sắc thái dọa người cười nhẹ nhàng nhưng lại như là hành hung bọn họ mặt người nầy càng thêm tái nhợt.

- Cô là người thừa kế AT._một cô gái trợn mắt khẳng định.

- Vồ tay ,cô thật thông minh._một câu này của Tiểu Kỳ như là một cái tát vào mặt họ vậy, tiếng vỗ tay nhỏ nhưng thật cao ngạo.

Bình thường Tiểu Kỳ trẻ con bao nhiêu, đơn giản bao nhiêu thì hiện giờ chừng chặc bấy nhiêu, muốn bao nhiêu cao ngạo cũng có. Đừng ai chọc giận Tiểu Kỳ thì họ sẽ ổn thôi.

Thân thể cô gái này không thể chọc đâu, huống hồ còn có tin cô gái này chính là bạn gái của chủ tịch Lăng làm cô gái này tức giận quả là tự mình tuyệt đường sống.

Năm cô gái đứng bất động tại chỗ nửa lời cũng không dám thốt ra, toàn thân lạnh buốt.

Ánh mắt Thiên Tư lúc này mới dịu xuống nhìn chằm chằm năm cô gái kia. Tiểu Kỳ mất thấy dọa người thành công liền hung hăng trừng mắt.

- Tránh ra, tôi không có thời gian ở đây tám nhảm với những người không có đầu óc như các cô.

Tiểu Kỳ một tay bắt lấy Thiên Tư kéo đi oanh oanh liệt liệt. Thiên Ân cùng Tử Phong thấy một màn này liền dâng lên cảm xúc vô cùng phức tạp. Hai cô gái này đúng là không thể xem thường. Tử Phong một thoáng giật mình nhìn thân ảnh quật cường của Thiên Tư, ánh mắt sắc bén chứa tia tức giận đây là anh lần đầu tiên thấy. Không biết từ đâu cơn đau lại dâng trào trong lòng anh.

Thiên Tư của anh có phải vì bị người ám hại nên trong mắt có sát ý bắt đầu hình thành rồi sao? Nếu cô nhớ lại toàn bộ thì sẽ thế nào sẽ trở nên lãnh khốc đến mức nào đây? Có phải cô sẽ vì trả thù mà biến thành một con người khác không? Thiên Tư hồn nhiên trong sáng của anh không thể bị những thứ đen tối kia vây bắt được. Thà cô cứ như vậy ngốc nghếch cũng không sao nhưng đừng trở thành một người tràn đầy sát ý như vậy.

Thiên Ân một thoáng rung mình nhìn ánh mắt lãnh đạm của Thiên Tư, còn Tiểu Kỳ chỉ là hơi cao ngạo dọa người một chút nhưng không đến mức như Thiên Tư giống như giây phút đó trở thành một con người khác vậy thật đáng sợ.

Thấy Thiên Tư cùng Tiểu Kỳ lâu như vậy còn chưa ra sợ hai người họ xảy ra chuyện nên Thiên Ân cùng Tử Phong đứng ở khu vực ngoài chờ. Không ngờ nghe tiếng cười sang sảng của mấy cô gái lập tức bước vào, hai người lại tận mắt chứng kiến Thiên Tư một thân lãnh đạm quật cường nhìn mấy cô gái kia.

- Thiên Tư!_Tử Phong hít sâu một hơi nhẹ giọng gọi.

Thiên Tư lửa giận đã biến mất, mắt thấy Tử Phong liền sáng lên nở nụ cười hồn nhiên chạy đến bên cạnh anh.

- Anh Tử Phong lúc này Tiểu Kỳ thật lợi hại._Thiên Tư ôm tay Tử Phong vừa đi về phía trước.

Tử Phong đột nhiên kéo Thiên Tư ôm vào lòng thật chặt, anh rất sợ cô không còn là cô nếu bị thù hận cuốn vào. Có ai có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi trong Tử Phong lúc này. Anh lãnh khốc không sao, anh có sát ý không sao nhưng cô tuyệt đối không thể.

- Lần sau có chuyện gì cũng đừng tức giận sẽ không đẹp đâu biết không, có chuyện gì nói với anh anh sẽ giải quyết._Tử Phong dịu dàng nói bên tai Thiên Tư.

Thiên Tư ngẩng mặt nhìn nét mặt thoáng không vui của Tử Phong đột nhiên cơ mặt co rút đau lòng lạ thường. Vì sao cô cảm thấy anh đang lo sợ nhưng mà lo sợ cái gì đây?

- Anh Tử Phong anh sao vậy? Anh là đang lo lắng cho em sao?_Thiên Tư nở nụ cười nhìn anh.

Tử Phong thoáng cười sắc mặt lo lắng hòa hoãn lại một chút, nếu được anh mong cô đừng nhớ lại. Xem ra cô nhớ lại không chỉ thần trí bấn loạn mà một khi thật sự nhớ lại sẽ trở nên tàn nhẫn.

- Anh không sao, chỉ cần em hứa với anh thì được rồi.

- Tất nhiên rồi chuyện gì em cũng sẽ nhờ anh làm hộ mà._Thiên Tư cười vui vẻ gật đầu.

Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ đi bên cạnh không khỏi bàng hoàng nhưng nhìn đến nụ cười của Thiên Tư lại một lúc thả lỏng. Xem ra khí chất của một tiểu thư vẫn là một tiểu thư, huống chi có thù hận bồi dưỡng thì khó có thể là một cô gái đơn thuần được.

Mọi người lại như cũ cười cười nói nói ngồi vào bàn, ăn uống no say lại cùng nhau quay trở về.

Chẳng qua Tử Phong lo lắng nhiều thêm, sầu lo gấp bội. Thiên Ân nhìn gương mặt Tử Phong thoáng nhúm mày lại đi đến vỗ vai anh một cái.

- Đừng quá lo Thiên Tư dịu dàng như vậy không sao đâu.

Tử Phong kinh ngạc nhìn Thiên Ân, ngay cả Thiên Ân cũng nhận ra thì sự lo lắng của anh rõ ràng không thừa thãi.

- Tao mong cô ấy vĩnh viễn không nhớ lại._Tử Phong thốt lên câu này mà lòng quặng thắt hơn ai hết anh muốn Thiên Tư nhớ lại nhưng nhìn cô như vậy thà không nhớ còn hơn.

- Anh Tử Phong mau lên chúng ta về nhà._Thiên Tư vui mừng chui vào trong xe lại vẫy tay gọi Tử Phong phía sau nói chuyện với Thiên Ân.

- Thấy chưa Thiên Tư vẫn tốt là mày quá lo lắng._ Thiên Ân nở nụ cười trấn an.

Tử Phong thoáng cười đi nhanh về phía xe, có lẽ là anh lo quá nhiều chẳng? Thiên Tư của anh cũng chưa từng lãnh đạm đến như vậy xem ra do nhất thời tức giận bị chế nhạo nên mới có biểu hiện như vậy.

Y Ngân vẫn như vậy cuồng vọng căm ghét Tâm Di nhưng hiện tại lại nhận được một tin tức cực kì khủng hoảng Tâm Di lại chính là Thiên Tư khiến tâm trí cô ta càng điên cuồng phần nộ càng tăng.

- Đáng chết, cô ta sao không chết đi còn trở về làm gì?_Y Ngân vừa nhận được tin liền gào ầm lên trong phòng đầy giận dữ.

Muốn Tâm Di biến mất bây giờ thế nào lại hóa thành Thiên Tư cô ta không thể nuốt trôi nỗi căm giận trong lòng.

- Cô chủ như vậy phải tính như thế nào?_người theo sát Y Ngân ánh mắt lạnh không có run sợ nhìn Y Ngân.

- Tìm cách bắt Tiểu Kỳ cùng cô ta cho tôi, tôi nhất định khiến hai con người khiến tôi khuynh gia bại sản ném vị đau khổ._Y Ngân mắt quét một tia sát ý.

Người cô đã không chiếm được vậy thì cũng không thể người khác chiếm, người lấy đi tài sản nhà cô thì càng không được yên thân. Nếu họ đã dồn Tạ Y Ngân cô đây vào đường cùng tại sao cô phải tha cho họ. Bất quá cùng nhau chết, dưới cửu tuyền cũng có thể cùng nhau tranh đấu. Y Ngân điên cuồng cười một mặt lạnh khiến người ta không thể nhận ra một thân quyến rũ của cô ta nữa.

Tốt lắm! Thiên Tư, Tiểu Kỳ hai người rất giỏi một người lấy đi người cô yêu một người lấy đi sản nghiệp gia đình cô. Tạ Y Ngân thề rằng hai người họ không được chết tốt.

- Ha ha, hai người nhất định không được chết tốt.

Căn phòng sáng trưng như vậy bị một tiếng cười điên cuồng làm cho lạnh lẽo, quỷ dị âm u vô cùng.

Một thân tàn tạ trên giường nhiều ngày không rời khỏi phòng khiến Y Ngân gần như điên loạn, bảo cô ta làm sao ra ngoài đây khi địa vị bản thân không còn, quyền lực gia đình cũng mất sản nghiệp cũng bị lấy đi nợ nần chồng chất.

Là ai?

Y Ngân điên cuồng hỏi là ai đã gây ra cho cô ta ra nông nỗi này đây, là ai khiến cô ta người không ra người ma không ra ma đây.

Cô hận, thật sự hận.

Diệp Thiên Tư sao?

Ngạn Tiểu Kỳ sao?

Những cái tên này có chết Tạ Y Ngân cũng không bao giờ quên hãy chờ xem họ sẽ có kết cục thật thảm trước mặt cô ta.

Ha ha, hạnh phúc sao, các cô rất hạnh phúc. Được, Tạ Y Ngân cô đây muốn thấy các người sẽ hạnh phúc thế nào đây?

57. Chương 57: Hồi ức

Em đã trở lại là em của ngày xưa, em đã muốn không thừa nhận nó nhưng có lẽ đến lúc đã phải đối mặt.

Em thà một mình gánh chịu cũng không muốn cho anh biết, nhưng anh tin mình vẫn có khả năng bảo vệ em.

Đóa hoa sứ trắng muốt ươn ướt sương mai long lanh, rung rinh trên cành cây. Hương thơm nhẹ dịu lan tỏa khắp khu vườn, từng đợt từng đợt hương thơm theo gió mà len lỏi đi khắp nơi không có góc ngách nào trong khu vườn mà không có hương thơm của hoa sứ.

Thiên Tư vốn đã thức từ rất sớm, cái chính đó là muốn theo Tử Phong ra ngoài rất tiếc anh không đồng ý. Thiên Tư lại ngậm ngùi ở lại, không hiểu sao từ ngày đi chơi đó Thiên Tư cũng không còn hứng thú đi ra ngoài nữa. Cùng lắm hằng ngày cô lại ra vườn chơi nếu rảnh sẽ nghịch ngợm chăm sóc hoa trong vườn.

Thiên Tư đi quanh quẩn không lâu cũng trở về phòng, nhà họ Du hình như chỉ còn lại bà Ngọc Hoa cùng ông Dương Thanh và vài người làm. Ông bà Du cũng đã ra ngoài từ sớm, Tử An cũng đã đến trường không ở nhà.

Thiên Tư đột nhiên lại muốn đi sang phòng của Tử Phong, từng bước đi vào phòng Tử Phong. Căn phòng anh lúc nào nhìn đến cũng khiến người ta có cảm giác thật lạnh nói lên vài phần tính cách cao ngạo của anh. Thiên Tư cong môi cười một cái lại đi đến gần tủ cạnh giường.

Trong phòng Tử Phong liền xuất hiện một cô gái dáng người nhanh nhẹn như đang sắp xếp lại cái gì cũng như đang tìm kiếm vật gì. Cũng không một ai có thể thấy dáng vẻ Thiên Tư lúc này có chút trưởng thành hơn một chút, nói ra cũng thật kì quái mỗi ngày trôi qua trí nhớ của Thiên Tư lại trưởng thành thêm một chút.

Thiên Tư cũng không có thắc mắc mình vì sao trở nên như vậy nhưng cô không có nói ra cho bất cứ ai biết kể cả Tử Phong cũng không. Hằng ngày cô được Hà Lam xem bệnh nhưng hầu như Hà Lam không có nói cho cô biết.

Tử Phong nói là Hà Lam là bạn anh muốn có người cùng cô bầu bạn nên gọi Hà Lam đến. Nói như vậy cũng không sai ngoài việc hỏi thăm bình thường cùng nói chuyện phiếm với Thiên Tư thì Hà Lam không làm bất cứ hành động nào khác thường. Chẳng qua Thiên Tư có thể nhận ra trong mỗi câu nói của Hà Lam luôn xoay quanh gia đình cô. Điều đó làm Thiên Tư luôn muốn gặp lại ba mẹ cùng em gái của mình.

Thiên Tư tìm cách mở ngăn tủ nhưng nó bị khóa thì phải, khuôn mặt nhăn nhó một chút Thiên Tư không biết bên trong là để cái gì chẳng qua cô nhìn thấy Tử Phong để một khung ảnh trong đó liền muốn lấy ra xem mà thôi.

Chìa khóa được để phía sau khung ảnh của cô và Tử Phong, phòng của anh hầu như cái gì cũng không là bí mật đối với Thiên Tư. Thiên Tư lấy chìa khóa ra liền mở được ngăn tủ, trên gương mặt Thiên Tư xuất hiện sự hưng phấn. Cô lục lọi mãi mới thấy một khung ảnh của cô và anh. Khẽ nhăn trán một chút Thiên Tư đang suy nghĩ một chút về chuyện mà Tiểu Kỳ đã nói, cô hiện tại thật sự là đã mười chín tuổi thật sao. Nếu không phải sự thật vì sao hình ảnh của cô và hiện tại lại khác nhau như vậy.

Bất quá hiện tại những gì Tiểu Kỳ nói Thiên Tư đều tin tưởng, cô cũng chính là đang cố nhớ lại khoảng thời gian mà Tiểu Kỳ kể qua.

Thiên Tư nhìn ngậy ngốc khung ảnh cũng có chút cảm tưởng rằng tấm ảnh này đã chụp từ rất lâu nhưng cô cũng không để ý lắm chỉ là Tử Phong còn giữ tấm ảnh này khiến cô cảm thấy rất vui.

Thiên Tư ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, cô chính là đang muốn Tử Phong trở về. Anh đúng là bận rộn thật nhưng cô cũng muốn đến tập đoàn nhà mình tại sao anh không cho. Hình ảnh xưa kia hiện về trong tâm trí ngày một nhiều hơn.

- Tiểu thư cô có trong phòng không?_người làm gọi lớn tiếng ở bên ngoài.

Thiên Tư giật mình khôi phục trạng thái cũ, nhẹ nhàng đem khung ảnh để lại vị trí cũ rồi cẩn thận khóa ngăn tủ lại như hiện trạng ban đầu. Thiên Tư bước ra khỏi phòng Tử Phong thoáng qua trong ánh mắt một tia đau lòng cũng không rõ trong đầu cô vừa nghĩ đến cái gì.

- Em ở đây chị tìm em có việc gì?_Thiên Tư nhẹ giọng hỏi.

Chị người làm có chút giật mình ngay sau đó lại mỉm cười nhìn Thiên Tư. Bất quá cô gọi Thiên Tư tại phòng của cô trong khi đó cô lại đi ra từ phòng của Tử Phong còn không làm chị người làm giật mình sao.

- Không có gì chỉ là muốn hỏi cô cần thứ gì không thôi tôi sẽ chuẩn bị, tôi thấy cô cả buổi sáng nhàm chán đi tới đi lui.

- Không cần đâu, chị có việc thì đi làm việc của mình đi em có thể tự lo được.

- Vậy được nếu có chuyện gì cô gọi tôi một tiếng, trước khi đi cậu Tử Phong có nói cô muốn gì cứ nói chúng tôi sẽ làm cho._chị người làm lại mỉm cười.

Ít ra chị cũng cảm thấy thích Thiên Tư dù tiếp xúc với thân phận nào của Thiên Tư cũng đều cảm thấy thoải mái. Cho dù là Tâm Di hay Thiên Tư thì tính tình cũng không có khác nhau là bao, chẳng qua hiện tại Thiên Tư quá trẻ con so với Tâm Di mà thôi.

- Có thật không , vậy em muốn về nhà._Thiên Tư nháy mắt một cái cười lém lỉnh.

Thật ra cô biết chắc không có sự cho phép của Tử Phong chẳng ai dám cho cô rời biệt thự này đâu.

- Tiểu...thư cô biết rõ chúng tôi không thể làm trái ý cậu Tử Phong._chị người làm bị một câu của Thiên Tư dọa cho mặt mày xanh mét.

Chị người làm không phải sợ Thiên Tư mà là sợ Tử Phong, chỉ cần nhìn vào gương mặt lạnh lùng cùng ánh mắt sắc bén kia liền làm cả người rét run. Nếu Thiên Tư mất sợi tóc nào cái mạng nhỏ của bọn người làm có thể tồn tại sao.

- Em đùa thôi.

- Vậy được tôi đi làm việc._chị người làm thở nhẹ một cái khi nhìn thấy nụ cười của Thiên Tư.

Thiên Tư gạt đầu cho chị người làm rời đi, ánh mắt Thiên Tư thoáng qua một tia sầu buồn cùng bất đắc dĩ.

Điện thoại Thiên Tư chọt reo, một dãy số lạ khiến Thiên Tư ngỡ vực cùng một cảm xúc hỗn độn vô cùng. Cô cảm thấy như có một cơn gió lạnh lùa qua khiến cả người không ngừng run rẩy.

- Thiên Tư nghe đây._Thiên Tư hít sâu một hơi cố lấy bình tĩnh.

- Chị hai, em là Thiên Trầm chị có thể về nhà được không?_giọng một cô gái vang lên trong điện thoại.

Thiên Tư thoáng kích động, ánh mắt đột nhiên có tia nhu hòa cùng tia đau lòng. Cuối cùng ông trời cũng cho cô cơ hội được gặp em gái mình rồi nhưng cô chính là không biết nên làm cái gì trong tình trạng hiện tại. Hàng loạt hình ảnh trong đầu Thiên Tư xuất hiện khiến cô một lúc choáng váng sắp đứng không vững nhưng vẫn nắm chặt lấy điện thoại sắp rơi xuống sàn.

- Được, chị nhất định về._Thiên Tư tươi cười đáp trả cũng không có suy nghĩ nhiều.

Có gì có thể khiến cô vui bằng khi gặp người thân mình đây, người em gái cô luôn mong nhớ nay đã trở về.

Thiên Tư cúp điện thoại liền đi nhanh xuống cầu thang, cô thật vui mừng cũng không có nghĩ đến những gì sắp tới mình phải đối mặt. Cô đã không tỉnh táo để nhận ra giọng nói kia có phải là của Thiên Trầm hay không?

- Tiểu thư cô định đi đâu?_chị người làm sốt sắng chặn trước mặt của Thiên Tư.

- Đúng vậy Thiên Tư con định đi đâu?_bà Ngọc Hoa cũng từ phòng bếp chạy ra gương mặt lo lắng vô cùng.

- Con muốn về nhà, em gái con trở về rồi._Thiên Tư mỉm cười vui vẻ.

- Không...không được đâu, cô ít nhất cũng phải đợi cậu Tử Phong về mới có thể đi._chị người làm cố lắc đầu không muốn Thiên Tư rời đi.

Chỉ là thái độ này của Thiên Tư không giống với lúc này mà thôi, rất khác nhau.

- Không cần đâu em có thể tự về, đợi anh Tử Phong về sẽ không tốt đâu chắc chắn Thiên Trầm phải đợi rất lâu.

Thiên Tư không nhanh không chậm gạt tay hai người đang chắn trước mặt mình bước đi nhanh về phía cửa một chút cũng không chần chừ.

- Con không được phép đi._ông Dương Thanh không xem mình là quản gia nhà họ Diệp mà đang đứng ở cương vị một người cha.

- Con là Diệp Thiên Tư con muốn trở về nhà mình không ai có thể cản._Thiên Tư cười trấn an ông Dương Thanh nhưng giọng nói chứa sự kiên định vô cùng.

- Con có thể nghe lời ba...chú một lần không?_ông Dương Thanh sợ hãi có chút hoảng loạn ngay cả cách xưng hô cũng lộn xộn.

- Nếu con là Dương Tâm Di con sẽ nghe lời ba, hiện tại con rất muốn nghe nhưng không thể._Thiên Tư trở về trạng thái một cô gái cứng chặc.

Mọi người nhất thời sửng sốt với câu nói này, câu nói này không phải nói rằng cô đã nhớ lại sao? Nếu như vậy vì cái gì cô phải nhẫn nhịn cho đến bây giờ mới nói ra?

- Con nhớ mình là Tâm Di sao?_ông Dương Thanh mặt kinh ngạc nhưng cũng không dấu được sự vui mừng.

- Con không có thời gian để nói cho mọi người biết con phải đi gặp Thiên Trầm._Thiên Tư một mực muốn đi.

- Con thật ra đã nhớ được những gì?_bà Ngọc Hoa nắm lấy tay cô, ánh mắt đã sớm ngưng đọng hơi nước.

- Đủ để biết hiện tại con nên làm cái gì mới phải._Thiên Tư mỉm cười liền rời đi trong tích tắc.

Mọi người một mặt vừa mừng vừa lo không thể tả được, nhìn bóng dáng cô gái khuất bóng sau cánh cửa xe họ mới giật mình ý thức được mình đang để Thiên Tư dấn thân vào chỗ nguy hiểm. Về nhà cũ chẳng khác nào tự nói lên thân phận mình, về nhà cũ có thể tránh được họa sát thân sao?

- Lập tức gọi điện thoại cho Tử Phong._ông Dương Thanh hạ giọng nhưng rõ ràng gấp đến độ muốn lập tức thấy Tử Phong.

Tại căn phòng làm việc tại P&A, ánh mắt Tử Phong chợt hóa kinh ngạc khi nghe Hà Lam nói. Thân thể anh đột nhiên cứng đờ không biết nên làm cái gì trong lúc này, ánh mắt dần chuyển lên hồ sơ bệnh án của Thiên Tư lại chợt lóe chút hoang mang kì lạ.

Bàn tay anh nắm chặt hồ sơ như muốn ngay lập tức làm nó nát vụn, mọi chuyện không bao giờ theo ý muốn của anh. Bất cứ chuyện gì anh cũng có thể làm theo ý muốn của mình duy chỉ có đối với Thiên Tư là ngoại lệ. Cho dù anh có hiểu cô cách mấy, có bảo vệ cô cách mấy đi chăng nữa cũng không thể cãi lại số phận. Anh càng không thể nắm giữ được ý nghĩ cùng lí trí của Thiên Tư. Cô đúng là có quyền lựa chọn cho mình một con đường nhưng cô lại chọn đối mặt một mình.

Anh đau lòng nhưng cũng không thể ngăn cô lại nhưng anh sẽ vẫn ở bên cạnh cô, bất cứ khi nào cô cần anh giúp đỡ anh đều không từ chối. Chỉ là anh không ngờ người con gái này quá dỗi kien cường đi làm anh một thoáng đau lòng.

Hà Lam ngồi ở sofa ánh mắt tĩnh lặng cũng không quá dao động hay khiếp sợ. Cô là một người chuyên về tâm lí nên cô không cho phép bản thân vì bất cứ thứ gì mà dao động hay hoảng sợ. Huống hồ cô cũng đã trưởng thành không thiếu kinh nghiệm sống cho lắm nên có thể nói rằng cô không suy nghĩ quá phức tạp hay lo lắng vô ích.

- Chị xác định Thiên Tư đã hồi tỉnh?_Tử Phong ngẩng mặt nhìn Hà Lam cũng không có quá mức kích động.

Chỉ thấy sâu trong đôi mắt màu cà phê kia thoáng tia vui mừng lại chuyển sang ảm đạm.

- Dĩ nhiên rồi, theo kinh nghiệm của tôi và kết quả xem bệnh bấy lâu, tôi cùng thầy Join chắc rằng cô Diệp đã nhớ lại rồi. Nếu tôi đoán không lầm chính cô Diệp đang muốn lẩn tránh hoặc muốn chờ một ai đó để cùng mình đối mặt chỉ cần người đó xuất hiện lập tức kí ức sẽ trở về nguyên vẹn._Hà Lam nhả nhận nói.

Tử Phong nhú mày suy nghĩ, anh chẳng lẽ không đủ tin tưởng để cùng cô đối mặt sao vì sao còn phải đợi một người khác. Tử Phong xoay người nhìn ra cửa sổ, không có mây bầu trời trong xanh nhưng cố sao trong mắt anh chỉ có sự ảm đạm.

Thiên Tư bé nhỏ của anh đã trưởng thành nhưng có đủ sức để đối phó với một người đàn ông giàu hoạt đầy thủ đoạn kia.

- Nếu như vậy hiện tại lập tức có thể hồi phục đúng không?_anh nhếch môi cười một chút.

Cũng đến lúc trao lại quyền lực vốn có cho cô như vậy cô có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn.

- Lập tức có thể.

- Được rồi nếu không còn gì chị có thể về._Tử Phong khoát tay ý bảo Hà Lam rời đi anh muốn một mình suy nghĩ.

Anh chính là đang muốn tìm ra chứng cứ trước khi Thiên Tư nhớ lại nhưng vẫn là có chút chậm chạp. Mặc kệ như thế nào anh vẫn không thể để cô một mình đối mặt.

Ngay khi Hà Lam rời khỏi không bao lâu lại có tiếng gõ cửa, Tử Phong cất nhanh hồ sơ bệnh án của Thiên Tư vào ngăn bàn mới ra hiệu cho người ngoài cửa tiến vào.

- Vào đi!

- Chủ tịch có một chút tin tức._3K tươi cười đóng nhanh cửa lại nói giọng bồn chồn.

- Nói nhanh không cần dông dài._Tử Phong không hờn giận ánh mắt cũng tĩnh lặng như mặt nước hồ thu.

- Thật ra cái mà ba Thiên Tư giữ chính là đoạn phim vô tình quay được cảnh ông Hạo Ứng mưu đồ làm giấy tờ giả muốn chiếm đoạt tài sản của mẹ Thiên Tư lúc trước khi chưa gặp ba Thiên Tư. Cậu chắc cũng biết cái loại chuyện tình tay ba này chứ?_3K chuyển sang bộ mặt nghiêm túc, một chàng trai trưởng thành đúng mực.

Tử Phong có chút giật mình nhưng cũng không lấy làm lạ cho lắm. Chuyện tình trước kia của người lớn anh cũng có nghe bà Nhã Nhân kể qua nhưng chỉ là sơ lược cũng không rõ nguồn gốc là ai đúng ai sai, ai chiếm đoạt tình yêu của ai. Lúc đó anh cho rằng chuyện đó không liên quan đến bản thân nên từ chối tìm hiểu. Nhưng xem ra hiện tại chuyện này lại thật liên quan mật thiết đến mạng sống của Thiên Tư.

- Ý của anh là ông ta chỉ vì muốn lấy lại đoạn phim đó nên mới gây ra vụ hỏa hoạn đó nhằm diệt khẩu lẫn hủy chứng cứ phạm tội.

- Cậu thừa biết rồi còn gì.

- Có thể hay không Thiên Tư đã biết người gây ra nên mới bị người ta tìm kiếm cho đến tận bây giờ cũng không buông tha?_Tử Phong trầm mặc hỏi lại nhưng thật ra đã khẳng định như vậy.

- Ai...chủ tịch cậu đã khẳng định còn hỏi tôi làm cái gì._3K lắc đầu từ chối cho ý kiến.

- Như vậy thì không sai rồi chỉ cần có bằng chứng và Thiên Tư nhớ lại lập tức có thể buộc tội ông ta rồi.

- Tôi cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi như vậy đâu._3K lại trầm ngâm suy nghĩ một hồi.

Anh ta chính là đang nhớ lại cái ngày đưa ông bà Dương về nhà họ Du đã có không ít người bám theo, còn không phải muốn ra tay với ông bà Dương sao. Nếu Tử Phong không sớm an bài đến trước bọn họ một bước thì hai mạng già của ông bà Dương sắp không giữ được rồi.

- Ông ta dĩ nhiên không để chúng ta dễ dàng thực hiện rồi nhưng lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó thoát. Ông ta biết nghĩ chúng ta không biết ngăn hay sao, cho đến bây giờ ông ta cũng chưa chạm tới được ông bà Dương mà.

Tử Phong cười lạnh một tiếng, anh mà để người đàn ông kia đạt mục đích thì công kỹ anh bấy lâu điều tra còn có ý nghĩa gì đây. Anh sẽ khiến ông ta chịu trách nhiệm tất cả những gì mình đã gây ra.

3K cười một cái tán thưởng đúng là Tử Phong nhanh hơn người đàn ông kia một bước, biết trước ông ta sẽ ra tay với người nhà họ Dương nên mới sớm đưa họ về nhà họ Du.

- Còn nữa chẳng phải hai người nói Kỳ Quân là Thiên An sao vì sao bây giờ còn chưa nói ra?_Tử Phong hạ giọng nheo mắt nhìn 3K.

Người khác anh muốn nhắc đến ở đây chính là Thiên Ân, anh còn nhớ Thiên Ân thật kích động nói cho anh biết chuyện này cho tới bây giờ cũng không chịu nói ra không biết là có ý tứ gì.

- Thiên Ân nói nhất định phải điều tra ra người đứng đằng sau vụ bắt cóc năm đó mới có thể nói ra.

- Lại còn như vậy nữa sao. Nhưng thôi cũng không quan trọng lắm miễn sao xác minh sự thật thì được rồi._Tử Phong thở nhẹ một cái liền đứng lên muốn rời đi.

Điện thoại trong túi lập tức reo, anh nhìn số nhà mình liền dâng lên nỗi bất an vô cùng khó tả.

- Tử Phong nghe đây._giọng anh vẫn lãnh đạm như vậy nhưng rõ ràng có sự hoang mang.

- Cậu...cậu Tử Phong, Tâm Di...à không Thiên Tư đã nhớ lại rồi nó quyết định đi tìm Thiên Trầm chúng tôi không cần được._bà Ngọc Hoa nghẹn ngào giọng nói run rẩy vang lên trong điện thoại.

Tử Phong bị dọa xuyết chút đánh rơi điện thoại, cô nhớ lại là vì Thiên Trầm sao. Cũng không thể trách được hai người là chị em song sinh dĩ nhiên huyết mạch tương thông rồi. Vậy mà từ đầu anh lại không nghĩ ra người quan trọng nhất đối với Thiên Tư là ai.

- Cô ấy đến nơi nào?_Tử Phong cố trấn tĩnh.

- Có thể là nhà cũ._bà Ngọc Hoa càng nói càng run.

- Được rồi con lập tức đến đó cô không cần lo.

Tử Phong mặt biến sắc cúp điện thoại một lời cũng không nói dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng.

3K trợn mắt muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì nhưng lại nuốt ngược trở lại vào trong bụng.

- Lập tức đến biệt thự nhà họ Diệp._Tử Phong đi phía trước liền ra lệnh cho người đi phía sau.

- Được chúng tôi lập tức đến._3K hiện tại đã hiểu vì sao Tử Phong lại lo lắng đến như vậy.

Nhà cũ của nhà họ Diệp cái nơi đã muốn rơi vào quên lãng còn đến đó để làm gì rõ ràng có chuyện không lành.

Tử Phong một thân lãnh đạm lại thập phần lo lắng cho Thiên Ân, khởi động xe một chút đã biến mất khỏi tập đoàn.

Thiên Ân vừa có cuộc họp quan trọng vừa mới kết thúc, nhìn đồng hồ trên tay cũng sắp đến giờ Tiểu Kỳ tan học. Nghĩ đến Tiểu Kỳ khóe môi Thiên Ân không tự chủ được liền nở nụ cười đẹp tuyệt mỹ.

Bất giác làm những người từ phòng họp đi ra một tốp kinh ngạc, một tốp si mê ngây ngẩn. Lúc này trong phòng họp Thiên Ân quyết đoán biết bao, lãnh đạm giải quyết từng công việc một. Hiện tại chỉ là một nét mặt dịu dàng cùng một nụ cười yêu thương không phải nhớ đến người yêu thì là cái gì đây.

Thiên Ân còn chưa rời khỏi phòng họp đã nhận được điện thoại của Tử Phong bảo anh lập tức đến biệt thự cũ nhà họ Diệp. Thiên Ân một chút thất thần lại dăm chiêu suy nghĩ trong tình hình hiện tại đến nơi đó làm cái gì, là có manh mối mới sao. Suy nghĩ như vậy Thiên Ân liền có chút hưng phấn nhưng nhớ đến Tiểu Kỳ đang đợi anh đến đón lại phân vân không biết nên làm thế nào.

Nếu là vì điều tra những loại sự tình như vậy thì không thể mang Tiểu Kỳ theo nhưng nếu anh không đi đón cô sẽ giận anh cho mà xem. Thiên Ân hít sâu một cái gọi điện xin lỗi Tiểu Kỳ trước vậy.

Vấn đề rắc rối chính là ở chỗ điện thoại Tiểu Kỳ không liên lạc được, bây giờ là tình hình nào rồi mà cô còn tắt máy. Thiên Ân không ngừng gọi vào số của Tiểu Kỳ nhưng không có tín hiệu trả lời.

Sắc mặt Thiên Ân từ tươi cười chuyển sang trắng bệch không còn chút máu, dù muốn nghĩ rằng điện thoại hết pin thôi nhưng tâm trí anh lại một mảnh rối loạn.

Thiên Ân lựa chọn không đi theo Tử Phong mà đi đón Tiểu Kỳ, không biết là do ai xui khiến hay vì tâm tư anh vốn không còn ở chỗ anh mà chỉ ở chỗ Tiểu Kỳ mà thôi. Nên hiện tại anh sẽ chọn biết được bình an của Tiểu Kỳ trước khi đó sẽ giải quyết những việc còn lại.

58. Chương 58: Cạm Bẫy

Sự khát khao thực hiện được một điều mình muốn khiến con người ta điên cuồng, khiến con người ta tin tưởng là bản thân làm đúng.

Dù biết là ngu muội nhưng vẫn điên cuồng đâm đầu vào, biết đó là hố sâu nhưng không có cách thoái lui.

Thiên Ân nhanh như chớp đã đến trước cổng trường đón Tiểu Kỳ. Nhưng rất tiếc anh đã đến đúng chỗ mà cô vẫn đợi anh lại không hề thấy, hỏi những người bạn quen biết cô cũng không có ai thấy. Thiên Ân vừa gọi điện vừa điên cuồng tìm khắp nơi cũng không thấy.

Khuôn mặt điển trai vừa lo lắng vừa sợ hãi, tay nắm chặt điện thoại. Thiên Ân đã sắp không còn kiên nhẫn nữa rồi, cô hiện tại là đang ở nơi nào đây?

Thiên Ân chạy loạn khắp nơi cũng không thấy lại gọi cho Khả Chiếu, nhưng Khả Chiếu cũng không biết. Hiện tại Thiên Ân không biết nên suy nghĩ việc mất tích của Tiểu Kỳ như thế nào cho phải, nếu cô gặp bất trắc gì anh phải làm sao đây.

Khả Chiêu nghe 3K gọi liền chuẩn bị theo Tử Phong đi đến biệt thự họ Diệp. Cậu ta cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nhưng xem ra Tử Phong vô cùng gấp gáp. 3K ở một bên lái xe mà tay cũng đổ mồ hôi lạnh.

- Anh Key anh không nghe Tử Phong nói là có chuyện gì sao?_Khả Chiêu khuôn mặt khó khăn giữ bình tĩnh.

- Không có nói, chúng ta cứ đến đó hẳn biết.

Đang lo lắng lại thấy Thiên Ân gọi cho mình, Khả Chiêu nhanh tay ấn nút nghe.

- Khả Chiêu có thấy Tiểu Kỳ về nhà không?_Thiên Ân vô cùng lo lắng.

- Không có, mày không phải đến đón nó sao?

- Tao không có thấy cô ấy ở trong trường làm sao bây giờ?

- Vậy cứ cử thêm vài người trong FA tìm giúp đi! Tao hiện tại đang trên đường về nhà cũ của Thiên Tư không thể quay lại tìm giúp được, tao đến đó xem sao nếu không quan trọng tao lập tức đi tìm nó.

Thiên Ân không còn cách khác chính là điều động thành viên FA đi tìm, Tử Phong, 3K và Khả Chiêu hiện tại lại đang trên đường đến biệt thự cũ nhà họ Diệp. Thiên Ân lại không muốn làm lỡ chuyện của bọn họ nên đành một mình cùng vài người của FA đi tìm. Chẳng qua anh không đến biệt thự nhà họ Diệp chính là một sai lầm.

Tử Phong một đường liền hướng biệt thự cũ nhà họ Diệp lao xe đi, nơi đó đáng lẽ đã bị phá hủy từ lâu nhưng chính anh kiên quyết giữ lại. Hôm nay lại không muốn Thiên Tư đến đó xem ra có chút nghịch lý, anh biết nơi đó chất chứa nhiều kỉ niệm của Thiên Tư cùng gia đình nhưng không có nghĩa là hiện tại cô có thể một thân một mình đến đó.

Tử Phong vừa lái xe vừa lo lắng không thôi, Thiên Tư đã hồi phục cũng không có nghĩa là cô đủ sức đối phó với một quá khứ hỗn loạn như vậy.

Tử Phong gọi điện thoại cho Thiên Tư nhưng chỉ có hồi chuông dài lại không có người bắt máy. Tử Phong mỗi một giây lại sợ hãi tăng cao.

- Em nghe, anh về nhà rồi sao?_Thiên Tư ngồi trong tắc xi lướt mắt nhìn qua cửa kính xe lại nhẹ giọng bắt điện thoại.

Nghe được tiếng Thiên Tư anh thở nhẹ một cái nhưng lại không nén hết sợ hãi vào trong được. Đó đích thị là tiếng của cô nhưng là tiếng của một cô gái chừng chặc biết nghĩ, đã không còn cái giọng nũng nịu của một Thiên Tư gốc nghệch nữa.

- Anh đang đến chỗ của em. Em đang ở đâu, không được đến đó rất nguy hiểm.

Thiên Tư giật mình không ngờ Tử Phong biết cô đi đâu lại ra sức ngăn cản.

- Đó là nhà cũ của em sẽ chẳng có nguy hiểm gì đâu._Thiên Tư mỉm cười một cái.

Nghe được giọng nói trầm thấp của Tử Phong cô đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm áp lan tràn trong lòng. Anh lúc nào cũng quan tâm cô như vậy, cô bây giờ lại muốn tự mình đối mặt. Cô muốn giải thích cho Thiên Trầm biết mọi chuyện, cô không muốn em của mình lún sâu vào hận thù vô cớ kia.

Ngồi trên xe, Thiên Tư nhớ lại tất cả những lời Hạnh Nghi nói với cô. Thiên Tư âm thầm sợ hãi, nếu Hạnh Nghi thật đúng là Thiên Trầm thì cô càng không thể để Thiên Trầm tiếp tục hiểu lầm nhà họ Du được. Chính vì vậy Thiên Tư quyết định chỉ cần có cơ hội gặp Thiên Trầm thì cô nhất định phải nói rõ.

- Em nghe anh nếu như thật sự muốn đến anh sẽ đi cùng em, em không thể tự đi một mình.

Tử Phong càng nói càng gấp gáp, tốc độ lái xe không ngừng tăng.

- Em là đi gặp Thiên Trầm anh đi cùng sẽ không tiện đâu. Em có thể tự lo, anh chắc cũng đã biết em đã trở về một Thiên Tư thật sự sẽ không để nguy hiểm cho bản thân đâu._Thiên Tư một chút sợ hãi trên gương mặt cũng không có, một sắc mặt hồng hào đầy tươi cười.

- Đã biết, nhưng em...

- Em biết rồi anh không cần quá lo khi về nhà chúng ta sẽ nói chuyện sau, em tới rồi tạm biệt._Thiên Tư đánh gãy lời Tử Phong nói một mạch liền tắt máy.

Thiên Tư vừa đóng cửa xe tắc xi liền hiện ra một ngôi nhà quen thuộc nhưng đã, cũ phủ bởi một lớp bụi thời gian. Cánh cổng vẫn cao ngất đứng sừng sững nơi đó khiến Thiên Tư run rẩy không có can đảm bước tiếp. Hốc mắt Thiên Tư cay cay cổ nén bị thương khi nghĩ về cái chết của ba mẹ cô.

Thiên Tư đi đến hàng rào nắm đến từng song sắt đã rỉ sét phủ bụi. Mọi thứ đã bị thời gian đưa vào quên lãng, cái gia đình của cô cũng không còn. Không còn hình ảnh ba mẹ yêu thương ôm lấy hai chị em cô một nhà vui vẻ.

Thiên Tư lặng nhìn vào ngôi nhà lại lặng lẽ lau đi nước mắt, sự đau thương của quá khứ đối với cô mãi mãi cũng không xóa đi được.

Thiên Tư ở một chỗ đau lòng nhớ đến song thân, Tử Phong lại ở trên xe lo lắng vô cùng chỉ hận con đường đến nhà họ Diệp sao ngắn đi một chút.

Tại một phòng trà kín đáo, ông Tử Nhạc nhàn nhã ngồi uống trà. Pha rồi lại rót, rót rồi lại pha, động tác lưu loát cũng như thái độ không có gì gọi là gấp gáp.

Bà Nhã Nhân cũng ngồi bên cạnh không có động đậy chỉ là ánh mắt dịu dàng, êm ái như nước thủy chung nhìn cô gái xinh đẹp ngồi đối diện.

Vì để giải tỏa khuất tất của Hạnh Nghi đối với nhà họ Du, ông bà Du đã chủ động liên hệ với Hạnh Nghi để nói rõ mọi chuyện. Họ cũng không có đặt quá nhiều hi vọng trong việc này. Bởi lẽ họ hiểu rõ một người nuôi hận lâu như vậy liền muốn lập tức xóa đi tất cả sẽ vô cùng khó khăn.

Ông bà Du có thể nhìn ra ở trong mắt Hạnh Nghi hận ý tràn ngập, cứ nghĩ rằng nếu ánh mắt có thể giết người thì hai mạng già của họ sớm đã không còn.

- Chẳng hay hai bác hẹn cháu ra đây là có chuyện gì không phải chỉ để uống trà chứ?_Hạnh Nghi ở một bên tiếp nhận ly trà, một bên lộ ra mặt lạnh.

- Dĩ nhiên không, hai chúng ta là muốn biết vì sao con lại sinh hận với gia đình hai bác như vậy?_ông Tử Nhạc không quá lạnh nhạt cũng không quá nhiệt tình nhấp ngụm trà âm trầm nhìn Hạnh Nghi.

- Bác đừng nói với cháu chuyện cổ phần rơi vào tay nhà họ Du là không có chủ ý ngay từ đầu, còn cái chết của ba mẹ cháu nữa._Hạnh Nghi mỗi âm thanh phát ra càng thêm sắc bén.

- Chúng ta vốn không có chủ ý với số gia sản đó, hiện tại nó vẫn còn nếu cháu muốn vẫn có thể lập tức lấy._bà Nhã Nhân nhìn Hạnh Nghi trong âm thanh có chút gì đó đau lòng thay cô.

- Bây giờ tôi cùng chị hai đã trở về các người có thể không trả lại sao, nếu không trả lại không phải tự thừa nhận chuyện xấu xa mà các người làm sao.

- Cháu là đang hiểu lầm nhà bác sao? Hai bác đây chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì thẹn với lòng cùng vong linh của ba mẹ cháu cả._ông Du bây giờ đầy mắt dao động muốn giải thích cho rõ.

- Hai người nói dối mà không biết chớp mắt sao? Còn nữa đừng đem người đã chết ra mà lấy niềm tin của người khác dành cho mình.

Đối với Hạnh Nghi toàn bộ những gì bọn họ nói đều là nguy biện, họ chỉ là xem hai chị em cô như con rối thôi sao. Âm thầm cười lạnh trong lòng, Hạnh Nghi từ khi mất gia đình đã không quá tin tưởng bất cứ ai.

Bị Hạnh Nghi đột nhiên nâng cao thanh âm ông bà Du có chút khổ sở giải thích. Đúng như lời Tử Phong nói cô gái này là bị đầu độc quá lâu nên phải trái không phân. Họ thầm nghĩ người đàn ông kia nuôi Hạnh

Nghi cũng không phải xuất phát từ lòng thương cảm, ông ta chính là vì lợi ích cùng hận thù của bản thân mới nuôi Hạnh Nghi.

- Thiên Trầm cháu bình tĩnh lại nghe hai bác giải thích một chút có được không?_bà Nhã Nhân bắt lấy tay Hạnh Nghi nở một nụ cười cầu khẩn.

- Để làm gì cho các người cơ hội nguy biến sao?_Hạnh Nghi lạnh lùng rút tay về.

- Vậy cháu có thể nghe bác kể một câu chuyện hay không?_ông Du chuyển hướng không phải giải thích mà là kể chuyện.

Hạnh Nghi thoáng nhú mày nhưng không có phản bác khiến ông bà Du một hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ông Du một hồi đem tất cả chuyện xưa kể lại từ chuyện yêu đương của ba mẹ hai chị em Thiên Tư cùng ân oán với ông Hạo Ứng. Một loạt chuyện kể ra khiến Hạnh Nghi kinh ngạc, bàn tay run rẩy cả ngồi cũng không vững. Đây là loại sự tình gì đây, ba nuôi cô cư nhiên lại là tên lừa gạt tài sản mẹ cô sao? Cô vẫn không dám tin chính mình được ông nuôi dưỡng không lẽ chỉ là giả thôi sao?

- Chuyện tình cảm như vậy cũng không có liên quan đến chuyện tài sản nhà họ Diệp rơi vào tay nhà họ Du, cả việc nhà họ Diệp tan nhà nát cửa cũng không có liên quan._Hạnh Nghi khắc chế cố hết sức giữ bình tĩnh.

- Cháu là đang tự biện minh cho người cha nuôi hiện tại của mình thoát tội sao? Nếu không phải vì ba nuôi cháu lo sợ trong tay ba ruột cháu có chứng cứ phạm tội của ông ta, lại sợ một ngày nào đó sổ chứng cứ kia sẽ lọt vào tay cảnh sát nên muốn chôn cả nhà cháu hay sao? _ông Tử Nhạc bây giờ mới nói hết những suy nghĩ trong lòng.

Sâu trong đôi mắt Hạnh Nghi một thoáng sợ hãi không dám đối mặt. Phải, chính cô cũng không có can đảm đối mặt, làm sao cô có thể tự thừa nhận người nuôi dưỡng cô lại hại cô tan nhà nát cửa, chị em thất lạc đây. Nếu đó là sự thật cô làm sao dám đối mặt với vong linh ba mẹ nơi chín suối, làm sao đối mặt với chị hai cô, còn cả nhà họ Du nữa. Hạnh Nghi nhiều suy nghĩ phức tạp không ngừng ẩn hiện khiến cô hoang mang vô cùng.

- Chuyện này..._Hạnh Nghi nghẹn giọng không biết có nên tin hay không.

- Hai bác tuyệt đối không gạt cháu, hai bác ngàn lần không muốn cháu càng lún càng sâu. Cháu hãy suy nghĩ thật cẩn thận những lời hôm nay bác nói._ông Tử Nhạc chợt nói lại điềm đạm cười.

Vì ông Tử Nhạc nhận ra một tia dao động cùng thấu hiểu trong mắt của Hạnh Nghi, chỉ cần cô dao động thì sẽ có tiến triển thôi. Ông không cần nhiều chỉ cần cô biết ai mới là người cần phải đề phòng thì tốt rồi.

Điện thoại ông Du chợt reo lên cắt đứt cuộc nói chuyện của ba người, ông Tử Nhạc nhú mày lại không có đi ra ngoài, ông trực tiếp ngồi đối diện Hạnh Nghi mà nghe điện thoại.

- Ba nghe đây, con có chuyện gì gấp sao?

- Ba mẹ không phải nói hôm nay đi gặp Thiên Trầm sao vậy hiện giờ cô ấy ở đâu?_Tử Phong vừa bị Thiên Tư tắt điện thoại ngang liền gọi cho ông Tử Nhạc muốn xác nhận tin tức của Thiên Trầm.

- Thiên Trầm đang ngồi với ba mẹ có chuyện gì sao? Có cần nói chuyện với nó hay không?_ông Tử Nhạc vừa nói lại vừa đưa mắt nhìn bà Nhã Nhân và Hạnh Nghi cũng đang chăm chú nhìn ông nói chuyện.

Hạnh Nghi cũng đột nhiên tim đập mãnh liệt giống như có áp lực đè nặng thở không nổi. Cô thầm nghĩ là có điều không ổn có phải chị hai cô xảy ra chuyện gì hay không. Lúc nhỏ mỗi lần hai chị em cô xảy ra chuyện đều có cảm giác hồi hộp vô cùng.

- Cũng được con muốn nói chuyện với cô ấy một chút._Tử Phong nhẹ giọng nói.

Ông Tử Nhạc về mặt âm trầm hướng Hạnh Nghi ra hiệu nghe điện thoại, Hạnh Nghi có chút run sợ tiếp nhận điện thoại từ ông Tử Nhạc.

- Là tôi Thiên Trầm anh có gì muốn nói?

- Cô hôm nay có hẹn Thiên Tư đến nhà cũ hay không?

- Không có, từ ngày đó tôi cũng không có liên lạc với chị hai. _Hạnh Nghi càng nghe càng run sợ.

“ Nhà cũ” vừa nghe Tử Phong nhắc đến cô liền vô cùng sợ hãi. Thiên Tư định trở lại nhà cũ sao? Từ lúc về nước cô cũng chỉ đến đó có một lần và cũng không có bước vào ngôi nhà đó. Chỉ cần nhìn qua thì bi thương từ sâu trong lòng lập tức trỗi dậy.

Vừa nghe Hạnh Nghi nói xong Tử Phong sợ ngây người, nếu Thiên Trầm không có ở đó vậy là ai đã gạt Thiên Tư đến đó đây?

- Nếu cô quan tâm Thiên Tư lập tức đến nhà cũ, tôi e rằng cô ấy bị người ta gạt đến đó rồi.

Hạnh Nghi nhìn màn hình điện thoại tối đen, vừa mới nghe Tử Phong nói liền sợ ngây người ước chừng vài phút sau còn chưa có động đậy.

Ông bà Du còn chưa kịp hỏi là có chuyện gì xảy ra đã thấy Hạnh Nghi cúi đầu chào một cái liền mang theo túi xách chạy như điên rời khỏi phòng uống trà. Chị hai cô đang gặp nguy hiểm, cô không thể trở mắt ra nhìn.

Căn phòng lạnh lẽo, có chút ẩm mốc vương vất nơi cánh mũi. Tiểu Kỳ tựa quây thân mình tỉnh dậy, cô trừng lớn mắt hoảng hốt khi thấy mình bị nhốt tại đây.

Căn phòng không quá dơ nhưng lạnh lẽo vô cùng, màn the nhẹ theo gió đu đưa ngoài cửa sổ. Tiểu Kỳ dăng lên sợ hãi nhưng chính cô cũng không biết mình đã kết oán với ai lại lâm vào tình cảnh này.

Muốn động đậy thân người nhưng Tiểu Kỳ dường như vô lực, tay chân cô đều bị trói chặt. Miệng còn bị dán keo, người bắt cô rõ ràng vô cùng cẩn thận chỉ sợ cô đột ngột tỉnh sẽ hô hoán gọi người đến cứu. Đầu Tiểu Kỳ có chút choáng váng nhưng cô cố nghĩ là đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhớ mình vừa tan học đang đi đến nơi hằng ngày chờ Thiên Ân đến đón, cô chỉ vừa lấy điện thoại ra gọi cho anh còn chưa kịp gọi đã bị một lực đạo phía sau che khuất tầm mắt liền ngất đi.

Tiểu Kỳ ngược mắt nhìn quanh phòng cũng không thấy có đồ vật gì quý giá, đây cũng không phải là phòng dành để ở có thể là cất đồ đạc cũng nên. Chắc vì để giam giữ cô cho nên đã dọn đi bớt rồi. Tiểu Kỳ nhìn sắc trời bên ngoài xem ra cũng không còn sớm, đã quá trưa rồi. Cô đang nghĩ Thiên Ân không liên lạc được với cô chắc chắn rất lo lắng, cô hôm nay còn hứa sẽ đến chơi với Thiên Tư hiện tại không đến chắc Thiên Tư sẽ cuống quýt lên lo lắng cho cô.

Tiểu Kỳ lướt mắt mới thấy dù chỉ là phòng chứa đồ nhưng chất liệu cùng màu sắc xây nên căn phòng này cũng thuộc hạng cao cấp, dù nhìn đã cũ kĩ nhưng cũng có thể thấy đây là một căn phòng nằm trong một biệt thự của tầng lớp thượng lưu.

Đầu đó quanh căn phòng còn sót lại con gấu bông đã bám bụi, nhìn rất cũ. Tiểu Kỳ chột lóe lên tia thấu hiểu trong mắt. Đây là căn phòng chứa quà tặng của một tiểu thư hay thiếu gia nào đó. Biệt thự nhà cô cũng có một căn phòng để chứa quà tặng cùng một số thứ linh tinh của người khác tặng cô.

Tiểu Kỳ cố tìm kiếm một vật dụng gì đó sắc bén một chút để cắt đứt dây trói tay đi mới mong tìm đường thoát được. Rất tiếc căn phòng này chỉ còn sót lại vài thứ bông thì không còn gì khác, cánh cửa vẫn im lìm đóng khiến cô cảm thấy thất vọng vô cùng. Trên quần áo cùng gương mặt trắng trẻo của Tiểu Kỳ đã dính đầy bụi bẩn của căn phòng này, Tiểu Kỳ đã quen sạch sẽ một chút bụi này liền khiến cô vô cùng khó chịu, cô tự nói rằng bản thân chính là đang gặp vận xui xẻo gì đây.

“ Cách”

Cánh cửa mở ra, ánh sáng từ cửa truyền vào, một thân hình thon thả mảnh mai bước vào theo sau là vài tên nhìn như trong giới giang hồ. Tiểu Kỳ liếc nhìn liền trong lòng bĩu môi khinh thường cũng không có một tia sợ hãi. Chẳng qua khi thân hình thon thả lộ ra gương mặt quyến rũ cùng với nụ cười nửa miệng cô mới giật mình kinh ngạc, bây giờ cô đã hiểu mình đã kết oán với ai.

- Sao cảm giác ở một chỗ bản như vậy thấy thế nào?

Tạ Y Ngân ngoắc tay một cái liền có người đưa đến một cái ghế để cô ta ngồi trước mặt Tiểu Kỳ, trong bộ dạng cô ta vẫn là xinh đẹp quyến rũ như ngày nào. Nếu đi ra ngoài người ta vẫn khó có thể nhìn ra cô gái này đã vô cùng sa sút.

- Ừm...ừm..._Tiểu Kỳ trừng mắt tức giận cái gì cũng nói không được vì miệng đã bị dán băng keo.

- Cô chắc biết việc chống đối tôi sẽ có kết quả này rồi chứ?

- Ừm...ừm...

Tiểu Kỳ một mực muốn mắng nhưng không thể mở miệng thật khốn khổ vô cùng. Nhìn một bộ dạng chật vật của Tiểu Kỳ môi Y Ngân lại không ngừng nhếch lên lộ ra nụ cười thỏa mãn.

- Tháo băng keo cho cô ta._Y Ngân lạnh giọng ra lệnh.

Lập tức từ phía sau Y Ngân một người đáng vẻ lạnh tanh không chút nể nang đi đến trước mặt Tiểu Kỳ, ngón tay thô bạo xé mạnh miếng băng keo ra khỏi miệng Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ đau rất mặt có chút nhăn lại cắn răng chịu đựng không bật ra tiếng than đau.

- Cô chỉ biết giả vờ sau lưng người khác thì có cái gì hay ho mà lên mặt._Tiểu Kỳ ánh mắt đỏ ngầu lạnh lẽo hận không thể cho Y Ngân vài cái tát.

Ngay cả chuyện bắt cóc, hành hạ người khác mà cô ta cũng dám làm thì đúng là không còn thuốc chữa. Đây gọi là đến đường cùng sao?

- Vậy thì sao chỉ cần nhìn kẻ hại tôi ra nông nổi này chịu khổ sở tôi liền hả hê cô không biết sao?

- Hừ, cô là người không biết xấu hổ ham muốn quyền lực đến điên rồi! Cô tại sao có thể chiếm được tình cảm của anh Khả Chiêu chứ? Một cô gái lòng dạ toàn mũi kim mũi giáo lấy cái gì để xứng với anh tôi._Tiểu Kỳ tức giận liếc mắt kinh thường một tia khiếp đảm cũng không có.

Y Ngân nghe một câu này liền trừng mắt, thân thể vì tức giận mà run rẩy bàn tay nắm chặt tức giận đi đến trước mặt Tiểu Kỳ liền in hằn năm ngón tay lên gương mặt Tiểu Kỳ.

“ Bốp”

- Điên! Tôi chính là bị các người bức điên. Cô không có quyền nói tôi xứng hay không xứng có nghe rõ hay chưa? Là tôi bỏ Khả Chiêu không phải anh ta bỏ tôi muốn nói phải nói anh ta không xứng với tôi.

- Ha ha.. cô lấy phương diện nào nói anh tôi không xứng với cô, là cô quá tự cao thôi. Còn nữa cô có biết tại sao tôi phải thu mua gia nghiệp của cô hay không chính là muốn trả thù cho anh Khả Chiêu, chính là hạ thấp giá trị của cô. Bây giờ cô thấy rồi đó hiện tại là ai không xứng với ai đây?_Tiểu Kỳ cười lạnh một tiếng.

Tiếng cười cao ngạo không nhúng nhường sợ hãi kia càng làm Y Ngân run rẩy. Y Ngân một chốc hoang mang vì lời nói của Tiểu Kỳ, cô ta đúng là không xứng với Khả Chiêu thật sao? Tại sao mỗi lần nhắc đến Khả Chiêu tim Y Ngân lại nhói lên kì lạ, người con trai đó vẫn còn ảnh hưởng đến cô như vậy sao.

- Sao tôi nói đúng có phải không? Không dám chấp nhận sao? Cô chính là một con người ích kỉ chỉ biết nghĩ đến lợi ích bản thân. Cô còn muốn đoạt Tử Phong, cô nghĩ ai cũng dễ dàng bị cô nắm bắt một cách dễ dàng sao, chính vì cô không thể chinh phục được Tử Phong mới sinh hận không muốn bắt cứ cô gái nào chiếm được anh ấy có đúng không?_Tiểu Kỳ không để Y Ngân mở miệng phản bác đã tuôn một tràng tức giận.

- Câm miệng!_Y Ngân tức giận lại một bạt tay giáng xuống.

Tiểu Kỳ đau rất khóe môi rỉ máu, một bên mặt đã sưng tấy nhưng vẫn không hề sợ hãi.

- Cô là đang tức giận cái gì, sợ tôi nói ra sự chua ngoa trong con người cô sao?

_Tiểu Kỳ lại ngẩng mặt lạnh lùng cười.

- Cô đừng sớm lớn tiếng, tôi sẽ để cô thấy thế nào là khổ sở. Cô vì muốn trả đũa thay Tâm Di à không là Thiên Tư mới đúng nên một mực chống đối tôi. Vậy được tôi sẽ để đôi bạn các cô cùng khổ.__Y Ngân nâng cằm Tiểu Kỳ lên hạ thấp giọng từ kẽ răng phun ra từng tiếng.

Y Ngân thả cằm Tiểu Kỳ ra liền lạnh lùng xoay người rời đi.

- Cô là muốn làm gì Thiên Tư? Cô đứng lại!_Tiểu Kỳ hiện giờ lại hiện ra gương mặt khiếp sợ cùng sự lo lắng.

Trong tiềm thức của Tiểu Kỳ thì Thiên Tư vẫn chưa hồi tỉnh vẫn ngốc nghếch làm sao có thể đối phó với Y Ngân đây?

- Khóa miệng cô ta lại lập tức đưa lên sân thượng.__Y Ngân lạnh giọng ra lệnh cũng không dỗi hoài đến tiếng hét giận dữ phía sau của Tiểu Kỳ.

- Rồ!_một đám người đáp gọn một tiếng liền hung bạo dán miệng Tiểu Kỳ lại mạnh bạo lôi cô lên sân thượng.

- Ừm...ừm..._Tiểu Kỳ ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi sự áp đảo của bọn người này nhưng không được.

Tiểu Kỳ liền mặc bọn người kia đưa cô lên sân thượng, sân thượng nơi đây thật cao, đi qua mấy cầu thang mới đến. Xem ra đây đúng là một biệt thự thật lớn, thật xa hoa đi nhưng vì sao nơi đây không có người sống ?

Tiểu Kỳ vừa đi vừa âm thầm nghĩ đến cách phải thoát khỏi nơi này báo cho Tử Phong biết phải chăm sóc Thiên Tư thật cẩn thận.

Nhưng cơ hội cho cô trốn thoát đã thật sự không còn rồi, Thiên Tư đã đến trước cổng nhà họ Diệp đang ngây ngốc nhìn vào. Tiểu Kỳ như muốn hét để Thiên Tư chạy khỏi nơi này nhưng không thể. Tiểu Kỳ hung hăng trừng mắt nhìn Y Ngân.

Y Ngân đứng ở một góc quan sát Thiên Tư đang đứng ở bên ngoài cổng nhếch miệng cười gian. Cô gái ngu ngốc kia thật sự đến, xem ra người đàn ông kia không gạt cô ta. Rất tốt cả hai người cô ta hận sẽ làm cho sống không bằng chết, muốn cô ta chết thì liền kéo theo cả hai người bọn họ.

59. Chương 59: Ép Buộc Phải Lựa Chọn

Những điều khó ngờ tới trên đời vẫn còn nhiều, cũng có những điều không phải bản thân chọn là được.

Lại một lần nữa vì người không màng bản thân, lại tự hỏi là ta vì người hay là người vì ta mới bị như vậy?

Hạo Minh vốn không muốn biết rằng nhà họ Du muốn nói gì với Hạnh Nghi. Tuy vậy, cậu ta vẫn đi cùng Hạnh Nghi đến phòng trà nơi mà ông bà Du đã hẹn Hạnh Nghi. Nhưng cậu ta không vào trong chỉ yên tĩnh ngồi trong xe chờ đợi Hạnh Nghi đi ra mà thôi.

Khẽ lướt mắt nhìn bầu trời có lẽ đã quá trưa, lại liếc nhìn đồng hồ trên tay đã quá lâu lại không thấy Hạnh Nghi đi ra. Hạo Minh có chút lo lắng, cậu ta không nghĩ nhà họ Du có thể làm gì Hạnh Nghi.

Nghĩ sâu xa, Hạo Minh lại một hơi than ngắn thở dài nhớ đến Thiên Tư. Cậu ta tự hỏi vì sao bản thân luôn đến sau Tử Phong một bước. Nếu cậu ta biết Tâm Di là Thiên Tư sớm một chút có phải mọi thứ đã thay đổi rồi không? Chính cậu ta cũng từng cho rằng bản thân cao ngạo sẽ không vì bất cứ ai mà thay đổi bản thân. Kể từ ngày cậu ta cho rằng Thiên Tư đã không còn trên đời nữa thì cậu ta cũng không muốn thay đổi bản thân. Nhưng cũng không ngờ rằng có một người con gái khác cũng có thể làm thay đổi cậu ta.

Đợi mãi không thấy Hạnh Nghi trở ra Hạo Minh còn định bước xuống xe đi vào trong. Nhưng bên trong liền lao ra một thân ảnh quen thuộc, gương mặt tái nhợt như trải qua một trận kinh hoàng tột độ.

Hạnh Nghi nhanh chóng chui vào xe, cô thật đang rất sợ hãi. Cô không biết ai đã giả mạo cô để gạt Thiên Tư đến đó, có một điều nếu Thiên Tư có mệnh hệ nào cô thật không có cách đối mặt.

- Làm sao vậy, Hạnh Nghi?_Hạo Minh nhíu mày khó hiểu.

Cậu ta đang nghĩ nhà họ Du lại bày trò gì làm cho Hạnh Nghi sợ hãi đến mức này.

- Anh...mau đưa em đến biệt thự cũ nhà em đi!
- Để làm gì, anh nghĩ đã không còn gì nơi đó.
- Chị hai em...đang ở đó._Hạnh Nghi hai tay nắm chặt.

Hạnh Nghi giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt Hạo Minh, ngay lập tức cô thấy được một tia kinh hãi trong đó. Hạo Minh ắt hẳn vô cùng lo lắng cho Thiên Tư mới có ánh mắt dao động đến như vậy. Bình thường đối với Hạo Minh cũng không có bất cứ chuyện gì có thể làm cho cậu ta dao động đến mức này.

Hạo Minh không muốn hỏi nhiều, cũng không cần biết nhiều. Chỉ là lòng cậu ta vô cùng sợ hãi, sợ hãi người đàn ông mà cậu ta gọi là ba sẽ làm hại đến Thiên Tư.

Hạo Minh cũng không nghĩ rằng bản thân lại có thể chấn động đến mức này khi nghe đến tên Thiên Tư.

Chiếc xe cũng lao nhanh như tên đến biệt thự nhà họ Diệp, nếu so với tốc độ hiện của Tử Phong cũng không có thua kém là bao.

Thiên Tư nhìn dáo dác xung quanh cũng không có bất cứ ai, cô thầm nghĩ chắc Thiên Trầm đã vào trong biệt thự rồi. Thiên Tư một lần nữa hốt hoảng, có chút kinh ngạc cùng vui mừng.

Biệt thự ngoài những song sắt cổng bị rỉ sét ra thì bên trong không có gì thay đổi cho lắm. Mảnh sân rộng lớn theo tưởng tượng của cô rằng đã hoang phế nhưng không ngờ nó cũng không có thay đổi. Bên trong vẫn có cây kiểng cùng hoa cỏ lúc trước mà cô yêu thích, chúng vẫn vươn lên sinh trưởng hết sức bình thường. Nhấn tường có một sức sống dẻo dai tiềm ẩn nào đó khiến chúng quật cường. Dĩ nhiên những chậu cảnh, giàn hoa kia đều được trồng mới chứ không phải những bụi hoa ngày ấy nữa.

Thiên Tư đẩy cửa cổng, nhấc từng bước nặng nề tiến vào biệt thự. Nếu như là lúc trước cô sẽ khoan thai bước vào mà không cần run sợ. Hiện tại mọi thứ có thể như trước sao? Cảm giác đau đớn tê dại lan tràn khắp nơi trong cơ thể cô.

Thiên Tư lẳng lặng men theo con đường lát gạch đi vào biệt thự. Dù biệt thự rõ ràng có người đến quét tước, chăm sóc nhưng vẫn khó tránh khỏi sự lạnh lẽo vì thiếu hơi ấm người ở.

Vừa đẩy cửa biệt thự, Thiên Tư vừa gọi tên Thiên Trầm:

- Thiên Trầm! Em đang ở đâu?

Âm thanh trong trẻo của Thiên Tư vang dội khắp căn nhà, thứ âm thanh cứ dẻo dai vang vang không dứt.

Điện thoại Thiên Tư lại lần nữa reo lên, vẫn là tên anh. Thiên Tư chưa bao giờ dám từ chối không nghe điện thoại của anh cả.

- Em đến nơi rồi, không có bất cứ nguy hiểm nào anh không cần lo._Thiên Tư vẫn là nở một nụ cười.

Cô không hề có cảm giác mình đang gặp nguy hiểm, nhưng anh thì đứng ngồi không yên.

- Nghe anh nói, em lập tức rời khỏi đó, nơi đó không có Thiên Trầm._Tử Phong càng nói càng lo lắng.
- Anh không cần...

“ Bộp ”

Điện thoại tuột khỏi tay Thiên Tư.

- Thiên Tư! Em sao rồi còn nghe anh nói không?_Tử Phong giọng nói run rẩy không muốn tin rằng cô thật sự gặp nguy hiểm.

Còn chưa nói xong, Thiên Tư liền há hốc mồm kinh ngạc, một nhóm người xuất hiện trước mặt cô. Phía sau cô, cánh cửa lập tức bị khóa. Điều làm Thiên Tư ngạc nhiên cùng sợ hãi chính là người đứng chính giữa đám người này là Y Ngân. Thiên Tư đang nghĩ cô ta làm sao biết nơi đây là nhà cô?

Điều làm Thiên Tư càng run sợ chính là Tiểu Kỳ đang bị bắt giữ trong bộ dạng nhếch nhát vô cùng. Tiểu Kỳ không thể nói, cũng chỉ có thể lắc đầu nguây nguây mong cô đừng vào. Thiên Tư nắm chặt tay liền đi

về phía trước. Chỉ là bọn họ không ở một chỗ chờ cô đến, mà họ tiến về phía sân thượng. Thiên Tư cố khắc chế sự mất bình tĩnh của bản thân.

- Các người đứng lại, mau thả Tiểu Kỳ ra!

Thiên Tư càng hỗn hển thở đuổi theo qua hai tầng lầu, những người kia cứ việc lui hoàn toàn không để ý đến tiếng gào thét của Thiên Tư. Thiên Tư đang thắc mắc rằng họ làm sao lại bắt Tiểu Kỳ? Nếu là vì trả thù cô cướp đi Tử Phong thì Y Ngân cũng không cần động đến Tiểu Kỳ làm cái gì.

Sự thật là Thiên Tư quá mệt mỏi. Cuối cùng cũng đến cánh cửa của tầng thượng. Nó đóng im lìm. Thiên Tư bàn tay run rẩy đổ mồ hôi lạnh, cô hít một hơi thật sâu mở cửa ra liền bị màn trước mắt dọa cho bủn rủn tay chân. Cánh cửa phía sau Thiên Tư lại lần nữa bị khóa chặt, cô đã không còn đường lui.

Tiểu Kỳ đang bị áp sát vào thành lan can của sân thượng.

Thật dọa người!

Nếu sơ sẩy lập tức lấy mạng người, bọn họ sao có thể xem nhẹ mạng sống của người khác như vậy?

- Dừng lại! Các người là đang làm trò gì?_Thiên Tư cố nén hết run rẩy mà ngăn lại hành động kia.

Y Ngân ở một bên bây giờ mới xoay người lại nhìn chằm chằm Thiên Tư. Một nụ cười đắc thắng hiện trên môi đỏ mọng.

Thiên Tư lại tiến thêm mấy bước về phía trước. Cô càng nhìn càng thấy sợ hãi thay cho Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ lại kiên cường một giọt nước mắt cũng không rơi. Cái loại kiên cường xuất phát từ tình bạn, cô không muốn Thiên Tư vì cô mà gặp nguy hiểm.

Y Ngân nhìn Thiên Tư đang tiến về phía mình không hiểu sao có chút bất an. Cô ta vẫn nghĩ là Thiên Tư không phải đang trong tình trạng không ổn định, ngốc nghếch. Nhưng hiện tại bộ dạng của Thiên Tư lại chính là vô cùng bình tĩnh và thông minh mới đúng.

- Cô tiến thêm một bước, cô ta liền rơi xuống._Y Ngân vẫn không có tỏ sợ hãi ra mặt chỉ là một chút bất an liền biến mất.

- Chị...muốn trả thù tôi cũng không cần tổn hại Tiểu Kỳ._Thiên Tư giương mắt nhìn Y Ngân có chút cầu khẩn.

- Cô ta hại tôi ra nông nỗi này vì sao tôi không thể tìm cô ta tính sổ, cả cô tôi cũng sẽ không bỏ qua. Mà không phải vì cô mới là nguyên nhân chính khiến tôi không còn đường lui sao?

- Chị có phải quá cố chấp hay không? Hà tất chị phải vì một người không yêu mình mà hi sinh nhiều như vậy?_Thiên Tư vẫn không có lùi bước.

- Tôi không cần nhắc nhở, một tiểu thư từ nhỏ đã được chăm sóc cẩn thận như các cô thì đâu hiểu được cực khổ. Để có được tầm cao như ngày hôm nay tôi đã phải cố gắng biết bao, đã phải hi sinh nhiều thứ hai cô liền xuất hiện phá hỏng tất cả.

Y Ngân càng nói càng tức giận, ánh mắt như muốn giết chết Thiên Tư. Y Ngân tự nghĩ đều không phải lỗi của bản thân cô ta. Tất cả lỗi lầm kia đều do hai người họ tạo ra. Nếu hai người họ không bước vào cuộc sống của cô ta cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy xảy ra. Tử Phong cũng sẽ không thêm để ý đến cô ta. Trăm lỗi, nghìn lỗi đều là của Thiên Tư.

Thiên Tư nhìn vào ánh mắt của Y Ngân không biết vì sao lại có chút đau lòng. Hiện tại cô chính là muốn biết Y Ngân thật sự đã xảy ra chuyện gì, mà khiến ánh mắt kia nhắc đến chuyện cũ lại thê lương đến như vậy.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy Thiên Tư đáp trả, Y Ngân đưa tay lấy một con dao nhỏ vô cùng sắc bén từ người bên cạnh. Ánh nắng chói chang chiếu vào con dao như một thứ sắc bén lợi hại khiến tim người ta bất giác ngừng đập vài giây.

- Cô thấy con dao này có sắc bén hay không?

Thiên Tư bị sự sắc bén của con dao thức tỉnh, Y Ngân là đang làm gì?

“ Choang”

Con dao tiếp theo lại rời tay Y Ngân văng trên nền gạch thẳng hướng đến dưới chân Thiên Tư. Thiên Tư giật mình lùi lại vài bước. Chân cũng như nhũn ra không có sức mà đứng vững.

- Tôi muốn cô chọn là an toàn của Tiểu Kỳ hay của bản thân cô?_Y Ngân tiến về phía Thiên Tư vài bước.

- Chị...chị muốn tôi làm cái gì?_Thiên Tư miệng lắp bắp nói không nên lời.

Thiên Tư lại nhìn về phía Tiểu Kỳ chỉ thấy Tiểu Kỳ bị ghì chặt, muốn giãy dụa thoát khỏi cũng thật khó.

- Tôi nhìn dung nhan cô cũng không tệ hay là hủy dung nhan đi!_một nụ cười lại nở rộ trên môi.

- Ừm...ừm_ở một bên Tiểu Kỳ đã cố gắng bật ra tiếng kêu yếu ớt.

Tiểu Kỳ thật sự sợ hãi, cô lại không thể làm gì giúp Thiên Tư. Có ai đó đến cứu Thiên Tư hộ cô hay không? Quả thật đây đúng là thủ đoạn cực kỳ tàn độc của Y Ngân dành cho Tiểu Kỳ. Trơ mắt nhìn bạn thân mình bị tổn thương còn gì đau đớn hơn. Tiểu Kỳ một mực giãy dụa, tay cô bị trói chặt cuối cùng không chịu được sự đè ép của sợi dây đã đau rất rỉ máu. Nhưng hiện tại Tiểu Kỳ có cảm nhận được chăng?

- Hủy...hủy dung?_Thiên Tư trợn mắt kinh ngạc không tin những gì mình vừa nghe thấy.

Thiên Tư không thể tin nổi Y Ngân lại nảy ra cái loại suy nghĩ này. Cô không sợ hủy dung chỉ là có chút run rẩy mà thôi. Bất cứ cô gái nào đứng trước ngưỡng cửa của cái đẹp bản thân bị tổn hại cũng sẽ hoảng sợ. Nhưng nếu cô không làm Tiểu Kỳ sẽ như thế nào đây?

Cũng trong một căn phòng ở một nơi khác, nơi đây hoàn toàn tĩnh lặng. Hiện tại nơi đây cũng chỉ có một người đàn ông đang nhàn nhã ngồi nhìn chăm chăm màn hình vi tính, bất giác đôi môi nở một nụ cười hài lòng. Rất tốt, mọi thứ đều tiến triển như trong dự định. Cô gái kia nhất định phải chết, không một lí do nào có thể sống.

Nếu hiện tại Thiên Tư vẫn ngốc nghếch thì là một cơ hội tốt. Cơ hội để cô gái này biến mất vĩnh viễn. Lại tái hiện kí ức một ngày cách đây không xa.

Tại một nhà hàng không gọi là quá xa hoa nhưng cũng không kém phần tráng lệ. Nơi đó hiện tại cũng có một người đàn ông đang ngồi nhàn nhã nhấp ngụm cà phê, toàn thân toát ra sự lãnh đạm, tàn khốc. Tuy đã quá gần năm mươi nhưng người đàn ông này trông vẫn vô cùng phong độ. Nếu đánh giá khách quan lúc trẻ cũng là một chàng trai vô cùng tuấn tú. Đôi môi khẽ mấp máy hỏi người cận vệ đang đứng ở phía sau.

- Cô ta đã đến chưa?

- Thưa chủ tịch vẫn đang trên đường đến.

- Rất tốt! Cậu có thể đi ra ngoài được rồi._nhẹ khoát tay người đàn ông cũng không muốn lưu lại quá nhiều người ở đây.

Người cận vệ khom người cung kính liền đi ra ngoài sau khi làm tròn nhiệm vụ.

Không lâu sau, từ cửa chính của nhà hàng đi vào một người con gái xinh đẹp quyến rũ vô cùng. Một người mẫu hàng đầu có thể không đẹp sao? Chỉ tiếc trên mặt người con gái này không có nụ cười chỉ có sự khó hiểu pha lẫn hồi hộp khó tả. Sự tò mò về người đàn ông mang tên Doãn Hạo Ứng.

- Cô chắc là Tạ Tiểu Thư rồi, mời ngồi!

- Cảm ơn! Ông hẹn tôi ra là có chuyện gì muốn nói?

Ông Hạo Ứng ra hiệu mời Y Ngân ngồi, khóe môi mang ý cười thâm sâu. Cô gái này xinh đẹp nhưng so ra đầu óc cũng không có tinh nhạy. Cô ta chính là dạng nông cạn, không biết được cái gì gọi là đúng hay đáng làm. Luôn tự cao cho mình là tất cả đó chính là điểm yếu trí mạng. Thâm ý của ông ta chính là lợi dụng cô gái này để đạt được mục đích của mình.

- Chậm rãi đã không cần gấp như vậy._ông Hạo Ứng hơi cười nhưng cũng có chút không thích cô gái trước mặt.

Những lần làm càn của Y Ngân trước kia cũng đủ biết cô ta là người càn nghị. Nếu cô ta tự biết mềm dẻo thì đâu ra nông nổi này. Loại người như Y Ngân có thể chỉ cần khôi phục vị trí cho cô ta thì lập tức lợi dụng được.

- Vậy được, ông có gì cứ chỉ bảo tôi đây thật không có nhiều thời gian.
- Cô đã từng hợp tác với Hạo Minh bây giờ còn căng thẳng sao?
- Đã hợp tác với anh ta thì sao? Hiện tại chúng tôi cũng không còn bất cứ quan hệ gì.

Y Ngân vừa nghe đến tên Hạo Minh liền tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi thằm mắng Hạo Minh. Nếu cậu ta không vì động lòng với Tâm Di thì có đẩy cô ta đến bước đường này không? Cô ta biết rất rõ ràng, sự nghiệp của cô ta bị ảnh hưởng cũng chẳng phải còn có sự nhiều chuyện của Hạo Minh. Hiện tại còn biết Tâm Di chính là Thiên Tư, Hạo Minh thế nào lại đành lòng tổn hại đến.

- Vậy sao? Là nó chấm dứt hay là cô? _ánh sáng có chút lóe sáng trong mắt ông Hạo Ứng.
- Chính là anh ta không phải tôi.

Y Ngân là tự cười mình, cái gì gọi là hợp tác đây. Thật ra ban đầu cô có sự dè dặt kia cũng là vì một lần giúp đỡ của Hạo Minh mà thôi. Từ khi nào cô ta lại trở thành tai mắt của Hạo Minh để thông báo cho cậu ta biết mọi chuyện về Tâm Di đây. Để hiện tại cô ta có nhận được bất cứ thứ lợi lộc gì sao?

Nực cười!

- Nó không phải từng giúp cô sao?
- Ông nói sai rồi là anh ta muốn tôi làm việc cho anh ta, muốn tôi xen vào giữa Tử Phong và Tâm Di mà thôi.

Hạo Minh căn bản là không có ý tốt. Nếu cậu ta ra tay giúp đỡ Y Ngân vì ý tốt thì đã không cùng cô ta trao đổi điều kiện.

- Cô lại giúp tôi một lần nữa, tất cả mọi thứ lập tức về tay cô. _đôi môi người đàn ông này lại cười thâm ý.

Y Ngân nhất thời chần động không biết nên trả lời thế nào cho phải. Hai cha con họ không phải là hồ ly như nhau sao? Nói là muốn giúp cô ta nghe cũng thật tốt đi nhưng thật khó nuốt. Họ không phải là vì nắm được nhược điểm của cô ta nên mới ép buộc cô ta sao?

- Giúp? Tôi thật kham không nổi. Một vị chủ tịch tiền tài đầy mình lại có nhiều kinh nghiệm như vậy lại cần một người trẻ người non dạ như tôi giúp sao? _Y Ngân cười lạnh một tiếng.
- Điều kiện thật có lợi cho cô đi, chỉ cần cô làm theo lời tôi thì cái gì muốn đều có thể có.
- Không phải là giết người phóng hỏa chứ?
- Haha, nếu tôi nói đó là thật cô có làm hay không? _ông Hạo Ứng bật cười sang sảng.

Y Ngân thoáng một tia nhũ mày ông ta là đang nói thật hay nói đùa nhìn cung cách kia có đùa cũng có thật.

- Ông chắc cũng không làm điều khờ dại đến như vậy đâu.
- Dĩ nhiên là như vậy. Nói đi cô có làm theo hay không?

Y Ngân thoáng một tia do dự. Cô ta còn chưa biết người đàn ông này muốn cô ta làm cái gì thì làm sao đồng ý đây.

- Tôi phải biết tôi làm cái gì chứ?
- Rất đơn giản chỉ cần hẹn cô gái đó đến một biệt thự theo địa chỉ này là được, muốn xử lý thế nào là tùy cô. Xong việc có thể lập tức rời đi. _ông Hạo Ứng đặt trên bàn một tờ giấy.
- Cô gái đó là Tâm Di?

Ông Hạo Ứng không nói chỉ cười nhẹ gật đầu. Từ đầu đến cuối ông ta cũng không có thừa nhận bất cứ điều gì.

Ông Hạo Ứng ngồi một mình trong căn phòng đột nhiên nhớ tới chuyện cũ lại bật cười một cách khoái trá. Kế hoạch này nếu không có gì thay đổi thì sẽ có thêm vài mạng người cùng ra đi. Cả cô gái ngu ngốc kia cũng cùng chôn cùng đi, muốn ông ta hi sinh cái lợi của mình để giúp một cô gái không có đầu óc.

Lại nói về tầng thượng tại biệt thự nhà họ Diệp, cả mấy người bất động sau câu nói của Thiên Tư. Tiểu Kỳ tròn mắt như không muốn tin. Cô gái này sao có thể ác độc đến mức như vậy, bắt một cô gái hủy dung không phải còn thảm hơn cái chết sao?

Thiên Tư giật lùi lấp ba lấp bắp lặp lại:

- Chị... chị muốn tôi hủy dung?

- Phải, chính là tự tay cô phế đi gương mặt xinh đẹp của mình. Như thế nào không nữ? Hay là cô không xem trọng bạn của mình?_Y Ngân lại tiến gần Thiên Tư nhẹ vuốt ve gương mặt tái xanh của Thiên Tư.

Y Ngân nói xong liền xoay người về vị trí cũ thẳng hướng Tiểu Kỳ. Y Ngân hung hăng kéo Tiểu Kỳ ra gần lan can hơn, mắt lại kiêu ngạo chờ đợi hành động của Thiên Tư.

- Đừng! Đừng tổn hại Tiểu Kỳ!_Thiên Tư đã không giữ được bình tĩnh vì nỗi sợ hãi dâng cao.

Thiên Tư quỳ rạp trên mặt đất như cầu xin Y Ngân tha cho Tiểu Kỳ. Nước mắt lại bắt đầu không ngừng rơi trên mặt cô.

- Như thế nào là cô ra tay hay tôi ra tay?_một tiếng lại một tiếng của Y Ngân một mực dồn Thiên Tư vào con đường cùng.

Cô thật sự sợ hãi, làm sao cô có thể nhìn Tiểu Kỳ bị đe dọa mạng sống lại không tuyệt vọng đây.

- Tôi...ra tay, trước khi ra tay...chị có thể cho tôi biết Thiên Trầm hiện đang ở đâu? Làm sao chị có tin tức của Thiên Trầm?

Y Ngân thoáng nhú mày lại bật cười ha hả. Hóa ra Thiên Tư vẫn chưa thôi suy nghĩ về Thiên Trầm. Vấn đề chính là chính cô ta cũng không biết cô gái mang tên Thiên Trầm kia là ai. Tất cả đều do người đàn ông kia sắp đặt.

- Ha ha, chị em tình thâm sao? Rất tiếc tôi không biết ai là Thiên Trầm cả. Sao tuyệt vọng lắm có đúng không?

- Chị nói dối rõ ràng chị biết Thiên Trầm đang ở đâu._Thiên Tư vừa khóc vừa cố kìm nén sợ hãi.

Thiên Tư đang nghĩ có phải Thiên Trầm cũng đang gặp nguy hiểm hay không? Lúc này cô có nghe Tử Phong nói rằng Thiên Trầm không ở nơi này không lẽ là thật? Vậy giọng nói trong điện thoại kia từ đâu ra lại giống đến như vậy?

- Đừng ở đó kéo dài thời gian, cô là muốn thấy bạn cô từ đây rơi xuống có phải không? Nếu tôi nói cô không làm Thiên Trầm cũng nguy hiểm cô có làm hay không?_Y Ngân tức giận lôi kéo Tiểu Kỳ xem chút có rơi thẳng xuống từ tầng thượng.

- Ừm...ừm_Tiểu Kỳ cố kháng cự không ngừng, đôi mắt thì ra hiệu cho Thiên Tư chạy đi không cần lo cho cô.

- Đừng nhích nữa tôi xin chị thả Tiểu Kỳ ra đi! Tôi làm, tôi làm..._Thiên Tư run rẩy cầm lấy con dao trên nền gạch đang không ngừng phát ra thứ ánh sáng sắc bén khiến người ta sợ hãi.

- Vậy thì làm đi, khi cô làm xong tôi sẽ suy nghĩ thỉnh cầu của cô.

Tiểu Kỳ đau đớn, dù có kiên cường không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Y Ngân nhưng nhìn Thiên Tư bị ép đến không còn đường lui cô lại bất lực đứng nhìn nên nước mắt không tự chủ được cứ rơi mãi. Nước mắt hòa lẫn cùng bụi bẩn trên mặt cô làm lem bầy ra một bộ dạng cực kỳ tệ hại.

Thiên Tư run rẩy cầm dao kề lên gương mặt mình, cảm giác lạnh lạnh từ lưỡi dao sắc bén khiến cô không ngừng run rẩy.

- Làm đi!_Y Ngân mắt nhắm nạy quát lên một tiếng

Thiên Tư giật nẩy người nhắm mắt, hàng lệ chảy dài, vết máu đỏ dần xuất hiện trên mặt Thiên Tư.

Đau rát!

Trong nháy mắt Thiên Tư lại cong môi cười, cô chính là vì bạn mình hi sinh nên không có gì phải sợ. Chỉ cần có thể để Tiểu Kỳ bình an cô sẽ không từ nan.

“Rầm”

Tiếng cửa bị đập mạnh mở ra, ba thân người xuất hiện với vẻ hốt hoảng tột độ.

- Thiên Tư!

- Chị hai!

Thiên Tư run rẩy cầm chặt con dao xoay người nhìn về phía sau phút chốc giống như có một tảng đá được lấy xuống từ đôi vai cô.

Thiên Trầm không sao!

60. Chương 60: Yêu Hay Không Yêu?

Bất chợt nhận ra tình yêu bấy lâu cất giữ chỉ là phù du, chỉ là một loại cảm giác mơ hồ không có điểm kết.

Không yêu mà cũng không hận, nhìn người lướt qua như người xa lạ tim có cảm giác trống rỗng.

Sau một tiếng gọi của Hạnh Nghi, phút chốc bốn bề sân thượng trở nên im lặng lạ kì. Tiểu Kỳ nhất thời không tin nổi cô gái mang tên Hạnh Nghi kia lại gọi Thiên Tư một tiếng chị hai. Tiểu Kỳ chính là không thể tin, cô gái này đã từng khiến Thiên Tư và Tử Phong tách biệt. Thậm chí còn mất mấy ngày để tìm lại, hôm nay thế nào lại gọi Thiên Tư là chị hai.

Y Ngân cũng nhất thời run rẩy nhưng không phải vì tiếng gọi của Hạnh Nghi mà tiếng gọi của Tử Phong và cả Hạo Minh. Hai người họ không phải kẻ thù sao thế nào lại đi cùng nhau đây. Chỉ vì một cô gái lại khiến bọn họ hốt hoảng như vậy sao? Y Ngân càng giận càng giữ chặt Tiểu Kỳ.

Hạnh Nghi sợ hãi đưa tay che miệng cố gắng kìm nén tiếng hét sợ hãi. Vết máu trên gương mặt Thiên Tư đỏ rực khiến lòng người đau nhói. Tử Phong nhìn một màn này mà đau đến tê dại.

Tử Phong chính là đang mắng cô ngốc. Vì sao phải làm theo những lời cô gái ngu xuẩn kia nói. Cô ta đã dám bắt Tiểu Kỳ thì không còn chuyện gì mà không dám làm. Thiên Tư có phải quá ngây thơ rồi hay không? Cô tự tổn thương mình rồi nghĩ rằng cô ta sẽ dễ dàng buông tha cho Tiểu Kỳ sao?

- Thiên Tư nghe anh mau đặt con dao xuống đi! Em tưởng rằng tổn thương bản thân cô ta sẽ tha cho Tiểu Kỳ sao?_Tử Phong lớn tiếng khuyên bảo.

- Em...em không thể, Tiểu Kỳ..._Thiên Tư lắc đầu không thỏa hiệp lại nhìn về phía Tiểu Kỳ nước mắt không ngừng tuôn.

Trong ánh mắt của Tử Phong hiện tại là một cỗ lửa giận thật lớn. Tại sao lời của người khác lúc nào cô cũng răm rắp nghe theo còn của anh lúc nào cũng xem nhẹ như vậy.

- Phải, chị...chị hai buông dao xuống đi, chị đừng làm chuyện dại dột sẽ chẳng có ích gì đâu._Hạnh Nghi ở một bên run rẩy.

Đây là người thân còn lại duy nhất của cô, cô không thể trơ mắt nhìn chị hai mình gặp chuyện. Chị hai cô luôn đối tốt với tất cả mọi người. Thiên Tư sẽ vì bất cứ ai mà hi sinh.

- Diệt Thiên Tư, cô có làm hay không? Tôi đếm đến ba cô không tiếp tục thì đợi hốt xác của Tiểu Kỳ đi._Y Ngân dù run sợ nhưng đã đến nước này cô ta cũng không thể bỏ đi một cách uống công như vậy.

- Đứng! Tôi van chị đừng tổn hại Tiểu Kỳ._Thiên Tư sớm đã hữu khí vô lực.

Cô ta đã tính toán sai một chút thời gian, nếu có thể tiến hành sớm hơn Tử Phong sẽ không đến kịp. Dù anh có đến mọi chuyện cũng đã xong nhưng hiện tại có lẽ là anh đến thật sớm. Tạ Y Ngân cô đây đã không được anh yêu vậy thì hận cũng được. Một khi hận rồi thì cô ta vĩnh viễn không bị Tử Phong lãng quên.

- Tạ Y Ngân cô điên rồi có phải không?_Hạo Minh tức giận lại tiến thêm một bước.

- Anh im đi! Anh có tư cách gì mà chỉ trích tôi đây? Chẳng phải anh cũng từng dùng mạng sống của cô ta để dồn Tử Phong vào chỗ chết sao?_Y Ngân trừng mắt tức giận nhìn chằm chằm Hạo Minh.

Cả thân người Hạo Minh cứng ngắt khi đối diện với ánh mắt đăm lẹ cùng kinh ngạc của Thiên Tư. Cậu ta chưa một lần nào đứng trước mặt Thiên Tư lại có cảm giác sợ hãi tột cùng như thế này. Cậu ta sợ điều gì ư? Sợ Thiên Tư hận cậu ta, sợ cô nhìn cậu ta với ánh mắt lạnh đậm.

- Thiên Tư không phải...

- Sao anh muốn giải thích cho cô ta sao, anh có thấy là quá muộn rồi hay không?_Y Ngân cười khinh thường nhìn Hạo Minh.

- Cô...

- Haha, anh muốn nói cái gì bây giờ còn muốn làm người tốt sao?

Hạo Minh mím chặt môi không nói chỉ là nhìn chằm chằm Thiên Tư, cậu ta đang mong cô buông dao xuống.

- Thiên Tư mau ra tay đi hay là muốn tôi tiễn Tiểu Kỳ đi một đoạn?

Tử Phong không có kinh ngạc chỉ nheo mắt nguy hiểm nhìn Y Ngân lại nhìn đến Thiên Tư tìm lại nhói đau vô cùng. Thiên Tư hiện tại một tâm trạng bàng hoàng nhìn Hạo Minh nhưng rồi trong mắt trống rỗng cũng không lấy một tia hận ý, phớt lờ ý muốn giải thích của Hạo Minh.

- Thiên Tư đưa dao cho anh, đừng làm chuyện ngốc nghếch anh sẽ có cách cứu Tiểu Kỳ!_Tử Phong đưa bàn tay về phía Thiên Tư ánh mắt kiên định.

- Một!_Y Ngân lại một bên thúc giục đã cố dè ép đầu Tiểu Kỳ nhìn xuống dưới.

Thiên Tư còn chưa kịp đáp trả Tử Phong thì đã bị tiếng đếm của Y Ngân dọa cho run rẩy cả người. Tay không tự chủ được lại cầm dao vô tình tăng thêm lực ép chất lỏng đỏ tươi trào ra trên mặt hòa cùng hàng lệ chảy dài.

- Hai!_Lúc này thì chân Tiểu Kỳ đã hồng lên một chút khỏi sàn gạch.

Hai người đứng bên cạnh Y Ngân lại theo lời cô ta đang tiến về phía Thiên Tư không muốn cho cô có cơ hội thoát. Tiểu Kỳ nhìn theo lại hoảng vô cùng. Thiên Tư không biết nên làm gì cho phải, cô không thể làm trái lời Y Ngân nhưng cũng không muốn Tử Phong đau lòng vì cô. Nhìn vào sắc mặt u ám của anh hiện tại cô có thể nhận ra anh vừa tức giận vừa đau lòng. Anh càng không thể hiện sự tức giận ra bên ngoài thì càng đáng sợ hơn.

- Ba!_tiếng Y Ngân dứt khoát lạnh lạnh vang lên trong không trung.

Sau tiếng đếm hai người đi theo Y Ngân muốn bắt lấy Thiên Tư lại bị Tử Phong và Hạo Minh chặn lại. Chỉ vài quyền liền cho hai người kia nằm bò trên đất. Thiên Tư bị Tử Phong tước lấy con dao quăng ra xa, lại kéo cô ôm vào trong lòng.

- Không sao rồi._Tử Phong nhẹ giọng trấn an.

- Nhưng...Tiểu Kỳ._Thiên Tư lại liếc nhìn Tiểu Kỳ.

Nhưng hiện tại cái Thiên Tư thấy trên mặt Tiểu Kỳ chính là một nụ cười chứ không có sợ hãi trong đó. Nếu nói hiện tại Tiểu Kỳ bị uy hiếp thì không giống lắm.

- Không sao, đã có Khả Chiêu rồi.

- Hửm?

Thiên Tư nhớ đến nụ cười của Tiểu Kỳ lại như chợt hiểu ra điều gì cũng không có phản kháng Tử Phong nữa. Tử Phong bây giờ đang nghĩ rằng Y Ngân rõ ràng không có gan giết người chỉ là dọa Thiên Tư mà thôi.

Hạo Minh có một chút khó chịu trong lòng lại không thể nói đành nhắm mắt xem như không thấy gì, cậu ta hiện tại cũng chỉ có thể làm như thế thôi. Thiên Tư còn chưa kịp định thần lại thì lại nghe tiếng cười vang của Y Ngân. Y Ngân chính là lửa giận bùng bùng, giận quá hóa cười. Nhìn Tử Phong một bên ôm lấy Thiên Tư che chở, một bên lại trừng mắt tức giận nhìn cô ta.

- Ha ha, Hạo Minh nhìn người mình yêu trong lòng người khác cảm giác như thế nào?

- Cô im đi! Đừng nói nhảm nữa mau thả Tiểu Kỳ ra đi cô muốn suốt đời không gốc đầu dây nổi sao?_Hạo Minh nhìn chằm chằm Y Ngân vừa tức giận nhưng cũng có chút thấu hiểu.

- Anh là đang làm cái gì? Vì ai tôi mới phải làm những việc này đây? Tôi hận...tôi thật sự rất hận. Tại sao đến lúc tôi muốn yên các người lại không để tôi yên?_Y Ngân không kìm được lửa giận, ánh nắng phản chiếu khuôn mặt bỗng chốc trắng bệch, bỗng chốc đỏ bừng.

Hạnh Nghi nhìn thấy Thiên Tư được cứu liền gỡ bỏ được áp lực này giờ nhẹ nhàng thở ra.

- Chăm sóc cô ấy._Tử Phong xoay người lại đẩy nhẹ Thiên Tư về phía Hạnh Nghi.

- Cô lập tức thả Tiểu Kỳ ra tôi sẽ không truy cứu nữa._Tử Phong lại tiến thêm một bước.

- Còn anh có phải rất hận tôi không, Tử Phong?_Y Ngân vừa nói vừa nhìn Tử Phong nở nụ cười hài lòng.

Trong tiềm thức của Y Ngân dường như chỉ cần Tử Phong giữ hình ảnh của cô ta trong tim là được. Y Ngân không quan tâm là lưu giữ với hình thức nào, là yêu hay là hận đều không quan trọng.

- Hận? Một chút cũng không._Tử Phong lãnh đạm trả lời một chút dao động trong mắt cũng không có.

Y Ngân nhất thời khuôn mặt càng thêm tái nhợt, cô ta còn không có tư cách để Tử Phong hận sao? Một chút hình ảnh của cô ta Tử Phong cũng không có ý lưu giữ lại sao?

- Tôi không tin, tôi làm nhiều chuyện như vậy đối với anh lại không một chút ảnh hưởng._Y Ngân lắc lắc đầu lại kéo theo theo Tiểu Kỳ về phía lan can.

- Ảnh hưởng như thế nào? Từ đầu đến cuối chúng ta đều không liên quan nhau. Nếu ở tư cách bạn bè miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận. Nhưng kể từ khi cô tìm cách giam lỏng Thiên Tư trong khu rừng kia thì trong mắt tôi cô đã là một người xa lạ không hơn không kém.

Không gian bỗng phút chốc ngưng đọng sau câu nói của Tử Phong. Ngay cả hít thở nhẹ nhàng cũng có thể cảm nhận được hơi thở lãnh đạm của Tử Phong dành cho Y Ngân. Nhìn vào ánh mắt anh hiện tại cùng lắm chỉ là một lớp lãnh đạm, u ám không hề chứa hình ảnh Y Ngân trong đó. Y Ngân run rẩy khi nghe một câu này từ Tử Phong. Anh đã biết chuyện này từ trước nhưng vẫn không đá động đến là muốn cho cô ta một cơ hội sao?

Ha ha, đáng tiếc! Đáng tiếc! Y Ngân cô đây một chút cũng không nhận ra, một chút cũng không để ý đến vẫn tiếp tục sai lầm.

Ở một bên Y Ngân đau lòng không ngừng run rẩy. Ở bên ngoài lan can, cheo leo sơ sẩy sẽ có một mạng người ra đi. Từ cửa sổ lầu hai, có hai thân người đang cật lực tìm cách trèo lên. Nghĩ tới nghĩ lui họ cũng chỉ nghĩ có cách này mới có thể cứu Tiểu Kỳ mà thôi. Ở trên sân thượng, một người càng tiến Y Ngân sẽ càng lùi vậy nếu ở phía sau Y Ngân xuất hiện người thì cô ta không thể lui nữa. Chuyện phải kể đến Khả Chiêu cùng 3K đến nơi đã thấy Tử Phong cùng Hạo Minh xử lý vài tên nhãi nhép bên ngoài cửa lại cật lực phá cửa vào trong. Khả Chiêu cùng 3K nhất thời cầm khẩu cái gì cũng nói không ra. Hạo Minh cùng Tử Phong bình thường như nước với lửa. Có Tử Phong sẽ không có Hạo Minh và ngược lại vậy mà hôm nay họ cùng hợp sức, đây không phải là chuyện lạ sao?

Lại nhớ đến Thiên Tư nên Khả Chiêu cùng 3K liền hiểu hai người họ cùng hợp sức vì cái gì, không phải vì một chữ yêu đó sao?

Họ chỉ có thể giúp Hạo Minh cùng Tử Phong vào trong. Lại bàn bạc để Tử Phong cùng Hạo Minh lên kéo dài thời gian. Chỉ cần không để Y Ngân quá kích động làm chuyện điên dại thì cơ hội cứu được Tiểu Kỳ rất

lớn. Chính vì vậy Khả Chiêu quyết định men theo cửa sổ lầu hai để leo lên. Một người là em họ, một người là người yêu cũ, Khả Chiêu không muốn một trong hai người ai xảy ra chuyện cả.

Y Ngân đôi môi như bị đông cứng cái gì cũng không thể nói ra. Làm sao cô có thể không có chút nào đau lòng đây? Người con trai đó một chút tình cảm cũng không dành cho cô.

Y Ngân lại bất chợt cười vang. Cười để xua đi đau khổ, xua đi thất vọng và để trấn định bản thân.

- Tốt! Tốt lắm, Tử Phong anh cứu cô ta vậy thì hãy xem bạn gái Thiên Ân chết trước mặt anh đi, tôi cũng muốn xem anh đối mặt như thế nào với Thiên Ân đây?

- Cô là đầu óc thiếu suy nghĩ sao, tại sao nhất quyết đẩy bản thân vào đường cùng như vậy?

- Tôi không có thiếu suy nghĩ. Tôi đã không còn gì thì có gì để suy nghĩ đây?

Y Ngân vừa dứt lời liền nhanh như chớp muốn đẩy Tiểu Kỳ xuống dưới. Chân Tiểu Kỳ vừa hồng liền nghe tiếng bước chân gấp gáp nhưng cũng không có một tiếng nói. Chỉ thấy một lực đạo mạnh kéo Tiểu Kỳ vào lòng, tách Y Ngân sang một bên. Y Ngân chao đảo ngã khuỵu xuống nền gạch. Lúc này nhìn lại mới thấy Tiểu Kỳ từ từ được Thiên Ân ôm vào lòng. Thiên Ân không thèm để ý đến Y Ngân đã lo lắng cời trối cho Tiểu Kỳ, tháo băng keo trên miệng cô ra. Tiểu Kỳ mặt mày xanh mét cắt không còn giọt máu. Nếu bắt cô nghiệm lại cảm giác cheo leo trên cao có đánh chết cô, cô cũng không thử. Đôi chân Tiểu Kỳ đã sợ đến mức sắp đứng không vững. Cô không biết vì cái gì hiện tại mình lại sợ đến như vậy là vì có Thiên Ân ở bên cạnh sao? Lúc khi chưa thấy được Thiên Ân cô cũng đâu tỏ ra chút sợ hãi nào vì sao hiện tại lại sợ hãi đến mức này, là vì Thiên Ân là điểm tựa vững vàng để cô tựa vào sao?

- Em không sao chứ?_Thiên Ân kinh hoàng nhìn chằm chằm Tiểu Kỳ từ trên xuống dưới.

Lại nhìn đến cổ tay rướm máu của Tiểu Kỳ mà lòng đau xót. Lúc này lại chỉ thấy Tiểu Kỳ mỉm cười lắc đầu tỏ ý không sao. Nhìn thấy anh Tiểu Kỳ đã quá yên tâm rồi cho dù có sao cô cũng sẽ nói không sao để anh không cần lo lắng quá nhiều.

Thiên Ân nhẹ thở ra một cái. Anh lại nhớ đến khi đang lái xe đi khắp nơi tìm Tiểu Kỳ lại nhận được tin cô bị Y Ngân bắt rồi. Anh cuống đến nỗi lái xe cũng run tay. Anh đã nói trước với cô đừng chạm vào Y Ngân cô lại không nghe. Anh thừa biết Y Ngân không dễ dàng bỏ qua cho bất cứ ai kéo cô ta xuống vực thẳm. Nếu cô ta xuống vực thẳm há để người kia yên, cho dù xuống cùng cùng xuống. Khi bước vào biệt thự họ Diệp, anh lại thấy bóng dáng trên sân thượng, Thiên Ân sợ hãi đến mức quên cả bước đi. Thiên Ân cũng không nhìn rằng bên ngoài có hai người cất lực leo đến nơi. Thiên Ân một mạch chạy lên đã thấy Tiểu Kỳ bị đe dọa đến tính mạng cứ như vậy mà xông vào.

Tử Phong đã sắp bước đến chỗ Tiểu Kỳ liền bị tốc độ của Thiên Ân làm cho đứng tại chỗ. Người yêu của Tiểu Kỳ đến rồi Tử Phong cũng không còn bốn sự. Lúc này Tử Phong cũng thật sự hoảng, anh thầm nghĩ nếu khuyên không được anh cũng đánh liều vậy. Nhìn Tiểu Kỳ chỉ còn nửa cái mạng, anh chưa từng thấy một màn mạo hiểm như vậy. Lại nhìn sang Thiên Tư đứng không yên, mặt xanh như tàu lá chạy đến bên cạnh Tiểu Kỳ. Dù Hạnh Nghi đã sơ sơ lao đi vết máu do vết cắt hơi sâu trên mặt Thiên Tư nhưng vết thương chói mắt, đỏ thẫm kia vẫn rõ mồn một trên gương mặt trắng trẻo.

- Tiểu Kỳ bà có sao hay không?

- Không sao, không cần lo lắng. Bà sao lại ngốc như vậy tự làm bị thương mình nếu để lại sẹo phải làm sao?_Tiểu Kỳ nhìn vào vết thương trên mặt Thiên Tư lại trách móc.

Dù biết là Thiên Tư vì Tiểu Kỳ nên mới làm như vậy nhưng vẫn không thể không mắng. Thiên Tư cũng chỉ nhẹ mỉm cười không nói, cô cũng biết Tiểu Kỳ chỉ là quá lo lắng cho cô mà thôi.

- Bà tỉnh lại khi nào?_Tiểu Kỳ không kìm được nghi hoặc.

Khi nhìn Thiên Tư chạy lên theo Y Ngân hai tầng lầu cô còn tưởng Thiên Tư ngốc nghếch. Nào ngờ khi nhìn đến cách ứng xử cùng hành động kia thì cô đã biết Thiên Tư chắc đã nhớ lại rồi. Vấn đề chính là nhớ lại khi nào?

Thiên Tư thoáng sững người một lát lại từ chối kể lại:

- Chuyện hơi phức tạp một chút về nhà sẽ kể sau. Chúng ta đi về thôi!_Thiên Tư lôi kéo Tiểu Kỳ xoay người muốn đi về.

Thiên Tư cùng Tiểu Kỳ ở một bên hỏi thăm nhau cũng không hề để ý đến Y Ngân ở một bên khoe môi khê nhếch.

Y Ngân cứng rắn đứng dậy lại nhanh nhẹn bắt lấy con dao còn bê bết máu của Thiên Tư trên đó. Một đường cũng muốn lấy mạng Thiên Tư.

Chỉ nghe một tiếng “chát”. Y Ngân liền buông dao ngồi thụp xuống ôm mặt đau rát. Ánh mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm Khả Chiêu. Những ngón tay có chút run rẩy. Đôi mắt Y Ngân dán vào lòng bàn tay Khả Chiêu có giọt máu tí tách chảy ra.

Khả Chiêu đánh Y Ngân.

- Anh...anh đánh em?_Y Ngân sững sốt như không tin được vào mắt mình.

Y Ngân nói bất ngờ cũng không quá bất ngờ chỉ là trong nhất thời không chấp nhận được mà thôi. Từ trước đến giờ Khả Chiêu luôn quan tâm Y Ngân hết mực, kể cả tim đau nhói cũng hi sinh ra đi trả tự do cho cô. Một bạt tay này có đủ để Y Ngân tỉnh lại hay không? Những giọt máu kia có đủ để Y Ngân biết bản thân đã sai hay chưa?

Tất cả những gương mặt tại đây đều hóa đá, cả Khả Chiêu sau bạt tay kia cũng đứng như trời trồng không chút cử động. Khả Chiêu nhìn Y Ngân một cổ đau đốn lại dâng trào. Người con gái cậu ta yêu khi nào lại trở nên độc ác như thế này đây?

Thì ra khi Y Ngân đứng dậy thì Khả Chiêu và 3K đã an toàn lên đến sân thượng. Cậu ta nhấn tưởng Y Ngân chỉ là dọa người cũng không ngờ ngay cả ý định sát hại người cũng có. Khả Chiêu xoay mặt đi nơi khác, nhắm mắt để lấy lại bình tĩnh, hai bàn tay nắm chặt thành quyền từ đau đốn lại chuyển sang tức giận. Lòng bàn tay trái vì giằng co với Y Ngân mà bị dao cắt trúng.

- Em điên rồi có phải không? Em vì một chút thất bại liền không biết phân phải trái sao? Thần thái đơn thuần lúc trước của em đã chạy đi đâu, đi đâu rồi hả?_Khả Chiêu nắm chặt vai Y Ngân như muốn một lời giải thích thỏa đáng từ Y Ngân.

Rốt cuộc Y Ngân cũng chỉ lạnh lùng gạt tay Khả Chiêu ra một lời cũng không đáp ngồi bệt tại đó. Ánh mắt đã mờ dần, mơ màng cũng không còn ý thức được mình đã làm cái gì. Hiện tại trong đầu Y Ngân cũng chỉ còn tiếng vang chói tai từ bạt tay của Khả Chiêu. Một người luôn nói lời yêu cô cũng đánh cô rồi. Môi cong lên một nụ cười chua xót. Là cô tự đánh rơi hạnh phúc sao?

Tiểu Kỳ nhìn Y Ngân lại nhìn Khả Chiêu gương mặt bất ngờ không thể tả. Khả Chiêu yêu Y Ngân bao nhiêu đâu phải cô không biết nhưng hiện tại cậu ta dám ra tay đánh Y Ngân có nghĩa là đã quá sức chịu đựng của Khả Chiêu. Thiên Tư ở một bên há hốc mồm kinh ngạc, chỉ thấy Tử Phong nhẹ khoát tay lên vai cô kéo cô vào vòng tay che chở của anh.

Khả Chiêu lảo đảo đứng dậy không nói liền tìm đường muốn rời khỏi đó. Khả Chiêu cảm thấy vừa đau lòng vừa thất vọng về người con gái này.

Con dao còn nằm chổng trơ trên nền gạch bị lực chân của Khả Chiêu đá một cái đá văng đến bị kim chặt dưới đế giày 3K.

- Khả Chiêu!_Tử Phong có chút không đành lòng nhìn Khả Chiêu trong bộ dạng này.

- Tao không sao, nếu không còn gì tao muốn về trước._Khả Chiêu cười yếu ớt vỗ vai Tử Phong một cái liền đi theo cầu thang hướng xuống.

Tử Phong không nói chỉ là gạt đầu xem như cho qua, hiện tại anh cũng không nghĩ Khả Chiêu còn ý định ở lại.

Hạo Minh bây giờ mới chuyển tầm nhìn từ Y Ngân sang Thiên Tư. Nhìn vòng tay Tử Phong ôm lấy cô trong lòng lại có chút không cam tâm. Nhưng chính Hạo Minh cũng không thể làm khác đi sự việc diễn ra

trước mắt hiện giờ. Cách duy nhất hiện tại có thể làm cũng chỉ là nhắm mắt cho qua hoặc lạng lẽ rời đi. Chỉ là đôi chân không muốn bước mà lại muốn thoát lời nào đó để giải thích cùng Thiên Tư.

- Thiên Tư!

Thiên Tư có chút giật mình tròn mắt nhìn Hạo Minh đang tiến về phía mình. Trong trí nhớ của Thiên Tư hình ảnh Hạo Minh vô cùng mờ nhạt. Đến bây giờ hình ảnh Hạo Minh cũng không có gì là quá sâu sắc với cô. Nhưng chuyện Y Ngân vừa nói khiến cô vô cùng kinh ngạc. Cô không chỉ bị Hạo Minh lừa gạt bắt đi một lần mà đến những hai lần. Chẳng qua lần đầu Hạo Minh không ra mặt thôi. Thiên Tư thật không thể quên cái ngày đó cô và Tử Phong xuýt mất mạng.

Thiên Tư thoát khỏi vòng tay Tử Phong muốn nghe xem thật ra Hạo Minh muốn nói cái gì với cô.

- Có chuyện muốn nói sao?

- Anh...em đã nhớ lại rồi sao?

Hạo Minh muốn giải thích lại không biết nên nói cái gì. Nhìn vào ánh mắt mười phần đang thật sự xem cậu ta là tội đồ cậu ta một lời xin lỗi lại không thoát nên lời. Cậu ta chỉ là nghĩ không ra Thiên Tư đã nhớ lại từ khi nào.

- Đã nhớ lại. Anh không còn gì khác để nói sao?

Thiên Tư nhú mày nhìn Hạo Minh mong từ cậu ta một lời giải thích. Tuy cô không có ấn tượng quá sâu sắc với Hạo Minh nhưng cũng không muốn có một ấn tượng xấu hay bất cứ thành kiến nào. Cô biết Hạo Minh là con của người đàn ông đó nhưng ai làm thì cô sẽ nghĩ lỗi là của người đó, người khác sẽ không liên quan. Cô chưa từng nghĩ Hạo Minh cũng tàn nhẫn đến như vậy một mực muốn dồn Tử Phong vào con đường cùng.

- Những lời Y Ngân nói là thật?_Thiên Tư kiên nhẫn hỏi lại.

- Anh xin lỗi! Nhưng anh làm tất cả là vì...

- Vì cái gì? Vì sự ích kỉ hay đồ kị của anh?

- Không phải đâu, là vì em.

Hạo Minh nhìn chằm chằm Thiên Tư như không muốn quên đi hình ảnh đang hiện hữu trước mặt mình. Cậu ta đã cất giữ hình ảnh Thiên Tư suốt mười năm qua sẽ quên được sao?

Thiên Tư tròn mắt nhìn Hạo Minh đôi môi có chút run rẩy. Lại liếc nhìn Hạnh Nghi ở một bên gương mặt không nói nên lời, khó nén bi thương. Tử Phong ở một bên, ngay cả kinh ngạc cũng không có nhưng đôi mày khẽ nhíu lại vẻ không hài lòng. Anh đang tự hỏi Hạo Minh đang làm cái gì tỏ tình với hôn thê của anh sao?

- Vì...vì tôi?

- Vì gia đình cậu ta nên gia đình em mới như hiện tại. Anh thề sẽ không để cậu ta yên bởi vì em là người trong lòng anh...

Bàn tay Thiên Tư run rẩy có chút sợ hãi. Một bàn tay ấm áp đan xen vào năm ngón tay Thiên Tư. Tử Phong chỉ là bước đến cạnh cô, muốn cô biết rằng bất cứ khi nào cũng có anh bên cạnh cô.

- Đủ rồi! Bây giờ tôi đã trở về, anh có thể không cần quan tâm đến chuyện này nữa rồi._Thiên Tư từ chối nghe tiếp.

Thiên Tư có chút không thở nổi cảm thấy ngột thở. Cô có thể thấy rõ ràng sắc mặt Hạnh Nghi trắng xanh co thắt đau đớn. Tuy Thiên Tư vẫn chưa rõ cho lắm mối quan hệ của Hạo Minh và Hạnh Nghi, nhưng giác quan của một người chị cho cô biết rằng mỗi lời nói của Hạo Minh đều khiến Hạnh Nghi sụp đổ.

- Cậu chắc chắn người trong lòng cậu là Thiên Tư sao?_Tử Phong lãnh đạm hỏi.

Hạo Minh thoáng dao động trong ánh mắt. Chính cậu ta cũng từng tự hỏi như vậy nhưng câu trả lời đều là chắc chắn. Nhưng hôm nay đối diện trực tiếp với câu hỏi này Hạo Minh lại không thể nào đưa câu trả lời ra khỏi cửa miệng.

- Không chắc?_Tử Phong khẽ nhếch lên một nụ cười khi thấy Hạo Minh im lặng.

Tử Phong đã từng nghĩ Hạo Minh yêu Thiên Tư. Đáng tiếc những hành động của Hạo Minh chỉ để chứng minh sự đố kỵ cùng hơn thua không hề vì bất cứ một tình yêu nào, tất cả chỉ là nguy biện.

Hạnh Nghi đứng bất động một bên cũng muốn chờ đáp án từ Hạo Minh.

Hạo Minh còn chưa kịp trả lời bên ngoài đã có người chạy đến thông báo một tin kinh động:

- Thủ lĩnh nơi đây có thuốc nổ, có thể có âm mưu nếu không đi tôi e không kịp.

61. Chương 61: Cùng Sống Cùng Chết

Một tiếng “yêu” khi đã nói ra sẽ thề cùng đi trên một con đường, cho dù đó là sống hay chết.

Nếu không cùng sống đến trọn đời vậy hãy cùng bước trên thiên đường.

Cả nhà họ Du lại một trận nhốn nháo lo sợ. Họ không ngờ rằng Thiên Tư đột nhiên nhớ lại. Thậm chí còn tự bản thân đến ngôi nhà cũ. Lúc Hạnh Nghi rời đi không lâu, ông Tử Nhạc cũng đã gọi điện thoại cho Tử Phong mới biết được chuyện này. Bất quá họ cũng muốn đến đó xem tình hình nhưng lại bị Tử Phong bác bỏ.

Mặc dù Tử Phong biết, ba mẹ anh cũng trải qua không ít sóng gió nhưng hiện tại anh nghĩ rằng họ không cần phải xen vào chuyện này.

Ông Tử Nhạc cũng chỉ có thể lái xe cùng bà Nhã Nhân trở về nhà chờ tin tức từ anh. Nếu thật sự hôm nay chỉ là một cuộc gặp mặt đơn giản thì sẽ không có tổn hại gì.

Chỉ mới vừa đi vào nhà, ông Tử Nhạc đã thấy ông Dương Thanh đi tới đi lui trong phòng khách. Hai tay ông không ngừng nắm chặt rồi buông lỏng. Bà Ngọc Hoa cũng ngồi một chỗ nhưng lòng nóng như lửa đốt.

- Ai...ông đừng có đi đi lại lại trước mặt tôi thật chóng mặt quá đi._bà Ngọc Hoa không khỏi phì cười lòng trách ông Dương Thanh.

- Bà không lo lắng sao? Tôi thật sự không yên tâm hay là chúng ta đến đó đi.

- Tôi cũng lo nhưng thật chất chúng ta đến đó cũng không giúp được gì.

- Hai người không cần quá lo, Tử Phong đến đó rồi._ông Tử Nhạc vừa đi vào nhàn nhạt cười.

Bà Nhã Nhân đi vào thấy một màn này vừa có chút lo lắng vừa có chút buồn cười. Bà điềm đạm cười đi đến bên cạnh bà Ngọc Hoa.

- Ông bà về rồi! Thiên Tư..._ông Dương Thanh ngược mặt thấy được hai người nét mặt hơi hòa hoãn một chút.

- Không cần lo. Tôi nghĩ đây là chuyện của bọn trẻ sẽ không quá nghiêm trọng như chúng ta nghĩ đâu._ông Tử Nhạc đến lại muốn kéo ông Dương Thanh ngồi xuống cùng một chỗ.

Bốn người ngồi cùng một chỗ không ngừng ngồi an ủi nhau. Nếu mọi chuyện không nghiêm trọng như họ nghĩ thì đã quá tốt rồi. Ngặt nỗi, họ nghĩ mọi chuyện đều do người đàn ông âm ngoan kia sắp đặt.

Bốn người ngồi nói chuyện không lâu, từ bên ngoài vang lên giọng nói lạnh lạnh của Tử An.

- Ba mẹ con về rồi!

Bốn người bây giờ mới chấn chỉnh một chút tinh thần. Nhưng trong lòng lại như bị thiêu đốt.

- Ba mẹ, hai bác chúng con mới về._Kỳ Quân cười đi phía sau.

Nhưng thoáng một cái, cậu nhìn vào thần sắc của bà Ngọc Hoa rõ ràng không tốt lắm thì phải. Huống hồ khi bước vào nhà Kỳ Quân cảm thấy không khí hơi lạnh lẽo, giống như thiếu đi một thứ gì đó.

-Ừm, hai con về rồi tắm rửa nghỉ ngơi đi!_ông Tử Nhạc dịu dàng cười.

Trong hoàn cảnh này, cũng chỉ có một mình ông Tử Nhạc là bình tĩnh nhất.

- Mẹ, cô Ngọc Hoa hai người không khỏe chỗ nào sao? Sắc mặt nhợt nhạt như vậy?_Tử An nhẹ giọng hỏi lại đi đến ôm tay bà Nhã Nhân muốn xác nhận tầm nhìn của mình.

- Mẹ không sao, con không cần lo đi nghỉ ngơi trước đi!

- Có thật không? Sao con vẫn cảm thấy hai người rất lạ.

- Làm gì có, mau đi đi!_bà Nhã Nhân cười cười đưa tay vuốt tóc Tử An ở bên tai cô thúc giục.

Tử An không muốn truy hỏi chỉ có thể nhẹ gật đầu, xoay người chạy về phòng. Lúc này, Kỳ Quân lại ngồi cạnh ông Dương Thanh. Sắc mặt Kỳ Quân có chút trầm xuống.

- Ba thật ra đã xảy ra chuyện gì? Con không tin không có chuyện gì.

Ông Dương Thanh bị Kỳ Quân hỏi đột ngột, có chút lung túng. Ngồi một chỗ, tay ông vẫn nắm chặt lộ rõ vẻ lo lắng.

- Thật ra... Thiên Tư dường như đã nhớ lại nhưng vội đến ngôi nhà cũ, cũng không biết là có chuyện gì hay không?

- Chị...chị hai nhớ lại, có thật không?_Kỳ Quân có chút kích động nhìn chằm chằm ông Dương Thanh.

- Nếu không vì sao lại chạy đến ngôi nhà cũ trong khi trí nhớ không có chứ._ông Dương Thanh thoáng thở dài.

- Như vậy là việc tốt, tại sao con thấy mọi người có vẻ hoảng sợ như vậy?

- Chuyện này có thể con chưa hiểu hết đâu. Cứ để Tử Phong đưa Thiên Tư trở về rồi hẵng tính._ông Tử Nhạc bổ sung.

Chuyện phức tạp kia rõ ràng Kỳ Quân không biết nên không cảm thấy lo lắng cũng là chuyện bình thường. Tất cả mọi người vẫn là trở về trạng thái im lặng chờ động tĩnh từ Tử Phong. Dù muốn gỡ bỏ sợ hãi trong lòng nhưng vẫn không thể nào gỡ xuống được.

Tất cả mọi người yên lặng nhìn nhau một lúc mới choàng tỉnh hiểu ra mình vừa nghe cái gì. Người cận vệ kia giơ mắt lo lắng nhìn vào Tử Phong còn đang bình tĩnh ở bên cạnh Thiên Tư, lại không tìm được nhắc lại.

- Thủ lĩnh, nhanh một chút rời khỏi đây!

Nhiệt độ bên ngoài ngày một nóng lên, mà hiện tại trong lòng mỗi người cũng có những xúc cảm nóng hổi lo lắng không thể tả.

- Ha ha, thuốc nổ? Tốt, rất tốt tất cả sẽ cùng chết._Y Ngân một bộ dạng ngây ngốc cười vang có chút không khống chế được bản thân.

Tử Phong nhíu mày xoay người nhìn Y Ngân như chợt hiểu ra điều gì. Tử Phong lắc đầu thôi không muốn truy cứu nữa. Lại nhìn sang Thiên Tư, Tử Phong mỉm cười trấn cô nhàn nhạt mở miệng:

- Không sao, chúng ta đi thôi.

Thiên Tư đột nhiên xoay người về phía Y Ngân có chút lo lắng. Nói gì đi nữa Thiên Tư cũng không thể mặc kệ Y Ngân ở nơi này, chân mày cô khẽ nhíu lại. nghĩ thế nào Thiên Tư vẫn không thể nào nhìn người con gái kia suy sụp ngồi một chỗ như vậy.

- Y Ngân, chị cùng đi với chúng tôi._giọng nói mềm nhẹ, ai nghe cũng có thể nhận ra rất nhiều sự chân thành trong đó.

- Cùng đi, có thể sao?_Y Ngân âm thanh như cũ mang theo thất vọng tràn đầy trên gương mặt.
- Có thể.
- Cô không phải rất hận tôi sao? Làm sao còn muốn tôi sống?_Y Ngân trừng mắt như có chút ủy khuất nặng nề.
- Chị đừng nói như vậy, từ trước đến giờ tôi cũng không hận chị._Thiên Tư trên mặt không cho là thoải mái nhưng hình như cũng không có sợ hãi khi đối mặt với Y Ngân.
- Cô là đang tỏ ra rộng lượng sao? Đừng ở đây giả nhân giả nghĩa._Y Ngân trên mặt phớt chốc khuôn mặt trở nên tức giận.

Cô ta chán ghét, cực kì chán ghét bộ mặt thiện lương của Thiên Tư. Cô ta ghen tị, phải là ghen tị. Tại sao? Tại sao tình yêu cô ta dành cho Tử Phong năm năm cũng không thể bằng cô? Rõ ràng cô chỉ mới xuất hiện chưa đầy một năm bên cạnh Tử Phong. Nhưng lại chiếm toàn bộ tình yêu của anh, từng ấy năm của cô ta cũng không lấy được một hành động săn sóc của Tử Phong. Anh chưa từng cười với cô ta, mà cô ta chỉ có thể nhìn anh cười với Thiên Tư.

Y Ngân cô đây hẳn tưởng dùng năm năm để quan tâm một người, người đó có thể để ý đến cô một chút hay không? Nhưng cô ta đã sai, sai hoàn toàn người con trai đó sẽ mãi mãi không yêu cô. Y Ngân cô thậm chí nghĩ nếu Thiên Tư không trở về người anh chọn phải chăng cũng không phải là cô ta.

- Chị nghĩ như thế nào cũng được, chúng ta rời khỏi đây trước có được không?
- Tôi không muốn đi!
- Chị không thể xem nhẹ mạng sống của mình như vậy được.
- Đó là mạng của tôi không cần cô quản._Y Ngân tức giận bàn tay nắm chặt, môi run rẩy, ánh mắt như có lửa giận muốn đốt chết Thiên Tư.
- Đó là do cha mẹ chị sinh ra, chị không cần nhưng họ cần._Thiên Tư vừa nói vừa muốn tiến lên một bước.

Tử Phong có phần giật mình vì hành động xoay người đột ngột của Thiên Tư. Anh sợ cô lại một lần nữa rơi vào tay Y Ngân. Y Ngân hiện tại thật chất không thể tin được, anh thật không biết cô gái này còn có thể làm ra cái loại sự tình gì kinh khủng hơn.

Cả nhóm người muốn xoay người rời đi cũng đột nhiên ngăn người, không rõ là Thiên Tư tại sao còn không chịu đi. Bây giờ nghe tiếng khuyên bảo từ Thiên Tư mới rõ nguồn cơn.

- Họ không cần, họ không cần một chút cũng không cần._Y Ngân như vô cùng tuyệt vọng lấy tay che kín tai mình như không muốn nghe.

Thiên Tư ngăn người, có chút sững sốt khi nhìn vào sự kích động của Y Ngân đối với việc nhắc đến cha mẹ mình. Thiên Tư đột nhiên cảm thấy mình còn có gì đó không biết về Y Ngân.

- Làm sao có cha mẹ nào không cần sinh mạng con mình chứ? Nghe lời tôi, chị mau cùng chúng tôi rời khỏi nơi đây.
- Nếu cô trải qua cảm giác bị cha mẹ không cần, cô có còn muốn sống không?_Y Ngân lớn tiếng quát.

Thiên Tư cứng ngắt đứng tại chỗ, cũng không biết phải phản ứng như thế nào. Thiên Tư chưa từng nếm qua cảm giác bị cha mẹ không cần. Cho dù là cha mẹ ruột hay cha mẹ nuôi đều yêu thương cô hết mực. Cô cũng từng nghĩ mình bị mất hết song thân là một nỗi bất hạnh thật lớn. Cô cũng chưa từng nghĩ nếu song thân còn sống mà không cần mình thì có bao nhiêu khổ sở.

Y Ngân chỉ cong môi cười mà trên vẻ mặt kia không có một chút thiện ý. Nếu thật sự là chết cô ta cũng không có ý định chết một mình. Ít nhất cũng phải kiếm thêm một người bầu bạn, hoặc tìm một cái đệm lưng cho dù xuống mấy tầng địa ngục cũng sẽ toàn thây.

- Như thế nào? Chưa từng trải qua có đúng không? Bởi vì cô quá đầy đủ còn có cái gì khổ sở đây?_Y Ngân bật cười như chỗ này cũng không tồn tại nhiều người chỉ có cô ta và Thiên Tư đang chất vấn nhau.

- Tại sao chị không nghĩ không còn cha mẹ mới là thống khổ?

Thiên Tư cũng rất muốn biết rằng Y Ngân đã xảy ra chuyện gì? Tuy nhiên cô vẫn nghĩ một người con còn cha mẹ để chăm sóc vẫn tốt hơn là không còn.

- Tôi cần bản cũng xem như họ đã chết nhưng cũng không khổ sở bằng khi họ còn sống.

- Có thể họ có nỗi khổ riêng, chị phải thông cảm cho họ cũng như phải quý trọng sinh mạng của mình hiện tại.

- Cô đừng ở đây dạy tôi phải làm cái gì?_Y Ngân tức giận nhưng vẫn ngồi bệt trên nền gạch cũng không có ý định đứng dậy.

Mái tóc Y Ngân bị gió thổi loạn, mồ hôi chảy dài hai bên thái dương, những sợi tóc dính chặt trên khuôn mặt cũng không buồn gạt ra cứ để mặc như thế.

- Tôi không có dạy chỉ là muốn chị hiểu phải quý trọng sinh mạng của của mình mà thôi.

Nhắc đến sinh mạng, giọng nói Thiên Tư có chút lạc đi. Cũng vì bảo vệ sinh mạng cho chị em cô mà cha mẹ cô cũng không còn trên đời. Chính vì vậy Thiên Tư luôn xem trọng sinh mạng này.

Trên gương mặt Y Ngân, hàng lệ vẫn chảy dài nhìn vào có chút tiếc thương. Y Ngân ngược nhìn Thiên Tư nét mặt thoáng hòa hoãn nhưng cũng không đứng lên chỉ là lắc đầu cười tự giễu, có chút bi thương.

Tất cả mọi người nhìn thái độ khác thường của Y Ngân mà sửng sốt. Thiên Tư cong cong môi cười muốn tiến lên kéo lấy tay Y Ngân. Chỉ thấy ở phía sau có một bàn tay nắm lấy tay cô. Tử Phong gương mặt không nhìn ra cảm xúc nhưng ánh mắt lại có chút gợn sóng. Anh chỉ nhẹ lắc đầu ý bảo cô không nên qua đó, sẽ rất nguy hiểm.

- Thiên Tư!_là tiếng anh gọi cô.

- Không sao, em không thể bỏ chị ấy lại.

- Anh cùng qua với em.

- Không cần, em có thể tự lo._Thiên Tư cố gỡ tay Tử Phong ra khỏi tay mình.

- Chúng ta còn không đi sẽ gặp nguy hiểm._Tử Phong không buông tay thậm chí lực nắm lấy tay còn dùng lực hơn.

Nói anh ích kỉ cũng được, hiện tại anh không muốn một tổn thương nào xảy ra trên người Thiên Tư. Khó khăn lắm cô mới nhớ lại, khó khăn lắm anh và cô mới ở bên nhau với một thân phận như cũ dù như thế nào đi chăng nữa anh cũng không muốn rời xa cô. Chỉ cần rời khỏi đây anh cùng cô có thể ở bên nhau một chút cũng không rời xa.

- Rất nhanh, anh đừng lo.

Những người còn lại không nhanh không chậm cũng nhấc chân muốn rời đi. Chỉ còn lại Y Ngân ngây ngốc ngồi nơi đó, đầu tóc rối loạn cũng không có phản ứng nào cho rằng bản thân sợ hãi.

- Thủ lĩnh thật không còn nhiều thời gian._cận vệ một bên gương mặt hốt hoảng liên tục nhắc nhở.

- Mọi người ra trước tôi cùng Thiên Tư ra sau._Tử Phong ánh mắt bất đắc dĩ khoát tay bảo mọi người đi trước.

- Tử Phong!_Thiên Ân nắm chặt tay Tiểu Kỳ muốn rời đi lại liếc mắt nhìn Tử Phong hiện rõ sự lo lắng.

- Không sao, đi trước đi!

Tử Phong chỉ là hơi mỉm cười nhìn sang Thiên Tư. Nếu cô muốn ở lại đưa Y Ngân cùng đi thì anh sẽ cùng cô ở lại. Bất kể kết quả như thế nào anh cũng muốn ở bên cạnh cô. Lại tiến lên một bước đưa tay ra nắm chặt tay Thiên Tư, truyền cho cô hơi ấm. Thiên Tư thoáng run sợ, cô sợ cô liên lụy đến anh. Nhưng cô không thể phủ nhận có anh bên cạnh luôn mang đến cho cô một niềm tin vô cùng lớn.

3K đi phía sau nhìn nhìn liền muốn bước đến đỡ Y Ngân đứng dậy. Từ nãy đến giờ 3K cũng không lên tiếng chỉ là đứng một bên nghe ngóng mà thôi.

- Không cần, mọi người đi ra ngoài trước đi, tôi ở đây với Y Ngân._ Khả Chiêu vốn đã rời khỏi đây, đột nhiên quay lại hơi thở gấp gấp rõ ràng dùng hết sức chạy trở lại.

Khả Chiêu đi ngược lại hướng của mọi người đi ra. Khả Chiêu ra hiệu cho 3K rời đi không cần để ý đến, cậu ta cũng muốn tự mình đưa Y Ngân rời khỏi đây.

Tất cả mọi người sững sờ nhìn Khả Chiêu quay trở lại. Thật ra cậu ta cũng không hề có ý định rời đi.

-Anh Khả Chiêu như vậy rất nguy hiểm._Tiểu Kỳ muốn níu tay Khả Chiêu lại.

- Anh không sao, Thiên Ân nhanh đưa Tiểu Kỳ đi ra._Khả Chiêu mỉm cười nhưng ánh mắt lộ vẻ lo lắng hướng về phía Thiên Ân cản dận.

- Khả Chiêu!_Thiên Ân gương mặt nghiêm túc cũng không có ý định rời đi.

- Đi đi!_Khả Chiêu hơi nâng âm lượng gương mặt có chút tức giận.

Tiểu Kỳ thoáng bị gương mặt Khả Chiêu dọa cho sợ hãi, tay nhỏ bé nắm chặt tay Thiên Ân. Hai người nhìn mặt nhau cũng chỉ có thể thở dài bất lực rời đi trước khi quá muộn.

Thiên Tư bây giờ mới xoay người lại nhìn thấy Khả Chiêu đang tiến về phía này. Tử Phong âm trầm nhìn Khả Chiêu, có một cảm giác cảm thông cùng bất đắc dĩ khó nói nên lời.

- Anh Khả Chiêu, chị Y Ngân..._Thiên Tư nhìn Khả Chiêu muốn nói gì lại nghẹn ở cổ họng.

- Để anh, em cùng Tử Phong đi ra trước.

- Ổn không?_Tử Phong nhíu mày nhìn Y Ngân lại nhìn Khả Chiêu.

Anh đang nghĩ người con gái này rõ ràng không cần mạng. Nhưng chính bản thân anh biết nếu Y Ngân không rời đi Khả Chiêu cũng không đi.

- Ổn. Sẽ không để nguy hiểm._Khả Chiêu gật đầu ánh mắt chứa sự kiên định.

- Khả Chiêu nhanh một chút!_Tử Phong đi ngang Khả Chiêu giọng nói có phần bất lực.

Thiên Tư vẫn còn chưa yên tâm, mắt còn nhìn dáng Khả Chiêu tiến về phía Y Ngân. Tử Phong cũng không đành lòng, nhưng anh tin khả năng của Khả Chiêu có thể lo được. Tử Phong nắm tay kéo Thiên Tư rời đi.

Khả Chiêu gật đầu đi về phía Y Ngân. Những người còn lại cũng lần lượt theo cửa thoát hiểm đi xuống lầu. Bước chân gấp gáp mạnh yếu đan xen vang lên trong biệt thự. Hạo Minh đang suy nghĩ phải trả lời câu hỏi của Tử Phong như thế nào, thế nhưng cũng không có cơ hội để nói nữa. Chỉ là ánh mắt Hạo Minh thoáng mang nét ảm đạm cũng có chút áy náy khi nhìn vào mắt Hạnh Nghi. Bốn mắt vừa chạm nhau, Hạnh Nghi liền xoay người rời đi dường như muốn trốn tránh Hạo Minh. Hạnh Nghi tự cho rằng bản thân mạnh mẽ. Cô cũng không thể ngờ bản thân không muốn thừa nhận Hạo Minh vẫn quan tâm Thiên Tư nhưng vẫn phải thừa nhận mà thôi.

Khả Chiêu bước đến bên cạnh Y Ngân, ánh mắt nhìn cô có chút khổ sở không nói nên lời.

- Đi! Anh đưa em ra ngoài._giọng điệu dịu dàng như ngày nào khiến Y Ngân có chút ngẩn người.

- Không, em không muốn đi.

- Không đi sẽ không kịp.

Khả Chiêu bước đến kéo Y Ngân đứng dậy, lúc này lòng bàn tay trái đã được băng bó bởi một mảnh vải tạm bợ.

- Có cái gì khác nhau, đi ra ngoài em sống không bằng chết có gì đáng quan tâm.

Y Ngân khẽ cười chua xót, trước khi đến đây cô cũng đã biết nơi đây có sẵn cạm bẫy. Cô cũng không có ý định rời đi chỉ muốn cùng những người cô hận xuống cửu tuyền mà thôi. Cũng không ngờ bọn họ phát hiện sớm như vậy. Thật ra người đàn ông kia cũng không có nói cho cô biết nơi đây có thuốc nổ gì đó. Rõ ràng

người đàn ông này âm ngoan muốn cô cùng chết với người đến đây mới không nói cho cô biết. Nhưng cô hi sinh để cha mẹ không sao thì được rồi. Dù họ chưa bao giờ đối tốt với cô nhưng xem như đây là cách mà cô ta trả ơn công ơn dưỡng dục. Nếu cô ta có thể khiến Thiên Tư chết đi thì đã không phải khổ sở như bây giờ.

Hiện tại Y Ngân rời khỏi đây nhưng chưa làm xong nhiệm vụ người đàn ông kia có thể tha cho cô sao. Vậy chỉ bằng để cô chết nơi này đi.

- Ra ngoài có thể bảo toàn mạng sống, sẽ làm lại từ đầu._Khả Chiêu nhẹ giọng nói lại hết sức lôi kéo Y Ngân rời khỏi đó.

- Không kịp nữa rồi, em không muốn đi buông em ra đi!_Y Ngân vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Khả Chiêu.

- Nghe lời anh, nhanh đi ra khỏi đây!

- Không cần, anh đi đi!_Y Ngân rơi nước mắt lại giãy dụa.

Y Ngân cảm thấy vô cùng xấu hổ khi đối diện với người con trai này. Lòng tốt của Khả Chiêu làm cô đau đớn. Cô không biết hiện tại Khả Chiêu đối với cô là cái loại tình cảm gì, là thương hại hay tình yêu kia vẫn tồn tại.

- Em không đi anh cũng sẽ không đi. Nếu em muốn rời khỏi thế giới này vậy anh cùng em đi._Khả Chiêu đứng lại không đi.

Ánh mắt Khả Chiêu nhìn thẳng Y Ngân, hai tay nắm chặt hai vai cô. Sâu trong ánh mắt nhiều tia cảm xúc phức tạp khó nói thành lời.

Y Ngân thoáng sững người, hơi nước phủ mờ tầm mắt. Dường như mọi thứ đã bị một câu của Khả Chiêu làm cho đứng hình. Đột nhiên bao nhiêu hình ảnh giữa Khả Chiêu và cô hiện về thời áo trắng vô cùng rõ ràng, như mới chỉ xảy ra hôm qua. Cũng không ngờ đã hơn năm năm rồi, hơn năm năm qua cô tổn thương người con trai này. Dùng năm năm để đeo đuổi một tình yêu, lại vì năm năm này mà chối bỏ sự tồn tại của một người.

- Không cần, em không cần anh đi cùng._Y Ngân run rẩy đôi môi

- Hiện tại cũng không phải em lựa chọn._Khả Chiêu gương mặt nghiêm túc không có nửa điểm gạt người.

Y Ngân thật không tin người con trai này đang nghĩ gì. Một chút sợ sệt cũng không hiện lên trên mặt Khả Chiêu. Nếu nói Khả Chiêu ngốc cũng không đúng, chỉ có thể nói cũng vì một tiếng “yêu”. Nói là đã quên thật chất cũng không bỏ xuống được.

- Anh không cần mạng nữa sao?_Y Ngân nghẹn ngào nhìn Khả Chiêu nhưng cũng không thể đuổi Khả Chiêu đi được.

- Nếu em muốn anh giữ mạng thì đi theo anh._Khả Chiêu hơi cười vì thấy Y Ngân lo lắng cho mình.

Y Ngân trừng mắt, cảm xúc vô cùng phức tạp. Phải, cô không cần mạng mình nhưng cũng không muốn tổn hại đến người con trai này. Quá rõ rồi! Đúng như Khả Chiêu nói, cô không có sự lựa chọn. Nếu cô muốn Khả Chiêu sống cũng chỉ còn cách rời khỏi đây như lời Khả Chiêu nói. Cô biết rằng Khả Chiêu nói được sẽ làm được. Y Ngân hít một hơi thật sâu, chỉ là chưa xót lan tràn khắp cổ họng, nhưng vẫn cố mở miệng thốt một tiếng đồng ý.

- Được, đi thôi.

Khả Chiêu nắm chặt tay Y Ngân có chút mừng rỡ, không nói nên lời. Khả Chiêu rất nhanh lôi kéo tay Y Ngân theo lối thoát ở sân thượng rời đi.

Lúc này, tất cả mọi người đã tập trung ở cửa chính biệt thự chỉ còn chờ một mình Khả Chiêu đến. Thật ra không ai có thể yên lòng rời khỏi đây, để một mình Khả Chiêu ở lại trên đó thì đã là một chuyện làm lòng người bất an rồi.

Từng bước chân nghe gấp gáp, chạy từ trên những bậc thang xuống khiến mọi người đều hướng mắt về chân cầu thang.

62. Chương 62: Một Phen Sợ Hãi

Đôi khi một nỗi đau không phải một người chịu mà có đến trăm người người chịu. Đôi khi một niềm vui lại giúp trăm người vui.

Nỗi sợ hãi rồi cũng sẽ qua đi khi xung quanh luôn có những người yêu thương ta.

Ngọn lửa đỏ rực bốc lên nghi ngút, một vùng trời nóng bức. Ánh chiều sắp buông xuống, chỉ còn vài tia nắng ló dạng. Gió thổi mạnh, bụi khói bay tứ tung khắp một vùng, hơi khói lăng đăng xộc vào cánh mũi khiến người ta sợ hãi. Sự đe dọa của ngọn lửa khiến tim bất kì ai cũng đập loạn xạ.

Ngôi biệt thự đang bốc cháy. Cháy, cháy toàn bộ, thiêu rụi tất cả. Thiên Tư suy sụp kêu vang, nhưng không có bất kì ai đi ra khỏi biệt thự. Cả Tử Phong cũng ở trong đó, cô thật sự rất sợ hãi. Tất cả những người thân của cô đều vì một ngọn lửa mà ra đi. Thiên Trầm cũng biến mất trong ngọn lửa đó, ngọn lửa bỏng da bỏng thịt.

Rồi tất cả cũng thoát ra khỏi biển lửa, chỉ tiếc còn chưa đầy vài bước đã thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng có lẽ số trời đã an bài như vậy, chỉ một tiếng nổ vang trời. Ngọn lửa đỏ càng cháy cao hơn, cột tường siêu vẹo, tất cả trở thành đồng đỏ nát. Ngọn lửa cháy lan, cháy dữ dội đến không ai có thể dập tắt. Tất cả chỉ có thể đứng nhìn ngọn lửa nuốt chửng mấy con người. Vụ nổ lớn đã gây xôn xao dư luận, biệt thự nhà họ Diệp sau bao năm gìn giữ bỗng tan hoang. Giờ nhìn lại cũng chỉ là đồng đỏ nát.

- Không! Tử Phong!_Thiên Tư giật mình tỉnh giấc trong cơn hoảng loạn.

-Anh đây! Không sao rồi, không sao rồi._Tử Phong ở một bên ôm chặt lấy Thiên Tư.

Đã qua một đêm, Thiên Tư mê man bất tỉnh. Sự việc tiến triển quá nhanh khiến người ta trở tay không kịp. Chính Tử Phong cũng không ngờ mọi chuyện lại tiến triển đến mức này. Cũng không muốn chuyện này xảy ra nhưng nó đã thật sự xảy ra. Rất may là cũng không ai bị tổn hại.

- Tử Phong! Thiên Trầm như thế nào rồi?_Thiên Tư tung chăn ra khỏi người liền muốn xuống giường đi tìm Thiên Trầm.

- Không sao, cũng chỉ bị bỏng một chút thôi.

- Em muốn đi thăm Thiên Trầm

-Không cần em cũng bị cũng bị thương, tinh thần lại không tốt. Khi nào khỏe anh đưa em đi._Tử Phong lại ôm cô chặt hơn không cho cô bước khỏi giường.

- Có thật là Thiên Trầm không sao không? Còn những người khác thì sao?_Thiên Tư thân thể hơi run rẩy, đôi mắt lo lắng nhìn Tử Phong chờ đợi câu trả lời.

Tử Phong cứng đờ người không biết phải nói như thế nào nhưng có lẽ vẫn nên giấu cô một chút.

- Tất cả mọi người đều không sao, chỉ là biệt thự đã không còn._Tử Phong khẽ thở dài, tựa cằm lên đỉnh đầu Thiên Tư nhẹ giọng nói.

Quả thật đó là một nỗi sợ với bất kì ai, vụ nổ quá lớn hầu như ai cũng bị trầy xước, bỏng nhẹ. Nhưng còn có một người nặng nhất, e rằng cũng là số mạng.

Trên gương mặt Thiên Tư vẫn còn miếng băng trắng, băng lấy vết thương do cô bị ép gây ra. Vết thương không sâu lắm, nếu tịnh dưỡng kĩ càng biết kiêng cử trong mấy tháng có thể liền sẹo. Tuy vậy lúc thoát khỏi biệt thự, biệt thự nổ tung vì không chạy kịp nên cả Tử Phong và cô đều bị bỏng ở tay cũng may không nguy hiểm tính mạng. Ngay sau đó, Thiên Tư cũng ngất đi trong hoảng sợ. Trong số những người chạy ra có thể nói cũng chỉ có Thiên Ân và Tiểu Kỳ bị bỏng nhẹ nhất. Nói đúng ra người kích nổ biệt thự theo dõi rất rõ tình cảnh lúc đó. Chỉ chờ Hạo Minh bước khỏi biệt thự một khoảng xa liền kích nổ. Sự thật quá rõ ràng người kích nổ không hề nhắm vào Hạo Minh. Cậu ta bị bỏng cũng là do hơi không may mắn một chút thôi vì lúc đó cậu ta một lần nữa chạy trở lại cứu Hạnh Nghi. Cũng may Hạo Minh chờ mọi người ra rồi mới đi theo sau, nếu cậu ta ra trước chỉ e không ai còn sống.

- Không sao thì tốt rồi, biệt thự cũng là nơi đau buồn đáng lẽ ra nó không nên tồn tại từ lâu rồi.__Thiên Tư thả lỏng một chút vòng tay ôm lấy anh.

- Là do anh sai không nên giữ lại, nếu không sẽ không có chuyện xảy ra như hôm nay.

- Anh không sai là do số phận hoặc do ba mẹ vẫn còn quanh quẩn đâu đó trong biệt thự muốn gặp lại em và Thiên Trầm. Có lẽ bây giờ đã gặp được nên họ đã yên lòng ra đi. Biệt thự bị phá hủy âu cũng là đã đến lúc.

Tử Phong hơi cười khi nghe Thiên Tư nghĩ thoáng như vậy. Đúng như lời cô nói có thể ông bà Diệp xui khiến anh giữ lại để mong muốn gặp lại hai đứa con tại ngôi nhà cũ. Hiện tại có lẽ họ đã hoàn thành tâm nguyện, thấy được hai người con gái bình an vô sự nên cũng an lòng lên thiên đường rồi.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, Tử Phong nghiêng người nhìn ra ngoài. Nắng đã lên khá cao, gió thổi nhẹ đưa rèm the phất phơ.

- Em đói chưa để anh gọi người mang chút thức ăn vào.

- Không cần phiền phức, em cùng anh ra ngoài đi.__Thiên Tư mỉm cười nắm vạt áo anh.

- Được, anh bế em xuống.__Tử Phong cong môi cười giảo hoạt.

Nói thôi chưa đủ anh lập tức bế bồng cô lên, làm Thiên Tư hoảng sợ ôm chặt lấy cổ anh.

- Không cần, bỏ em xuống đi! Em có thể tự đi.

- Chân của em còn có vết bồng ít đi lại một chút đi!

- Em không sao, mau thả em xuống đi!__Thiên Tư không ngừng nói nhưng cũng không dám rời lỏng tay khỏi cổ anh.

Anh bế cô đã không ít lần nhưng cô vẫn cảm thấy đây là chuyện xấu hổ trước đám đông. Dù Thiên Tư có trừng mắt đe dọa Tử Phong cũng chỉ cười không hề thả xuống.

- Mở cửa đi, nếu không anh sẽ bế em mãi như thế này.__Tử Phong nheo mắt nhìn khuôn mặt tức giận của Thiên Tư.

- Mặt anh dày thật!__Thiên Tư bấu môi khinh thường cũng cố với một tay mở cửa.

- Ha ha, em lần đầu biết sao vậy phải tập từ từ rồi.__Tử Phong cười lớn một tiếng, tinh thần rõ ràng rất thoải mái.

Tử Phong bế cô xuống lầu trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nhưng rồi trong mắt cũng chuyển sang ý cười trêu chọc.

- A, Thiên Tư bà không sao rồi làm tôi sợ mãi.__Tiểu Kỳ vừa thấy Tử Phong bế Thiên Tư đi xuống đã vui mừng hỏi thăm.

Mới sáng sớm vì sợ Thiên Tư xảy ra chuyện nên Tiểu Kỳ đã gọi điện báo Thiên Ân đưa cô đến nhà Tử Phong muốn xem tình hình như thế nào.

- Không sao, chỉ bồng một chút thôi.__Thiên Tư có chút không tự nhiên trong vòng tay anh trả lời.

Tử Phong chỉ cười gật đầu chào mọi người mới nhẹ nhàng đặt Thiên Tư ngồi lên sofa. Anh cũng ngồi xuống cạnh cô như lẽ đương nhiên.

- Ba, mẹ, hai bác mọi người khỏe ạ?__Thiên Tư lễ phép chào người lớn trong nhà.

- Mọi người khỏe, sức khỏe con như thế nào rồi?__ông Tử Nhạc mỉm cười gật đầu đại diện đáp lại.

- Cũng tốt hơn rồi ạ, nghỉ thêm vài ngày chắc có thể chạy nhảy rồi.__Thiên Tư cười đùa một chút.

- Tâm..à không phải bây giờ phải gọi là Thiên Tư rồi, con làm mẹ lo quá!__bà Ngọc Hoa đi lại nắm lấy tay cô khéo mắt đã đỏ rõ ràng vui đến phát khóc.

- Mẹ, mẹ không cần quan tâm con là ai cứ xem con như Tâm Di trước đây của mẹ thì được rồi._Thiên Tư vui mừng ôm bà Ngọc Hoa.

Trong lòng cô vô cùng biết ơn người mẹ này, nếu không có bà có thể có cô ngày hôm nay sao. Chính vì thế, trong lòng cô bà cũng đã trở thành mẹ ruột của cô từ lâu rồi.

- Ngoan, ngoan con gái ngoan!_bà Ngọc Hoa không kìm được xúc động một giọt lệ nhẹ rơi xuống.

Tất cả mọi người nhìn một màn này mà không khỏi xúc động. Ông Dương Thanh cũng vui mừng không kém nhìn hai mẹ con ôm nhau.

- Ba, ba cũng đến đây đi! Con cũng muốn ôm ba một cái._Thiên Tư ngẩng mặt hướng ông Dương Thanh giờ hai cánh tay muốn ông ôm.

Mọi người không khỏi phì cười vì hành động trẻ con của Thiên Tư. Tử Phong khẽ cười cốc vào đầu cô một cái, đứng dậy nhường chỗ cho ông Dương Thanh.

- Không nhèo!_Tử Phong máng cô một cái liền đi vào bếp muốn lấy gì đó cho cô ăn.

- A, anh là không được ôm nên ghen tị sao?_Thiên Tư xoa đầu đau nhức vì bị anh cốc.

Bước chân Tử Phong thoáng một cái khựng lại. Mọi người cũng vì vậy mà cười trêu ghẹo anh.

- Anh hai, anh cũng nhỏ nhen quá đi như vậy mà cũng ghen tị, haha._Tử An được nước trêu chọc ông anh cao cao tại thượng, khoái chí cười vang.

- Haizz...biết làm sao đây anh yêu Thiên Tư quá mà._Tử Phong không thấy ngượng một chút nào thở dài vút lại một câu khiến Thiên Tư đứng hình rồi đi thẳng.

Thiên Tư trợn mắt liếc theo sau anh, mọi người cũng vì vậy mà không thể không cười. Thiên Tư tự nhủ cô không bao giờ trêu chọc anh nữa, bởi vì mặt anh dày hơn mặt cô. Cho dù có ngượng cũng không đỏ mặt còn có khả năng phản bác lại, cô thì da mặt mỏng thật không chịu nổi sự sát thương từ câu nói của anh. Tuy vậy cô vẫn sẽ nhớ kĩ đây có thể xem là câu tỏ tình hay không nhỉ?

- Em trai lại đây, chị cũng muốn ôm hôn em một cái._Thiên Tư ôm ông Dương Thanh xong liền lớn tiếng nói hướng Kỳ Quân tỏ tình chị em thân thiết.

- Chị hai, không cần đâu. Em thấy hay là chị ôm anh Tử Phong đi để em đỡ khổ._Kỳ Quân ngồi cạnh Tử An mặt mày nhăn nhó.

Chuyện gì chứ chuyện này không thể, hai anh em nhà họ Du tốt nhất đừng đụng đến nếu không sẽ rất khó sống. Nhìn vào ánh mắt của người đi từ trong bếp ra lông tóc của Kỳ Quân đã dựng đứng hết rồi.

- Đành vậy, xem như em không có phước được chị ôm._Thiên Tư thở dài.

Chỉ thấy Tử Phong từ trong bếp đi ra cong môi cười hài lòng. Anh lại đưa một cốc sữa cho Thiên Tư, kèm theo một cái sandwich.

- Uống một chút đi, em còn yếu lắm đừng nhiều lời nữa.

Thiên Tư gật đầu nhận lấy, nhưng rõ ràng có chút không cam tâm vì bị anh chèn ép. Đừng tưởng cô không biết, Kỳ Quân không dám ôm cô còn không phải do anh sao? Lúc trước hai chị em cũng đâu có xa cách như vậy.

- Chị hai, chị còn chưa biết em là Thiên An có phải không?_Kỳ Quân nhàn nhạt mở miệng.

Thiên Tư vừa uống được một ngụm sữa, cổ nuốt xong nhưng lại ho sặc sụa. Cô ngất bao lâu mà có chuyện này xảy ra đây?

Tử Phong lắc đầu bất lực, ngồi bên cạnh cô vỗ vỗ lưng.

- Chỉ là chuyện nhỏ em không cần xúc động như vậy.

- Khụ...khụ, chuyện này là thật sao?

- Đúng vậy vừa công bố trước khi con nhớ ra nhưng vẫn chưa kịp nói đã xảy ra chuyện này rồi._ông Tử Nhạc mở miệng giải thích.

Thiên Tư gật gật đầu có chút thấu hiểu. Đúng là có một khoảng thời gian cô không nhớ gì, ngơ ngẩn ngần có lẽ vì vậy nên mọi người không có nói cho cô biết.

- Vậy thì tốt quá rồi._Thiên Tư bây giờ chuyển sang thái độ tươi cười.

Cô vẫn luôn sợ Kỳ Quân vì nghĩ mình là cô nhi mà mặc cảm. Bây giờ thì không cần lo lắng nữa. Nhưng thật ra chuyện này cũng làm cô vô cùng bất ngờ.

- Em cũng không ngờ mọi chuyện lại như vậy._Kỳ Quân gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng.

- Thật xin lỗi mọi người vì đã giấu lâu như vậy_Thiên Ân cũng nói một lời xin lỗi

- Xem như đây là chuyện vui, mọi người đừng suy nghĩ quá nhiều._bà Nhã Nhân khéo mắt cũng ửng đỏ vì xúc động.

Tất cả mọi người hiện tại cũng nở nụ cười vui mừng. Mừng cho những ngày tháng lưu lạc của Thiên Tư và Thiên Ân cuối cùng cũng đã trở về vị trí vốn có của mình. Thiên Tư ngược mặt nhìn Tử Phong, chỉ thấy anh mỉm cười nhìn cô. Mọi thứ giống như chưa hề có gì nghiêm trọng xảy ra.

Điện thoại Thiên Ân reo lên, anh ra hiệu xin phép mọi người đi ra ngoài nghe điện thoại. Thái độ của Thiên Ân có chút thay đổi sau khi nghe điện thoại, gương mặt anh giống như có một sự bất đắc dĩ khó nói.

- Tử Phong chúng ta có việc rồi._Thiên Ân nhẹ giọng nói.

Lúc này Tử Phong đang vuốt tóc Thiên Tư, tay anh hơi ngừng lại một chút mới ngẩng lên nhìn Thiên Ân. Anh khẽ thở dài chắc cũng đến lúc giải quyết rồi.

- Có chuyện gì nghiêm trọng sao?_Thiên Tư nhìn Tử Phong rõ ràng thấy sắc mặt anh hơi không bình thường.

- Không có gì, chuyện nhỏ thôi em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Anh đi giải quyết xong lập tức trở về._Tử Phong đứng dậy mỉm cười xoa đầu cô.

- Được. Cẩn thận một chút._cô mỉm cười không muốn truy hỏi.

Cô biết những chuyện Tử Phong không muốn nói cô cũng không thể ép. Có rất nhiều chuyện có thể cô không biết sẽ tốt hơn. Cũng giống như sự thật cái chết của ba mẹ cô, nếu cô không biết sẽ không gặp phải đại nạn. Ở một góc độ nào đó, cô nhận xét rằng đôi khi quá nhiều chuyện sẽ tự rước họa vào thân.

Tử Phong giống như không đành lòng rời đi, nhìn gương mặt hơi nhợt nhạt của cô vẫn không thể không đau lòng. Khẽ cúi đầu hôn lên trán cô một cái trước mặt mọi người.

- Ngoan, ngủ một giấc đừng suy nghĩ nhiều sau khi thức anh đã về.

Nói xong Tử Phong lập tức đi ra ngoài.

- Tiểu Kỳ anh cũng muốn hôn._Thiên Ân nói giọng bồn chồn, gương mặt long lanh nhìn Tiểu Kỳ.

Tất cả mọi người nhìn Thiên Ân và Tiểu Kỳ với ánh mắt tràn ngập ý cười. Tiểu Kỳ vừa xoay mặt còn chưa kịp trách móc anh, đã thấy anh hôn một cái lên mặt rồi chạy nhanh như bay.

- Nụ hôn này sẽ cổ vũ anh làm việc tốt đó bà xã._sau khi chạy còn bỏ lại một câu.

Tiểu Kỳ trợn mắt nhìn hành động của anh, sững sờ lời nào cũng không thể nói ra. Nhìn anh chạy đi ra ngoài chỉ có thể trách thầm, vừa bực vừa buồn cười. Cũng không ít lần anh làm như thế rồi cho nên Tiểu Kỳ cũng quen rồi. Chỉ là hiện tại có mặt người lớn nên không thể tránh khỏi ngượng ngùng, cúi gằm mặt.

- Bọn trẻ bây giờ cũng thật lộ liễu, thôi chúng ta đi nghỉ ngơi thôi._ông Du nở nụ cười lắc đầu bất lực.

Ba người già còn lại cũng hiểu, họ chỉ mỉm cười rủ nhau đi ra vườn sau uống trà trò chuyện.

- Bao giờ thì ba mẹ Thiên Ân đến, chúng ta không phải hẹn nhau cùng uống trà sao? Bây giờ đã mấy giờ rồi còn chưa đến?_bà Nhã Nhân cũng mở miệng nói làm giảm sự ngượng ngùng của Tiểu Kỳ.

- Con cùng Kỳ Quân đi ra ngoài đây.__Tử An cười cười nắm tay kéo Kỳ Quân rời biệt thự.

Không gian phòng khách bỗng trở nên im lặng, khi Tiểu Kỳ ngẩng đầu lên thì tất cả mọi người đã đi cả rồi chỉ còn Thiên Tư ngồi đối diện nhẹ nhàng uống hết sữa mà Tử Phong đưa cho cô.

- Da mặt bà cũng thật mỏng.__Thiên Tư môi cong lên cười trêu chọc.

- Bà thật giỏi ha còn dám trêu tôi. Nếu không phải Tử Phong nhà bà thì Thiên Ân cũng không làm như vậy.__Tiểu Kỳ trừng mắt oán giận

Thiên Tư rút cổ lại, đây gọi là mắng vốn sau? Bản tính Tử Phong từ trước đến giờ đâu phải không biết. Anh muốn làm gì liền làm cái đó, cũng không phải do cô không chế được.

- Được rồi, không cần tức giận đến vậy.__Thiên Tư nhin cười

- Hừ, nể bà còn đang bị thương nếu không là không xong với tôi đâu.__Tiểu Kỳ liếc mắt cảnh cáo.

- Thôi không đùa nữa, tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra sau khi chúng ta vừa ra khỏi biệt thự?__Thiên Tư chất giọng nghiêm túc nhìn Tiểu Kỳ.

Đáng lí chuyện này cô định hỏi Tử Phong từ khi mới tỉnh dậy kìa, nhưng nhìn thần thái của anh rõ ràng không muốn nói cho cô biết nên cô cũng chỉ có thể hỏi người khác mà thôi.

Tiểu Kỳ tròn xoe mắt nhìn Thiên Tư một lúc mới thu hồi tầm mắt. Bị Thiên Tư khơi gợi lại Tiểu Kỳ mới cảm nhận rằng chuyện xảy ra không phải mơ mà là thật. Vụ nổ quá lớn, chính bản thân cô cũng nhận tưởng bản thân không thể sống sót. Nhưng ông trời chắc cũng còn một chút thương tiếc. Tiểu Kỳ gương mặt điềm tĩnh di chuyển chỗ ngồi đến bên cạnh Thiên Tư, nắm lấy bàn tay Thiên Tư. Trên cánh tay cô vẫn còn dấu vết băng bó vì bỏng.

Lúc đó, sau khi mọi người thấy Khả Chiêu và Y Ngân xuống đến bậc thang cuối cùng. Mọi người vui mừng nhìn nhau, lập tức không chần chừ liền bước nhanh ra khỏi biệt thự. Vì chờ đợi Khả Chiêu cùng đi nên Tử Phong và Thiên Ân không hề bước ra khỏi biệt thự. Tử Phong thở dài trước đó đã nhờ Hạo Minh đưa Thiên Tư đi ra trước, Tiểu Kỳ cũng vì vậy mà bị Thiên Ân đẩy ra theo. Lối ra có hơi khó khăn, chỉ là một lối do cửa kính bị vỡ mà thôi. 3K đi ra trước mở đường. Lúc mọi người tập trung trên sân thượng thì tất cả cửa đã có người nhanh tay khóa lại tất cả rồi. Sự thật rõ ràng đã chứng minh rằng có người thật cố ý muốn chôn bọn họ trong biệt thự nhà họ Diệp.

Tình hình tệ hại hơn là do Thiên Tư cùng Tiểu Kỳ nhất quyết không đi. Các cô thà chết cũng nắm chặt tay người mình yêu chứ không thể bỏ đi như vậy. Một mực không muốn rời đi, cho đến khi Khả Chiêu và Y Ngân đi xuống họ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đến lúc đó đã thực sự không còn kịp nữa. Tiếng nổ đom đóp của thuốc nổ vang lên trong khoảng cách gần khiến mọi người bây giờ mới choàng tỉnh. Hạo Minh không chần chừ đẩy Tử Phong đi ra cùng Thiên Tư. Tử Phong không sợ chết chỉ là anh nhìn Thiên Tư đã sắp kiệt sức rồi nên nhanh chân muốn rời khỏi đó. Hạo Minh có thể nhận ra Thiên Tư thà chết bên cạnh Tử Phong cũng không cùng cậu ta sống vậy thì có cái gì phải mong đợi nữa đây.

Rồi Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ đi theo sau, tiếp đó là Khả Chiêu và Y Ngân, Hạnh Nghi cùng theo sau. Hạo Minh là người ra cuối cùng. Mọi người cùng đồng thời muốn chạy nhanh ra khỏi đó, nào ngờ đến phút quyết định có thể an toàn. Hạnh Nghi lại vấp ngã, Hạo Minh quay lại cứu Hạnh Nghi.

- Thiên Trầm!__Thiên Tư hoảng sợ muốn chạy đến cứu Hạnh Nghi.

Ngay sau đó, phía sau, Hạo Minh và Hạnh Nghi cũng vang lên những tiếng nổ triệu hồn người về cõi chết.

Tuy vậy, mọi người cũng đã rời khỏi vòng nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có thể nằm úp sấp nghe tiếng nổ vang. Mọi thứ nổ tung, hơi nóng phả ra ngoài. Những thuốc nổ được chất sẵn bên ngoài biệt thự cũng đồng loạt nổ, văng tứ phía. Có một số đã văng đến chỗ mọi người vì vậy tất cả đều không tránh khỏi bỏng. Vì quá hoảng sợ khi nhìn Hạnh Nghi bị vấp ngã sắp đe dọa tính mạng, thậm chí tay cô bị bỏng nặng nữa nên Thiên Tư ngất đi lúc đó. Mọi chuyện ở phía sau dĩ nhiên cô không biết.

Sau khi Thiên Tư ngất, Tử Phong lo lắng cũng chỉ có thể bế cô lên muốn nhanh chóng đưa đến bệnh viện. Nhưng mọi người đã quá khinh xuất, lượng thuốc nổ còn sót lại chưa nổ hết hiện tại lại một lần nữa nổ. Lượng nổ này lại gần Khả Chiêu và Y Ngân nhất, nhưng Khả Chiêu lại không để ý, Y Ngân đột ngột đẩy

Khả Chiêu ra hứng chịu một mình. Chỉ thấy Y Ngân ngã xuống, đôi chân đang bị lửa thiêu đốt. Khả Chiêu cùng mọi người hoảng loạn cởi áo khoác ngoài dập tắt lửa. Nhưng sau đó, vì quá sợ hãi Y Ngân cũng lâm vào tình trạng hôn mê.

- Y Ngân!

Khả Chiêu run rẩy ôm Y Ngân, nước mắt mờ mờ hòa quyện trút xuống như mưa. Khả Chiêu thật sự không nghĩ ra một ngày cô gái này vì cậu ta đánh đổi sinh mạng mình. Nhấn tưởng Y Ngân chấp nhận rời khỏi cùng cậu ta sẽ có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện kinh hoàng này. Tất cả mọi người dù không thích Y Ngân, nhưng nhìn cảnh Khả Chiêu ôm Y Ngân kêu gào khóc thảm thiết như vậy họ cũng chỉ có thể nhắm mắt đau đớn thay cho Khả Chiêu.

- Y Ngân em làm sao vậy, đừng rời bỏ anh. Y Ngân!

Mọi người đều sững sờ nhìn cảnh tượng trước mặt, Tiểu Kỳ mặt mày tái xanh. Thân thể cũng sắp mềm nhũn ra, hiện tại thân thể cô cũng chỉ có thể dựa vào Thiên Ân để đứng vững. Tất cả mọi người đều mặt mày lem luốc vì tro bụi bay lả tả trong không khí.

Không lâu sau đó, xe cấp cứu đến mọi người cũng theo đó đi khỏi nơi kinh hoàng xem chút lấy đi mười mấy mạng người.

Bảo vệ được tính mạng là một chuyện nhưng không thương tích thì không thể nào xảy ra. Ai cũng bị thương không ít cũng nhiều. Y Ngân được đưa vào phòng cấp cứu thật lâu bác sĩ mới đi ra thông báo một tin khiến Khả Chiêu sắp đứng không vững.

- Thật xin lỗi, tuy giữ được tính mạng nhưng đôi chân của cô Tạ e rằng không đi lại được. Do lượng thuốc nổ một số chưa nổ đã ngấm vào xương và bị nhiệt độ cao thiêu đốt xương cốt không chịu được nên đã ảnh hưởng nghiêm trọng.

Khả Chiêu quần áo xộc xệch, cà vạt lệch lạc. Chiếc áo sơ mi trắng đã lấm lem bùn đất cùng bụi khói vẫn chưa được thay. Cậu ta nghe xong mà như sét đánh bên tai. Cậu ta không ngại cô có trở nên như thế nào, nhưng cậu ta biết Y Ngân coi trọng đôi chân đến mức nào. Là một người mẫu không còn đôi chân thì không phải một đả kích nhỏ. Y Ngân có thể chịu nổi đả kích lớn lao như vậy sao?

Mọi người cũng không thể làm gì khác chỉ có thể an ủi Khả Chiêu bớt đau buồn mà thôi. Y tá đẩy Y Ngân từ phòng cấp cứu ra, Khả Chiêu nhìn vào gương mặt say ngủ của cô mà tim co thắt đau đớn.

Còn Hạnh Nghi bị bỏng nặng nơi cánh tay nên phải nằm lại bệnh viện, Hạo Minh không có gì nghiêm trọng nên ở lại chăm sóc Hạnh Nghi.

Thiên Tư nghe xong lời tường thuật lại mọi chuyện của Tiểu Kỳ mà tim như có một tảng đá đè ép khó thở vô cùng. Y Ngân tổn thương nặng nề. Đôi chân không còn có thể tiếp tục sự nghiệp sao? Cô có thể hình dung được chuyện này đối với Y Ngân có bao nhiêu đả kích. Tay Thiên Tư run rẩy nắm chặt tay Tiểu Kỳ.

- Là do tôi nên chị Y Ngân mới trở nên như vậy._Thiên Tư không kiềm được rơi nước mắt.

- Bà ngốc quá, đó không phải lỗi do bà._Tiểu Kỳ lau nước mắt cho Thiên Tư.

- Nếu tôi không xuất hiện cứ như vậy sống hết cuộc đời của Tâm Di có phải mọi chuyện đã không phức tạp như vậy.

- Đã bảo không phải lỗi của bà. Bà nên nhớ lúc bà gặp anh Tử Phong cũng bằng thân phận Tâm Di không phải sao? Điều này chứng tỏ cho dù bà ở cương vị nào, sống với thân phận nào thì cũng không tránh khỏi chuyện này được.

Thiên Tư gật gật đầu nhưng lại không kiềm được tiếp tục khóc ôm lấy Tiểu Kỳ mà khóc. Cô khóc cho niềm hạnh phúc của mình, cũng khóc cho nỗi bất hạnh của người khác mà cô đã gián tiếp gây nên.

63. Chương 63: Lắng Xuống Hay Gọi Lên?

Một đời người có bao nhiêu lần đau khổ, bao nhiêu lần hạnh phúc? Đôi khi vẫn nên bước tiếp trên hạnh phúc đừng nên ngoảnh đầu nhìn lại đau khổ.

Đôi khi tha thứ sẽ mang đến một điều kì diệu, đôi khi mang nặng hận thù lại tự đè ép bản thân vào ngõ cụt.

Bệnh viện An Bình

Căn phòng phủ một màu trắng, rèm thưa đu đưa. Y Ngân tựa người ở đầu giường, gương mặt xanh xao, đôi mắt vô hồn cứ nhìn vào một điểm nhưng thật chất trong mắt là một khoảng trống không có gì lấp đầy được.

Mấy ngày sau khi vụ nổ xảy ra, Y Ngân tỉnh lại biết đôi chân không cử động được nên vô cùng kích động. Cô như phát điên, khóc nức không ngừng. Không biết bao nhiêu lần bác sĩ phải tiêm thuốc an thần để cô ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại, Y Ngân vẫn không chịu nổi đả kích lớn này. Cô từ chối tất cả các cuộc gặp mặt, ngay cả Khả Chiêu cũng không thể vào. Trong phòng bệnh, dường như chỉ có một mình cô cùng vài y tá, bác sĩ lai vãng đến xem bệnh cho cô mà thôi.

Khả Chiêu không ngừng cầu xin cô để cậu ta vào chăm sóc cô nhưng thế nào cũng không lay động được cô. Khả Chiêu chỉ còn cách hằng ngày mang thức ăn đến nhờ y tá mang vào rồi cũng ngồi suốt ở bên ngoài phòng bệnh không rời một bước.

Y Ngân thở dài, khẽ lắc đầu cười tự giễu. Cô đã chẳng được gì sau bao năm cố gắng. Đến lúc cô muốn dừng lại thì mọi chuyện đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của cô nữa rồi.

Y Ngân cố nhích người với lấy cốc nước trên bàn, rất tiếc quá khó khăn. Đôi chân chôn trong chăn hoàn toàn không cử động được. Y Ngân hơi thở một nhọc, bộ dạng vô cùng chật vật.

“Choang”

Tiếng cốc thủy tinh rơi xuống nền gạch. Mảnh vỡ thủy tinh văng tứ tung. Nước cũng chảy lênh láng trên sàn gạch bóng loáng. Không gian yên lặng bị tiếng thủy tinh vỡ nát làm cho khuấy động.

Y Ngân bắt lực buông lỏng tay, nửa ngồi nửa nằm trên giường. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười. Trong ánh mắt có nỗi buồn ảm đạm cùng nỗi đau xé lòng.

Tiếng gõ cửa gấp gáp vang lên bên ngoài khiến Y Ngân choàng tỉnh.

- Y Ngân có chuyện gì, anh vào được không? Y Ngân cho anh vào đi!_tiếng Khả Chiêu vang lên.

Y Ngân lặng người, nhắm mắt hít sâu một cái, cô thật sự đã không còn một chút động lực nào để sống tiếp nữa. Cho dù có sống cũng không muốn liên lụy đến người con trai kia.

- Anh vào đi!

“Cạch”

Chỉ thấy Khả Chiêu sập vào đôi mắt hiện lên tia vui mừng đi vào. Bước chân chợt khựng lại trước những mảnh thủy tinh bị vỡ nát trên sàn. Nước vẫn còn đọng lại đó.

- Anh cho người dọn dẹp lại._Khả Chiêu hơi rầu rĩ nói.

Ánh mắt Khả Chiêu chuyển sang khuôn mặt nhợt nhạt của Y Ngân. Như muốn hỏi rằng chuyện gì đã xảy ra, lại không nói nổi lời nào. Y Ngân như chợt hiểu ra nghi vấn của Khả Chiêu chỉ nhàn nhạt cười.

- Em muốn uống nước.

- Được, anh lấy cho em._Mắt Khả Chiêu chợt sáng lên.

Chỉ thấy Khả Chiêu đi ra ngoài tìm một cốc thủy tinh khác đi vào rót nước cho Y Ngân. Đôi môi nhàn nhạt cười nhìn Y Ngân uống từng ngụm nước. Tận sâu trong đáy lòng Khả Chiêu cũng có một cảm giác ấm áp bao năm giống như đang dần trở về. Tiếc là nó đã không như ban đầu.

- Em còn muốn ăn gì không, anh ra ngoài mang vào cho em._Khả Chiêu mở miệng muốn hỏi ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

- Không cần, em khỏe nhiều rồi. Anh không cần phải hằng ngày đều ở ngoài đó về nhà nghỉ ngơi đi._Y Ngân đưa lại cốc thủy tinh cho Khả Chiêu đôi môi vẫn cười nhẹ.

Khả Chiêu ánh mắt thoáng u sầu, lại không muốn rời khỏi đây. Mấy ngày trước tinh thần cô vô cùng tệ cậu ta làm sao an tâm để cô ở đây một mình.

- Không sao hãy để anh ở đây.

- Em muốn yên tĩnh một mình suy nghĩ một thời gian._Y Ngân nụ cười tắt hẳn hơi nghiêng người nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ánh sáng nhàn nhạt từ bên ngoài hắt vào khiến gương mặt Y Ngân thoáng hiện lên chút gì đó thuần khiết. Gương mặt nhợt nhạt hiện tại ấy vậy mà không làm mất đi vẻ đẹp trên khuôn mặt, thậm chí còn có nét bi thương khiến tim người ta quặn thắt.

- Anh sẽ không nói gì chỉ yên lặng ngồi đây mà thôi.

- Em sẽ không làm điều dại dột nên anh không cần lo.

- Được, anh về. Nhưng anh muốn đưa em ra ngoài đi dạo một chút, đã mấy ngày rồi em không rời khỏi phòng như vậy thật không tốt cho sức khỏe.

YNgân hơi ngẩng mặt nhìn Khả Chiêu một lúc lâu mới nhẹ gật đầu. Trong phòng quả là không gian hơi ngột ngạt.

Bầu trời quang đãng, những đám mây trắng nhẹ trôi bồng bềnh trên bầu trời trong xanh. Tia nắng nhàn nhạt, xuyên qua kẽ lá. Từng khóm hoa lay động trong bồn hoa.

Gió nhẹ lướt qua, thổi tung mái tóc dài buông xõa tự nhiên của YNgân trong bộ đồ bệnh nhân màu xanh nhạt. Khả Chiêu đứng ở phía sau đẩy xe lăn cho Y Ngân. Đôi chân của Y Ngân thật sự đã không còn đi lại được.

Khả Chiêu đẩy Y Ngân dạo một vòng khuôn viên bệnh viện An Bình. Dưới những tán cây xanh mát, cũng có những bệnh nhân cùng người nhà đi dạo như hai người họ. Y Ngân không nói chỉ lặng lẽ quan sát cảnh vật xung quanh, khóe môi đôi lúc hơi cười cũng không rõ cô đã nhìn thấy gì hay nhớ đến cái gì. Khả Chiêu cũng không mở miệng, đôi khi im lặng vẫn tốt hơn nói ra những điều không nên nói.

- Anh xem đứa bé kia, có ba mẹ yêu chiều đến như vậy. Bị bệnh vẫn có thể chạy nhảy._Y Ngân đưa tay chỉ một đứa bé đang mặc đồ bệnh nhân vui đùa bên người thân.

Nhìn thần sắc đứa bé kia, nếu không mặc đồ bệnh nhân cũng không ai nhận ra trong người nó có bệnh. Đứa bé tầm bảy, tám tuổi gì đó. Khả Chiêu nhìn theo hướng tay Y Ngân chỉ, hơi ngẩn người một chút nhưng cũng không nói gì nhiều.

- Đúng vậy, đứa bé rất tốt số.

Y Ngân cười nhẹ với Khả Chiêu, khi xoay mặt lại đã thấy đứa bé tươi cười chạy đến gần cô. Trên tay đứa bé kia là một chùm hoa nhài vàng hoe, còn có vài nụ hồng bé tí được gộp chung.

- Chị thật xinh đẹp, em tặng chị bó hoa chúc chị mau hồi phục sức khỏe.

- Cảm ơn cô bé! Chị cũng chúc em mau hết bệnh._Y Ngân đưa tay nhận hoa lại hơi nhúm mày nhưng cũng không tỏ thái độ chán ghét.

Đây là bé gái có răng khểnh cười híp mắt, hai tay đưa bó hoa nhỏ mà nó hái từ bồn hoa. Đi theo sau là một cặp vợ chồng trẻ độ khoảng trên ba mươi, nhìn dáng vẻ vô cùng lịch thiệp và thành đạt. Không biết người chồng kể vào tai người vợ nói gì, chỉ thấy người vợ ánh mắt khó tin ngẩn người một lúc nhìn Khả Chiêu và Y Ngân. Sau đó hai vợ chồng lại tươi cười đi đến trước mặt hai người. Người chồng vỗ nhẹ đầu con gái lại bảo nó đi qua chỗ khác chơi. Bấy giờ mới nhìn Khả Chiêu tươi cười.

- Khả Chiêu đã lâu không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?_Hà Nghiệp nhìn Khả Chiêu hỏi thăm.

- Vẫn khỏe, anh chị vẫn khỏe chứ?

- Chúng tôi vẫn khỏe cảm ơn cậu. Đây là vợ tôi chắc cậu cũng biết nhỉ?__Hà Nghiệp vui vẻ cười.

- Biết, là sư tử trong ngành em sao lại không biết.__Khả Chiêu cười cười gật đầu chào hai người.

- Cậu quá khen rồi.__Hiếu Vân nhìn Khả Chiêu cười ngượng.

- Đây là bạn gái cậu sao?__Hà Nghiệp nhìn Y Ngân một cái rồi nhìn Khả Chiêu cười thân thiện hỏi.

Khả Chiêu hơi giật mình vì câu hỏi đột ngột này. Đột nhiên nửa muốn thừa nhận nhưng lại sợ Y Ngân không chấp nhận, nhìn bộ dạng chần chừ của Khả Chiêu hai vợ chồng Hà Nghiệp hơi nhú mày.

- Không phải chỉ là bạn bình thường thôi, em là Y Ngân rất vui được biết anh chị.__Y Ngân cười nhẹ đưa tay muốn bắt tay làm quen.

Khả Chiêu giật mình vì bị giành trả lời nhưng cũng không thể nói gì ngoài chuyện gật đầu thông qua.

- Thì ra là vậy,tôi còn tưởng hai người là một đôi trông thật đẹp đôi. Chị là Hiếu Vân. Còn đây là Hà Nghiệp chồng chị.__Hiếu Vân tươi cười bắt tay Y Ngân trong mắt không thể giấu nổi vẻ dịu dàng cùng vẻ chừng chạc thấu hiểu người khác.

Y Ngân cười ngượng, không khí có phần căng thẳng. Lúc trước cô cùng Khả Chiêu yêu nhau cũng không để nhiều người thấy nên cũng chưa ai nói hai người họ xứng đôi cả. Bây giờ mới biết hình như đã quá muộn rồi.

- Vợ tôi hay nói đùa như vậy đó nếu có gì thất lễ mong hai người đừng chấp.__Hà Nghiệp hơi cười ôm lấy vai Hiếu Vân.

- Không sao. Cô bé kia bị bệnh gì vậy, trông tinh thần có vẻ rất tốt sắp khỏi bệnh rồi có phải không?__Y Ngân nhìn cô bé chạy nhảy môi khê nở nụ cười.

- Là bệnh tim bẩm sinh đang trong ngày chuẩn bị phẫu thuật nên để con bé vui vẻ một chút.__ánh mắt Hiếu Vân thoáng buồn khi nhớ đến bệnh tình của con.

- Đứa bé tốt tính như vậy chắc sẽ bình an.__Y Ngân cũng nhẹ giọng khuyên.

Nhưng trong ánh mắt Y Ngân thoáng hiện một tia đồng cảm.

Hai vợ chồng Hà Nghiệp gật gù đầu nhìn theo đứa bé đang hào hứng hái hoa.

- Phải rồi Khả Chiêu cậu có gặp Hà Lam không?__Hà Nghiệp đột nhiên nhớ đến em gái nên hỏi.

- Có vài lần.__Khả Chiêu gương mặt điềm tĩnh trong mắt không hề dao động.

- Nó cũng chưa có bạn trai.__Hà Nghiệp hơi cười nhìn Khả Chiêu.

Lúc này cả Khả Chiêu cùng Y Ngân đồng loạt ngẩn người. Họ hiểu rõ trong câu nói của Hà Nghiệp là có ý gì. Sau một lúc, Y Ngân mới nhàn nhạt cười.

- Vậy thật tốt, em cũng đang chờ Khả Chiêu đưa bạn gái về cho em xem mặt.

- Ha ha, tôi chỉ nói thể thôi chứ còn tùy duyên đúng không Khả Chiêu?__Hà Nghiệp cười vui vẻ khi thấy Y Ngân thoải mái như vậy.

Chỉ có Khả Chiêu lòng trầm xuống, có gì đó đau nhói khi nghe Y Ngân nói như vậy. Giữa hai người họ thật sự đã không còn gì, đã chấm dứt từ năm năm trước rồi. Là tự Khả Chiêu nuôi hi vọng.

- Anh đừng trêu em.__Khả Chiêu cười cười xem như nói đùa.

- Thôi tôi không đùa nữa, bây giờ phải đưa con bé trở lại phòng bệnh rồi. Hai người tiếp tục dạo đi!__Hà Nghiệp nâng tay nhìn đồng hồ.

- Được, lần sau gặp lại.__Khả Chiêu gật đầu chào.

Hai vợ chồng Hà Nghiệp tạm biệt Khả Chiêu và Y Ngân sau đó bế cô bé kia lên hướng phòng bệnh vui vẻ một nhà ba người nói chuyện rồi đi.

Khả Chiêu và Y Ngân ở tại chỗ nhìn theo bóng ba người họ khuất dần sau hành lang bệnh viện.

Lúc này, tại hành lang bệnh viện Hà Nghiệp cùng Hiểu Vân đang đi sóng đôi cùng đưa con mình về phòng bệnh.

- Anh nói cô gái kia là người mẫu Y Ngân thật sao? _Hiểu Vân vẫn không khỏi kinh ngạc cuộc chạm mặt lúc này.

Hiểu Vân là nhà thiết kế thời trang trẻ được giới trẻ trong nước vô cùng yêu thích. Chính vì thế cô mới quen biết Khả Chiêu cũng là một thiên tài trong lĩnh vực thời trang. Dĩ nhiên trong giới thời trang cô cũng nghe danh tiếng của gia đình họ Tạ thậm chí cả cái danh hiệu cao ngất siêu mẫu Tạ Y Ngân cũng không ngoại lệ. Chỉ là trong tình hình hiện tại xuất chút cô đã không nhận ra đó là một người mẫu từng gây sóng gió trong giới người mẫu một thời.

Hà Nghiệp hơi nhíu mày nhìn cô nhưng cũng không nói chỉ âm trầm gật đầu. Hà Nghiệp cũng là một bác sĩ tài năng chuyên khoa về xương, khớp chỉnh hình. Anh chính là anh ruột của Hà Lam. Chính anh cũng kinh ngạc khi thấy Y Ngân trong bộ dạng vừa rồi. Chỉ là vụ nổ kia quá lớn, tin tức Y Ngân bị thương nặng do vụ nổ gây ra cũng bị báo chí và giới truyền thông bởi mớ đầy các mặt báo cùng các trang mạng xã hội. Nếu muốn giả vờ không biết cũng không được. Nhưng anh rút cuộc chọn cách giả mù giả điếc vờ như chưa từng nghe từng thấy, cũng dặn Hiểu Vân không được đề cập đến chuyện kia để tránh không khí ngượng ngập.

- Vậy anh có nghiên cứu về tình trạng thương tích của Y Ngân không? Có nằm trong chuyên môn của anh không? _Hiểu Vân khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp thoáng qua một tia mong đợi.

Hà Nghiệp thở dài nhìn vợ mình cũng không biết nên nói gì cho phải. Nếu thật nằm trong khả năng của anh thì anh cũng không từ chối tìm cách chữa trị cho Y Ngân chỉ tiếc...

- Chỉ xem sơ qua cũng chưa xem kĩ, ngày trước thầy Join có đưa cho anh xem có thể chữa hay không. Nhưng thật ra phần trăm hi vọng quá thấp.

Hiểu Vân không thể nói được gì chỉ âm thầm cầu chúc thay cho Y Ngân. Hà Nghiệp nhìn vợ mình vì một chuyện con con mà buồn phiền liền cười trấn an cô.

- Ba, ba chữa bệnh cho chị xinh đẹp đó đi! _cô bé ở trên tay ba mình giọng nói lãnh lớt như chú chim non.

- Được, ba sẽ cố gắng.

Hành lang bệnh viện lại một lần nữa nghe thấy tiếng nói cười của ba người, xa dần rồi khuất sau phòng bệnh.

Y Ngân và Khả Chiêu cũng không ở lại lâu sau khi gia đình Hà Nghiệp đi không lâu họ cũng trở về phòng. Không khí giữa hai người có phần ngượng ngập, không tự nhiên. Khả Chiêu bế Y Ngân trở lại giường cẩn thận đắp một phần chăn cho cô.

- Em nghỉ một chút đi! Anh ra ngoài mua chút đồ ăn khi tỉnh dậy là có thể ăn.

Y Ngân lẳng lẳng gật đầu liền ngoảnh mặt đi hướng khác. Khả Chiêu đứng đó một hồi lâu, ánh mắt nhìn thấy hàng mi thanh tú của cô rung động không tìm được muốn chạm vào mặt cô nói gì đó. Nhưng tay lại thu trở về lẳng lẽ đóng cửa đi ra ngoài.

Y Ngân hai tay nắm chặt ga giường, hàng lệ chảy dài. Đã thật sự chấm dứt, không thể quay lại. Cô hiểu quá rõ điều này. Y Ngân nhắm mắt muốn ngủ một giấc thật sâu nhưng không sao ngủ được. Trong đầu Y Ngân lại hiện lên những hình ảnh trong quá khứ. Không bao lâu sau, Y Ngân cũng thiếp đi trong nước mắt. Khi Khả Chiêu quay lại thì cô đã ngủ, cậu ta chỉ nhẹ nhàng đặt thức ăn ở một bên, ngồi ngắm từng góc cạnh trên gương mặt cô rồi thở dài. Mọi chuyện đã đi quá xa so với tưởng tượng của Khả Chiêu.

Biệt thự nhà họ Doãn.

Trong căn phòng bề thế uy nghi của mình, ông Hạo Ung gương mặt lạnh tanh tay nắm chặt tờ giấy vo tròn liền tức giận vứt mạnh vào sọt rác. Ông ta thầm oán trách tại sao lại sinh ra đứa con ngu ngốc kia. Nếu không phải Hạo Minh chạy đến biệt thự đó thì sẽ làm thay đổi kế hoạch của ông ta sao. Chính vì sợ Hạo

Minh xảy ra chuyện nên ông ta đã không cho người hạ lệnh phát nổ căn biệt thự trước khi thấy Hạo Minh ra ngoài. Cũng chính vì vậy mà mọi thứ đều bị phá hỏng.

Bây giờ cái gì cũng không còn, mọi thứ đổ vỡ. Cái ông ta nhận được không chỉ là tin tức cô gái họ Diệp kia vẫn còn sống, thậm chí còn nhận tin tức Tử Phong đang tiến hành đưa đơn kiện ông ta ra tòa. Trong lòng ông ta không chỉ oán hận mà còn có chút run rẩy không nói nên lời.

Chuyện này nếu là thật thì công sức mấy năm qua của ông ta coi như đổ sông đổ biển. Phải chăng số phận của một con người chính là không thể tránh khỏi cái giá mà mình phải trả. Ông ta nợ bà Diệp một khối gia sản, tổn thương bà một khối tình cảm thậm chí nợ gia đình họ Diệp một sự bình yên. Ông ta cũng đã nợ mẹ Hạo Minh một chân tình, nợ Hạo Minh tình thương của một người cha. Bây giờ phải đền trả lại tất cả. Nhưng cho dù thế nào sự cố hôm nay cũng không hề nằm trong dự định của ông ta. Tuyệt đối ông ta sẽ không để kết quả tệ hại kia diễn ra. Ánh mắt u ám như màn đêm của ông Hạo Ứng lại lóe lên một tia hung tợn.

- Chủ tịch bây giờ bên Tử Phong đã hành động rồi, tôi e rằng lần này cậu ta sẽ không bỏ qua đâu. _người cận vệ nhìn sắc mặt âm trầm của ông Hạo Ứng cũng không biết ông ta thật sự đang nghĩ cái gì.

- Cứ tiếp tục theo dõi chưa chắc đã là thật, đôi khi là tin tức tung ra muốn tự chúng ta chui vào rọ thoi. Máy trò này cũng quá cũ rồi, Tử Phong dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mới chập chững bước vào đời.

Đưa ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, tiếng hít thở đều đều cùng tiếng gõ vang lên làm không khí trong phòng có chút quỷ dị lạ thường.

Người cận vệ nghe vậy hơi cong môi cười, gật đầu xem như đã hiểu. Lại nhận lệnh đi ra ngoài làm việc.

Tử Phong ngồi ngay ngắn trên ghế xoay, ánh mắt lạnh đậm liếc tập tài liệu. Thoáng cái sắc mặt trầm xuống. Một lần nữa vứt tập tài liệu trở lại trên bàn, hơi nghiêng người trên ghế xoay đưa tay xoa xoa thái dương đau nhức.

- Vẫn không có kết quả gì sao? _3K căng thẳng đứng một bên chờ đợi kết quả mà Tử Phong vừa xem qua.

- Có nhưng không đủ. _Tử Phong ngẩng đầu có chút bất lực trả lời.

Mấy ngày trước, sau khi vụ nổ xảy ra, anh cùng Thiên Ân liền đến tìm cảnh sát thành phố để phối hợp điều tra. Bởi vì hai người cũng có mặt trong vụ nổ đó nên những gì hai người cung cấp cho cảnh sát điều tra sẽ vô cùng thiết thực. Tuy nhiên, họ vẫn không thể tìm cách nào để nói rằng do người đàn ông kia chủ mưu và cũng không thể tìm ra động cơ gây án. Tử Phong cũng sử dụng hết tiềm lực của FA để điều tra nhưng chỉ là một chút thông tin không đáng kể.

- Vậy phải làm thế nào chẳng lẽ để ông ta nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật, giết người không cần đền mạng sao? _Thiên Ân khuôn mặt tức giận kèm chút bất lực.

Tử Phong xoay người nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nắng nhạt lan tỏa bao phủ thành phố. Anh giương mắt nhìn xa xăm một lúc lâu mới chậm rãi nói ra ý định của mình.

- Còn một cách.

- Cách gì? _3K và Thiên Ân mắt sáng như tinh tú, gương mặt đang căng thẳng thoáng giãn ra thoải mái.

- Nhân chứng sống Y Ngân. _Tử Phong nói nhưng rõ ràng trong giọng nói có thứ bất đắc dĩ khó nói.

- Y Ngân? _Thiên Ân một lúc lại trợn mắt kinh ngạc.

- Phải, dù chưa chính thức hỏi cô ta vì sao biết cách lừa Thiên Tư đến biệt thự cũ nhưng có hơn chín mươi phần trăm có thể khẳng định rằng người điều khiển Y Ngân là ông ta chỉ cần Y Ngân chịu ra làm chứng chắc chắn màn kịch sẽ hạ màn.

- Nhưng tình trạng sức khỏe Y Ngân rõ ràng không cho phép. Mấy hôm trước khi cảnh sát đến lấy khẩu cung cô ta đang trong tình trạng kích động vô cùng. Hiện tại chúng ta muốn cô ta ra trước đám đông làm

chúng với thân phận của cô ta trước báo chí truyền thông đây là một đả kích rất lớn._3K nhúu mày nhìn ra sự bất đắc dĩ trong mắt Tử Phong.

Thiên Ân cùng Tử Phong nhẹ gạt đầu cũng không phản bác. Tử Phong cũng đã nói rồi đó là cách cuối cùng hiệu quả nhất. Tuy nhiên, anh cũng không phải máu lạnh đến mức bắt một người bị tổn thương tinh thần nặng nề như Y Ngân chịu thêm đả kích của dư luận. Nếu Y Ngân ra làm chứng chẳng khác nào thừa nhận cô là đồng phạm. Chuyện cô ta muốn tổn thương Tiểu Kỳ và Thiên Tư hai cô cũng không muốn truy cứu nữa, chỉ xem như một sự cố nhẹ mà thôi.

- Thiên Tư không kể cho mày biết cô ấy đã thấy được những gì năm đó sao?_Thiên Ân đột ngột nhớ đến một người cực kì quan trọng.

Tử Phong ngẩn người một lúc hơi trầm tư suy nghĩ. Nhưng sau đó thở dài lắc đầu.

- Không có.

- Cô ấy không nói mày không biết hỏi sao?_Thiên Ân liếc xéo anh một cái.

- Mày nghĩ chuyện này có thể mở miệng được sao?

Tử Phong nói không sai, sự đau thương kia không phải anh không biết. Một người luôn muốn che chở cô, yêu thương cô anh sẽ không đi khơi gợi chuyện vốn nên quên đi. Lại nhớ đến ngày hôm đó sau khi từ sở cảnh sát trở về. Tử Phong mệt mỏi, mở cửa phòng liền muốn đi vào phòng tắm cho thoải mái. Chỉ thấy sau lưng một thân ảnh xuất hiện, vòng tay ôm anh từ phía sau. Cô nhỏ giọng hỏi anh vừa gặp phải chuyện gì. Anh không thể nào nói mình đến sở cảnh sát điều tra vụ việc kia được nên đành gạt cô bảo là giải quyết chuyện của tập đoàn.

Cô không nói gì chỉ tựa vào lưng anh nhỏ giọng nói lại như cầu xin.

- Tử Phong, anh có thể không cần điều tra lại những chuyện đã xảy ra không?

Anh lúc này mới ý thức được rằng Thiên Tư muốn xóa tất cả những ân oán trước đây. Xem chuyện cũ như gió thoảng qua tai. Tuy nhiên anh lại không bỏ qua được. Tuy nhiên anh cũng chỉ có thể yếu ớt mỉm cười ôm lấy cô đồng ý.

- Được.

Cho đến bây giờ anh không biết mình đang làm đúng hay làm sai. Lại có cảm giác anh đang làm chuyện xấu xa sau lưng cô. Mặc dù biết một ngày nào đó cô nhìn ra nhưng anh không có cách khác. Anh làm như vậy là bảo vệ cô, bảo vệ tình yêu của hai người. Cô đã mở miệng cầu xin bảo anh làm sao hỏi những chuyện trước kia nữa đây, đành im lặng như vậy ở cạnh cô mà thôi.

Tử Phong thất thần nhớ lại không tìm được lại thở dài.

- Hay để tao hỏi?_Thiên Ân nhìn Tử Phong một lúc thất thần lại đưa ra ý định.

- Không được._Tử Phong không khách khí bác bỏ.

- Tại sao?

- Thiên Tư có ý định từ bỏ.

Thiên Ân kinh ngạc một hồi lâu mới cup mắt xuống cũng không còn lời nào để nói. Thật sự đối với Thiên Tư mà nói thì đây là một đả kích không nhỏ nên không thể ép cô được.

64. Chương 64: Không Bỏ Xuống Được

Yêu là không hối tiếc, không màng những gì đã cho đi. Đôi khi biết nó không có kết quả vẫn không ngừng hi vọng.

Yêu quá nhiều nên dù biết đau khổ cũng không thể quên đi, không thể bỏ xuống một cách dễ dàng. Nếu cần thời gian có lẽ sẽ rất lâu.

Biệt thự họ Doãn

Hạnh Nghi co ro trong phòng, nửa nằm nửa ngồi bên giường. Mái tóc xoăn, nâu đỏ được thả tự nhiên, khuôn mặt lạnh nhạt không trang điểm nhìn thần sắc có chút nhợt nhạt. Ánh mắt mờ lung như đang tìm hướng đi. Cô có cảm giác trống rỗng, suy nghĩ miên man bàn tay không tự chủ siết chặt, nắm lấy ga nệm. Cô còn nhớ mấy ngày trước khi còn nằm viện, Thiên Tư có đến thăm cô. Hai chị em nói chuyện rất lâu và cũng rơi không biết bao nhiêu nước mắt. Từng câu nói của Thiên Tư vẫn vang lên bên tai cô.

- Thiên Trầm về nhà với chị đi_Thiên Tư ngồi bên giường bệnh nhẹ nắm lấy tay cô.

- Em không thể.

- Tại sao? Chị em chúng ta khó khăn lắm mới gặp lại, em định lại bỏ mặt chị sao?_đôi mắt Thiên Tư rưng rưng.

- Em không thể xa Hạo Minh._Hạnh Nghi gương mặt kiên quyết nhìn Thiên Tư.

Thiên Tư một lúc kinh ngạc nhưng cũng dần hiểu ra. Thiên Tư đã không hiểu sai, cô từ đầu đã đoán biết trước Hạnh Nghi đối với Hạo Minh hoàn toàn không phải là tình cảm anh em bình thường. Cô cũng biết Hạnh Nghi sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy nhưng là ở bên cạnh người đàn ông kia...thật sự vô cùng nguy hiểm.

- Em về với chị vẫn có thể gặp Hạo Minh.

- Không được, em không muốn để anh ấy một mình.

Thiên Tư khẽ thở dài cô thật sự không có cách lay chuyển được Hạnh Nghi. Hạnh Nghi đã lựa chọn ở bên Hạo Minh dù biết người con trai này có thể cả đời cũng sẽ không yêu cô.

Lúc đó, chính Hạnh Nghi cũng không biết bản thân yếu đuối đến như vậy. Từ lúc được cứu đi, cô đã tự nhủ bản thân phải kiên cường, cứng rắn. Hơn mười năm qua cô đã làm được, nhưng cho đến hôm nay khi phát hiện chị mình còn sống cô mới biết mình thật yếu đuối. Người chị cô vừa thương vừa hận. Người từng chiếm nhiều tình thương yêu và tin tưởng của ba mẹ, người từng lấy đi tim Tử Phong. Cô đã bỏ cuộc vì cô nghĩ tất cả những thứ Thiên Tư có được là xứng đáng, những thứ Thiên Tư lấy đi cũng không có liên quan đến cô. Nhưng hiện tại ngay cả tim của Hạo Minh Thiên Tư cũng lấy đi rồi.

Từ khi biết Hạo Minh cô đã từ bỏ Tử Phong, cô nghĩ Tử Phong không chọn cô thì cô cũng không cần níu kéo. Và kể từ khi sống chung với Hạo Minh, cô đã thật sự nuôi hi vọng một ngày Hạo Minh sẽ cho cô một chút tình cảm. Ngày cô được cứu về, khi Hạo Minh nhìn thấy cô hiện lên tia vui mừng nhưng sau khi biết cô là Thiên Trầm lập tức thay đổi thái độ. Hạo Minh đối với cô không quá lạnh nhạt nhưng cũng chưa từng nhìn cô ánh mắt tràn đầy tình cảm như đối với Thiên Tư, đôi lúc giống như một sự khó xử nào đó.

Ngày ở biệt thự cũ, khi nghe Hạo Minh nói cậu ta làm tất cả những thứ tổn hại đến Tử Phong là vì Thiên Tư, tim cô đau lắm. Nhưng cô không thể nói nên lời, cô mạnh mẽ không để bất cứ một giọt nước mắt nào trào ra. Tuy nhiên, cô không ngăn được tim cô đang nhỏ từng giọt máu, từng giọt từng giọt được rút cạn. Cô không còn cảm nhận được nó đau đến mức nào chỉ biết hiện tại chỉ cần chạm nhẹ liền đau đớn vô cùng.

Cho dù trong mấy ngày qua, Hạo Minh không ngừng chăm sóc cô. Tuy vậy cô vẫn có thể cảm nhận cậu ta không hề vui. Ánh mắt luôn thoáng qua nét u buồn đặc biệt khi chạm mặt cùng Thiên Tư. Ngày ở bệnh viện cô có thể cảm nhận được ánh mắt lung tung cùng buồn bã của Hạo Minh. Lúc đó, cô cũng không thể làm gì khác ngoài việc ngoảnh mặt đi như chưa từng thấy.

Hạnh Nghi lại một lần nữa thất bại, cô mãi cũng không thể bước vào được tim của Hạo Minh. Mặc dù cậu ta đã nói rất nhiều lần, bảo cô hãy quên đi, hãy tìm một người khác tốt hơn. Nhưng cô cũng không sao dứt bỏ được. Tình yêu được vun đắp lâu như vậy có thể bỏ xuống được sao? Mặc dù biết là đau nhưng tim cô không tự chủ được cô vẫn muốn cho cô và Hạo Minh một cơ hội. Hạnh Nghi nhắm mắt hai hàng lệ chảy dài.

Chẳng lẽ cô phải tập quên đi Hạo Minh, tập quên đi tháng năm ở cạnh nhau. Tập quên đi cái quan tâm yêu thương của Hạo Minh dành cho cô. Dù biết cậu ta chỉ quan tâm cô như em gái nhưng vì sao cô vẫn lưu luyến, cô thà mãi được Hạo Minh quan tâm như vậy. Cô không muốn phủ nhận, cô sợ một ngày nào đó ngay cả ở bên cạnh Hạo Minh cũng không có cơ hội.

“ Hạo Minh! Anh nói xem em làm sao bỏ xuống được đây?”

Ở một phòng khác trong biệt thự, Hạo Minh cũng không vui vẻ gì. Cậu cầm tấm ảnh người con gái ấy mà nhìn. Ngắm một lúc đến thất thần, không thể quên được. Tình yêu kia cũng không bỏ xuống được. Ngày gặp Thiên Tư ở bệnh viện cậu ta nghe tim đập mãnh liệt. Nhìn vào đôi mắt kia bao nhiêu tình cảm không ngừng dâng trào. Nhìn bàn tay cô đang nắm chặt lấy tay Tử Phong không biết trong tim cậu ta có bao nhiêu đau khổ không nói nên lời.

Nghe Thiên Tư chủ động muốn nói chuyện với cậu ta, thật sự cậu ta có cảm giác áp lực vô cùng. Quả nhiên như cậu ta nghĩ cô muốn nói rõ tất cả.

Ngày đó, nắng dịu cơn gió thoảng qua thổi tung mái tóc Thiên Tư. Thiên Tư cùng Hạo Minh ngồi tại một băng đá tại khuôn viên bệnh viện. Thiên Tư giương mắt nhìn xa xăm, tâm trạng cũng vô cùng phức tạp. Hạo Minh dù có cảm giác hoảng sợ một chút nhưng trên gương mặt vẫn bình tĩnh. Tay Thiên Tư nắm chặt túi xách, cô đang không biết phải cư xử với người con trai này thế nào.

- Em muốn nói với anh một chuyện._Thiên Tư nhẹ giọng nói.

Cứ ngỡ rằng giọng nói kia đã lâu rồi Hạo Minh không được nghe, cái giọng nói dịu dàng nghe ra chứa nhiều tâm sự. Phải, cô đã khác rồi. Cô không còn là cô bé ngây thơ hồn nhiên ngày nào khi gặp cậu ta sẽ một tiếng anh Hạo Minh, hai tiếng anh Hạo Minh. Cô đã trải qua nhiều sóng gió, đau thương thậm chí trong số đó còn do cậu ta gây ra.

- Em cứ nói anh sẵn sàng nghe.

- Mẹ anh vẫn còn hận mẹ em chứ?_Thiên Tư bây giờ mới xoay mặt đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Hạo Minh.

- Có thể là còn._Hạo Minh đan chặt tay có chút run rẩy trong lòng.

Hạo Minh nhếch môi cười nhưng nụ cười chua xót. Cậu ta từ khi nào trở nên như vậy. Cậu ta lại yêu con gái người phụ nữ đã cướp đi trái tim của ba cậu. Mẹ cậu cũng chưa bao giờ nói ra rằng hận mẹ cô nhưng cậu ta biết bà lúc nào cũng ôm hận. Cho dù biết người kia đã chết bà vẫn không bỏ xuống hận thù được mà sinh bệnh.

- Bà vẫn có thể chấp nhận Thiên Trầm ở cạnh anh sao?

- Bà ấy không được biết thân phận của Thiên Trầm.

Thiên Tư ngạc nhiên nhìn Hạo Minh, cô không nghĩ sống chung một thời gian dài như vậy mà mẹ Hạo Minh vẫn không biết thân phận của Thiên Trầm.

- Anh chấp nhận yêu người con gái con của người phụ nữ đã khiến mẹ anh đau khổ sao?_Thiên Tư lại lần nữa nhìn ra bên ngoài, dòng người đi đi lại lại.

Từ nhỏ cô cũng đã quen biết Hạo Minh. Nhưng có một lần cô đã nhìn thấy mẹ Hạo Minh giận dữ khi thấy mẹ cô. Bà còn không ngừng đổ lỗi cho mẹ cô nên bà mới bị người đàn ông kia ghê lạnh.

- Nếu anh nói từ đầu anh đã không xem trọng việc đó.

Đúng như lời Hạo Minh nói, nếu ngay từ đầu cậu ta xem trọng việc đó thì đã không nhất quyết yêu cô, phải có được cô. Chính vì nhiều lần cậu nhắc đến cô trước mặt bà mà bà càng ngày càng hận mẹ cô. Dần lớn, cậu ta đã hiểu và không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa. Tuy nhiên, bắt cậu ta ngừng yêu cô là chuyện không thể nào.

- Như vậy cũng tốt._Thiên Tư điềm đạm cười, ánh mắt như có ánh sáng phản chiếu.

- Tốt?_Hạo Minh giật mình nhìn chằm chằm cô.

- Phải, vì em muốn gửi Thiên Trầm cho anh chăm sóc. Nếu anh coi trọng chuyện đó thì làm sao em nhờ anh chăm sóc Thiên Trầm được.

- Em đang đẩy tình yêu anh cho người khác sao?_Hạo Minh nhếch môi cười, ánh mắt chuyển sang lạnh nhạt.

- Em không đây là muốn anh nhìn rõ lại thôi. Anh hãy nghĩ kĩ lại, em cũng không muốn anh đau khổ. Tình cảm giữa em và anh mãi chỉ là bạn không tiến thêm được. Anh cũng biết trong tim em từ trước đến giờ cũng chỉ có một mình Tử Phong mà thôi. _Thiên Tư tay nắm chặt, gương mặt nghiêm túc.

- Em nghĩ nói như vậy thì anh buông xuống được sao? Anh đã đợi hơn mười năm vẫn có thể đợi tiếp. _giọng Hạo Minh hơi lạc đi vì sợ.

Cậu ta sợ sau cuộc nói chuyện này cô và cậu ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa, cũng không được trò chuyện như vậy nữa.

- Em chỉ muốn anh và Thiên Trầm được hạnh phúc. Tình yêu anh dành cho em hãy xem như một kỉ niệm của tuổi thơ, anh hãy gấp nó lại và cất nó vào một nơi nào đó không thể tìm lại và hãy bắt đầu một tình yêu mới. Anh thấy không, giống như bậc cha mẹ của chúng ta, họ vì yêu sinh hận đã được gì chưa?

- Vậy em nghĩ anh có thể yêu Thiên Trầm hay sao? Nếu yêu đã không đợi đến bây giờ.

- Không có chuyện gì là không thể. Tình cảm là một chuyện thật khó nói. Cho đến bây giờ em chỉ xin anh một điều này thôi. Anh hãy ở bên cạnh và chăm sóc Thiên Trầm thay em. Đó là điều duy nhất mà Thiên Trầm cảm thấy hạnh phúc, cũng là thứ mà em có thể làm cho nó. Mà điều đó cũng chỉ có anh mới giúp được.

- Em nghĩ anh sẽ đồng ý sao?

- Em không biết. Chỉ là em cảm nhận anh cũng đã có tình cảm với Thiên Trầm là anh cố chấp phủ nhận. _Thiên Tư môi cong nhẹ.

Hạo Minh nhìn cô như có gì đó không rõ ràng, có gì đó rối ren. Chờ một lúc không nghe Hạo Minh phản ứng Thiên Tư lại nói tiếp.

- Anh vẫn luôn cho rằng hình ảnh của Thiên Trầm chỉ là thay thế em vì lúc trước chúng em giống nhau như hai giọt nước. Anh sợ sẽ tổn thương Thiên Trầm. _lời nói của Thiên Tư vang lên lại bị gió cuốn đi.

Nhưng thật chất nó vẫn văng vẳng bên tai Hạo Minh. Có thật như Thiên Tư nói hay không? Tình yêu không bỏ xuống được của cậu ta bấy lâu dành cho cô lại dễ dàng bị một vài câu nói của cô dập tắt sao? Nhưng thật sự cô chỉ có thể cười khi ở bên Tử Phong mà thôi. Dù biết nhớ đến cô thật nhiều nhưng Hạo Minh cũng không biết phải làm thế nào. Dù sao yêu thương cô cũng là điều mà Hạo Minh không bao giờ hối tiếc.

Mới sáng sớm Tử Phong đã rời khỏi nhà, anh chỉ nói với cô là đến tập đoàn nhưng Thiên Tư vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Ngày nào anh cũng về rất khuya, đôi lúc cô chờ anh về mới ngủ đôi lúc cũng đi ngủ trước. Có hôm cô vào phòng ngủ nhưng mắt cũng không nhắm được. Không biết đến bao lâu, Thiên Tư sắp chìm vào giấc ngủ, một tiếng mở cửa nhẹ nhàng, sau đó tiếng bước chân khê khàng cũng ngày một tiến gần đến bên giường cô. Thiên Tư muốn mở mắt nhưng đột nhiên lại cứ muốn nhắm mắt như vậy cảm nhận. Vì cô biết đó là anh.

Một nụ hôn nhẹ nhàng rơi trên trán cô, Tử Phong cẩn thận chỉnh lại góc chăn cho cô. Nhìn vào gương mặt Thiên Tư anh có một cảm giác bất đắc dĩ vô cùng. Ánh sáng vàng nhạt chiếu khắp phòng, lưu lại vùng sáng nho nhỏ trên gương mặt cô. Cái nhìn của Tử Phong khiến Thiên Tư thoáng run rẩy trong lòng.

Tử Phong chỉ như vậy lặng lẽ nhìn cô một hồi lâu rồi cũng rời khỏi phòng trở về phòng mình. Nếu như lựa chọn anh vẫn chọn không buông tha cho người đàn ông kia. Cho dù cô biết cũng nhất định hiểu cho anh.

Tử Phong đi không lâu, sự yên lặng trong căn phòng một lần nữa trở lại. Thiên Tư mở mắt nhìn cánh cửa phòng đóng kín, đầu đó có sự lo lắng. Cô biết chuyện cô yêu cầu anh ngày trước sẽ gây khó cho anh. Nếu anh chọn làm theo cách của anh cô cũng sẽ như vậy coi như không hay, không biết. Đến khi anh chịu nói hoặc đã là cô vô tình biết thì mọi việc đã xong rồi.

Màn đêm tĩnh lặng, Thiên Tư một lần nữa chìm vào giấc ngủ. Tử Phong lại không ngủ được nhìn vào ảnh của Thiên Tư lại có chút buồn rầu. Trong bóng tối, sợi dây chuyền trên cổ anh phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Sự thật là sự thật anh sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai tổn hại đến cô.

Buổi sớm mai lại đến, như mọi ngày Thiên Tư tựa mình ngồi dậy. Cô cứ thử người như vậy nhìn ra cửa sổ một lúc lâu. Không hiểu sao trong lòng cô có rất nhiều cảm xúc vô cùng phức tạp.

Bên ngoài, tán cây rung rinh đánh động lũ chim rủ nhau bay đi. Những cơn gió nhẹ lướt qua, rồi thổi nhẹ vào bên trong phòng. Thiên Tư liếc mắt nhìn những tia nắng yếu ớt đang nóng dần lên khẽ cười. Cô đang nghĩ đời người cũng giống như ngày và đêm vậy. Đêm rồi cũng sẽ sáng, ban ngày rồi sẽ có đêm đến. Cuộc đời của cô cũng gần tương tự như vậy. Cô từng nghĩ mình có một cuộc sống sung túc, không lo không nghĩ nhưng cũng không ngờ một ngày cô cũng lâm vào tình trạng đen tối, phải hứng chịu một tấn thảm kịch. Để đến hôm nay cô cũng không biết mình đang sống trong hạnh phúc hay bi kịch?

- Thiên Tư! Anh vào được không? _giọng nói trầm thấp vang lên bên ngoài phòng còn kèm theo tiếng gõ cửa không mạnh không nhẹ.

Thiên Tư giật mình, nhăn nhăn mặt vò đầu bứt tóc. Cô dậy rồi mà còn chưa vệ sinh cá nhân. Tiếng bên ngoài không phải là của Tử Phong sao. Thiên Tư có chút vui cũng có chút thắc mắc hôm nay anh không đi sớm như mọi khi nữa sao.

- Chờ em một chút em còn chưa dậy.

Tử Phong ngẩn người một lúc lại khẽ cười.

- Em chưa dậy lại có tiếng trả lời sao?

- A, ý của em là chưa chuẩn bị cho người khác gặp.

- Anh là chồng chưa cưới của em không phải người khác.

Thiên Tư ngêhệ mặt ra một lúc mới nhớ đến chuyện này. Từ đó đến giờ cô cũng chưa từng nghe anh đề cập đến cụm từ này nên bây giờ nghe hơi trái tai một chút.

- Chồng chưa cưới cũng không được. _mặt Thiên Tư ửng hồng liền chạy biến vào nhà vệ sinh.

Chỉ nghe tiếng sập cửa ở bên trong, Tử Phong nhú mày hơi cười lại nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Anh biết cô chắc là vào phòng vệ sinh mất rồi. Chẳng qua thấy chân cô vừa bị bong nặng sợ cô đi lại không tiện mà thôi. Nghe cô bước chân nhanh nhảy như vậy chắc là không sao rồi. Mấy ngày hôm nay, anh luôn bận rộn thường đi trước khi cô dậy và về khi cô đã ngủ nên cũng không có thời gian chạm mặt. Dù mỗi đêm anh đều ghé qua phòng cô nhìn cô một lúc nhưng vẫn muốn nhìn thấy cô, nói chuyện với cô.

Tử Phong ngồi lên ghế xoay cạnh bàn đọc sách. Ánh mắt sâu thẳm nhìn quanh, cho dù là đã quen với căn phòng nhưng cảm giác biết có một cô gái tồn tại ở đây tốt hơn nhiều. Anh lại xoay người hướng ra cửa sổ, khẽ nhắm mắt như cảm nhận gì đó. Cảm nhận thứ dịu nhẹ của làn gió hoặc một chút ấm áp của nắng. Thật ra anh đang cảm nhận cô gái đang đến bên cạnh mà thôi.

Thiên Tư thay đồ xong, mở cửa ra chỉ thấy một con người cao cao ngồi tại bàn sách của cô. Dáng ngồi của anh rất thanh thản giống như mọi gánh nặng đã được trút bỏ vậy. Thiên Tư khẽ cười, cô chỉ nhìn thấy dáng anh bận rộn là thu hút cũng không nghĩ đôi lúc anh bỏ hết tất cả qua một bên cũng có một nét đẹp ấm áp như vậy.

Nhẹ cúi người vòng tay qua cổ anh, ôm lấy anh từ phía sau. Tử Phong khẽ cười bắt lấy tay cô ở trước ngực anh. Nhưng anh cũng không mở mắt, giống như cho dù không mở mắt anh vẫn biết cô đang cười, biết hết mọi xúc cảm của cô.

- Anh đang nghĩ gì? _Thiên Tư khẽ hỏi.

- Không có.

- Người có đầu óc như anh mà đôi lúc cũng không suy nghĩ sao?

Tử Phong nhú mày, xoay người về phía cô ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

- Đang nghĩ làm sao để giữ em thật chặt.

- Anh đã không phải ôm rất chặt sao? Định làm em ngạt thở mới gọi là chặt sao?

- Chưa đủ._Tử Phong nhẹ nói nhưng chất giọng rõ ràng hơi trẻ con một chút.

Thiên Tư bật cười, cô và anh thật sự cũng không nhiều thời gian ở cạnh nhau lắm. Lúc trước là anh đi làm cô đi học, nếu anh đi học cũng có chuyện phải làm. Cùng lắm hai người chỉ ăn trưa hoặc ăn tối cùng nhau. Được ở bên nhau nhiều có thể cũng chỉ có những lúc cô gặp bất trắc. Giống như cơ hội cô ở bên anh là những lúc cô gặp nạn. Thiên Tư nhẹ vuốt khuôn mặt anh, khuôn mặt mà cô khắc sâu không bao giờ quên được. Từng đường nét trên gương mặt làm cô dù có mất trí vẫn xuất hiện trong từng giấc mơ. Thiên Tư giật mình khi sờ tận mặt anh.

- Anh gầy hơn trước.

- Thật sao? Anh cảm thấy rất bình thường._Tử Phong khẽ cười cũng mặc bàn tay cô làm loạn trên mặt anh.

- Anh mệt mỗi lần phải không?_Thiên Tư cũng không chú ý đến thái độ đùa cợt của anh.

Gương mặt Thiên Tư nghiêm túc thoáng hiện nét đau lòng cùng sầu lo. Ánh mắt Tử Phong thoáng trầm xuống, thở dài một cái.

- Ủ, có một chút.

- Vậy đừng cố gắng nữa, cái gì bỏ được hãy bỏ đi!

Tử Phong lại nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt như đã hiểu cô muốn nói đến việc gì. Tử Phong lại cong môi cười nắm lấy tay cô cần một cô. Thiên Tư giật mình rút tay về.

- Ngốc! Đừng lo nhiều anh không sao.

Thiên Tư cụp mắt không muốn nói gì nữa. Cô và anh không cần nói nhiều chỉ cần ở bên cạnh, cảm nhận hơi ấm của nhau, nhìn vào mắt nhau cũng đủ biết quyết định của đối phương rồi. Thiên Tư chỉ nhẹ gạt đầu xem như phó mặc cho anh định đoạt.

- Đúng rồi em...em muốn đến thăm Y Ngân.

Thiên Tư nghe nói đến tình hình của Y Ngân rất muốn đến xem thế nào. Nhưng nghe nói thời gian đầu, Y Ngân không muốn gặp bất cứ ai nên cô cũng chưa đến thăm. Tử Phong trầm ngâm một lúc cũng gạt đầu đồng ý.

- Được, xuống ăn sáng đi rồi anh cùng em đến đó.

Thiên Tư rời khỏi người anh khẽ cười, anh cũng cười đưa tay xoa đầu cô lại cùng nắm tay rời khỏi phòng.

Chiếc xe dừng trong bãi đỗ xe bệnh viện An Bình.

Thiên Tư bước xuống xe nhìn mấy tầng lầu của bệnh viện có một cảm giác bất đắc dĩ khó tả. Tử Phong cũng nhìn theo hướng nhìn của cô. Anh nhẹ nắm lấy tay cô giống như trấn tĩnh cô. Hai người đi theo thang máy lên lầu năm. Một dãy phòng sạch sẽ, bác sĩ bệnh nhân đi lại khá nhiều nhưng những tiếng động ồn ào thì không hề có.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Thiên Tư ngập ngừng không biết Y Ngân có muốn gặp cô hay không?

- Hay là anh ở bên ngoài đi em vào một mình là được rồi._Thiên Tư chớp mắt nhìn Tử Phong.

- Không sao, cô ấy ổn rồi.

- Có thật không? Mấy hôm trước em còn nghe tâm trạng cô ấy thật kích động.

- Là Khả Chiêu nói với anh.

Thiên Tư bây giờ gương mặt mới giãn ra, bớt đi căng thẳng. Nhưng còn chưa kịp gõ cửa thì cửa phòng đã bật mở. Hiện ra là gương mặt của Khả Chiêu. Khả Chiêu hơi giật mình nhưng rồi cũng nở một nụ cười.

- Hai người mới đến sao?

- Phải, tụi em vừa đến. Anh định đi đâu sao?_Thiên Tư nhìn bộ dạng của Khả Chiêu hình như là đang vội vã.

- Không có gì chỉ là đi làm một số thủ tục thôi. Còn không yên tâm để cô ấy một mình nhưng bây giờ có hai người đến thì tốt rồi._Khả Chiêu nói xong lại hướng mắt vào trong nhìn Y Ngân một cái.

Mấy ngày trước, Khả Chiêu mới liên lạc với gia đình Y Ngân không biết vì lý do gì lại ra nước ngoài. Bên này Y Ngân cũng chỉ còn một mình. Nhưng thật ra Khả Chiêu biết là vì lý do gì. Vì Y Ngân không nhắc đến nên cậu ta cũng không hề đá động đến mà cứ lẳng lặng chăm sóc cô.

Thiên Tư cũng ngó vào trong xem, cô chợt giật mình khi thấy một dáng người gầy, khuôn mặt nhợt nhạt. Mái tóc xòa dài lả tả trên bộ đồ bệnh nhân màu xanh nhạt. Y Ngân không nhìn về phía cô mà hướng ra cửa sổ. Thiên Tư cảm nhận có một sự ảm đạm nào đó.

- Được rồi, anh đi đi để em vào với chị ấy.

Khả Chiêu gật đầu, đi ngang vờ vai Tử Phong một cái rồi đi nhanh về phía phòng làm thủ tục. Tử Phong nhún mày một lúc, anh hiện tại cũng không được thoải mái lắm. Vì vậy anh cùng Khả Chiêu đi ra ngoài.

Cánh cửa hé mở, Thiên Tư nhẹ nhàng bước vào. Nghe tiếng động Y Ngân khẽ điều chỉnh hướng nhìn, mắt cô nheo lại vì có chút chói mắt. Đôi môi mấp máy định hỏi rằng Khả Chiêu chưa đi sao nhưng nhìn lại liền ngẩng người, đôi mắt chuyển sang lạnh nhạt.

- Em không phiền chị chứ?_Thiên Tư nhẹ đi đến bên cạnh giường bệnh Y Ngân.

- Không phiền._Y Ngân không cười nhưng cũng không tỏ thái độ ghét bỏ.

Nhưng thái độ này lại khiến Thiên Tư dễ chịu hơn nhiều. Cô không mong Y Ngân có thể xem cô như một người bạn hay em gái bình thường. Hiện tại chỉ cần Y Ngân không xem cô là kẻ thù là được rồi.

- Sức khỏe chị như thế nào rồi?

- Tôi còn có thể thế nào đây, người không ra người ma không ra ma._Y Ngân khẽ nhếch môi nhìn đôi chân của mình.

Thiên Tư hai tay nắm chặt, toàn thân cứng đờ vì câu nói của Y Ngân. Cô biết Y Ngân sẽ không dễ dàng chấp nhận cái thảm cảnh này. Cũng như Y Ngân cũng không thể dễ dàng bỏ xuống hận thù đối với cô. Cho dù mọi chuyện đã chẳng thể cứu vãn được nhưng trong một lúc thật sự quá khó để quên.

- Chị vẫn hận em sao?

- Tôi không hận mà là ghen tị.

- Chị...có yêu anh Khả Chiêu không?_Thiên Tư không biết vì sao lại hỏi điều này cô chỉ biết cần tìm ra một thứ gì đó làm động lực cho Y Ngân.

- Lúc trước thì có bây giờ thì không._Y Ngân ngoảnh mặt nhìn ra cửa sổ.

Lời nói của cô văng vẳng trong phòng, không gian phút chốc im lặng. Tất cả trở nên đông cứng kì lạ nhường chỗ cho những suy nghĩ.

Cũng tại khuôn viên bệnh viện, Khả Chiêu cùng Tử Phong đang ngồi bên cạnh nhau. Khả Chiêu khui một lon cô ca lại đưa cho Tử Phong, rồi cũng tự tay khui một lon. Cậu ta đưa lên uống một hơi cũng không nói không rằng. Cậu ta đang muốn uống bia hay cái gì đó để có thể làm cho cậu ta say nhưng ở đây là bệnh viện đành chịu vậy. Tử Phong cũng không nói, anh cũng chỉ lẳng lẽ uống rồi giương cặp mắt sâu thẳm nhìn xa xăm.

- Mày cảm thấy tao làm đúng không?_Khả Chiêu bây giờ mới mở miệng nói.

- Đúng cái gì?_hơi thở lãnh đạm Tử Phong cứ như vậy mà nhìn đi nơi khác.

- Vẫn chọn ở bên cạnh Y Ngân.

- Tình yêu thì không có đúng cũng không có sai, nếu cảm thấy bản thân làm đúng thì cứ làm cũng không cần quan tâm đến cách nhìn của người khác. Ở một góc độ nào đó có thể người ta sẽ đánh giá là ngu ngốc nhưng cũng không ai phủ nhận được tình cảm của mày.

- Vậy những chuyện Y Ngân đã làm thì phải đánh giá như thế nào?_Khả Chiêu lại uống một ngụm nước ngọt, đôi môi nở nụ cười buồn.

- Là mù quáng.

Khả Chiêu hơi ngẩng người vì câu trả lời này. Nhưng cậu ta cũng không phủ nhận, có lẽ Tử Phong nói đúng.

- Tao muốn đưa cô ấy sang nước ngoài._Khả Chiêu hai tay nắm chặt lon nước, có thể lon nước sắp bị bóp méo rồi.

- Đã suy nghĩ kĩ chưa?_Tử Phong giật mình nhìn chằm chằm Khả Chiêu.

Cậu ta về đây thành lập công ty, còn nói sẽ ở đây quản lí không đi nữa. Bây giờ lại nói muốn đi, quyết định này cũng quá gấp gáp rồi.

- Lần trước tao có gặp anh Hà Nghiệp._lời nói Khả Chiêu nhẹ tựa gió tuy nhiên nó chứa một sự u buồn nào đó.

- Hà Nghiệp? Anh ấy đã nói gì?

Tử Phong hơi giật mình khi nghe cái tên này, nhưng anh biết chỉ có liên quan đến Y Ngân mới làm cho Khả Chiêu bận tâm đến như vậy.

- Anh ấy nói Y Ngân cơ hội hồi phục không lớn, nếu ra nước ngoài cơ hội sẽ nhiều hơn nhưng phải mất một thời gian dài và cũng chưa chắc hồi phục được như ban đầu.

- Vậy mày đã quyết định đi vì điều đó, cho dù dùng cả đời ở bên cạnh Y Ngân.

- Đúng vậy, như vậy có đúng không?

- Nếu tao nói sai mày chấp nhận buông tay sao?_Tử Phong nheo mắt nhìn Khả Chiêu nở một nụ cười.

Khả Chiêu nhăn trán suy nghĩ lại lắc đầu khẽ cười:

- Đúng vậy, không có khả năng buông tay

- Uống đi, chúc mày thật sáng suốt trong quyết định của mình.

Hai lon cô ca khẽ cụng vào nhau như chắc một điều gì đó. Chắc rằng đối phương sẽ hạnh phúc với lựa chọn của bản thân. Làn gió nhẹ thổi qua, hai chàng trai cứ ngồi như vậy một lúc lâu mới khoát vai nhau đi vào nhấm chường hai cô gái cũng đã nói chuyện xong.

65. Chương 65: Kết Thúc Hay Bắt Đầu ?

Anh sai rồi phải không khi nhất quyết nắm giữ lấy em bên cạnh, là anh nên buông tay từ sớm mới đúng.

Sẽ bắt đầu lại nếu thật sự có duyên trên dòng đời. Kết thúc của hiện tại không có nghĩa là kết thúc mãi mãi.

Hạo Minh vì mấy ngày buồn phiền cùng khó xử mà thường xuyên ra ngoài làm việc. Cậu ta không muốn tâm trí bị ảnh hưởng bởi những lời nói của Thiên Tư. Mấy ngày nay, khắp các tờ báo của các tòa soạn lớn nhỏ trong thành phố đều đưa tin, viết mập mờ về vụ nổ có liên quan đến ông Hạo Ứng. Hạo Minh có chút kinh ngạc, chuyển sang run rẩy lại chuyển sang lạnh nhạt.

Cậu ta chưa từng nghĩ đến việc này. Vấn đề ông Hạo Ứng làm nhiều chuyện như vậy là vì cái gì. Nếu như lật đổ P&A hoặc là lấy lại số tài sản trước kia đối với vụ nổ đều không liên quan.

Hạo Minh vừa bàn xong hợp đồng trở về phòng làm việc, vút áo khoác sang một bên liền lấy tay không ngừng xoa thái dương. Cậu ta không biết nên suy nghĩ thế nào cho phải, mọi thứ giống như một đồng hồ

độn. Lúc trước cậu ta vẫn nghĩ là nhà họ Du mưu đoạt tài sản nhà họ Diệp. Chính vì vậy cậu ta chưa bao giờ buông tha Tử Phong. Nhưng cũng chưa bao giờ cậu ta thật sự ra tay cả. Kể từ khi người con gái kia xuất hiện với một thân phận mà cậu ta hoàn toàn không để tâm, cậu ta mới nhắm vào cô để trả thù Tử Phong. Chỉ là không ngờ mỗi một lần tiếp xúc với cô, cậu ta càng không muốn thấy cô đau lòng.

Cậu ta biết khi Tử Phong tổn thương người đau vẫn là cô, cô chỉ vui khi thấy Tử Phong bình an. Cậu ta cùng Hạnh Nghi rõ ràng đã nói là nhà họ Du không phải người tốt nhưng cô đều bỏ ngoài tai, thậm chí mỗi lần nhắc đến bản thân cậu ta có thể cảm nhận cô dần trở nên lạnh nhạt. Cho đến bây giờ cậu ta không biết nên phải làm gì. Ngày Thiên Tư rời bệnh viện, trước khi đi lại nói với cậu ta một câu: “Việc anh điều tra về vụ hỏa hoạn năm đó tốt nhất nên dừng lại nếu không anh sẽ hối hận”. Cô nói như vậy là ý gì?

Lại thêm Hạnh Nghi dạo này đối với cậu ta có thái độ hơi khác lạ nhưng cậu ta không rõ là lạ chỗ nào.

Hạo Minh đưa tay lên nhìn đồng hồ, lại nhìn bên ngoài cũng đã khá trễ. Cậu ta có chút lo lắng cho Hạnh Nghi. Cô ở nhà mặc dù đã có người làm ở cùng nhưng cậu ta vẫn không an tâm. Dạo này Hạnh Nghi thường bỏ bữa ngồi thất thần một chỗ trong phòng hoặc ngồi ngốc trong vườn hoa ngắm hoa một mình. Hạo Minh nhún mày đột nhiên cảm thấy đang lo một chuyện quá nhỏ nhặt, khuôn mặt liền chuyển sang lạnh nhạt.

Tuy vậy một lúc sau, cách giờ tan sở của nhân viên không lâu người ta vẫn thấy giám đốc Doãn Hạo Minh rời phòng làm việc lái xe nhanh chóng trở về biệt thự họ Doãn.

Hạnh Nghi buồn phiền trong lòng, mấy ngày nay cô luôn nhận được điện thoại của Thiên Tư. Thiên Tư mở miệng liền bảo cô trở về ở cùng. Hạnh Nghi không khỏi cười khổ, cô đã nói bao nhiêu lần nhưng Thiên Tư vẫn cứ khăng khăng như vậy. Nếu Thiên Tư biết cô từng hận Thiên Tư, từng mong Thiên Tư không còn tồn tại trên đời thì sẽ như thế nào? Thiên Tư sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì?

Hạnh Nghi ngồi một mình trên xích đu, cô cứ thất thần như vậy ngắm hoa trong vườn, thỉnh thoảng môi hơi cong lên biểu lộ cho ý cười chân thật không thể che giấu. Cô là đang nhớ đến những năm cô còn ở Hoa Kỳ. Ngày cô được cứu về, mấy tháng đầu cũng ngồi ngốc không nói không rằng, chỉ có Hạo Minh nói chuyện với cô. Hạo Minh cũng thường cùng cô đùa giỡn quanh xích đu. Hạo Minh thường đưa xích đu cho cô ngồi. Cô từng nhìn thấy Tử Phong cũng đùa giỡn như vậy đối với Thiên Tư. Cô tưởng niệm lúc đó mình đã không biết có bao nhiêu tức giận. Nhưng không ngờ cũng có một người con trai đùa giỡn với cô như vậy. Chỉ là cô nhận ra trong mắt Hạo Minh đó là hình ảnh thay thế Thiên Tư chứ không phải Thiên Tư.

Cô đã biết và đã chấp nhận ở bên cạnh người con trai đó hơn mười năm. Tình cảm của cô từ đầu dành cho Hạo Minh hoàn toàn không phải anh em. Càng lớn khoảng cách Hạo Minh đối với cô càng ngày càng xa, cô không nắm bắt được Hạo Minh nghĩ gì. Thủ đoạn Hạo Minh từng tàn độc cô đã thấy nhưng cũng không muốn nhắc đến. Dù vậy, Hạo Minh trong cô vẫn là người con trai duy nhất từng quan tâm chăm sóc cô.

Hạnh Nghi khẽ thở dài, cô thật sự yêu Hạo Minh và cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Nhưng thù hận kia...cô không thể nào không kinh hoàng. Hạo Minh đã biết hay không biết? Cô không nỡ rời đi vì Hạo Minh hay vì muốn tìm bằng chứng để trả lại công bằng cho ba mẹ cô nơi chín suối?

“Ba mẹ! Con phải làm sao khi con lại yêu người con trai đó?”

Hạnh Nghi vì suy nghĩ miên man cũng không nghe thấy tiếng bước chân. Một thân áo vest đen, gương mặt đẹp trai đang hướng về phía cô. Ánh mắt nhìn cô vừa khổ sở, vừa lo lắng.

Hạo Minh lái xe về biệt thự liền cấp tốc đi lên phòng tìm Hạnh Nghi. Thấy trong phòng trống không, cậu ta liền đoán được cô ra vườn hoa ngồi thất thần một mình. Nhìn vào gương mặt ưu buồn của cô, trong lòng cậu ta cũng không khỏi chua xót. Chẳng qua không có cách đối mặt.

- Em lại ra đây ngồi, thân thể vừa khỏe không thể phơi nắng phơi gió như vậy rất dễ sinh bệnh.

Hạnh Nghi ngăn người khi nghe giọng nói quen thuộc, cô nhìn Hạo Minh đang chậm chậm tiến đến ngồi cạnh cô. Hai người ngồi cùng một xích đu. Phong thái của Hạo Minh rất nhàn nhã cũng giống như mấy ngày trước vô cùng quan tâm sức khỏe của cô. Đôi mắt của cô bỗng chốc chỉ nhìn thấy mỗi Hạo Minh. Phải rồi, trong mắt cô mười năm qua đã có ai khác ngoài cậu ta đâu.

- Không sao, ở đây có bóng mát không nắng, gió cũng không mạnh. Thân thể em cũng không yếu ớt đến vậy._Hạnh Nghi nở nụ cười.

- Mấy hôm nay, anh luôn thấy em suy nghĩ là chuyện gì làm em khó nghĩ?_Hạo Minh nhìn cô nhíu mày muốn biết cô đang nghĩ gì.

- Không có gì. Là chị hai thường xuyên gọi điện đến muốn em trở về.

Hạnh Nghi nói thật, cô cũng không muốn che giấu Hạo Minh bất cứ điều gì. Nhưng mỗi lần ở cùng một chỗ với Hạo Minh cô luôn cảm thấy bản thân rất khó điều khiển cảm xúc. Cô sợ một ngày nào đó, cô buộc miệng nói ra tất cả.

Hạo Minh khẽ thở dài lại lơ đãng nhìn đi nơi khác, cậu ta không đáp cũng không tỏ thái độ khác lạ. Cậu ta cũng biết sẽ có một ngày Hạnh Nghi rời đi. Lí do vì sao khi vừa nghe cô nhắc đến, cậu ta cảm thấy cuộc đời mình sắp mất đi một người thật quan trọng. Chỉ là em gái thôi sao?

Hai người cứ như vậy mà ngồi bên nhau. Im lặng. Khu vườn đầy nắng, từng đóa hoa nhẹ rung rinh. Cũng như trong tim hai người cũng có một sự dao động nào đó không nói nên lời.

Thiên Tư đã khỏi bệnh nên cô cùng Tiểu Kỳ đến trường. Hôm nay, Thiên Ân cũng không đưa Tiểu Kỳ đi học như mọi khi nên cô tự mình lái xe đi sẵn tiện đưa Thiên Tư cùng đi rồi cùng về. Đáng lẽ sáng hôm nay Tử Phong định đưa Thiên Tư đến trường chỉ không ngờ Tiểu Kỳ nói mấy câu liền bạo lực nhét Thiên Tư vào xe. Tử Phong chỉ biết lắc đầu cười khổ nhưng sau đó liền gọi điện thoại cho Thiên Ân mắng vốn. Không biết anh nói gì chỉ nghe tiếng Thiên Ân cười vang trong điện thoại.

Trong xe, Thiên Tư cũng không nói gì chỉ chăm chú nhìn đường cùng xe cô đang chen chúc muốn về đến nơi cần đến.

- Tử Phong nhà bà cũng thật là nhỏ nhen._Tiểu Kỳ vừa lái xe, vừa không nhịn được trách Thiên Tư.

Tiểu Kỳ mới vừa ra khỏi cổng trường đã nhận được điện thoại của Thiên Ân. Anh nói cái gì mà mệt mỏi, uể oải mà tội nhân không ai khác ngoài Tử Phong. Thiên Ân không ngừng than phiền Tử Phong buồn bực đưa mọi người đi khắp nơi sắp mệt chết rồi. Tiểu Kỳ vừa bực, vừa buồn cười. Cô chỉ đi học cùng bạn thân của mình thôi Tử Phong lại hành hạ anh thật là... Huống hồ ban sáng cô đã nói sẽ mượn Thiên Tư cả ngày kia mà, cô biết đây là đồ đã có chủ nên mượn đi vẫn phải xin phép đó thôi như vậy người kia vẫn không yên tâm. Hừ, cô nhất định cho Tử Phong cả ngày không thấy Thiên Tư. Nhưng thật ra chính cô bị người kia lừa mà cũng không hay.

Thiên Tư vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu nhìn sang Tiểu Kỳ. Cô đang nghĩ Tiểu Kỳ đang nói chuyện gì, Tử Phong nhỏ nhen chuyện gì?

- Là chuyện gì?

- Bà còn nói, rõ ràng ban sáng tôi nói mượn bà đi một ngày thế mà Tử Phong uy hiếp Thiên Ân bảo tôi lập tức đưa bà trở về không phải nhỏ nhen hay sao? Còn dám bảo Thiên Ân dạy dỗ lại tính bạo lực của tôi. Lúc sáng tôi chỉ nhớ có nhét bà vào xe cũng không có gì bạo lực lắm._Tiểu Kỳ liếc Thiên Tư một cái.

Thiên Tư nhớ đến cảnh ban sáng rồi lại nhìn đến khuôn mặt Tiểu Kỳ bây giờ mà nhịn không được bật cười ra tiếng.

- Ha ha bà còn không bạo lực, rõ ràng tôi đã ngồi vào xe Tử Phong vậy mà bà vẫn có thể lôi tôi ra ngoài còn mạnh bạo nhét tôi vào xe bà như vậy không bạo lực sao?

- Hừ, Tử Phong dám ăn hiếp Thiên Ân tôi sẽ cho anh ta khỏi gặp bà luôn để xem ai lợi hại hơn._Tiểu Kỳ hừ lạnh một tiếng, trên gương mặt có sự đắc ý kì lạ.

Thiên Tư không nói chỉ cười hóa ra Thiên Ân không chống đỡ nổi Tử Phong, than phiền với Tiểu Kỳ rốt cuộc cô lại là người hứng chịu. Ai...Thiên Tư thở dài. Tử Phong muốn áp chế người kia lại không nghĩ tới người bên cạnh cô sẽ ăn miếng trả miếng.

- Thế bà định đưa tôi đi đâu để không cho Tử Phong gặp?_Thiên Tư cười cười, ánh mắt tỏ vẻ hiều hì.

- Chỉ là đi chơi cả ngày cho bà mệt chết, còn nữa bà sẽ dạy tôi nấu ăn.

- Hóa ra thế, vì đau lòng cho Thiên Ân của bà sao? Ha ha... Lại còn muốn học nấu ăn bà không phải nóng lòng muốn trở thành bà Lăng đó chứ? _Thiên Tư không ngừng cười.

Thiên Tư biết nhóm người của Tử Phong rất bận, mà bận chuyện gì không nói cô cũng biết. Có lẽ Tiểu Kỳ không biết nên bị người kia than phiền mà nổi giận. Thiên Ân cũng thật biết giận, muốn người mình yêu quan tâm cũng không cần lời cô cùng Tử Phong vào. Tử Phong ắt hẳn bây giờ đang lao vào công việc cũng không rảnh để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này.

- Không...không có._Tiểu Kỳ đột nhiên khựng lại, mặt đỏ dần lên.

Đúng vậy, cô đang thầm nghĩ là vì sao vừa mới nghe anh bị Tử Phong dẫn đi khắp nơi làm việc, nghe hơi thở mệt nhọc của anh cô liền tức giận trách sang Thiên Tư. Là đau lòng sao? Hay tại vì cô muốn trêu chọc tính nhỏ nhen của Tử Phong?

- Bà không cần chối, nếu tôi nói anh Thiên Ân nói dối bà, bà có tin hay không? _Thiên Tư đắc ý cười trộm, tay lại lén lút bấm loạn trên bàn phím điện thoại.

- Không thể nào._Tiểu Kỳ lắc lắc đầu không tin.

Cô làm sao tin được khi cô nghe giọng anh rõ ràng rất mệt mỏi, rất thống khổ.

- Không tin thì cùng tôi đến một nơi đi, tôi đảm bảo bà sẽ biết anh ấy có nói dối hay không?

Tiểu Kỳ nghi ngờ nhưng vẫn theo ý Thiên Tư đi theo hướng cô chỉ. Đến nơi Tiểu Kỳ không biết Thiên Tư đang làm gì lại bảo cô đến quán cà phê. Nhìn qua nơi này cũng thật sang trọng. Tiểu Kỳ cứ như vậy đi theo Thiên Tư đi vào trong. Thiên Tư đi vào quán đứng bao quát một vòng liền thấy Tử Phong, bên cạnh còn có Thiên Ân cùng 3K.

Tiểu Kỳ nhìn thấy ba người ngồi nhàn nhã chỗ kia lại không khỏi tức giận. Rõ ràng Thiên Ân bảo rằng phải đến một nơi hẻo lánh điều tra gì gì đó bây giờ lại ngồi đây, thật quá đáng! Làm hại cô lo lắng sợ anh mệt nhọc.

Tử Phong ngồi xoay mặt về phía cửa nên anh rất nhanh phát hiện ra Thiên Tư cùng Tiểu Kỳ đang đi đến, trong mắt anh ẩn chứa nét cười, môi cũng hơi cong mỉm cười nhưng lại cố ý gọi chuyện cho Thiên Ân nói.

- Mày nói hôm nay tao không thể gặp Thiên Tư là ý gì?

- Chắc chắn Tiểu Kỳ sẽ không đưa cô ấy về nhà đâu. Tao vừa than mệt mỏi cô ấy liền bảo trừng phạt mày bằng cách bắt Thiên Tư không cho về nhà, bảo Thiên Tư dạy cô ấy nấu ăn. Mày cũng biết Tiểu Kỳ nấu ăn rất tệ thua xa Thiên Tư.

- Chắc như vậy sao?

- Chắc chứ..

Thiên Ân chính là hẹp hòi vì Tử Phong gấp gáp điều tra việc kia đưa ra ánh sáng mà làm việc ngày đêm. Làm cho anh không có thời gian bên cạnh Tiểu Kỳ, Tử Phong cùng Thiên Tư đang ở chung một mái nhà dĩ nhiên dù về trễ vẫn có thể gặp còn anh và Tiểu Kỳ lại khác. Hai người không ở chung lại phải làm việc tối mệt tối mũi mấy ngày liền cũng không thể gặp nhau. Chỉ hôm nay mọi chuyện ổn định mới có thể nhàn nhã ngồi đây. Anh định lát nữa sẽ sang nhà Khả Chiêu đón Tiểu Kỳ đi khuấy khoả một chút. Anh cũng chỉ muốn làm nũng với Tiểu Kỳ một chút, mong cô xuống bếp làm nội trợ sẵn tiện tách xa Thiên Tư ra một chút cho Tử Phong nhớ nhưng gọi là trừng phạt.

- Thật sao? Nhưng tao thấy hình như không phải vậy._Tử Phong nhắc ly cà phê lên uống, ánh mắt chứa ý cười.

- Thật mà._Thiên Ân không biết sống chết vẫn đắc ý gật đầu.

Chỉ tiếc hình như Thiên Ân cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua giữa thời tiết nóng bức. Còn không phải vì có một ánh mắt đang hướng anh tức giận sao?

- Lăng Thiên Ân đây là cực khổ của anh sao?_Tiểu Kỳ tức giận trừng mắt nhìn con người đang thản nhiên nói cười.

Uống cô đau lòng thay anh còn muốn tự tay xuống bếp học mấy món, người này cứ nhiên lừa gạt cô. Hừ, còn dám chê cô nấu ăn tệ.

Thiên Ân trợn mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Kỳ đang đứng trước mặt anh, chống nạnh trừng mắt trách móc anh. Nhìn sang bên cạnh liền thấy Thiên Tư lè lưỡi trêu anh. A, thật là anh bị người nào đó bán đứng từ lâu mà không biết.

- Sao...sao em biết anh ở đây không phải là em định về nhà nấu ăn sao?

- Em không đến đây được sao? Anh còn dám nói một mỗi lại trông nhàn nhã như vậy sao? Hừ, còn dám chê em nấu ăn tệ em thề không bao giờ nấu ăn về sau anh cũng đừng mong..._Tiểu Kỳ tức giận nói xong lập tức xoay người đi ra ngoài.

3K ngồi cạnh cũng giật mình, nhìn Tử Phong liền thốt lên một câu:

- Chủ tịch! Cậu quá nham hiểm lấy hoạn nạn của bạn bè làm vui.

Tử Phong thản nhiên như không, anh cũng không có làm cái gì là người kia tự tìm đường nhảy vào hố đấy chứ.

Thiên Ân còn chưa hết kinh ngạc lập tức tay chân luống cuống, anh cũng không cố ý chỉ là muốn chuẩn bị cho bao tử mình sau này khi lấy cô đỡ khổ một chút thôi mà. Thiên Ân cố nín lấy tay cô giải thích.

- Anh...anh không có, em nghe nhầm rồi.

- A,Tử Phong lúc này anh có nghe không?_Thiên Tư tươi cười nghiêng đầu hỏi Tử Phong.

Thiên Ân trừng mắt nhìn Thiên Tư, cô là đang làm gì châm dầu vào lửa định làm cho nhà anh cháy tan hoang sao? Thiên Ân lại quay sang Tử Phong cầu xin. Rất tiếc Tử Phong là ai lại dễ dàng mềm lòng như vậy. Thấy Thiên Ân và Tiểu Kỳ hạnh phúc như vậy lâu lâu bùng nổ mới thú vị. Uống một ngụm cà phê Tử Phong mới phun ra một tiếng.

- Có.

Thôi xong! Thiên Ân ghen hòng, rõ ràng anh bị đôi tình nhân kia giảng bẫy. Thù này anh nhất định trả. Tiểu Kỳ bực bội đi nhanh ra cửa, cũng không thèm ngoái lại nhìn bộ dạng khổ sở của Thiên Ân ở phía sau.

- Hai người...giỏi lắm dám giảng bẫy tôi.

- Anh còn không đuổi theo em sợ Tiểu Kỳ sẽ đi mất đó._Thiên Tư nháy mắt mấy cái nở một nụ cười chân thành khuyến bảo.

Thiên Ân hoảng hồn, cầm áo khoác trên tay vội vàng đuổi theo. Chắc phải năn nỉ gãy lưỡi rồi cô mới tha cho anh. Số của anh sao mà xui xẻo như vậy.

-Tiểu Kỳ chờ anh, anh còn chưa giải thích mà.

3K ngồi yên này giờ cố nhịn cười nhìn sắc mặt đại biến của Thiên Ân. Cuối cùng không chịu được bật cười một tiếng.

- Ha ha, chủ tịch hai vợ chồng cậu rảnh rồi quá không có gì chơi sao?

Tử Phong nhún vai xem như thông qua. Anh cũng đâu có biết Thiên Ân bày trò để Tiểu Kỳ học nấu ăn, vô tình nhấn vài tin nhắn bảo Thiên Tư đến đây thôi.

- Lại đây! Hôm nay có còn mệt không?_Tử Phong hướng Thiên Tư gọi, giọng nói nhẹ nhàng.

Thiên Tư ngoan ngoãn đi đến ngồi cạnh anh, đôi môi vẫn còn vương nụ cười.

- Không có, em rất khỏe. Mấy hôm nay anh đều bận rộn hôm nay đã hết bận rồi sao lại có thời gian ra ngoài còn gọi em cùng đến?

- Đã hết việc._anh đưa tay vén vài sợi tóc của cô.

- Chủ tịch có cần tôi đi hay không?_3K cười cười nhìn hai người trước mặt.

Nhìn hai người anh ta cũng không kìm được mà muốn đi tìm bạn gái của mình. Chỉ tiếc hôm nay họ bận việc bên ngoài thuận tiện vào đây dùng bữa cũng không đưa Phương Tuyết theo được.

- Anh cũng có thể biến rồi._Tử Phong không nường tình đuối thẳng.

- Thật phũ phàng, bắt quá tôi cầu còn không được._3K một bộ mặt làm như rầu rĩ đứng dậy thông dong theo lời ai kia biến đi.

Không gian quán khá tĩnh lặng, góc này cũng chỉ còn cô và anh ngồi đó nói chuyện. Nhưng thật bất ngờ cuộc nói chuyện của hai người lại không phải chuyện yêu đương mà là chuyện đại sự, chuyện của người khác. Thiên Tư lặng lẽ dùng bữa trưa xong, đôi mắt hơi buồn nhìn dòng xe cộ bên ngoài.

- Em lại có chuyện gì buồn phiền sao không nói ra?_Tử Phong đau lòng vuốt tóc cô.

- Thiên Trầm vẫn không chịu về, em thật rất lo cho nó._Thiên Tư thở dài nhìn vào mắt anh có chút bất đắc dĩ.

Cô đã khuyên nhiều lần như vậy mà cô em kia thật cứng rắn muốn ở lại bên cạnh Hạo Minh. Đáng tiếc, cô biết em gái cô là người như thế nào chẳng lẽ cô lại không biết. Thiên Trầm sẽ không đơn giản chỉ là ở lại vì Hạo Minh.

- Không sao đâu, sắp kết thúc rồi cô ấy sẽ trở về bên cạnh em._Tử Phong vừa khuyên cô xong, xoay mặt đi nơi khác lại thoáng qua một tia lạnh nhạt.

Thiên Tư cũng nhìn anh, cô biết anh đang làm gì. Đã đến nước này cô cũng không có khả năng ngăn cản.

- Anh muốn làm gì ông ta?

- Em biết rồi? Nhưng anh cũng không có cách khác._Tử Phong thoáng giật mình khi nghe cô hỏi.

Anh từng hứa với cô sẽ không truy cứu nữa hiện tại nghe cô hỏi thật cảm thấy bản thân đã thất hứa.

- Anh gạt ai có thể gạt em sao nhưng em cũng không trách bắt quá xem như em chưa biết gì._cô cười nhạt đưa tay sờ mặt anh.

Tử Phong thoáng cười đưa tay ôm cô vào lòng, hai người nhất thời im lặng. Có lẽ bây giờ có nói gì cũng không thể xóa đi nỗi phức tạp trong lòng mỗi người.

- Anh nghĩ Hạo Minh có một chút tình cảm nào với Thiên Trầm không?

- Chắc là có._Tử Phong hơi dăm chiêu suy nghĩ.

- Cũng mong là như vậy. Em nghe anh Khả Chiêu nói sắp ra nước ngoài cùng chị Y Ngân trị liệu?

- Đúng vậy cũng mong lần này Y Ngân biết được nỗi lòng của Khả Chiêu.

Không bao lâu điện thoại Tử Phong reo, anh nhấn nút nghe chỉ thấy sắc mặt anh thoáng trầm xuống. Thiên Tư cũng ở cạnh nên cũng nghe rõ bên trong điện thoại là giọng của ai và đã nói những gì, sắc mặt cô cũng đại biến.

Tại sân bay Tân Sơn Nhất, người ta bắt gặp một cô gái ngồi xe lăn. Đôi mắt lơ đãng hướng nhìn xa xăm không biết là đang nhìn gì. Đôi môi thoáng một tia cười âm ỉ. Cô sắp phải rời xa nơi này, rời xa tất cả để đến một nơi không ai biết đến cô. Khi đó sẽ không có ai chú ý đến cô nữa cũng không còn những tiếng gièm pha không đáng có. Có một điều làm cô thật tiếc nuối là không thể đáp lại chân tình của người con trai đã hết mực yêu thương cô, quan tâm chăm sóc cô.

Sân bay đông nghịt người vô cùng nhộn nhịp. Nhưng có sao quanh cô gái này không lấy một bóng người khiến cho người ta có cảm giác cô đơn vô bờ. Hay đó chính là tâm tư của cô hiện tại.

- Y Ngân chị đưa em vào trong cũng sắp đến giờ rồi._giọng một cô gái mềm nhẹ vang lên.

Y Ngân lê đôi mắt nhìn ra bên ngoài một lần rồi cũng ngẩn đầu nhìn cô gái kia cười nhạt. Cô gái này không ai xa lạ chính là nhà thiết kế thời trang tài năng Hiểu Vân. Hiểu Vân nhìn Y Ngân thoáng một tia đau lòng nhưng cũng không biết nên làm thế nào. Mấy hôm trước, cô cùng Hà Nghiệp đêm thăm Y Ngân. Trùng hợp ngày đó Khả Chiêu lại không ở trong phòng nên cô và Y Ngân trò chuyện khá lâu. Đột nhiên Y Ngân lại đề nghị muốn cô đưa cô ấy đến một nơi thật xa, không có người quen. Hiểu Vân một trận kinh động, cô luôn nghĩ rằng Y Ngân cùng Khả Chiêu tình cảm sâu đậm, không nghĩ tới Y Ngân lại có quyết định này. Cô đã từ chối nhưng Y Ngân cố cầu xin cô đành cần răng chấp nhận. Bất quá cô cũng đưa ra điều kiện buộc Y Ngân phải chấp nhận những cuộc điều trị của Hà Nghiệp dù là hi vọng nhỏ nhoi. Y Ngân dù không cam nguyện lắm nhưng để được rời khỏi đây cô cũng đành chấp nhận.

- Được rồi chúng ta đi thôi.__Y Ngân đậm cười gật đầu mặc cho Hiểu Vân đưa cô đi.

Hai bóng dáng cô dần khuất trong nhà chờ, khuất trong biển người. Dòng đời đưa đẩy có thể không ngày sau gặp lại...

Bóng hai cô gái vừa khuất không lâu, một chuyến bay sang Thụy Sĩ cũng cất cánh, cũng là lúc bóng một chàng trai hối hả chạy loạn khắp nơi trong sân bay tìm kiếm. Khả Chiêu gương mặt mệt mỏi, tuyệt vọng cùng thống khổ. Tay cầm chặt lá thư mà trong tim run rẩy, ai biết được mấy ngày nay thấy cô vui cười cứ ngỡ cô đã dần chấp nhận. Thật không ngờ cậu ta vừa mới rời đi không lâu cô lập tức biến mất. Thật sự đau! Lại một lần nữa hai người lại xa nhau nhưng không phải cậu ta đi mà là cô đi.

- Y Ngân em còn chưa đi thì mau ra đây!_Khả Chiêu điên cuồng gọi, điên cuồng chạy khắp sân bay.

Thật sự đã quá trễ, cô đã đi và không hề có ý định quay lại. Đôi mắt Khả Chiêu đỏ hoe nhưng cố kìm chế không rơi nước mắt. Đôi môi lại dâng ý cười chua xót.

- Anh Khả Chiêu, chị Y Ngân đâu?_Thiên Tư cùng Tử Phong cũng hốt hâi chạy đến.

- Đi rồi!_Khả Chiêu rũ vai đứng lặng tại chỗ, đôi mắt mông lung sâu không thấy đáy.

- Thật không tìm thấy sao? Y Ngân không tiện đi lại làm sao có thể đi một mình được.__Thiên Ân cùng Tiểu Kì cũng đã chạy quanh này giờ cũng tụ lại một chỗ.

Bọn họ vừa nhận được điện thoại Khả Chiêu bảo rằng Y Ngân đi rồi cũng tức tốc đến. Không nghĩ rằng những người lành lặn lại không đuổi kịp một người không tiện đi lại.

- Cô ấy đã có ý định này từ trước dĩ nhiên sẽ có người trợ giúp.__Khả Chiêu xoay người rời đi, tay vẫn nắm chặt bức thư mà cô để lại.

Giới cho Y Ngân! Lừa cậu ta lâu như vậy, cô trốn tránh thì được sao? Nhưng cậu ta đang tự nghĩ bản thân là quá cố chấp không buông tay cô nên cô mới rời bỏ cậu ta đi. Ha ha, xem ra Đường Khả Chiêu cậu đây thật vô dụng một cô gái cũng giữ không được.

Bốn người còn lại nhìn theo bóng Khả Chiêu mà đau lòng không thôi. Là Khả Chiêu quá chung tình hay Y Ngân quá tuyệt tình mới làm cho một Khả Chiêu khô hài thành ra như vậy?

Trên máy bay, Y Ngân đôi mắt vô hồn không biết là đang nghĩ gì. Khẽ tựa đầu vào ghế, đôi mắt dần khép lại, nơi khóe mắt một chất lỏng nhẹ trào ra. Thế nhưng đôi môi lại cong lên. Cô không muốn là gánh nặng cho Khả Chiêu.

“ Thật xin lỗi! Chúc anh tìm được hạnh phúc của riêng mình.”

Bầu trời trong xanh, phi cơ cất cánh mang một người đi, mang theo cả một tình yêu. Là tốt hay xấu cũng chưa biết?

Kết thúc nơi đây!

Một tình yêu sẽ kết thúc hay lại bắt đầu?

66. Chương 66: Men Say Làm Người Tỉnh

Cũng có những chuyện kì lạ, anh muốn vui mình vào men say cố quên đi em nhưng sao càng uống lại càng tỉnh.

Dù biết rằng giữa hai chúng ta từ lâu đã không còn gì để níu kéo để luyến tiếc nhưng anh vẫn là đau âm ỉ.

Hơi rượu nồng đậm mang theo vị chua xót. Thứ hương vị cay cay nồng nồng có thể giúp người ta say, giúp người ta quên đi đau khổ. Nhưng đối với Khả Chiêu, rượu vào càng nhiều càng tỉnh táo, càng đón đau vô cùng. Không thể có cách khác, làm sao cô gái đó không rời từ biệt mà ra đi như vậy. Làm sao cứ mỗi lần cậu ta bước một bước, cô lại lui một bước? Làm sao mà khi cậu ta cố vươn tay ra nắm, cô lập tức thu tay về? Cậu ta rất muốn tìm cô nhưng không có can đảm. Cậu ta sợ một khi tìm được cô lại lảng tránh cậu ta như vậy có ích gì sao? Với khả năng của FA muốn tìm một người con gái chân yếu tay mềm như Y Ngân hoàn toàn dễ dàng, chỉ tiếc cậu ta không muốn miễn cưỡng cô. Cô đã muốn đi thì cậu ta cho cô đi. Nếu như thật sự có thể gặp lại thì là duyên còn không thì xem như chưa hề biết đến nhau. Nghĩ là như vậy nhưng Khả Chiêu hoàn toàn không làm được. Cậu ta sẽ không gặp cô như ý cô muốn nhưng lại vui mình trong đau khổ. Cô là vì cậu ta mới trở nên như vậy ngang nhiên lại muốn biến mất khỏi cuộc đời cậu ta.

- Y Ngân...em...thật...quá vô tình._Khả Chiêu vì say mà nói trong đứt quãng.

Đây chỉ là một quán nhậu vô cùng bình thường, không sang trọng cũng không hoa lệ. Khả Chiêu không muốn đến những nơi sang trọng, những nơi dành cho tầng lớp thượng lưu. Cậu ta bỗng muốn có một cuộc sống bình dị như bao người khác, không quyền không thế không chừng sẽ có một tình yêu mãi mãi. Cậu ta thật ân hận tại sao khi quen cô, cậu ta không thể hiện ra một chút tiền đồ nào để cô tin tưởng. Năm đó, trong mắt cô cậu ta chỉ là một thiếu niên thích ăn chơi. Nhưng có một điều đối với tình cảm của cô cậu ta chưa bao giờ lừa dối nhưng cô lại không tin tưởng.

- Em...nhấn tâm lắm Y Ngân. Anh vẫn vậy không đổi thay vì sao...vì sao như vậy?

Khả Chiêu uống hết ly này đến ly khác, cạn chai này lại đổi chai khác. Làm người ta còn tưởng đó là nước lã. Màn đêm đen kịt bao phủ bên ngoài, trong quán cũng dần thưa khách. Kể đến rồi cũng đi, cứ như vậy cho đến nửa đêm cũng chỉ còn một mình Khả Chiêu. Sương đêm bên ngoài cũng bắt đầu làm cho không khí có chút giá lạnh.

- Anh à đến giờ chúng tôi phải đóng cửa rồi, phiền anh thanh toán tiền._người phục vụ nhẹ nhàng nói.

Nhìn xung quanh Khả Chiêu là một đồng chai rượu, mùi rượu cũng dâng lên nồng đậm khiến người ta không khỏi ngẹt thở.

- Mấy giờ...mà...đóng cửa hả?_Khả Chiêu đôi mắt lạnh băng chứa sự không vừa lòng.

Người phục vụ là một cô gái ăn mặc kín cẩn, thái độ hết sức ân cần. Cô thăm dò giá người con trai này cũng thật điển trai. Đáng tiếc lại chôn mình trong men say có lợi gì chứ?

- Thật xin lỗi, quán chúng tôi kinh doanh nhỏ chỉ hơn mười giờ là đóng cửa rồi._người phục vụ vẫn như vậy không tức giận.

Bản chất của một người phục vụ là như vậy luôn xem khách là thượng đế mà. Hướng hồ nhìn trang phục của Khả Chiêu cũng xem như không thuộc hạng tầm thường. Cái làm người ta thắc mắc là tại sao cậu ta không đến những quán rượu hạng sang hay những hộp đêm như vậy có uống đến sáng cũng không ai cản.

- Tôi sẽ trả...gấp mấy lần giá bình thường._Khả Chiêu vẫn uống không có ý định rời đi.

- Thật tiếc đây là nguyên tắc kinh doanh của chúng tôi. Khách đến uống chúng tôi rất hân hạnh nhưng dùng rượu để hành hạ bản thân thì thứ lỗi chúng tôi không tiếp.

- Cô...đúng là con gái._Khả Chiêu mở mắt nhìn người phục vụ mở miệng cười nhạt.

Cô phục vụ vì một câu này mà đứng hình, người con trai này say quá hóa rồi sao? Cô không là con gái chứ con gì. Cô gái trừng mắt nhìn Khả Chiêu muốn mắng nhưng không mắng được. Cô rõ ràng nhìn ra người con trai này nở nụ cười chua xót. Cô đoán không lầm thì cậu ta thất tình nên có chút không vừa mắt với phái nữ.

- Mời anh thanh toán tôi còn phải đóng cửa.

- Được rồi... cô...đúng là con gái thật phiền phức.Hước...hước...cô nói xem đựng đến con gái có phải...rất phiền phức không?

- Tùy người._giọng một cô gái vang lên có chút tức giận.

Cô phục vụ giật mình nhìn lại một lúc sau lại nở nụ cười.

- Hà Lam cô sao trẻ như vậy còn xuống đây?

- Tôi không ngủ được muốn tìm bia uống rất tiếc trong tủ lạnh hết nên muốn xuống hỏi cô xem có còn không?_Hà Lam gương mặt xinh đẹp mỉm cười.

Cô phục vụ hiểu ý gật gật đầu đi vào, chẳng qua căn hộ của Hà Lam gần đây. Cô thường xuyên ghé qua đây nên riết thành quen. Không ngờ hôm nay cô không ngủ được muốn tìm chút bia uống lại không có mới xuống đây mua lại gặp người con trai ngu ngốc này. Dù tiếp xúc không nhiều nhưng cô cũng có ấn tượng khá tốt với người con trai này. Gương mặt đẹp trai, ánh mắt biết cười lúc nào cũng buông lời đùa cợt hôm nay lại biến đầu mất. Trước mắt cô, người con trai này chặt vật vô cùng không nhìn ra lại là người thừa kế tập đoàn thời trang KC Fashion.

Khả Chiêu bị giọng nói của Hà Lam làm cho ngẩn người. Đôi mắt lơ đãng vì hơi men chớp động nhìn cô, trước mặt cậu ta chính là một cô gái xinh đẹp. Không biết cậu ta nhìn bao lâu vào Hà Lam mà chỉ thấy cậu ta đứng đây làm một hành động khiến người khác không khỏi giật mình, Hà Lam cũng nhất thời run rẩy.

- Y Ngân...là em có phải không?_Khả Chiêu đột ngột ôm lấy Hà Lam .

Từ lúc cô bước vào trong mắt cậu ta lại hiện ra bóng dáng ấy. Cậu ta hoàn toàn không để tâm đến cái tên mà cô phục vụ nói. Cứ như vậy cho dù là mơ cũng được cậu ta muốn thấy người con gái đó. Cô phục vụ định quay lại hỏi cái gì liền bị một màn này làm cho há hốc mồm kinh ngạc. Hà Lam thì ngây người mắt mở trừng trừng rơi vào vòng tay Khả Chiêu. Bị hơi men nóng từ hơi thở kia phả vào cổ khiến cô rung mình một cái. Cô lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Hà Lam vội đẩy Khả Chiêu ra có chút tức giận, khuôn mặt đỏ bừng.

- Buông ra...cậu say quá rồi. Tôi không phải Y Ngân.

Khả Chiêu sống chết không buông khiến Hà Lam sắp ngạt thở đến nơi rồi.

- Không phải...em là Y Ngân.

Hà Lam bực mình vô cùng hơi dùng sức hơn đẩy Khả Chiêu ra, đưa tay tát mạnh một cái vào gương mặt kia.

- Cậu tỉnh lại cho tôi. Nhìn cho kĩ tôi là ai!

Khả Chiêu hơi loạng choạng, ngây ngẩn một lúc đôi mắt như cũ mông lung không có lối đi nhưng đã nhìn rõ người trước mặt là ai. Cậu ta không tức giận, Khả Chiêu hơi cười ngồi vào chỗ cũ, buông lời đùa cợt:

- Trái đất tròn thật, tôi không... đến những nơi sang trọng...vẫn có thể gặp người quen.

- Cậu cũng có bộ dạng này sao?_Hà Lam tức giận liếc mắt nhìn Khả Chiêu.

- Tôi thế nào lại không... có bộ dạng này, tôi cũng là con người...cũng biết đau chứ.

- Đau, đau thì có thể hành hạ bản thân như vậy sao? Mau cút về đi đừng có ở đây cản trở người ta làm ăn lương thiện. Cậu không cần hành hạ bản thân như vậy.

- Tôi...chỉ muốn say.

- Vậy cậu say rồi có hết đau không hay càng đau hơn?

Khả Chiêu ngẩng đầu nhìn Hà Lam một lời cũng không thể phản bác. Đúng như cô nói cậu ta càng uống càng cảm thấy bản thân càng tỉnh, lúc đó lại càng đau gấp bội. Mấy ngày qua, cậu ta chính là bộ dạng này nhưng cũng không có tiến triển.

Hà Lam nhìn cậu ta không nói, bực mình không thèm nhìn Khả Chiêu đi đến tiếp nhận mấy lon bia từ tay cô phục vụ đưa đến, trong lòng lại khó chịu vô cùng.

- Cô có quen cậu ta sao? Mau bảo cậu ta về đi, quán tôi còn phải đóng cửa._cô phục vụ lia mắt về phía Khả Chiêu còn đang gục gặt.

Hà Lam nhìn Khả Chiêu mà lắc đầu cười khổ. Cô biết chị dâu cô đã đưa Y Ngân đi nên cậu ta mới ra nông nỗi này. Hà Nghiệp cũng muốn cô trông chừng cậu ta nhưng cô không tiếp nhận. Cũng không ngờ cô muốn tránh mà tránh không khỏi.

Hà Lam đi đến trước mặt Khả Chiêu nhìn chằm chằm cậu ta muốn nói lại thôi.

- Tôi không muốn về...đối diện với bốn bức tường._Khả Chiêu nhìn Hà Lam cười, giọng điệu lại chua xót.

Hà Lam cứng người khi nhìn vào đôi mắt ẩn chứa sầu khổ của Khả Chiêu. Nhưng rất nhanh cô lấy lại bình tĩnh.

- Đừng cười kiểu đó, cậu có biết nụ cười của cậu hiện giờ còn thảm hơn cả khóc.

- Ha ha...Hà Lam cô tức giận sao?_ Khả Chiêu thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy khom người cúi mặt gần cô.

Hà Lam vì mùi rượu nồng đậm trên người Khả Chiêu mà giật mình lùi ra xa vài bước. Nhưng gương mặt thoáng đỏ vì tiếp xúc quá gần và cũng vì câu nói của Khả Chiêu. Cô có tức giận sao? Chỉ thấy cậu ta trông bộ dạng này rất chướng mắt mà thôi, chính cô cũng không rõ vì sao mình tức giận. Là vì bị cậu ta xem mình là cô gái khác sao?

- Tôi không có. Tôi chỉ là không muốn thấy cậu trông bộ dạng này mà thôi.

- Vì..gương mặt cô nói lên điều đó._Khả Chiêu vẫn vậy giương mắt chứa ý cười nhìn cô, mắt cậu ta lúc này đã như sự tĩnh không còn men say.

- Tôi làm sao phải tức giận?

- Cũng phải. Có cái gì phải tức giận. Tôi cũng vậy không thể tức giận...khi cô ấy rời đi._Khả Chiêu cười khổ xoay người đi ra ngoài, giọng nói tan trong không khí.

Nhưng Hà Lam nghe thấy, cô đứng lặng một lúc nhìn theo bóng dáng cao lớn nghiêng nghiêng ngã ngã đang dần ra khỏi quán. Cô phục vụ nhũn mỳ nhìn hai người nói chuyện nhưng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Cậu ta đi rồi cô chắc là cậu ta có thể đi một mình sao?

- Hửm? Ừm, tôi về đây hẹn gặp lại sau._Hà Lam cười gượng.

Hà Lam vội chạy ra ngoài đuổi theo Khả Chiêu. Nhưng khi ra khỏi quán, cô không thấy bóng dáng của bất cứ ai. Cô ngó quanh muốn tìm thân ảnh Khả Chiêu nhưng không thấy. Trong lòng cô bỗng có chút lo lắng. Nhưng cô nghĩ cậu ta cũng không phải người tầm thường cô có gì phải lo. Nghĩ vậy Hà Lam vội cầm túi chứa mấy lon bia đi về hướng nhà mình.

Còn chưa đi bao xa, cô liền nghe phía sau có tiếng bước chân. Chưa kịp xoay người cô đã bị một bàn tay nắm lấy. Cô giật mình hoảng sợ muốn la lên thì đã nghe thanh âm lúc này nhưng trong lúc này đã trầm thấp có khí lực hơn rồi.

- Tôi muốn nói...nói chuyện một lát, cô không ngại chứ?_Khả Chiêu với đôi mắt lãnh đạm mông lung.

Hà Lam giật mình, người con trai này còn động tác còn nhanh hơn cả cô làm sao mà say đây?

- Hóa ra cậu không say. Nhà tôi phía trước, vào nhà hẳn nói ngoài này sương xuống rất lạnh. !_Hà Lam nhẹ thở ra, điềm đạm trả lời. Vừa nói xong thân thể cô cũng thoáng run lên một chút.

- Tôi có say chứ nhưng...bị cô cho một cái tát nên thì đã tỉnh. Tôi muốn... tìm cô nói chuyện._Khả Chiêu không khách khí mở miệng trách móc.

Hà Lam mím môi không biết nói gì kì thật lúc này cô cũng chỉ tùy hứng mà thôi. Khả Chiêu như thấy được cô có chút ngượng ngùng nên không nói tiếp.

- Thật xin lỗi, tôi cũng không có cố ý.

- Là tôi say...nên làm vậy không thể trách cô._giọng cậu ta thật sự là quá tỉnh táo rồi.

Hà Lam nhìn Khả Chiêu lại không khỏi nghĩ rằng có khi nào từ này đến giờ cậu ta giả say hay không. Hà Lam lại nhìn đến cánh tay đang bị cậu ta nắm có chút không hợp cho lắm.

- Cậu...cậu có thể buông tay ra hay không?

Khả Chiêu sững sốt lập tức buông tay cô ra. Có chút không tự nhiên, vội lảng sang chuyện khác.

- Tôi đợi cô cũng thật lâu?

- Cậu đợi tôi?_Hà Lam ngây người.

- Cô biết tin của Y Ngân._Đây không phải hỏi mà là khẳng định.

Khả Chiêu biết Y Ngân đi có nhờ đến vợ chồng Hà Nghiệp. Nhưng bọn họ cũng biến mất rồi lấy ai để hỏi, cậu ta lại nghĩ đến Hà Lam. Tìm đến bệnh viện người ta bảo cô đi công tác. Tìm đến nhà cô cũng chưa về, cậu ta đành ngồi đợi tìm rượu giải sầu. Thấy cô về cậu ta mới có chút bất ngờ.

Hà Lam bây giờ mới biết cậu ta đến đây là để thu thập tin tức của Y Ngân. Nhưng cô cũng không chấp dù sao cô cũng chỉ là người ngoài cuộc.

Hai người cũng không nói gì lặng lẽ đi vào nhà. Hà Lam sống một mình. Căn nhà không rộng lắm nhưng sống một mình thì đã quá là thoải mái rồi.

- Ngồi đi! Tôi đi làm chanh nóng cho cậu giải rượu._Hà Lam mỉm cười đi nhanh vào bếp.

Khả Chiêu muốn nói không cần, nhưng nhìn dáng cô đi nhanh vào bếp không thể mở miệng từ chối. Từ miệng cũng chỉ có thể tuôn ra hai chữ.

- Cảm ơn!

Khả Chiêu ngồi tựa lưng vào sofa bao quát căn nhà, ánh mắt thoát ẩn thoát hiện nét cười. Trong đầu tựa có rất nhiều suy nghĩ. Qua một lúc lâu mới thấy Hà Lam đi ra.

- Nhà tôi rất nhỏ cũng không xa hoa như biệt thự nhà Đường thiếu gia đâu._Hà Lam cong môi cười, tiện tay đưa ly chanh nóng cho Khả Chiêu.

- Ha ha tôi cũng không nói như vậy, chỉ muốn nói... là ngôi nhà rất đẹp nhìn rất ấm. Nhìn vào không thể nhận ra cô sống một mình.

Khả Chiêu chỉ mấy ngụm liền uống sạch ly chanh nóng mà Hà Lam pha cho. Trong lòng có cảm giác ấm áp kì lạ không rõ là vì chanh nóng hay vì tâm ý của cô gái kia.

Hà Lam lắc đầu cười, khui bia ra uống một hơi mới ngẩng mặt hỏi chuyện Khả Chiêu.

- Cậu muốn hỏi cái gì?

- Chỗ ở của Y Ngân._Khả Chiêu không khách khí cũng khui bia uống.

Cậu ta nhận ra bản thân càng muốn say lại càng tỉnh táo, thật ra đây là chuyện quái quỷ gì.

- Nè...nè cậu điên sao mới giải rượu bây giờ lại uống bia cậu muốn chết sao?_Hà Lam bực mình lấy từ tay cậu ta lon bia đặt xuống.

Khả Chiêu nhìn chằm chằm cô lại ngoan ngoãn thỏa hiệp. Lại nhắc lại lần nữa câu hỏi của mình.

- Cô ấy ở đâu?

- Tôi không biết. Cậu không phải rất lợi hại sao? Sao không tự đi tìm hiểu còn nhanh hơn hỏi một người không biết gì như tôi._Hà Lam nói xong không ngừng uống.

- Cô thật không biết?

- Mặc dù Hà Nghiệp là anh tôi nhưng không có nghĩa cái gì anh ấy làm đều báo cáo với tôi huống hồ đây là bí mật mà bệnh nhân anh ấy điều trị yêu cầu. Nguyên tắc của một bác sĩ chính là không tiết lộ bất cứ điều gì của bệnh nhân nếu người đó không cho phép.

“Rộp”

Tiếng lon bia bị bóp méo đặt trên bàn. Hà Lam lại tiếp tục khai một lon bia khác.

Khả Chiêu bây giờ hơi cười, cậu ta cũng cảm thấy buồn cười bản thân vì sao không tự đi điều tra không chừng còn nhanh hơn đi hỏi Hà Lam. Nhưng thật ra cậu ta không có can đảm, nếu hỏi Hà Lam có tin tức thì tốt còn không có cậu ta cũng sẽ làm theo những lời trong thư mà Y Ngân đã nói.

“Khả Chiêu, em phải đi xin đừng tìm em. Em biết làm như vậy đối với anh rất tàn nhẫn nhưng em không có lựa chọn khác. Nếu có duyên sẽ gặp lại khi đó chúng ta vẫn là những người bạn tốt. Nếu không duyên hãy xem như chưa từng có em xuất hiện bên đời anh. Như vậy đi khi nào em tìm được người thương sẽ báo cho anh biết để anh không cần bận tâm. Anh cũng phải tìm cho mình một hạnh phúc khác. Em đối với anh hiện giờ cũng chỉ như một người anh trai vì vậy anh cũng nên quên tình cảm kia đi. Em nghĩ anh hiện tại bên em cũng vì trách nhiệm nên em không muốn anh đánh đổi hạnh phúc bản thân để lo cho em. Em biết em đi không lời từ biệt là không đúng nhưng có rất nhiều chuyện giữa hai chúng ta hoàn toàn không thể vì vậy xin anh buông tay đi. Em có lòng tự trọng của riêng em cũng không muốn bất kì ai thương hại. Xin lỗi! Nếu có duyên kiếp sau em báo đáp ân tình này.”

Khả Chiêu khẽ nhắm mắt hồi tưởng những dòng chữ trên bức thư mà không khỏi đau lòng. Phải, cô nói đúng tất cả những gì giữa họ đều là quá khứ rồi. Nếu có một liều thuốc mất trí cậu ta nguyện uống để quên đi những cô sao?

- Hà Lam cô có thuốc mất trí không?_Khả Chiêu không mở mắt cứ vậy buộc miệng hỏi.

- Khụ...khụ...Khả Chiêu cậu cũng hết thuốc chữa rồi._Hà Lam ho sặc sụa vì còn chưa nuốt hết mấy ngụm bia.

Cô là bác sĩ chuyên về thần kinh và tâm lí nhưng mấy chuyện thất đức hại người mất trí như vậy cô tuyệt đối không làm. Hà Lam trừng mắt nhìn Khả Chiêu oán giận.

Khả Chiêu cũng không phản ứng, cứng miệng hỏi thêm một lần.

- Có không?

- Có.

Lần này Hà Lam không phủ nhận, cô thật tức chết với người này. Nếu không cho cậu ta tỉnh ra có phải cậu ta sẽ cam nguyện ngu ngốc như vậy không?

Khả Chiêu mắt sáng rỡ mở mắt ra chỉ thấy một cái gối to tướng tấn công khuôn mặt điển trai kia.

- Cho cậu chết nè chứ đừng nói là mất trí, ngu ngốc trên đời sao lại có người ngu ngốc như cậu chứ?_Hà Lam vừa đánh túi bụi vừa mắng.

Khả Chiêu sực tỉnh nhảy dựng lên chạy ra khỏi chỗ ngồi, la oai oái.

- Cô...cô không có thì không có cũng không cần bạo lực như vậy. Lúc này là tát bây giờ lại đánh, cô có phải bác sĩ không vậy?_Khả Chiêu xoa xoa khuôn mặt bị đánh mà không kịp đỡ.

- Cậu không phải muốn mất trí sao để tôi đập vài cái vào đầu cậu.

- Tôi muốn mất trí chứ không muốn chết.

- Cậu đứng lại đó để tôi đánh cậu một trận cho cậu tỉnh ra._Hà Lam vẫn kiên quyết muốn dạy dỗ người này.

- Đừng đánh nữa, tôi không đánh con gái.

- Tôi mượn cậu nhường chắc.

Không biết đuổi nhau bao nhiêu vòng mà hai người mới mệt mỗi ngã xuống sô pha lần hai. Chỉ nhìn nhau bật cười. Bật cười một cách thoải mái, Khả Chiêu cũng không biết hiện tại cậu ta cũng có thể cười. Hà Lam ngã lưng khê nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết qua bao lâu chỉ nghe hơi thở đều đều vang lên. Khả Chiêu mãi suy nghĩ đến khi giật mình nghe tiếng thở đều đều mới biết Hà Lam đã ngủ nhưng trên môi cô vẫn còn vương nụ cười. Khả Chiêu không khỏi cười khở, chắc vì có men bia cùng mệt mỏi vì công việc nên Hà Lam rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ánh sáng nhàn nhạt từ căn phòng chiếu lên hai gương mặt đang ngủ. Nhưng chỗ ngủ thì có thay đổi. Hà Lam đang ngủ trong phòng của mình được đắp chăn cẩn thận. Khả Chiêu lại nằm trên sô pha. Vì sợ cô có men say ở lại một mình không tiện nên Khả Chiêu sau khi bế cô vào phòng cũng không có rời đi, sợ đi rồi cửa không khóa trong lại nguy hiểm cho cô. Quả thật người này cũng rất chu đáo.

Một đêm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Trời còn chưa sáng, Hà Lam chợt tỉnh đi ra ngoài lấy nước uống. Cô có chút nghỉ ngơi cô vào phòng bằng cách nào đây? Hà Lam rời khỏi phòng. Vừa mới bật đèn, cô giật mình khi thấy Khả Chiêu vẫn còn ở đây. Hình như cậu ta ngủ rất say ngay cả khi cô bật đèn sáng trưng vẫn không thấy cậu ta động đậy, tuy vậy đôi mày vẫn hơi nhíu lại. Hà Lam lại xoay người vào phòng lấy chăn ra đắp lên người Khả Chiêu. Hà Lam thở dài nhìn gương mặt Khả Chiêu lúc ngủ không có chút lo nghĩ nào. Gương mặt này làm người ta nhầm tưởng là hơi hột vô tư lại không thể tin cậu ta chung tình như vậy.

Hà Lam biết Khả Chiêu cũng lâu rồi nhưng cũng chưa bao giờ tiếp xúc gần. Cô biết cậu ta nhờ một lần qua Thụy Sĩ thăm anh chị hai sẵn tiện tham gia buổi lễ ra mắt mẫu thiết kế mới của Hiếu Văn. Buổi tiệc tập trung toàn những doanh nhân kì cựu trong ngành thời trang. Cô đã thấy Khả Chiêu. Lần đầu tiên cô để ý đến một người con trai. Nhưng không phải vì vẻ đẹp trai cùng vẻ lịch lãm bên ngoài. Cô cũng không phủ nhận là cậu ta đẹp trai. Cái chính làm cô để ý đến Khả Chiêu là vì cậu ta thích nói năng đùa cợt với những nhà thiết kế nữ xinh đẹp. Cô lại có thể nhìn ra nụ cười kia trông còn khó coi hơn cả khóc khi ánh mắt cậu ta không ngừng tập trung vào người mẫu đang trình diễn trên sàn kia. Từ đó cô liền biết cậu ta không phải con người thích trăng hoa như vẻ bề ngoài.

Hà Lam còn nhớ lần đó Hà Nghiệp còn muốn giới thiệu cô cho cậu ta để làm quen nhưng cô từ chối, thậm chí còn tìm cách thoái lui về trước. Chính vì vậy mà cậu ta chỉ có thể biết cô sau khi cô về Việt Nam nhận lời chấp tri cho Tâm Di cũng chính là Thiên Tư của hiện tại.

Hà Lam khê cười khi nhớ chuyện cũ lại xoay người đi làm bữa sáng, cô làm bữa sáng xong trời bên ngoài cũng đã sáng, bình minh ló dạng. Hà Lam ăn sáng xong cũng vội vàng đi ra ngoài chỉ để lại phần ăn sáng trên bàn cùng một mảnh giấy.

Khi Khả Chiêu thức dậy thì nắng cũng lên khá cao, cậu ta giật mình vì trên người có một tấm chăn. Vội vàng đi đến gõ cửa phòng tìm Hà Lam nhưng không nghe có tiếng trả lời. Cậu ta đi khắp nhà tìm cũng không gặp. Nhìn lại trên bàn ăn mới thấy một phần ăn sáng cùng một mảnh giấy.

“Tôi phải vào bệnh viện, cậu thức dậy thì dùng bữa sáng rồi có thể về. Nhớ khóa cửa nếu nhà tôi mất món đồ nào tôi lột da cậu.”

Khả Chiêu nhìn dòng chữ ngay ngắn trên mảnh giấy đột nhiên bật cười sang sảng. Cô gái này cũng thật thú vị. Khả Chiêu cung kính không bằng tuân lệnh ăn sạch sẽ bữa sáng trên bàn rồi cũng rời khỏi nhà Hà Lam. Trong lòng cậu ta vẫn còn âm ỉ đau nhưng không hiểu sao khi nhớ đến gương mặt của Hà Lam lúc tức giận ngày hôm qua, lúc say ngủ lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cậu ta không nhớ là đã gặp cô ở đâu nhưng có một điều cậu ta chắc rằng lần gặp tại Việt Nam không phải là lần gặp đầu tiên. Có điều cậu ta cũng chưa dám tận miệng hỏi cô là đã gặp nhau hay chưa. Cậu ta còn nhớ lần gặp ở nhà Tử Phong, cậu ta buộc miệng nói “Tôi nhìn thấy cô rất quen!”, cô liền quăng cho cậu ta một câu “Tôi cũng nghe câu này rất quen”. Ý cô là bảo cậu ta trăng hoa thấy cô gái nào cũng bảo là quen. Khả Chiêu vừa nghĩ vừa không khỏi buồn cười, quả thật cậu ta đã gặp cô rồi kia mà. Có thể hình tượng gặp hai lần hoàn toàn khác nhau nên không nhớ rõ mà thôi.

Khả Chiêu vừa về đến biệt thự, miệng lại không ngừng huýt sáo giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đối với cậu ta là như vậy, đau khổ chỉ một lúc sau đó sẽ che giấu tận đáy lòng. Trên môi cậu ta luôn thường

trực nụ cười kia mà.

Cả mấy người ngồi trong phòng khách nhà Khả Chiêu mà không khỏi giật mình. Cậu ta cứ nhiên thông thả như vậy làm hại mọi người lo lắng suốt một đêm.

Tiểu Kỳ vì không thể gọi được điện thoại cho Khả Chiêu mà cuống cuống lo lắng. Thiên Ân cũng vì vậy mà lo lắng mất ngủ theo. Tử Phong và Thiên Tư dù lo lắng nhưng cũng bị Tiểu Kỳ đuổi về từ đêm qua. Tuy vậy khi trời còn chưa sáng họ lại đến một lần nữa nhưng vẫn còn chưa thấy cậu ta trở về.

Mọi người đều biết dù cậu ta và Y Ngân đã chia tay nhưng tình cảm cậu ta dành cho Y Ngân chưa bao giờ hết. Xem ra lần này cũng không khác lần trước là bao. Năm năm trước sau khi nói tiếng chia tay cậu ta cũng vui mình vào rượu suốt mấy ngày liền như sâu rượu vậy. Còn đánh nhau với Tử Phong một trận vì tội cản trở cậu ta say. Còn hiện tại họ đi đến khắp các quán rượu lớn, hộp đêm sang trọng đều không gặp nên mới nghĩ rằng cậu ta xảy ra chuyện không lành.

Khả Chiêu mới đi đến phòng khách liền khựng lại trở mắt nhìn một đám trai gái đang ngồi, giương mắt nhìn cậu ta như vật thể lạ. Tiểu Kỳ bây giờ mới hốt hải chạy đến trước mặt cậu ta lo lắng hỏi:

- Anh, anh đi đâu mà cả đêm không báo về nhà cả điện thoại cũng tắt?

- Điện thoại tắt? Thật xin lỗi hết pin rồi. _Khả Chiêu nhăn mày lấy điện thoại ra mới thấy nó thật sự tắt, gãi đầu cười gượng.

Tiểu Kỳ còn muốn hỏi thêm nên tiến lại gần chưa gì đã vội lùi lại mấy bước, đưa tay bịt mũi.

- Anh thật nồng nặc mùi rượu quả nhiên cả đêm hôm qua anh đi uống rượu.

- Đúng vậy. Hiện tại anh hơi mệt muốn tắm rửa nghỉ ngơi một lát nếu có chuyện gì nói sau vậy. _Khả Chiêu gạt đầu xác nhận lại từ chối tiếp những người trong phòng.

Đùa sao, những người này là đến truy tội cậu ta. Cậu ta cũng đâu có ngốc ngồi một chỗ để họ hỏi cung. Huống hồ đêm qua cậu ta lại ngủ tại nhà một cô gái như vậy thật mất mặt. Còn không bị họ hiểu lầm đi, ngàn vạn lần không thể.

- Đứng lại. _giọng nói lạnh nhạt nhưng có uy như vậy cũng không ai khác ngoài Tử Phong.

Trong mắt Tử Phong không có ý trách móc mà chỉ có ý cười. Thật ra thì đêm qua lúc trời gần sáng anh cũng được tin cậu ta đang ở đâu vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Cậu ta thế nào lại tìm đến nhà Hà Lam, tìm không được anh thì tìm em sao?

Khả Chiêu còn chưa đi đến cầu thang cứng đờ đứng một chỗ. Loại sự tình này làm sao tránh khỏi chỉ khổ cho Hà Lam bị hiểu lầm.

- Mày không uống rượu mấy nơi sang trọng mà lại đến nhà một cô gái sao? _Thiên Ân cười châm chọc.

Thiên Ân còn tưởng mấy tuần nữa mới thấy bộ dạng tươi cười của cậu ta, không ngờ bây giờ lại có thể thấy cậu ta trong bộ dạng tươi tỉnh này. Trông tâm trạng cậu ta còn tốt hơn anh bây giờ thật đáng nghi. Nói ra còn phải oán than anh còn chưa làm Tiểu Kỳ hết giận nếu không phải nhờ xảy ra chuyện còn lâu cô mới cho anh ở bên cạnh.

- Chuyện...chuyện đó chỉ là trùng hợp. Thôi...tao đi ngủ cả đêm không ngủ nên rất buồn ngủ. _Khả Chiêu nhanh chân chạy biến đi lên lầu thật là hết đường chối cãi.

Cậu ta rõ ràng biết FA thì không tầm thường tại sao ngu ngốc tin rằng bọn họ không biết cái gì.

- A, anh Khả Chiêu cả đêm không ngủ sao? _đây là tiếng của Tử An cùng Kỳ Quân thốt lên nhưng cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người.

Sau đó cả mấy người không ngừng cười. Làm cái gì mà cả đêm không ngủ vậy? Là sợ Hà Lam làm gì cậu ta sao? Hay là sợ bản thân không khống chế được mà làm gì cô? Khả Chiêu đi lên đến phòng còn nghe tiếng bọn họ cười không khỏi vừa xấu hổ vừa bực mình. Cậu ta như thế nào khi đi uống rượu mấy loại sự tình có con gái bên cạnh cũng đã là chuyện bình thường rồi. Nhưng hôm nay là cậu ta ở nhà một cô gái tri thức, lại được xem là không thân thiết lắm nên bị bọn họ trêu là phải. Kỳ thật lúc bé Hà Lam vào phòng cô, cậu

ta có nghe tim mình đập thật nhanh. Đầu phải lần đầu tiên chạm vào con gái nhưng lại có cảm giác lạ như vậy.

Khả Chiêu thở dài quên đi!

Đáng tiếc, nụ cười của Hà Lam tự bao giờ lại ẩn hiện trong tâm trí. Ít nhiều cậu ta cũng ôm cô làm sao mà quên đây, dù biết đó chỉ là ngộ nhận nhưng trong một lúc cậu ta vẫn nhận thức được đó là hơi ấm của riêng cô. Cậu ta còn nắm lấy tay mềm mại của cô. Ít ra cậu ta cũng bế cô trong tay nghe tim loạn nhịp. Sự chăm sóc nhẹ nhàng của cô dành cho cậu ta, cậu ta hoài nghi hai người bọn họ là mới quen biết gần đây sao? Còn cả cái tát trời giáng kia, cậu ta muốn làm như không xảy ra chuyện gì cũng thật khó. Khả Chiêu tự nhủ chỉ là nhất thời suy nghĩ lung tung. Cậu ta vẫn yêu Y Ngân xá gì vì một cô gái mà tim loạn nhịp? Nhất định là nhầm lẫn.

67. Chương 67: Vén Màn

Nhận thức được đã là muộn rồi, có những chuyện đã không còn cứu vãn được.

Yêu ai rồi sẽ không dễ dàng quên, muốn vứt bỏ một tình yêu gần ấy năm là hoàn toàn không thể.

Chuyện nhà cũng giải quyết xong, mấy chuyện vặt vãnh linh tinh cũng không quan trọng nữa. Tử Phong tập trung vào giải quyết chuyện ông Hạo Ung. Ông ta ra tay còn nhanh hơn anh ngang nhiên tung tiền thu mua P&A. Bất quá anh cũng không để ông ta toại nguyện. Nhiều đối tác vì tin tức này mà nhốn nháo không thôi. Hai tập đoàn lớn liên tiếp xảy ra tranh chấp. Đầu tiên là tin Tử Phong muốn kiện ông Hạo Ung lần này lại là tập đoàn Doãn Hạo thu mua P&A. Xem ra tin này cũng thật chấn động. Tập đoàn P&A có bao nhiêu hùng hậu đâu phải mọi người không biết. Không chỉ về tài lực, thực lực đều đứng đầu mà uy tín cũng vô cùng được các đối tác nước ngoài tín nhiệm.

Không biết ông Hạo Ung dùng cách gì có thể lôi kéo được nhiều đối tác cùng một số cổ đông nhỏ lẻ của P&A một trận xôn xao. Thậm chí có đối tác rút hợp đồng cho dù chịu bồi thường. Tử Phong không khỏi nhủ mầy suy nghĩ biện pháp. Anh cho dù thật sự muốn kiện ông ta cũng phải có bằng chứng xác thực. Xem ra anh thật sự không có cách sao? Người anh cần làm người chứng thực sự việc cũng rồi đi rồi anh cũng không thể ép Y Ngân quay trở lại.

Tử Phong thật sự hơi suy sụp. Trước mặt Thiên Tư anh luôn nói với cô mọi chuyện sắp kết thúc, không nghĩ tới bây giờ lại nhanh chóng lâm vào tình trạng như thế này. Tử Phong cầm một số bản kế hoạch sắp tiến hành mà không khỏi đau đầu.

Không biết bao lâu suy nghĩ mà Tử Phong gục mặt trên bàn làm việc thiếp đi. Anh cũng thật mệt mỏi quá độ rồi. Đêm đã khuya, sương phủ bên ngoài trời cũng ngày một dày. Thiên Tư mở cửa phòng làm việc của anh, đèn vẫn còn bật sáng. Cô vẫn nghĩ anh còn làm việc nên muốn mang cả phê cho anh nhưng cũng không ngờ anh lại ngủ quên. Tử Phong mà cũng có lúc ngủ quên như vậy cũng đủ biết anh có bao nhiêu mệt mỏi. Thiên Tư chỉ lẳng lặng xếp lại tất cả giấy tờ trên bàn. Cô vô tình nhìn qua màn hình vi tính. Cô bùm miệng cổ không cho thanh âm lớn lên kéo đánh thức anh. Cái tin tức cô đọc được cũng không khỏi kinh hãi “Tập đoàn Doãn Hạo tài lực hùng mạnh muốn thu mua tập đoàn P&A, P&A đang lâm vào tình trạng khủng hoảng chẳng?”.

Thiên Tư không biết nên làm sao cho phải. Cô nhẹ sờ lên mặt dây chuyền hình sao bạc trên cổ. Đó là sợi dây chuyền anh tặng trước khi đi du học. Cô luôn giữ kỹ cũng thật may năm đó không bị mất. Hiện tại đó cũng không phải sợi dây năm đó chỉ còn mặt dây chuyền thôi cô còn dây đã thay sợi dây khác rồi. Có một điều không ai có thể ngờ mặt dây chuyền không chỉ có hình anh và cô mà bên trong còn chứa một thẻ nhớ cực nhỏ mà cô đã từng cầu xin ba cô đưa cô cất giữ. Cô không định dùng đến nó nhưng chắc phải dùng đến rồi. Ta muốn tha cho người nhưng người không muốn tha cho ta vậy cũng không thể trách cô. Cô là nể tình Hạo Minh cùng Hạnh Nghi mới không muốn truy cứu không nghĩ tới người đàn ông này nhất định muốn có bằng được P&A thật là lòng tham không đáy. Cô còn đang nghĩ nếu năm đó mẹ cô lấy ông ta còn không biết có bao nhiêu thống khổ. Cô cũng là vì nể tình nghĩa của mẹ cô và ông ta mà cứ muốn nhắm mắt cho qua nhưng hiện tại cô làm ngơ chính là quá nhu nhược rồi.

Thiên Tư tìm một áo khoác, khoác lên người Tử Phong. Dù động tác rất nhẹ nhàng nhưng Tử Phong vẫn tỉnh. Anh có tính cảnh giác cao như vậy cũng không thể nào ngủ sâu được.

- Anh còn chưa ngủ?
- Chỉ chớp mắt một lát thôi. Em thế nào giờ này còn chưa ngủ?
- Em muốn đưa cà phê cho anh không nghĩ tới anh ngủ trên bàn làm việc.__Thiên Tư dựa vào bàn làm việc lại đưa tay sờ mặt anh.
- Hơi mệt mỏi một chút còn một số việc còn chưa giải quyết.
- Là tin tập đoàn bị thu mua?
- Xem ra cái gì cũng không thể giấu em.__Tử Phong khẽ cười.
- Em cũng không muốn biết chỉ tiếc là do vô tình nhìn thấy thôi. Vậy anh tính như thế nào?
- Không cần lo tất cả cũng chỉ là tin đồn loại tin này vài ngày sau chỉ cần mọi chuyện không thay đổi lập tức lặn đi.

Tử Phong kéo cô ngồi vào lòng anh, cô cũng nghĩ quá nhiều rồi nghĩ sao một tập đoàn hùng hậu như P&A lại dễ dàng bị đánh bại như vậy. Nếu có trừ phi anh không tồn tại.

- Thật sao? Em thấy hình như rất nghiêm trọng.
 - Em không có lòng tin với anh sao? Hơn nữa em còn không biết anh đã thu mua mấy chi nhánh của Doãn Hạo là do ông ta sợ tin này gây thiệt hại nên mới bịt đầu này đắp đầu kia tung tin giả mà thôi.
- Thiên Tư kinh ngạc, hóa ra là anh gây thù chuốc oán với người ta trước. Cô cũng biết anh sẽ không đứng yên cho người ta đàn áp lại không nghĩ anh đi thu mua chi nhánh của người khác.
- Hóa ra anh là đầu sỏ gây nên chuyện này.__cô bĩu môi khinh thường.
 - Ha ha em còn chưa biết chuyện gì anh muốn làm sẽ không thể cản sao?__Tử Phong bật cười nhìn bộ dạng của cô.

Được cô quan tâm Tử Phong lập tức thấy mỗi mệt đều tan biến. Nhưng anh phải giải quyết triệt để mọi chuyện thì mới yên tâm được.

- Khuya rồi em về phòng ngủ đi.
- Em còn chuyện muốn nói.
- Chuyện gì?__Tử Phong khó hiểu nhú mày nhìn cô.
- Em muốn đưa anh cái này.__Thiên Tư vừa nói vừa cố tháo sợi dây chuyền từ trên cổ xuống.

Tử Phong nhìn hành động của cô mà thấy vô cùng lạ nhưng cũng không hỏi gì thêm chỉ im lặng chờ cô nói tiếp. Thiên Tư hài lòng mỉm cười nhìn mặt dây chuyền bạc phát ra ánh sáng. Chỉ thấy cô bật nắp sợi dây chuyền.

- Anh còn nhớ sợi mặt dây chuyền này không?
- Nhớ nhưng có chuyện gì lại lôi nó ra nói vào giờ này?

Thiên Tư rút tấm hình của cô và anh ra, phía sau tấm hình lộ ra một thứ gì bé tí. Đó là bằng chứng mà cô cố công giữ cũng may ông trời không phụ lòng cô nên không để nó bị mất. Tử Phong kinh ngạc nhìn một loạt hành động của cô.

- Đây...đây là...
- Đây là bằng chứng năm đó ba em có được nhưng không có đưa ra cũng vì nó mà ba mẹ em ra đi. Nhiều lúc em rất muốn hủy nó đi nhưng lại nghĩ đến sự hi sinh oan uổng của ba thế nào cũng không đành lòng hủy. Xem ra bây giờ anh rất cần nó rồi.

Thiên Tư mỉm cười lấy vật nhỏ bé kia đặt vào lòng bàn tay anh. Cô không muốn anh ưu phiền như vậy. Coi như cô giúp anh vậy mọi việc còn lại xử lý thế nào là tùy anh.

- Em...không phải không muốn truy cứu sao?

- Em hiện tại không còn quyền lựa chọn. Em cũng không muốn Thiên Trầm gặp nguy hiểm.

Tử Phong không nhận được vui mừng vội để bằng chứng kia vào một nơi an toàn rồi đột nhiên ôm lấy cô xoay mấy vòng. Thiên Tư hoảng hồn, người con trai này cũng thật là trẻ con rồi.

- Thiên Tư em thật đúng là thiên thần rơi xuống rồi.

- A, thả em xuống chóng mặt quá đi Tử Phong!_cô không ngừng giãy giụa.

Không biết mấy vòng xoay Tử Phong mới để cô xuống, Thiên Tư loạng choạng nhưng lại vô cùng buồn cười. Chỉ thấy anh cười hân hân lên trán một cái. Thiên Tư không khỏi cười khổ lại đẩy anh ngồi xuống đưa cà phê cho anh nói mấy câu dặn dò mới trở về phòng ngủ.

Tử Phong cũng nhanh chóng xử lý công việc, có điều hiệu suất hiện tại so với lúc đầu cao hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau, FA họp khẩn. Mọi người không rõ là chuyện gì đang xảy ra chỉ biết thủ lĩnh cho triệu tập gấp thì không có gì tốt. Nhưng ngoài dự đoán của họ không chỉ là chuyện tốt mà là chuyện vô cùng tốt. Sau khi họp xong mặt mày ai nấy đều sáng rõ không giấu nổi nụ cười trên môi.

Duy chỉ có Tử Phong dù có vui mừng nhưng vẫn giữ thái độ trầm mặc. Anh còn một chuyện vẫn chưa giải quyết. Nhìn Thiên Tư suốt ngày ủ rũ vì muốn Thiên Trầm trở về mà anh không khỏi đau lòng. Dù biết rằng rất khó đưa Thiên Trầm trở về trong tình cảnh hiện tại nhưng anh cũng không thể bỏ mặc được. Nếu hiện tại cô rời khỏi đó sẽ đánh động đến sự cảnh giác của ông Doãn Hạo Ứng.

Nghĩ đến anh lại không biết nên tính thế nào cho phải. Còn chuyện đề nghị Y Ngân làm nhân chứng anh đã bị Khả Chiêu cản lại. Nhưng Thiên Ân cũng đã lén lút đi gặp Y Ngân để nói chuyện. Ngoài sự kích động ra Y Ngân không hề cho bọn họ bất cứ cơ hội nào để giải thích hay khuyên nhủ. Cũng may ngày hôm đó Khả Chiêu có công việc phải giải quyết nên đã ra ngoài, bằng không nếu để cậu ta thấy được tình trạng kích động của Y Ngân lúc đó sẽ phần nộ đến mức nào. Tử Phong càng nghĩ càng cảm thấy có phải Y Ngân đột ngột ra đi là vì bọn họ đã ép cô ra làm chứng hay không? Nếu đúng như vậy khi Khả Chiêu biết được chuyện này có bao nhiêu tức giận.

Cuộc họp vừa chấm dứt, mọi người đồng loạt đi ra ngoài. Khả Chiêu lập tức từ từ thu nộ cười trở về khuôn mặt không chút sinh khí. Thiên Ân đang định đi ra ngoài liền bị Tử Phong gọi giật lại.

- Thiên Ân, Khả Chiêu hai người ở lại một chút.

Hai người vừa bị kêu đích danh không biết là chuyện gì đang xảy ra. Họ chỉ thấy sắc mặt Tử Phong không tốt cho lắm.

- Có chuyện gì quan trọng sao? Tao muốn đi ra ngoài một chút._Khả Chiêu gương mặt uể oải.

- Làm gì? Lại uống rượu sao, đã mấy ngày mày cứ như vậy có ích gì sao?_Tử Phong đôi mắt lạnh đạm nhìn không ra cảm xúc.

Nhưng giọng điệu kia rõ ràng anh đang rất bất mãn. Nếu không có Y Ngân cậu ta giống như cái xác đi động vậy. Mấy ngày trước thấy cậu ta cùng Hà Lam nói chuyện còn tưởng cậu ta có thể thôi không nhớ đến Y Ngân nữa. Chung quy họ vẫn là quá xem nhẹ tình cảm của Khả Chiêu dành cho Y Ngân. Nếu cậu ta dễ dàng thay đổi thì đâu có năm năm đợi chờ, năm năm không quên bất cứ cô gái nào. Tử Phong cũng không thể trách cậu ta, là con người cũng không phải gỗ đá vô tri vô giác mà yêu liền yêu, quên liền quên. Chính anh cũng không phải yêu Thiên Tư hơn mười năm, đau đớn tìm kiếm cô năm năm sao?

- Vậy mày bảo tao phải làm sao? Cô ấy không muốn gặp tao, tao lại không quên được cô ấy.

- Mày cũng không thể tiếp tục như vậy. Năm năm trước không phải mày đành lòng buông tay để ra đi sao? Tại sao hôm nay vẫn lâm vào tình trạng đó?_Thiên Ân vỗ vai Khả Chiêu một cái.

Khả Chiêu hai tay nắm chặt, vai khẽ run lên, môi mím chặt cố không cho giận dữ trong lòng dâng trào. Nhưng vẫn không tìm được vẫn tức giận. Khả Chiêu xoay người nắm lấy cổ áo Thiên Ân muốn trút hết tức giận trong lòng.

- Vậy mày nói đi cô ấy ra đi có liên quan đến mày không?

Thiên Ân kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt tức giận của Khả Chiêu. Tử Phong cũng giật nảy người đứng dậy muốn tiến lại nhưng bị tiếng quát của Khả Chiêu cũng dừng bước.

- Mày đứng đó cho tao._Khả Chiêu hướng Tử Phong cảnh cáo.

Tử Phong không khỏi nhú mày nhưng anh biết Khả Chiêu đã phát hiện ra chuyện kia. Có lẽ trong lòng đã thật sự bốc hỏa rồi.

- Còn mày nói đi!

- Chuyện...chuyện đó tao cũng không biết.

Thiên Ân dù hốt hoảng nhưng không sợ hãi mà là một cảm giác áy náy trong lòng. Mấy ngày trước khi Y Ngân đi, anh quả thật có đến tìm Y Ngân muốn cô làm nhân chứng. Mặc dù Tử Phong đã cản nhưng anh không nghe, xem ra Khả Chiêu thật sự tức giận rồi.

- Mày còn nói không biết. Nếu không phải vì mày quá ép buộc cô ấy, cô ấy có thể sợ hãi mà ra đi gấp gáp như vậy sao? Nếu cô ấy có mệnh hệ nào tao tuyệt không tha thứ.

Khả Chiêu lửa giận bùng bùng, cậu ta còn tưởng Y Ngân trốn tránh cậu ta vì không thể chấp nhận cậu ta. Cũng không ngờ còn một nguyên nhân khác cư nhiên nguyên nhân kia lại do Thiên Ân gây ra. Cậu ta đã không muốn nhắc đến nên mới xem như chưa có chuyện gì xảy ra nhắm mắt cho qua. Hôm nay hai người họ lại lấy chuyện này ra để trách cậu ta vậy cậu ta phải như vậy là do ai đây?

- Khả Chiêu bình tĩnh lại đi, Y Ngân ra đi chưa hẳn do Thiên Ân gây ra._Tử Phong tay nắm chặt giọng điệu nghiêm túc muốn trấn an Khả Chiêu.

- Bình tĩnh mày bảo tao phải bình tĩnh như thế nào đây? Tao nói chuyện này không phải chỉ một lần, tao bảo rằng cô ấy không muốn nhắc lại chuyện đó. Tại sao phải nhất định nhắc lại chứ? Hèn gì ngày hôm đó sau khi tao trở về liền thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt, thậm chí đêm còn gặp ác mộng. Uống công tao tin tưởng tại mày ngang nhiên lừa gạt tao.

- Không liên quan Tử Phong là tao tự đi tìm Y Ngân._Thiên Ân khẽ thở dài.

Anh đôi lúc làm những chuyện hơi thiếu suy nghĩ một chút. Anh không nghĩ quá nhiều như Tử Phong, muốn làm liền làm cũng không nghĩ dẫn đến kết quả như hiện tại. Anh không nghĩ Y Ngân bị dọa đến nỗi bỏ đi. Ngày được tin Y Ngân bỏ đi, trong lòng anh thoáng chột dạ cũng nghĩ đến một ngày sẽ bị Khả Chiêu nổi giận.

- Hừ, tao không muốn nghe lần nữa._Khả Chiêu buông cổ áo Thiên Ân ra liền xoay người đi ra ngoài.

- Khả Chiêu!_Tử Phong ở đằng sau gọi lại cậu ta cũng không thèm để ý.

Thiên Ân trở như tượng đứng đó nhìn theo dáng vẻ tức giận của Khả Chiêu rồi đi.

“ Rầm ”

Tiếng cửa phòng mạnh bạo đóng lại, lúc này Thiên Ân mới hoàn hồn sức tĩnh. Lửa giận của Khả Chiêu cũng không nhỏ, hằng ngày nhìn cậu ta tươi cười cũng không nghĩ cậu ta tức giận đến mức này. Thiên Ân lắc đầu cười khổ, anh biết Khả Chiêu sẽ không giận lâu nhưng đối với anh đây cũng là một loại dẫn vật, áy náy trong lòng.

- Phải làm sao nó hết giận đây? Tao nghĩ chắc khi chưa thấy Y Ngân nó sẽ không tha cho tao đâu.

- Ai bảo mày cố chấp tao đã nói rồi không có cách này thì cách khác đâu nhất thiết phải đến tìm Y Ngân._Tử Phong liếc mắt khinh thường liền lấy áo khoác rồi khỏi phòng.

- Tao cũng đâu có biết Y Ngân kích động đến vậy, thậm chí còn bỏ đi. Tao cũng chỉ muốn chắc chắn cùng nhanh chóng giải quyết cho xong chứ đâu có ý ngăn cách nó với Y Ngân đâu._Thiên Ân một bộ dạng ủy khuất đi theo sau Tử Phong.
- Thôi đi đừng đưa bộ mặt vô tội đó ra, chuyện này do mày gây ra tự đi mà giải quyết. Làm cách nào không cần biết nhưng tao nghĩ cách hay nhất chính là tìm Y Ngân trở về trả cho nó là ổn._Tử Phong không khách khí phải tay xem như không liên quan mình.
- Mày nói nghe dễ quá, hiện tại Y Ngân ở chỗ nào tao còn chưa biết hướng hồ sau chuyện kia muốn cô ấy gặp tao còn khó hơn lên trời.
- Vậy sao? Vậy thì ở đó chờ Tiểu Kỳ đến xử trí mày đi.
- Mày như vậy gọi là bạn của tao từ hồi thơ ấu sao?

Tử Phong nhún vai không nói, anh cũng không biết cách để cho Khả Chiêu hạ hỏa. Nghe Tử Phong nói vậy, Thiên Ân nuốt khan một cái. Anh làm cái gì nên tội sao lần lượt đắc tội với hai anh em nhà kia thế không biết?

Một ngày lại một ngày trôi qua, bao nhiêu chuyện xảy ra khiến người ta phải ngồi suy nghĩ tìm cách giải quyết.

Hạnh Nghi trong lòng bàng hoàng, hôm nay cô nghe ông Hạo Minh đi công tác mà Hạo Minh cũng có công việc phải giải quyết nên không có trở về biệt thự. Trước khi đi Hạo Minh còn không ngừng căn dặn cô phải tự biết chiều cố bản thân cho tốt.

Hạnh Nghi ở trong phòng không ngừng suy nghĩ, cô nên làm cái gì để giúp Tử Phong cùng chị của cô. Hai người họ dường như dạo này gặp không ít khó khăn, căn bản cũng là do người đàn ông kia gây ra.

Nhưng cái ân dưỡng dục lại khiến cô không thể làm trái lại lương tâm để phản bội ông Hạo Ứng. Nếu cô làm như vậy không chỉ ảnh hưởng đến một mình ông ta còn liên lụy đến cả Hạo Minh.

Hạnh Nghi hít sâu một cái mở cửa phòng mình đi ra, cô nhìn xung quanh có chút kì quái hôm nay người làm hình như cũng không có làm phiền cô. Hạnh Nghi có chút dăm chiêu suy nghĩ. Cô lấy hết can đảm liền rón rén đi đến ba tầng cao nhất của biệt thự, nơi này là lần đầu tiên cô đặt chân đến. Bởi vì ông Hạo Ứng tuyệt đối không cho những người không phận sự tiến vào. Nếu để ông ta biết ai cả gan bước lên tầng đó lập tức người đó không có cửa thấy ánh sáng mặt trời. Hạnh Nghi không biết ở trên đó cất giấu thứ gì hay che giấu bí mật gì.

Lúc trước là bởi vì cô xem ông ta như cha ruột nên ông ta nói cái gì liền nghe theo vô điều kiện. Thế nhưng từ ngày Thiên Tư kể lại cho cô nghe toàn bộ quá trình kia không khỏi làm cô kinh hoàng, chỉ nghĩ đến thôi mà toàn thân cô đã không ngừng run rẩy.

Hạnh Nghi căng thẳng bước lên theo từng bậc thang, cầu thang dài nhìn xuống cùng nhìn lên cũng chỉ có một mình cô không khỏi làm cho cô lo lắng. Nhưng Hạnh Nghi vẫn cố bước từng bước một đến khi đến lầu ba, Hạnh Nghi liền bị dọa muốn chạy trốn bởi vì tầng này thiết kế màu sắc vô cùng âm u, hiện tại cũng không có bật đèn mang một màu sắc lạnh lẽo. Hạnh Nghi hít một ngụm khí liền men theo hành lang trên lầu ba đi tìm một căn phòng. Lầu ba có đến mấy căn phòng, căn bản cô cũng không biết những căn phòng này dùng làm gì. Hạnh Nghi đi tới trước cửa phòng ra sức muốn mở cửa nhưng vô phương. Cánh cửa phòng nào cũng đóng thật chặt với một cô gái chân yếu tay mềm không có chìa khóa thật chất không có cách để cánh cửa mở ra.

Hạnh Nghi thoáng rùng mình một cái, khuôn mặt lập tức tái nhợt, cô luống cuống không biết nên trốn đi đâu bởi vì cô vừa nghe tiếng bước chân vọng lại từ xa. Hạnh Nghi cố hết sức tìm một góc khuất cố nép mình, ngồi co ro trong một góc hơi thở gần như nhỏ đến cực hạn.

Một lúc sau, chỉ thấy một thân người cao ráo của một người cận vệ tiến lên đứng ngay cầu thang nhìn dáo dít xung quanh giống như đang tìm thứ gì. Nhưng cũng không lâu lại tiến đến một căn phòng tra khóa muốn mở cửa ra.

Đột nhiên, bên cạnh Hạnh Nghi lạ xẹt ngang có một con chuột chạy qua. Hạnh Nghi trừng mắt sợ hãi lại cố lấy tay bịt miệng đề nén thanh âm không cho bản thân phát ra tiếng sợ hãi. Cô như vậy mà càng nép vào góc, lại vô tình đụng phải một đồng thanh sắt vốn được sắp ngay ngắn mà lấn ra va chạm nhau nghe loảng xoảng. Cô lại thêm hoảng sợ đây tất cả đều là vũ khí dùng để làm gì?

- Ai?_người cận vệ giật mình ngừng việc tra chìa khóa vào ổ khóa lại hướng theo tiếng động mà bước đi.

Bàn tay Hạnh Nghi không ngừng run rẩy, tim cũng đập nhanh kịch liệt. Ánh mắt cô hoang mang, mông lung không biết bản thân sẽ ra sao. Nhưng một lúc sau cô lại trấn định bản thân, cô là cô chủ của biệt thự này làm cái gì phải sợ một người cận vệ.

- Ai? Bước ra!

Người cận vệ ánh mắt lạnh băng nhìn tưởng chỉ cần thấy được người đáng nghi liền hạ thủ không nương tay.

- Là tôi._Hạnh Nghi cong cong môi trên mặt không hề có một tia sợ hãi như lúc này.

Mà khi thế bức người của người cận vệ vừa nhìn thấy cô cũng giảm đi mấy phần, ánh mắt của hắn vừa kinh ngạc vừa hoài nghi nhìn cô như muốn tra ra cái gì.

- Cô Hạnh Nghi? Cô lên đây làm cái gì?

- Như thế nào tôi cũng là chủ của biệt thự này vì sao tôi không thể lên đây? Ngay cả quyền đi lại trong nhà mình cũng cần anh cho phép sao?_Hạnh Nghi mặt lạnh nhìn hắn ta trách móc.

Người cận vệ bị Hạnh Nghi chất vấn liền có chút không cam nhưng vẫn là không thể phản bác.

- Tôi không có ý đó, chỉ là chẳng phải chủ tịch nói là bất cứ ai cũng không được phép bước lên tầng này nếu không được sự cho phép của chủ tịch._người cận vệ không chịu thua đem uy quyền của ông Hạo Ứng ra uy hiếp.

- Là như vậy sao? Tôi cứ nghĩ là con gái ông ấy thì sẽ khác nhưng thật ra tôi cũng chỉ muốn xem trên đây có cái gì đẹp hay không nhưng rất tiếc trên đây quá tối cũng không có cái gì để xem._Hạnh Nghi thản nhiên nói.

Người cận vệ nhìn chằm chằm cô như muốn tìm ra một chút sơ hở nào thông qua sắc mặt cùng lời nói của cô. Hạnh Nghi thì lòng bàn tay đã đổ mồ hôi lạnh. Có trời mới biết cô có bao nhiêu sợ hãi.

- Vậy nếu không có chuyện gì tôi đưa cô đi xuống dưới, trên đây không khí không tốt cho lắm.

- Không cần, tôi có tay có chân có thể tự đi anh có chuyện làm thì làm đi._Hạnh Nghi khoát tay từ chối liền nhẹ nhàng nhắc chân đi xuống bậc thang.

- Vậy được, cô đi thông thả._người cận vệ cong môi cười thâm ý.

Hắn ta thầm nghĩ chủ tịch quả đoán không sai, cô gái này đã không như trước không còn tin tưởng được nữa.

Ngôi nhà vắng lặng, Hạnh Nghi đi nhanh về phòng trong trạng thái lơ lửng. Cô còn chưa làm được cái gì đã đánh động rồi như vậy sau này cô căn bản không có cơ hội hành động tiếp.

Hạnh Nghi mấy ngày nay không ngừng theo dõi động tĩnh của ông Hạo Ứng nhưng cũng không phát hiện ra cái gì. Hầu như dạo này ông Hạo Ứng rất ít khi ở nhà cũng không biết ông ta đang định làm gì. Hạnh Nghi nhiều lúc muốn tiếp cận căn phòng của ông ta liền bị đám cận vệ chặn lại. Cô không khỏi hoài nghi bên trong thật sự chứa cái gì đó bí mật.

Hạnh Nghi đã nghe được tin tức Tử Phong đã thật sự ra tay đối với ông Hạo Ứng. Cô không khỏi cảnh giác mình có hay không gặp nguy hiểm? Đến lúc này, cô cảm giác bản thân thật sự đã không còn đường lui muốn trốn nhưng cũng không thể trốn được nữa rồi.

Lấy cái gì gọi là cô đem bí mật tập đoàn nói cho Tử Phong biết nên sẽ không được phép ra ngoài cho đến khi ông ta thu hồi lại những chi nhánh đã bị Tử Phong thu mua. Hạnh Nghi không khỏi buồn bực trong

lòng. Ngay cả Hạo Minh cũng không được phép gặp cô, bây giờ cô thật sự đã thấu cái gì gọi là hang hùm miệng hổ. Cô vốn là không nên tin tưởng người đàn ông kia.

- Chủ tịch, cô Hạnh Nghi thật sự có vấn đề ông vẫn muốn giữ cô ấy lại sao?

- Giữ! Phải giữ chứ! _ông Hạo Ứng hơi cười nhưng rõ ràng trong mắt chứa sự lạnh lùng.

Người cận vệ thoáng ngăn người lại như hiểu ra điều gì không có hỏi tiếp chỉ nhẹ gật đầu.

Ông Hạo Ứng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm những thất bại trong mấy ngày qua mà Tử Phong mang lại không khỏi tức giận trong lòng. Khẽ siết chặt tay thành quyền, một sự tàn nhẫn nào đó giống như ngày một lộ rõ.

- Chuẩn bị mọi thứ chưa?

- Dạ đã hoàn toàn xong, chỉ cần có lệnh thì ngài có thể rời đi.

- Còn Hạo Minh?

- Cậu chủ không có ý định rời khỏi đây.

- Ngu ngốc!

Ông Hạo Ứng khẽ hừ lạnh một tiếng, ông ta không muốn đứa con này bị tổn hại mặc dù từ nhỏ ông không yêu thương gì.

“ Rầm ”

Cánh cửa phòng bị đập mạnh ra khiến người cận vệ không khỏi giật mình. Liền đi nhanh ra cửa muốn nói gì đó lại bị khí thế của người đẩy cửa làm cho hoảng sợ thụt lùi vài bước.

- Cút sang một bên nếu không muốn chết.

- Cậu chủ...

- Cậu ra ngoài đi! _ông Hạo Ứng khoát tay ra hiệu cho người cận vệ ra ngoài.

Từ khi Hạo Minh bước vào cơ hồ trên mặt ông ta cũng không có gì dao động. Đôi mày ông ta hơi nhíu lại một chút lại trở về bình thường.

Người cận vệ “ dạ ” một tiếng liền rời khỏi phòng tiện tay khép chặt cửa.

- Ông vì sao không cho tôi gặp Hạnh Nghi? _Hạo Minh lửa giận bùng bùng.

Cậu ta đi công tác trở về liền không thấy Hạnh Nghi, muốn liên lạc với cô cũng không được. Cậu ta không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Nó phản bội ta, ta không thể tha cho nó.

- Phản bội ông? Cô ấy làm cái gì mà phản bội ông? _Hạo Minh cơ mặt co rút có chút lo sợ.

- Nó muốn giúp Tử Phong chẳng lẽ còn không phải phản bội?

Ông Hạo Ứng ngồi trên ghế xoay, âm sắc mỗi lúc một trầm xuống như muốn chứng thực ông ta không có khả năng tha cho Hạnh Nghi.

- Ông...thật sự là người đã gây ra chuyện...năm đó. Tên cận vệ đi theo tôi luôn làm theo lời ông muốn che giấu không cho tôi biết sự thật?

- Đó là họ tự chuốc lấy không liên quan ta. Còn về người cận vệ là ta an bài muốn bảo vệ con.

Hạo Minh cắn giận đứng một chỗ nắm chặt tay, tại sao trước mặt ông ta cậu ta không có một chút uy lực nào. Là vì ông ta là cha của cậu ta sao?

- Ông cũng không cần biến tôi cùng Hạnh Nghi thành công cụ trả thù. _Hạo Minh trừng mắt nhìn ông ta uất hận cũng không ngừng dâng trào.

- Chẳng phải con yêu người con gái đó sao? Ta chỉ thay con đoạt về thôi là con không biết nắm lấy.

- Ông đừng nguy biện rõ ràng ông muốn lấy mạng cô ấy. Nhiều lần tôi đang tự hỏi vì sao Thiên Tư luôn gặp nguy hiểm hóa ra không phải tự nhiên mà là ông muốn giết cô ấy. Bây giờ ông lại muốn làm cái gì Hạnh Nghi, mau thả cô ấy ra cho tôi._Hạo Minh càng nói càng giận.

Đôi mắt Hạo Minh như có lửa thật nóng giống như dung nham vậy. Ông Hạo Ứng liếc Hạo Minh một cái liền đứng dậy vén màn bên cửa sổ. Ánh sáng lúc này chiếu vào sáng bừng cả căn phòng, căn phòng vốn có chút âm u lạnh lẽo lúc nãy đã không còn mà thay vào thứ ánh sáng chói mắt.

Hạo Minh nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông mà cậu ta gọi là cha hơn hai mươi năm qua. Ông ta hầu như lãnh đạm không nhìn ra một tia cảm xúc.

- Con có biết người ta yêu nhất là ai không?

- Ông không cần nói cho tôi biết. Bởi vì tôi không muốn nghe, không có bất cứ người con nào muốn nghe cha mình nhắc tới một phụ nữ khác khi mẹ mình còn sống cả._Hạo Minh lúc này đã hơi bình tĩnh cũng không quá kích động.

- Vậy thì con cũng không cần biết Hạnh Nghi sẽ ra sao._ông ta thản nhiên nói xong còn cong môi cười như có như không.

- Ông..._Hạo Minh cắn chặt răng không cho phép bản thân xuất ra những câu vô lễ.

- Người ta yêu nhất là người đã bị chính tay ta hạ sát. Ta cũng không muốn con của bà ấy còn sống. Bởi vì khuôn mặt của hai người đó không giống bà ấy mà giống người đàn ông ta hận.

- Ông...sao có thể làm như vậy. Vậy sao khi đó ông còn muốn lấy mẹ tôi còn để tôi ra đời lại luôn vứt bỏ tôi, ông như vậy xứng đáng một người chồng một người cha sao?_Hạo Minh không thể tin tự chính miệng ông ta thừa nhận chuyện hại người kia.

- Ta và mẹ con là sai lầm bất đắc dĩ ta phải chịu trách nhiệm.

- Chịu trách nhiệm? Ha ha sao ông không nói vì lúc đó ông không có thể lực đánh bại chú Thiên Tuấn nên muốn mượn thể lực từ gia đình mẹ tôi._Hạo Minh bật cười sang sảng nhưng rõ ràng là vô cùng thương tâm.

Phải cậu ta vô cùng đau xót cho mẹ mình phải chịu uất ức như vậy, cũng vì sự ích kỷ của người đàn ông này đã làm một gia đình tan nát. Thậm chí chút nữa cậu ta còn hại chết người con gái đó. Hiện tại cậu ta muốn buông tay lại phát hiện chính cha mình là chủ mưu tất cả mọi chuyện chứ không phải ông Du Tử Nhạc.

- Con câm miệng cho ta!_ông Hạo Ứng tức giận quát lớn.

Hạo Minh không những không sợ, khoe môi khê nhếch, giọng nói trầm thấp như trêu tức vang lên trong căn phòng vốn đã căng thẳng.

- Ông sợ cái gì, sợ tôi nói ra bản chất tàn độc sao? Từ đó đến giờ tôi làm theo lời ông là vì mẹ cũng là vì nghĩ ông còn một chút lương tâm muốn trả thù cho Hạnh Nghi nhưng thật không ngờ...

- Con càng chống đối ta con bé sẽ càng không có kết cục tốt._ông Hạo Ứng thẳng thừng nói ra ý định của mình.

- Nếu Hạnh Nghi có chuyện gì đừng trách tôi vô tình, đừng tưởng ông là cha tôi thì có thể làm gì thì làm. Là ai muốn tôi trở nên không máu không tim thì tôi cũng sẽ làm như lời người đó nói._Hạo Minh không nhúng nhường bỏ lại một câu liền lập tức rời đi.

- Con..._Ông Hạo Ứng chống tay trên bàn tức giận thở hổn hển.

Đứa con này không giống ông hoàn toàn tàn độc mà chỉ vì quá yêu mà sinh hận nhất thời mà thôi. Nhưng hiện tại lại biết được sự thật dĩ nhiên sẽ không ngăn ngại chống đối ông ta.

68. Chương 68: Không Lường Trước Được

Nếu biết trước tương lai đã là nhà tiên tri, có những việc cũng không như ý nghĩ của mỗi người.

Đã một lần đi theo con đường này thì khó tránh khỏi phạm phải lần hai dẫu biết đường này không thể đi.

Trong phòng làm việc, Tử Phong nhúu chặt chân mày không rõ ý định của ông Hạo Ứng là muốn thực hiện việc gì. Ông ta một mực không hành động anh lại càng có một loại dự cảm xấu.

- Rời đi?

Rất lâu sau, anh cũng chỉ thốt ra hai từ đầy nghi hoặc. Đây chính là tin tức anh bảo 3K điều tra về ông Hạo Ứng trong thời gian qua. Hầu hết tất cả mọi việc đã được ông ta sắp xếp rất chu toàn nhưng lại vô cùng bí mật. Ý định của ông ta chính là rời khỏi nơi này.

- Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ ông ta chọn rời đi vào thời điểm này là có ý gì?_3K nhúu chặt chân mày cũng không ngừng suy nghĩ.

Ông Hạo Ứng tuyệt đối không phải người dễ dàng buông tay như vậy. Nếu không tại sao ông ta phải gắng sức cực khổ như vậy bấy lâu. Đến bây giờ lại muốn rời đi bỏ lại phía sau một đồng hồ hỗn độn sao? Chuyện này khiến người ta khó tin.

- Vậy anh có điều tra được khi nào thì đi không?

- Ba ngày sau.

- Ông ta cứ nhiên chọn đúng thời điểm vụ kiện sắp bắt đầu rời đi. Tôi nghĩ ông ta đã có biện pháp rồi.

- Biết là như vậy nhưng chúng ta thật sự không biết ông ta đang nghĩ ra trò quái quỷ gì thì làm sao mà tránh._3K nhàn nhạt nói có chút bất đắc dĩ.

Tử Phong nét mặt thoáng trầm xuống, trong mắt lại hiện ra gì đó minh bạch. Anh hiện tại cũng không rõ nhưng hẳn theo suy nghĩ của anh thì chắc không sai.

- Ông ta hẳn là không nhắm đến chúng ta cho nên chúng ta cũng không có cách xoay sở.

- Cậu nói xem ông ta hiện có nhắm đến Thiên Tư nữa hay không?

- Hẳn là như vậy đi. Nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Không ai ngốc đến nỗi đi động đến một người trong cuộc, điều này không phải đồng nghĩa với việc không đánh mà tự khai sao.

3K vò đầu bứt tóc một hồi, trên gương mặt đến trai nhăn nhó nhí nhí trông hơi khổ sở.

- Ai...cậu càng nói tôi lại càng thấy khó đoán, rốt cuộc ông ta nhắm đến ai?

- Hạnh Nghi.

3K trong mắt chợt lóe một tia sáng tỏ, bất chợt khựng lại. Ánh mắt như có như không muốn hỏi cái gì đó nhưng lại thôi. Bất quá anh ta biết Tử Phong nói như vậy cũng là đã có chủ ý rồi. Dù sao Tử Phong nói như vậy cũng có lí, Hạnh Nghi hiện tại vẫn là thân phận con gái của ông ta, do vậy muốn kiểm soát Hạnh Nghi trở về cũng gặp không ít khó khăn.

- Cậu muốn đưa Hạnh Nghi trở về?

- Bây giờ đã không kịp rồi._Tử Phong thở dài một cái.

Anh cũng rất muốn đưa Hạnh Nghi trở về đáng tiếc cô gái này không muốn trở về. Mà bây giờ muốn đưa cô trở về cũng quá khó rồi. Không chừng bây giờ cô đã không thể ra khỏi cửa rồi cũng nên.

- Vậy không lẽ...ông ta lại không biết suy nghĩ ra tay với Hạnh Nghi không phải quá lộ liễu rồi sao?

- Dĩ nhiên không nhưng đó là vũ khí lợi hại nhất trong lúc quần bách. Dùng Hạnh Nghi không thể uy hiếp tôi nhưng là uy hiếp được Thiên Tư.

- Như vậy chúng ta càng không thể để Thiên Tư nghe được bất cứ chuyện gì liên quan đến Hạnh Nghi rồi nếu không chỉ sợ...

- Tôi biết nhưng là chuyện cũng không dễ như vậy. Thiên Tư đã mất liên lạc với Hạnh Nghi rồi e rằng cũng không giấu được.

Cả gian phòng bỗng lặng ngắt không một âm thanh. Tử Phong rơi vào trầm mặc mà 3K cũng không hé nửa lời.

Ánh nắng bên ngoài vẫn nhu hòa chiếu sáng, nhưng rõ ràng tâm trạng con người vẫn còn mập mờ không rõ ràng.

Thiên Tư ở trong nhà, một bộ dạng đứng ngồi không yên. Cô hiện tại đã không còn liên lạc được với Hạnh Nghi. Nếu thật sự Hạnh Nghi xảy ra chuyện gì cô sẽ hối hận cả đời. Thiên Tư nắm chặt điện thoại trong tay nhưng không có cách nào thông điện thoại được với Hạnh Nghi.

Thiên Tư chợt suy nghĩ đến một người, người này cũng không có khả năng tổn hại Hạnh Nghi đi. Thiên Tư không chần chừ bấm vào dãy số mà cô cho rằng nếu không cần thiết sẽ không gọi. Điện thoại vừa thông lập tức có người bắt máy, giọng nói trầm ổn lãnh đạm khiến Thiên Tư run lên một hồi.

- Alo! Hạo Minh nghe.

- Anh, anh Hạo Minh, là em Thiên Tư.

Hạo Minh sững sốt một lúc, tay đang lật giở tài liệu trên bàn cũng cứng lại. Nguyên do cậu ta không nhìn đến dãy số chỉ trực tiếp ấn nút nghe lại kẹp điện thoại giữa bả vai và má. Lúc này cậu ta đúng là có chút lung tung khi nghe được thanh âm của Thiên Tư. Lại một lần nữa trực tiếp cầm lấy điện thoại, liếc mắt nhìn dãy số, đáy mắt vừa vui mừng lại chần chừ điều gì đó.

- Em tìm anh?

- Em muốn hỏi tin tức của Thiên Trầm.

Nghe đến đây bàn tay Hạo Minh cũng nắm chặt lại, chính cậu ta cũng muốn biết tin của Hạnh Nghi. Ánh mắt Hạo Minh thoáng qua một tia bất lực.

- Có thể không ra ngoài nói chuyện với anh một chút, nói qua điện thoại chỉ sợ không tiện.

- Chuyện này hình như cũng không tiện lắm. _Thiên Tư ngập ngừng cô vẫn do dự có nên gặp Hạo Minh hay không.

- Em là chán ghét anh, đến nỗi gặp mặt cũng không? _Hạo Minh ngữ điệu trầm ổn nhưng có thể nhìn ra một tia thất vọng.

Kể từ khi biết rõ cô nhớ lại cũng chỉ có gặp nhau trong bệnh viện, mấy lần tình cờ lướt qua nhau trong trường. Cậu ta không nghĩ cô lại không muốn gặp cậu ta đến như vậy. Nếu không phải vì Hạnh Nghi còn ở cạnh cậu ta chỉ sợ không biết đến bao giờ cô gọi lại.

- Không, không phải anh đừng nghĩ như vậy chỉ là ... nhưng thôi, được rồi anh ở đâu em đến đó.

- Không cần, anh đến đón chỉ sợ em đi một mình sẽ không an toàn. Em đang ở đâu? _Hạo Minh thoáng một tia rung động.

- Được, vậy anh đến đón. Em ở nhà anh Tử Phong. _Thiên Tư nhẹ gật đầu.

Hạo Minh khựng lại một chút, cậu ta cũng quên mất hiện tại cô đã dọn đến sống tại nhà Tử Phong. Nhưng rất cuộc cậu ta vẫn chọn là đến đón cô. Hạo Minh có một cảm giác căng thẳng khó tả khi tiếp xúc với Thiên Tư. Chỉ cần nhìn thấy một nụ cười của cô thôi cậu ta thật có cảm giác ấm áp lan tràn trong lòng. Cảm xúc này vô cùng khó tả.

- Được em chờ, anh lập tức đến.

Thiên Tư bên này lại một bộ dáng trầm mặc, cô hiện tại không biết làm như vậy có đúng hay không? Cô đúng là không có ác cảm với Hạo Minh, nhưng tình hình hiện tại hình như hai người thật không thích hợp xuất hiện cùng một chỗ, vả lại cô cũng chưa nói cho Tử Phong, không biết anh có đồng ý hay không. Thiên Tư thở dài một cái, dù sao mấy ngày hôm nay Tử Phong cũng không quản chuyện đi lại của cô nữa. Cô đi học sẽ do anh đưa đi, có thể về anh sẽ đón nhưng cũng có thể sẽ về với Tiểu Kỳ. Mà hôm nay cô được nghỉ, Tiểu Kỳ cũng có việc ở tập đoàn. Cô cảm thấy chỉ mình nhàn rỗi nhất thì phải. Trong nhà, cũng chỉ còn mình cô mọi người đều có việc riêng của mình.

Thiên Tư muốn gọi cho Tử Phong nhưng lại thôi, cô chỉ muốn hỏi tình hình của em gái cũng không muốn phiền đến anh. Thiên Tư thay một bộ váy đơn giản màu xanh nhạt lập tức rời khỏi phòng.

Mà Hạo Minh vừa nghe được cô đồng ý gặp đã vội vàng lấy áo khoác lập tức rời đi.

Thiên Tư vừa đi xuống tới phòng khách đã thấy chị giúp việc chạy ra hỏi, khiến cô một chút không nói rõ được.

- Cô Thiên Tư muốn đi ra ngoài sao để tôi gọi tài xế.

- Không, không cần em có bạn đến đón không cần phiền phức.

- Nhưng mà ông bà chủ cùng cậu Tử Phong đã dặn cô hiện tại không nên ra ngoài một mình.

- Dạ, không sao đâu. Em tự lo được, em đi một chút lập tức về.

- Vậy được cô cẩn thận.

Thiên Tư cười cười gật đầu, cô cũng không biết nói cái gì để họ yên tâm. Nói ra cái tên Hạo Minh không chừng họ sẽ không cho cô đi.

Thiên Tư ra cổng đợi không lâu liền có một chiếc xe màu bạc sáng loáng chạy đến. Hạo Minh một bộ dạng phong độ xuống xe, hơi cười nhìn Thiên Tư rồi mở cửa xe cho cô. Thiên Tư có chút mất tự nhiên ngồi trong xe. Cô bình thường vẫn được Tử Phong chăm sóc như vậy nhưng đối với Hạo Minh dĩ nhiên cảm giác không giống. Chiếc xe nhanh chóng rời đi, trên xe chính là một khoảng không im lặng. Hạo Minh tập trung lái xe lâu lâu liếc nhìn Thiên Tư nhưng không nói gì. Mà Thiên Tư ngồi trên xe cũng không hé nửa lời.

- Em, em muốn đến chỗ nào?_Hạo Minh ngập ngừng.

- Tùy anh chỗ nào yên tĩnh một chút là tốt rồi._Thiên Tư nhẹ giọng đáp như không có ý kiến.

Hạo Minh gật đầu cũng không nói thêm gì? Hạo Minh đưa Thiên Tư đến một quán cà phê. Hai người chỉ đơn thuần như là hai người bạn.

- Đến rồi, chúng ta vào trong nói chuyện một chút._Hạo Minh nhìn Thiên Tư khe cong môi cười.

Thiên Tư bây giờ mới ý thức đã đến nơi. Cô nhẹ gật đầu cũng xuống xe đi theo Hạo Minh vào trong. Hai người chọn một góc ít người mà ngồi. Gọi một chút nước uống lúc này Thiên Tư mới có chút định thần lại thật sự ngồi nói chuyện với Hạo Minh. Hạo Minh cũng không có nao núng lắm chỉ đơn giản nhìn cô nhấp mấy ngụm cà phê.

- Em đã khỏe hẳn chưa?

- Đã bình thường cảm ơn anh quan tâm. Vậy anh cùng Thiên Trầm vẫn tốt chứ?_Thiên Tư nhàn nhạt đáp tay khuấy khuấy ly nước.

Hạo Minh nhất thời cứng người. Cậu ta hình như đã lâu cũng không có nhắc đến cái tên Thiên Trầm. Cậu ta giống như đã quên đi mất cái tên này, kể từ ngày cô có khuôn mặt khác cậu ta cũng đã quen gọi Thiên Trầm chính là Hạnh Nghi. Mà hiện tại cô ở nơi nào cậu ta cũng mơ hồ. Nhưng là khi thốt thành lời cậu ta cũng chỉ có thể nói dối.

- Anh cùng cô ấy vẫn khỏe.

Thiên Tư lại vì câu này mà áp lực hơi buông xuống, nhưng cô vẫn cố nhìn Hạo Minh muốn nhìn ra cậu ta có nói dối cô hay không. Nhưng cô không nhìn ra cái gì ngoài khuôn mặt điềm tĩnh. Cô bây giờ mới nhận ra cậu ta cùng Tử Phong là cùng một loại người biết che giấu cảm xúc.

- Vậy thì tốt. Nhưng...tại sao em không liên lạc được với nó?

- Thật xin lỗi! Cái này chắc là do ba anh nhưng cô ấy sẽ không có nguy hiểm. _Hạo Minh thật bất đắc dĩ mới phải nói như vậy để giảm bớt lo lắng cho cô.

- Anh...anh nói ba anh đã giam lỏng Thiên Trầm? _Thiên Tư căng thẳng nhìn chằm chằm Hạo Minh.

Hạo Minh cũng bị thái độ của Thiên Tư dọa một cái, đôi mắt của cậu ta cũng có chút lung túng:

- Có, có thể nói như vậy bất quá cũng không nghiêm trọng chỉ là cắt liên lạc với bên ngoài thôi.

- Làm sao có thể như vậy? Em muốn đưa Thiên Trầm trở về. Em nhờ anh chiếu cố đến nó tại sao vẫn để chuyện này xảy ra? _Thiên Tư hiện tại bị dọa không ít.

Cái gì gọi là không nghiêm trọng? Đã bị giam lỏng còn gọi là không nghiêm trọng. Cô không dám tưởng tượng nếu người đàn ông kia bị dồn vào đường cùng sẽ làm ra cái loại sự tình gì kinh khủng hơn. Hạo Minh bị thái độ kích động của Thiên Tư làm cho rối lên.

- Chuyện này hiện tại thật sự không thể đưa Thiên Trầm trở về được.

- Tại sao không thể, ba anh lấy quyền gì để cấm Thiên Trầm tiếp xúc với người bên ngoài?

Thiên Tư có chút tức giận. Cô có phải nhờ cậy nhầm người rồi không? Hạo Minh nhìn nét mặt tức giận của Thiên Tư mà có cảm giác mình thật bất lực.

- Đây là bất đắc dĩ. Bất quá như vậy cũng an toàn hơn để cô ấy rời đi. Anh đảm bảo cô ấy sẽ không sao. Em tin anh đi cô ấy nhất định sẽ không có nguy hiểm.

- Em không phải không tin anh mà là không thể tin ba anh.

Hạo Minh giật mình hiểu ý tứ của cô. Cô là đang đề cập đến chuyện song thân qua đời. Bàn tay Hạo Minh đột nhiên nắm chặt, có cảm giác bản thân và Thiên Tư có một khoảng cách quá lớn trong nhất thời không rút ngắn được. Nếu xét về mặt thương trường cậu ta cùng Tử Phong nằm trên hai chiến tuyến, mà hiện tại cô lại là bạn gái của Tử Phong. Mà xét về mặt tình cảm cậu ta cũng đối với cô chưa bỏ xuống được. Lại nói hiện tại cô cùng cậu ta coi như có thù giết song thân. Nói về mặt nào cũng thấy vô cùng khó xử.

- Xin lỗi về chuyện...ba mẹ em.

Thiên Tư sững sốt một lúc, cô đang nghĩ cậu ta trong lúc này còn xin lỗi. Nhưng cô không muốn nghe bởi vì người gây lỗi cũng không phải cậu ta.

- Không cần, đó cũng không phải lỗi của anh. Nhưng nếu...Thiên Trầm có mệnh hệ nào em sẽ không tha thứ cho anh. Chúng ta đã quen biết từ nhỏ em cũng không muốn một ngày nào đó chúng ta cũng không thể nhìn mặt nhau.

- Nhất định anh không để chuyện đó xảy ra. _ánh mắt Hạo Minh kiên định nhìn cô.

Mà chính bản thân cậu ta cũng không thể ngờ, sắp tới đây bản thân không thể giữ được niềm tin nơi cô.

- Được, em tin anh một lần. _ Thiên Tư thoáng một tia tin tưởng.

Hạo Minh không nói chỉ đơn giản mỉm cười. Cậu ta có chút vui khi nhận sự tin tưởng của cô. Không gian trầm lắng lại bao phủ một lúc lâu.

- Cũng trễ rồi em muốn về. _Thiên Tư thoáng cái nghĩ đến Tử Phong, có thể anh sắp về nên muốn về trước anh tránh làm anh lo lắng.

Hạo Minh nâng tay nhìn đồng hồ trên tay, may cậu ta khê nhú lại, họ ngồi cũng chưa đến nửa tiếng.

- Được rồi anh đưa em về. _Hạo Minh không có ý muốn làm khó cô, cô đã đồng ý gặp mặt cũng đã tốt lắm rồi.

- Không cần, em đi taxi thì được rồi. Em nghĩ Tử Phong sắp về rồi hai người cũng không cần chạm mặt nhau.

Hạo Minh mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô rõ ràng không muốn cậu ta cùng một chỗ nên mới nói như vậy. Cậu ta còn mặt dày gượng ép có lẽ quá khó xử rồi.

- Vậy được, anh gọi xe cho em._Hạo Minh thở dài bất đắc dĩ đồng ý.

Hai người cũng rời khỏi quán, Hạo Minh gọi xe cho Thiên Tư. Cậu ta đứng đó nhìn cô khuất bóng trong xe cho đến khi chiếc xe chỉ còn một chấm nhỏ mới trở lại xe mình. Hạo Minh cứ như vậy ngây ngẩn ngồi trong xe một lúc lâu nghĩ về những lời Thiên Tư vừa nói, lại nghĩ đến Hạnh Nghi không biết hiện tại cô ra sao rồi?

Thiên Tư vào trong xe ngồi chưa được bao lâu đã nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Thấy tên người gọi Thiên Tư khê cong môi cười.

- Anh Tử Phong! Anh về rồi sao?

- Vẫn chưa. Anh có việc nhiều có lẽ hôm nay đến tối mới về được, em ở nhà một mình có sinh nhàm chán không? Nếu chán hay là gọi taxi xé chở ra ngoài một chút.

Thiên Tư nghe anh hỏi mà có chút mất tự nhiên, hiện tại cô cũng không ở nhà biết nói làm sao với anh bây giờ. Nói dối thì quá tàn nhẫn mà nói thật chỉ sợ anh nổi giận.

- Em...em hiện tại đang ở ngoài._Thiên Tư chọn nói thật.

- Em ở ngoài? Đi với ai?_giọng Tử Phong rõ ràng khấn trương hơn trước.

- Em vừa mới...gặp anh Hạo Minh muốn biết tin của Thiên Trầm.

Cô dù sợ anh nổi giận nhưng cũng không muốn nói dối. Dù sao cô cũng không có làm chuyện mờ ám, dù cô đi gặp một người từng thích mình có hơi kì quái một chút nhưng là bất đắc dĩ.

- Gặp Hạo Minh? Em... sao không nói với anh? Thật không biết có thể gặp nguy hiểm sao?_Tử Phong nghe đến cái tên này mà sắc mặt đen một mảng, giọng nói cũng cứng rắn hơn dọa Thiên Tư bên kia đầu dây da đầu tê buốt.

Anh vừa giận vừa lo lắng. Cô cứ nhiên đi ra ngoài với Hạo Minh mà không nói với anh. Thậm chí gặp rồi cũng không nói nếu anh không gọi điện thoại sợ cô buồn chán có phải cô đã giấu luôn hay không?

- Anh không cần lo em tự biết bảo vệ bản thân. Hơn nữa hiện tại em là ngồi taxi. Anh...nổi giận như vậy không phải ghen đi!_Thiên Tư lè lưỡi một cái nửa thật nửa đùa trêu anh.

Tử Phong nghe cô nói mà ghen hòng, anh là vì cái gì tức giận đây? Chỉ đơn giản lo lắng cho an toàn của cô thôi sao? Anh nhú mày một cái, đem cái gọi là có chút lung túng kia dẹp sang một bên.

- Em...thôi không nói nữa tóm lại em làm anh lo lắng, em về đến nhà an toàn thì gọi cho anh.

- Em biết rồi, tạm biệt.

Chỉ nghe bên kia đầu dây đáp lại, Thiên Tư liền tắt điện thoại, môi lại không tự chủ nở nụ cười. Cô đang nghĩ anh ghen lên sẽ trông như thế nào? Là giống như lúc nhỏ mấy ngày không cùng cô nói chuyện sao?

Mà Tử Phong hiện tại lại thở dài một cái, anh cũng không nhỏ mọn đến mức cô ra ngoài gặp ai cũng phải tra hỏi. Chỉ là hiện tại tình hình có hơi đặc thù nên không muốn cô ra ngoài mà không có người bảo vệ. Lại nói lúc này anh là thật sự tức giận việc cô lén lút gặp Hạo Minh. Càng nghĩ càng không yên tâm anh vẫn nghĩ là nên về nhà một chuyến.

Thiên Tư một hồi để ý mới thấy, chiếc xe cũng không có chạy theo hướng cô yêu cầu. Đường này căn bản không phải về nhà Tử Phong. Thiên Tư vội vàng nhắc nhở.

- Xin lỗi bác tài hình như sai đường rồi.

Người tài xế đội mũ sụp xuống không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười quỷ dị. Người này nhìn qua kính hậu khế đáp.

- Không sai đâu cô, sắp đến rồi!

- Không phải đường này, tôi muốn xuống mau dừng xe._Thiên Tư luống cuống muốn nhảy khỏi xe.

Phải, trong tình trạng này cô thật muốn nhảy khỏi xe. Vừa nghe thanh âm sắc bén lạnh lùng kia cô cảm thấy mình bị lọt vào bẫy mà không biết. Cô thật sợ mồ hôi lạnh đầy tay. Tay muốn nhấn điện thoại lại lung tung nhấn mấy lần đều không được.

- Cô dám gọi người liền chờ nhặt xác em gái._thanh âm sắc bén, uy hiếp lại lần nữa vang lên.

Thiên Tư vì nghe được câu này mà sắc mặt trắng bệch, tay run rẩy điện thoại cũng theo đà rút xuống dưới chân đánh bốp. Thiên Tư vội vàng đưa tay muốn nhặt lên nhưng lại bị người kia ngăn chặn.

- Không được nhặt.

- Ông, ông là ai sao lại biết tin em gái tôi?_giọng Thiên Tư run rẩy, thà đe dọa mạng bản thân cô, cô cũng không sợ bằng lấy mạng người thân ra uy hiếp.

Lần trước chỉ là Tiểu Kỳ bị đe dọa cô xuýt nữa muốn ngắt dừng nói đến lần này là em gái cô.

- Cô không cần biết chỉ cần im lặng ngồi yên đợi đến nơi thì được rồi.

- Ông là Hạo Minh phải đến?_Thiên Tư trừng trừng nhìn bóng lưng người tài xế.

Mà người tài xế nhìn cô chỉ khẽ nhếch môi, đôi mắt hiện ra một tia ngoan độc. Nhưng tuyệt một lời cũng không tiết lộ cho cô biết. Thiên Tư thì lại cho rằng đây là một sự thừa nhận. Cô giống như bưng tỉnh lại cảm thấy bản thân ngu ngốc tin lời Hạo Minh. Đáng lẽ cô nên biết sớm muộn Hạo Minh cũng sẽ đứng về phía ba của mình kia mà. Cô không muốn tin là Hạo Minh bày ra trò này nhưng có phải quá mức trùng hợp hay không? Thiên Tư âm thầm cười lạnh trong lòng, cô thiết nghĩ nếu cô cùng Hạnh Nghi đều bị bắt cứ nhiên vụ kiện kia sẽ bị hủy bỏ mà công sức Tử Phong bỏ ra bấy lâu cũng đổ sông đổ biển.

Một chiêu này cũng quá ngoan tuyệt rồi, nhưng là họ không ngờ trong tay của Tử Phong có nhiều bằng chứng đáng giá hơn, dù không có cô tội vẫn được gán ghép như thường. Cô chỉ sợ Tử Phong vì lo cho an toàn của cô mà trao trả tất cả các bằng chứng. Thiên Tư thở dài, cô là không lường trước được mình lại một lần nữa rơi vào khoảnh khắc tiến thoái lưỡng nan.

Rất nhanh chiếc xe đi vào một con đường khiến Thiên Tư kinh ngạc. Đây là đường hướng đến ngôi mộ của ba và mẹ cô, người này chở cô đến đây làm cái gì? Trong lòng Thiên Tư lại thêm một trận run rẩy, họ ngay cả người chết rồi cũng không muốn buông tha sao? Trong ánh mắt trong trẻo xinh đẹp của Thiên Tư thoáng hiện một tia căm giận.

Chiếc xe quả nhiên dừng trước một con đường nhỏ dẫn đến ngôi mộ.

- Xuống xe! Nếu cô dám chạy hoặc kêu lên coi chừng mạng em gái cô._người tài xế quát một tiếng khiến Thiên Tư giật bắn mình.

Thiên Tư bước xuống xe mà có chút loạn choạng, cô nhìn quanh nơi này quả thật hoang vắng. Mấy lần trước cô đến viếng mộ ba mẹ đều có Tử Phong cùng mọi người đi theo nên không cảm thấy vắng. Hiện tại, cô cũng chỉ có một mình không cảm thấy sợ chính là tự gạt bản thân.

- Đi vào! Nhanh!

Thiên Tư bây giờ mới nhìn đến người tài xế, người đàn ông mặc một đồ da toàn màu đen đội mũ sụp che gần nửa khuôn mặt. Bất quá trên tay người này xuất hiện một con dao sáng bóng, sắc bén đang chìa mũi nhọn về phía cô. Thiên Tư cứng ngắc lưng mà bước từng bước về phía trước.

Con đường mòn có cỏ xanh phủ hai bên đường, trước mặt cô chính là ngôi mộ được xây dựng có mái che bằng gạch ngói cho hai ngôi mộ nhỏ bên trong. Điều làm cô sợ hãi chính là nhìn thấy một người bị trói vào một cột đá bên cạnh ngôi mộ. Dáng điệu hốc hác, ánh mắt tựa như van xin nhìn về phía cô không ngừng giãy giụa. Thiên Tư thiếu chút nữa khóc thành tiếng nhưng vẫn cố nén.

69. Chương 69: Không Nhân Nhượng

Sự lo lắng, sự ân hận cũng vì em mà ra, người con gái luôn làm người ta không yên lòng.

Bi kịch cuộc đời không ít, một khi nó đã xảy ra thì không thể tránh khỏi đôi khi chính bản thân lại là diễn viên phải đóng cho trọn vở bi kịch đó.

Thiên Tư vừa đến nơi đã thấy Hạnh Nghi trông đến khổ sở, nước mắt trực trào. Một cô gái thường ngày xinh đẹp, kiêu sa bây giờ đầu tóc rối loạn mặt mũi lem luot. Hạnh Nghi cố lắc đầu, van xin cô đừng tiếp tục bước đến mà hãy chạy đi. Nhưng Hạnh Nghi có miệng mà không mở được.

Thiên Tư vì nhìn thấy em gái trong bộ dạng này mà tinh thần bấn loạn, cô thậm chí không nghĩ rằng bản thân có nguy hiểm. Bốn bề vắng lặng, Thiên Tư muốn khóc nhưng sợ bản thân yếu đuối, muốn kêu cứu lại sợ nguy hại đến em gái. Lần này có phải cô thật sự đã không trốn khỏi.

- Mau thả nó ra, người các ông cần không phải tôi sao?_Thiên Tư cố nén những giọt nước mắt còn đọng lại nơi khóe mắt.

Thiên Tư trừng mắt nhìn người sau lưng, một chút sợ sệt cũng không có. Đúng là cô càng yếu đuối chỉ cho họ thêm lớn lối cũng chẳng giúp ích được gì.

- Người chúng tôi cần là cả hai chứ không phải một._khóe môi người đàn ông khẽ nhếch.

- Ông...bắt chúng tôi với lý do gì?

- Cô không cần biết, việc bây giờ của cô chính là cùng số phận với em gái cô, mau ngồi xuống đó._khuôn mặt người đàn ông trở nên giận dữ lia mũi dao về phía Hạnh Nghi.

Thiên Tư giật nảy mình cũng chỉ có thể nuốt giận, bước tiếp ngồi cạnh Hạnh Nghi. Hạnh Nghi lại nước mắt giàn giụa muốn cô tìm đường thoát. Người đàn ông bây giờ lại tiến tới dùng dây tiếp tục buộc hai tay, hai chân Thiên Tư lại.

- Ừm...ừm..._Hạnh Nghi không ngừng cựa quậy.

- Thả ra, thả ra ông làm cái gì, tôi nói cho ông biết dù ông có bắt tôi cũng không thể thoát được đâu._Thiên Tư lại không ngừng phản kháng.

- Câm miệng! Cô còn giẫy tôi cho cả hai cùng xuống gặp cha mẹ hai cô bây giờ. Nơi này cũng thích hợp cho gia đình các người đoàn viên chứ nhỉ?_người đàn ông cảm giận quát một tiếng lại nhếch lên một nụ cười.

- Ông... là tại có vấn đề sao, tôi nói dù cho chúng tôi không thể trở về ông cũng không thể thoát.

- Cô lắm chuyện quá._người đàn ông lại lần nữa cắt một miếng băng keo đen dán lên miệng cô.

- Ừm...ừm..._lần này là cả hai không còn cách nào nói chuyện, hai người chỉ có thể dùng ánh mắt cảm giận để nhìn người đàn ông.

- Nếu các cô an phận ở đây thì sẽ không có chuyện gì nếu dám bỏ trốn tự gánh lấy hậu quả.

Người đàn ông kia lại trói hai người vào một góc khuất nhất phía sau ngôi mộ, mái ngói che ngôi mộ được xây ở tầng đất cao, phía sau lại một tầng đất trũng và rừng cây tạp không có lối đi chắc chắn không ai bước đến. Hai người lại bị buộc chặt lại không kêu cứu được, nơi đây lại hoang vắng không có người đi qua. Chẳng ai lại thường xuyên đến viếng mộ cả, hướng hồ nếu chỉ ở phía trước viếng mộ rồi đi thì không thể phát hiện ra hai người trừ phi người đó đi ra tầng đất trũng phía sau để kiểm tra.

Quyết định để hai người ở đây cũng xem như mạo hiểm, nếu không may mắn thì vẫn bị phát hiện. Người ta vẫn hay nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Đến khi cuộc trao đổi xong sẽ lập tức trả người.

Người đàn ông giải quyết ổn thỏa phải tay cảnh cáo.

- Bây giờ thì ngoan ngoãn ở đây, nhanh nhất mấy tiếng đồng hồ sau các cô sẽ được thả còn không thì mãi mãi không thể trở về.

- Ừm...ừm...

Người đàn ông lạnh lùng nhấc chân rời đi, bỏ lại phía sau hai cô gái không ngừng cựa quậy đến kiệt sức. Thiên Tư thầm nghĩ người đàn ông này đã thật sự không nhân nhượng, cô vẫn nghĩ là có thể thay đổi nhưng có lẽ là không. Liệu Tử Phong cũng kiên định như vậy hay vì cô mà thay đổi quyết định đây?

Sắc trời nhàn nhạt, nắng phả hơi nóng, trên trán hai cô gái đầy những giọt mồ hôi, cổ họng khô khốc. Kêu gào không được, trước mặt chính là một mảnh hỗn tạp không có lối đi.

Tử Phong trong lòng vô cùng lo lắng, khi về đến nhà lập tức đi nhanh muốn tận mắt thấy Thiên Tư an toàn. Anh đi nhanh đến nỗi thiếu điều chưa dùng tốc độ chạy để chứng minh. Rất tiếc khi bước vào nhà một mảnh trống không, Tử Phong chỉ nhìn thấy người giúp việc mà chẳng thấy Thiên Tư đâu.

- Thiên Tư vẫn chưa về?

- Dạ, cô Thiên Tư nói là có việc đi với bạn cho đến giờ vẫn chưa về.

Tử Phong nheo mắt, có một cảm giác vô cùng bất an dấy lên trong lòng. Rõ ràng cô nói với anh đã lên xe trở về, làm sao bây giờ còn chưa đến nơi. Trừ phi trên đường về gặp phải bất trắc. Nhưng Tử Phong vẫn là đề nén cảm giác sợ hãi xuống, khuôn mặt vẫn điềm nhiên không thể nhìn thấy bất cứ thái độ khác lạ nào.

Anh mệt mỏi ngả người ra sofa, người giúp việc hỏi anh có cần gì anh chỉ khoát tay cho qua. Anh vẫn đang nghĩ Thiên Tư sẽ không có vấn đề gì. Nói là nói như vậy nhưng anh vẫn liên tục gọi cho cô, một tín hiệu trả lời cũng không có thì làm sao không lo lắng đây. Tử Phong đặt điện thoại trên bàn mà đầu óc rối bời, hai tay đan chặt rõ ràng anh thật sự lo lắng.

Tử Phong lại thoáng nghĩ đến Hạo Minh, con người này anh thật sự không dám tin tưởng. Cho dù cậu ta có yêu Thiên Tư đi chăng nữa anh vẫn không yên tâm khi Thiên Tư ở bên cạnh cậu ta.

Điện thoại anh lại vang lên liên hồi, Tử Phong thoáng tia vui mừng phút chốc lại vô cùng thất vọng. Tử Phong thốt ra giọng nói có chút uể oải khiến người bên kia đầu dây sững sốt một lúc.

- Chuyện đã đến đâu rồi?

- Đúng như cậu dự định, ông ta sẽ đi vào hôm nay chứ không phải ba ngày sau._3K giọng nói vang vang trong điện thoại nhưng có thể nhận ra một tia lo lắng.

- Đã xác định được chuyến bay chưa?

- Đã xong, có thể chặn lại bất cứ lúc nào.

- Vậy cứ phối hợp với Triệu Thức bên đội điều tra cùng bên hàng không chặn chuyến bay đó lại. Tôi không tin lần này sẽ thua.

- Đã rõ.

Tử Phong nắm chặt điện thoại, ánh mắt lạnh lùng chứa ý định không buông tha. Nếu đã như vậy thì giải quyết sớm hay muộn cũng không có gì khác nhau. Anh quyết định không nhân nhượng. Tử Phong thờ người ra một lúc mới nhớ gọi điện thoại cho một người, chỉ chờ người đầu dây bắt máy anh đã vội vàng nói.

- Ông ta chuẩn bị ra sân bay rồi.

Người bên kia nói mấy tiếng, Tử Phong âm ừ xem như xong, một hơi thở ra. Vợ kịch cũng sắp kết thúc rồi nhỉ?

- Anh hai! Sao hôm nay anh về sớm vậy?_Tử An hí hửng từ ngoài cửa chạy vào nhìn thấy người anh đáng kính vô cùng vui mừng.

Gần cả tháng trời, cô cũng không biết mình chạm mặt anh trai được mấy lần. Cùng lắm khi cô buồn chán chạy đến tập đoàn mới gặp. Cô thường ngủ dậy trễ vì vậy khi ăn sáng cũng không chạm mặt. Tử Phong lại thường làm việc thật khuya mới về nên cô cũng đã quen rồi.

Kỳ Quân đi phía sau, ánh mắt thoát ẩn thoát hiện tia cười. Cậu luôn cảm thấy cô gái này không chừng chặc hơn được. Kỳ Quân khẽ gật đầu chào Tử Phong một cái.

- Anh Tử Phong!

- Hai em mới đi học về sao?__Tử Phong khẽ cười một cái, tay lại xoa đầu Tử An.

- Anh hai, chị hai đâu rồi?__Tử An thoáng suy nghĩ lại thấy không ổn.

Tử Phong thoáng giật mình lại nhớ đến Thiên Tư chưa về, cô thật ra đã đi đâu đây.

- Thiên Tư nói đi ra ngoài đến giờ vẫn chưa thấy về.

Kỳ Quân cùng Tử An bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt lại như đọc suy nghĩ thoáng hiện tia hoang mang.

- Anh Tử Phong, khi nãy tụi em nhìn ở xa hình như thấy chị hai bước vào một chiếc taxi, nhưng là khi tụi em đến nơi thì chiếc taxi đã biến mất. Tụi em tưởng chị hai đã về nên gấp rút về đây, không ngờ...có khi nào chị ấy xảy ra chuyện không?__Kỳ Quân nhìn thần sắc Tử Phong rõ ràng không vui vẻ cũng đã đoán được phần nào sự việc.

- Em có nhìn thấy biển số xe không?__lần này thì Tử Phong đã thật sự chấn động rồi.

- Hẳn là không nhìn thấy, vì ở quá xa tụi em còn tưởng nhìn lầm chị hai làm sao mà để ý đến chiếc xe.__Kỳ Quân và Tử An nhìn nhau lại lần nữa lắc đầu bất lực.

Hai người họ cũng chỉ là vô tình nhìn thấy, vả lại cảm thấy không có vấn đề gì làm sao phải để ý đến mấy chuyện vặt vãnh đó.

- A, cũng không hẳn em nhìn thấy xe của anh Hạo Minh đang đậu gần đó, không chừng có liên quan đến anh ta.__Tử An thoáng một tia nghi ngờ.

Tử Phong nhướn mày, anh đúng là nghĩ đến người này nhưng không nghĩ cậu ta có thể làm gì Thiên Tư.

- Tử Phong, Tử An về rồi sao, Thiên Tư đâu sao từ lúc ba về không thấy con bé?__ông Tử Nhạc đi từ trên lầu xuống thần nhiên nói khẽ mỉm cười.

- Dạ, chị...chị Thiên Tư chắc là ra ngoài lát nữa sẽ về.__Tử An cười khan một tiếng.

Cả ba người giống như thức tỉnh hướng về ông Tử Nhạc, trong mắt ai cũng hiện một tia bối rối. Kỳ Quân cười cười gật đầu chào qua chuyện.

- Con chào bác!

- Kỳ Quân mới đến hả, dạo này phải học nhiều thứ chắc bận lắm hả?

- Dạ, cũng khá bận so với trước kia chắc là bận rộn hơn rất nhiều.

Từ khi nhận lại gia đình Kỳ Quân phải học thêm rất nhiều thứ để có thể cùng anh trai tiếp quản công việc sau này. Còn về việc công bố thân phận cho tất cả mọi người vẫn chưa chính thức, chỉ có người thân thuộc mới biết thôi.

Ông Tử Nhạc bây giờ mới ngồi trước mặt Tử Phong, ánh mắt ông thâm trầm nhìn đến thần sắc Tử Phong cùng Tử An rõ ràng không tự nhiên.

- Con không có gì muốn nói sao?

Tử Phong giật mình, lại khẽ cười có cái gì mà qua mắt được ba anh chứ. Thôi vậy, nhưng chuyện chưa rõ ràng cũng không cần phải quá căng thẳng.

- Dạ, không có. Con còn có việc ra ngoài một lát sẵn tiện đón Thiên Tư.__Tử Phong nói xong cúi đầu chào cũng rời đi.

Ông Tử Nhạc nhìn theo dáng anh khuất dần lại lắc đầu, ông thật không biết trong đầu anh nghĩ gì nữa. Kỳ Quân và Tử An nhìn thấy Tử Phong đi ra nửa muốn đi theo, nửa lại không cứ chần chờ. Ông Tử Nhạc nhìn hai người này mà không khỏi buồn cười, muốn giấu lại để lộ sơ hở như vậy. Đáng ra ông muốn hỏi nhưng nhìn bộ dạng bọn họ như vậy nên cũng phớt lờ xem như không thấy.

- Hai đứa muốn ra ngoài thì đi đi!__ông Tử Nhạc nhấp ngụm trà một cái liếc mắt cũng không thèm liếc chỉ là nhắc khéo.

- Vậy tụi con có việc tụi con đi trước, tụi con ăn trưa ở ngoài không cần chờ._Tử An hí hửng kéo tay Kỳ Quân chạy như bay đi ra ngoài.

Kỳ Quân cũng chỉ có thể cúi đầu chào qua loa rồi đi. Nhìn bóng dáng hai người cũng dần khuất, ông Tử Nhạc thở dài một cái cũng không biết phải làm cái gì.

- Bọn trẻ hôm nay làm sao không biết?

- Ông làm gì ở đó lẩn bằm một mình, chẳng phải tôi vừa nghe tiếng tụi nhỏ sao, tụi nó đâu rồi?_bà Nhã Nhân nhìn tới nhìn lui cũng chẳng thấy bóng dáng đứa nào.

- Đi hết rồi.

- Nó không ở nhà ăn trưa lại chạy ra ngoài làm gì?

- Chắc là có chuyện quan trọng, mà thôi không cần lo.

Bà Nhã Nhân nhủ vậy nhưng cũng không biết nên nói gì chỉ cảm thấy là lạ. Ông Tử Nhạc đột nhiên nhớ đến chuyện gì, ông nhấn nút gọi điện cho một người.

Chiếc xe lao đi trên đường, trong xe Tử Phong một tay lái xe, lại nâng tay nhìn đồng hồ đúng là quá trễ nhưng vẫn không có tin tức của Thiên Tư. Điện thoại anh không hề có dấu hiệu việc Thiên Tư gọi lại. Tử Phong chỉ có thể chất vấn người gặp Thiên Tư mà thôi.

- Cậu gọi tôi có chuyện gì?_Hạo Minh lái xe sắp đến trước cổng biệt thự lại nhận được điện thoại của Tử Phong.

Hạo Minh nhăn trán không biết lại xảy ra chuyện gì, không lẽ chuyện cậu ta đi gặp Thiên Tư khiến anh khó chịu đến mức này sao? Hạo Minh nhếch môi cười.

Tử Phong lại không thể thả lỏng bản thân được.

- Thiên Tư đâu?

- Cô ấy đã lên xe về nhà rồi, chính tôi tiễn cô ấy, có vấn đề gì sao?

- Thiên Tư chưa về nhà, điện thoại cũng tắt cậu giải thích thế nào. Đừng nói với tôi cậu không biết._Tử Phong lạnh giọng nói, ánh mắt đang dần chứa sự tức giận.

Hạo Minh giật mình cũng nâng tay nhìn đồng hồ, quả thật thời gian đã lâu. Theo tính toán thì taxi chạy chưa đầy mười phút là có thể đến nơi rồi chứ.

- Cậu nói Thiên Tư chưa về thật sao?

- Tôi không hơi sức lấy an nguy cô ấy ra đùa, rốt cuộc cậu đã làm gì cô ấy?_ngữ điệu của Tử Phong mỗi một lúc càng khẩn trương.

- Tôi thật sự đã để cô ấy về, tôi nhớ biển số taxi.

Tử Phong nghe đến đây, chỉ có thể ừ một tiếng liền cho người theo thông tin mà Hạo Minh đã đưa. Dù anh không có một tia tin tưởng nào đối với Hạo Minh nhưng có manh mối vẫn đỡ hơn không có. Hạo Minh cũng không ngoại lệ, cậu ta cũng lo lắng cho người điều tra biển số xe. Cậu ta còn âm thầm tự trách bản thân đã không đưa cô đến nơi mới xảy ra chuyện này.

Tử Phong dừng xe một bên đường, chỉ có thể dùng định vị để tìm vị trí. Nhưng một chút tín hiệu cũng không có, anh không biết là cô đã bị đưa đi nơi nào. Chuyện này anh đã phòng trước nhưng vẫn xảy ra e là tránh không khỏi.

Điện thoại Tử Phong lại reo, anh không chần chừ nghe máy:

- Sao rồi?

Khả Chiêu buồn rầu ngồi trước máy tính nhưng vẫn không có kết quả gì.

- Không có tin tức. Mà có chắc là Hạo Minh cho thông tin đúng chứ?

Cậu ta thật rầu rĩ, ngồi dò mãi mà cũng không có kết quả. Là người chứ có phải thần tiên hay ma quỷ đâu mà tìm không ra. Tử Phong bên này lại cau mày đắm chiêu suy nghĩ, tin hay không tin cũng đã lỡ rồi đành tiếp tục kiên trì vậy.

- Tiếp tục đi!

- Được rồi.

Khả Chiêu nhăn nhó cúp máy chỉ có thể tiếp tục dò tìm. Mấy thành viên trong FA cũng không ngoại lệ, e là bù đầu bù cổ rồi cũng nên.

Tiểu Kỳ vừa bàn xong một hợp đồng, cô nhìn lên đồng hồ treo tường đã quá trễ rồi. Bụng cô đột nhiên réo lên liên hồi, Tiểu Kỳ thở dài một cái. Cô bước ra khỏi văn phòng, môi hơi nở nụ cười gọi điện cho Thiên Ân. Điện thoại vừa thông, Thiên Ân còn chưa kịp nói đã nghe tiếng cô vang lên trong điện thoại rồi.

- Anh tan việc chưa? Chúng ta đi ăn đi hẹn Thiên Tư cùng mọi người nữa, em vừa mới kí xong một hợp đồng cho bộ sưu tập mới nên sẽ chiêu đãi mọi người.

Thiên Ân khuôn mặt bình thản, nhưng trong ánh mắt lộ rõ sự lo lắng, giọng nói cũng không bình thường.

- Xin lỗi, bây giờ anh có việc đột xuất có thể để tối nay hay mai được không? Tất cả mọi người cũng không ai rảnh cả.

- Xùy, mấy anh suốt ngày bận rộn, thôi được em cùng Thiên Tư đi ăn hai người đỡ tốn. _Tiểu Kỳ bĩu môi trách móc, bước vào thang máy.

Thiên Ân cũng chuẩn bị bước vào xe rồi đi, nghe cô nhắc đến Thiên Tư liền giật thót. Anh không muốn cô dính vào chuyện này, lần trước cô bị Y Ngân bắt đi anh suýt chút rớt tim ra ngoài rồi.

- Thiên Tư chắc cũng không rảnh đâu nên em không cần phải gọi.

- Anh làm sao mà biết, đó là bạn thân duy nhất của em dù bạn cũng phải lòi nó đi.

Tiểu Kỳ hí hửng bước khỏi thang máy, ra xe rời khỏi nơi làm việc. Cô biết hôm nay Thiên Tư ở nhà chắc chắn rất buồn chán thế nên cô sẽ tốt bụng chiêu đãi bạn thân một bữa.

- Đã bảo cô ấy không có thời gian đâu. _Thiên Ân suýt chút thì nâng âm lượng trách móc, đáng tiếc anh đang che giấu thì không thể nổi giận được.

Tính cách ương bướng của Tiểu Kỳ anh còn lạ lòng sao.

Tiểu Kỳ càng nghe càng nhứt nháy khó chịu, người con trai này hôm nay lạ thể nhỉ. Không đi với cô mà cũng không cho cô đến tìm bạn thân, tình cảnh này thật đáng ngờ.

- Nè, hôm nay anh làm sao vậy? Không đi với em đã đành còn không muốn em gặp Thiên Tư rốt cuộc là làm sao vậy?

- Cái, cái này anh sợ em đói nên muốn em ăn trước đi không cần lo cho mọi người. Thiên Tư chắc đến chỗ Tử Phong rồi, em không phải muốn phá rối họ chứ?

Thiên Ân bây giờ đã lái xe theo hướng của Tử Phong. Anh cũng chỉ có thể làm đến mức này thôi. Thiên Ân âm thầm cầu mong Tiểu Kỳ đừng hỏi tiếp nếu không anh thật sự không giấu được rồi.

- A, vậy sao? Nhưng em có sở thích phá rối hai người họ để em gọi cho Thiên Tư, ba người cùng ăn cơm rất vui mà. _tiếng Tiểu Kỳ còn cười khúc khích qua điện thoại.

- Em... _Thiên Ân vỗ trán một cái, anh tại sao có một cô bạn gái quái gở như vậy.

- Anh rốt cuộc đang giấu em cái gì? _Tiểu Kỳ thở dài thôi không đùa nữa.

Cô tuy cư xử tùy hứng nhưng không phải không có đầu óc. Giọng anh nghe ra chín phần lo lắng còn muốn gạt cô. Tiểu Kỳ ngồi vào xe, chờ nghe câu trả lời của Thiên Ân.

Thiên Ân lại vì câu này mà im lặng hồi lâu, anh nên đoán biết là từ nãy đến giờ cô chỉ giả vờ thôi.

- Em...không cần quan tâm đâu chỉ là chuyện nhỏ.

- Bây giờ anh không nói phải không, mấy ngày tới cũng không cần gặp em._Tiểu Kỳ sắc mặt chuyển sang giận dữ.

- Ấy ...đừng, đừng! Thật ra là Thiên Tư hiện tại không tìm thấy tụi anh đang đi tìm. Mà em biết rồi cũng ngoan ngoãn ngồi ở nhà đừng chạy lung tung biết không? Lần trước em làm anh rất sợ nên chuyện này em xem như không biết để anh lo được rồi.

Thiên Ân gấp đến độ một mạch nói ra, sợ là còn không kịp thở. Tiểu Kỳ nghe Thiên Tư mất tích là trợn mắt lên, nhưng khi nghe ra sự lo lắng của Thiên Ân lại không khỏi mềm lòng.

- Chuyện như vậy có gì phải giấu, việc lo lắng chắc chắn sẽ có nhưng em hứa sẽ không làm loạn. Có thể cho em đi cùng không?

- Đã bảo không làm loạn sao bây giờ còn đòi theo. Nghe anh ở nhà đi!

- Em không biết, dù sao em cũng tự mình lái xe cũng không ai cản được em.

- Em thật là nói một đằng làm một nẻo.

Thiên Ân bây giờ đã là tức giận, mặt đã đỏ lên như quả gấc chín rồi. Tiểu Kỳ ở bên này lại đắc ý cười hì hì.

- Không bàn nữa, một là anh đến đưa em cùng đi hai là em tự đi anh chọn cái nào?

- Được, được vậy em ở đó anh đến đón, nếu sự việc chậm trễ em đi mà nói với Tử Phong.

- Chắc chắn không chậm trễ.

Thiên Ân cúp điện thoại mà thở dài thườn thượt xoay tay lái trở lại đón Tiểu Kỳ, dù sao cô đi với anh vẫn tốt hơn cô tự ý đi một mình. Tiểu Kỳ vừa cúp điện thoại, gương mặt tươi cười cũng biến mất. Tay cô nắm chặt điện thoại, sự lo lắng đang dần bao phủ gương mặt. Muốn cô không lo lắng quả là không thể rồi.

Tại sân bay, hai người đàn ông hiên ngang bước đi. Họ xầm xì nói với nhau những gì cũng không ai rõ. Mỗi bước chân cứ như vậy gia tăng tốc độ. Trong ánh mắt họ không một tia dao động, giống như mọi việc trước mặt chỉ là một khoảng không trống rỗng không đáng để họ chú ý đến.

Khi hai người sắp bước vào nhà chờ, liền có một nhóm người đi đến. Cả một nhóm khí thế uy nghiêm rõ ràng không câu nệ gì. Chỉ thấy một người độ tuổi hơn ba mươi, khuôn mặt góc cạnh rắn rỏi, da hơi sạm đưa tay trước mặt hai người đàn ông, ngữ điệu khách sáo vô cùng.

- Xin lỗi! Chủ tịch Doãn, chúng tôi là đội cảnh sát hình sự tình nghi ông liên quan đến một vụ mưu sát cùng bắt cóc phiến ông tạm hoãn chuyến bay cùng chúng tôi trở về lấy lời khai._lời nói vừa dứt, thể cảnh sát cũng đưa ra trước mặt.

Người cảnh sát mang tên Triệu Thúc, chức vị đội trưởng gương mặt nghiêm nghị vô cùng.

Ông Hạo Ứng dừng bước nhìn lướt qua một nhóm người, khóe môi nhếch lên một nụ cười, một chút nao núng cũng không có. Người đàn ông đi bên cạnh lại trợn trừng mắt, sốt ruột.

- Các anh không có bằng chứng thì đừng nói lung tung, có biết chủ tịch chúng tôi là ai không? Cấp trên của các anh còn nể chủ tịch tôi ba phần.

- Thật xin lỗi! Tôi chỉ chấp pháp không có ý xúc phạm hay vu oan gì cả, đây chỉ là theo lệ nếu không có tội dĩ nhiên chúng tôi sẽ trả lại trong sạch.

- Các anh...

- Thôi đi! Tôi không có tội dĩ nhiên không sợ nhưng tôi có một cuộc đàm phán quan trọng nếu không đi sẽ tổn thất rất nhiều._ông Hạo Ứng vừa xoay sang người bên cạnh trách móc vừa hơi cười nhìn Triệu Thúc.

- Dù có thể nào đây là lệnh, chủ tịch Doãn không định chống người thi hành công vụ chứ?_Triệu Thức hơi cười, vừa tỏ ra nể mặt nhưng làm người ta không có gan chống lại.

Triệu Thức là người nhận điều tra vụ hỏa hoạn của nhà họ Diệp từ Tử Phong. Anh ta đã không ngừng điều tra, nhưng cũng không ít lần bị cấp trên khiển trách vì vụ việc đã qua lâu. Anh ta không phải người vì tiền mà bỏ đi công lí, anh ta biết cấp trên có giao tình tốt với người trước mặt nhưng một người chấp pháp cũng không cần suy nghĩ nhiều chỉ cần có bằng chứng là được.

Trong suốt khoảng thời gian qua, đều là anh ta cùng Tử Phong phối hợp. Anh ta có manh mối sẽ cho Tử Phong biết mà Tử Phong thu thập được tài liệu cũng điều giao cho anh ta. Vì vậy đến khi vụ án có tiến triển dĩ nhiên không dễ dàng buông tha. Mặc dù ngay từ lúc đầu khi nhận vụ án là có sự liều lĩnh bởi lẽ khi Tử Phong yêu cầu điều tra lại ai cũng e ngại. Nếu vụ án bình thường thì không sao nhưng đây lại là một vụ liên quan đến các tập đoàn lớn. Triệu Thức lúc đó chỉ là một cảnh sát chưa có nhiều kinh nghiệm, anh ta lại có hứng thú với việc này. Đáng tiếc sau khi anh ta nhận vụ án này liền bị cấp trên giáo huấn cho một trận. Anh ta cũng không quan tâm, nếu thật sự không có vấn đề tại sao lại sợ lặt lại. Báo chí đưa tin nhiều vấn đề sai sự thật thậm chí đánh lạc hướng quả thật quá mong manh để tra ra sự thật.

Triệu Thức âm thầm nghĩ sức mạnh đồng tiền cũng thật lớn, có thể che mắt tất cả mọi người cũng có thể đổi trắng thành đen. Anh ta còn nhớ, cấp trên anh ta cũng sau vụ án đó mà thăng chức không phải có dính liếu chứ? Người đồng nghiệp thường nói anh ta vì bị hai nhà Du, Lăng gây áp lực nên phải ép bụng điều tra nhưng thật ra không phải vậy. Anh ta cũng chỉ muốn trả công bằng cho người đã mất và cũng muốn chứng minh không phải có tiền thì có thể thao túng bất cứ chuyện gì.

Mấy ngày trước vừa nhận được sổ bằng chứng của Tử Phong đưa ra, Triệu Thức mừng hơn cả vợ được vàng. Hôm nay cậu ta lại nhận được hai cuộc gọi, đều là của nhà họ Du. Một thông tin cực chính xác ông Hạo Ung muốn quay trở về Hoa Kỳ. Triệu Thức không chần chừ liền đến sân bay để cản bước tiến của người đàn ông này. Có điều anh ta vẫn không biết từ khi nào ông Tử Nhạc đã nhúng tay vào chuyện này.

Ông Hạo Ung nhìn Triệu Thức cười cười, không rõ ông ta đang nghĩ gì chỉ thấy ông ta khoát tay cho người đàn ông bên cạnh đứng sang một bên.

- Đi, đi chứ! Tôi cũng không dám gánh thêm tội chống người thi hành công vụ.

- Chủ tịch nhưng..._người đàn ông kia trừng trừng nhìn Triệu Thức như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

- Không sao chỉ là hỗ trợ điều tra, anh về bảo Hạo Minh sang đó thay tôi bàn bạc là được rồi, nhớ chuẩn bị cho tốt.

- Rõ, chủ tịch yên tâm tôi sẽ nói lại với cậu Hạo Minh._người đàn ông kia cung kính gật đầu.

- Chủ tịch Doãn thất lễ rồi, mời!_Triệu Thức né sang một bên nhường đường, mấy vị cảnh sát phía sau cũng nhường đường.

Cả sân bay những khu vực quanh đó một trận xôn xao bàn tán, có cả phóng viên không biết đã được ai thông báo cũng sẵn được không ít ảnh. Báo mới chắc chắn sốt dẻo với tin “ Vụ án Diệp gia được lật lại”.

Đội cảnh sát đi rồi, mọi thứ cũng trở về nguyên trạng. Người đàn ông đi theo ông Hạo Ung đứng đó một lúc lâu, ánh mắt chột lạnh tanh khê lắm bấm mấy tiếng:

- Chủ tịch, ông nhất định không sao.

Ở một góc khuất cũng có một chàng trai tuấn lãng, lẳng lặng đứng đó quan sát khóe môi nhếch lên một nụ cười thỏa mãn, một tay hút túi quần, tay kia nghịch nghịch điện thoại. Cốt yếu anh ta đến đây để xem kịch có diễn ra như dự định của Tử Phong hay không mà thôi, quả nhiên không sai biệt lắm.

- Tử Phong, tôi vừa được xem một màn kịch thật hấp dẫn cậu không được chứng kiến thật là tiếc._3K nhếch môi cười nghe điện thoại, mắt lại không ngừng hướng về người đàn ông đứng lặng trong biển người từ này đến giờ.

Tử Phong đang tìm tung tích Thiên Tư bị anh ta gọi điện thoại làm phiền cảm thấy hơi bực. Khi nghe đến xem kịch lại nghĩ đến chuyện hoàn chuyến bay ông Hạo Ung, tâm tình lại thoải mái đôi chút.

- Vậy sao? Trông ông ta thế nào?
 - Cậu không thấy thôi mặt ông ta đen lại một mảng, nhưng trên môi vẫn giữ được nụ cười cáo già.
 - Anh đi chơi cũng đã chơi xong rồi, xem kịch cũng xem xong rồi nhanh một chút tìm Thiên Tư đi._Tử Phong nửa đùa nửa thật ra lệnh.
 - Tôi đang theo dõi một người không chừng có kết quả, cậu không cần lo tôi lười biếng._3K dán mắt vào thân ảnh người đàn ông trung niên đang rời đi với ánh nhìn thích thú, nếu có ai nhìn thấy còn tưởng anh ta thuộc giới tính thứ ba.
- Tử Phong nhú mày suy nghĩ lại nhếch lên nụ cười:
- Tại sao tôi nghe giọng anh càng giống cáo già hơn vậy._Tử Phong khiêu khích một câu liền tắt máy.
- 3K mở mắt trừng trừng nhìn điện thoại bị cúp còn chưa phản bác được câu nào. 3K hừ lạnh một cái, lẩm bẩm mấy tiếng.
- Hừ,tôi cáo già là làm việc cho ai chứ, tôi chỉ có một đuôi, cậu chính là cáo chín đuôi.
- Việc báo cảnh sát săn tin chụp ảnh không phải anh bày ra sao? 3K nuốt giận đi làm nhiệm vụ.
- 3K cứ như vậy bí mật đi theo người đàn ông trung niên rời khỏi sân bay.

70. Chương 70: Lễ Vật

Anh tìm em trong bóng tối, tìm trong kì vọng, ngẩng đầu nhìn trời chỉ mong ánh sao đêm soi đường để anh tìm thấy em.

Em chờ anh trong bóng tối, chờ trong hi vọng, ngẩng đầu nhìn trời chỉ mong ánh sao đêm sẽ đưa anh đến bên em.

Hạo Minh vừa vào nhà đã thấy người đàn ông, đáng ra ông ta là trợ lý của ba cậu ta có gì lại ở đây.

- Chú Thịnh không đi cùng ba tôi sao?
- Chào giám đốc, tôi là theo lời chủ tịch đến hỗ trợ cậu.
- Hỗ trợ? Tôi có cái gì phải hỗ trợ?
- Chủ tịch có việc không thể sang đó công tác được, cậu sẽ thay chủ tịch sang đó._người đàn ông tỏ ra cung kính.
- Tôi không muốn đi._Hạo Minh lạnh lùng từ chối, ngồi xuống nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.
- Cậu là người thừa kế duy nhất, cậu nhất định phải đi.
- Đừng ép tôi, hưởng hồ ở đó nhiều chi nhánh như vậy cử một người đại diện là được không cần phiền phức.
- Hình như cô Hạnh Nghi vẫn chưa trở về._người đàn ông khẽ cong môi cười, ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng mười phần uy hiếp.
- Chú dám lấy Hạnh Nghi ra uy hiếp tôi._Hạo Minh tức giận đứng dậy, hai tay nắm lại thành quyền cố kìm chế cảm xúc.
- Tôi không có ý đó, chỉ muốn cậu suy nghĩ thật kĩ trước khi quyết định.
- Chú...

Hạo Minh cắn giận, thật sự vô cùng muốn giết người trước mặt. Từ trước đến giờ, cậu ta chưa bao giờ thích sự áp đặt hay uy hiếp. Người này lại dám uy hiếp cậu ta như vậy.

- Nói! Hạnh Nghi ở đâu?_Hạo Minh gần từng tiếng, cắn chặt răng như muốn giết người này.

Người đàn ông nhìn Hạo Minh nổi giận mà trong lòng lại không chút sợ hãi. Làm việc với người nào sẽ học được tính cách của người đó. Ông ta chính là học được ở ông Hạo Ứng sự bình tĩnh trước mọi tình huống.

Huống hồ Hạo Minh cũng chỉ là một người con trai trẻ người, non dạ, dù cho cậu có lợi hại cũng không thể nào suy nghĩ thấu đáo được.

- Cô ấy đang ở một nơi an toàn, chỉ cần cậu đến đó cô ấy sẽ liên lạc với cậu.

Hạo Minh nhếch môi cười nhạo, tưởng cậu ta là trẻ lên ba sao mà muốn cậu ta làm thế nào thì sẽ làm thế ấy.

- Hiện tại tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

- Đây là lệnh của chủ tịch cậu đến nơi rồi thì mới được phép.

- Chú...giỏi lắm!_Hạo Minh cầm giặc xoay người trở về phòng.

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng Hạo Minh, nụ cười trên môi chợt tắt. Ông ta thở nhẹ ra một cái, giống như một phần gánh nặng được trút bỏ vậy. Nếu Hạo Minh không an toàn trở về nước, ông ta cũng thật có lỗi với chủ tịch.

Chưa đến năm phút, trên phòng Hạo Minh vang lên tiếng đồ đạc đổ nát, văng tứ tung. Điều đó cũng đủ biết trong lòng cậu ta có bao nhiêu tức giận.

- Chết tiệt, tại sao ông làm theo ý mình, tại sao? Tại sao?_Hạo Minh lừa hết đồ đạc trên bàn toàn bộ đều rơi xuống sàn. Ánh mắt cậu ta hiện lên một sự tức giận cùng bất đắc dĩ khó nói.

Hạo Minh nhớ đến những lúc còn nhỏ, ông ta cũng luôn ép buộc cậu ta như vậy. Chính vì vậy cậu ta đã phạm phải một sai lầm. Cho đến bây giờ cậu ta muốn chuộc lại lỗi lầm, muốn chăm sóc một người con gái cũng bị ép buộc phải rời xa. Cậu ta muốn thay ông ta giảm nhẹ tội lỗi, cứ nhiên người ba này của cậu ta sai lại càng sai.

- Cậu Hạo Minh tôi đã đặt vé máy bay,sáng sớm mai bây giờ có thể xuất phát._tiếng người trợ lí Thịnh lại lần nữa vang lên.

- Tôi đã bảo không đi mà, chú không nghe rõ sao?_Hạo Minh vẫn giữ ý định không đi, ánh mắt hằn lên tia đố.

- Tính mạng cô Hạnh Nghi nằm trong sự quyết định của cậu.

- Các người...đều chết tiệt, biến hết cho tôi!

Hạo Minh mệt mỏi ngồi dựa vào một góc tường, nếu cậu ta không sớm quyết định Hạnh Nghi sẽ gặp nguy hiểm sao? Còn...còn Thiên Tư? Đầu óc Hạo Minh trống rỗng, cậu ta cũng có lúc vì hai người con gái phải khổ sở lựa chọn. Trong mắt Hạo Minh chợt lóe ra tia sáng kì dị rồi biến mất.

Tử Phong tìm suốt mấy tiếng đồng hồ cũng không có tin tức. Anh không có phương hướng nên cũng không thể tìm thấy Thiên Tư được. Tử Phong muốn trở về báo cho mọi người biết. Điện Thoại Tử Phong một lần nữa lại reo, là một số lạ.

- Tử Phong nghe!

- Chủ tịch Du có vẻ bận rộn nhỉ?_giọng một người đàn ông vang lên.

Tử Phong nheo mắt, tay lại ấn nút ghi âm cuộc gọi.

- Ông là ai?

- Cậu không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết những gì cậu sắp làm nên dừng lại và hủy bỏ tất cả những thứ cậu sắp dùng tới nếu không..._người đàn ông khước môi cong lên giả hoạt, dựa người vào một góc tường bên đường.

- Ông đã bắt Thiên Tư?_Tử Phong gằn từng chữ.

- Không phải bắt chỉ là mời cô ấy làm khách một vài ngày, nếu cậu sẵn khoái làm theo những gì tôi nói thì người sẽ lập tức trở về. Còn không thì sẽ có món quà đặc biệt gửi cho cậu. Thời gian là bốn tiếng đồng hồ sau để cậu hoàn thành nếu không đừng trách...

- Ông muốn tôi không truy cứu chuyện nhà họ Diệp, nếu ông bắt Thiên Tư cũng là một loại bằng chứng ông không cảm thấy mình hành sự ngu ngốc sao? Huống hồ ông không sợ việc ông làm sẽ gia tăng tội lỗi cho người mà ông muốn bảo vệ sao?

- Ngu ngốc? Ha ha, không đâu. Dù sao người làm là tôi thế nào cũng không quan trọng. Thế nào muốn tôi tặng món quà cho cậu hay tự cậu chứng minh thành ý?

- Tôi sẽ không nhân nhượng các người...ánh mắt Tử Phong phản quang sự lạnh lùng cực đoan.

- Vậy cậu sẽ có một quà ra mắt khi đó đừng hối hận nhé!

- Tôi nhất định tìm được cô ấy trước khi ông làm được điều đó.

- Khẩu khí lớn, tôi sẽ chờ là cậu giỏi hay tôi nhanh?_người đàn ông thản nhiên nói xong liền cúp máy rời đi.

Bước chân biến mất, phía sau còn lại một hai mảnh sim điện thoại bị bỏ làm đôi.

Tử Phong lặng người, tay nắm chặt điện thoại. Anh không biết bọn họ có thể làm chuyện gì, anh luôn tin mình có thể bảo vệ được cô vậy nên anh sẽ không nhường bọn họ.

Tử Phong nhấn gửi đoạn ghi âm cho Khả Chiêu. Anh muốn biết người đàn ông đó là ai và hiện giờ đang ở đâu?

Khả Chiêu nhận được đoạn ghi âm, trên đó cũng chỉ có một tin nhắn đơn giản “điều tra giọng nói.”. Khả Chiêu nghe được đoạn ghi âm lập tức thấu hiểu. E rằng giọng nói này cũng không phải giọng thật đi, giọng nói vì đè thấp cổ tạo ra giọng khác đi so với cường độ bình thường.

Nắng chiều đã tắt, chút ánh sáng hồng nhạt còn lại ở chân trời cổ nú kéo những gì đẹp đẽ. Gió nhẹ lay hàng cây, lá rơi xào xạc thỉnh thoảng có tiếng chim vang vọng đâu đây. Cảnh cây ngọn cỏ dưới chân cũng khẽ phe phẩy, rung rinh nhẹ nhẹ.

Thiên Tư cùng Hạnh Nghi ngồi quay lưng về phía nhau, hai tay bị trói chặt, thân thể cũng bị trói vào cây cột. Không một lời nói, chỉ có hai ánh mắt nhìn xa xăm lâu lâu lại cổ xoay người nhìn mặt nhau. Hai người đã thật sự tìm đủ mọi cách nhưng ở đây lại không có bất cứ vật gì có thể dùng để cắt sợi dây trói họ cả. Hai người đã không còn rơi nước mắt, họ đã chịu những nỗi đau còn hơn thế này nhiều, họ đã không còn biết chữ sợ là có cảm giác gì. Những đả kích đã trải qua e rằng còn nhiều hơn thế này gấp mấy lần. Một người bản tính thông minh, thấu hiểu lòng người bề ngoài yếu đuối làm cho người ta luôn muốn bảo vệ tuy nhiên bên trong lại vô cùng kiên cường. Một người sắc xảo, bề ngoài cứng rắn nhưng không chịu nổi sự tổn thương tuy vậy vẫn phải chấp nhận, thậm chí chấp nhận đến mức dù bị tổn thương cũng không còn thấy đau.

Hai người nhìn lên phía trên có ngôi mộ, đó là đấng sinh thành, là cha mẹ mà họ yêu quý, đáng tiếc hai người đó đã không còn trên đời. Nếu hai người đó không ra đi liệu cuộc sống của hai chị em có phải đã khác, họ sẽ được yêu thương che chở, sẽ không phải chịu những nỗi đau mất mát quá lớn. Có vẻ hai người đã quá mệt mỏi nên muốn đứng lại.

Thiên Tư nhìn lên bầu trời cao vời vợi qua những lỗ hổng của tán cây. Cô lại khẽ cười, không buồn cũng không lo. Cô luôn tin tưởng Tử Phong một cách vô điều kiện. Nơi đây còn có thể cho cô nhìn thấy bầu trời, dĩ nhiên vẫn còn những tia hi vọng.

Thiên Tư cùng Hạnh Nghi cố dùng sức chà sát sợi dây thừng, chẳng thấy dây mòn chỉ thấy cổ tay nóng lên rất bỏng, máu cũng đã rướm đầy cổ tay, chân cũng không ngừng nổi lổm sổm sợi dây nhưng vô ích.

Những giọt mồ hôi chảy dài, tóc cũng bết dính chặt vào khuôn mặt, quần áo cũng đã lấm lem bùn đất.

Trời đã về chiều, nắng cũng tắt hẳn báo hiệu màn đêm đen u tối dần bao phủ, gió hiu hiu thổi qua khiến người ta gai ốc nổi lên cuộn cuộn.

Đến lúc này, Thiên Tư thật sự có chút run rẩy trong lòng. Nhưng cô lại không dám thể hiện ở bên ngoài, cô là chị phải giữ bình tĩnh thì mới có thể giúp em gái không sợ hãi. Nhưng Thiên Tư lại không biết rằng thần thái của cô lại làm Hạnh Nghi vô cùng lo lắng. Có thể nhận ra thần thái Hạnh Nghi còn ổn hơn cô gấp mấy lần.

Hạnh Nghi cố vươn tay để tìm kiếm bàn tay của Thiên Tư, chỉ là ngón tay khẽ chạm nhưng có thể cảm nhận được một chút an toàn vì có hơi ấm của cơ thể. Ít ra như vậy mỗi người sẽ biết rằng bản thân không phải chỉ có một mình.

Tiếng chim cuốc kêu vang vọng, lạp xạp vỗ cánh bay đi, mấy ngọn trúc ào ào rung động một lúc, Thiên Tư giật mình khuôn mặt tái nhợt. Hai người đã thật sự quá mệt, không ăn không uống lại cực lực kháng cự. Xem ra họ vẫn phải an phận ngồi tại chỗ rồi.

Tiếng muỗi kêu vo ve, tiếng côn trùng ồn ào như có hội.

Màn đêm bao phủ, Hạnh Nghi cùng Thiên Tư mệt mỏi ngã người dựa vào cột để nghỉ ngơi. Ngược mắt nhìn lên bầu trời mong có ánh sáng của vì sao. Cái họ mong không chỉ có ánh sáng mà còn muốn nhìn thấy hai người con trai đó.

Tiếng bước chân sột soạt, một bóng đen xuất hiện. Thiên Tư mới vừa ngược mắt lên liền bị một quyền tại gáy đánh ngất. Hạnh Nghi cũng đồng số phận.

Tử Phong sốt ruột chạy khắp nơi tìm kiếm cũng không thấy tin tức của Thiên Tư. Nửa ngày trôi qua, mọi thứ về cô lại một lần nữa không tồn tại. Đêm đến rồi, Tử Phong vẫn ở ngoài đường không ngừng tìm kiếm. Khuôn mặt anh phờ phạc sau nửa ngày không nghỉ ngơi. Tất cả những nơi có thể giam giữ người anh đều tìm cả rồi nhưng không có, kể cả tung tích chiếc xe cũng không thấy.

Điện thoại của anh lại vang lên, Tử Phong áp lên tai nghe chỉ sợ tin xấu xảy ra. Anh không muốn bất cứ tổn hại nào đến với cô cả. Anh đã hứa sẽ luôn bên cạnh cô nhưng một lần nữa anh lại không làm được.

- Nói đi!

- Tử Phong, tìm được tin chiếc xe rồi. _giọng Khả Chiêu vang lên nửa vui mừng lại nửa thất vọng.

- Ở đâu?

- Chiếc xe là bị đánh cắp, người tài xế vừa đến báo án bảo là đã bị đánh ngất. Bên đội điều tra vừa phát hiện một chiếc xe ở phía tây nam ngoại ô thành phố, xe bị thiêu cháy rồi cũng không chắc có phải chiếc xe đó không nữa. Nghe nói bên trong còn có người.

Tử Phong im lặng, sự lo lắng dần bao phủ, toàn thân anh chấn động. Cái gì gọi là lo sợ bây giờ anh đã rõ. Ánh mắt Tử Phong trống rỗng, tim anh giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Dù biết đó chỉ là suy đoán nhưng anh thật sự không bình tĩnh được.

Khả Chiêu thấy người đầu dây im lặng một lúc lâu, sắc mặt cậu ta cũng không tốt. Cậu ta lập tức chấn tỉnh người bên kia đầu dây.

- Tử Phong mày không sao chứ?

- Không sao, nói địa chỉ đi! _giọng anh lạnh lẽo, nghe ra có chút uất nghẹn cùng thù hận.

- Ngoại ô cách trung tâm thành phố hai trăm cây về phía tây nam, nơi có ngã ba, hai bên đường hàng lau rậm rạp. Có thể đội điều tra đã đến đó rồi.

Tử Phong lạnh lùng bước vào xe, chăm chú nghe xong địa chỉ cũng lái xe rời đi. Dù là giả dối hay sự thật anh cũng muốn xác minh.

Khả Chiêu thở ra cũng chỉ có thể nói tường tận địa chỉ, rồi cũng dứt khoát chạy ra ngoài cũng muốn hướng theo địa chỉ này mà đi.

Khi Tử Phong đến nơi, cả chục người đứng chắn nơi đó. Cảnh sát căng dây không cho ai bước vào khu vực cấm, đèn ô tô cảnh sát chớp tắt, tiếng réo inh ỏi khiến người ta tâm tư thêm rối loạn. Những người sống quanh đây mấy cây số cũng đến xem.

Tử Phong dừng xe, dáng người cao ráo bước xuống xe nhưng bước chân chậm chạp cũng không dứt khoát như phong độ của anh. Hai tay anh nắm chặt muôn cổ phủ nhận sự thật.

Triệu Thức đang cùng một số cộng sự bàn bạc, nhìn thấy Tử Phong bước đến trong ánh mắt anh ta thoáng qua tia bất đắc dĩ. Tử Phong hướng chiếc xe nhìn chằm chằm, bàn tay chút nữa đã vén dây lên bước vào khu vực cấm.

- Xin lỗi anh! Cảnh sát đang an kết không thể bước vào.

- Tôi muốn vào, tránh ra đi! _Tử Phong vẫn không có phản ứng

Anh nói một cách vô thức, trong đầu anh hiện tại cũng chỉ có hai chữ “Thiên Tư”. Anh muốn thấy cô, thật sự muốn nhìn thấy cô vô cùng. Anh muốn nắm lấy tay cô, muốn ôm lấy cô. Chỉ có như vậy anh mới cảm nhận được cô vẫn ở bên cạnh anh.

- Thật sự không được, anh đừng làm khó chúng tôi.

- Tôi muốn vào anh không nghe thấy sao? _Tử Phong lia đôi mắt sắc lạnh về phía viên cảnh sát.

Người cảnh sát giật mình, nhưng bản thân vẫn đứng trước mặt không cho phép anh bước qua. Triệu Thức thấy tình hình không ổn vội vàng để hồ sơ kết án cho cộng sự, bản thân lại chạy đến ngăn cản anh làm loạn. Triệu Thức bắt lấy vai Tử Phong mong anh bình tĩnh dè nén sự bất bình tĩnh.

- Cậu đừng làm khó người khác.

- Tôi muốn vào xác minh, tôi muốn biết đó có phải là Thiên Tư không? _Tử Phong tức giận nhìn trừng trừng Triệu Thức.

- Hiện tại vẫn chưa phải lúc, cậu cũng không cần xúc động cũng chưa chắc đó là cô ấy. Chiếc xe cũng bị thiêu rụi mất biển số, hình thù không rõ rồi làm sao chắc chắn được.

- Trên cổ cô ấy có sợi dây chuyền bạc, nhất định vẫn còn. Sợi dây đó là duy nhất. _Tử Phong vô thức nói nhưng lại mong đừng nhìn thấy sợi dây chuyền đó.

Triệu Thức nghe đến câu này, bàn tay giữ vai anh lập tức cứng đờ, những gì muốn khuyên trong nhất thời cũng nghẹn lại trong cổ họng.

- Cậu...cậu vừa nói cái gì?

Tử Phong bị Triệu Thức hỏi, mắt anh mở trừng trừng như không muốn xác nhận hàm ý của Triệu Thức. Anh ta hỏi câu đó không phải là đã xác nhận có sự xuất hiện của sợi dây chuyền bạc đó sao?

- Anh đừng nói với tôi đã thấy nó!

- Sự thật chính là trên cổ nạn nhân có sợi dây chuyền bạc nhưng không biết hình dáng có giống với cái mà cô Diệp đeo không thì tôi không rõ.

Tử Phong lão đảo, ánh mắt đờ đẫn giống như trời vừa giáng xuống một đòn đoạt mạng. Anh không bao giờ tin người tử nạn kia lại là Thiên Tư, chuyện đó không thể xảy ra, nghìn lần không thể xảy ra. Không lẽ quyết định của anh là sai sao? Tử Phong gần như sập đổ, cổ nắm chặt hai tay giữ vững một tia lí trí cuối cùng. Anh sẽ không dễ dàng bị hạ gục.

- Tôi muốn xem!

- Được, cậu đợi một chút.

Triệu Thức bước qua vòng cấm, đến bên cạnh xác nạn nhân đã bao phủ một lớp vải trắng. Tử Phong ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm theo từng động tác của Triệu Thức.

Có vài chiếc xe liên tiếp nối đuôi nhau đậu một hàng dài sau xe Tử Phong. Chiếc xe đậu sau xe của Tử Phong chính là xe Hạo Minh. Hạo Minh cũng gấp gấp đi xuống xe, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Tử Phong,

trong lòng cậu ta cũng dâng lên nỗi sợ hãi mơ hồ. Chiếc xe kế tiếp chính là của Thiên Ân, xe sau chính là của Khả Chiêu.

Triệu Thức lấy từ tay cộng sự một sợi dây chuyền bạc đã bao phủ bởi một lớp tro đen, được chứa trong bọc nilon. Triệu Thức lại lần nữa trở lại trước mặt Tử Phong, anh ta đưa cho Tử Phong vật trong tay mình.

- Cậu có thể xác minh rồi.

Tử Phong run rẩy cầm vật trong tay. Đây chính là sợi dây đó, không sai một li nào. Mặt dây chuyền chính tay anh đã từng tặng cho cô. Ánh mắt anh như có tầng sương bao phủ lu mờ tất cả mọi vật xung quanh.

- Tôi muốn nhìn mặt nạn nhân.

- Hiện tại thì không thể.

- Tôi không tin đó là cô ấy.

- Tôi cũng hi vọng là không phải.

- Tôi cũng nghĩ là không phải. _Hạo Minh ánh mắt đắm chiêu nhìn vào đồng lửa còn tàn đỏ.

Hạo Minh đi đến bên cạnh hai người, ánh mắt nhìn sơ qua một chỗ khói bụi mù mịt. Cậu ta lại khẽ nhún mày, không rõ đang đánh giá cái gì. Triệu Thức giật mình nhìn chăm chăm Hạo Minh. Dù đã nghe qua người con của ông Hạo Ứng nhưng chưa từng chạm mặt chính thức. Hôm nay, tận mắt mới thấy khí chất người con trai này đúng là mười phần ngạo mạng.

Tử Phong tức giận nhìn Hạo Minh, bây giờ anh thật sự không bình tĩnh được nữa. Ánh mắt anh chứa sự giá lạnh tột độ. Chỉ nghe một tiếng “bốp”. Hạo Minh giật mình, lão đảo ngã xuống, khóe miệng rỉ máu. Thiên Ân, Tiểu Kỳ cùng Khả Chiêu nhìn hai người trước mặt nằm trên đất giằng co nhất thời đứng tại chỗ. Triệu Thức cũng bất động mấy giây.

- Nói, cậu đã giấu Thiên Tư ở đâu? _Tử Phong nắm lấy cổ áo Hạo Minh phẫn nộ dâng trào.

- Tôi đã nói tôi thật sự không biết. _Hạo Minh nheo mắt nhìn Tử Phong lại không chần chừ trả lời.

- Nói dối, nếu không phải cậu đưa cô ấy ra ngoài cô ấy có xảy ra chuyện không?

- Tử Phong thôi đi! _Thiên Ân bắt lấy vai anh muốn khuyên can.

- Buông ra! Tao phải cho cậu ta một trận. _Tử Phong trừng mắt nhìn Thiên Ân.

Thiên Ân giật mình liền lùi sang một bên.

- Tôi thật sự không ngờ chuyện đó lại xảy ra. _Hạo Minh lại lần nữa biện giải.

- Cậu không ngờ hay đã biết trước kết quả. Nói! Có phải cậu bày ra trò này không? _mỗi một câu hỏi Tử Phong lại không ngừng tăng thêm lực siết chặt cổ áo.

- Tôi không có, tại sao tôi lại hại đến cô ấy chứ? Hơn nữa hiện tại tôi cũng đang tìm Hạnh Nghi không rảnh để đối chọi với cậu, buông ra!

- Hôm nay cậu không nói rõ đừng hòng tôi tha cho cậu.

- Muốn đánh sao, được tôi để cậu thỏa mãn. _Hạo Minh nhếch môi cười, phun ra một ngụm máu nơi khóe miệng.

Chỉ nghe một tiếng “bốp” nữa vang lên, Tử Phong lại bật ra xa lần này thì chính khóe môi anh rỉ máu, mùi vị tanh khiến anh càng thêm giận dữ. Hạo Minh đứng dậy, đưa tay xốc xốc lại cổ áo, nhìn Tử Phong như thách thức.

- Thế nào đã đủ chưa, tôi nói cho cậu biết tôi không làm chính là không làm.

Tử Phong đứng dậy, đưa tay lau đi vệt máu, hai tay nắm chặt. Anh thật sự không muốn gây chuyện nhưng cứ hề nhìn thấy người trước mắt lại không kìm được. Hai người cứ như vậy giằng co một lúc, mặt mày cũng không còn lạnh lặn.

- Hai người thôi đi, lúc này còn làm loạn được sao Thiên Tư còn không rõ an nguy , hai người còn có tình thần đánh nhau?_Tiểu Kỳ tức giận trừng mắt nhìn hai người.

Lúc này hai người mới thôi buông nhau ra, đưa mắt hận thù nhìn nhau.

Vai Tử Phong lại bị kìm chặt, Tử Phong quét mắt lạnh lùng nhìn Hạo Minh khề hừ một tiếng lại xoay mặt về phía sau. Thiên Ân nhìn anh giống như muốn anh bình tĩnh lại để suy nghĩ.

- Mày không cần phải kích động người đó chưa chắc là Thiên Tư._Thiên Ân khề liếc nhìn về phía xác nạn nhân đã bao phủ vải trắng.

Tiểu Kỳ ở bên cạnh run rẩy nắm chặt tay Thiên Ân. Cô không nghĩ người nằm đó lại là Thiên Tư đâu. Tiểu Kỳ cố nén nước mắt muốn rơi xuống.

- Được rồi. Tao về._Tử Phong khề nhắm mắt muốn bình tĩnh lại, sau đó đi về phía xe.

- Cậu...cậu không chờ xác minh sao? Còn...còn cái sợi dây chuyền đó là vật chứng cậu không thể mang đi._Triệu Thức giật mình muốn nhắc nhở.

Anh ta bị hai người con trai làm cho chấn động này giờ vẫn đứng ngây ra đó. Khả Chiêu đứng đó lặng một hồi lâu lại nhớ ra cái gì lập tức theo sau Tử Phong.

- Không cần, tôi chắc cô ấy không sao. Cái này...là lễ vật người ta tặng tôi nên tôi phải nhận._giọng Tử Phong vang vọng.

Mọi người nhìn nhau, không ai có thể thấu hiểu ý nghĩa của việc anh làm. Trong tình trạng này anh vẫn có thể tin tưởng như vậy sao. Tử Phong ngồi vào xe, nhìn về một hướng nơi bóng tối có một người khuất bóng, bàn tay anh siết chặt tay lái, ánh mắt mang một tầng băng lạnh lùng.

Hạo Minh nhìn hiện trường một lần nữa cũng ra về, cậu ta cũng tức giận không kém nhưng không có lựa chọn khác. Chính cậu ta cũng đang bị kìm kẹp.

Tử Phong còn định lái xe đi, không ngờ có một người không biết sống chết leo lên xe anh. Tử Phong nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy Khả Chiêu ngồi bên cạnh thản nhiên như không.

- Nhìn cái gì, không phải mày định đi bắt người tình nghi sao? Lái đi!_Khả Chiêu cũng nhìn về phía một góc tối.

- Mày biết tao đang làm cái gì sao?

- Biết, mày muốn diễn kịch cho người trong tối kia xem. Muốn thể hiện mày mất bình tĩnh đến mức nào?

- Không tệ._Tử Phong nhún vai nhanh chóng lái xe rời đi.

- Mà lúc này mày cùng Hạo Minh đánh nhau thật à?

- Mày nhìn xem vết thương trên mặt tao là thật hay giả?

- Là thật. Diễn kịch cũng đâu cần diễn y như thật, ngu ngốc.

- Tao đâu có nói là tao diễn kịch._Tử Phong nhếch môi cười, khởi động xe.

-...._Khả Chiêu ghen hòng, trăn tối nhìn anh lại nhún vai cho qua. Tuy vậy Khả Chiêu vẫn nghĩ hai người họ đã lâu không đánh nên muốn thử lại thực lực đối phương thì đúng hơn.

Từ lúc anh bước vào khu vực cấm, quét mắt một vòng đã thấy một người đàn ông đội mũ sụp. Anh không nhìn thấy mặt, trời nhá nhem tối anh rất muốn lật chiếc mũ kia lên để nhìn cho rõ. Anh chợt nhận ra đối phương hầu như chỉ nhìn về phía anh, giống như chỉ chờ đợi phản ứng của anh. Anh cũng chỉ có thể diễn cho trọn vở kịch. Khi anh ra tay đánh Hạo Minh vẫn cố ý chọn hướng có thể nhìn thấy người đàn ông đó. Nhưng anh không phủ nhận anh ra tay thật sự chứ không phải giả tạo. Chỉ thấy người kia giống như hải lòng lập tức xoay người rời đi, khuất trong đám đông đang bu quanh xem.

Khả Chiêu cũng không ngoại lệ, cậu ta đi vào sau nhất cũng không ngừng quét mắt một vòng. Chính vì điều tra nên tinh thần cảnh giác phải cao, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không được lơ lửng. Do vậy mà hình ảnh người đàn ông kia rời đi cũng rơi vào tầm mắt.

Tử Phong gọi điện thoại cho 3K, anh hiện tại rất muốn biết cái xác kia là ai?

- Alo! Chuyện cậu nhờ tôi vẫn chưa làm xong, không cần phải giao cho tôi thêm việc đâu._3K uể oải nhìn màn hình vi tính.

- Tôi hiện tại không cần anh theo dõi người đàn ông đó nữa, tôi muốn biết hiện tại trong thành phố hôm nay có khoảng bao nhiêu người xảy ra tai nạn xe? Điều tra trong bệnh viện có xác nạn nhân nào bị đánh cắp hay không?

- Cậu...cậu không phải cảnh sát điều tra mấy cái này làm cái gì?

- Tôi muốn biết, cứ như vậy đi.

- Nè..._3K nhìn màn hình điện thoại tối đen mà khổ sở thở dài.

Tử Phong ở đây lại cùng Khả Chiêu lái xe chậm rì rì, lại dừng ở một chỗ rồi xuống xe đi theo người đàn ông vừa rời đi. Đến một khúc vắng tin hiệu biến mất, hai người nhìn bao quát một vòng nhưng không thấy. Nơi đây bốn phía đều là cây lau bạt ngàn muốn tìm người trong bóng tối e rằng không dễ.

- Đáng chết mất dấu rồi._Khả Chiêu rửa một tiếng.

Trời đã tối, xem ra phải mất một thời gian mới có thể tìm ra. Nhưng hai người họ lại không xác định được phương hướng, nơi đây toàn là lau sậy muốn vạch đường đi cũng khó.

Điện thoại Tử Phong lại chợt sáng, hiển thị số máy quen thuộc. Anh nhúu mày không biết điều anh nghĩ có đúng không, nhưng trong tình hình hiện tại bất cứ cuộc gọi nào anh cũng phải nghe.

71. Chương 71: Mỗi Người Mỗi Ngã

Dù cho có giống tổ một lần nữa kéo tới thì chúng ta hãy cùng nhau bước qua khoảng thời gian khắc nghiệt này.

Có phải không những thời khắc bên nhau quá ngắn ngủi không khiến em cảm nhận được rằng trái tim anh luôn hướng về em.

Màn đêm buông xuống, một màu đen u tối che giấu nhiều điều mà người ta không ngờ tới. Trong màn đêm đó vẫn có những con người lăm lũi trong đêm.

Tử Phong nhìn số điện thoại một lúc lâu mới nhấn nút nghe, đầu dây bên kia là một giọng nói trầm thấp của Hạo Minh.

- Có chuyện gì?_giọng nói của Tử Phong lạnh tanh không nhìn ra giận dữ hay vui buồn.

- Không có, tôi chỉ muốn hỏi cậu đã tìm được người kia chưa?_ Hạo Minh cũng đứng trong bóng tối nhìn quanh.

Tử Phong ở bên đây cũng ngẩn người ra một lúc, ánh mắt thâm trầm quét một vòng trong bóng đêm. Anh có cảm giác người anh cần tìm đang ở rất gần thì phải.

- Không thấy, cậu cũng đang tìm?

- Cái gì cậu làm được tôi cũng sẽ làm được._Hạo Minh nhếch môi cười một cái, đã là tình hình nào vẫn còn có tâm trạng khiêu khích.

Tử Phong nhúu mày khó chịu lại vờ như không muốn nhận thức sự khiêu khích đó. Anh nhẹ giọng đáp trả cũng không có ý định chấp nhứt.

- Vậy cậu cứ làm việc của cậu đi, tôi cũng không rảnh đứng đây dòm co.

- Được, tôi cũng không có thời gian chỉ là muốn nói cho cậu biết hiện tại chúng ta đang cùng chiến tuyến.

- Cùng một chiến tuyến? Có thể tin không? Tại sao tôi lại không nghĩ trò này do cậu bày ra nhỉ?_Tử Phong giữ giọng lạnh nhạt.

Hạo Minh nắm chặt điện thoại nhưng có lẽ chưa thấy Thiên Tư thì Tử Phong tuyệt đối nghĩ chuyện này do cậu ta làm ra. Nhưng cậu ta cũng chỉ còn cách tìm ra Thiên Tư thì mới hóa giải được hiểu lầm này. Cậu ta đang nghĩ liệu Thiên Tư có nghĩ giống Tử Phong không?

Tử Phong im lặng một hồi lâu cũng không nghe người đầu dây trả lời. Anh thở dài một cái rồi mới ngắt điện thoại.

- Có tin được không phải trông chờ vào biểu hiện của cậu, chờ sau khi tìm được Thiên Tư thì cậu tự mà giải thích.

Tử Phong lắc đầu, anh sao lại không biết Hạo Minh sợ Thiên Tư hiểu lầm chứ. Anh cũng muốn nhân cơ hội này khiến Thiên Tư không thể gần cậu ta. Thế nhưng anh lựa chọn tin cậu ta còn về việc cậu ta làm thế nào để lấy lại sự tin tưởng ở cô thì không liên quan đến anh. Hạo Minh bị ngắt điện thoại mới hồi phục tinh thần, cậu ta cười khở một tiếng xem ra Tử Phong cũng nhận ra sự khấn trương của cậu ta. Cậu ta cũng không ngờ Tử Phong lại có một chút tin tưởng dành cho cậu ta.

- Cậu ta nói cái gì thế?_Khả Chiêu tò mò về cuộc gọi của Hạo Minh.

- Chỉ muốn tao tin cậu ta không làm chuyện này.

Khả Chiêu cau mày khó hiểu, Hạo Minh làm gì mà cần Tử Phong tin tưởng. Hai người này cũng thật cổ quái, đôi lúc đối đầu nhau sống chết đôi lúc lại không muốn đối phương hiểu lầm mình. Thật ra giữa họ tồn tại cái thù hận hay bạn bè cũng không ai biết rõ.

Tử Phong bước đi trên con đường toàn cây lau sậy. Anh nhìn quanh thật sự khó phân biệt lối đi. Khả Chiêu cũng như vậy đi cạnh anh, dùng ánh mắt thận trọng quan sát xung quanh, cậu ta nhẹ nâng tay lên nhìn đồng hồ, chiếc đồng hồ có thứ ánh sáng yếu ớt phản chiếu lên gương mặt Khả Chiêu.

- Trễ như vậy rồi, trời lại tối không tìm được đâu. Hay là về đi chúng ta phải xác định được băng qua rừng lau này sẽ đến con đường nào thì may ra.

- Cũng được nhưng tao sợ Thiên Tư không chịu nổi, một đêm này nếu không tìm được tao không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Vậy mà cứ vạch lau mà đi thì có kết quả sao? Chúng ta còn không biết người đàn ông kia đang ở đâu nữa. Mà thật sự không nghĩ xác người lúc này không phải Thiên Tư thật sao?

Tử Phong run lên một trận khi nghe Khả Chiêu nhắc đến lễ vật kia. Lễ vật cũng thật lớn anh thật sự nhận không nổi. Tay anh nắm chặt, ánh mắt căm phê trong đêm tối càng thêm thâm sâu cùng âm lạnh.

- Thiên Tư không sao.

Hai người cứ như vậy lần mò trong đêm tối, họ cũng không biết đã đi được bao lâu chỉ thấy càng tiến sâu rừng lau càng dày không tìm thấy lối đi. Anh đang nghĩ người đàn ông kia trốn ở nơi nào lại khiến anh không thể tìm thấy.

Điện thoại anh lại vang lên trong đêm tối, Tử Phong nhanh tay nghe máy. Anh muốn biết suy nghĩ của anh có chính xác hay không?

- Sao rồi?

- Kết quả là vừa có ba nạn nhân bị tai nạn ô tô, có một xác chưa rõ lai lịch bị đánh cắp. Cậu không phải chuyển sang làm điều tra những vụ án hình sự đó chứ?_3K không nhịn được cười hỏi.

- Nhảm nhí._Tử Phong nghe được kết quả thoáng hiện lên ý cười trong mắt nhưng miệng lại tuôn ra giọng lạnh nhạt.

Anh cúp máy thở hắt một cái, chỉ cần cô an toàn là được. Ít ra hiện tại anh biết cô vẫn ổn, anh nhất định phải nhanh chóng tìm được cô. Anh không muốn tha cho người đàn ông kia nhưng cũng không muốn vì sự

lỗ mãng của bản thân mà dẫn đến ân hận cả đời. Chỉ cần cô không sao thì anh sẵn sàng đánh đổi nhưng nếu đã đánh đổi mà cô vẫn chịu tổn thương thì từng người liên quan anh đều không dễ dàng bỏ qua.

Tử Phong đứng đó nghĩ ngợi một lúc, ánh mắt quét một lượt đám lau sậy chẳng chịt không tìm thấy lối ra. Đột nhiên, tí tách tí tách có một vài giọt nước rơi trên mặt anh. Tử Phong khẽ nhăn mày. Anh thấy trên bầu trời hiện tại rõ ràng còn sao lấp lánh thế mà lại mưa. Là ông trời đang làm khó anh hay anh không được may mắn?

Khả Chiêu lại đi theo sau, cậu ta biết có nói gì Tử Phong cũng sẽ không đổi ý mà tiếp tục tìm Thiên Tư. Cậu ta cũng chỉ còn cách đi theo, hết nhìn bên này cảnh giác lại nhìn bên kia đề phòng. Hai người cứ vạch đường mà đi, trong bóng tối có thể nghe thấy tiếng dế kêu, tiếng muỗi vo ve kèm tiếng bước chân làm cho người ta có chút rùng rợn. Hạt mưa cứ rơi như vậy nhưng không nặng hạt, lâu lâu có cơn gió thổi qua đám lau sậy xào xạc, rung động một trận. Tử Phong cùng Khả Chiêu giống như bị đánh mất phương hướng đứng giữa đám lau rộng thênh thang có chút mờ mịt.

Điện thoại Tử Phong lại reo lên, hai người dừng bước. Tử Phong nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, trên điện thoại là số lạ, trực giác cho anh biết đây là số điện thoại của người đàn ông bí ẩn đó.

- Tử Phong nghe!

- Xin chào vị chủ tịch trẻ!

Tử Phong căng thẳng, tay nắm chặt điện thoại.

- Ông là người muốn trao đổi điều kiện sao?

- Cậu thật rất nhanh nhạy, đúng là tôi. Thế nào món quà không tệ chứ?_người đầu dây bên kia khoe môi khẽ nhếch, ánh mắt nhìn chằm chằm anh từ trong bóng tối của rừng lau.

- Đó không phải cô ấy tôi nói đúng chứ?

- Ha ha, thật không qua được mắt cậu. Đây chỉ là quà ra mắt nếu không làm như lời tôi thì cái xác tiếp theo không phải của người khác mà chính là của cô gái đó._người đàn ông cười khinh bạc.

Tử Phong nhẹ thả lỏng người, hóa ra đúng như anh nghĩ đó không phải cô. Nhưng anh vẫn không yên tâm nếu không nắm chắc tin tức của cô. Tử Phong vẫn điềm nhiên như không có gì xảy ra.

- Chuyện đó còn phải xem đã, nếu ông muốn ra tay thì đã không lấy cái xác không can hệ ra làm trò đùa.

- Vậy thì cứ thử xem.

- Sao ông không nghĩ là ông chủ của mình gặp rắc rối trong chuyện này?_Tử Phong nhếch lên một nụ cười trong đêm tối.

Bên kia điện thoại hừ lạnh một tiếng liền cúp máy. Nhìn anh bằng một ánh mắt âm hiểm liền mất dạng trong bóng tối.

Điện thoại nhanh chóng bị mất liên lạc, Tử Phong nắm chặt điện thoại môi mím chặt. Hận nỗi không thể đem người đàn ông kia ra băm vằm cho hả dạ. Khả Chiêu cũng nhận ra thái độ Tử Phong không ổn lắm nhưng không biết phải nói gì.

Tử Phong lại bước tiếp không hề có ý bỏ cuộc, mưa không lớn nhưng cũng dần thấm đất, khiến mặt đất ẩm ướt kéo theo bùn đất dần dính để giày hai người. Lá sậy sắc bén lâu lâu vô tình cứa qua khuôn mặt hai người, trên mặt có những vết đỏ do vết cứa tạo ra. Vốn dĩ trong đêm tối hai người cũng không thấy, chỉ khi giọt mưa chảy ngay vết thương mới cảm thấy hơi rát khi đó mới biết bản thân đã bị thương.

- Không cần liên lạc với đám người Thiên Ân trong thành phố sao?_Khả Chiêu vừa đi vừa nói, tay vẫn linh hoạt vạch đường.

Dưới chân hai người cũng có những cây khô bị giẫm đạp lên, nghe rần rắc.

- Nếu có tin tức chắc hẳn họ sẽ báo lại._Tử Phong mắt chăm chú nhìn đường cứ dựa theo ánh sáng mờ ảo mà phán đoán lối đi.

Khả Chiêu đơn giản ừ một tiếng rồi cũng ngậm miệng lại tiếp tục bước đi. Cậu ta cũng không biết Tử Phong có thể gắng gượng được bao lâu, nhưng cậu ta có thể cảm thấy giọng Tử Phong đã lạc đi rất nhiều. Có lẽ phải tìm Thiên Tư nên Tử Phong không ăn, không uống lại phải xử lý công việc nên mệt mỏi càng tăng.

Hai người đi độ nửa tiếng thì cũng vượt qua khỏi đám lau sậy rậm rạp kia. Thật kì lạ trước mắt họ lại là một đường nhựa bằng phẳng. Tuy vậy con đường này vẫn vắng vẻ, hai bên đường nhựa vẫn đầy rẫy cây tạp, cỏ dại cũng ít người qua lại. Theo họ đánh giá, có thể là đường này là đường tắt nối ra đại lộ. Có lẽ có một con đường mòn nào đó trong rừng lau lúc này mà họ đi qua sẽ dẫn đến đây, vì hai người họ đã không thể tìm ra nên mới vất vả vạch một đường khác để đi. Tử Phong mím môi tức giận, người đàn ông kia chắc chắn đang đứng đâu đó cười nhạo anh.

- Bây giờ đi đường nào? Xung quanh đây không có đèn cũng không có chỉ dẫn đi hướng nào mới ra được đại lộ đây?_Khả Chiêu đi tới đi lui mấy trăm bước cũng không thấy có hơi người quanh đây.

- Chọn đại lộ một hướng đi hoặc hai người chia ra._Tử Phong cũng không suy nghĩ nhiều cứ vậy mà đưa ý kiến.

- Thôi không cần chia, hai người vẫn tốt hơn. Sao mà không nghĩ chúng ta bị đánh lạc hướng nhỉ?_Khả Chiêu thuận miệng nói, bộ đồ hơi ẩm ướt bị cơn gió thổi qua cậu ta rung mình một cái.

- Như vậy thì sao, đi cũng đi rồi lùi lại chính là để người ta cười nhạo. Đi thôi!

Khả Chiêu bĩu môi khinh thường, ở đây tối như vậy có ma nào đâu mà cười với nhạo. Thế nhưng cậu ta không biểu hiện ra mặt.

- Còn xe? Chúng ta đậu xe ở tận bên kia làm sao mà lấy, huống hồ chúng ta cũng không biết chỗ này sẽ đi đến đâu nữa.

Tử Phong cầm điện thoại lên, điện thoại sáng lên rồi tắt ngấm, một màu đen bao phủ màn hình điện thoại. Khuôn mặt anh phút chốc sa sầm trông rất khổ sở.

- Thiên Ân không thấy chúng ta trở ra tự khắc biết xử lý. Điện thoại tao hết pin rồi không liên lạc được. Mày không phải không đem điện thoại chứ?

Khả Chiêu nhìn Tử Phong cười cười, trông bộ dạng cậu ta hết sức vô tội:

- Để trên xe rồi.

Tử Phong hừ một tiếng bất mãn, không nói gì thêm mà đi theo một hướng. Hai người lại cứ như vậy đi song song trên con đường nhựa dài lê thê và vắng vẻ. Hiện tại họ không liên lạc được với FA cũng chỉ có thể tự lực tìm đường khác trở về, chỉ sợ chậm trễ việc cứu Thiên Tư. Mưa cứ rơi, gió cứ quất vào mặt, trên thân thể cũng lạnh dần nhưng Tử Phong không hề có ý dừng lại.

“Thiên Tư rất nhanh anh sẽ đến đón em, cố chịu một chút!”

Thiên Tư cố mở mắt muốn thấy quang cảnh xung quanh nhưng không mở mắt được. Mắt cô bị miếng vải đen che kín mất rồi, cô nghĩ nghĩ chắc Hạnh Nghi. Cô cố gắng lắng nghe nhưng không hề có động tĩnh gì cả. Tay chân vẫn bị siết chặt đến khó chịu, Thiên Tư cảm thấy có hơi lạnh đang xâm chiếm da thịt nhưng không biết nó phát ra từ đâu. Có điều cô chắc đây không thể là hơi lạnh từ máy lạnh. Cô muốn gọi Hạnh Nghi nhưng miệng không có kẻ hở cũng đành bất lực. Cô đang tự hỏi nơi này là nơi nào.

Thiên Tư bộ dạng chật vật, ngồi bệch trên sàn xi măng lạnh lẽo. Cô cố gắng nhúc nhích hai cổ tay bị trói chặt mong nói lỏng được sợi dây. Cô bị đánh ngất và khi tỉnh dậy thì không còn nhìn thấy quang cảnh xung quanh nên có cảm giác sợ hãi càng lớn.

Thiên Tư nghe một tiếng thở nhẹ, rồi dần dần có tiếng động. Cô không dám nhúc nhích nữa chỉ sợ người canh giữ sẽ để ý đến thái độ muốn bỏ trốn của cô. Nhưng cô chờ một lúc lâu cũng không thấy tiếng bước chân, Thiên Tư thở nhẹ ra.

Đột nhiên, cô nghe từ xa vọng lại âm thanh âm âm giống như tiếng chất hàng. Tiếng máy móc hoạt động, xem ra nơi này nằm trong thành phố rồi nhưng cụ thể là nơi nào thì cô không phân biệt được.

Thiên Tư run lên vì có một luồng hơi lạnh thoát ra, cô đang liên tưởng đến một kho đông lạnh. Cô là con người không phải hàng hóa cũng không cần dùng phương thức đông lạnh để bảo quản. Nghĩ đến mình sẽ chết cứng vì lạnh ở đây, Thiên Tư muốn khóc nhưng không ra nước mắt. Đầu óc cô vẫn còn nhớ đến lời dặn của Tử Phong, anh bảo khi về đến nhà phải gọi điện thoại cho anh, nhưng cô đã không thể trở về. Cô không biết hiện giờ anh phải hao tổn tâm sức như thế nào để tìm cô. Anh nhất định không chăm sóc tốt cho sức khỏe bản thân. Thiên Tư chỉ mới nghĩ đến bộ dạng phờ phạc của Tử Phong đã cảm thấy vô cùng đau lòng nhưng không biết làm sao xuất hiện trước mặt anh.

“Tử Phong xin lỗi là em không nghe lời anh nên mới xảy ra chuyện.”

Thiên Tư xoay chuyển tư thế ngồi, hơi nghiêng người ra phía trước, lại cảm nhận được trên cổ không tồn tại sợi dây chuyền quen thuộc, cô không đưa tay lên sờ được vì vậy cũng không chắc là sợi dây chuyền còn không. Nhưng cảm giác cho cô biết có lẽ nó mất rồi.

Tiếng đồ âm âm vẫn không ngừng vang lên, thậm chí cô có cảm giác nó rất gần mình nữa là khác. Biết như vậy nhưng trong cổ họng Thiên Tư cũng chỉ có thể phát ra những tiếng “ưm” nhỏ bé không thể thắng nổi tiếng ồn ào bên ngoài.

Cô biết sức lực mình nhỏ bé không thể nào thoát nổi nếu không có ai cởi trói cho cô. Cô cũng đang lo lắng cho Hạnh Nghi, từ lúc cô ý thức được bản thân bị nhốt ở một nơi khác thì không hề nghe động tĩnh của Hạnh Nghi bên cạnh.

Có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên bên ngoài rồi im lặng một lúc, sau đó lại vang lên và mất hút. Thiên Tư âm thầm thở dài, không chỉ bị trói chặt bên ngoài còn có người canh gác, cô chỉ có thể mọc cánh mới mong thoát được.

Hạo Minh bên này sau khi nghe xong điện thoại của Tử Phong thì ngồi vào xe. Cậu ta cũng không cần biết bản thân đang bị giám sát liền muốn lái xe đi tìm Thiên Tư. Cậu ta quyết định tìm Thiên Tư trước rồi tìm Hạnh Nghi sau.

“Hạnh Nghi chờ anh, anh tìm Thiên Tư xong sẽ đến đón em.”

Trong đầu Hạo Minh hiện giờ không phải đặt tình cảm lên hàng đầu mà là đặt an nguy lên hàng đầu. Cậu ta nghĩ rằng Hạnh Nghi hiện tại chỉ bị nhốt để làm con cờ ép cậu ta sang Mỹ mà thôi, nếu như vậy cô hẳn là không nguy hiểm bằng Thiên Tư. Tuy vậy, trong mắt Hạo Minh vẫn xuất hiện một sự mất mát lo lắng không rõ ràng. Nếu ai có thể thấy một Doãn Hạo Minh vốn lãnh đạm, trong mắt luôn chứa những tia mưu mô âm hiểm thì hiện tại là một ánh mắt dịu dàng đến ngỡ ngàng khi nghĩ về một cô gái.

Đáng tiếc, cậu ta chưa thực hiện được ý nghĩ của mình đã bị chặn lại. Chiếc xe mới khởi động, đèn xe vừa bật sáng, phía trước xe cũng xuất hiện hai chiếc xe chặn đầu xe cậu ta. Hạo Minh trừng mắt tức giận, tay siết chặt vô-lăng. Từ trong xe, bước xuống người đàn ông trong mắt không có một tia cảm xúc nào. Phía sau còn có hai vệ sĩ, dáng người cao ráo. Ba người bước đến, người đàn ông dẫn đầu gõ nhẹ cửa kính hơi cúi người tỏ thái độ cung kính. Hạo Minh biết mình không đi được trong lòng vô cùng phẫn hận.

- Cậu chủ sáng mai phải ra sân bay sớm, cậu phải trở về nghỉ sớm. _trợ lí Thịnh nhẹ giọng nói.

- Tôi không phải tù nhân. _Hạo Minh nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ một rít qua kẽ răng.

Ba người đứng bên ngoài cũng run lên một hồi vì khí thế của Hạo Minh nhưng không tỏ ra lùi bước.

- Tôi không muốn ngày mai chuyến bay khởi hành rồi mà không thấy người. _ông Thịnh lại tiếp tục nói.

- Tôi tự biết tính toán, tất cả tránh ra nếu không đừng trách tôi không nể tình. _Hạo Minh nhấn nút khởi động xe không hề có ý nhượng bộ.

Hai chiếc xe vẫn đứng chắn phía trước xe Hạo Minh không hề thoái lui. Hạo Minh càng nhìn càng giận dữ, cậu ta không có cách thoát đi. Người đàn ông kia cũng không hề có ý nhường nhịn cậu ta, ông ta ngoắc tay

một cái lại có tiếp hai chiếc xe chắn phía trước. Hạo Minh tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, cậu ta hận không thể giết đám người phía trước.

- Tránh ra!_Hạo Minh rít từng tiếng cảnh cáo qua kẽ răng.

- Cậu không muốn gặp lại cô Hạnh Nghi sao?_ông Thịnh rất từ tốn nói giống như một chuyện vô hại.

Tuy nhiên, từng lời ông Thịnh nói lọt vào tai cậu ta như một lời uy hiếp vô cùng rõ ràng. Nếu cậu ta không nghe lời tương tự mạng sống Hạnh Nghi cũng đang bị đe dọa. Hạo Minh không biết nên làm theo ý định của bản thân hay phải giải quyết theo tình cảm. Hạo Minh nhắm mắt ngã người ra ghế, cậu ta không thể bỏ mặc Hạnh Nghi. Vì thế chỉ có thể nuốt giận mà chấp nhận tình cảnh hiện tại.

- Tôi về.

Ông Thịnh khẽ cong môi cười, ra hiệu cho bốn chiếc xe dạt ra một bên nhường đường cho Hạo Minh. Hạo Minh chỉ có thể cắn răng nhịn nhục, cậu ta biết dù có trốn đi cũng không giải quyết được chuyện gì. Vị trí nhốt cả Hạnh Nghi cùng Thiên Tư cậu ta đều nắm không rõ, đi cũng chưa chắc đã có kết quả lại còn đánh động đến bọn họ. Cậu ta cũng nhiều lần kích động mà hỏng việc, qua nhiều lần như vậy cũng tích lũy được chút ít kinh nghiệm. Chỉ bằng cậu ta trở về nghĩ cách chu toàn còn tốt hơn, dù sao Thiên Tư cũng đã có Tử Phong. Đột nhiên, cậu ta cảm thấy lần này Tử Phong không chướng mắt.

Hạo Minh mang theo lửa giận lao xe đi như muốn giao mạng cho tử thần vậy.

Con đường quanh co, uốn khúc một chiếc xe lao đi như xé toạc màn đêm. Gương mặt Hạo Minh âm lãnh, trong ánh mắt chứa vô vàng tức giận. Chỉ thấy phía trước một chiếc xe cũng lao đến, ánh đèn hai xe đối lập phản chiếu rạch lên bầu trời đêm một luồng sáng kinh người. Hai chiếc xe lạng lách về hai bên đường, khói bốc từ xe lên. Hai người trong hai xe đều bất tỉnh, mơ hồ có thể nhìn thấy máu từ hai bên trán chảy xuống.

Chỉ nghe hai tiếng rên rất nhỏ “Hạnh Nghi!” rồi im lìm.

Những chiếc xe chạy theo sau sững sờ, họ cảm thấy quá muộn, tốc độ chạy xe quá kinh người của Hạo Minh giống như là tự sát vậy, họ không có cách đuổi kịp. Đuổi đến nơi thì mọi chuyện coi như xong rồi.

Hạnh Nghi hốt hoảng tỉnh dậy, trên trán cô mồ hôi rịn ra như suối. Cô mơ, một giấc mơ thật kinh hoàng. Tay Hạnh Nghi nắm chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt vậy mà không ngừng sợ hãi. Cô chưa bao giờ cảm thấy bất an như lúc này, có thể như cô đã mơ không? Hạo Minh đã xảy chuyện sao? Hạnh Nghi muốn tìm kiếm một chút lòng tin thì đã ở một nơi xa lạ, cô không rõ đây là nơi nào cũng không biết bằng cách nào mà mình đến được đây. Mà bên cạnh đã không còn Thiên Tư. Hạnh Nghi không biết bản thân đã rơi vào bao nhiêu nguy hiểm, cô biết mình vì sao bị bắt. Cô nhớ đến Hạo Minh, cô không biết anh có nhớ đến cô hay không? Hạnh Nghi bỗng nhiên run lên, có hơi lạnh đầu óc phả vào, cảm giác này khiến cô nhận thức rõ ràng hơn. Cô vẫn không ngừng nghĩ về giấc mơ kinh hoàng vừa rồi, nếu Hạo Minh thật sự gặp chuyện cô phải làm sao đây?

Tình trạng của Hạnh Nghi cũng không khác Thiên Tư là mấy, cũng bị trói chặt và chìm trong bóng tối. Muốn tìm lối ra phải tự cởi trói trước. Cô cũng vùng vẫy không kém nhưng không có cách nào thoát ra được cả. Cô nghe tiếng bước chân, miệng muốn kêu gào cầu cứu nhưng chỉ phát ra những tiếng kêu bé tí cơ bản người đứng gần còn chẳng nghe thấy. Cô bất lực, vừa muốn giải thoát bản thân, vừa muốn cứu Thiên Tư, lại vừa muốn biết tin tức Hạo Minh khiến cô đầu óc rối loạn vô cùng.

“ Hạo Minh anh không được có chuyện gì, nhất định phải bình yên.”

Hạnh Nghi mong muốn được gặp Thiên Tư, Thiên Tư cũng mong muốn được gặp Thiên Tư. Trong khi, hai người chỉ cách nhau một bức tường. Không gian bị trói cũng vô cùng giống nhau. Âm thanh hỗn độn nghe được cũng không khác nhau là mấy.

Hơi lạnh giống như ngày một tăng, Hạnh Nghi run lên bần bật. Hạnh Nghi chỉ mặc một bộ váy mỏng manh quá gối trên người, thân trên có khoác một chiếc áo nhưng cũng sắp chống đỡ nổi. Cô không phải sắp bị đóng băng rồi đó chứ?

Hạnh Nghi cảm thấy ông trời đối xử với cô rất tệ.

Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ trở về nhà. Hai người cùng FA tìm cách liên lạc với Tử Phong nhưng không được. Điện thoại của Khả Chiêu thì không có người bắt máy, họ cũng không biết hai người kia ở đâu.

Thiên Ân nhú mày khó hiểu, không biết hai người này đi đâu mà ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được. Mặc dù anh biết hai người họ có cách xử lý nhưng đêm tối khó trách những chuyện ngoài ý muốn sẽ xảy ra.

Điện thoại trong tay Thiên Ân vang lên.

- Đã tìm ra chưa?_anh không dài dòng hỏi thẳng vấn đề.

Bên kia đầu dây là giọng nói điềm tĩnh của Trịnh Bằng. Trịnh Bằng là người thường xuyên theo sát Tử Phong cũng là người luôn được giao nhiệm vụ bảo vệ Thiên Tư. Khi Tử Phong giao cho anh ta nhiệm vụ này thì đã là một nhiệm vụ khó nuốt rồi. Anh ta chịu trách nhiệm thông báo tin tức nhưng bản thân cũng có những chuyện quan trọng trong tập toàn cũng chờ anh ta xử lý nên cũng không thể theo sát mọi việc được. Nhưng hầu như Tử Phong bảo làm việc gì anh ta đều làm việc đó, không hề oán than cũng không hề từ chối. Đơn giản vì anh ta đã nhận của Tử Phong một ân huệ. Có thể nói nửa sinh mạng của anh ta do Tử Phong nhặt về cũng không sai.

Nếu nói 3K là cánh tay phải đắc lực của Tử Phong thì anh ta chính là cánh tay trái, chẳng qua 3K quang minh chính đại làm trợ lý chủ tịch nên có thể ra mặt bất cứ lúc nào. Còn anh ta là thành viên FA nằm trong lớp những người được giữ bí mật, khi cần thiết mới ra mặt mà thôi. Chính vì lý do này mà mỗi lần Thiên Tư gặp chuyện, anh ta đều không tiện ra mặt chỉ có thể nói lại cho 3K hoặc Tử Phong xử lý. Nói cách khác, 3K ở ngoài sáng còn anh ta ở trong tối. Anh ta được giao công tác ở nước ngoài mấy tháng nay nên cũng không biết hết mọi việc đã xảy ra, chỉ biết khi trở về thì nghe tin Thiên Tư mất tích rồi. Tử Phong cũng không thông báo cho anh ta biết, anh là vậy những chuyện có thể tự mình có thể xử lý sẽ không nhờ vả người khác. Tử Phong cũng không hề xem Trịnh Bằng là cấp dưới chỉ đơn giản thấy thuận tiện sẽ nhờ anh ta làm việc. Nhưng anh ta một mực vẫn xem bản thân là cận vệ của anh, nên anh cũng không miễn cưỡng.

- Tôi tìm ra xe của thủ lĩnh rồi, chắc cậu ấy cùng Khả Chiêu đã băng qua rừng lau rồi. Theo tôi được biết thì băng qua rừng lau thì có thể thấy con đường hướng ra đường lớn. Có điều họ không đi xe thì phải mất mấy tiếng mới có thể đi hết con đường đó. Trên đường đó là nơi có mộ của ông bà Diệp._Trịnh Bằng nhàn nhạt giải thích.

- Vậy thì đi theo con đường đó tìm bọn họ trở về đi. Anh nói xem bọn họ đến đó để làm gì?_Thiên Ân nhìn chăm lên bản đồ trên màn hình vi tính.

- Không biết. Tôi đi đón họ, phó thủ lĩnh cậu có cần đi không?_Trịnh Bằng nhún vai bất lực.

- Không cần, tôi tìm tin tức Thiên Tư trước rồi liên lạc với mọi người sau.

- Được,vậy liên lạc sau.

Trịnh Bằng cúp máy, rẽ theo một đường khác đi đón Tử Phong cùng Khả Chiêu. Bên ngoài trời tối cùng mấy hạt mưa cứ lất phất khiến không khí có chút lạnh xuống hơn bình thường.

Trịnh Bằng đi được một lúc, chạy ngang thì thấy bên đường có tai nạn xe. Anh ta nhú mày, cũng không biết ai lại xui xẻo như vậy. Trịnh Bằng chạy lướt qua, ánh mắt lơ đãng liếc qua lại thấy người của Hạo Minh. Anh ta giật mình kinh ngạc, không lẽ người bị tai nạn lại là Hạo Minh?

72. Chương 72: Họa Vô Đơn Chí

Người ta nói đến lúc xui xẻo thì cái gì cũng đen đủi, tai nạn muốn đến thì không thể tránh khỏi. Đôi khi có thể tránh nhưng do hoàn cảnh vốn không thể lựa chọn.

Tình bạn hóa kẻ thù, từ kẻ thù lại trở thành người đồng hành, phải chăng cái ranh giới giữa bạn và thù vốn không có ngăn cách quá xa chỉ là do lòng người quyết định?

Đến lúc Tử Phong cùng Khả Chiêu đi đã cảm thấy đi mệt mỏi rồi mới ngừng lại quan sát một lúc. Lúc này, trời lại ngừng mưa, có ánh sáng yếu ớt từ một vài tinh tú.

- Ông trời cũng đối xử với chúng ta tốt thật. _Khả Chiêu than oán vô cùng khổ sở.

Cả buổi chiều, cậu ta đã đi ra ngoài tìm người quên ăn quên uống. Thế nhưng một chút tin tức cũng không thấy. Lại bị lạc đường còn không biết là đang ở đâu. Hiện tại phương tiện liên lạc cũng chẳng có. Đây gọi là thần xui xẻo ghé thăm sao? Phải gọi là họa vô đơn chí thì đúng hơn.

Tử Phong lại không có biểu hiện gì, anh đang cố lắng nghe tiếng động quanh đây.

- Dừng than nữa, hình như có tiếng xe.

Khả Chiêu chỉnh lại tư thế đứng đắn, cậu ta cũng tập trung lắng nghe. Đúng là có tiếng xe thậm chí càng lúc càng gần, nghe mỗi lúc một rõ hơn.

- Lần này thì ông trời có mắt thật rồi. _môi Khả Chiêu nở một nụ cười vui vẻ.

- Còn chưa biết là thù hay bạn vui vẻ cái gì. _Tử Phong lại lạnh giọng cảnh cáo.

- Cũng phải. Vậy làm thế nào, tránh mặt sao?

- Cũng không cần thiết phải như vậy.

Hai người đứng sang một bên, ánh đèn sáng rực phản chiếu làm hai người chói mắt hơi xoay mặt đi. Chiếc xe đen bóng dần giảm tốc độ, rồi dừng hẳn bên cạnh hai người. Trịnh Bằng hạ cửa kính nói lớn một chút sợ hai người không nghe rõ.

- Hai người không sao chứ?

Tử Phong hơi cười khoát tay ý bảo không sao, anh tao nhả đi vào xe. Tử Phong nhìn từ xa đã nhận ra xe của Trịnh Bằng. Xem ra có một người làm việc cũng vô cùng nhanh nhẹn. Khả Chiêu ngẩn ra một lúc, cúi người nhìn vào trong xe đến khi xác định người trong xe là Trịnh Bằng mới chui vào ngồi cạnh ghế lái.

- Người anh em, anh cũng nhanh nhẹn thật. _Khả Chiêu vỗ vai Trịnh Bằng khen ngợi.

- Quá khen, nếu không phải sợ thiếu gia như cậu không quen chịu đói chịu lạnh, tôi cũng muốn ngủ một giấc tới sáng mới đến. _Trịnh Bằng cười cười, nhanh chóng đảo tay lái quay đầu xe.

Khả Chiêu trừng mắt nhìn ý cười khinh thường của Trịnh Bằng. Cậu ta sao lại không biết anh ta nói móc cậu ta chứ.

Tử Phong vào xe ngồi mới giật mình kinh ngạc, người ở trong xe cũng không có biểu hiện gì khác thường. Chỉ thấy trên trán có miếng băng, máu chảy xuống gần đông lại rồi. Trên người quần áo hình như có hơi chật vật, đầu tóc cũng rối loạn. Tử Phong nhíu mày tự hỏi cậu ta từ đâu ra? Khả Chiêu cũng quay lại phía sau nhìn há hốc mồm một cái.

- Cậu...cậu ta sao lại ở đây? _Khả Chiêu bày ra bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

- Cậu trốn đi sao? _Tử Phong lại hơi nhếch lên một nụ cười nhìn người ngồi bên cạnh.

- Người ta nói đúng, người hiểu bản thân mình nhất lại là đối thủ. _Hạo Minh chỉ đơn giản đáp lời, hơi kéo khóe môi.

Tử Phong cũng không muốn dài dòng truy cứu Hạo Minh làm sao ra nông nổi này và cũng không muốn biết tại sao cậu ta lại ngồi trong xe của Trịnh Bằng.

Trịnh Bằng nhìn qua kính chiếu hậu, khẽ nhăn mày nhớ đến tình cảnh mình thấy. Anh ta thấy người xảy ra tai nạn thăm đoán là Hạo Minh, nhưng anh ta cũng không quan tâm, quan trọng là tìm thấy Tử Phong cùng Khả Chiêu trước. Không ngờ Trịnh Bằng lái xe đi được một đoạn, phía trước lại từ trong đám lau sậy ven đường phóng ra một người vẫy tay. Trịnh Bằng vừa ngạc nhiên vừa tò mò. Người đứng chắn xe rõ ràng là Hạo Minh, trên trán còn có vết máu hẳn là bị thương đi. Cái lạ chính là cậu ta không gọi người của mình tới giúp lại chắn xe người lạ làm gì? Nghĩ là nghĩ muốn giúp Hạo Minh nhưng anh ta vẫn chần chừ cho Hạo Minh đi nhờ xe. Anh ta không muốn để lộ thân phận cũng có đôi chút phân vân, nếu để cậu ta thấy anh ta đón Tử Phong như vậy hẳn là lộ rồi. Thế nhưng khi Trịnh Bằng lái xe rời đi, Hạo Minh lập tức gục ngã bên đường. Trịnh Bằng thở dài, anh ta không thể thấy chết không cứu, đành vậy đến đâu thì đến.

Hạo Minh được Trịnh Bằng dìu lên xe, một lát sau cậu ta mới hồi tỉnh nhưng có thể nhìn ra tinh thần vô cùng sa sút. Hạo Minh định hỏi Trịnh Bằng đưa mình đi đâu thì đã thấy Trịnh Bằng giảm tốc độ tấp vào bên đường. Mà người bên ngoài không ai khác lại là Tử Phong và Khả Chiêu. Hạo Minh nhăn mày đứng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ cậu ta lại nhờ đến sự giúp đỡ từ người của Tử Phong. Có điều đây không phải trợ lý 3K mà cậu ta thường gặp nên không nhận ra cũng là lẽ thường. Quả nhiên, Tử Phong không đơn giản vẫn còn những cận vệ chưa bao giờ lộ diện. Nhưng hiện tại cậu ta cũng không có tâm trạng đi quản Tử Phong có bao nhiêu cận vệ mà là tìm cách cứu Thiên Tư trở về. Cậu ta làm vậy cũng một phần muốn chuộc lại một ít lỗi lầm của ba cậu ta. Cậu ta cũng không thể đứng nhìn người mà mình gọi bằng ba cứ phạm phải sai lầm như thế.

- Cậu không hỏi tôi tại sao ra nông nổi này sao?_Hạo Minh hỏi Tử Phong.

- Không cần thiết._Tử Phong đậm mặt không quan tâm.

Hạo Minh nhẹ gật đầu rồi giương môi hơi cười. Cậu ta nhìn không được nhớ đến chuyện vừa xảy ra, xem chút cậu ta mất mạng rồi. Xem như họa vô đơn chí, họa cứ như vậy ập đến bảo cậu ta làm sao mà tránh,đành phó mặc tới đâu hay tới đó. Lại lợi dụng lúc lạc tay lái mà nhảy khỏi xe trốn đi. Cũng may bên đường là cỏ nếu không... Nguyên nhân chính là cậu ta nhận được một cuộc điện thoại của cận vệ.

- Tôi nhận được điện thoại bảo là có tin tức của Hạnh Nghi nên không kịp nhìn đường, cho nên...

Cho nên cậu ta mới có bộ dạng thảm hại như hiện tại? Nghe cậu ta nói vậy, Khả Chiêu cùng Tử Phong đồng loạt giật mình nhìn về phía Hạo Minh. Xem ra người con trai này cũng không phải vô tình, cậu ta quan tâm Hạnh Nghi như vậy có sao cố chấp giữ lấy tình yêu đơn phương của mình dành cho Thiên Tư làm cái gì. Chi bằng cậu ta đem cái tình yêu đó đặt trên người một người con gái khác có phải tốt hơn không. Tử Phong âm thầm than trong lòng một tiếng nhưng trên gương mặt một chút gợn sóng cũng không có. Anh vẫn duy trì trạng thái trầm mặc không muốn nhắc lại. Chiếc xe cũng cứ như vậy lướt đi, Tử Phong nhìn con đường nhỏ phía trước hiện ra càng có chút quen thuộc. Hạo Minh cũng nhìn nhưng hình như lại có chút phân vân gì đó trong lòng.

- Anh Bằng đây không phải con đường có thể đi ngang mộ của ba mẹ Thiên Tư sao?_Tử Phong xác nhận nghi hoặc.

- Đúng vậy._Trịnh Bằng gật đầu xác nhận.

Hạo Minh nghe như vậy đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tử Phong, trong mắt lóe lên tia sáng giống như có manh mối thật quan trọng.

- Có người đã từng thấy Hạnh Nghi được đưa đến đây._Hạo Minh rất nhanh nói ra thông tin.

Hiện tại, cậu ta cũng không có cách nào khác. Nếu cậu ta trở về thì nhất định không thể rời khỏi sự giám sát của trợ lý Thịnh, vì thế nếu chấp nhận đi cùng Tử Phong thì đành nói ra những gì mình biết. Cho dù cậu ta biết bản thân vốn không thích thú cùng Tử Phong làm việc. Mặc dù từ cái ngày biết được sự thật tàn nhẫn kia thì Hạo Minh cũng không còn thù hận với Tử Phong nhiều lắm, cùng lắm hiện giờ còn một chút ghen tị, hiện tại nhờ cậy người mình không ưa là có chút quái dị.

- Cậu không gạt chúng tôi đấy chứ?_Khả Chiêu nhìn Hạo Minh qua kính chiếu hậu, khuôn mặt cậu ta tỏ vẻ nghi hoặc sâu sắc giống như không có cách nào tin tưởng Hạo Minh.

Hạo Minh liếc nhìn Khả Chiêu một cái cũng không thềm chấp, dù sao trong tình cảnh hiện tại cậu ta cũng không hơi đâu mà so đo.

Đôi mắt màu cà phê hơi nheo lại trong bóng tối cũng hơi lóe ra tia tinh tường. Anh cũng không nghĩ Hạo Minh còn bày thêm trò để làm gì, nếu là ý định của cậu ta chỉ cần trực tiếp đưa ra điều kiện. Hiện tại cái gì cậu ta cũng không làm lại tỏ ra vô cùng lo lắng cho Hạnh Nghi. Tử Phong hơi thả lỏng trong lòng.

Khả Chiêu thấy bản thân bị trừng mắt phốt lờ nên có chút mất tự nhiên quay mặt nhìn phía trước.

Chiếc xe nhanh chóng dừng trước một con đường nhỏ âm u, trong bóng tối lối đi cũng trở nên mờ ảo. Cả bốn người cùng xuống xe, Hạo Minh hơi choáng váng đáng đi có chút lảo đảo. Tử Phong nhíu mày nghi hoặc không tin tưởng cậu ta có thể chịu đựng tiếp tục sao?

- Cậu thật sự có thể tiếp tục cùng chúng tôi đi sao, đừng làm vướng bận.

Một câu hỏi rõ ràng quan tâm thể nhưng biến thành châm chọc. Sắc mặt Tử Phong trong bóng tối không chút thay đổi, trong ánh mắt có sự quan sát tinh tế quang cảnh xung quanh. Hạo Minh hơi nghiêng người chống tay vào thân cây, nhíu mày nhưng lại giương môi cười không có ý tốt.

- Tôi đang nghĩ, cậu là sợ tôi một bước cứu Thiên Tư trước chăng?

- Có thể sao? _Tử Phong phát ra tiếng cười nhẹ, ngữ điệu rõ ràng xem thường.

- Vậy chờ xem.

Trịnh Bằng cầm trong tay đèn pin rực sáng hướng về phía trước. Anh ta một mực quan sát xung quanh cũng không thấy có bất cứ thứ gì đáng nghi. Khả Chiêu ở một bên cũng trở nên lười biếng đi, than nhẹ một cái.

- Tôi nói Hạo Minh cậu rõ ràng gạt người.

- Gạt hay không còn chưa biết. _Hạo Minh hừ lạnh một tiếng chậm rãi tiến lên phía trước.

Bốn người nhất thời trầm mặc một mảnh im lặng chỉ còn tiếng bước chân. Ngôi mộ cũng hiện ra trước mắt nhưng cũng không ai phát hiện ra điểm gì kì lạ. Nơi đây không có gì gọi là giếng cổ hay xô xát, nơi đây vẫn là một mảnh trầm tĩnh như chưa có người từng đặt chân đến. Cơn gió đột ngột thổi qua, sương đêm rơi xuống mang đến một trận tê buốt, nghe tiếng bước chân một số chim chóc đang ẩn mình trong ngọn trúc cũng kêu lao xao, lạc lạc bay đi. Khả Chiêu toàn thân cứng ngắc, đôi môi thoáng run rẩy.

- Tôi thấy căn bản không có gì lạ có nhầm lẫn không?

- Cậu đừng lải nhải nữa, đừng nói với tôi cậu sợ ma? _Trịnh Bằng tức giận trừng mắt nhìn Khả Chiêu, giọng điệu lại có chút đùa giỡn.

- Ma có cái gì chứ, tôi cái gì cũng không sợ. _Khả Chiêu thần nhiên nói nhưng là thân thể đột nhiên tăng tăng lớp lớp da gà nổi lên.

Tử Phong im lặng không nói, anh đi được một lúc bước chân đột nhiên dừng lại. Dưới đế giày có vật gì cộm lên khiến anh nhíu mày nghi hoặc, anh lùi sau vài bước mới ngồi xổm xuống.

- Anh Bằng soi đèn qua đây một chút.

Ba người cũng đang đi cũng đột ngột dừng bước, Trịnh Bằng nhanh chân đi đến bên cạnh Tử Phong. Đưa ánh sáng đèn pin kề sát thứ mà Tử Phong chạm phải. Tử Phong nhặt nắp điện thoại hơi bị mẻ một góc lên, ánh mắt anh kinh ngạc rồi vui mừng lại vô cùng sợ hãi. Tay không tự chủ lực đạo siết chặt thêm vài phần.

- Nắp điện thoại? _Khả Chiêu nghi hoặc nhìn.

- Thiên Tư đã từng bị đưa đến đây. _Tử Phong ngữ khí khẳng định đứng dậy đi về phía trước thêm vài bước.

Anh tiến đến phía trước, rồi đến thẳng trước mộ ông bà Diệp. Ánh đèn pin từ tay Trịnh Bằng cũng theo bước đi của Tử Phong mà soi rọi. Trên mộ hiện lên gương mặt của một đôi vợ chồng trẻ khiến người ta cảm thấy đau lòng, trong đêm tối cũng thập phần quỷ dị. Gió chỉ nhẹ thổi qua cũng khiến người ta thoáng lạnh sống lưng.

- Đây là..._Hạo Minh nhìn đến di ảnh của ông bà Diệp đột nhiên run lên một chút.

- Là ba mẹ Thiên Tư.

Tử Phong nhẹ giọng nói, tư thế gập người cúi đầu kính trọng trước mộ hai người. Anh đứng nhìn di ảnh một lúc lâu giống như muốn họ cho anh biết Thiên Tư hiện giờ ở đâu.

“ Cô chú yên tâm con sẽ không để Thiên Tư có bất cứ mệnh hệ gì”

Ba người còn lại cũng cúi đầu như vậy như một sự tôn trọng đáng phải có.

Tử Phong xoay người lấy đèn pin từ tay Trình Bằng tự mình quan sát đám cỏ dưới chân. Hạo Minh cũng nhìn theo hướng đèn pin chiếu đến, trên gương mặt cậu ta là một mảnh trầm mặc không nhìn ra biểu cảm.

- Như vậy hai người họ đã bị nhốt chung một chỗ._Hạo Minh đưa ra ý nghĩ của bản thân.

- Có thể. Đám cỏ ở đây bị giẫm đạp không chỉ một lần nên mới có thể đến bây giờ vẫn ngã rạp. Xem ra đúng là có người đến đây, nhưng chúng ta chậm một bước rồi._Tử Phong than nhẹ xoay người đi về phía xe.

- Sao nhanh như vậy đã đi còn chưa tìm ra mà._Khả Chiêu chậm rãi thu tầm mắt hướng về Tử Phong khó hiểu.

- Chúng ta bị đánh lạc hướng một vòng lớn. Tính ra người không chừng ở trong thành phố. Anh Bằng gọi điện thoại cho Thiên Ân đi.

- Đã rõ.

Trình Bằng gật đầu đồng ý, liền gọi cho Thiên Ân báo tin.

Chỉ nghe Tử Phong nói như vậy, ba người còn lại không nói gì thêm cũng lặng lẽ rời khỏi đó. Tiếng động cơ xe chậm rãi vang lên rồi mất hẳn. Nơi đó lại trở về nguyên trạng, yên tĩnh đến lạnh người.

Tại phòng điều tra, căn phòng kín đáo được bố trí máy quan sát khắp nơi. Người đàn ông dáng dấp tôn quý, lãnh ngạo ngồi đó, mười ngón tay đan chặt đặt trước bụng. Khuôn mặt vô cùng bình tĩnh không nhìn ra ông ta đã thật ở đây gần mười hai tiếng đồng hồ.

Người đối diện quân phục cảnh sát chỉnh tề, trên cổ đeo thẻ cảnh sát, khuôn mặt cũng nghiêm nghị lạ thường. Ánh mắt như có như không quan sát người đối diện nhưng không tài nào nhìn ra nghi điểm.

- Thế nào Triệu đội trưởng? Đã điều tra gần mười hai tiếng cũng không có kết quả gì sao, vì sao vẫn không thả người? _ông Hạo Ứng hơi nhếch lên một nụ cười khinh bạc.

Triệu Thức neho mắt hít một ngụm khí có chút tức giận nhìn ông Hạo Ứng. Chết tiệt! Ông ta là người tình nghi có gì bản thân lại cảm thấy áp lực khi đối diện với người đàn ông này?

- Chủ tịch Doãn đã không phải tận mắt quan sát đoạn băng ghi hình rồi sao? Đó chính là bằng chứng buộc tội.

- Có thể không? _Ông Hạo Ứng cười lạnh một tiếng.

- Vì sao không thể?

- Cậu cho rằng chỉ một đoạn ghi hình mờ ảo ngay cả mặt của người thực hiện hành vi làm giả giấy tờ cũng không rõ mà muốn buộc tội tôi, các người muốn vu oan cũng tìm ra chứng cứ xác thực một chút._từng lời từng chữ thoát ra từ cổ họng trầm thấp khan khàn, nồng đậm châm chọc cùng đắc ý.

Triệu Thức nắm chặt hồ sơ trước mặt, khuôn mặt lại cố bình tĩnh không muốn để lộ bản thân đang có điểm chống đỡ không nổi. Nhẹ cong môi cười, Triệu Thức xem như không nghe thấy những lời nói kiêu ngạo không sợ chết kia của ông ta.

- Vậy có những tấm ảnh chúng tôi thu thập được khi ông ôm lấy thiếu gia Lăng Thiên An rồi đi chắc không nhầm lẫn chứ?

Mặt ông Hạo Ứng thoáng cái cứng ngắc khi một sấp ảnh từ tay Triệu Thúc. Tấm ảnh chụp rất rõ ràng một người đàn ông mặc áo da màu đen, đội mũ sụp ôm lấy một đứa trẻ chuẩn bị rời đi. Nhưng là vẫn không nhìn rõ mặt. Bởi lẽ đây chỉ là vô tình chụp được của một nhà nhiếp ảnh, bức ảnh lấy chủ yếu một góc độ phong cảnh chẳng qua người đàn ông không để ý nên chạy ngang qua. Bức ảnh hồng, người nhiếp ảnh lại cảm thấy không tệ nên cũng không xóa. Chỉ đến khi người nhà họ Lăng đăng ảnh tìm người thì tấm ảnh mới được thu thập, đáng tiếc năm đó đã chậm một bước.

- Lại lấy thứ không xác thực ra buộc tội, các người rốt cuộc đang đem thời gian của người khác ra lãng phí sao?

- Lãng phí hay không thì sau ba mươi sáu tiếng nữa sẽ rõ._Triệu Thúc không khách khí ban tặng cho ông ta một nụ cười.

Ông Hạo Ứng đơn giản nhếch môi không nói. Rất đơn giản người trong tấm ảnh cũng không phải ông ta. Đáng người khi còn trẻ không ít người giống nhau.

- Nếu đã không có chứng cứ, vì sao tôi vẫn chưa được bảo lãnh?_ông Hạo Ứng cảm thấy kì quái là không có tin tức của trợ lí Thịnh.

- Chúng tôi có quyền giam giữ người trong vòng bốn mươi tám tiếng để điều tra, thứ lỗi chúng tôi không thể cho người bảo lãnh._Triệu Thúc vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, khuôn mặt có chút hời hợt nhưng là muốn bao nhiêu giả tạo liền có bấy nhiêu khiến ruột gan người ta sôi sùng sục.

- Vậy được. Vậy cứ như vậy có gì các người cứ trao đổi với luật sư riêng của tôi._Ông Hạo Ứng giọng nói lạnh nhạt, ý bảo từ bây giờ cái gì cũng sẽ không nói.

Triệu Thúc nhú mày nhưng rồi cũng không nói gì, anh ta thông thả đứng dậy mỉm cười.

- Vậy phải làm khó chủ tịch một đêm rồi. Cà phê đã nguội, tôi đi lấy thêm xin hỏi có muốn đổi thức uống khác không?

- Tùy ý đi._ông Hạo Ứng khoát tay không quan tâm.

Triệu Thúc gạt đầu ôm hồ sơ đi ra khỏi phòng hỏi cung. Một mảnh yên lặng lan tràn khắp căn phòng, ánh đèn huỳnh quang vẫn tỏa ra thứ ánh sáng ập ập tuy nhiên vẫn không xua đi khí lạnh từ trong ý nghĩ của con người.

Triệu Thúc rời khỏi phòng lấy khẩu cung, đưa tay xoa xoa thái dương đau nhức. Anh ta đi sang phòng theo dõi nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi trên tường, trong đó vẫn một hình ảnh người đàn ông ngao mạng hơn người. Triệu Thúc thầm than trong lòng nếu không tìm ra Thiên Tư những bằng chứng kia vẫn không đủ để buộc tội người đàn ông này.

- Mang cà phê vào cho ông ta đi!_Triệu Thúc khoát tay cho một người đồng nghiệp thay mình vào căn phòng vừa rồi.

Người kia nhẹ gạt đầu hiểu ý thay Triệu Thúc đi vào. Triệu Thúc cũng rời phòng theo dõi, anh ta nhấn vào số điện thoại của Tử Phong nhưng không có tín hiệu trả lời. Anh ta lại lần nữa gọi vào số Thiên Ân lần này thì thật sự có người bắt máy.

- Triệu Thúc, anh có tin tức gì sao?_giọng Thiên Ân nghe ra có chút sốt ruột.

- Vẫn bất lực, tôi chỉ muốn hỏi bên cậu có tin tức gì không? Tôi đã cho người tìm nhưng cũng không thấy.

- Có thể có chút tin tức, lúc này Trịnh Bằng vừa liên lạc nói rằng người có thể ở trong thành phố.

Thiên Ân ở bên này cũng xoa mi tâm đau nhức nhưng cũng có chút thả lỏng khi vừa rồi nhận được một cuộc gọi báo tin của Trịnh Bằng. Nhưng anh ở đây vẫn đứng ngồi không yên liền muốn rời đi tìm kiếm, đáng tiếc Tử Phong lại muốn anh ở lại chờ đợi tin tức cùng phân phó một số việc khi cần thiết.

Triệu Thúc hơi dừng suy nghĩ một chút khi nghe Thiên Ân nói, anh ta không phải đã cho người đi tìm rất nhiều nơi trong thành phố rồi sao cũng đâu có dấu vết gì.

- Được rồi, tôi sẽ cho người tìm lại một lần nữa.

- Được, cứ như vậy tiến hành đi!

Thiên Ân cúp máy thở dài một cái, xoay người một cái ngồi lại trên ghế xoay.

- Uống cà phê đi! Anh đã mệt mỏi cả một ngày rồi có cần nghỉ ngơi không?__Tiểu Kỳ không biết đã vào phòng từ lúc nào đi đến dựa vào ghế bên cạnh anh.

Tiểu Kỳ mang gương mặt sầu lo nhìn chằm chằm Thiên Ân. Từ khi trở về từ đám cháy kia, Thiên Ân cũng như vậy liên tục điều tra không nghỉ ngơi. Anh cũng không nói gì chỉ cười nhẹ đưa tay xoa chân mày nhàu nát của cô.

- Không cần, em cũng không nên thức trắng. Bọn anh sẽ có cách tìm ra Thiên Tư.

- Em không phải không tin tưởng các anh mà chỉ sợ họa vô đơn chí làm sao lường được.__Tiểu Kỳ khẽ thở dài đi đến thu thập mấy tập hồ sơ vứt bừa bãi trên bàn.

Cô thật sự không dám tin một lần nữa Thiên Tư có thể tránh khỏi tai nạn này không? Lần trước là vì cô mà gặp họa vậy lần này là vì ai? Nếu cô đoán không lầm là vì thân phận cô em gái không rõ ràng mang tên Hạnh Nghi đi. Tiểu Kỳ âm thầm than nhưng cái gì đến sẽ đến, cô cũng không biết phải đến khi nào cuộc sống này mới bình yên. Tai họa liên tiếp đến, cô còn chưa biết cái gì sẽ đến tiếp theo.

Căn phòng trở nên im lìm chỉ nghe tiếng giấy tờ sột soạt, Thiên Ân thở dài kéo Tiểu Kỳ vào trong lòng để cô ngồi lên đùi nhẹ vỗ lưng trấn an. Anh cũng không nghĩ Thiên Tư lại liên tiếp gặp họa như vậy.

73. Chương 73: Nhìn Nhau Rơi Nước Mắt

Hoa rơi trên thảm cỏ, nước mắt em rơi thấm vào đất. Mang theo tiếng lòng gửi đến người thương yêu.

Nhìn em lệ rơi giọt ngắn giọt dài, tim tôi như có vạn tiễn xuyên tâm, đau đến tê dại, chỉ mong được ở bên cạnh em.

Nơi phía cuối con đường có thứ ánh sáng mờ ảo, sương phủ trắng xóa. Những hàng hoa sứ trắng tinh khôi nở rộ, hương thơm ngào ngạt tỏa khắp một vùng trời. Bãi cỏ ba lá xanh biếc như một tấm thảm lụa màu lục mềm mại, bao phủ bên dưới gốc hoa sứ. Đóa hoa trắng rơi trên thảm cỏ như một tác phẩm của tự nhiên.

Xa xa sâu trong vườn hoa sứ, người ta nghe được tiếng nói cười vui vẻ, ngập tràn ảm áp của một gia đình. Đúng đó là một gia đình vô cùng hạnh phúc. Người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp cùng một người đàn ông tuấn mĩ tận mắt ra khí chất ôn nhu mà cương nghị. Mỗi cử chỉ của người đàn ông đều dịu dàng hết mực đối với người phụ nữ cùng hai đứa con gái đáng yêu. Đây đúng là một bức họa gia đình hoàn mĩ nhưng là họa sĩ nào đã khắc họa nên?

Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống thảm cỏ, thấm sâu vào gốc rễ. Người phụ nữ xinh đẹp bước đến, đôi mắt dịu dàng như dòng nước ảm áp chảy sâu vào trong lòng Thiên Tư. Cánh môi Thiên Tư run rẩy, muốn mở miệng gọi một tiếng “Mẹ!” nhưng bất lực. Người phụ nữ đưa tay vuốt gương mặt thanh thuần đầy nước mắt của Thiên Tư.

“ Con gái của mẹ đã lớn như thế này rồi sao còn khóc, con phải kiên cường lên biết không?”

Thiên Tư mím môi gật gật đầu nhìn vào dung nhan hiền từ mà không đưa tay chạm được. Thiên Tư muốn nói rằng cô rất nhớ ba mẹ nhưng thế nào cũng không mở miệng được.

“ Con phải nhớ ba mẹ luôn ở bên cạnh hai con, còn có người yêu thương con vì thế con không thể yếu đuối rời bỏ họ.”

Thiên Tư lắc đầu, nước mắt giàn giụa cô muốn bước qua làn sương mờ ảo để bước đến ôm lấy người phụ nữ. Thế nhưng chân như tê dại đứng bất động tại chỗ không nhúc nhích được.

“ Nhớ phải kiên cường biết không, người con đợi nhất định sẽ đến.”

Thiên Tư chỉ có thể cắn chặt răng gập đầu mà nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“ Con gái, ba mẹ rất yêu hai con! Ba mẹ rất tốt con cùng em gái cũng phải sống tốt biết không?”_người đàn ông cuối cùng cũng bước đến trước mặt Thiên Tư dịu dàng mỉm cười.

Trong mắt Thiên Tư lệ quang ngập tràn, vừa có vui sướng vừa có niềm đau tận tâm can. Và rồi tất cả mờ nhạt, trắng xóa biến mất trước mắt Thiên Tư. Bức tranh trước mắt trở nên mờ ảo, gia đình hoàn mỹ cũng biến mất.

“Ba, mẹ! Hai người đừng đi, đừng bỏ con ở lại.”_trong tiềm thức Thiên Tư gào thét gọi họ.

Đi rồi! Họ lại bỏ cô ở lại một mình.

Thiên Tư run rẩy, toàn thân lạnh buốt ý thức mơ hồ. Xung quanh cô là vùng trời tối đen, không có ánh sáng., im lặng như tờ. Thiên Tư vùng vẫy cô muốn rời khỏi đây, cô không thể chết. Ba mẹ muốn cô sống, muốn cô kiên cường, vì thế cô sẽ cố gượng dậy. Cô còn có anh vì thế cũng không thể ích kỉ bỏ anh ở lại.

“ Tử Phong, em nhất định sẽ chờ được đến khi anh đến.”

Hạnh Nghi giật mình tỉnh giấc, trên khóe mắt vương vài giọt lệ. Cô đã thấy ba mẹ, đã lâu rồi cô không nhìn thấy họ, chưa nhận được vòng ôm ấp áp của họ. Họ luôn theo dõi chị em cô thế nhưng cô không thể chạm tới họ dù chỉ một chút, có một sợi dây nào đó đã cản cô trở về. Là âm dương cách biệt sao? Phải, họ đã đi từ rất lâu và sẽ không bao giờ trở lại. Cô cũng không thể có được một gia đình hoàn mỹ như trước. Người thân còn lại duy nhất của cô cũng chỉ có chị cô, cô phải kiên cường. Cô còn có anh, người cô luôn yêu thương nhưng anh có nghĩ như vậy không? Hẳn là không, Hạnh Nghi cười chua xót chắc anh đang nhớ về chị cô chứ không phải cô.

“ Hạo Minh, trong mắt anh có hình bóng của em không?”

Hừng đông chiếu rọi thứ ánh sáng ban phát ấm áp, xua đi giá lạnh đêm đen.

Nét mặt Tử Phong vẫn tản ra khí chất lạnh lùng dù sắc mặt đã phờ phạc nhìn ra anh vô cùng mệt mỏi. Anh đứng là cả một đêm không ngủ để tìm Thiên Tư. Một đường từ ngoại ô thành phố trở về, anh đã thật sự điên cuồng cho người tìm kiếm. Mỗi một phút trôi đi không tìm ra Thiên Tư tâm anh như bị côn trùng cắn xé, đau thật sự đau đến không thở nổi.

Chỉ cần nhớ đến những lần gặp nạn trước kia của Thiên Tư thì toàn thân anh không tự chủ được run lên. Anh cảm thấy bản thân đã thật sự sợ hãi, gương mặt những lúc sợ hãi của Thiên Tư lại như một con dao sắc bén từng chút, từng chút một ghim sâu vào tim. Nỗi đau như thế cứ kéo dài, khiến anh cảm thấy gần như sụp đổ.

Thiên Ân đi đến bên cạnh đưa cho Tử Phong một cốc cà phê, hương thơm tỏa ra trong không khí như một liều thuốc làm đầu óc người ta thanh tỉnh. Tử Phong đứng trên tầng cao, nhìn xa xăm. Anh giật mình thoát khỏi những nỗi đau chỉ một mình anh biết. Anh không muốn bất cứ ai biết bản thân đang sợ hãi, chính anh cũng sợ bản thân mình mất đi bình tĩnh. Tử Phong cười nhẹ đón lấy cốc cà phê lập tức quay trở về bên bàn làm việc.

- Yên tâm đi, tao tin rằng vài tiếng đồng hồ sau sẽ có tin tức thôi. Cả một đêm mày chưa nghỉ ngơi rồi hay là chớp mắt một chút đi nếu không chỉ sợ khi tìm được Thiên Tư mày không trụ nổi đâu.

- Thật ra, nếu tao cho phép ông ta ra đi thì Thiên Tư không chừng sẽ trở về._Tử Phong bất đắc dĩ nói, bên môi nhấp ngụm cà phê nóng nhưng hơi thở của anh vô cùng lạnh lẽo.

Làn khói nóng nghi ngút từ cốc cà phê lãng đãng bay trong gian phòng lạnh lẽo, không độ ẩm.

- Mày nghĩ như vậy thật sao?_Thiên Ân kinh ngạc.

Thiên Ân chưa bao giờ nghĩ rằng Tử Phong sẽ nhượng bộ. Anh luôn cẩn thận trong mọi suy nghĩ và cũng luôn tự bản thân làm tất cả mọi chuyện, anh sẽ không bao giờ chịu sự uy hiếp của người khác.

Tử Phong bất đắc dĩ thở dài lấy từ ngăn tủ ra một sấp hình. Những ngón tay thon dài mạnh mẽ run run.

- Mày nhìn đi!

Trên bàn làm việc xuất hiện mấy tấm ảnh chụp cận gương mặt tái nhợt của Thiên Tư đang chìm trong hôn mê tay chân bị trói chặt. Cứ nhìn đến đâu khiến lòng người hốt hoảng, Tử Phong cũng không ngoại lệ. Thiên Ân như không thể tin, toàn thân đột nhiên cứng ngắc.

- Làm sao, làm sao mày có được mấy tấm ảnh này? Là ai đưa đến?

- Không biết._Tử Phong nhẹ nhàng phun ra hai chữ, tựa người vào ghế nhắm mắt lại không muốn đối diện sự bất lực của bản thân.

- Không biết? Mày không đùa chứ, FA có mặt khắp nơi như vậy lại không biết là ai đưa đến quả là xuất quỷ nhập thần.

Thiên Ân nói cũng không sai. Từ lúc Thiên Tư mất tích, có chỗ nào không có FA từ nhà anh cho đến P&A, cả tập đoàn Doãn Hạo cũng bị theo sát vậy mà chẳng ăn thua. Cư nhiên người này để lại sắp ảnh rồi rời đi mà không ai hay biết.

- Ảnh được đưa đến nơi Trịnh Bằng quản lí. Nơi đó quả thật không ai ghé đến vì thân phận của Trịnh Bằng vốn bí mật.

- Cái gì? Nơi đó...cách chúng ta đến một vòng trái đất? Không, không phải Thiên Tư...

Thiên Ân trợn mắt ngạc nhiên, so ra thời gian từ lúc Thiên Tư bị bắt cũng đủ thời gian bay sang nước ngoài rồi.

- Không có khả năng Thiên Tư bị đưa đi xa như vậy. Căn bản người này không muốn chúng ta tìm ra thân phận nên mới lặn lội như vậy. Nếu còn mang theo người thì đã bị chặn lại từ lâu rồi.Tử Phong đưa tay miết nhẹ lên tấm ảnh, ánh mắt sâu thẳm không nhìn ra biểu cảm.

Thiên Ân gật đầu đồng tình. Đúng là họ đã lơ là, lại không ngờ có người biết được thân phận của Trịnh Bằng lợi dụng lúc anh ta rời khỏi đó mà chơi trò này.

- Nếu đã chơi phải chơi đến cùng chứ, chúng ta đi tìm 3K đi!_Tử Phong nhướn mày, trong mắt ẩn hiện tia lạnh lùng.

- Tìm 3K làm gì?_Thiên Ân mờ mịt không rõ.

Tử Phong hơi nhếch lên một nụ cười nhưng không nói. Anh chỉ muốn quyết đấu một ván cờ cuối mà thôi. Tuy ván cờ này đã đánh rất lâu nhưng cũng đã đến lúc kết thúc rồi. Nhưng anh có một loại dự cảm, anh sẽ thua. Hai người một trước một sau đi về phía mà anh gọi là nơi kết thúc tất cả.

3K dừng xe trên một lối đi nhỏ, nhìn xung quanh con đường này cũng nhộn nhịp người không nhìn ra có chút hẻo lánh nào. Anh ta nhíu mày nghi hoặc rốt cuộc là người này có ý định gì lại đưa người đến một nơi đông người thế này. 3K theo dõi người trợ lí tên Thịnh đã hơn một ngày, một đêm nhưng người này chỉ đến đồn cảnh sát để làm thủ tục bảo lãnh cho ông Hạo Ứng, thời gian còn lại thì sẽ trở về công ty hoặc nhà họ Doãn. Nhưng có một điều khiến người ta không thể không để tâm là mỗi lần ông ta về nhà họ Doãn không lâu, từ trong biệt thự sẽ xuất hiện một người đàn ông đội mũ sụp đi ra thái độ cẩn trọng vô cùng. 3K âm thầm nhếch môi, đúng là một người đàn ông kì lạ. 3K đã bỏ qua người trợ lí tên Thịnh này để theo dõi người đàn ông kì lạ này. Thế nhưng anh ta vẫn bị đánh lừa đến mấy lần dạo gần cả thành phố cũng không bám theo người này. 3K âm thầm than đây là cao thủ trong cao thủ, rõ ràng biết có người theo dõi nhưng không có hành động gì chỉ đơn giản chơi trò mèo vờn chuột. 3K tức giận trên gương mặt hiện lên mấy tầng u ám.

3K không biết nên bước tiếp như thế nào nên chỉ có thể gọi cho Tử Phong xin ý kiến. Anh ta cho rằng có lẽ hiện tại Tử Phong cần ra mặt rồi. 3K bước xuống xe, đôi mắt có chút gian xảo lén lút quan sát. Nhìn khắp mọi ngõ ngách cũng là một biển người không có gì gọi là hoang vắng cả. 3K chợt hiểu ra nơi càng nhiều ồn ào, càng nhiều âm thanh tạp thì mấy thiết bị theo dõi phân tích âm thanh cũng sẽ dễ bị nhiễu gây ra kết quả định vị không chính xác, như vậy muốn tìm người cũng không dễ.

Một chiếc xe cũng nhanh chóng tấp vào lề cạnh xe 3K. Trong xe, chính là hai người con trai mang hai nét đẹp trái ngược. Tử Phong lạnh lùng bước xuống xe, toàn thân toát ra khí thế bức người. Ánh mắt sâu thẳm không thể nhìn ra anh đã có bao nhiêu mệt mỏi. Người ngoài nhìn vào cũng chỉ có thể thấy một gương mặt đẹp đến hoàn mỹ, một thân vest đen mạnh mẽ nhắc bước. Mái tóc đen trong nắng như tăng thêm một tầng âm lãnh. Mà người xuống xe sau Tử Phong cũng toàn thân khí chất cao quý, trên mặt không có lạnh lùng, đôi môi hơi nở nụ cười vô hại nhưng thật ra là nụ cười lạnh đến bức người. Mái tóc màu nâu hạt dẻ ánh lên vẻ ôn hòa trên gương mặt Thiên Ân làm người ta không nhìn ra anh có nguy hiểm gì.

3K thấy người mình cần cũng đến rồi cuộc thả lỏng bản thân, nhắc chân đi đến trước mặt Tử Phong.

- Chủ tịch, lâu như vậy tôi mới thấy mặt cậu._3K nở một nụ cười.

Tử Phong nhíu mày nhìn ý tứ đùa giỡn trong mắt 3K. Anh cũng chỉ nhàn nhạt cười.

- Như thế nào? Không có tôi thì làm việc không được?

- Ai nói? Tôi là cảm thấy một trợ lý thì nên theo sát chủ tịch vì vậy xa một chút sẽ nhớ. _nói xong anh ta cười hì hì.

Thiên Ân vừa mới nghe xong một phát liền muốn nôn ra hết những thứ trong bụng vừa ăn ban sáng. Da gà không được triệu hồi tăng tăng lớp lớp nổi lên. Tử Phong lại chẳng tỏ biểu hiện gì, liếc mắt một cái cảnh cáo anh ta nói nhảm.

- Có ý gì?_Tử Phong nhíu mày nghi hoặc.

- Thì một đêm qua cậu cư nhiên đá tôi sang một bên báo hại tôi nằm phơi sương phơi muối thế nhưng bị người ta lừa một vỏ. Tôi lại không liên lạc được với cậu nên đành tự hành động thế nhưng tôi bị người ta lừa gạt chạy du ngoạn một vòng thành phố nhưng vẫn bị cắt đuôi. _3K thôi cười gương mặt còn mang vài phần tức giận. 3K lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Hóa ra Tử Phong nghe ra ý tứ nhớ nhung của 3K chính là không thể thông báo tin tức nên sắc mặt anh không có gì thay đổi.

- Thế anh còn gọi chúng tôi đến đây làm gì?_Thiên Ân bây giờ mới không hiểu.

3K đã bị gạt còn lôi kéo họ đến đây làm cái gì, không phải là muốn cả bọn chết chùm chứ?

- Bị gạt tôi thừa nhận nhưng tôi cũng không có nói tôi không thể gạt lại người ta._3K nhướn mày đắc ý cười.

- Cũng là trình độ cáo già của người ta thua anh một bậc, thật tội nghiệp._Thiên Ân tán thưởng.

3K muốn mở miệng phản bác từ ngữ còn chưa ra khỏi miệng đã phải nuốt trở lại.

- Không nói nữa người đàn ông đó đâu?_Tử Phong đi thẳng vấn đề.

- Đã đi vào lối nhỏ kia, tôi đi xung quanh thì đây là một khu đông lạnh thật lớn, có đến mấy trăm kho đông lạnh. Hiện tại đang là giờ làm việc nhân viên kiểm hàng cùng công nhân ra vào, tôi không nghĩ người đàn ông đó vào đây để làm việc đâu._3K hướng ánh nhìn nhướng mày xác định phương hướng.

Có thể nơi đó cũng có việc cho ông ta làm thì sao?

- Đi vào đi! Chúng ta cũng phải xem ông ta hợp với công việc nào ở chỗ này._Tử Phong nở một nụ cười vô hại nhưng cũng vô tình.

3K sững sốt một lúc nhìn nụ cười của Tử Phong rồi sau đó là liên tục rùng mình. Bởi vì cậu ta biết khi Tử Phong tươi cười vô hại thì là tuyệt đối vô tình.

- Không gọi thêm người sao?_3K giật giật khóe môi.

- Không cần.

Anh nói không cần nhưng cũng có người lén lút gửi tin nhắn cho Trịnh Bằng nhờ tập hợp người. Đây gọi là chống đối thủ lĩnh.

Tử Phong cùng 3K và Thiên Ân bước vào khu xuất nhập hàng đông lạnh. Kể ra người vào không ngớt, trên người đều là những bộ đồng phục trắng, đội mũ đeo khẩu trang kín mít. Phải nói là nhìn đến choáng váng mặt mày cũng không biết trong số đó ai đáng nghi. Tử Phong hướng kho đông lạnh một đường đi tới. Dĩ nhiên người dẫn đường chính là 3K, anh ta dò la lâu như vậy nếu không biết đường thì chính là vô dụng rồi.

- Hai cậu nói xem Thiên Tư có thể bị nhốt trong kho đông lạnh không? _3K rất nhiệt tình vừa đi vừa bàn bạc.

Tử Phong run rẩy lông mi, sâu trong ánh mắt là nỗi sợ hãi mơ hồ. Bàn tay anh không tự chủ siết chặt thành quyền. Sắc mặt lại không có gì thay đổi, môi mím chặt không hé nửa lời. Thiên Ân nhún vai cho qua không tỏ thái độ đồng ý cũng chẳng phản bác, rất đơn giản là nghĩ đến sẽ cảm thấy sợ cho nên đừng nghĩ sẽ tốt hơn.

3K chờ rất lâu cũng không thấy hai người đáp lời, nén thở dài một cái cũng im lặng không bàn tới.

Ba người đi quanh co như cái mê cung cuối cùng cũng đến được dãy nhà kho đông lạnh. Tiếng đổ hàng ầm ầm, tiếng xe lui tới chở hàng làm náo động cả một khu. Tử Phong nhíu mày nhìn cảnh hỗn độn trước mắt.

- Trong vòng một tiếng có thể kiểm tra hết các kho đông lạnh không? _giọng Tử Phong lạnh lạnh.

- Dựa vào ba chúng ta? _Thiên Ân không dám tin trọn mắt một cái.

Đây là nơi nào, muốn kiểm tra nhanh gọn là kiểm tra được sao. Nếu muốn kiểm tra hết mấy trăm căn phòng đông lạnh vậy phải mất mấy tiếng chứ làm sao mà một tiếng cho xong. Xưa nay, Tử Phong làm việc luôn chú trọng tốc độ, càng nhanh càng tốt, đây cũng là thời gian dài nhất rồi.

- Quá dài! Thiên Tư sẽ chờ rất lâu, nửa tiếng đi! _chẳng quan tâm đến cảm xúc của người khác, Tử Phong tiếp tục đưa ra ý kiến khác.

Lần này đến cả 3K cũng mở mắt kinh ngạc, ba người phải ba đầu sáu tay mới có thể làm việc trong thời gian ngắn như vậy. 3K nhin không được nuốt khan vài cái. Tử Phong nâng tay lên nhìn đồng hồ, ánh mắt lóe ra tia sáng kì dị.

- 3K! Anh không phải đã liên lạc với anh Bằng sao? Tại sao bây giờ còn chưa tới, hiệu suất quá chậm.

3K run lên cười cười, muốn qua mắt thủ lĩnh cũng phải có kĩ xảo một chút, hiện tại là anh ta chưa đủ trình độ.

- Ha ha, trong vòng năm phút sau sẽ đến.

Tử Phong gật đầu chờ đợi, ánh mắt lại chưa hề nghỉ ngơi cứ quan sát xung quanh. Thiên Ân thở ra lại liếc 3K một cái, có gọi người sao không nói sớm hai anh căng thẳng như vậy. 3K lại đứng đó hắc hắc cười vì quyết định gọi người của anh ta cũng không sai.

Tiếng bước chân từ phía sau ba người mỗi lúc một rõ ràng. Khoảng hai mươi mấy cận vệ đi theo sau Trịnh Bằng cùng Khả Chiêu. Toàn thân mỗi người đều toát lên vẻ chững chạc cùng lạnh mạc.

- Chủ tịch đã tập hợp đủ người. _Trịnh Bằng gật đầu một cái đồng dạng báo cáo.

- Vậy chia ra đi, tôi muốn trong vòng nửa tiếng phải tìm ra người đàn ông đó.

Tất cả đáp một tiếng rồi chia nhau ra tìm. Mỗi người bọn họ đi đến đâu đều thu hút sự chú ý đến đó. Dáng vẻ của họ chính là khí chất hơn người, nói là một tập hợp tinh anh cũng không sai biệt lắm. Tuy vậy, trong dòng người đông đúc muốn tìm ra người cần tìm thì cũng không phải dễ. Cứ cho là họ tìm được thì có kịp cứu rồi hai cô gái yếu đuối kia?

Lúc này thì FA đã bắt đầu lục tung tất cả các ngõ ngách nhưng cũng chẳng thấy có gì đáng nghi cả. Tất cả các phòng đông lạnh đều toàn thực phẩm là thực phẩm. Những người công nhân đang làm việc bị họ dọa cho một trận hoảng sợ. Cũng may mà có giấy phép từ Triệu Thúc đưa xuống bảo rằng cần lục soát tìm kẻ khả nghi nên mới an ổn. Nếu không chỉ sợ sau khi xong việc chắc chắn FA sẽ bị kiện.

Tử Phong đi đến hết các phòng đông lạnh đều không thấy, lòng bàn tay anh không biết từ khi nào đã mồ hôi lấm tấm, là anh sợ hãi cho nên mới như vậy. Ánh mắt anh là một mảnh trống rỗng, không tìm thấy Thiên Tư anh có cảm giác mọi thứ sắp sụp đổ rồi.

Tử Phong nhận được điện thoại của Khả Chiêu:

- Tình hình như thế nào rồi?_giọng Tử Phong tràn ngập mệt mỏi.
- Tất cả thiết bị nghe nhìn quan sát ở đây đều bị người ta phá hỏng mất rồi. Tao không thể tìm được hình ảnh nào cả. Nhân viên phòng quan sát đều bị trói gô lại.
- Cậu ta vừa đến đã bị Tử Phong điều đến phòng quan sát, khi vừa đến thì tất cả các máy tính đều đã tắt, hệ thống camera đều hỏng. Trong lòng rủa một tiếng bản thân chậm chạp.
- Đáng chết!_Tử Phong giận dữ, đôi mắt hằn lên tia máu.
- Tao thử lại một lần xem sao, nếu có kết quả sẽ gọi lại.
- Tử Phong đáp một tiếng liền cúp máy nhưng lửa giận lại không thể hạ xuống được. Người đàn ông này thật nhanh nhẹn hèn gì sự việc lớn như vậy có thể chôn vùi hơn chục năm mà không bị phát hiện.
- Tử Phong có một dãy phòng đông lạnh đã hỏng, không mở được._Thiên Ân thấy Tử Phong một lúc thất thần, lên tiếng muốn hỏi ý kiến.
- Phá cửa đi!
- Nhưng mà phía trên có treo bản “Nguy hiểm, cấm vào!” vẫn muốn phá sao?_Thiên Ân nhú mày thần sắc có chút lo lắng.
- Không có lựa chọn._Tử Phong mím chặt môi nhìn chằm chằm cánh cửa đang khép chặt.

Thiên Ân gật đầu đáp ứng cũng gọi thêm mấy người nữa quyết định phá cửa.

Mà bên trong quả thật có người, một cô gái bị trói chặt, toàn thân run rẩy, tấm vải đen che mắt đã ướt mem vì thấm đẫm nước mắt. Cô giống như nghe có người gọi tên anh, làm sao mà cô gọi anh được đây? Cô thật sự sợ hãi. Thiên Tư toàn thân run rẩy, khuôn mặt đã tái nhợt, xanh mét. Nhiệt độ bên trong ngày càng giảm, bản thân vì nghĩ đến anh mới gắng gượng cho đến bây giờ. Cô thật sự không còn chút sức lực nào để chịu đựng nữa. Cô đang nghĩ là vì cô quá sợ hãi nên tưởng tượng ra anh đang đến gần chăng? Nhưng không phải, cô cảm nhận rất rõ, cô không phải có giác quan thứ sáu nhưng thứ tình cảm mãnh liệt cùng cảm giác an toàn thì chỉ khi gần anh cô mới có được.

Tiếng phá cửa mỗi lúc một rõ ràng, đánh thức trạng thái mơ hồ của Thiên Tư. Cô kịch liệt vùng vẫy muốn thoát khỏi trạng thái bị trói gô. Nhưng cô có cảm giác dưới chân rất trơn, không phải là mặt đất cũng không phải sàn gạch, là một lớp thủy tinh thì phải? Cảm giác không nhìn thấy, không nói được thật là một loại cực hình.

Chỉ sau mấy phút, cánh cửa “két” một tiếng mở ra. Bên trong tầng tầng hàng hóa được xếp ngay ngắn trên các ngăn bảo quản thực phẩm. Nhiệt độ bên trong vô cùng thấp nhưng để đông lạnh thực phẩm thì không thể. Đây không phải phòng đông lạnh mà chỉ là một phòng giữ nhiệt độ thích hợp để bảo quản thực phẩm mà thôi. Cánh cửa vừa mở ra khí lạnh đã ào ạt tràn ra bên ngoài, Tử Phong vừa bước chân vào đã cảm nhận được cảm giác rét buốt, Thiên Ân cùng 3K cũng nối gót theo sau. Trịnh Bằng được giao ở bên ngoài quan sát. Khi ba người vừa bước vào khỏi vạch ngăn cửa, cánh cửa cũng tự động khép lại. Ba người nhìn nhau chột hiểu, bản thân lại lần nữa ngu ngốc bị gạt.

- 3K, tôi rút lại lời nói khen ngợi anh lúc nãy, sửa lại một chút, trình độ cáo già của anh kém xa người kia mới đúng._Thiên Ân thần nhiên nói.

3K nhún vai ném ánh mắt bất lực về phía Thiên Ân. Anh ta cũng đâu có muốn.

Trịnh Bằng ở bên ngoài cũng sửng sốt một lúc nhìn cánh cửa khép chặt. Đây là cửa bằng sắt dày như vậy họ có thể trong một thời gian ngắn mở ra dĩ nhiên là có người trợ giúp. Mà người trợ giúp chính là người giăng ra cái bẫy này. Lúc họ ngộ ra có phải đã quá muộn rồi không?

- Chủ tịch, cậu không sao chứ? _Trịnh Bằng ra sức vỗ cánh cửa, hét lớn mấy tiếng muốn nghe được tiếng động bên trong.

Thế nhưng đây là cánh cửa cách âm rất tốt, ngoài bằng sắt bên ngoài thì còn được lắp bằng thủy tinh bên trong cách âm rất tốt. Người bên trong lẫn bên ngoài hoàn toàn không thể trao đổi, cả ba người bên trong chỉ nghe được tiếng động rất nhỏ không đáng kể từ cái vỏ cửa rầm rầm của Trịnh Bằng. Ba người thở dài, đây đã là đến lúc quyết định rồi muốn tránh cũng không khỏi.

Trịnh Bằng cả kinh khi không nghe được tiếng động từ bên trong. Huy động tất cả mọi người chuẩn bị phá cửa lần hai.

Bên trong căn phòng, một cỗ áp lực hòa cùng nhiệt đông lạnh leo đê ép lên ba người. Tử Phong không hề sợ sệt tiếp tục nhấc chân đi về phía trước. Ba người chia ra ba lối bước đi, vì các kệ xếp thực phẩm đã chắn đầy phòng chỉ chừa ba lối đi nhỏ, mỗi lối đi chỉ đủ một người. Ba người đi đến cuối lối đi thì bị một thành song sắt ngăn lại, bên trong là một bể bằng thủy tinh, bên trong bể thủy tinh chính là cô gái họ đang tìm- Thiên Tư. Thiên Tư ngồi co ro một góc, bị trói chặt đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi đỏ mọng hằng ngày đã vì lạnh mà trở nên khô khốc, tím tím. Phút chốc tim Tử Phong bị thắt lại đau đớn như ai bóp chặt, như vạn tiễn xuyên tâm, cô gái anh yêu tại sao phải rơi vào những cảnh như vậy? Sắc mặt anh trở nên âm trầm không thể nhìn ra có bao nhiêu đau đớn. 3K cùng Thiên Ân cũng lộ ra gương mặt hốt hoảng một lúc, không biết làm sao mới có thể cứu Thiên Tư.

- Thiên Tư! Nghe thấy anh gọi không? _giọng Tử Phong gấp gáp.

- Ừm...ừm..._giọng Thiên Tư yếu ớt, ra sức gạt đầu.

Cô quả thật nghe thấy tiếng anh rồi, không có lầm, anh thật sự đến. Vừa vui vừa sợ, nước mắt Thiên Tư chảy dài trên gương mặt trắng bệch. Nhìn thấy nước mắt cô như vạn nước không khóa chảy xuống, toàn thân Tử Phong một tầng cứng rắn bị đánh đến mềm nhũn, anh thật bất lực.

- Đừng sợ! Anh nhất định có thể đưa em ra ngoài.

Thiên Tư không thể nói, chỉ có thể ra sức gạt đầu, gò mà hơi nâng lên giống như nở một nụ cười chờ đợi. Cô luôn tin tưởng anh có thể làm được.

Điện thoại Tử Phong vang lên, anh bật loa lớn, giọng khàn khàn của một người đàn ông vang lên, khiến Tử Phong càng thêm phần hận.

- Tôi thật khen ngợi cậu như vậy cũng có thể tìm ra, đáng tiếc thời gian qua tôi chỉ chơi đùa với cậu. Bây giờ mới là sống chết thật sự, cô gái trước mặt cậu sống hay chết chính là dựa vào quyết định của cậu.

- Ông ở nơi nào mau ra đây đừng làm con rùa rụt cổ._trán Tử Phong nổi đầy gân xanh, đôi mắt hằn tia máu cố tìm ra người đàn ông.

- Tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải chạm mặt, khi cần tôi sẽ rự xuất hiện. Chỉ cần cậu đưa ra và hủy tất cả bằng chứng, lập tức lệnh cho Triệu Thức thả người thì cô gái trước mặt cậu chắc chắn không sao._người đàn ông ngồi trong phòng kín đưa mắt nhìn màn hình vi tính, thông qua camera quan sát có thể nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Tử Phong.

Nghe một câu này ba người đưa mắt nhìn nhau không biết phải làm thế nào. Thiên Tư lại nước mắt giàn giụa ra sức lắc đầu. Tử Phong càng nhìn thân ảnh trước mặt, trong lòng càng đau nhói.

- Ông đang uy hiếp tôi sao? Chỉ dựa vào điểm này tôi đã có thể khép tội ông ta.

- Tôi muốn cậu suy nghĩ trước khi nói, nếu cậu lựa chọn trái ý tôi thì đừng hối hận về sau. Tôi đã không còn gì để mất, còn cậu...hình như mất đi cô gái này thì rất quan trọng thì phải? _tiếng cười ác liệt khiêu khích vang vang trong điện thoại.

- Ông...

Thiên Ân nhìn Tử Phong ánh mắt thoáng ảm đạm cùng bất đắc dĩ, anh cũng không muốn buông tha cho người đàn ông đó. Vì ông ta mà Thiên Ân lưu lạc mười mấy năm. Nếu nói Thiên Ân không hận ông Hạo Ung thì là nói dối nhưng nếu lựa chọn giữa cái hận ép buộc người đàn ông này trả giá cùng mạng sống của

Thiên Tư thì anh nghĩ vẫn là mạng của cô quan trọng hơn. Tử Phong cũng như vậy, anh không chỉ muốn người đàn ông này trả giá mà là còn muốn thay Thiên Tư trả thù nợ giết song thân. Nhưng hiện tại bắt buộc phải lựa chọn anh cũng chỉ có thể lựa chọn bảo vệ mạng sống của cô.

- Như thế nào còn chưa quyết định, vậy tôi cho cậu xem trò vui một chút.__người đàn ông cười nhạt

Mắt Tử Phong nhìn vào thân ảnh quen thuộc đang ngày một yếu dần, sắp ngất đi rồi. Trong lòng hoảng hốt một tiếng, anh hiện tại đã không còn cách khác. Đang lúc anh suy nghĩ thì một thùng nước lạnh đã không biết từ lúc nào ở trên đầu Thiên Tư đổ xuống “ào” một tiếng, toàn thân Thiên Tư ướt sũng run rẩy kịch liệt, đôi môi đã chuyển sang sắc tím.

- Thiên Tư!__toàn thân Tử Phong run lên vì sợ cũng vì giận, bàn tay một bên nắm chặt điện thoại, một bên nắm chặt thành quyền.

Tử Phong phẫn hận cùng đau đớn, tại sao người chịu đau thương như vậy luôn là cô mà không phải anh. Là anh bất lực không bảo vệ được cô sao hay anh vốn không thể đem lại sự an toàn cho cô?

- Tử Phong/Chủ tịch!__Thiên Ân cùng 3K kinh hô một tiếng muốn anh nhanh chóng quyết định.

- Hiện tại tôi không nắm bằng chứng, quyền giam giữ người cũng không phải của tôi, ông bảo tôi làm sao thực hiện điều kiện của ông?__Tử Phong nuốt chua xót trong lòng, một lần nữa nói qua điện thoại.

- Cậu giả ngốc hay thật sự không biết? Quyền quyết định nằm ở hai ông già Du- Lăng, nếu hai lão già của hai cậu không nhúng tay vào, hai cậu nghĩ với sức lực ranh con như vậy có thể thuận lợi giữ chân chúng tôi ở lại sao?__người đàn ông nhếch miệng cười nhạt.

Tử Phong giật mình, anh cũng không biết mọi chuyện tiến hành thuận lợi như vậy lại có liên quan đến ba anh cùng ba Thiên Ân. Nói ra cũng phải nghĩ đến cấp trên của Triệu Thức ban đầu vốn không hề chấp nhận việc anh ta giữ ông Hạo Ứng ở lại, anh nhớ đã từng nói chuyện này với ông Tử Nhạc. Không ngờ mấy ngày sao liền có lệnh bắt người. Anh còn tưởng là bản thân đã gây áp lực, không ngờ là do uy tín cùng địa vị của ba anh và ba Thiên Ân.

- Thế nào? Nhìn khuôn mặt sững sờ của cậu như vậy là rất bị đả kích sao? Tự cho là bản thân thông minh, đủ bản lĩnh rồi sao?

- Tại sao tôi phải bị đả kích, một người con làm việc luôn cần sự ủng hộ của gia đình, được ba trợ giúp cảm thấy hạnh phúc mới đúng tại sao phải chịu đả kích chứ?__Tử Phong nhếch môi cười bất cần.

- Cậu là tự thừa nhận bản thân bất tài?__ý định châm chọc nồng đậm.

Tử Phong hít sâu không cho bản thân tức giận mà mất bình tĩnh. Anh không muốn thừa nhận nhưng bản thân anh không bảo vệ được người con gái mình yêu chính là không có bản lĩnh, không còn gì để bàn cãi. Anh thừa nhận.

- Như vậy thì đã sao? Chuyện này cũng không cần ông quản nhỉ?

- Dĩ nhiên rồi. Cái tôi quan tâm chính là quyết định của cậu.

Ông ta vừa nói ra một câu, nước được bơm tràn vào bể thủy tinh, dâng lên đến mắt cá chân Thiên Tư. Tử Phong không có cách nào vượt qua song sắt để cứu cô, nếu chỉ có bể thủy tinh thì tốt rồi cho dù máu chảy anh cũng có thể phá bể thủy tinh để cứu cô. Lần đầu tiên, anh lâm vào tình trạng bị dồn vào chân tường.

- Ông giả trò với một cô gái yếu đuối như vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao?__Tử Phong nổi giận gầm lên một tiếng.

- Chắc...chắc chủ tịch trẻ, cậu quá nóng tính rồi. Cô ấy không yếu đuối đâu, nếu yếu đuối đã không thể chịu đựng cho đến bây giờ, tôi thật khâm phục khả năng chịu đựng của cô gái này, quả không hổ người thừa kế nhà họ Diệp.

- Ông đừng nói nhảm nữa, mau thả cô ấy ra rồi muốn gì liền tính lên người tôi.

- Tính lên người cậu? Ha ha, tôi đâu phải không biết cậu có bao nhiêu bản lĩnh. Nếu tính được tôi cũng đâu dùng đến hạ sách này đúng không?

- Ông...muốn như thế nào mới thả cô ấy?
- Như vậy đi, tôi cắt điện thoại cho cậu nửa tiếng gọi điện để ba cậu cho lệnh thả người. Nếu nửa tiếng sau, tôi gọi lại cho người bên ngoài nếu còn chưa thấy người được thả ra thì đừng trách tôi.
- Tôi lấy cái gì tin tưởng những lời của ông chứ ? Nếu tôi ra lệnh thả người, ông lại trở mặt thì sao?
- Tôi sẽ không trở mặt.Tôi sẽ để cô ấy nhìn thấy cậu là được chứ gì.
- Có ma mới tin ông._Thiên Ân bĩu môi cảm giận.

Vừa nói xong, một người đàn ông đội mũ sụp cùng mắt kính đen, đôi môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị xuất hiện phía sau bể thủy tinh, đưa tay tháo miếng vải đen che mắt Thiên Tư ra. Tử Phong kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người đàn ông vừa bước ra. 3K cũng kinh ngạc kinh hô một tiếng.

- Chủ tịch, chính là ông ta.

Thiên Tư vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc thì nước mắt cứ trào ra không ngừng. Tử Phong, tay nắm chặt chân đã muốn tiến lên vài bước để đến bên cô nhưng đã có rào cản. Khóe mắt anh đã thật sự cay khi nhìn vào đôi mắt đầm lệ của cô, nhìn cô kịch liệt vùng vẫy trong nước anh đau đến triệt phế tâm can nhưng cũng chỉ cắn răng thốt lên lời cứng rắn.

- Cậu thực hiện được yêu cầu của tôi rồi chứ?
- Mau rút hết nước trong bể đi!_ánh mắt Tử Phong cảm giận tột độ.
- Giờ này còn ra điều kiện với tôi? Vẫn câu nói đó cậu làm hay không làm?

Tử Phong nén đau đớn:

- Được, tôi gọi.

74. Chương 74: Đau Thương Cuối Cùng

Chỉ cần hơi ấm đó, chỉ cần vòng tay đó, chỉ cần như vậy thôi cũng đủ để em một lần nữa biết em vẫn còn có anh.

Chỉ cần ánh mắt đó, chỉ cần nụ cười đó , chỉ cần có thể thôi để anh tin rằng anh đủ khả năng che chở cho em.

Ông Tử Nhạc đang xử lý công việc thì Tử Phong gọi đến làm cho ông có chút bất an.

- Tử Phong? Đã giải quyết xong rồi sao?
 - Ba! Là con, mọi chuyện vẫn chưa xong. Ba, con xin lỗi đã phụ lòng của ba rồi._giọng Tử Phong tràn ngập bất lực.
 - Con đang nói cái gì?_ông Tử Nhạc càng nghe càng không hiểu.
 - Con...muốn ba buông tha cho ông ta.
 - Con đang nói xằng bậy cái gì, không phải ban đầu con rất kiên quyết sao?_ông Tử Nhạc đúng là khó tin, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa tức giận.
 - Ba, con biết nhưng...Thiên Tư rất quan trọng đối với con._giọng Tử Phong thoáng cái chùng xuống giống như đưa ra lựa chọn vô cùng khó khăn.
- Ông Tử Nhạc thở dài một cái khi nghe anh nói, ông đúng là quên mất điều này. Tử Phong chấp nhận mất bất cứ thứ gì nhưng không thể mất Thiên Tư.
- Con quyết định rồi sao?
 - Dạ! Dù không muốn nhưng con chỉ có một lựa chọn. Ba giúp con đi, con cần Thiên Tư.

Một câu này chính là anh van xin, bàn tay không tự chủ siết chặt điện thoại, ánh mắt lại hướng về cô gái anh yêu. Thiên Tư bị trói chặt lại không ngừng lắc đầu muốn anh cứ làm theo quyết định của anh, đừng vì cô mà tha cho người đàn ông kia. Tử Phong lại vì nhìn thấy biểu hiện này của cô mà lòng đau như cắt, chỉ có thể nhắm mắt đưa ra quyết định.

- Ba, chỉ có nửa tiếng, ba giúp con đi!

- Được rồi, ba cũng nghĩ là Thiên Tư quan trọng hơn.

- Cảm ơn ba!_Tử Phong thoáng cười nhưng nụ cười bất đắc dĩ.

Ông Tử Nhạc cúp điện thoại liền gọi cho người bên cục điều tra. Ông thì không sao nhưng mà tin này đến tai Triệu Thức lại giống như bị sét đánh vậy, vừa tức giận lại vừa không cam lòng nhưng không thể kháng lệnh cấp trên.

Tại bệnh viện, một bóng dáng thấp thò trong mấy phút liền lén lút từ cửa sổ, leo trèo qua mấy tầng lầu, đi ra khỏi phòng bệnh. Vừa đu sợi dây nhảy xuống tới nền đất, cậu ta phúi phúi tay đầy dấp ý. Nhân lúc không có người cậu ta liền nghênh ngang đi ra sảnh lớn, rời khỏi bệnh viện. Bộ dạng thật là đáng nghi, thế nhưng trên người cậu ta là bộ đồ bệnh nhân nên người ta cũng cho qua, xem như bệnh nhân đi tản bộ.

Cùng lúc ở trong phòng bệnh có người liên tục gõ cửa phòng bệnh nhưng không có ai bên trong trả lời cả. Một mảnh im lặng khiến người khác sinh nghi.

- Tổng giám đốc nếu thương thể cậu không lớn, tôi sẽ sắp xếp chuyển bay tiếp để cậu sang Mỹ._cận vệ cung kính đứng ngoài cửa nói vọng vào.

Bên ngoài cửa phòng bệnh còn có hai vệ sĩ canh cửa, nhìn còn tưởng là hai pho tượng.

Người cận vệ nhú mày khi không nghe tiếng trả lời từ bên trong. Kể từ khi sau tai nạn trở về, Hạo Minh liền nói bản thân không khỏe bị va chạm mạnh muốn nằm viện theo dõi bảo trợ lý Thịnh hoãn chuyển bay lại. Trợ lý Thịnh không còn cách nào khác đành phải làm theo yêu cầu của Hạo Minh. Ông ta đợi lấy kết quả xét nghiệm chứng minh thương thể của Hạo Minh không lớn lắm nên cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, ông ta vẫn quyết định ép buộc Hạo Minh rời đi.

- Cậu Hạo Minh, cậu có nghe tôi nói không?_người cận vệ đổi cách xưng hô, giọng nói chứa sự lo lắng lẫn nghi hoặc.

Bàn tay người này đã nắm đến núm xoay cửa, nếu lần này còn không có động tĩnh thì phải xông vào rồi.

- Từ này đến giờ, cậu Hạo Minh có ra ngoài không?_người cận vệ nghiêm mặt hỏi hai vệ sĩ.

- Không có.

- Vậy bên trong có động tĩnh gì không?

- Không có.

Khuôn mặt người cận vệ càng lúc càng trở nên khó coi. Người này gõ cửa thêm mấy tiếng cũng không có người trả lời. Cánh cửa bị đẩy vào, nhìn quanh căn phòng trắng toát một lượt cũng trống không không lấy một bóng người. Người này đi đến nhà vệ sinh gõ cửa mấy tiếng cũng không có tiếng động, bật mở phòng ra cũng là một mảnh tĩnh lặng.

- Người đâu?_người cận vệ tức giận nhìn hai vệ sĩ thất trách.

Mặt mày hai người vệ sĩ tái mét, cắt không còn giọt máu. Đây là nguyên do tại sao, họ vốn không thấy Hạo Minh đi ra ngoài có gì trong phòng không có người.

- Trốn rồi? Các người thật vô dụng mau tìm người về!

Hai vệ sĩ nhìn qua khung cửa sổ, ở xa xa có một bóng dáng vừa rời đi., trong lòng cả kinh tức tốc rời khỏi phòng đuổi theo. Hạo Minh rõ ràng không bị làm sao tại sao phải nằm viện rồi trốn đi chứ? Thật phiền phức! Ai cũng tự đặt ình câu hỏi này.

Hạo Minh nhanh chân chạy ra khỏi bệnh viện, nhìn bộ đồ bệnh nhân trên người quả thật có chút không tiện. Cậu ta vừa ra khỏi cổng đã có một chiếc xe đến đón.

- Cậu chủ tôi đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta hành động luôn sao?_người cận vệ trung thành nhất của Hạo Minh- Huỳnh Trạch cẩn trọng hỏi.

- Đến cửa hàng thay trang phục trước._Hạo Minh khoát tay cho Huỳnh Trạch nhanh chóng lái xe rời đi.

- Trợ lí Thịnh có thể sẽ cho người theo dõi quanh đây, tôi nghĩ trước tiên chúng ta đến khoảng cách xa một chút, đảo vài vòng để đánh lạc hướng bọn họ như vậy sẽ tốt hơn._Huỳnh Trạch vừa lái xa lại liếc nhìn qua kính chiếu hậu nhìn thấy một đám người chạy ra trước cổng bệnh viện dáo dác tìm kiếm.

Đến một cửa hàng quần áo trước rồi tính tiếp, sẵn tiện cũng có thể trốn bọn người đang bám theo. Cậu ta chính là không muốn trở về nước nên mới kiếm cơ bản thân có chuyện để ở lại nhờ người thu thập tin tức của Hạnh Nghi cùng Thiên Tư. Hiện tại, tin tức đã có dĩ nhiên cậu ta không để ngồi yên một chỗ rồi.

- Được, cứ như vậy tiến hành đi, tôi không muốn tốn quá nhiều thời gian.

- Tôi vừa được tin Tử Phong đã đến đó rồi, cậu xác định hai người sẽ không có xảy ra chuyện gì nếu chạm mặt nhau chứ?

Hạo Minh nhú mày khi nghe Huỳnh Trạch hỏi, quả thật cậu ta cũng chưa nghĩ đến nếu chạm mặt với Tử Phong lần nữa thì dùng bộ mặt cùng thái độ như thế nào để nói chuyện. Nếu muốn hòa nhã e rằng rất khó nhưng nếu nói có hận thù sâu nặng thì chắc là không còn.

- Không có chuyện gì.

- Vậy thì tốt.

Hai người đi khoảng mấy con đường thì ghé vào một cửa hàng trang phục nam. Hạo Minh tiến hành thay đổi trang phục xong cũng đã là hơn nửa tiếng sau rồi. Hạo Minh cùng Huỳnh Trạch một đường lái đến khu công nghiệp chế biến thực phẩm đông lạnh.

Trịnh Bằng ở bên ngoài có chút rối loạn, vừa cố phá cửa, vừa liên lạc với Tử Phong nhưng máy anh liên tục báo bận. Trịnh Bằng có chút không tin được, chỉ cách có một cánh cửa lại như chia làm hai thế giới. Càng phá cửa giống như càng có một lực bên trong tác dụng lại làm cho người bên ngoài trở nên bất lực. Vừa lúc họ cảm thấy nên gọi thêm người thì thấy một nhóm người chạy tới. Trịnh Bằng ngạc nhiên một lúc mới trấn tĩnh bản thân. Hạo Minh cùng Huỳnh Trạch và một vài cận vệ chạy về phía này.

Hai nhóm người nhìn mặt nhau có chút căng thẳng cũng có chút đề phòng đối phương. Hai thủ lĩnh đối đầu, cận vệ dĩ nhiên cũng phải có một thành kiến nào đó với đối phương. Có vài cận vệ của Tử Phong đứng chắn đường không cho đám người của Hạo Minh vượt qua. Nhìn qua tình hình hình quả là có chút căng thẳng. Còn nhớ lần Hạo Minh đưa Thiên Tư về biệt thự cạnh biển của cậu ta, hai bên đã từng đối đầu một lần trong đêm. Cho dù ân oán đã có chút rõ ràng nhưng họ nhìn nhau vẫn không sao vừa mắt được. Trịnh Bằng hít sâu một cái, anh ta nhìn thoáng qua Hạo Minh với tia nhìn dò xét rồi dừng lại trên người Huỳnh Trạch.

- Tử Phong đâu?_Hạo Minh nhìn Trịnh Bằng muốn nhận được câu trả lời.

Tất cả cận vệ của Tử Phong mím chặt môi, tư thế đề phòng đứng đó một lời cũng không nói. Trịnh Bằng nhú mày đi qua một số cận vệ đến trước mặt Hạo Minh, trực tiếp lơ đi câu hỏi của Hạo Minh.

- Cậu là đến xem trò vui hay đến cứu người?

- Cứu người._Hạo Minh không chút chần chừ nhìn Trịnh Bằng rồi lại liếc về phía cánh cửa đang khép chặt.

Trịnh Bằng thở dài cup mắt xuống hướng cánh cửa đang khép chặt, trên mặt thoáng một tia bất đắc dĩ.

- Thủ lĩnh đang ở bên trong.

- Thiên Tư cùng Hạnh Nghi thì sao?_Hạo Minh lo lắng

- Không rõ.

Trịnh Bằng khoát khoát tay ột vài cận vệ đứng qua một bên nhường đường cho Hạo Minh. Hạo Minh cùng Huỳnh Trạch đi theo sau Trịnh Bằng đến gần cánh cửa, ai cũng đắm chiêu suy nghĩ một lúc.

- Anh chắc Hạnh Nghi bị đưa đến đây chứ? _Hạo Minh xoay mặt nhìn Huỳnh Trạch.

- Tôi chắc mà. _Huỳnh Trạch gật đầu.

Đôi mắt Hạo Minh lạnh đi mấy phần, bàn tay nắm chặt biểu thị cho tình trạng mất bình tĩnh của cậu ta hiện tại. Huỳnh Trạch nhìn những khớp xương trên ngón tay của Hạo Minh hiện ra rõ rệt, trong lòng anh ta cũng có chút run rẩy. Trịnh Bằng nhíu mày nhìn biểu hiện của hai người.

- Lối này thật sự không vào được sao? _Hạo Minh hỏi Trịnh Bằng.

Trịnh Bằng lấy lại tinh thần, giọng nói có chút bất lực.

- Tôi đang tìm lối khác, là cách một căn phòng đông lạnh, bên đó đã có Khả Chiêu. _Trịnh Bằng hướng mắt về một căn phòng khác.

Hạo Minh ngăn người một lúc hiểu được, gật đầu. Cậu ta liền hướng đến căn phòng mà Trịnh Bằng vừa chỉ.

- Cậu định làm gì? _Trịnh Bằng nhíu mày đưa tay ngăn cản Hạo Minh.

Hạo Minh dừng bước ngẩng mặt nhìn Trịnh Bằng thái độ rõ ràng không vui. Trong ánh mắt vừa có sự tức giận, sốt ruột cùng bất lực. Huỳnh Trạch cũng hướng Trịnh Bằng hung hăng trừng mắt, thân thể đã muốn tiến lên biểu thị muốn giáo huấn Trịnh Bằng cản đường cản lối. Mấy cận vệ khác nhìn tình cảnh này cũng giống như sắp đứng không yên hung hăng trừng mắt nhìn nhau. Trịnh Bằng lại tỏ ra bình tĩnh chờ đợi câu trả lời của Hạo Minh. Hạo Minh đưa tay ngăn cản Huỳnh Trạch, cậu ta thở dài một cái mới nói ra ý định.

- Tôi đi tìm Hạnh Nghi.

Thân thể Trịnh Bằng hơi cứng lại một lúc, anh ta xem chút đã quên là có đến hai người bị bắt. Trịnh Bằng thả tay, gật đầu nhường đường cho Hạo Minh. Chỉ ít hiện tại Trịnh Bằng không nhìn ra một tia dối trá nào từ trong mắt Hạo Minh.

Hạo Minh giống như là đợi từ rất lâu, sải bước thật dài đi về phía trước. Trịnh Bằng nhìn theo bóng dáng cậu ta, trong ánh mắt có điều suy nghĩ nhưng rất nhanh chóng hồi phục tinh thần. Trịnh Bằng cùng một số cận vệ khác tìm cách mở cửa.

Trong một căn phòng khác, mắt Khả Chiêu đột nhiên lóe sáng, hệ thống nghe nhìn rốt cuộc đã phục hồi. Đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười, hàng loạt hệ thống phòng ốc hiện ra trên màn hình. Những nhân viên ở đây hỗ trợ Khả Chiêu cũng sưng sốt một lúc nhưng rất nhanh nở nụ cười tán thưởng. Thật ra đừng nên vui mừng quá sớm vì có ba căn phòng không nằm trong số căn phòng mà họ nhìn thấy, chính là ba căn phòng báo hỏng cắm vào. Khuôn mặt Khả Chiêu vừa lấy lại sức sống nhanh chóng mất đi tinh thần.

- Chết tiệt! Sao lại có ba căn phòng không nhìn thấy? _Khả Chiêu nguyên rủa một tiếng.

Nhân viên phòng quan sát giật mình cuống quýt nhìn Khả Chiêu nhưng cũng cố lấy lại bình tĩnh giải thích.

- Ba nơi này đã hỏng hệ thống đông lạnh vẫn chưa sửa lại nên không thể cho ai vào sợ sẽ có nguy hiểm. Cửa đã khóa bằng mật mã.

Mật mã? Đầu óc Khả Chiêu có chút rối loạn, đây là giờ phút nào rồi còn chơi cái trò hại não này chứ? Mặt mũi tên bày trò này là ai cậu ta còn không biết thì làm sao mà biết mật mã hần đặt ra đây.

Khả Chiêu buồn bực nhấn điện thoại gọi cho Tử Phong, không thông, máy luôn báo bận. Khả Chiêu lại lần nữa gọi cho Thiên Ân nhưng người bắt máy lại là Tiểu Kỳ, Khả Chiêu rủa thầm một tiếng.

- Alo! Anh Khả Chiêu là em Tiểu Kỳ.

- Sao lại là em? _giọng nói Khả Chiêu rõ ràng vô cùng bất mãn.

- Anh Thiên Ân đi vội quá nên bỏ quên điện thoại rồi, tình hình thế nào rồi?_giọng Tiểu Kỳ sốt sắng muốn biết tin tức.

Mà hiện tại bên cạnh Tiểu Kỳ cũng có rất nhiều người, cả nhà họ Du vùng họ Lăng đều ở cùng một chỗ nhưng hai ông già Du- Lăng lại chẳng thấy mặt mũi , bởi vì hai người này bị cuộc gọi của Tử Phong làm cho chần động.

Ai cũng nhìn Tiểu Kỳ với ánh mắt mong đợi rằng mọi chuyện đã ổn.

Khả Chiêu bên này lại vỗ trán một cái rửa Thiên Ân một trăm lần. Cậu ta biết hiện tại không nên nhiều lời cho nên rất nhanh đã cúp điện thoại.

- Tình hình...khả quan hơn rồi, thôi anh bận rồi.

Khả Chiêu thở hắt ra một cái, cậu ta làm sao mà mở miệng bảo rằng ngay cả người hiện tại ở đâu còn chưa biết.Tiểu Kỳ nghe được có khi nhảy dựng lên đi tìm bọn họ thì nguy.

Tiểu Kỳ bị anh họ cúp điện thoại có chút bức mình cũng có chút bất lực. Cô biết là họ chưa ổn thậm chí không ở bên cạnh nhau nên mới gọi điện thoại, còn muốn gặt cô. Tiểu Kỳ nắm chặt điện thoại trong lòng cuộn cuộn bất ổn nhưng không biết bản thân có thể làm gì.

- Như thế nào rồi?_ông Dương Thanh bình tĩnh hỏi Tiểu Kỳ.

Trong lòng Tiểu Kỳ có một làn sóng hoảng hốt cuộn cuộn trào dâng nhưng trên gương mặt xinh đẹp, đậm mạc cười nhẹ giữ vững tinh thần.

- Dạ, không sao các anh ấy nhất định sẽ xử lý tốt.

- Ông xem khi nào thì Thiên Tư cùng Thiên Trầm trở về đây?_bà Ngọc Hoa lo sợ hốc mắt đầy lệ hỏi ông Dương Thanh.

- Không sao, không sao._ông Dương Thanh vỗ nhẹ bàn tay bà trấn an.

- Mẹ à, chị hai không sao đâu._Kỳ Quân thần sắc bình tĩnh.

- Đúng vậy._bà Linh Nguyệt cũng đồng ý.

Bà Ngọc Hoa chỉ có thể gặt đầu đồng tình. Kỳ Quân đang ôm lấy bà Linh Nguyệt. Bà Linh Nguyệt kể từ khi nhận lại Kỳ Quân tinh thần đã bảy tám phần tỉnh táo, đã có thể nhận ra người thân cùng bạn bè quen thuộc. Tuy vậy sức khỏe cũng có phần yếu ớt. Kỳ Quân một bên ôm lấy bà trấn an, một bên lại hướng bà Ngọc Hoa nói vài câu để bà an tâm. Một bên là mẹ ruột, một bên là mẹ nuôi thật có chút khó xử. Nhưng có điều cậu đã quyết định giữ lấy họ Dương. Ánh mắt Kỳ Quân nhìn vào bàn tay mảnh khảnh của Tiểu Kỳ đang nắm chặt, lời nói dối của cô chỉ gặt được người già mà thôi.

Bà Ngọc Hoa hai mắt đỏ hoe đang được ông Dương Thanh trấn an. Đứa con gái bà yêu thương hiện tại gặp họa không rõ tốt xấu, bà đau lòng vô cùng. Dù không có qua hệ máu mủ nhưng một tay bà đã chăm sóc cô từ khi còn rất nhỏ, tình cảm này mãi mãi không thể nào thay đổi được. Bà Nhã Nhân cũng ngồi một chỗ nắm chặt tay, khuôn mặt hiện từ hiện rõ ràng đường nét âu lo. Tử An ngồi bên cạnh ôm tay mẹ mình vừa trấn an bà vừa trấn an bản thân.

- Thiên Tư, con bé này sao lại khổ như vậy?_bà Nhã Nhân thở dài.

- Chị dâu không sao đâu mẹ đừng lo.

Tử An cùng Kỳ Quân bốn mắt nhìn nhau lại hướng về Tiểu Kỳ, trên gương mặt Tiểu Kỳ một thoáng tái nhợt xanh xao. Hai người không hẹn mà có một loại cảm giác bất an. Tiểu Kỳ lại vì ánh mắt của cặp đôi này nhìn lại cuống quýt cổ nở nụ cười méo mó.

Trở lại với Khả Chiêu, cậu ta còn định nhấn điện thoại gọi cho 3K thì cánh cửa phòng quan sát đã bị đập ra rồi. Tay Khả Chiêu cứng lại cất điện thoại đi, rất nhanh đứng vững ngăn đầu nhìn người bước vào. Huỳnh Trạch bước vào, hơi thở lạnh mạc quét một vòng căn phòng rồi dừng lại trên người Khả Chiêu. Anh ta gặt đầu một cái lùi qua một bên nhường đường cho Hạo Minh bước vào. Khả Chiêu được Huỳnh Trạch gặt đầu chào hỏi thì sững sốt một lúc, đôi mày nhú lại khó hiểu. Cuối cùng nhìn thấy Hạo Minh lại lộ ra ánh mắt

đề phòng. Mấy nhân viên hỗ trợ Khả Chiêu cũng bị dọa run rẩy đứng im lặng một bên ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

- Cậu đến đây làm cái gì?_tay Khả Chiêu không tự chủ hai tay nắm thành quyền.

- Xin lỗi! Tôi chỉ muốn hỏi đã có tin của Hạnh Nghi chưa?

Giọng nói Hạo Minh có chút vô lực hỏi. Ánh mắt cậu ta lại chưa hề bỏ sót thái độ khấn trương của Khả Chiêu. Huỳnh Trạch giật mình nhìn Hạo Minh, anh ta chưa từng thấy Hạo Minh nói lời khách sáo với người của Tử Phong bao giờ. Khả Chiêu kinh ngạc, môi mấp máy muốn chọc giận Hạo Minh thế nhưng cậu ta lại chọn cách thờ dài. Trong lòng Khả Chiêu lại âm thầm không đồng tình, tử tế như vậy còn đập cửa, mở cửa thì chết sao? Khả Chiêu ho khan một cái.

- Lần đầu thấy cậu tử tế như vậy. Nhưng tôi cũng nói xin lỗi vì tôi cũng chưa thấy._Khả Chiêu nhún vai bất lực, xoay người về phía màn hình vi tính.

Hạo Minh nắm chặt tay, nhìn bóng lưng của Khả Chiêu lập tức muốn xoay người rời đi. Khả Chiêu hơi nhếch lên một nụ cười không nhanh không chậm hỏi một câu.

- Cậu biết người bắt Hạnh Nghi đúng không?

Hạo Minh cứng đờ thân người, sững sờ đứng tại chỗ. Ánh mắt thoáng ảm đạm đi âm trầm tỏ vẻ khó xử. Rõ ràng cậu ta biết ai bắt Hạnh Nghi đi nhưng lại không có cách ra tay với người này, vì người này đối xử với cậu ta còn tốt hơn cha ruột.

Khả Chiêu không nghe thấy đáp án từ Hạo Minh, xoay người lại, thất lưng tựa vào bàn, hai tay ôm ngực, hai chân bắt chéo, gương mặt cười nhàn nhạt.

- Như thế nào? Biết nhưng không nói lại muốn tự bản thân tìm thấy người con gái cậu yêu?

Hạo Minh mím chặt môi, có một sự khó chịu trong lòng. Người con gái cậu ta yêu? Đây là ám chỉ người người nào? Đột nhiên trong đầu cậu ta lại ẩn hiện lại hình ảnh cô gái xinh đẹp, mái uốn lọn ngồi bên xích đu, tà váy lay nhẹ cười dịu dàng nhìn cậu ta.

- Cậu nói như vậy có ý gì?

- Nói gì tự trong lòng cậu hiểu rõ, tôi nói cậu còn muốn cứu người con gái cậu yêu thì lập tức nói ra danh tánh người đó nếu không chỉ sợ...

Hạo Minh không biết làm sao cho phải, cậu ta nhắm chặt mắt nghe từng lời nói của Khả Chiêu vang lên trong căn phòng có chút ngột ngạt. Căn phòng ngột ngạt không phải do không thông thoáng mà do suy nghĩ con người bị trói chặt chưa tháo gỡ được.

- Tôi sẽ tìm ra cô ấy._Hạo Minh cứng rắn nói.

Sắc mặt Khả Chiêu thoáng sa sầm xuống, có sự tức giận dâng trào.

- Cậu là con người ích kỷ, cậu có biết hai cô gái đã bị giam giữ mười mấy tiếng rồi không? Nếu thật sự phải chết đã chết một trăm lần rồi, chính là do ba cậu, cậu còn muốn che giấu. Tôi biết cậu không cao thượng đến nỗi đại nghĩa diệt thân nhưng chí ít hiện tại cậu cũng phải nghĩ đến cái chết oan uổng của ba mẹ Thiên Tư chứ? Cậu làm như vậy không cảm thấy có lỗi với người đã chết, với Thiên Tư và Hạnh Nghi sao? Cậu luôn miệng nói rằng gia đình Tử Phong đã hại chết người nhà họ Diệp vậy cậu đã từng nghĩ họ vì ai mà chết hay chưa?

Hàng loạt câu chất vấn của Khả Chiêu khiến cho Hạo Minh từng chút một như bị rút cạn sinh khí. Nét mặt co rúm thật vô cùng đau đớn. Cảm giác chua xót không ngừng dâng lên.

- Tôi biết, tôi biết ! Tôi biết tất cả, cậu không có tư cách dạy tôi phải làm sao cho đúng._từng lời của Hạo Minh tựa như rít gào xoay người nhìn chằm chằm Khả Chiêu, trong mắt tựa hồ bùng cháy lửa giận.

Khả Chiêu sững sờ một lúc, cậu ta giống như nhìn ra một tia khổ sở hiện hữu trong mắt của Hạo Minh.

- Tôi không phải dạy mà là đang khuyên cậu. Cậu đã phạm sai lầm một lần suýt chút đã hại chết Tử Phong cùng Thiên Tư rồi, hiện tại còn muốn thêm mạng Hạnh Nghi nữa cậu mới vừa lòng sao? Còn có Y Ngân,

cô ấy vì hợp tác cùng cậu làm Tử Phong nổi giận khiến cho thân bại danh liệt, lại bị ba cậu uy hiếp mà hiện tại cô ấy đã không còn là cô ấy nữa, cậu có biết tôi rất hận cậu hay không?_Khả Chiêu tức giận hai mắt đỏ ngầu, nhanh như chớp đã nắm chặt cổ áo Hạo Minh, một quyền mạnh mẽ liền khiến khoe môi Hạo Minh rỉ máu, dần xuất hiện vết bầm tím.

Hai tay Khả Chiêu nắm chặt, mỗi lần nhắc tới Y Ngân tựa hồ châm ngòi cho sự kích động của Khả Chiêu. Hạo Minh bất ngờ không kịp đỡ lão đảo một chút, hai mắt trợn trừng không ngờ đến lửa giận của Khả Chiêu lại lớn như vậy. Nhắc đến Y Ngân, Hạo Minh cũng có một sự bất đắc dĩ. Ban đầu là cậu ta kéo cô xuống nước nhưng lại lên bờ một mình.

Huỳnh Trạch sững sờ muốn ra tay thay cho Hạo Minh nhưng đã bị cậu ta cản lại, ra lệnh lùi về phía sau. Huỳnh Trạch mím môi không đồng tình nhưng lại vô lực lùi về sau.

- Cậu trả thù thay Y Ngân?_Hạo Minh quệt miệng hơi nhếch lên một nụ cười trên gương mặt điển trai.

Khả Chiêu hít sâu một cái nuốt tức giận cùng đau đớn đang trào dậy, cố hạ giọng nói:

- Cho là vậy cũng được nhưng hiện tại không quan trọng, quan trọng chính là tôi muốn cậu lập tức hạ lệnh hay dùng cách gì đó bảo ba cậu dừng tay. Cậu là người con duy nhất của ông ta, ông ta nhất định suy nghĩ lại.

- Nếu khuyên được, ngăn được tôi có thể bị nhốt sao? Cậu có biết tôi đã phải trốn đi mới đến được chỗ này hay không? Tôi có thể chống đối ông ấy nhưng không thể tố cáo ông ấy._Hạo Minh rành mạch nói ra nhưng không có nửa điểm tức giận chỉ thấy chua xót.

- Vì sao?

- Vì ông ấy là ba tôi._Hạo Minh nói ra từng chữ giống như có thống khổ.

Khả Chiêu nhú mày, lùi vài bước, xoay lưng về phía Hạo Minh, khoát tay bảo Hạo Minh rời đi. Khả Chiêu đúng là ý thức được mình có yêu cầu hơi quá, đúng như Hạo Minh nói, ông Hạo Ứng là ba của cậu ta làm sao có thể ép buộc cậu ta được chứ.

- Vậy được, cậu cứ làm theo ý cậu.

Hạo Minh theo phản ứng xoay người rời đi nhưng trước khi bước khỏi cửa vẫn ngập ngừng thốt lên một câu.

- Thật ra...tôi muốn nói xin lỗi về chuyện xảy ra đối với Y Ngân. Còn...người bắt Hạnh Nghi là trợ lí của ba tôi- Hoàng Thịnh là bạn của mẹ tôi.

Khả Chiêu nhướng mày, trong lòng kinh ngạc về câu nói kia. Cậu ta thất thần một lúc sau khi nghe “cạch” một tiếng cánh cửa khép lại mới hoàn hồn. Đôi môi hơi nhếch lên, lắc đầu cười khổ. Rất nhanh trong mắt cậu ta lóe lên tia sáng. Điện thoại lại vang lên, trên màn hình hiển thị tên “A Bằng”.

- Rốt cuộc cậu trốn ở xó nào rồi, mau tìm cách mở cửa đi!

Khả Chiêu ngẩng người, một lúc mới hỏi lại:

- Mọi người làm sao rồi, tại sao em không liên lạc được với Tử Phong?

- Khả Chiêu! Thủ lĩnh, phó thủ lĩnh cùng anh Key bị nhốt rồi.

- Cái gì? Còn chưa cứu người lại bị nhốt, được rồi anh chờ em một lát._Khả Chiêu mắt dán vào màn hình vi tính, một tay cầm điện thoại, một tay gõ lạch cạch trên bàn phím vi tính.

Bên kia Trịnh Bằng nhú mày, có thể nghe rõ ràng tiếng gõ bàn phím gấp gáp của Khả Chiêu.

- Cậu đang làm gì?

- Em đang tìm cách giải mật mã. Mấy cánh cửa đó toàn dùng mật mã.

- Vậy mất thời gian bao lâu?

- Không biết.

Trịnh Bằng nghe một câu này mà nghe có tiếng đám quạ đen đang bay qua trên đỉnh đầu, khuôn mặt thoáng húng khởi liền đen lại.

- Cậu không xác định được thời gian còn bao tôi đợi. Đúng rồi Hạo Minh có tìm cậu không?

Khả Chiêu nghe đến Hạo Minh hơi ngừng tay một lúc lại thở dài:

- Mới đến lúc này nhưng cũng đi rồi. Anh cho em thêm mười phút nữa em gọi lại.

Trịnh Bằng đồng ý liền cúp máy nhưng vẫn không ngừng lo lắng cho năm người kia.

Khả Chiêu trầm ngâm một lát lại nhớ đến câu nói cuối cùng của Hạo Minh. Trong mắt cậu ta lóe lên tia sáng liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng.

Bên ngoài đồn cảnh sát, một người đàn ông khuôn mặt nhìn ra có chút mệt mỏi nhưng bộc lộ ra ngoài một khí thế áp chế người khác. Ông ta thông dong đi ra khỏi tầm mắt của Triệu Thức, bên cạnh còn có hai cận vệ theo sau. Một nụ cười đắc ý được nhếch lên, ông ta rất lịch sự hướng Triệu Thức gật đầu chào tạm biệt, thế nhưng hành động này tựa như mười phần khiêu khích. Triệu Thức gượng cười nhưng trong lòng không cười, hận không thể đem người đàn ông kia xử tội một trăm lần. Hai bàn tay nắm chặt đến các khớp xương lộ ra nơi ngón tay với nước da ngăm.

- Đội trưởng hiện tại phải làm thế nào? _một cấp dưới của Triệu Thức quan tâm hỏi.

Nhìn sắc mặt Triệu Thức rõ ràng không phục nhưng không có cách khác. Anh ta lẳng lặng xoay người rời đi, chậm rãi tuôn ra mệnh lệnh.

- Điều động người đến hỗ trợ Tử Phong, nhất định không để người đàn ông đó thoát.

- Rõ, đội trưởng!

Bên trong xe, ông Hạo Ứng chậm rãi nhắm mắt không lộ ra thần sắc khẩn trương. Nhưng chỉ có ông ta biết lần này bản thân thật có chút khẩn trương. Người trợ lý mà ông ta coi trọng hiện tại làm theo ý mình, muốn tự một mình gánh chịu. Ông ta quả thật đủ lạnh để có thể nhẫn tâm nhìn nhưng tránh không khỏi bị tòa án lương tâm phán xét.

- Chủ tịch! Ra thẳng sân bay chứ ạ? _một người cận vệ cung kính hỏi.

- Cứ theo như mọi việc đã tính đi! _ông Hạo Ứng nhẹ giọng nói, vẫn ở trạng thái nghỉ ngơi.

- Nhưng cậu Hạo Minh vẫn chưa đi, nghe bên trợ lý Thịnh báo lại cậu ấy trốn khỏi bệnh viện rồi.

Ông Hạo Ứng giật mình mở mắt, cắn chặt răng cố kìm chế lửa giận nhưng trong mắt đã là một tầng giá lạnh.

- Tất cả đều vô dụng, nhanh cho người tìm nó về, bằng mọi cách cũng phải ép nó trở về nước.

- Vâng! Tôi lập tức điều động người.

Không gian xe lại một lần nữa trầm lặng đi. Ông Hạo Ứng liếc mắt nhìn bên ngoài, nắng đã lên cao những ánh nắng vàng nhạt bao phủ cả con đường. Ánh nắng rõ ràng rất nhu hòa, rất ấm áp nhưng không thể làm ấm trái tim người đàn ông này, chỉ thấy tận đáy lòng càng lúc càng âm lạnh.

Rất nhanh nửa tiếng trôi qua, nhưng đối với Tử Phong cùng Thiên Ân và 3K lại là một loại cực hình. Đặc biệt đối với Tử Phong là một loại tra tấn thật đau đớn. Cứ mỗi năm phút mực nước lại dâng lên một chút trong bể thủy tinh. Giống như sẽ dần dần nhấn chìm Thiên Tư. Mà người đàn ông kia lại biến mất, ba người họ đứng bên ngoài song sắt chỉ có thể trở mắt nhìn người đàn ông kia xuất hiện rồi biến mất bên kia bức tường.

Đây là một loại bất lực cực hạn mà Tử Phong nếm trải, anh cảm thấy chua xót khi nhìn Thiên Tư trước mặt nhưng không thể vươn tay ra chạm đến được. Điện thoại anh lại luôn giữ liên lạc với người đàn ông đó.

Anh không thể liên lạc với người bên ngoài. Lần đầu tiên anh muốn nhờ vả một người nhưng lại không biết ai có thể để cho anh nhờ vả.

Thiên Tư lại không ngừng run rẩy, mí mắt đang đấu tranh muốn mở nhưng càng ngày càng nặng trĩu. Cô thật sự đã không còn sức lực nữa. Tai ông ông không còn nghe rõ những âm thanh quanh mình, chỉ nghe tiếng anh khẩn thiết gọi cô.

- Thiên Tư mở mắt nhìn anh đi, kiên nhẫn một chút anh sẽ đưa em ra ngoài.

Thiên Tư vẫn là có miệng không thể mở chỉ yếu ớt gật đầu, gò má nâng lên, mắt nhòe nhìn anh. Cô có cảm giác đau khi nhìn anh như vậy. Cô muốn nhìn anh một thân lãnh đạm nhưng khí thế hơn người, không phải như hiện tại vì cô mà khuất phục trước người khác. Tử Phong lại đi tìm nơi để mở song sắt, anh nhất định không để người đàn ông này đắc ý. Thiên Ân cùng 3K cũng không đứng yên một chỗ mà chịu trận.

Người đàn ông lại vang ra tiếng cười trầm thấp trong điện thoại, giống như là rất hài lòng:

- Cậu không cần gấp gáp, đến lúc tôi tự khắc sẽ mở song sắt kia ra. Tôi cũng không cần cậu mở, nếu mở mà cứu được cô gái này lập tức thì tốt, nếu không tôi không chắc cô ấy có thể an toàn rời khỏi đây.

- Ông có ý gì?_Tử Phong vẫn trạng thái điềm tĩnh nhưng rõ ràng thái độ anh là vô cùng khấn trương.

- Không có gì đến thời khắc đó cậu sẽ biết.

- Ông...

- Chủ tịch trẻ, cậu không cần nổi nóng. Chỉ cần người lên được máy bay an toàn thì cô gái này tùy ý cậu mang đi rồi.

- Ông không phải bảo chỉ cần thấy người ra khỏi đồn cảnh sát thì thả người sao? Ông như vậy là có ý gì?_Tử Phong phần nộ giọng nói rít gào lên trong điện thoại.

- Không cần nổi giận như vậy. Tôi chỉ nói thấy người sẽ đảm bảo cô ấy không sao cũng không nói sẽ thả cô ấy._giọng nói vang lên xem nhẹ mọi cuồng phong đang bạo phát trong lòng Tử Phong.

Tử Phong cổ trắn tĩnh bản thân không để bản thân vì quá nổi giận mà làm chuyện ngu ngốc.

- Được, đây là thỏa thuận cuối cùng nếu không tôi không biết tôi có thể làm nên chuyện gì đâu._Mỗi một lời nói của anh đều tỏa ra tia lãnh ý.

Tử Phong đưa tay lên nhìn đồng hồ, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười trên gương mặt điển trai. Người đàn ông nhìn biểu hiện của Tử Phong trong lòng đột nhiên run lên.

“Cạch”

Song sắt trước mặt Tử Phong cũng được kéo lên, mọi chuyện có chút ngoài dự liệu của anh. Trong lúc vô tình lại có thể tìm thấy nơi mở song sắt từ những nút lớn nút nhỏ bên cạnh các ngăn bảo quản thực phẩm. Khuôn mặt người đàn ông cứng ngắt một lúc lại nhếch lên một nụ cười. Mà Tử Phong còn chưa kịp vui mừng muốn bước đến cứu Thiên Tư thì nước trong bể đã ồ ạt tràn vào nhấn chìm Thiên Tư.

Tử Phong cả kinh, mà Thiên Tư lại không ngừng giãy dụa, bọt nước không ngừng nổi lên tựa hồ cô đang vô cùng khó thở. Bây giờ Tử Phong mới ý thức được những lời người đàn ông đó nói, nếu anh tự mở song sắt mực nước sẽ dâng nhanh hơn mức bình thường. Hậu quả chính là nếu anh không cứu kịp thì vẫn trở mặt nhìn cô vùng vẫy đấu tranh sự sống trong nước.

- Hồng rồi,Thiên Ân tìm van khóa nước lại! 3K mau tìm ông ta về cho tôi!_Tử Phong hạ lệnh, trong giọng nói mang theo gấp gáp cùng lo sợ xen lẫn tức giận. Anh chạy đến phía sau bể đúng chỗ người đàn ông đứng lúc này, nhanh chóng nhảy xuống bể.

Người đàn ông đó đã biến mất ngay khi song sắt vừa mở. Thiên Ân cùng 3K cũng người một lúc mới gật đầu làm theo những gì Tử Phong nói.

Hơi thở anh dồn dập ôm lấy Thiên Tư từ trong nước đi ra ngoài, chỉ biết Thiên Tư đã ngất, gương mặt tái nhợt.

- Thiên Tư! Em sẽ không sao, anh đến rồi, em nghe anh gọi không?_Tử Phong run run cúi trối cho Thiên Tư, vỗ vỗ gương mặt Thiên Tư rồi lại ôm lấy thân thể lạnh như một khối băng của cô.

- Khụ...khụ..._Thiên Tư không ngừng ho khan hai ba tiếng liền phun ra một ngụm nước, toàn thân run lên vì bị hơi lạnh bao lấy.

- Thiên Tư!

- Anh...Tử Phong, cuối...cùng em cũng đợi được._giọng nói cô lạc đi, cực kì yếu ớt.

Đôi mắt lơ đãng, lông mi rung động nhìn thấy gương mặt tái nhợt của anh trông thật dọa người. Cô cố dùng sức đưa tay nắm lấy áo anh nhưng vô lực. Chưa bao lâu, mắt cô nặng trĩu lại một lần nữa khép lại.

- Thiên Tư!_Tử Phong lớn tiếng gọi nhưng cô lại bất tỉnh lần nữa rồi.

Toàn thân hai người đều ướt sũng không ai có thể sưởi ấm cho ai cả nhưng là Thiên Tư cảm thấy ấm áp từ trong tim. Tuy vậy cũng có cảm giác đau lòng khi mơ hồ thấy gương mặt tái nhợt của Tử Phong. Tử Phong cũng bị gương mặt xanh xao yếu ớt của Thiên Tư dọa cho hoảng hốt. Anh ngồi đó ôm lấy cô một lúc thất thần, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh ướt át đầy lạnh lẽo của Thiên Tư mà hôn lên, có thứ chất lỏng nóng ấm rơi lên mu bàn tay lạnh giá của Thiên Tư.

- Xin lỗi! Là anh không tốt._anh thì thào nói, giọng yếu ớt làm lòng người đau xót.

Thiên Ân khóa van nước xong, quay trở lại liền sững người đứng một chỗ nhìn Tử Phong ôm lấy Thiên Tư mà thì thào, hốc mắt anh đỏ hoe. Không khí này thật sự khiến người ta hít thở không thông mà tâm can cũng quặng thất.

- Thiên Tư sao rồi?_Thiên Ân lo lắng hỏi.

-Thiên Ân mượn áo khoác một chút!_Tử Phong giờ này mới ngẩng đầu nhìn Thiên Ân.

Thiên Ân ngẩng người, anh hỏi một đường Tử Phong lại trả lời một nẻo nhưng anh không có biện pháp đành cởi áo khoác ra đưa cho Tử Phong. Tử Phong đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng khoác lên người Thiên Tư, đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô nhưng đôi môi lạnh lẽo khiến lòng người hoảng hốt. Dù đã bất tỉnh nhưng Thiên Tư vẫn vì nụ hôn này mà run lên.

Tiếp theo chỉ nghe một tiếng “két”, cánh cửa được mở ra. Những tia sáng từ bên ngoài chiếu vào căn phòng lạnh lẽo có chút âm u như mang đến một sự ấm áp cùng hi vọng. Tử Phong ngẩng đầu tiếp nhận ánh sáng, Thiên Ân nở một nụ cười nhìn Trịnh Bằng đang tiến vào.

Hạo Minh sau khi rời khỏi phòng quan sát thì lại hướng thẳng đến chỗ Trịnh Bằng đã chỉ. Nơi đây cũng không khác mấy so với chỗ Trịnh Bằng đứng. Trịnh Bằng cũng đã thấy Hạo Minh quay trở lại sững sờ một lúc cũng hồi phục tinh thần tiếp tục công việc.

Hạo Minh đứng trước một bàn phím to trên vách tường, trên bàn phím đầy rẫy các con số cùng con chữ y như một bàn phím máy vi tính. Cậu ta nhíu mày rồi đưa tay ấn một lúc nhiều kí hiệu nhưng tất cả các cánh cửa vẫn khép chặt. Huỳnh Trạch đứng một bên im lặng nhìn hành động của Hạo Minh nhưng không hề lên tiếng. Anh ta biết hiện tại Hạo Minh đang nghiêm túc xử lí công việc, là cận vệ anh ta chỉ có thể đứng im quan sát chờ mệnh lệnh. Hạo Minh mím chặt môi nhìn bàn phím trước mặt giống như đang trêu tức cậu ta vậy. Đây là nơi giải mật mã, chỉ cần giải ra thì ba cánh cửa bị khóa chặt lập tức mở.

Một lúc sau, lại nghe tiếng bước chân từ phía sau chạy đến. Khả Chiêu hơi thở gấp gáp, bước chân cũng nhanh hơn bình thường. Huỳnh Trạch nhíu mày nhìn Khả Chiêu dò xét từ đầu đến cuối. Hạo Minh ngẩng mặt nhìn Khả Chiêu rồi cũng xem như không thấy, tiếp tục công việc đang dang dở.

Khả Chiêu muốn bước đến gần Hạo Minh một chút xem cậu ta đang làm cái gì thì bị Huỳnh Trạch đưa tay ngăn lại. Khả Chiêu nhíu chặt mày tỏ vẻ không vui. Muốn hỏi anh ta làm sao phải ngăn cậu ta lại nhưng lại nhớ đến vừa nãy bản thân đã cho Hạo Minh một cú đấm, Khả Chiêu lấy lại thái độ điềm tĩnh sờ mũi tỏ vẻ bất đắc dĩ.

- Tôi muốn giải mật mã không có làm gì Hạo Minh anh cản cái gì chứ?

- Cậu Hạo Minh làm rồi cậu không cần nhúng tay vào._Huỳnh Trạch rất không nhượng bộ xua đuổi Khả Chiêu.

Khả Chiêu trừng mắt nhìn Huỳnh Trạch, thế nhưng chỉ thấy anh ta vẫn đứng vững ở đó như một đồng nhân vậy.

- Ai mà biết được các người làm cái gì, là giải mã hay là phá hoại còn chưa biết._Khả Chiêu không khách khí đã kích.

- Cậu..._Huỳnh Trạch bất mãn muốn đấu khẩu cùng Khả Chiêu.

Hạo Minh nhíu mày, động tác hơi dừng một chút ngăn Huỳnh Trạch lại.

- Huỳnh Trạch, anh không cần làm khó cậu ta. Cứ để cậu ta nhìn đi!

Huỳnh Trạch rất không tình nguyện liếc Khả Chiêu một cái, Khả Chiêu nhượng mày đi qua Huỳnh Trạch nhìn vào động tác mà Hạo Minh đang thực hiện trên bàn phím.

Hạo Minh rất chăm chú nhìn vào bàn phím mà tiếp tục gõ các kí tự mà cậu ta cho là mật mã. Khả Chiêu lại có chút không yên lòng, hai tay khoanh trước ngực nhìn bàn tay linh hoạt của Hạo Minh. Trong mắt người khác đã là rất linh hoạt nhưng trong mắt Khả Chiêu và chính bản thân Hạo Minh lại cho rằng nó quá chậm chạp. Bởi vì một giây trôi đi thì hai cô gái kia vẫn phải chịu khổ, mà mỗi lần bàn phím vang lên tiếng báo lỗi mật mã thì trong tâm trí Hạo Minh lại hiện hữu hình ảnh của Hạnh Nghi. Đây là gì là trong lúc thật quẩn bách mới biết người mình quan tâm đến nhất là ai, trong tâm Hạo Minh thầm nghĩ không phải là quá muộn chứ?

- Dừng lại! Đây là lần giải mã thứ mấy rồi?_Khả Chiêu ngăn chặn động tác của Hạo Minh lại.

Hạo Minh dừng động tác, trầm mặc một chút mới mở miệng:

- Thứ tư.

- Tôi vừa mới hỏi nhân viên phòng quan sát họ bảo rằng chỉ có năm lần giải mã. Cậu nếu sai một lần nữa sẽ phá hủy hệ thống giải mã này khi đó phải dùng cách khác để mở cửa, trước tiên cậu hãy suy nghĩ kĩ đáp án rồi hẳn thực hiện.

Ánh mắt Hạo Minh hiện lên một tầng u ám, cậu ta cũng quên mất chuyện này. Đâu có hệ thống nào cho người ta nhấn mãi đáp án sai mà không hỏng chứ. Hơi buông lỏng tay xuống lại nhắc tay lên, thái độ do dự muốn nhấn lên bàn phím lại thôi. Khả Chiêu buồn rầu vò tóc nhìn Hạo Minh.

- Nè rốt cuộc cậu đã suy nghĩ ra cái gì chưa?

- Đã có nhưng không chắc.

Hạo Minh hít một hơi thật sâu giống như là lấy hết toàn bộ can đảm. Chỉ thấy cậu ta ấn một dãy số, sau mấy phút im lặng, thời gian giống như là dừng lại vậy. Hạo Minh nắm chặt hai tay chờ đợi kết quả, thời gian trôi qua một lúc lâu đến khi tất cả những người có mặt muốn buông tha cho kết quả thì một tiếng “két” đồng loạt mở ra tất cả các cánh cửa.

Khả Chiêu mở to mắt không dám tin, cánh cửa kia thật sự đã mở ra, lại liếc mắt nhìn về phía Hạo Minh có chút tán thưởng, có chút thăm dò. Hạo Minh cũng sững sờ một lúc mới di chuyển về phía cánh cửa. Bên trong vẫn là những tầng thực phẩm được bảo quản, kết cấu hoàn toàn giống với phòng giam giữ Thiên Tư. Hạo Minh đi thật nhanh tiến vào bên trong, Huỳnh Trạch cũng tiến theo sau cùng một vài cận vệ khác.

Khả Chiêu lại gấp gấp chạy về phía nơi Trịnh Bằng đang đứng, Trịnh Bằng cũng mất một lúc mới hồi phục tinh thần, cánh cửa đột nhiên mở ra trước mặt làm người ta khó hiểu cũng như mang theo một chút đề phòng.

Nhưng Trịnh Bằng lại không cần để ý nhiều chỉ cần nhìn thấy cửa mở là tốt rồi. Trịnh Bằng đi nhanh vào cùng một vài cận vệ. Mà bên trong đã là một mảnh hỗn loạn. Tử Phong đang ôm chặt Thiên Tư trong lòng.

Cách một căn phòng, nơi Hạo Minh đang tiến vào cũng một không khí lạnh lẽo bao trùm khiến người ta không nhìn được mà rùng mình. Nơi cuối phòng song sắt đã được kéo lên, mà xuất hiện trước mắt chính là

một bể thủy tinh, bên trong cũng có một cô gái. Mực nước đã dâng đến cổ mà tay chân vẫn bị trói chặt, miệng bị dán kín mà mắt cũng không thể thấy một chút ánh sáng nào.

Hạo Minh trong lòng dâng lên đau xót cùng hoảng sợ.

- Hạnh Nghi!_giọng Hạo Minh run lên.

Cậu ta thật sự không thể tin, người con gái ngày nào còn ngồi bên cạnh cậu ta nở nụ cười dịu dàng, hôm nay lại ở trong tình trạng vô cùng chật vật. Trên gương mặt trắng bệch in hằn nỗi sợ hãi. Nước mắt không khống chế được khi nghe Hạo Minh gọi mà rơi xuống như mưa. Toàn thân ướt sũng cứ như vậy vùng vẫy muốn thoát khỏi dòng nước lạnh lẽo đang vây lấy thân người.

Hạo Minh nhanh chân chạy về phía bậc thang hướng lên thành bể, Huỳnh Trạch còn chưa kịp nhìn chuyện gì đang xảy ra thì Hạo Minh đã nhảy xuống bể mất rồi. Ngón tay Hạo Minh run rẩy cởi miếng vải che mắt cho Hạnh Nghi, nhẹ nhàng gỡ đi miếng băng keo che miệng.

- Anh...anh Hạo Minh!_Hạnh Nghi yếu ớt gọi tên Hạo Minh.

Giọng nói của cô khiến toàn thân Hạo Minh run lên, mà trong lòng dâng lên vô vàng đau xót cùng tội lỗi.

- Anh đây! Anh đến rồi!_Hạo Minh thoáng nở một nụ cười.

Hạo Minh nhanh chóng cởi trói cho Hạnh Nghi, cô được tự do tay chân liền lớn tiếng khóc òm lấy Hạo Minh. Toàn thân Hạo Minh cứng đờ, hai tay cố đỡ phía sau để hai người không bị nhấn chìm trong nước.

- Em...rất sợ không gặp lại anh, huhu...

- Ngốc! Sao lại có thể như vậy, anh nhất định không để cho em có chuyện gì. Trước tiên ra khỏi đây được không?_Hạo Minh nhíu mày nhìn Hạnh Nghi nhẹ giọng hỏi.

Hạnh Nghi ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt có phần nhột nhạt nhìn Hạo Minh rồi gật đầu. Hạo Minh đỡ lấy Hạnh Nghi đứng dậy nhưng chưa kịp đứng Hạnh Nghi đã ngã xuống lần nữa. Khuôn mặt nhăn nhó lên vì chân vừa đau, vừa tê buốt. Hạo Minh cố đỡ lấy thân người Hạnh Nghi, không tìm được giọng nói lại lạc đi vì lo lắng.

- Em sao rồi?

- Chân...chân em tê quá!

Hạo Minh gật đầu đã hiểu ôm lấy thân thể lạnh giá của Hạnh Nghi. Hạnh Nghi lại nhìn chằm chằm Hạo Minh, trên mặt có chút nhột nhạt, trên trán còn lưu lại vết thương. Cô giật mình cũng chỉ có thể ôm lấy cổ Hạo Minh.

Hạo Minh lại không để ý đến sắc mặt của Hạnh Nghi chỉ thản nhiên nhìn phía trước chậm rãi đưa cô đi ra ngoài. Bị gió thổi vào, thân thể hai người đều không tự chủ được run lên. Hạo Minh lúc này mới cúi đầu nhìn người con gái mình ôm trong lòng.

- Không khỏe chỗ nào? Anh đưa em đến bệnh viện.

Hạnh Nghi sửng sốt một lúc mới hiểu hết lời Hạo Minh nói. Cô lại vô lực lắc đầu, yếu ớt trả lời.

- Em...em không sao, chị hai cũng bị bắt không biết đang ở đâu?

Ánh mắt Hạo Minh dao động, thân thể cũng bất động một lúc. Kể từ lúc thấy Hạnh Nghi cậu ta giống như đã quên đi một người thì phải. Đáng lẽ người này cậu ta không thể quên mới đúng, Hạo Minh thoáng chấn động với suy nghĩ này. Là vì cô gái trong lòng cậu ta hiện tại không còn là Thiên Tư nữa hay là vì đã có Tử Phong nên cậu ta không lo lắng. Nếu đặt vào trường hợp cả hai người cùng lúc gặp nguy hiểm cậu ta sẽ cứu ai trước?

Hạnh Nghi bị ánh mắt suy nghĩ mông lung của Hạo Minh làm cho lo sợ.

- Anh Hạo Minh, chị hai em như thế nào rồi?

Hạo Minh giật mình nhìn Hạnh Nghi, hơi cười để cô an tâm:

- Có Tử Phong rồi em đừng nghĩ nhiều, anh đưa em đến bệnh viện trước.

Hạo Minh lại lần nữa bước đi, ngẩng đầu ra hiệu cho Huỳnh Trạch không thêm để ý đến ý định phản bác của Hạnh Nghi.

- Chuẩn bị xe!

Huỳnh Trạch gật đầu liền đi trước chuẩn bị.

- Em muốn đi xem chị hai trước.

Hạo Minh giống như là có chút lựa chọn, một lúc sau mới gật đầu đồng ý:

- Được.

Không phải cậu ta không muốn đi mà là không biết đối mặt với Thiên Tư như thế nào. Không biết cô sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn cậu ta, rõ ràng ngày đó cậu ta đưa cô ra ngoài nhưng lại không thể để cô về nhà an toàn. Dựa vào suy nghĩ của cô chắc chắn nghĩ cậu ta bày ra trò này.

Hai người vừa rời khỏi đó, đến căn phòng lúc này thì đã không còn ai ở đó rồi. Ngay sau khi cánh cửa mở, Trịnh Bằng đi vào thì Tử Phong đã nhanh chóng ôm Thiên Tư đã bất tỉnh đi ra ngoài. Ánh mắt anh hẳn rõ tia mệt mỏi cùng hoang mang. Thiên Ân cùng các cận vệ khác đi theo sau. Trịnh Bằng muốn đi theo thì Tử Phong đột nhiên dừng lại giọng nói có chút vô lực cùng nhờ vả chứ không phải là ra lệnh.

- Anh cùng Khả Chiêu và một vài người đi giúp anh Khải Khang đi!

Thiên Ân cùng Trịnh Bằng sững sờ một lúc, Tử Phong gọi 3K bằng tên thật thì tức là có một sự nhờ vả cũng là có chút bất lực.

- Được, tôi đi ngay!_Trịnh Bằng gật đầu đi theo cửa sau.

Tất cả mọi người trong mấy phút ngắn ngủi liền mỗi người một hướng rời khỏi đó, để lại đó một mảnh hỗn độn.

Mà lúc này, Hạnh Nghi cùng Hạo Minh đi đến đây thì chỉ còn lại vài cận vệ của Hạo Minh.

- Người đâu?_Hạo Minh nhìn một người trong số cận vệ trầm giọng hỏi.

- Đã đi cách đây mấy phút rồi.

Hạo Minh gật đầu đã biết, cậu ta cúi đầu nhìn Hạnh Nghi có chút bất đắc dĩ. Cậu ta nhìn ra khuôn mặt cô đang vô cùng lo lắng.

- Không sao đâu, anh đưa em đến bệnh viện trước, sau đó sẽ đưa em đến gặp Thiên Tư sau.

Hạnh Nghi gật đầu nhưng thoáng cái hốc mắt lại đỏ nên đành úp mặt vào ngực của Hạo Minh. Hạo Minh thoáng thở dài cũng rời đi, trong chốc lát cậu ta dừng chân nhìn vào bên trong giống như muốn nhìn rõ nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

75. Chương 75: Đã Có Anh Bên Em

Vì đến nhà YHy trễ quá nên đến tối mà bốn người chưa hoàn thành công việc gì hết. Thế là ba anh chàng kia bị ép phải ở lại nhà YHy trong một thời gian cho tới khi làm xong.

Tiểu thư thời trang

Hiện giờ Rìm đang đưa cả ba ra khỏi mê cung để về nhà dọn đồ di cư.

Trên đường đi, Rìm đi trước và ba người kia đi sau. Đường đi tối om nhưng cả ba vẫn thấy đường mà theo Rìm nhờ đôi hoa tai đang phát sáng trong đêm của cô. Điều kì lạ là vừa mới cách đây 5 phút “Tiểu thư thời trang” đã tung một mẫu mới trang sức của cô ấy. Và nó chính là đôi hoa tai Rìm đang đeo. Nó có

hình bông hoa tuyết. Trong suốt như thủy tinh, ban ngày như một hoa tuyết thật sự, ban đêm trong suốt như nước. Chính giữa hoa tuyết là một viên kim cương có thể phát sáng vào ban đêm như mặt trăng và nó mang một màu xanh là huyền bí. Viên kim cương và hoa tuyết kết hợp trong đêm cứ như mặt hồ được ánh trăng huyền bí soi sáng.

Tiểu thư thời trang

-Ê...nếu tớ nhớ không lầm thì cách đây 5 phút cái đôi hoa tai đó vừa mới được tung lên mà__Woon vừa nhìn chăm chăm đôi hoa tai của Rim vừa thì thầm với đám bạn__Sao nó có được nhanh vậy? Đã vậy còn đeo từ hồi chiều tới giờ nữa chứ.

-Để tớ hỏi__Han sau một hồi suy nghĩ, quyết định lên tiếng__Rim, đôi hoa tai đó ở đâu em có vậy?

Rim vẫn ung dung đi trước nói:

-Hồi sáng làm xong nên đeo luôn ấy mà...__Biết mình nói hớ điều gì Rim vội đứng lại, đưa tay bịt miệng.__“Chết rồi...”__Rim nghĩ

-Hồi sáng?__Woon nghi ngờ lên tiếng.

-Làm?__Ha thêm một câu hỏi nghi.

Rim quay lại cười trừ.

-À.....__Đang loay hoay không biết nói sao, bỗng lóe lên một ý nghĩ. Cô nhanh nhẩu trả lời__Hồi sáng em đi mua đồ cho chị YHy. Trên đường gặp một cô gái bị bọn du côn chặn đường trêu ghẹo. Em liền ra tay cho bọn chúng một bài học rồi cô gái tặng em đôi hoa tai này để cảm ơn. Chuyện chỉ có thế.__Cô cười tươi nói.

-Em có nhớ gương mặt cô ta không?__Han hỏi nhưng vẫn còn đầy nghi ngờ.

Rim tỏ vẻ suy tư:

-Em chỉ nhớ...cô ta ăn mặc rất mạnh mẽ. Như dân đại ca vậy. Đội một cái mũ kết che phủ mặt...Hết rồi. Nhớ nhiều đó à__Cô nói với vẻ vui tươi như thường ngày, không một chút giả dối.

Cả ba vẫn nhìn cô với vẻ nghi ngờ. Nhưng nụ cười chân thật của cô làm cả ba tạm tin một tí. Rồi cô lại tiếp tục quay đi.

-Phù...xém tí lộ rồi__Cô nghĩ và hơi liếc ra sau cười thầm.

Ba người kia cũng vừa đi vừa nghĩ vừa liếc vừa nghi.

Tiểu thư thời trang

Tại phòng khách, nơi xem tivi nhà YHy (tạm gọi nơi đó là phòng xem tivi vậy):

YHy ngồi đối diện tivi, gác hai tay lên ghế, đặt chéo hai chân lên bàn. Trông cứ như bọn đại ca đi đòi nợ í. YNa bên cạnh, từ tốn ăn trái cây như một thực nữ. Mi ngồi vuông góc với tivi, dựa lưng vào ghế, chân trái gác chân phải. Trông y như một vị quý phu nhân đầy uy quyền.

Đang xem tivi YNa bỗng lên tiếng nhưng mắt không rời tivi một phút:

-Liệu Rim có ứng phó được không nhỉ? Nó đang đeo cái hoa tai đó mà.

-Kệ nó. Lo làm gì? Việc của nó tự nó xử.__YHy nói với vẻ chẳng quan tâm.

Mi và YNa cũng chỉ biết ngồi xem tivi thôi. Có lẽ cũng chẳng lo. Vì trí thông minh của Rim không tầm thường đâu. Tự nó sẽ biết ứng phó. “Trò chơi trang sức” còn chưa bắt đầu thì sẽ không bao giờ kết thúc đâu. Vì “Tiểu thư thời trang” không muốn thế. Chỉ có tình yêu mới khiến con người hạnh phúc như vậy, chỉ có sự che chở yêu thương mới khiến cuộc sống ấm áp trọn vẹn.

Đến một lúc nào đó bản thân ngoảnh lại mà luôn nhìn thấy một người đứng đó mỉm cười chào đón thì hãy nên dừng lại, đừng đi tìm những thứ quá xa vời.

Phần 1: BUÔNG BỎ TẤT CẢ

Một ngày mới lại đến, mọi thứ như bình tĩnh tràn đầy sức sống vào buổi sớm tinh mơ. Những giọt sương trong veo đọng lại nơi phiến lá xanh biếc, đọng đến nặng trĩu rồi từng giọt rơi xuống truyền từ phiến lá này đến phiến lá khác. Âm thanh “ tách” một tiếng vang lên giọt sương chạm xuống nền đất lạnh lẽo.

Ngoài đường, người người ngược xuôi hối hả đi làm cũng như đi học hay đi chơi gì đó. Không khí ồn ào đến mức người ta nhìn đến cũng muốn vội vã theo. Trái ngược hoàn toàn với không khí nhộn nhịp bên ngoài chính là căn phòng với sắc xanh xen lẫn sắc trắng mang vẻ đẹp trang nhã. Trên chiếc giường, ra giường cũng mang một màu lam có một cô gái đang say ngủ. Khuôn mặt nhìn ra có đôi chút nhợt nhạt cùng một mõi, mái tóc dài thả tự nhiên. Bên chiếc giường, bình truyền nước đang tí tách từng giọt chảy xuống, nhắm chừng cũng đã sắp hết.

Cửa phòng nhẹ mở ra, bước vào một dáng người cao cao, gương mặt tuấn mĩ cũng lộ ra chút mệt mỏi. Biểu cảm trên gương mặt khi nhìn thấy người trên giường vẫn không mở mắt liền trở nên lo lắng, đôi mày nhíu lại, ánh mắt sâu thẳm nhưng vô cùng dịu dàng.

Tử Phong bước đến bên cửa sổ, anh nhẹ tay kéo hết các rèm cửa sổ để một chút nắng ấm chiếu vào. Hai ngày rồi kể từ ngày anh cứu Thiên Tư trở về, cô liền bất tỉnh ngủ một giấc thật dài. Nhưng lần này so với những lần trước, cô khá hơn nhiều không bị ám ảnh bởi những sợ hãi, cô ngủ rất yên ổn chỉ thỉnh thoảng trở người giống như là không được thoải mái. Đôi mày thanh tú cũng đôi lúc nhíu lại như gặp phải vấn đề khó chịu. Tử Phong nhờ Hà Lam đến xem bệnh cho Thiên Tư. Thiên Tư đã từng mất trí nhớ, anh sợ lần này lại thêm một đả kích lớn nên vô cùng lo lắng. Hà Lam xem bệnh xong liền mỉm cười bảo rằng cô không sao, chỉ vì không ăn không uống lại vì lạnh nên quá mệt mỏi, chỉ cần tĩnh dưỡng truyền vài chai nước thì có thể hồi phục. Nghe Hà Lam nói vậy Tử Phong mới thả lỏng tinh thần. Hai ngày qua, anh cũng không rời khỏi cô nhưng buổi tối anh lại không được ở bên cạnh vì bị mẹ anh ngăn cản. Bà Nhã Nhân cho rằng anh cũng quá mệt mỏi nên nghỉ ngơi, về phần Thiên Tư đã có bà cùng bà Ngọc Hoa chăm sóc. Tử Phong trong lòng đúng là có chút không tình nguyện nhưng nhìn thấy biểu hiện đau lòng của bà Ngọc Hoa muốn chăm sóc Thiên Tư, anh chỉ đành thở dài trao lại quyền chăm sóc cho họ. Lúc mới thấy anh đưa Thiên Tư trở về, bà Ngọc Hoa đã rơi nước mắt như mưa, anh hiện giờ nào còn tâm trí đi tranh giành chăm sóc với người lớn chứ. Tuy vậy, anh cũng không lơ là mà thường xuyên ở bên cạnh cô.

Bình truyền nước vừa hết, Tử Phong đưa tay nhẹ nhàng tháo kim ra khỏi cổ tay Thiên Tư. Chỉ thấy gương mặt Thiên Tư hơi nhăn lại giống như có chút đau. Hoàn thành xong, anh lại ngồi bên mép giường nheo mắt ngắm nhìn dung nhan đang ngủ say. Tử Phong thở dài, nâng lấy cổ tay Thiên Tư đưa lên nhìn, cổ tay đã được băng lại mấy vòng vải tuy không nhìn thấy vết thương nhưng Tử Phong vẫn cảm thấy đau lòng. Ngày đó, cô bị trói chặt như vậy, cổ tay rỉ máu chảy xước anh sao lại không đau chứ.

- Em khi nào thì mở mắt kháng nghị kêu đau đây?_anh khẽ lăm bầm mấy tiếng.

Chỉ biết hiện tại, cô đã được bình an nằm an ổn trước mặt anh là tốt rồi. Tử Phong cười nhẹ, cúi người hôn lên trán Thiên Tư liền đứng dậy điều chỉnh lại góc chăn sau đó rời khỏi phòng. Một không gian yên tĩnh lại bao trùm căn phòng.

Tử Phong đi xuống phòng khách thì tất cả mọi người đã vào bàn ăn sáng rồi. Ai cũng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt dao động nhìn anh chằm chằm giống như muốn hỏi “Thiên Tư sao rồi? Hay Thiên Tư đã tỉnh chưa?”, cũng có ánh mắt đồng cảm muốn nói anh không cần lo lắng. Ánh mắt Tử Phong hơi nheo lại nhìn một loạt biểu hiện trên gương mặt mọi người, bỗng nhiên anh rất muốn bật cười. Bởi vì biểu hiện của mọi người chính là muốn há miệng nói nhưng sau đó chạm với ánh mắt sâu thẳm lạnh đậm của anh lập tức cúi đầu ăn sáng, cái gì cũng không nói. Đặc biệt chính là biểu hiện của Tử An, mỗi ngày là nói không ngừng nhưng hai ngày hôm nay lại trầm mặc hẳn, khuôn mặt cơ hồ vì chứa nhiều vấn đề muốn hỏi mà hơi vằn vẹo. Tử Phong nhếch lên một nụ cười nhẹ coi như ọi người thả lỏng, ho khan mấy tiếng mới ngồi vào bàn ăn sáng.

- Khụ...khụ...Thiên Tư không sao, Hà Lam đã nói truyền xong hai chai nước biển thì từ từ Thiên Tư sẽ tỉnh lại.

- Chị dâu thật sự sắp tỉnh sao? Chị ấy không có gì nghiêm trọng chứ?_Tử An nuốt vội miếng sandwich, chỉ sợ không được nói.

Bà Nhã Nhân trừng mắt nhìn Tử An, cô nuốt khan một cái nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tử Phong không hề có ý buông tha.

Tử Phong nhìn biểu hiện của Tử An thật có chút muốn cười nhưng cũng là vẻ mặt không để lộ quá nhiều biểu cảm, ánh mắt chứa một chút ý cười.

- Thiên Tư thật sự không sao, em mau ăn sáng đi còn đi học đừng suy nghĩ lung tung nữa.

- Dạ...em biết rồi, chẳng qua em chỉ lo cho chị dâu thôi. Anh hai hôm nay không đi làm nữa sao?

Tử Phong sững sốt một lúc, lập tức liếc Tử An một cái. Anh suốt hai ngày qua cũng không có đi làm chỉ đơn giản ở trong phòng xử lý công việc để ở cạnh Thiên Tư. Nghe Tử An hỏi như vậy liền biết cô đang nhàm chán muốn bắt bẻ lời nói của anh mà thôi.

- Em nói xem!

- Em còn tưởng anh đi làm muốn anh sẵn tiện chở em đến trường thôi._Tử An xụ mắt xuống, cầm miếng bánh trong đĩa hưng hăng cắn một miếng. Ánh mắt nhìn trừng trừng miếng bánh giống như có thù hằn sâu nặng.

- Làm sao phải cần anh chở đến trường, em và Kỳ Quân cãi nhau sao?_Tử Phong cong môi mỉm cười, ánh mắt nheo lại rõ ràng có ý trêu chọc.

Tử An dừng một lúc im lặng, thở dài một cái cũng không có trả lời. Cố gắng ăn hết miếng bánh cuối cùng, uống mấy ngụm sữa liền đứng dậy.

- Con ăn xong rồi, con đi học đây. Mọi người cứ từ từ dùng.

Tử An một mạch đeo cặp, tà áo dài trắng bay bay liền nhanh chân đi ra khỏi nhà. Nhìn qua còn tưởng Tử An đi trốn nợ. Những người trong bàn nhất thời sững sốt, ánh mắt nhìn nhau muốn hỏi là đã có chuyện gì xảy ra. Tử Phong nhú mày nhìn theo Tử An một hồi lâu mới thu hồi tầm mắt.

Ông Tử Nhạc chậm rãi dùng xong cũng hướng phòng sách đi vào, không đá động đến bất cứ chuyện gì. Ông không muốn xen quá nhiều vào chuyện của tuổi trẻ. Bỗng ông hơi dừng một lúc hướng Tử Phong nói chuyện:

- Con nên đi gặp Triệu Thức một chút đi.

- Dạ, con biết rồi._Tử Phong đơn giản gật đầu.

Tử Phong nhìn theo bóng lưng ông Tử Nhạc một lúc mới quay lại bàn ăn.

- Con nói đúng tâm trạng Tử An nên nó như vậy sao?_Bà Nhã Nhân nhìn Tử Phong nói.

Anh hơi sững sốt một chút mới hiểu ý bà Nhã Nhân, anh chỉ cười nhẹ cho qua.

- Con nào biết, chỉ là nói giỡn không ngờ trúng thật. Bất quá tính nó trẻ con dễ giận mau quên. Kỳ Quân cũng không phải hẹp hòi, rất nhanh hai đứa lại như ban đầu thôi._Tử Phong nhún vai, biểu hiện thái độ với việc này chính là “thường tình” không quá quan tâm.

- Con không thể quan tâm em gái một chút sao, thật là...

- Ai nói con không quan tâm chứ, nhưng mẹ không biết là con có quan tâm gấp mười lần cũng không bằng Kỳ Quân một câu dỗ ngọt sao._Tử Phong lắc đầu cười cười.

Bà Nhã Nhân nhất thời tỉnh ngộ gật đầu cười. Bà Ngọc Hoa cùng ông Dương Thanh cũng lặng lẽ ăn sáng, chỉ cười bất lực nhìn về hướng Tử An vừa khuất. Lại không cách mấy phút, chỉ thấy Kỳ Quân một thân hối hả chạy vào hướng mọi người cười khở.

- Ba mẹ, dì Nhân, anh...anh Tử Phong, Tử An đã đi học rồi ạ?

- Ừ, mới vừa đi em không nhìn thấy nó sao?_Tử Phong có chút ngạc nhiên hỏi.

- Được rồi, em đi đây kéo lại không kịp.

Giọng nói còn chưa dứt đã khuất bóng người rồi. Mọi người nhất thời không nhận được phi cười một cái. Cảm nhận của mọi người chính là một cặp đôi trẻ con.

Sau bữa sáng ai làm việc nấy, Tử Phong nhận được điện thoại của Triệu Thức. Anh chỉ nhú mày khi nghe xong điện thoại rồi cũng suy nghĩ một chút, quyết định đi ra ngoài.

Sáng hôm nay, Hạnh Nghi thức dậy từ rất sớm. Cô chân chừ một lúc mới sửa soạn thay quần áo, chân còn hơi đau nên đi khắp khiêng. Cô đang nghĩ sẽ đến nhà Tử Phong xem Thiên Tư như thế nào, ngồi mãi ở nhà cô cũng không yên lòng. Vừa mở cửa phòng, Hạnh Nghi không khỏi sững sờ chân đứng không vững xem chút đã ngã về phía sau. Rất may Hạo Minh nhanh tay ôm cô trở về, kéo vào trong ngực. Cậu ta cũng giật mình, còn định gõ cửa gọi cô không ngờ trùng hợp lúc cô mở cửa. Hạo Minh nhú mày, động tác chậm rãi buông Hạnh Nghi ra để cho cô đứng vững. Mặt Hạnh Nghi thoáng cái đỏ lên, hơi ngượng ngùng cúi mặt xuống. Hạo Minh lại không để ý, đem ánh nhìn hướng về chân Hạnh Nghi.

- Chân còn đau sao? _giọng nói mười phần dịu dàng.

- Còn...còn một chút nhưng có thể đi lại được. _Hạnh Nghi ngẩn người một lúc, ngược nhìn khuôn mặt điển trai bình thản trước mặt nở một nụ cười yếu ớt.

- Đi! Anh đưa em xuống lầu.

Hạo Minh không chờ Hạnh Nghi đồng ý đã ôm lấy vai cô, một đường dìu đi xuống. Hạnh Nghi có chút không tự nhiên nhưng không có từ chối sự quan tâm từ Hạo Minh. Thậm chí trong lòng còn dâng lên một cảm giác ấm áp kì lạ. Hẳn là có Hạo Minh bên cạnh nên cô cảm thấy những mất mát bấy lâu đều đáng giá.

Hai người ngồi đối diện, dùng bữa sáng thỉnh thoảng nói vài lời. Hạo Minh rất dịu dàng chuẩn bị tất cả mọi thứ cho Hạnh Nghi.

- Em ăn nhiều một chút để mau hồi phục sức khỏe, nhìn mặt em vẫn còn rất xanh xao.

- Em...em sắc mặt thật khó coi sao? _Hạnh Nghi nhất thời có chút hoảng hốt, đưa tay sờ sờ gương mặt.

Cô vừa trang điểm nhẹ mới rời phòng, không nghĩ ra trang điểm cũng không che đi được sắc mặt tiều tụy cùng yếu ớt. Hạo Minh nheo mắt nhìn một loạt hành động của Hạnh Nghi, một lúc sau cậu ta lại đưa tay kéo tay Hạnh Nghi phi cười một cái.

- Anh...không có nói em xấu xí, em căng thẳng cái gì chứ, chỉ có hơi tiều tụy vài ngày sau chắc chắn sẽ trở lại bình thường.

- Thật...không khó coi sao? _Hạnh Nghi chớp mắt hỏi lại.

- Hoàn toàn không khó coi, hơn nữa...ừm...rất xinh đẹp. _Hạo Minh nắm tay thành quyền che miệng ho khan, lại cúi đầu giọng nói có chút mất tự nhiên.

Hạnh Nghi thấy Hạo Minh như vậy cũng không nói nữa, cũng cúi đầu mặt ửng hồng. Hai người nhất thời lâm vào tình trạng trầm mặc. Không khí có chút trầm lắng nhưng nhìn vào lại thấy vô cùng hòa hợp.

- Anh Hạo Minh...chuyện... _Hạnh Nghi không nhận được lại ngập ngừng nói.

- Em muốn nói gì? _Hạo Minh ngẩng đầu nhìn Hạnh Nghi.

- Em muốn đến thăm chị hai.

Ngày hôm đó, sau khi cô đến bệnh viện thực hiện một loạt kiểm tra thấy không có vấn đề gì nên đã trở về nhà. Hạnh Nghi nhờ Hạo Minh đưa đến thăm Thiên Tư nhưng Thiên Tư bất tỉnh, Hạnh Nghi chỉ ngồi một lúc liền rời đi cho đến hôm nay cũng chưa đến. Cô có nhờ bà Nhã Nhân nếu Thiên Tư có tỉnh lại thì gọi điện thoại cho cô. Cho đến hôm nay vẫn không có tin tức nên không yên lòng, muốn tự mình đến đó xem tình trạng Thiên Tư đã tốt hơn chưa.

Hạo Minh hơi bất ngờ một chút nhưng rất nhanh mỉm cười gật đầu.

- Được, ăn sáng xong anh đưa em đến đó.

Hạnh Nghi cười cười gật đầu, tựa hồ rất vui mừng khi nghe Hạo Minh đáp ứng. Cô biết cậu ta ít nhiều cũng khó xử khi đến nhà Tử Phong, cô cũng không cảm thấy thoải mái khi đến đó. Đại loại là đã lâu cô không tiếp xúc, lại có một khoảng thời gian hiểu lầm sâu nặng nên thiết lập lại quan hệ cũng có một rào cản nào đó.

- Anh khi nào thì trở về?_Hạnh Nghi muốn biết Hạo Minh quyết định như thế nào với những việc làm của ông Hạo Ứng.

Hạo Minh thở dài một cái nhưng sớm muộn gì cậu ta cũng phải trở về. Chẳng qua cậu ta không biết khi nào thì mới thích hợp.

- Anh chưa quyết định. Nếu anh về em có về cùng anh không?_đột nhiên Hạo Minh rất muốn biết đáp án mà Hạnh Nghi đưa ra.

- Em...có thể để em suy nghĩ được không.

Cả hai người bỗng lâm vào tình trạng khó xử. Ai cũng có thể hiểu điều khó xử của Hạnh Nghi.

Khoảng nửa tiếng sau, Hạo Minh cùng Hạnh Nghi một đường hướng biệt thự nhà họ Du mà đi.

Tử Phong mở cửa xe bước xuống, ngược lên nhìn tầng lầu cao cao bên trong tòa nhà lớn. Anh hơi nheo mắt vì ánh nắng phản chiếu qua lớp cửa kính.

Anh đi vào bên trong sở cảnh sát, một người cảnh sát trẻ thấy anh đến liền gật đầu chào sau đó dẫn đường đưa anh đến một căn phòng. Bên trong căn phòng, một vị cảnh sát đang nhíu mày nhìn chằm chằm sắp tài liệu trên tay, biểu tình rất không hài lòng. Tiếng gõ cửa vang lên mấy tiếng, giọng nói bên ngoài trầm thấp cũng vang lên theo.

- Đội trưởng, chủ tịch Du đến rồi!

- Mời vào!_Triệu Thức ngẩng đầu, nét mặt thoáng hòa hoãn trở lại bình thường.

Tử Phong bước vào, người cảnh sát kia biết điều thay anh đóng chặt cửa. Triệu Thức hướng anh mỉm cười một cái, ra hiệu cho anh ngồi xuống.

- Cậu tới rồi, ngồi đi!

- Anh gọi tôi tới là có chuyện gì?_Tử Phong rất nhanh đi vào vấn đề, giọng nói lạnh nhạt như mọi chuyện không có gì quan trọng.

- Cậu không tiếp tục thật sao?_giọng Triệu Thức mười phần nghiêm túc cũng có chút khẩn trương.

Tử Phong nhàn nhã ngồi, ánh mắt thoáng cái âm trầm tựa hồ đang nghĩ ngợi.

- Tôi thấy chắc không cần thiết nữa. Xem chút mất một mạng người chắc là đã đủ. Mọi chuyện kết thúc nơi đây đi. Nếu anh muốn...vẫn có thể tiếp tục làm theo chức trách của anh, mọi chuyện tôi sẽ không xen vào nữa. Tôi đã hứa với người đàn ông đó sẽ tha cho ông ta, tôi mặc dù không muốn nhưng vẫn cảm thấy rất mệt mỏi, tôi không có quyền cản anh chỉ ít sẽ không nhúng tay vào nữa.

Quyết định này anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh đáng lẽ không nên quá cố chấp mới đúng. Nếu từ đầu anh nghe lời Thiên Tư buông tha cho ông ta, có lẽ mọi chuyện đã không ra nông nổi này. Thiên Tư cũng không phải chịu tổn thương xem chút mất mạng. Cô đã từng nói nếu có thể tha thì cứ tha. Anh hiện tại cứ theo như vậy thực hiện, dù sao tội lỗi của ông ta đã có một người gánh thậm chí là muốn hi sinh cả tính mạng. Anh không muốn Thiên Tư suy nghĩ nhiều về chuyện này.

- Cậu không cảm thấy ông ta rất không đáng được tha sao? Bỏ mặc cả người cận vệ thân cận nhất mà rời đi._Triệu Thức thoáng một chút cảm giận.

Triệu Thức nhắc lại không khỏi nhớ đến ngày hôm đó. Khi anh ta đến nơi đã thấy đám người 3K đang đứng chắn đường Hoàng Thịnh. Ông ta không e sợ cũng không trốn tránh. Những người có mặt đứng giăng co một lát, ông ta lại rút súng ra hướng 3K bảo anh ta lui ra nếu không sẽ không thể toàn mạng. Triệu Thức thật sự không dám tin, nếu ông ta thật sự nổ súng cái mạng nhỏ của 3K có còn không? Thế nhưng 3K lại

đứng đó không có lùi bước, ánh mắt rét lạnh nhìn ông ta. Đến khi 3K nháy mắt mấy cái về phía Triệu Thức, lúc này Triệu Thức mới hồi phục tinh thần mà rút súng ra hạ lệnh cho ông ta buông súng xuống. Ông ta nhếch miệng cười không quan tâm, chỉ nghe hai tiếng nổ liên tiếp vang lên. Đường đạn của người đàn ông bị lệch về một phía, súng cũng rơi xuống. Cổ tay ông ta không ngừng chảy máu, giọt ngấn giọt nhau thì nhau rơi xuống. Hóa ra Triệu Thức đã bắn vào cổ tay ông ta. Triệu Thức cùng một vài đồng nghiệp đến bắt lấy ông ta. Ông ta lại nhanh chóng cầm lấy khẩu súng muốn một phát tự sát, cũng may 3K nhanh chóng giật lại khẩu súng nhưng vô tình súng lại một lần nữa nổ trúng chân ông ta. Ông ta lần này bị bắt không tiếp tục phản kháng nữa, giống như một loại sứ mệnh đã hoàn thành thì không còn bận tâm đến số phận của bản thân. Khi Triệu Thức giải ông Hoàng Thịnh về thì ông Hạo Ứng cũng lên máy bay sang Hoa Kỳ rồi, rời khỏi địa phận điều tra của Triệu Thức. Ông Hoàng Thịnh lại một mình thừa nhận tất cả, tất cả bằng chứng thu được tại hiện trường cũng chỉ có một mình ông ta thì làm gì có khả năng ghép tội cho ông Hạo Ứng đây. Cả những chứng cứ trước ông ta cũng là người thực hiện kể cả việc bắt cóc Thiên An. Mặc dù biết ông ta chỉ chịu sai khiến nhưng cũng phải luận tội.

Tử Phong thở dài một lúc, anh không biết phải nói sao nhưng bản thân anh cũng sinh ra một loại cảm giác mệt mỏi không muốn truy cứu nữa.

- Không đáng tha. Nhưng bên trong đó còn ẩn bao nhiêu sự thật, bao nhiêu giả dối tôi cũng không muốn biết nữa. Tôi không muốn mọi chuyện phát sinh theo một hướng xấu khác. Hiện tại tôi cũng chỉ muốn toàn tâm cho công việc cùng bảo hộ tốt hôn thê của mình là được rồi.

Triệu Thức muốn nói tiếp gì đó nhưng nhìn thấy biểu hiện cứng rắn của Tử Phong đành ngậm miệng lại không bàn tới nữa.

- Hôn thê của cậu thế nào rồi?

- Tình trạng khá tốt nhưng chưa tỉnh lại, có thể nội trong hôm nay sẽ tỉnh lại.

- Vậy tốt rồi. Nếu cậu đã quyết định như vậy tôi sẽ không miễn cưỡng nữa. _Triệu Thức khẽ thở dài, biểu tình rất chi là bất lực.

Tử Phong hơi cụp mắt giống như là hơi có lỗi vì anh đã chủ động bỏ cuộc. Một lúc lâu, anh mới ngẩng đầu nhìn Triệu Thức.

- Thật xin lỗi! Làm anh thất vọng rồi.

Triệu Thức sững sờ khi nghe Tử Phong nói như vậy nhưng rất nhanh anh ta mỉm cười xem như tiếp nhận.

- Cậu không cần làm ra bộ dạng đó, tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu.

- Vậy được, tôi không làm phiền anh làm việc nữa. Tạm biệt, có cơ hội tôi cùng anh có thể trò chuyện như những người anh em.

Triệu Thức gật đầu cũng không từ chối. Chỉ thấy sau câu nói của Tử Phong, anh cũng biến mất sau cánh cửa. Triệu Thức lắc đầu cười nhưng rất nhanh cũng trở về với công việc.

3K hôm nay rất hăng say làm việc, anh ta đến tập đoàn còn sớm hơn mọi ngày. Bất quá chính là không phải làm việc mà là cùng Phương Tuyết đi ăn bữa sáng. Mấy hôm trước bận rộn, anh ta nào có thời gian nhàn hạ như hôm nay.

- Tuyết, em không thấy nhớ anh sao? Sao một câu nhớ cũng không thấy nói vậy? _3K trưng ra bộ mặt hết sức bất mãn.

Mấy hôm nay, anh ta bận đến nỗi một chút thời gian rảnh rỗi cũng không có. Mà cô gái này một lời hỏi thăm cũng không có, chỉ có điều lúc nào nhìn thấy anh ta cũng dịu dàng mỉm cười. Là một cô gái rất hiểu chuyện chưa bao giờ hỏi cặn kẽ những chuyện mà anh ta làm.

Phương Tuyết nhất thời sững sờ không biết phải nói thế nào, khuôn mặt ửng hồng ngượng ngùng cúi đầu ăn bữa sáng.

- Ai...em thật là...không thể an ủi bạn trai em một chút sao? Chủ tịch giao cho anh rất nhiều công việc, rất mệt mỏi không có thời gian cho em, không phải em tức giận chứ?_3K lại hiểu lầm Phương Tuyết giận đối anh ta không quan tâm cô.

Phương Tuyết sợ 3K hiểu lầm lại ngẩng khuôn mặt nhìn anh ta nở một nụ cười yếu ớt, giọng nói lại lắp lửng không rõ ràng. Khuôn mặt ửng hồng lại bị anh ta nhìn thấy. Nụ cười trên môi 3K càng sâu, tựa hồ rất thỏa mãn.

- Em...em không có, chỉ là...chỉ là không biết phải làm như thế nào mới giúp anh được.

- Hóa ra như thế, em là...rất nhớ anh đi!_nụ cười trên môi 3K cơ hồ không khép lại được.

Phương Tuyết chớp mắt nhìn 3K, lại cúi đầu gật đầu mấy cái nhưng không thốt ra được lời nào.

3K đắc ý bật cười, đưa tay xoa đầu cô, sau đó lại không ngừng kể chuyện làm cho cô vui xua đi vẻ ngượng ngùng.

Chỉ thấy một góc bàn trong nhà ăn, Phương Tuyết không ngừng bị 3K chọc cười đến mặt đỏ lừ. Bộ dạng anh ta lại vô cùng đắc ý, giống như là tìm được một thú vui thật sự. Dĩ nhiên rồi, có ai ở bên cạnh người yêu mà không cảm thấy vui chứ. Ôi, anh ta lại mừng tượng đến cảnh máu me ngày hôm đó mà không ngừng rùng mình một cái. Nếu thật sự ngày hôm đó, một phát súng kia nổ trúng anh ta, không biết bây giờ anh ta có thể ngồi đây hay không. 3K nhớ đến bản thân đứng đó mà mồ hôi lạnh không tự chủ cũng tuôn ra, không phải là anh ta sợ mà là nghĩ đến Phương Tuyết nếu thật sự có chuyện... Nghĩ thế nào 3K cũng không dám nghĩ đến. Hiện tại, anh ta không muốn nhớ đến mà là muốn tận hưởng cảm giác thanh bình. Lâu lâu, lại thấy Phương Tuyết hướng 3K đút vài ngụm đồ ăn bộ dạng cực kì thân mật nhưng lại vô cùng tự nhiên. Giữa họ là không có một khoảng cách nào.

Tử Phong mới bước ra khỏi sở cảnh sát, trong túi điện thoại lại reo lên liên hồi. Là số nhà gọi đến, Tử Phong vừa áp điện thoại lên tai nghe vừa mở cửa xe.

- Tử Phong nghe!

- Là mẹ, con ở đâu?

- Con đang trên đường trở về, có chuyện gì sao?

- Thiên Tư vừa tỉnh mẹ chỉ thông báo cho con biết để nhanh trở về thôi._giọng bà Nhã Nhân có phần hưng phấn vô cùng.

Ánh mắt Tử Phong từ hồ hững lập tức lóe lên một tia sáng, ánh sáng ảm áp lan tỏa ra xung quanh. Trên môi anh đã đọng lại một nụ cười hòa hợp cùng gương mặt ấy thêm phần hoàn mỹ.

- Con biết rồi, con lập tức trở về.

Tử Phong tắt điện thoại, môi vẫn cong lên giữ nguyên một nụ cười. Chỉ cần nhắc đến Thiên Tư tùy lúc anh đều có thể nở một nụ cười.

Xe Tử Phong nhanh chóng đi vào nhà bãi đỗ xe của biệt thự họ Du. Tâm trạng Tử Phong có chút kích động, bước đi cũng dài hơn bình thường.

Điều làm anh ngạc nhiên chính là vừa bước vào phòng khách lại thấy bà Nhã Nhân ngồi đó cùng Hạo Minh. Cậu ta cũng ngẩng đầu, bốn mắt chạm nhau cả hai sững sốt một lúc mới gật đầu chào đối phương.

- Con về rồi, ngồi với Hạo Minh một lúc đi để mẹ đi nấu chút gì cho Thiên Tư lót dạ, nhìn con bé xanh xao quá._bà Nhã Nhân nhìn thấy anh, liền đứng dậy mỉm cười đưa ra một cái cốc rồi đi.

Tử Phong thoáng bất động một lúc, bước chân anh rõ ràng không muốn dừng lại mà chính là muốn đến lập tức bên cạnh Thiên Tư. Khi nghe bà Nhã Nhân đề nghị, anh không khỏi nhú mày nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

- Được rồi, mẹ đi đi.

Tử Phong ngồi xuống đối diện Hạo Minh. Lúc này khi đến bãi đậu xe, anh đã thấy xe Hạo Minh gặp cậu ta trong nhà anh cũng không cảm thấy lạ. Chẳng qua, anh nghĩ cậu ta hiện tại phải ngồi cùng Thiên Tư mới đúng, không nghĩ tới cậu ta còn có thể ngồi ở đây.

- Đến thăm Thiên Tư à, tại sao không lên?

Hạo Minh mở mắt kinh ngạc, ánh mắt dao động rất nhanh trở về trạng thái thần nhiên. Cậu ta cũng không nghĩ anh lại thoải mái muốn cậu ta gặp Thiên Tư.

- Tôi nghĩ để cô ấy tốt hơn mới gặp mặt. Hôm nay tôi đưa Hạnh Nghi đến.

- Cậu nghĩ cô ấy sẽ không tha thứ cho cậu sao?_Tử Phong ngồi bắt chéo chân, bộ dáng vô cùng thần nhiên giống như nói chuyện phiếm thông thường.

Hạo Minh cũng không ngờ anh lại hỏi thẳng như vậy khiến cậu ta có chút bối rối nhưng cũng rất thuận ý gật đầu.

- Có thể như vậy.

- Cậu lo nghĩ quá nhiều rồi, Thiên Tư chưa bao giờ ôm hận một ai cả kể cả...ba cậu.

- Tôi biết nhưng tôi không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra._hai tay Hạo Minh đan chặt giống như có một bản khoán vẫn chưa gỡ bỏ được.

Đáy mắt Tử Phong dao động, anh khẽ nhếch lên một nụ cười. Cậu ta là á náy sao? Con người cậu ta từ trước đến giờ có bao nhiêu kiêu ngạo đặc biệt là trước mặt anh. Hôm nay cư nhiên ở trước mặt anh nói những lời này, anh đang hoài nghi tại mình nghe nhầm.

- Cậu là đang á náy sao?

- Tôi...

Hạo Minh không khỏi sửng sốt nhưng lại nở một nụ cười có chút khổ sở. Cậu ta cũng không thể chối bỏ cảm xúc này của bản thân.

Tử Phong không chờ đáp án mà lảng sang một chuyện khác:

- Tôi muốn biết ông Hoàng Thịnh đối với ba mẹ cậu là loại quan hệ gì?

Từ trước đến giờ, anh vẫn nghĩ quan hệ ông Hoàng Thịnh không chỉ là một trợ lý nhỏ nhen.

Hạo Minh sửng sốt, ánh mắt thoáng cái trầm xuống mang theo một nỗi âm ảm.

- Ông ấy là bạn của mẹ tôi từ lúc nhỏ, cũng là con của trợ lý của ông ngoại tôi. Từ nhỏ hai người họ đã thân thiết. Đến khi ông ngoại giao hết phần gia sản cho ba tôi quản lý, chú Thịnh cũng thay thế ba chú ấy đứng tại vị trí đó chưa bao giờ thay đổi. Chỉ có điều ông ấy hi sinh như vậy là vì mẹ tôi không phải vì ba tôi. Tôi biết giữa ba người họ là một loại tình cảm phức tạp.

Chính vì lẽ đó mà Hoàng Thịnh đối xử với Hạo Minh vô cùng tốt, chỉ là chức trách này không phải của ông ta.

Tử Phong nhất thời kinh ngạc, anh nhìn sự hi sinh của người đàn ông kia vẫn nghĩ là vì lòng trung thành không nghĩ tới lại là một chữ “yêu”. Nếu đã như thế quyết định không truy cứu của anh cũng có phần đúng rồi. Yêu thì không có sai hay đúng chỉ là mỗi người có cách thể hiện tình yêu khác nhau mà thôi. Với ông Hạo Ứng là vì yêu sinh hận mà tổn hại mạng người, còn đối với ông Hoàng Thịnh là muốn người mình yêu được vui sẵn sàng che lấp tất cả tội lỗi của một người được xem là người giữ trái tim người mình yêu. Đó cũng là một loại mù quáng không lối thoát. Tử Phong khẽ thở dài.

Trong căn phòng, sắc lam bao phủ cũng có hai cô gái ngồi trên giường bệnh. Thiên Tư lộ ra bộ dạng mệt mỏi, mặc bộ đồ thường ở nhà, mái tóc thả tự nhiên. Hạnh Nghi cũng ngồi một bên nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngồi cho Thiên Tư. Khi Hạnh Nghi vừa được bà Nhã Nhân dẫn vào phòng thì đã thấy Thiên Tư đã tỉnh, đang cố chống tay ngồi dậy. Không chỉ có cô vui mừng mà bà Nhã Nhân cũng thật kích động, chạy

đến nắm tay Thiên Tư hỏi han một lúc đến khi hốc mắt hồng hồng mới đóng cửa nhường lại không gian cho hai chị em. Thiên Tư cũng không khỏi kinh ngạc khi vừa tỉnh dậy thì lại thấy Hạnh Nghi. Khi cô tỉnh lại, bên trong căn phòng sáng sủa cũng chỉ có một mình cô, cô muốn đến bàn gọi điện thoại cho Tử Phong không ngờ còn chưa kịp gọi đã nghe tiếng cửa phòng bị mở ra.

- Chị hai, trong người cảm thấy thế nào rồi?

- Chị không sao chẳng qua thân thể không có sức lực, nghỉ ngơi một hai hôm là không có vấn đề gì rồi._Thiên Tư nở nụ cười yếu ớt, nắm lấy bàn tay Hạnh Nghi.

Hạnh Nghi thoáng cứng ngắc một lúc khi đôi bàn tay mềm mại của Thiên Tư nắm lấy tay cô. Cái cảm giác thân tình này thật khó diễn tả thành lời. Hình như chưa bao giờ cô đặt tâm tư vào những hình ảnh nhỏ nhặt như thế này. Từ nhỏ Thiên Tư đã luôn bao dung, âm áp như vậy nhưng cô lại chưa hề để tâm đến.

- Thật xin lỗi chị hai!

Thiên Tư ngăn người, cô không biết Hạnh Nghi tại sao lại xin lỗi.

- Em có lỗi gì mà phải xin chứ._Thiên Tư đưa tay vỗ vỗ đầu Hạnh Nghi.

- Em...em lúc trước không nên đối xử với chị lạnh nhạt như vậy._Hạnh Nghi thoáng cái cúi mặt không dám nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của Thiên Tư.

Chỉ cần nhìn sâu vào đôi mắt của Thiên Tư, bản thân Hạnh Nghi lại hiện lên xấu hổ cùng tội lỗi.

- Thiên Trầm...ai...!_Thiên Tư bất đắc dĩ thở dài.

Hạnh Nghi giật mình khi nghe Thiên Tư dùng cái tên trước kia của cô gọi, một cảm giác thân thiết bỗng đổ ập đến. Cảm giác này khiến cô không khỏi xúc động muốn khóc vì nhớ đến ba mẹ, hốc mắt rất nhanh đã ngập nước.

- Chị hai, em rất nhớ ba mẹ!

Hạnh Nghi không kìm được ôm lấy Thiên Tư, nước mắt rất nhanh trào ra, cô chôn mặt trong ngực Thiên Tư không ngừng rơi nước mắt. Thiên Tư sưng người nhìn hành động của Hạnh Nghi. Một lúc, Thiên Tư mới nở một nụ cười nhẹ đưa tay vừa vỗ nhẹ lưng, vừa vuốt tóc Hạnh Nghi giống như một lời an ủi.

- Chị biết, chị cũng rất nhớ. Chính vì nhớ nên chúng ta càng phải sống hạnh phúc để ba mẹ ở nơi đó cũng có thể mỉm cười.

Hạnh Nghi ngẩng đầu, dùng đôi mắt ngập nước nhìn Thiên Tư.

- Ba mẹ sẽ không trách em có phải không?

- Sẽ không._Thiên Tư mỉm cười rất dịu dàng.

Hạnh Nghi lại lần nữa ôm chặt lấy Thiên Tư, cô đúng là đã lâu không có ai thân thiết như vậy để ôm mà khóc lên. Để cô chia sẻ cảm giác nhớ ba mẹ cùng tưởng niệm về cuộc sống hạnh phúc trước kia. Trong phút chốc, căn phòng trở nên im lặng chỉ nghe vài tiếng sụt sịt do khóc, Thiên Tư cảm thấy sóng mũi cay cay, khóe mắt cũng đỏ lên nhưng trên môi lại là một nụ cười hạnh phúc.

Đang lúc hai người ôm nhau, tiếng cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Hạnh Nghi cũng không có ngần đầu ngồi dậy, Thiên Tư cũng không đẩy cô ra. Giọng nói yếu ớt của Thiên Tư vang lên:

- Cửa không khóa, mời vào!

Cửa phòng bị mở ra, Tử Phong một thân tây trang bước vào, phía sau là Hạo Minh. Tử Phong sưng sờ một lúc khi nhìn hai người đang ngồi ở bên giường ôm nhau. Hạo Minh cũng thoáng nhú mày nhìn một màn này.

- Anh Tử Phong!_Thiên Tư cố kéo khóe môi cười gượng gạo, đưa tay vỗ lưng Hạnh Nghi.

- Ủ, em có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?_Tử Phong cũng nở một nụ cười, đi sang phía bên kia giường, ngồi bên cạnh Thiên Tư.

Lúc này Hạnh Nghi mới buông Thiên Tư ra, dùng tay lau đi nước mắt. Thiên Tư cũng nhẹ nhàng mỉm cười nhìn cô rồi mới quay sang Tử Phong điềm đạm trả lời.

- Em không sao, đã khỏe hơn rất nhiều rồi.

Thiên Tư nói xong, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt Hạo Minh đang đứng ở cửa phòng. Cô hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng nở một nụ cười, hướng Hạo Minh gật đầu chào.

- Anh đến thăm người bệnh, tại sao lại đứng ở cửa không lẽ định bắt em gái của em về sao? _cô mở miệng nói chuyện không chút miễn cưỡng kèm theo chút vui đùa.

Hạnh Nghi cũng không nghĩ đến Hạo Minh sẽ lên đây, khi này cô có bảo cậu ta cùng lên nhưng cậu ta đã từ chối. Hạo Minh cũng bất ngờ trước câu nói của Thiên Tư. Cậu ta không nghĩ cô một chút hận ý trong mắt đối với cậu ta đều không tồn tại, lại thản nhiên nói đùa. Hạo Minh nở một nụ cười không mấy tự nhiên.

- Anh cũng định như vậy nhưng có lẽ...người nào đó còn chưa muốn đi, anh cũng không bắt được._nói xong cậu ta liếc nhìn Hạnh Nghi mỉm cười.

Hạnh Nghi lại trừng mắt nhìn cậu ta, nhưng sau đó lại giương lên một nụ cười không rõ là cười chuyện gì. Thiên Tư cười cười không nói.

- Em chưa ăn gì, để anh nhờ mẹ đem lên một chút cháo._Tử Phong vuốt vuốt đầu cô mỉm cười liền muốn rời đi.

Cô lại nhanh chóng bắt tay anh lại. Cô biết anh muốn nhường không gian cho cô cùng hai người kia nói chuyện nhưng cô nghĩ không cần thiết. Nếu đã không muốn truy cứu thì cũng không cần khơi gợi lại niềm đau. Tử Phong nhún mày nhìn bàn tay cô đang nắm chặt anh, anh thở dài một cái ngồi xuống cạnh cô.

- Chị hai, cũng không còn sớm nữa, em cùng Hạo Minh còn vài việc cần xử lý không tiện ở lâu. Lần sau, em lại đến thăm chị nếu chị muốn vẫn có thể đến chỗ em._Hạnh Nghi mở miệng muốn gỡ rối cho không khí ngột ngạt này.

Thiên Tư thoáng hiện lên một tia buồn phiền trong đáy mắt long lanh. Tử Phong nhìn cô mỉm cười như muốn nói cô đừng buồn.

- Được rồi, vậy lần sau chúng ta lại nói chuyện._Thiên Tư gật đầu, cười yếu ớt.

- Vậy em cố gắng dưỡng cho khỏe, bọn anh đi trước._Hạo Minh nhìn cô thần sắc nhợt nhạt mà nhắc nhở.

- Cảm ơn anh.

Hạo Minh không nói gì, môi mấp máy muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi, đưa tay ôm lấy bả vai Hạnh Nghi rời đi. Hạnh Nghi vẫn không yên lòng quay lại nhìn Thiên Tư, chỉ thấy Thiên Tư nở nụ cười hướng Hạnh Nghi gật đầu ý bảo bản thân vẫn ổn. Lúc này, Hạnh Nghi mới thả lỏng bản thân theo chân Hạo Minh mà đi. Trước khi ra khỏi cửa, Hạo Minh đột nhiên dừng lại nói một câu nhìn ra có chút khổ sở.

- Thiên Tư, xin lỗi em về tất cả.

Thiên Tư cũng rất bất ngờ, bàn tay không tự chủ run lên lại bị một bàn tay bao phủ lấy cô ngẩng đầu nhìn Tử Phong. Anh nheo mắt nhìn cô nhưng một lời cũng không nói. Anh muốn cô tự nói ra ý định của bản thân.

Hạnh Nghi cũng nắm chặt tay, trong lòng có chút run sợ Thiên Tư không tha thứ cho Hạo Minh. Hạo Minh thở dài bước đi, cậu ta cũng không mong cô sẽ tha thứ bởi vì những tội lỗi kia quá lớn. Đến khi cậu ta muốn buông tha đáp án, bước ra khỏi cửa thì giọng nói trong trẻo phía sau lại vang lên:

- Em chấp nhận lời xin lỗi của anh.

Hạo Minh thoáng cái nở một nụ cười mãn nguyện. Hạnh Nghi cũng buông vai giống như có một gánh nặng được tháo gỡ.

Thiên Tư nhìn cửa phòng đóng chặt, hai thân ảnh phía trước cũng biến mất. Cô ngẩng đầu nhìn anh, một nụ cười dịu dàng còn đọng trên môi anh. Chỉ thấy anh xoay mặt cô đối diện với anh, đưa trán mình chạm đến trán cô, phát ra tiếng cười trầm thấp.

- Anh rất nhớ em!

Thiên Tư thoáng cái ngậy ngốc nghe anh nói, trong giọng nói của anh rõ ràng có một sự kìm nén nào đó vừa mới được giải tỏa. Cô nhin không được bật cười một tiếng.

- Anh không phải luôn ở bên cạnh em sao, còn nhớ nhưng cái gì.

- Không giống, được ở bên cạnh nhưng không thấy em cười, không nghe em nói chuyện thì càng là một sự tra tấn biết không?_anh ôm cô, vùi mặt vào mái tóc của cô.

Thiên Tư cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh vờn quanh cô, hơi thở quen thuộc. Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, hốc mắt hồng hồng. Cô cảm nhận được anh đã rất khổ sở khi nhìn thấy cô yếu đuối nằm trên giường. Cô không thể nói được gì ngoài việc ngồi yên để anh ôm, có lẽ như vậy sẽ giúp anh yên tâm. Anh sẽ không nghĩ cô lại rời xa anh.

“ Cạch”

Tiếng cửa mở vội vàng, hai người giật mình nhìn ra chỉ thấy bà Nhã Nhân đứng đó ngậy người một lúc, trên môi nở một nụ cười.

- Khụ...khụ, mẹ xin lỗi mẹ gấp quá nên quên không gõ cửa. Mẹ nghĩ Thiên Tư chưa ăn gì nên muốn đưa chút cháo.

- Không sao mẹ mang vào đi!_Tử Phong buông Thiên Tư ra, đôi mắt neho lại nhìn mẹ anh bộ dạng không được tự nhiên, anh khẽ cười.

Thiên Tư mặt hơi đỏ nhưng chỉ nở một nụ cười yếu ớt. Cô hiện tại cũng cảm thấy bụng đói, có lẽ vì thể mà làm việc gì cũng cảm thấy vô lực.

Bà Nhã Nhân cười cười, bà vừa bước qua cửa phòng không bao lâu bên ngoài lại xông vào một thân ảnh.

- Thiên Tư bà đã khỏe chưa? Tôi rất lo bà không thể tỉnh lại._Tiểu Kỳ nhanh chân chạy đến ôm lấy Thiên Tư, khoe mắt liền trào ra vài giọt nước mắt.

Tử Phong cùng Thiên Tư sững sờ nhìn một màn này nhưng rất nhanh bật cười. Thiên Tư cũng ôm lấy Tiểu Kỳ nở nụ cười yếu ớt, đưa tay vỗ vỗ lưng Tiểu Kỳ.

- Tôi chẳng phải đã tỉnh rồi sao? Bà cũng không cần kích động đến vậy.

- Mấy ngày qua tôi chờ bà tỉnh đến không ăn, không ngủ._Tiểu Kỳ ngắt đầu lau đi nước mắt, mỉm cười.

- Thật không? Tại sao tôi thấy vòng hai của bà càng ngày càng lớn vậy?_Thiên Tư mặt không đổi sắc kinh ngạc nhìn chằm chằm vòng eo Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ giật mình nhảy dựng lên, nhìn vòng eo của mình. Cô thật không có ăn nhiều làm sao mà tăng cân đây?

Thiên Tư mím môi nhin cười nhìn bộ dạng Tiểu Kỳ hốt hoảng. Thiên Ân cười cười đi đến ôm eo Tiểu Kỳ.

- Đừng nhìn nữa, em mập cũng có anh rồi lo không ai rước em sao?

- Anh...ai cần anh rước chứ?_Tiểu Kỳ mặt đỏ, trừng mắt nhìn anh.

Thiên Ân bật cười mà Thiên Tư cũng không nhin được nữa nở nụ cười. Tiểu Kỳ trừng mắt nhìn Thiên Tư tựa hồ nhìn ra điều gì ánh mắt càng thêm sắc. Thiên Tư không khỏi rùng mình một cái.

- Bà lại trêu tôi?

- Ai bảo bà khoa trương nhin ăn, nhin uống vì lo cho tôi. Tôi chỉ muốn thử một chút thôi. Ai mà biết bà chột dạ._Thiên Tư không khách khí trừng mắt nhìn lại.

- Cái này...thì không phải nhin nhưng cũng không có khẩu vị._Tiểu Kỳ xấu hổ cười lấp liếm.

Thiên Tư hừ lạnh một tiếng lại nở một nụ cười. Tử Phong lắc đầu cười nhìn hai cô gái trừng mắt nhìn nhau. Anh tiếp nhận cháo từ tay bà Nhã Nhân lại kiên nhẫn dứt từng muỗng cho cô. Cô cự tuyệt muốn tự mình

ăn nhưng lại bị một cái nheo mắt của anh uy hiếp. Ba người nhìn hành động của Tử Phong thầm cười lại không lên tiếng đi ra ngoài. Cửa phòng đã đóng nhưng vẫn có thể nghe tiếng kháng cự bên trong.

- Em tự ăn được.
- Không cần, nhanh một chút há miệng!
- Em có tay có thể tự ăn, anh không cần xem em như con nít.
- Tay em còn bị thương.
- Chỉ là vết thương nhỏ.
- Nghe lời một chút, nếu không...anh không dùng muỗng mà dùng cách khác dứt em.__Tử Phong nhếch lên một nụ cười.

Thiên Tư nuốt khan một cái, mặt ửng hồng ngoan ngoãn cho anh dứt từng muỗng cháo

Một tháng sau.

Một buổi tiệc đơn giản được tổ chức. Chờ đến khi Thiên Tư hồi phục đã là một tháng sau, trong thời gian đó Tử Phong muốn chuẩn bị một buổi tiệc sinh nhật thật long trọng đồng thời công bố thân phận của Thiên Tư. Nhưng cô không đồng ý, cô không muốn rườm rà và không thích đông người, vả lại cô nghĩ không cần phiền phức. Nên Tử Phong chỉ có thể tổ chức một buổi tiệc đơn giản, người đến tham dự buổi tiệc chỉ là người thân cùng bạn bè. Kết quả chỉ là một buổi tiệc gặp mặt giữa những gia đình cùng bạn bè, không mang tính chất công bố thân phận tiểu thư như người ta vẫn nghĩ. Tử Phong không khỏi ảo não muốn cô thay đổi quyết định. Cô lại cứng rắn không muốn, anh cũng đành cắn răng nhường cô. Nói như vậy cũng không phải quá đơn giản. Toàn bộ buổi tiệc cũng tốn không ít, cả công trình trang trí Tử An cùng Kỳ Quân hào hứng làm. Không khí đơn giản mà ấm áp. Buổi tiệc được tổ chức tại nhà, từ ngoài cổng đến cửa lớn đều có treo dây đèn cùng bong bóng đủ màu sắc. Khắp vườn hoa sứ cũng rực rỡ ánh đèn màu, xung quanh hồ sen lung linh ánh đèn tỏa ánh sáng lấp lánh xuống mặt hồ. Cả cửa cổng cũng được trang trí rất cầu kỳ. Tử An đặc ý nhìn tác phẩm của mình dĩ nhiên còn có công sức của nhiều người hợp lại. Thiên Tư trong bộ váy liền dài màu lam, vải lụa mềm nhẹ tôn lên sự dịu dàng của cô. Trên mặt cô phảng phất nụ cười thuần khiết. Gương mặt thanh thuần được trang điểm nhẹ càng tăng thêm vẻ đẹp của Thiên Tư. Tiểu Kỳ đứng bên cạnh giúp Thiên Tư chuẩn bị. Hôm nay, Tiểu Kỳ cũng diện một bộ váy liền không quá gốit màu đỏ kết hợp áo khoác đen bên ngoài. Tử An chạy vào phòng nhìn thấy Thiên Tư cùng Tiểu Kỳ không khỏi cười thật vui vẻ.

- Chị dâu, hôm nay chị thật đẹp nha, đây chỉ là một bộ lễ phục đã như vậy, nếu là trang phục cô dâu thì thế nào? Chắc là vô cùng đẹp đi.__Tử An đôi mắt thoáng cái mơ màng.

Thiên Tư cùng Tiểu Kỳ nhìn nhau không khỏi bật cười. Thiên Tư nhìn đến Tử An một thân váy trắng có gì đó hồn nhiên cũng nghịch ngợm đáng yêu, trong lòng lại dâng lên cảm giác vui vẻ muốn trêu chọc.

- Cảm ơn em, chị nghĩ nếu em mặc áo cưới còn đẹp hơn chị hay là em cùng Kỳ Quân tổ chức đính hôn đi, coi như trối Kỳ Quân lại khỏi sợ nó chạy lung tung!__Thiên Tư không nhịn được trêu chọc Tử An.

Tử An không khỏi sững sốt lại đỏ mặt, khẽ lẩm bẩm mấy tiếng:

- A, tại sao lại nhắc đến em rồi? Em...em còn lâu lắm.
- Thật sao? Chị trông bộ dạng em không phải có ý này sao?__Tiểu Kỳ cười cười.

Tử An càng trở nên quần bách, liếc hai người một cái liền chạy ra ngoài. Cả hai người nhìn mặt nhau nở nụ cười nhìn theo bóng dáng Tử An biến mất. Một lúc sau lại thấy hai chàng trai tiến vào, nụ cười như gió xuân ấm áp. Tử Phong nở một nụ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Thiên Tư. Cô cũng khẽ mỉm cười nhìn anh. Anh mặc trên người áo pull trắng, khoác bên ngoài một áo vest xanh tay lỡ cùng quần kaki tối màu, trong mắt cô càng tăng thêm vẻ đẹp duy mỹ chỉ anh mới có.

- Rất đẹp!_anh mỉm cười khen ngợi.
- Anh cũng vậy.

- Đi! Anh đưa em ra ngoài._anh nắm tay cô kéo ra ngoài.

Cô để bàn tay mình vào bàn tay anh, có một cảm giác ấm áp lan tỏa. Nhìn theo bóng lưng anh, có một sự hạnh phúc tràn ngập.

Tiểu Kỳ cùng cùng Thiên Ân đi ra ngoài. Thiên Ân nhìn Thiên Tư lại nhìn Tiểu Kỳ, sâu trong đôi mắt hiện lên một ý tưởng.

- Tiểu Kỳ hay em cùng anh kết hôn luôn đi!

- Anh...chờ năm năm sau đi!_cô khẽ cười liếc anh một cái.

- Oa...tại sao lại lâu như vậy?_Thiên Ân nhỏ giọng kháng nghị.

- Em muốn xem anh còn bao nhiêu tật xấu, biết đâu thời gian càng lâu em càng rõ. Khi đó em hối hận vẫn còn kịp.

- Anh là người con trai hoàn mỹ nhất rồi, em còn không sợ bị người ta cướp mất sao?_Thiên Ân nở nụ cười rạng rỡ mười phần đắc ý.

Tiểu Kỳ đánh giá Thiên Ân một lúc, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng kết hợp gile bên ngoài màu đen cùng quần âu, mái tóc đánh rối màu nâu hạt dẻ khiến anh tăng thêm một chút lãng tử. Cô dù rất muốn giống Thiên Tư khen Tử Phong nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là bĩu môi khinh thường.

- Vậy sao, tại sao em không nhìn thấy nhỉ? Vậy anh chờ người đến cướp anh đi đừng tìm em._Tiểu Kỳ liếc anh đi nhanh theo sau Thiên Tư.

- Thật là...anh chỉ đùa thôi mà, năm năm thì năm năm bao lâu anh cũng chờ._anh bắt đắc dĩ cười nắm lấy tay cô.

- Đây là anh tự hứa, em không ép.

- Ok, là anh hứa.

Thiên Tư cùng Tử Phong đi phía trước không khỏi cười thầm hai người.

Buổi tiệc được thết đãi ngoài trời giữa sân cỏ ba lá mềm mại, là một bàn tiệc dài giống như bữa cơm thân mật nhưng giảng đèn kết hoa khắp nơi. Cả biệt thự tràn ngập trong ánh sáng lung linh. Tất cả những người thân quen đều đến, ba mẹ Tiểu Kỳ cũng đến. Hai người dù không thường xuyên ở cạnh con gái nhưng mọi tin tức ông bà đều nắm rõ. Một tháng trước, ông bà còn ở Thụy Sĩ nghe tin Thiên Tư tổ chức tiệc sinh nhật còn tìm lại được hôn phu, ông bà không khỏi sung sướng nhưng rất vui mừng lập tức thu xếp công việc để trở về.

Một bàn tiệc dài, có đầy đủ tất cả mọi người chỉ đợi nhân vật chính đến. Hai nhà Du-Lãng ngồi đối diện hai nhà Dương-Ngạn. Những người già không ngừng nở nụ cười nhìn những người trẻ tuổi. Ba mẹ Tiểu Kỳ cùng ba mẹ Thiên Ân lại không ngừng nói chuyện, giữa họ có chuyện gì để nói nhiều như vậy? Chính là bàn chuyện của hai đứa con. Bà Ngọc Hoa ngồi đó môi nở nụ cười như là đang rất mãn nguyện. Ông Dương Thanh không nói gì nhưng biểu hiện trên gương mặt già nua chính là một niềm vui mừng vì Thiên Tư đã trở về với đúng cương vị của mình. Ông cũng hoàn thành trách nhiệm của người đã khuất ủy thác.

Hạnh Nghi cùng Hạo Minh cũng đến từ sớm, bởi vì hôm nay không chỉ là bữa tiệc sinh nhật của Thiên Tư mà còn chúc mừng hai chị em cô trùng phùng sao bao năm thất lạc. Hai người lại có cùng ngày sinh nên quyết định tổ chức luôn một thể. Tính ra buổi tiệc mang rất nhiều ý nghĩa. Hạnh Nghi có chút run rẩy vì hồi hộp, trên gương mặt xinh đẹp thoáng cái hơi căng thẳng. Hạo Minh nắm lấy tay cô nở nụ cười. Hạo Minh đưa tay vén vài sợi tóc trên trán cô. Cô cũng mỉm cười nhìn lại, cố lấy lại bình tĩnh. Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Hạo Minh, cô sẽ thêm tự tin.

- Nhân vật chính đến rồi đây!_tiếng 3K vang lên, mọi gương lên nụ cười thật vui vẻ.

3K dẫn đầu vỗ tay, mọi người cũng đồng thời đứng lên vang lên tràng pháo tay nhiệt liệt. Trên mặt ai cũng nở một nụ cười chúc mừng thay Thiên Tư. 3K đứng bên cạnh Phương Tuyết, nhướn mày nhìn cô rồi nhìn cặp đôi trước mắt. Trong mắt anh ta giống như có chút tán thưởng. Phương Tuyết thoáng nở nụ cười, không khỏi vui trong lòng. Khả Chiêu cũng đứng cạnh hai người, đôi môi cũng nở nụ cười. Hôm nay, cậu

ta cũng chỉ mặc đơn giản chiếc áo sơ mi kẻ sọc cùng bộ vest màu bạc. Sâu trong ánh mắt Khả Chiêu lại thoáng ẩn hiện một tia tiếc nuối. Cậu ta đang nghĩ đến người con gái đó.

- Mày không đi đón Hà Lam sao?_Thiên Ân đi đến cạnh Khả Chiêu vỗ vai cậu ta một cái.

Khả Chiêu thoáng nhú mày lại cười cười xem như không để ý, lơ đãng trả lời.

- Tao giao cho anh Bằng đi đón rồi._Khả Chiêu băng quơ nói.

Thiên Ân nhất thời không biết nên nói cái gì, nhìn thần sắc Khả Chiêu hình như không tốt lắm. Anh nói lỡ lời có khi nào cậu ta lại phát hỏa không. Thiên Ân rùng mình một cái, ngượng ngùng sờ mũi nhìn sang Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ lại nhìn đi chỗ khác, ý tứ rõ ràng không liên quan đến cô. Thiên Ân bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Tử Phong đưa Thiên Tư lên vị trí đầu bàn cũng đứng bên cạnh nở nụ cười, chậm chậm vỗ tay lại nhìn không rời đi khuôn mặt cùng thái độ xúc động của Thiên Tư. Thiên Tư xúc động, một giọt nước mắt rơi ôm lấy bà Ngọc Hoa cùng ông Dương Thanh.

- Ba,mẹ!

- Hôm nay không phải là ngày vui sao? Tại sao lại khóc, qua ngày hôm nay con đã danh chính ngôn thuận trở về với thân phận vốn có rồi._tuy là trách cô nhưng bà Ngọc Hoa cũng không kìm được nước mắt rơi nhưng cũng nhanh chóng lau đi.

- Được rồi, hai người đừng khóc, tôi sẽ khóc theo đây._bà Nhã Nhân cũng không kìm được hốc mắt đã đỏ lên.

Ông Tử Nhạc đứng bên cạnh nhìn bọn họ, khuôn mặt đã ánh lên một tầng nhu hoa không còn cảm thấy lạnh nhạt như thường ngày. Ba mẹ Thiên Ân cũng đồng dạng như vậy. Biểu hiện trên mặt những người khác cũng thế là vui mừng cùng xúc động.

Đang lúc này đi vào một cô gái, trên thân vận một chiếc váy màu tím nhạt đơn giản. Trên gương mặt thể hiện một chút xấu hổ vì đến trễ. Trịnh Bằng đi phía sau nhìn mọi người cười cười, trên mặt rõ ràng có một chút xấu hổ. Tên người anh ta chỉ có chiếc áo sơ mi xanh đậm cùng quần âu, còn chiếc áo vest đen lại đang khoác trên người của một người khác. Chỉ thấy Tử Phong nhú mày nhìn mà Khả Chiêu cùng Thiên Ân rồi lia một tia nhìn kì quái về phía Trịnh Bằng.

- Người anh em, anh không phải đã làm gì người ta rồi chứ? Cả áo cũng tặng cho người ta luôn rồi._Khả Chiêu cười rất gian, con người đảo đảo.

Trịnh Bằng ho khan mấy tiếng trên mặt rõ ràng lộ ra một tia xấu hổ, thốt lời cảnh cáo:

- Đừng nói bậy bạ.

- Ha ha, anh Bằng...anh biết xấu hổ, thú vị thú vị!_Khả Chiêu đắc ý cười.

Mấy người đứng cạnh cũng bật cười. Thân hình Trịnh Bằng có chút cứng ngắt khi chạm phải ánh nhìn của Hà Lam. Hà Lam nheo mắt nhìn Trịnh Bằng lại lập tức xoay mặt đi giống như là sợ người bắt gặp, lại hướng Thiên Tư xin lỗi.

- Xin lỗi Thiên Tư, chị có ca trực nên đến trễ._Hà Lam mỉm cười, cầm hộp quà đưa cho Thiên Tư.

- Không sao, chị đến là em vui rồi._Thiên Tư từ tốn nhận quà, trên môi nở nụ cười chào đón. Thiên Tư liếc nhìn chiếc áo trên người Hà Lam, ẩn hiện một chút ý vị nhìn Hà Lam nhưng không có đá động đến.

Ngay sau đó, mọi người lại nghe được tiếng ho không ngừng của Hà Lam. Mọi người lộ ra một tia thấu hiểu.

Thiên Tư đem hộp quà để trên bàn. Bây giờ Thiên Tư mới nhẹ mỉm cười gạt đi nước mắt, nhìn đến Hạnh Nghi đang đứng cách đó không xa. Trong mắt Thiên Tư ánh lên niềm vui cùng một thứ tình cảm thiêng liêng.

- Thiên Trâm đến đây!

Nhất thời tất cả ánh mắt đổ dồn về phía Hạnh Nghi, những người chưa hiểu rõ sự tình cũng ngây ngốc một lúc. Hạnh Nghi cũng một lúc bất ngờ, tay chân có chút luống cuống đưa mắt nhìn Thiên Tư rồi đưa mắt nhìn Hạo Minh. Chỉ thấy Hạo Minh mỉm cười đưa tay nắm chặt hai vai Hạnh Nghi đẩy cô đi về phía Thiên Tư. Cậu ta cũng đi theo sau, đối với Hạnh Nghi cho dù hiện tại nơi đây đều là những người quen biết trước kia cũng được xem là một phần người thân nhưng cô vẫn chỉ đặt niềm tin nơi Hạo Minh. Đó là một loại tín nhiệm đã dưỡng thành thói quen không thay đổi được. Hôm nay Hạnh Nghi cũng diện trên người một chiếc váy đỏ thắm, mái tóc uốn lộn nâu đỏ tùy ý xõa tôn lên nét đẹp sắc xảo. Hạo Minh cũng khoác lên người bộ vest trắng, bên trong là sơ mi đen tùy tiện hở vài nút. Cả hai đứng cạnh nhau cũng tạo nên một vẻ đẹp hoàn mỹ.

Thiên Tư nắm lấy tay Hạnh Nghi, nở một nụ cười thật hạnh phúc.

- Cảm ơn mọi người đã tổ chức một sinh nhật thật ấm áp, nhân dịp hôm nay xin giới thiệu với mọi người đây là cô em gái đã thất lạc nhiều năm- Diệp Thiên Trầm.

Hai người ôm lấy nhau một lúc mới buông ra. Mọi người lại vỗ tay chúc mừng hai người.

- Chị hai! Em xin lỗi về những gì đã xảy ra.

- Em gái ngốc, chúng ta là chị em không cần nhắc đến những điều đó.

Bà Ngọc Hoa cũng nhìn Hạnh Nghi với đôi mắt đầy yêu thương. Hạnh Nghi cũng khóe mắt cay cay ôm lấy bà Ngọc Hoa.

- Cảm ơn dì đã chăm sóc chị con!

- Con bé ngốc, quay về là tốt, quay về là tốt rồi._bà Ngọc Hoa nhẹ vỗ lưng Hạnh Nghi.

- Đến giờ chúc mừng sinh nhật cho hai người rồi._Tử Phong cười khẽ, ôm lấy eo của Thiên Tư, ánh mắt màu cà phê luôn nhìn cô tràn ngập yêu thương. Cô cũng cười gật đầu đáp lại.

Tử Phong cùng Hạo Minh cầm bật lửa đốt nến trên mỗi chiếc bánh sinh nhật đánh dấu tuổi hai mươi của hai người con gái. Bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên kèm theo tiếng vỗ tay nhịp nhàng hòa cùng ánh đèn lung linh tạo nên một không khí cực kì ấm áp và nhẹ nhàng. Thiên Tư cùng Hạnh Nghi thổi tắt nến và cầu nguyện, xúc động nhìn mặt mọi người lại nhìn mặt nhau mỉm cười.

Tử Phong nhếch lên một nụ cười, khiêu mi nhìn Hạo Minh. Cậu ta nhú mày không rõ ý tứ cái nhìn của Tử Phong, trong ánh mắt dường như có khiêu khích cũng dường như có khích lệ. Hạo Minh còn đang phân tích ánh mắt của Tử Phong thì đã thấy anh cúi thấp đầu xuống một nụ hôn đã in lên môi Thiên Tư rồi.

- Chúc em sinh nhật vui vẻ!_anh cười khẽ.

Thiên Tư ngốc ra một lúc mới hồi phục tinh thần, cười ngượng ngùng một tiếng. Tử Phong ngẩng đầu nhìn Hạo Minh, nhướn mày kiêu ngạo. Hạo Minh nhếch lên một nụ cười, trong khi Hạnh Nghi nhú mày nhìn Tử Phong khi quay sang nhìn Hạo Minh thì khuôn mặt đẹp trai kia đã kè sát, hơi thở đã vờn quanh khuôn mặt Hạnh Nghi. Đôi môi cũng bị cậu ta đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên rồi. Hạnh Nghi thân hình cứng đờ, mắt tròn xoe không dám tin. Ý cười trong mắt Hạo Minh càng sâu.

- Làm bạn gái anh đi!

Tất cả nhìn một màn hai chàng trai trao tặng hai nụ hôn không khỏi kinh hô. Một lần nữa vang lên những tiếng vỗ tay như pháo nổ, không khí ngập tràn vui vẻ. Trong khi đó Hạnh Nghi vẫn đứng ngốc ra đó, cái gì cũng phản ứng không kịp. Hạo Minh nhìn cô lại hơi nhú mày, cậu ta đưa mắt nhìn Tử Phong giống như là hỏi tại sao. Thiên Tư cũng ngạc nhiên, cô không ngờ Hạo Minh lại làm như vậy. Cô tò mò ngẩng đầu nhìn Tử Phong chỉ thấy người con trai này trong mắt ánh lên một chút giảo hoạt, không khỏi nghĩ trò này là anh bày ra. Anh lại nhếch lên một nụ cười, ôm lấy Thiên Tư không đáp ứng ánh mắt khó hiểu của hai người. Anh tỏ thái độ rõ ràng có thể khích lệ Hạo Minh tiến thêm một bước, nhưng cách giải quyết là nằm ở Hạo Minh. Thiên Tư rất nhanh đã hồi phục tinh thần còn Hạnh Nghi là hoàn toàn xuất thần một chút phản ứng cũng không có. Đến một lúc, trên mặt Hạnh Nghi nước mắt không ngừng chảy xuống. Mọi người đứng tại đó cũng lo lắng càng làm Hạo Minh tay chân luống cuống, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại không rõ chuyện gì đang xảy ra.

- A, anh...anh xin lỗi, em không đồng ý thì có thể suy nghĩ lại đừng khóc._Hạo Minh cúi người lau đi nước mắt cho Hạnh Nghi.

Trông bộ dạng Hạo Minh lúc này không khỏi làm người ta có chút buồn cười. Hạnh Nghi càng khóc càng nhiều lại vòng tay ôm lấy cổ Hạo Minh. Hạo Minh cứng đờ một lúc mới vực tỉnh, không khỏi cười một tiếng chỉ nghe cô nói ra trong nghẹn ngào.

- Em đồng ý.

Mọi người bây giờ mới thả lỏng nhẹ nhàng nở nụ cười, không khí lại trở về như trước. Mỗi chiếc bánh sinh nhật được hai người cắt ra, không khí lại ồn ào náo nhiệt hơn. Thiên cùng Tử Phong, Hạnh Nghi với Hạo Minh cùng nhau cắt bánh. Ánh mắt không giấu được sự vui vẻ. Tất cả mọi người cùng nhau sum vầy vui vẻ ăn bánh cùng nâng ly chúc mừng. Tử An cùng Kỳ Quân chạy loạn trét đầy kem lên mặt mọi người, đây cũng là một hình thức vui chơi. Những người lớn không tham gia liền đi vào nhà cùng nhau trò chuyện nhàn nhõm không gian lại cho người trẻ tuổi.

Tử Phong đột nhiên che mắt Thiên Tư đưa cô ra khỏi bàn tiệc. Thiên Tư kinh ngạc nhưng vẫn thuận ý để anh dẫn đi. Đến một băng ghế dưới gốc hoa sứ. Hương hoa sứ thoang thoảng khiến Thiên Tư ý thức được mình đang ở nơi nào. Tử Phong để cô ngồi xuống mới buông tay ra.

“ Bóc, bóc...” hàng loạt tiếng nổ nhỏ vang lên.

Chỉ thấy từ những quả bong bóng đủ màu sắc trên cành cây nổ vang. Từ trong quả bong bóng văng ra vô số ngôi sao bằng giấy được xếp tỉ mỉ đủ màu sắc, một khắc này Thiên Tư kinh hô trong mắt cô nó như một trận mưa sao đẹp đến lạ thường.

- Chị hai/chị dâu sinh nhật vui vẻ, đây là bọn em làm có đẹp không?_Tử An cùng Kỳ Quân từ sau gốc cây đi ra, đồng thanh chúc mừng sinh nhật.

- Đẹp, rất đẹp!_Thiên Tư không ngừng gật đầu.

- Có điều đây là ý tưởng của anh rể._Kỳ Quân nhướn mày về phía Tử Phong.

Thiên Tư nhìn anh, mặt nhẩn mày nhíu giống như không tin anh lại có thể bày ra những trò trẻ con như vậy. Tử Phong đỡ khúc đỡ cười nhìn biểu hiện của cô. Đây là thái độ gì? Cô không thể nói cảm ơn hay đại loại cô rất thích sao? Thật là...

- Em như vậy là có ý gì? Có phải đang nghĩ anh rất khô khan nên không thể bày ra trò này?

- Một...một chút, thật là anh nghĩ ra sao?

Nhìn đôi mắt tròn xoe của cô nhìn chăm chăm anh, anh không nhịn được bật cười đưa tay xoa đầu cô. Anh lại nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô.

- Thật! Chẳng phải em muốn biết nụ hôn đầu tiên bị mất khi nào sao?

Nghe đến đây, Thiên Tư càng thêm bộ dạng ngốc ra không hiểu là anh nói cái gì. Cái gì mà nụ hôn đầu tiên?

- Không phải là ở sân trường sao?_cô nghiêng đầu hỏi.

- Không phải.

- Vậy là ở đâu, tại sao em không nhớ?

- Ngốc, là ở vườn sau nhà Khả Chiêu.

Vì bàn tiệc cách chỗ hai người không xa lắm, Khả Chiêu nghe được nhất thời nhíu mày không hiểu. Thiên Tư cũng ngây ra một lúc mới hồi phục tinh thần. Cô nhớ lúc đó mình nằm mơ sao có thể xem là thật.

- Lúc đó em rõ ràng nằm mơ, anh làm sao mà biết?_cô buột miệng nói ra, biết mình lỡ lời lại đưa tay che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ.

Tử Phong nhíu mày một lúc lại bật cười, hóa ra lúc đó cô thật sự nghĩ là mơ. Thiên Ân cùng Tiểu Kỳ đứng gần đó nghe được lại cười giòn hơn. Thiên Tư nhất thời càng thêm quần bách cúi gằm mặt.

- A,Thiên Tư hóa ra em yêu anh trước đó rồi, ngay cả mơ cũng mơ thấy anh.__Tử Phong trên môi nở một nụ cười trêu chọc.

- Em, em không có.__cô càng thêm ngượng khi nghe anh nói.

- Thật không có sao?

- Không có.

- Vậy là em không yêu anh?_anh nhếch lên một nụ cười, tựa hồ trêu chọc cô rất vui.

- Em đâu có nói như vậy.__cô ngẩng mặt trừng mắt nhìn anh.

- Vậy phải nói như thế nào?

- Nói...không nói có được hay không?_cô giương mắt nhìn anh tựa hồ có điều khó nói.

Tử Phong nhủ mảy, một lúc lại cười cười xem như đồng ý. Anh nhìn cô một lúc, trên gương mặt bỗng mất đi sự đùa cợt mà trở về bộ dạng nghiêm túc, ánh mắt dịu dàng nhìn thật sâu vào đôi mắt cô.

- Em không nói vậy để anh nói, anh rất yêu em!

Một lần nữa hôn lên đôi môi cô, chặn lại đôi môi kia muốn nói tiếp cái gì. Tiếng máy ảnh “tách, tách” không ngừng vang lên. Thiên Tư nhắm mắt, đưa tay ôm lấy cổ anh. Cô không nghĩ anh sẽ nói ra câu này, từ trước đến giờ anh cũng chưa từng nói câu này. Cô có một cảm giác mãn nguyện. Bên tai cô nghe tiếng cười trầm thấp của anh vang lên, anh rời khỏi môi cô.

- Như thế nào bây giờ nói được không?

- Em cũng vậy rất yêu anh.__cô mỉm cười.

Không khí đang chìm trong một thế giới giống như chỉ có hai người, khiến nhịp tim không ngừng tăng tốc nhảy loạn. Tử Phong thỏa mãn nở nụ cười, điểm nhẹ lên chóp mũi cô đầy yêu thương.

- Tiểu Kỳ anh cũng có một câu muốn nói với em.__Thiên Ân ôm lấy Tiểu Kỳ, cả thân hình nhỏ nhắn của cô bị anh ôm trong lòng ngực.

Tiểu Kỳ hốt hoảng một chút, ngẩng đầu nhìn anh chỉ thấy anh nở một nụ cười thật ấm áp. Anh đặt một nụ hôn lên môi cô, giọng nói thì thầm vang lên.

- Anh yêu em!

Tiểu Kỳ bỗng nhiên run lên, tim cũng đập lệch nhịp. Tuy cô không biết anh là thật lòng nói hay vì muốn cùng Tử Phong thể hiện mà nói như vậy. Nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng.

- Anh như vậy được xem là tỏ tình sao?_cô nhìn anh rõ ràng mang theo một phần không nghiêm túc.

- Đúng vậy, em không tin sao anh có thể thề.__Thiên Ân ngẩng đầu vừa muốn thề thốt.

Tiểu Kỳ dùng một ngón trỏ ngăn anh nói vớ vẩn, gương mặt nhìn ra giống như không hài lòng với câu nói vừa rồi của anh.

- Không cần, chẳng phải em đã nói sẽ không buông tay sao. Nghe anh nói như vậy là đủ rồi.

Thiên Ân kinh ngạc thoáng nhớ đến chuyện cũ nhưng cũng mỉm cười.

- Hai người có thể kìm chế một chút không, đây là chỗ đông người nha.__Tử An trêu chọc, chỉ thấy Tử Phong cùng Thiên Ân lườm cô một cái cô liền sợ hãi rụt cổ lại.

Kỳ Quân khờ lên cái trán Tử An một cái, môi vẽ nên một đường cong.

- Có muốn tôi tặng cậu một nụ hôn trước chỗ đông người không?

- Cậu dám?_Tử An trừng mắt nhìn Kỳ Quân một cái.

- Sao lại không dám có muốn thử không?_Kỳ Quân rất là kiên trì không buông tha, khuôn mặt đã kề sát Tử An.

Tử An mặt đỏ ửng, tức giận giẫm lên chân Kỳ Quân một cái. Khuôn mặt Kỳ Quân nhăn nhó trông rất thảm thương.

- A...cậu như vậy là bạo lực gia đình. Tôi còn chưa có trao cho cậu nư hôn mà chạy đi đâu thế?

Chỉ thấy Kỳ Quân thản nhiên cười cười đi phía sau Tử An, mà Tử An xấu hổ đến mức không dám nhìn mặt ai.

- Hai người thật là sến quá đi!_Khả Chiêu nhin không được rùng mình một cái, hướng Tử Phong cùng Thiên Ân bữu môi khinh thường.

Tử Phong cùng Thiên Ân liếc Khả Chiêu một cái cũng không thèm chấp. Khả Chiêu lại đắc ý cười hì hì. Hà Lam liếc nhìn cậu ta một cái cũng mở lời trêu chọc.

- Cậu không có người yêu nên khi thấy cặp tình nhân tỏ tình dĩ nhiên sến rồi.

- Tôi...tôi không có.

- Mặt cậu viết rõ ràng năm chữ “thèm thường có người yêu” kia, còn chối._Trịnh Bằng cười vô hại.

- Hai người...hai người...hừ,_Khả Chiêu xấu hổ nổi giận, xoay người liền đem một ly rượu vang lên dốc một hơi cạn sạch.

Đầy một bàn tiệc bật cười. Lúc này Tử Phong mới nắm tay Thiên Tư trở về vị trí cũ. Tất cả mọi người tụ họp một chỗ, ăn uống vui vẻ.

- A, tôi quên mất. Tối nay, Y Ngân xuống máy bay trở về nước._Hà Lam đột nhiên như sức nhớ thốt lên.

Cả buổi tiệc trầm xuống, toàn thân Khả Chiêu cũng chấn động. Ánh mắt dao động giống như không dám tin.

- Cô nói cái gì?_Khả Chiêu kích động nắm lấy hai vai Hà Lam.

- Cậu nghe không rõ sao, tôi bảo là Y Ngân về nước._Hà Lam bắt đắc dĩ thở dài.

- Thật không? Khi nào thì đến?_trong ánh mắt cậu ta có một loại kích động cùng hưng phấn dị thường.

- Tôi có hơi sức đem chuyện này ra giỡn sao? Theo như lời anh Hà Nghiệp thì hẳn là đến sân bay rồi._Hà Lam đưa tay nhìn đồng hồ, ánh mắt vô tội.

- Chết tiệt! Sao cô không nói sớm một chút._Khả Chiêu nổi giận, lập tức hướng phía xe chạy đi.

Mọi người nhìn một màn này mà không khỏi vừa buồn cười, vừa có một loại vui mừng thay cho Khả Chiêu. Có lẽ đoạn tình cảm của Khả Chiêu lại một lần nữa bắt đầu.

- Nè cậu gấp cái gì chứ? Cô ấy về nhà vẫn có thể gặp được kia mà._Trịnh Bằng hét lớn một tiếng, giọng điệu đùa cợt rõ ràng.

- Hai người giỏi lắm dám đem tôi ra làm trò đùa._Khả Chiêu ném ánh mắt giận dữ về phía Trịnh Bằng cùng Hà Lam.

Chỉ thấy bóng cậu ta nhanh chóng biến mất. Trịnh Bằng cùng Hà Lam bật cười, kì thật vẫn còn thời gian nửa tiếng máy bay mới hạ cánh.

Hạo Minh đột nhiên cũng nhận được điện thoại. Nghe xong điện thoại sắc mặt cậu ta cực kì khó coi cũng có chút lo lắng. Hạnh Nghi đi đến nhìn cậu ta hồ nghi hỏi.

- Có chuyện gì quan trọng sao?

Hạo Minh nhìn Hạnh Nghi trong mắt giống như có một tia bất đắc dĩ.

- Bệnh tim ba tá phát đã đưa vào cấp cứu, anh phải lập tức trở về.

- Nghiêm trọng không?_Hạnh Nghi tựa hồ cũng không yên lòng.

- Dù sao anh cũng phải trở về, anh không thể bỏ mặc ông ấy.

- Em hiểu. _Hạnh Nghi nhẹ gật đầu.

- Em...có muốn đi cùng anh không?_vẫn là câu hỏi cũ nhưng hiện tại Hạnh Nghi đã phải thật sự đưa ra quyết định.

Hạo Minh nắm chặt tay cổ bình tĩnh đưa ra mong muốn của bản thân. Cậu ta biết đây là một lựa chọn khó khăn đối với cô. Một khi biết kẻ chủ mưu đứng sau mọi việc làm tan nát một gia đình, cô sao có thể cùng cậu ta về nước gặp mặt ông Hạo Ứng.

- Em..._Hạnh Nghi thoáng bối rối, không biết phải đáp Hạo Minh như thế nào cho phải.

- Có chuyện gì mà hai người lại đứng đây nói chuyện vậy?_Thiên Tư đi đến bên cạnh hai người mỉm cười.

- Anh phải lập tức về nước._Hạo Minh đơn giản nói như vậy

- Gấp như vậy, không thể chờ xong buổi tiệc sao?_cô có chút khó hiểu nhìn thần sắc hai người.

Tử Phong nhìn thấy ba người nói chuyện cũng bước đến đứng bên cạnh Thiên Tư.

- Thật xin lỗi anh không thể ở lại, hai em ở lại vui vẻ. Anh đi đây, có cơ hội sẽ gặp lại._cậu ta biết một khi trở về sẽ không thể quay trở lại nữa, cho dù có cũng là chuyện của vài năm sau rồi.

- Cậu thật không thể ở hết buổi tiệc được sao?_Tử Phong nhíu mày nhìn thần sắc của Hạo Minh cùng Hạnh Nghi rõ ràng có điểm kì quái lại vô cùng căng thẳng.

- Chuyện rất gấp, tôi đi trước đây._Hạo Minh nói xong hơi cười, ánh mắt dừng lại nơi Hạnh Nghi.

Chỉ thấy Hạnh Nghi đứng đó một lúc thất thần, cô đang phân vân giữa đi và ở. Nếu cô đi thì phải đối diện với người đàn ông đó lại còn rời xa Thiên Tư, nhưng không đi cô có thể sẽ phải rời xa Hạo Minh. Không chừng đoạn tình cảm của Hạo Minh cùng cô sẽ bị người đàn ông kia ngăn cản.

Hạo Minh giống như hết kiên nhẫn hít một hơi thật sâu, ánh mắt buồn bã kiên quyết xoay người rời đi. Hạnh Nghi nhìn theo dáng Hạo Minh đang một lúc một xa, trong lòng dâng lên một trận hoảng hốt.

- Anh Hạo Minh, em sẽ đi cùng anh._tiếng Hạnh Nghi vang lên khắp buổi tiệc.

Trong khoảnh khắc này thời gian giống như lắng đọng. Bước chân dứt khoát của Hạo Minh cũng dừng lại, thân thể đột nhiên run lên vì nghe những lời nói của Hạnh Nghi. Có một loại kích động kì lạ khó nói nên lời. Thiên Tư cũng trừng mắt kinh ngạc nhìn Hạnh Nghi. Hai chị em trùng phùng chưa được bao lâu, Hạnh Nghi lại muốn đi?

- Thiên Trầm!

- Chị hai, em sẽ trở về thăm chị. Em muốn cùng anh Hạo Minh vượt qua thử thách này._Hạnh Nghi mỉm cười nắm lấy tay Thiên Tư.

- Nhưng...

- Chị an tâm, em biết tự lo mà. Chị chúc em hạnh phúc đi!_Hạnh Nghi cắt lời Thiên Tư dập tắt đi hi vọng cuối cùng của Thiên Tư.

Thiên Tư bắt giác đau lòng, một giọt lệ rơi xuống, thân thể nhỏ nhắn run lên. Tử Phong đưa tay ôm vai cô cũng cảm nhận cô có một loại xúc động cùng đau lòng dâng trào.

- Chị..., được rồi nếu em đã quyết chị cũng không cản được. Chị chúc em hạnh phúc với lựa chọn của mình. Nhớ phải báo bình an về cho chị, có ủy khuất gì thì nói cho chị biết._Thiên Tư cố kìm chế nghẹn ngào, bắt đầu chúc phúc.

- Cảm ơn chị hai, em sẽ thật hạnh phúc.

Hạnh Nghi dứt khoát xoay người rời đi, một khắc này nước mắt cố kìm chế nơi khóe mắt đã trào ra. Cô chạy nhanh về phía Hạo Minh đang đợi. Thiên Tư đứng nhìn theo cũng lệ rơi đầy mặt, vô lực dựa vào Tử Phong.

- Thiên Trầm em nhất định phải hạnh phúc._Thiên Tư cố hét lên

Hạo Minh nắm tay Hạnh Nghi bước đi về phía xe, hai thân thể hơi dừng một lúc nhưng cũng không có quay đầu. Họ chỉ sợ sau khi quay đầu sẽ không tìm được xúc động sẽ ôm nhau khóc.

Tử Phong thở dài, vòng tay ôm Thiên Tư càng chặt. Trịnh Bằng đi đến bên cạnh Tử Phong ghé sát tai anh nói nhỏ. Trong mắt Tử Phong ánh lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, nhìn theo bóng dáng hai người vừa đi bỗng chốc hiện lên một tia cảm thông. Anh cúi đầu lau đi nước mắt cho Thiên Tư, khẽ hôn lên trán cô trấn an.

- Hai người họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Thiên Tư không nói, cô im lặng nhìn theo bước chân Hạnh Nghi cho đến khi hai người bước lên xe, rồi chiếc xe cũng dần khuất khỏi biệt thự. Mọi người xung quanh cũng một lúc sững sốt nhưng không ai đề cập đến vì sợ Thiên Tư đau lòng. Thiên Tư ôm một cái ôm lấy Tử Phong khóc, khuôn mặt chôn trong ngực anh mà khóc, tiếng nói thổ thổ vang lên.

- Đúng vậy Thiên Tư nhất định hạnh phúc.

Tử Phong cũng tự nghĩ anh cũng sẽ đem lại cho cô hạnh phúc, dùng tất cả tình yêu để che chở bảo vệ cô. Cô cũng sẽ hạnh phúc vì có anh bên cạnh. Vòng tay của anh luôn là nơi an toàn nhất để cô nép vào, để cô ỷ lại đến trọn đời này.

Thiên Tư nghĩ đến ba mẹ:

“Ba mẹ chúng con nhất định hạnh phúc.”

Cô thoáng mơ màng nghe lời anh nói bên tai:

- Em cũng không cần sợ gì cả vì đã có anh bên em.

-HOÀN CHÍNH TRUYỆN-

Lời kết:

Có lẽ đây là một kết cục không cho là hoàn mỹ cho lắm nhưng theo Yến nghĩ thì không có bất kì chuyện gì trên đời này là hoàn mỹ cả. Sẽ có rất nhiều độc giả không đồng ý với cách giải quyết vấn đề của Yến nhưng Yến muốn cho những nhân vật đó một cơ hội. Chẳng hạn đối với ông Hạo Ứng, chắc chắn có rất nhiều người hi vọng rằng “ác giả ác báo”, mong cho người đàn ông này có một kết cục thật thê thảm. Còn về phần Yến thì không nghĩ như vậy, dù biết cái thiện sẽ thắng cái ác nhưng sẽ không đến mức tuyệt đối. Biết đâu sự tra tấn về mặt lương tâm sẽ đau gấp mấy lần so với việc ông ta thật sự bị trừng phạt, biết đâu ông ta sẽ ăn năn hối hận về những chuyện mình đã làm. Cũng rất có thể một ngày nào đó ông ta không thể thoát mà bị vị cảnh sát trẻ nào đó tràn đầy nhiệt huyết giống như Triệu Thức chẳng hạn tống vào nhà giam? Nói chung là rất nhiều kết cục mà một người viết truyện chưa hẳn viết ra cái kết đáp ứng tất cả các nguyện vọng, cũng như giải quyết triệt để vấn đề. Vì vậy Yến sẽ để một kết cục như vậy thôi để mọi người tự ột cái kết cục thỏa đáng.

Còn về phần Khả Chiêu cùng Y Ngân thì Yến cũng có rất nhiều băn khoăn, theo Yến sẽ cho rằng hai người họ không nên thành đôi vì Y Ngân đã tổn thương Khả Chiêu quá nhiều. Hơn nữa tình yêu của cô gái này cũng không dành cho Khả Chiêu vậy đến với nhau hình như rất miễn cưỡng. Nhưng thật ra cái kết của Yến lại để họ đến với nhau, mong rằng sẽ không như Yến nghĩ, hai người đến với nhau có thể có một hạnh phúc mỹ mãn. Còn về những nhân vật khác thì không cần phải nói rồi, họ nhất định là có đôi có cặp cùng nhau nắm tay đến bạc đầu rồi. Cuối truyện Yến cũng chỉ có thể mong rằng nhân vật mà Yến tạo nên trong truyện luôn luôn hạnh phúc, có một tương lai tốt đẹp vì có hương vị của tình yêu. Hãy tin rằng thế giới này cũng luôn tươi đẹp như vậy. (Biết đâu Thiên Tư cùng Tử Phong nhà ta sinh ra những đứa con thật xinh xắn, thế hệ sau lại bắt đầu một câu chuyện mới?)

Yến sẽ viết thêm một số ngoại truyện về nhân vật phụ, Yến cho rằng mỗi nhân vật đều có cuộc sống riêng cho nên dù là nhân vật phụ họ cũng cần có một kết cục riêng. Mọi người chờ xem ngoại truyện nhé!

Yến rất cảm ơn tất cả những người bạn đã đồng hành trong suốt quãng thời gian vừa qua. Những góp ý của mọi người đáng để Yến học hỏi, rút kinh nghiệm trong lối viết. Qua một thời gian, lối viết của Yến cũng tốt hơn trước rất nhiều. Nếu có cơ hội sẽ viết thêm những tác phẩm khác. Đây là tác phẩm đầu tay cho

dù nó không hoàn thiện, lối viết còn non nớt nhưng Yến vẫn rất quý trọng. (Nói thật đối với một người thuộc ban khoa học tự nhiên mà vật lộn từng câu chữ thế này cũng là cả một công trình đối với Yến đấy.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-co-toi-ben-em>